MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
THIRUVANMIYUR :: MADRAS-41

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸபாபர்வம்.

(ஸ்ரீ வேதவியாஸபகவான் வடமொழியில் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ மஹாபாரதத்திற்குச் சரியானது.)

இது

தம்பகோணம்காலேஜ் ஸம்ஸ்கிருதபண்டிதர்

மஹாவித்வான்

சதாவதானம், ஸ்ரீ உபய - வே.

தி. ஈ. ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர்

அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று,

தும்பகோணம் நேடிவ் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம. வீ. இராமானுஜாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விலை ரூ - 2; தபால்சார்ஜ் ரூ 0 - 4 - 0.

Madras:
PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
32, MOUNT ROAD.

1910

(All Rights Reserved.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸபாபர்வம்.

விஷயஸூசிகை.

மந்த்ரபர்வம்.

அத்தியாயம்.		பக்கம்.
1	கடவுள் வாழ்த்து	1.
	மயன் அர்ஜுனனுக்குப் பிரதியுபகாரஞ்செய்ய இச்சித்தது..	1- 2
	அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுக்குச் செய்யுமபடி மயனுக்குக் கட்டளையிட்டது	2
	கிருஷ்ணன் ஒருஸபைசெய்யும்படி மயனை ஆஜ்ஞாபித்தது ..	3
	தர்மபுத்ரர் மயனுக்கு மரியாதைசெய்தது	3
	மயன் ஸபைசெய்ய ஸ்தலவிடத்தது	3
2	கிருஷ்ணன் குருகுலானவரிடம் விடைபெற்றுத துவாரகைக்குப் புறப்பட்டது	4- 5
	பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை வழிவிட்டுத திரும்பியது ...	5- 6
	கிருஷ்ணன் துவாரகை சேர்ந்தது ...	6
3	மயன் அர்ஜுனனிடம் விடைபெற்றுப் பிந்துஸரஸுக்குச் சென்றது	7
	மயன் பிந்துஸரஸிலிருந்து பலவகைப் பொருள்களைக் கொணர்ந்தது	8
	மயன் பீமார்ஜுனர்களுக்குக கதாயுதத்தையும் சங்கத்தையும்கொடுத்தது	8
	மயன் ஸபையை நிர்மாணஞ்செய்தது	9
	ஸபையின் சிறப்பு	9- 10
	மயன் எவ்வளவுகாலத்தில் ஸபையைச செய்தானென்பது ...	10
4	தர்மபுத்ரர் ஸபாப்ரவேசஞ் செய்தது	10- 11
	தர்மபுத்ரர் ஸபையில வீற்றிருந்த சிறப்பு . .	11- 13
5	தர்மபுத்ரருடைய ஸபைக்கு நாரதர் வந்தது	13- 15
	நாரதர் தர்மபுத்ரரை யோகக்ஷேமம் விசாரித்தது ...	15- 23
	தர்மபுத்ரர் வேதமுதலியன பயன்படுவதெப்படியென்று நாரதரை விஞ்வியது	23- 24
	நாரதர் யுதிஷ்டிரர்விஞ்வுக்கு விடைகூறித திரவியலாபத்தைப்பற்றித திரும்பவும் விஞ்வியது	24- 25
6	தர்மபுத்ரர் நாரதர்விஞ்வுக்கு விடைகூறியது	25
	நாரதர் இந்திரன்முதலியோரின் ஸபைசிறப்புக் கூறுவேனென்றது	26
7	நாரதர் இந்திரஸபைச்சிறப்புக் கூறியது	27- 29
8	நாரதர் யமஸபைச்சிறப்புக் கூறியது	29- 32

விஷயஸூசிகை.

அத்தியாயம்.		பக்கம்.
9	நாரதர் வருணஸபைச்சிறப்புக் கூறியது	32- 34
10	நாரதர் குபேரஸபைச்சிறப்புக் கூறியது	34- 37
11	நாரதர் பிரம்மஸபைச்சிறப்புக் கூறியது	37- 42
12	தர்மபுத்ரர் நாரதரிடம் ஹரிச்சந்திரனைப்பற்றி விஞவியது ...	42
	நாரதர் ஹரிச்சந்திரனுடைய ராஜஸூயத்தையும் அதனால் வந்த சிறப்பையும் சொல்லியது	43- 44
	நாரதர் பாண்டவின்கட்டளையைத் தர்மபுத்ரருக்குத் தெரிவித்தது	44
13	தர்மபுத்ரர் ராஜ்யபாரஞ்செய்தது	45- 46
	தர்மபுத்ரர், ஸஹோதரர்கள் மந்திரிகள் முதலியோரிடம் ராஜஸூயத்தைப்பற்றிக் கேட்டது	46
	மந்திரிகள் முதலியோர் ராஜஸூயஞ்செய்யும்படி தர்மபுத்ரருக்குச் சொல்லியது	46- 47
	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணனுக்குத் தூதனுப்பினது ...	48
	கிருஷ்ணன் இந்திரப்பிரஸ்தஞ்சேர்ந்தது	49
	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணனை ராஜஸூயத்தைப்பற்றிக் கேட்டது..	49
14	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ரருக்கு ஜராஸந்தன் வலிமையைக் கூறியது	50- 55
	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ரருக்கு ஜராஸந்தன் முதலியவரிருக்கையில் ராஜஸூயஞ்செய்வது முடியாதென்று கூறியது ..	55
15	தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயஞ்செய்யாதொழிவது நலமென்றது ...	56
	பீமஸேனன் ஜராஸந்தனைஜயிப்பதாகச்சொன்னது ...	57
	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனையெதிர்ப்பது முகியமென்றது ...	57- 58
16	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களை ஜராஸந்தவதத்துக்கு அனுப்புகிறதைப்பற்றித் துக்கித்தகூறியது ...	58- 59
	அர்ஜுனன் சத்ருஜயஞ்செய்து ஸமராஜபட்டம்பெறுவது அவசியமென்றது	59- 60
17	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தவதத்துக்கு உபாயங்கூறியது ..	60- 61
	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தன்பிறப்புமுதலியவற்றைக் கூறியது...	61- 69
	பிருஹத்ரதனுடைய விவாஹமும் அவ்வாக்குத்தத்தமும் ...	61
	பிருஹத்ரதன் தபோவனஞ்சென்றது	62
	பிருஹத்ரதன் சண்டகௌசிகரைக்கண்டது	62
	சண்டகௌசிகர் பிருஹத்ரதனுக்கு மாங்கனிகொடுத்தது ...	63
	சண்டகௌசிகர் பிருஹத்ரதனுக்குப்பிறக்கும்புத்ரனுக்குவேட்டு வரங்கள்கொடுத்தது	63
	பிருஹத்ரதன் மாங்கனியைத் தன் இரண்டுமனைவிகளுக்கும் கொடுத்தது	63
	பிருஹத்ரதனுடைய இருமனைவியரும் ஒருடம்பின் இருகூறுகளைப்பெற்றது	63
	தாதிகள் பிறந்த இருதுண்டங்களையும் நாற்சந்தியில்போட்டது	64
	ஜரையென்னும்அரக்கியால் அவ்விருதுண்டங்களும் ஒருருவமானது	64
	ஜரை பிருஹத்ரதன்மனைவியரிடம் குழந்தையைத்தந்தது ...	64
	பிருஹத்ரன் ஜரையின்வரலாற்றைவினவியது	65
18	ஜரை பிருஹத்ரதனுக்குத் தன்வரலாறுகூறியது ...	65
	பிருஹத்ரதன் தன்புத்ரனுக்கு நாமகரணஞ்செய்தது ...	66

அத்தியாயம். பக்கம்.

19 சண்டகௌசிகர் பிருஹத்ரதனரண்மனைக்குவந்தது ... 66
சண்டகௌசிகர், ஜராஸந்தன் பலபராக்ரமமுள்ளவனாவானென்றது 66- 67
பிருஹத்ரதன் ஜராஸந்தனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து வனஞ்சென்றது 67
பிருஹத்ரதன் மனைவிமாருடன் விண்ணுலகடைந்தது ... 67- 68
ஜராஸநதனுககுக் கிருஷ்ணனிடம் விரோதமுண்டானது ... 68

ஜராஸந்தவதபர்வம்.

20 கிருஷ்ணன், தாமும் பீமார்ஜுனர்களும் ஜராஸந்தவதத்தைச் செய்வதாகச்சொல்லியது 69
தர்மபுத்ரர் ஜராஸந்தவதத்திற்காகக கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களுக்கு விடைகொடுத்தது 69- 70
கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் ஸ்நாதகவேஷந்தரித்து மகததேசஞ்சென்றது 70- 71
21 கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு மகதசேததுக்கும் கிரிவிரஜததுககுமுள்ள அரண்முதலியசிறப்புரைத்தது ... 71- 72
கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் மூன்றுபேரிகைகளை உடைத்தது 73
கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் சைத்யகத்தின் சிகரததையுடைத்துக் கிரிவிரஜநகருககுட்பிரவேசிததது 73
ஜராஸநதன் அபசகுனஙகளைக கேட்டு விரதோபவாஸங்கள் நடததியது 73
கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் கடைகளிலிருந்து புஷ்பசநதனாதிகளைப் பலாத்காரமாக எடுததணிநதது 74
கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள ஜராஸநதனரண்மனையிற் பிரவேசித்தது 74
ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களைப்பூஜிததுக் குசலப்ரச்னஞ்செய்தது 74
கிருஷ்ணன் ஜராஸநதனுடைய குசலப்ரசனததுக்கு விடையளிததது 74
ஜராஸந்தன் அர்த்தராத்திரியில் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களிடம் வந்தது 75
ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களுடைய வேஷத்தைப் பற்றி ஸநதேஹித்துக்கேட்டது 75- 76
கிருஷ்ணன் ஜராஸநதனுக்கு மறுமொழிகூறியது ... 76
22 கிருஷ்ணனுக்குப் ஜராஸநதனுக்கும் வாக்குவாதம் ... 76- 77
கிருஷ்ணன், தாங்கள் இன்னாரென்று வெளியிட்டது ... 78
ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனை இகழ்ந்ததும், கிருஷ்ணபீமார்ஜுனரோடு யுத்தஞ்செய்ய எணணங்கொண்டதும் .. 79- 80
ஜராஸநதன் தன்குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யக்கட்டளையிட்டது 80
23 கம்ஸன்வரலாறு 80- 82
தேவதூதன் கம்ஸனுக்குச் சொல்லியது 81
கம்ஸன் தேவகியைக்கொல்ல யததனித்ததும், வஸுதேவர் ஸமாதானஞ்செய்ததும் 81

விஷயஸூசிகை.

அத்தியாயம்.		பக்கம்.
23	கம்ஸன் தேவகியின்குமாரர்கள் அறுவரைப் பிறக்கப்பிறகீக கொன்றது	82
	தேவகியின் ஏழாவதுகாப்பம் ரோஹிணியின்வயிற்றில் வைக்கப்பட்டது	82
	கிருஷ்ணன் அவதரித்தது	82
	வஸுதேவர் கிருஷ்ணரை இடையனுக்குக்கொடுத்து அவன் பெண்ணைவாங்கிவந்தது	82
	கம்ஸவதம்	82;172;174
	கிருஷ்ணன் உக்ரஸேனனுக்குப் பட்டங்கட்டியது ...	82,172;174
	ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனைத்தடுத்தல் கம்ஸன்மகனுக்குப் பட்டங்கட்டியது	83
	ஜராஸந்தன் அரசர்களைஜயித்துச சிறையில்வைத்தது ...	83
24	ஜராஸந்தன் பீமஸேனனோடு யுத்தம்வேண்டினது ...	83
	ஜராஸந்தனுடையபுரோஹிதர் கோபாசனமுதலியவற்றோடு ஜராஸந்தனிடம்வந்தது	83
	ஜராஸந்தன் யுத்தஸந்நாஹஞ்செய்தது	84
	பீமஸேனனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் மல்லயுத்தம் ...	84- 88
	ஜராஸந்தன் களேபடைந்தது	86
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனைத தூண்டிச் சொல்லியது ...	86
25	பீமஸேனன் ஜராஸந்தன்விஷயத்தில் தாமதிக்கக் கூடாதென்றது	86- 87
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனுக்கு ஜராஸந்தவதத்தைப்பற்றிச்சொல்லியது	87
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனுக்குக் கோரையைக்கிழித்துக் காண்பித்தது	87
	கிருஷ்ணன் திரும்பவும் கோரையைக்கிழித்துக் கல்மாற்றிப் போட்டது	88
	ஜராஸந்தவதம்	88
	கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் ஜராஸந்தனுடைய தேரிலேறி அரசர்களை விடுவித்தது நகரத்துக்கு வெளியில்வந்தது ...	88- 89
	கிரிவிராஜகரத்துஜனங்கள் கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தது ...	89
	சிறையிலிருந்து விடுபட்ட அரசர்கள் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது அவருக்குத தாங்கள் என்ன செய்யவேண்டுமெனக கேட்டது	89- 90
	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ரருக்கு உதவிசெய்யும்படி அரசர்களை ஆஜ்ஞாபித்தது	90
	அரசர்கள் கிருஷ்ணனுகுக் காணிக்கை கொடுத்தது ...	90
	கிருஷ்ணன் ஸஹதேவனுக்கு அபயமளித்து அவன்கொடுத்த ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டது	90
	ஸஹதேவன் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களிடம் அனுமதிபெற்றுத் தன் தலைநகரத்துக்குத்தரக்கிரியைகள் செய்தது ...	90- 91
	கிருஷ்ணன் ஸஹதேவனிடம் காணிக்கைபெற்று அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தது	91
	கிருஷ்ணன் அரசர்களை ராஜஸூயயாகத்துக்குவரக் கட்டளையிட்டு அவர்களோடும் பீமார்ஜுனர்களோடும் இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்தது	91

அத்தியாயம்.		பக்கம்.
25	கிருஷ்ணன் தாமபுதரரால மரியாதைசெயது புகழபபெறறது	92
	தாமபுதரா ஜராஸநதனதேரைக கிருஷணனுககுக கொடுததது	92
	சிறையிலிருநது விடுபட்ட அரசாகள தாமபுதரரிடம விடை பெற்றுத தததமநகரஞ சென்றது ...	92
	கிருஷணன தாமபுதரர்முதலியோரிடம விடைபெறறுத துவாரகைககுச சென்றது .. .	92- 93
	திக்விஜயபர்வம்.	
26	தாமபுதரா ராஜஸூயததைபபற்றிக கவலையுறறது .	93
	அாஜுனன பொககிஷததை நிரபபுவது அவசியமென்றது...	94
	பீமாஜுன நகுலஸஹதேவாகள திகவிஜயததுககுச சென்றது	94
27	அாஜுனன திகவிஜயம ...	95-104
	அாஜுனன பகதததனை ஜயிததது ...	96
28	அாஜுனன சுவேதபாவதம வரையில ஜயிததது .	96- 98
29	அாஜுனன உததரகுருக்ஷேததிரமவரையில ஜயிதது இநதிரபபிரஸதம வநதது	98-104
30	பீமஸேனன திகவிஜயம	104-107
	பீமஸேனன சேதிதேசமவரையில ஜயிததது	104-105
31	பீமஸேனன திகவிஜயஞசெயது இநதிரபபிரஸதம வநதது...	105-107
32	ஸஹதேவன திகவிஜயம	107-122
	ஸஹதேவன நீலனோடு யுததஞசெயதது ...	109-110
	அகநி நீலராஜனபுதரியை விவாகஞசெயதது	110
	அகநி நீலராஜனுககு வரஙகொடுததது ...	110
	ஸஹதேவன அகநியைத துதிததது	110-111
	நீலராஜன ஸஹதேவனுககுக கபபஙகொடுததது	112
33	ஸஹதேவன சோழநாடு பாணடியநாடுகளுககுச சென்றது ...	114-116
34	ஸஹதேவன கடோதகசனை அழைததது	116
	ஸஹதேவன விபீஷணருககுத தூதனுபபியது	117
	கடோதகசன் விபீஷணரைககணடது ...	118-119
	கடோதகசன தானவநதகாரியததை விபீஷணருககுத தெரிவிததது	119-121
	விபீஷணா கபபஙகொடுததது	121
	கடோதகசன விபீஷணரிடம திரவியஙகளைப பெறறுவநது ஸஹதேவனுககுக கொடுததது ...	122
	ஸஹதேவன இநதிரபபிரஸதம சோநதது ...	122
35	நகுலன திகவிஜயம	122-124
	ராஜஸூயபர்வம்.	
36	கிருஷ்ணன் தனஙகளோடு இநதிரபபிரஸதம வநதது	125
	தாமபுதரா கிருஷணனை ராஜஸூயஞசெயயுமபடி வேணடினது	126
	கிருஷணன தாமபுதரருககு ராஜஸூயஞசெயய அனுமதி கொடுததது	126
	தாமபுதரா யாகஸாமகரிகளை ஸிததஞசெயயக கட்டளையிட்டது	126

அத்தியாயம். பக்கம்.

36 தர்மபுத்திரருடைய ராஜஸூயத்தில், பிரம்மாதி உத்காதாமுதலியோர் யார்யாரென்றது 126-127
சிற்பிகள் யாகசாலைமுதலியவற்றைக் கட்டினது ... 127
ஸஹதேவன், பிராமணர்அரசர்முதலியோருக்குத் தூதனுப்பினது 127
தர்மபுத்திர்யாகதீக்ஷைசெய்துகொண்டு யாகசாலைக்குச் சென்றது 127-128
சிற்பிகள் யாகத்துக்குவருபவர்தங்கும்படி வீடுகளைக்கட்டினது 128
தர்மபுத்திர் பிராமணர்களுக்குப் பசுக்கள்முதலியவற்றையும் வேலைக்காரிகளையும்கொடுத்தது 128
37 அரசர்கள் ராஜஸூயயாகத்துக்குவந்தது 128-129
38 தர்மபுத்திர், பீஷ்மாமுதலியோரை அவரவருக்குத்தக்கவேலைகளில் ஏற்படுத்தினது 130-131
தர்மபுத்திர் ராஜஸூயம்நடத்தியது 131-132

அரிக்காஹரணபர்வம்.

39 யாகத்துக்குவந்தவர்கள் பலசாஸ்திரங்களைப்பற்றி வாதஞ்செய்தது 132-133
நாரதர்சிருஷ்டித்தது 133-134
கிருஷ்ணன் வஸுதேவரைச சேனைக்குத்திபதியாகவைத்தது... 134
யாகத்தில் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள் யார்யாரென்பது ... 135
பீஷ்மர் கிருஷ்ணனைப்பூஜிக்கஆஜ்ஞாபித்தது... ... 135
ஸஹதேவன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது 135-136
சிசுபாலன், பீஷ்மர்முதலியோரைத தூஷித்தது ... 136
சிசுபாலன் அக்ரபூஜையைப்பற்றித் தாமபுதரைகேட்டது.. 136
40 சிசுபாலன் தர்மபுதரையும் ஸபையோரையும் கிருஷ்ணனையும் பார்த்துப் பூஜையைஇகழ்ந்துகூறியது 136-138
சிசுபாலன் ஸபையைவிட்டுசென்றது 138
41 தர்மபுதரா சிசுபாலனை ஸமாதானப்படுத்திசொல்லியது .. 139
பீஷ்மர் சிசுபாலனைக்கோபித்துக் கிருஷ்ணனைப்பூஜிப்பது நியாயமென்றது 139-141
42 ஸஹதேவன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது தகுந்தானென்றது... 141-142
ஸஹதேவன் கிருஷ்ணபூஜையைப்பொறுதவர்களுக்குத் தண்டாலைக்காண்பித்தது 142
43 பீஷ்மர் உலகஸ்ருஷ்டியையும் நாராயணரூபத்தையும்கூறியது 143-144
நாராயணன் உலகத்துக்கு ப்ரபிதாமஹரென்றது ... 144
44 பீஷ்மர் மதுகைடவவதத்தைக்கூறியது 144-146
பூமி மேதினியென்னும் பெயரைப்பெற்றவரலாறு .. 146
45 வராஹாவதாரசரித்திரம் 147-148
யஜ்ஞவராஹர் ஸமுத்ரத்தினின்றும் பூமியைத்தூக்கி நிலைநிறுத்தினது 148
46 நரஸிம்மாவதாரசரித்திரம் 148-153
ஹிரண்யகசிபு தவஞ்செய்தது 148
ஹிரண்யகசிபு ப்ரம்மதேவரிடம்வரம்பெற்றது .. 149
ப்ரம்மா, ஹிரண்யகசிபுவை விஷ்ணு வதஞ்செய்வாரென்று தேவர்களுக்குச்சொல்லியது 150

அத்தியாயம். பக்கம்.

46 ஹிரண்யகசிபு மூவுலகங்களையும் பீடித்தது 150-151
பிரம்மாமுதலியதேவர்கள ஹிரண்யகசிபுவின்வதத்திற்காக
நாராயணனைப் பிரார்த்தித்தது 152
நாராயணன் நரஸிம்மரூபந்தரித்து ஹிரண்யகசிபுவிடம்வந்தது 152
ஹிரண்யகசிபுவின்வதம் 153
47 வாமனாவதாரசரித்திரம் .. 153-155
நாராயணன் வாமனாவதாரஞ்செய்தது 154
வாமனமூர்த்தி மஹாபலியிடம் மூன்றடிநிலம் யாசித்தது ... 154
விஷ்ணுஉலகளந்தது 154-155
விஷ்ணு பாதம்வைத்தபிளப்பிலிருந்து நதிஉண்டானது 155
விஷ்ணுஅஸுரர்களின்செல்வத்தையும் மூவுலகத்தையும்
இந்திரனுக்குக்கொடுத்தது 155
48 தத்தாத்ரேயாவதாரசரித்திரம் 156-157
கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் தவஞ்செய்து வரம்பெற்றது ... 156-157
49 பரசுராமாவதாரசரித்திரம் 158-160
பரசுராமர் காததவீர்யனைவதஞ்செய்தது 158
பரசுராமர்எத்தனைமுறை க்ஷத்ரியர்களை அழித்தாரென்பது ... 159
பரசுராமா பித்ருதர்ப்பணஞ்செய்தது 159
பரசுராமா பூமியைக காச்யபருக்குக்கொடுத்தது . 159
கன்னிகைகள பரசுராமரை ஸௌபரிஜூடி எதிர்க்கவேண்டா
மென்றது 159
பரசுராமர் ஆயுதங்களைவிட்டுத் தவஞ்செய்தது ... 160
50 ராமாவதாரசரித்திரம 160-163
திருமால்சரதபுத்ரராகஅவதரித்தது . . 160
ராமபிரான வீதையைமணந்தது 161
ராமபிரான் எத்தனைவருஷம்வனவாஸஞ்செய்தாரென்பது . . 161
ராமபிரான் வீதையைப்பிரிந்தது 161
ராமபிரான் ஸுகரீவனையும் ஆஞ்சனேயரையும்நேரிதது வாலி
யைவதஞ்செய்தது 161
ராவணன்முதலியோரவதம 162
ராமபிரான் விபீஷணருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தது.. 162
ராமபிரான் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தது 162-163
ராமபிரான் எத்தனைவருஷகாலம் அரசாட்சிசெய்தாரென்பது.. 162
பீஷ்மர் கிருஷ்ணவதாரகதையைச சுருகக்கிச்சொன்னது ... 163
பீஷ்மர், விஷ்ணு கலகியாகஅவதரிகக்போகிறாரென்றது 163
51 தர்மபுத்ரர், கிருஷ்ணசரித்திரத்தை விரிவாகசசொல்லுமபடி
பீஷ்மரைகேட்டது 164
தாரகாமயயுத்தம்நடந்தது 164-166
காலநேமியின்வதம் 166
விஷ்ணு கிருஷ்ணவதாரத்தக்குமுன் எத்தனை வருஷங்கள்
யோகநித்திரைசெய்தாரென்பது 166
பூமிதேவி தேவஸபையில் முறையிட்டது 167
52 விஷ்ணு தேவர்களைப் பூமியிற்பிறகக்கட்டளையிட்டது .. 167
விஷ்ணு யதுகுலத்தில் அவதரித்தது 168
தேவேந்திரன், கிருஷ்ணன் தேவகாரியங்களைச் செய்யப்
போகிறானென்றது 168

அத்தியாயம்.		பக்கம்.
52	கிருஷ்ணன் சகடாஸுரனைக்கொன்றது	168
	கிருஷ்ணன் பூதனையைக்கொன்றது	169
	கிருஷ்ணன் மருதமரங்களைவீழ்த்தியது	169
53	கிருஷ்ணன் பாண்டீரமரத்தினடியில் விளையாடினது ...	170
	கிருஷ்ணன் காளியநர்த்தனம்செய்தது	171
	பலராமர் தேனுகாஸுரனைக்கொன்றது	171
	கிருஷ்ணன் கோவர்த்தனபூஜையில் பாயஸான்னம்புஜித்தது..	171
	கிருஷ்ணன் கோவர்த்தனகிரியைதூக்கினது ..	171
	இந்திரன் கிருஷ்ணனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தது ...	171
	கிருஷ்ணன், அரிஷ்டன் கேசி சாணூரன் ஸுதாமனென்னும்அசுரன் இவர்களைகொன்றது	172
	பலராமர் முஷ்டிகனைக்கொன்றது	172
54	பலராமகிருஷ்ணர்கள் குருகுலவாஸஞ்செய்தது ...	172
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் எத்தனைநாட்களில் வேதவேதாங்கங்களை அப்யஸித்தனரென்பது	172
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் விலவித்தைகற்றது	172-173
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் எத்தனைதினங்களில் வில்வித்தைகற்றாரெனின்பது	172-173
	ஸாந்தீபனி பலராமகிருஷ்ணர்களைக குருதக்ஷிணைகேட்டது ..	173
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் மீன்வடிவமாயிருந்த அஸுரனைகொன்றது	173
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் குருதக்ஷிணைகொடுத்தது ...	173
	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனை ஜயித்தது ...	175
55	நரகாஸுரன் உதபத்திமுதலியன	175
	இந்திரன் துவாரகைக்கு வந்தது...	176
	இந்திரன் அதிதியின்வேண்டுகோளைக் கிருஷ்ணனுக்குதெரிவித்தது	176
	கிருஷ்ணன், மூரன் நிசும்பன் ஹயக்ரீவன் விரூபாக்ஷன் நரகன் இவர்களைக கொன்றது	177
	பூமிதேவி கிருஷ்ணனிடம குண்டலங்களைகொடுத்து நரகனுடைய ஸந்ததிகளைக காப்பாற்றும்படி வேண்டினது ...	177
	கிருஷ்ணன், நரகன் குற்றஞ்செய்ததனால கொல்லப்பட்டானென்றது	177-178
56	கிருஷ்ணன் நரகனுடைய அரண்மனையைப் பார்த்தது ...	178
	மணிக்குன்றிலிருந்தபெண்கள் தங்களுக்கு நாரதரும் வாயுதேவனும் சொன்னதைக கிருஷ்ணனுக்குத் தெரிவித்தது.	179
	மணிக்குன்றிலிருந்தபெண்கள் கிருஷ்ணனைத் தங்களுக்குக கணவராகும்படி பிரார்த்தித்தது	180
	கிருஷ்ணன் தனங்களையும் பெண்களையும் மணிக்குன்றையும் கருடன்மேலேற்றித் தேவலோகஞ் சென்றது ..	180-181
	கிருஷ்ணன் அதிதிதேவிக்குக் குண்டலங கொடுத்தது ...	181
	அதிதிதேவி ஸத்யபாமைக்கு வரமளித்தது	181
57	கிருஷ்ணன் துவாரகையில் பிரவேசித்தது	181-182
	துவாரகாநகரசிறப்பு	182-186
58	கிருஷ்ணன் பலராமரோடும் இந்திரனோடும் தமது அரண்மனையில் பிரவேசித்தது	186

அத்தியாயம். பக்கம்.

58 இந்திரன் கிருஷ்ணசரித்திரத்தைச் சுருக்கிச் சொன்னது ... 187-188
இந்திரன் தேவலோகஞ் சென்றது 188
59 கிருஷ்ணனுடைய தாய்மாரும் மனைவியரும் கிருஷ்ணனைக் கண்டது 188-189
60 பாணாஸுரன் வரலாறு 190
அநிருத்தன் உஷையை அடைந்தது 190
பாணன் அநிருத்தனைச சிறையிலிட்டது 190
நாரதர், அநிருததன் சிறையிலிருப்பதைக் கிருஷ்ணனுக்குத் தெரிவித்தது 190-191
கிருஷ்ணன் பாணனது நகருக்குச் சென்றது 191
சிவன்முதலியோர் பாணன்நகரைக் காத்தது 191
கிருஷ்ணன், சிவன் முதலியோரை ஜயித்தது.. .. 191
கிருஷ்ணனுக்கும் பாணனுக்கும் யுத்தம் 191-192
கிருஷ்ணன் பாணனுடையகைகளை அறுததது ... 192
கிருஷ்ணன், அநிருத்தன் உஷை முதலியோரைக் கருடன் மேல் ஏற்றிவநதது 192
61 கிருஷ்ணனுடைய வேறு பலஜயங்கள் 192-194
கிருஷ்ணனுக்கு மேலானவர் யாருமிலலை யென்றது ... 195
62 ஸஹதேவன் அரசர்களை நிராகரித்துக கூறியது .. 195
நாரதர் ஸபையில கிருஷ்ணனைப் புகழ்நது கூறியது ... 196
ஸஹதேவன் பூஜையை நிறைவேற்றினது 196
சிசுபாலன் யுத்ததைப்பற்றி ஆலோசித்தது 196
கிருஷ்ணன் சிசுபாலனது யுத்தஸநாஹததை அறிந்தது ... 196

சிசுபாலவதபர்வம்.

63 தர்மபுத்ரர் அரசர்கள்விஷயத்தில் தாம் நடநதுகொள்ளவேண்டியதைப் பீஷ்மரிடம் வினாவியது 197
பீஷ்மர் தர்மபுத்ரருக்கு மறுமொழி கூறியது 197-198
64 சிசுபாலன் பீஷ்மரைநோக்கி அவரையும் கிருஷ்ணனையும் இகழ்ந்து கூறியது 198-203
65 பீமஸேனன் சிசுபாலன் சொன்னதைக்கேட்டுக் கோபித்தது 203
பீஷ்மர் பீமஸேனனை அடக்கியது 203
சிசுபாலன் பீஷ்மரிடம் பீமஸேனனை விடும்படி சொல்லியது 203
66 பீஷமர் பீமஸேனனுக்குச சிசுபாலன் வரலாறுகூறியது .. 204-206
67 சிசுபாலன், பாஹ்லீகன்முதலியோரைப் புகழ்ந்து பீஷ்மரையும் கிருஷ்ணனையும் இகழ்ந்தது 206-208
பீஷ்மர் சிசுபாலனை இகழ்ந்தது 208
68 சிசுபாலன் கிருஷ்ணனை யுததததிற்கு அழைத்தது ... 209
சிசுபாலன் யுத்தஸந்நாஹஞ்செய்து தேரேறியது ... 209
கிருஷ்ணன் சிசுபாலனுடையகுற்றஙகளை அரசர்களுக்குச் சொன்னது 210-211
அரசர்கள் சிசுபாலனைவிட்டுநீங்கியது 211
சிசுபாலன் கிருஷ்ணனை 'உன்னால் எனக்கு ஆவது என்ன' ஏன்றது 211
69 தர்மபுத்ரர் நாரதரிடம் அபசகுனத்தைப்பற்றிக் கேட்டது .. 212
நாரதர் தர்மபுத்ரருக்குச் சகுனபலன்கூறியது 212-215

அத்தியாயம். பக்கம்.

69 சிசுபாலன் யுத்தத்துக்குவந்தபோது அபசகுனங்கள்உண்டா
னது 215
70 சிசுபாலன், கிருஷ்ணனையும் பீஷ்மரையும் பாண்டவர்களையும்
கொல்வதாகச்சொல்லியது 215-216
கிருஷ்ணனுக்கும் சிசுபாலனுக்கும் யுத்தம் 216-219
தாருகன் சிசுபாலனைக்கொல்லும்படி கிருஷ்ணனுக்குச்சொல்
லியது 218
கிருஷ்ணன் தாருகனைத் தைரியப்படுத்தியது ... 218-219
சிசுபாலவதம் 219
பீமன்முதலியோர் சிசுபாலனுக்குத் தேஹஸம்ஸ்காரஞ்செய்தது 220
தர்மபுத்ரர் சிசுபாலன்புதனுக்குச் சேதிராஜ்யாபிஷேகஞ் செ
ய்தது 220
71 தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயத்தை நிறைவேற்றியது 220-223
72 தர்மபுத்ரர் ரித்விக்குக்களைப்பூஜித்து அவபிருதஸ்நானஞ்செய்
தது 224
யாகத்துக்குவந்த அரசர்கள் தர்மபுத்ரரைப் புகழ்ந்து விடை
கேட்டுச் சென்றது 224-225
பீமன்முதலியோர் அரசர்களை வழியனுப்பியது ... 225
கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ரரிடம் விடைபெற்றது 225-226
கிருஷ்ணன் குந்தி முதலியோரிடம் விடைபெற்றுச்சென்றது 226
பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை வழியனுப்பியது 226
துரியோதனன்முதலியோர் மரியாதைசெய்யப்பெற்று ஸபை
யில் வஸித்தது 226

த்யூதபர்வம்.

73 தர்மபுத்ரர் ஸ்நேஹர்களுக்கும்பிராதாக்களுக்கும்விடைகொடுத்தது 227
வியாஸர் தர்மபுத்ரரிடம் வந்தது 227
தர்மபுத்ரர் வியாஸரிடம் உத்பாதங்களைப்பற்றிக் கேட்டது ... 227
வியாஸர் தர்மபுத்ரருக்கு மறுமொழிசொல்லிச சென்றது ... 227-228
தர்மபுத்ரர் பிரதிஜ்ஞைசெய்தது 229
தர்மபுத்ரர் ஸகாப்பிரவேசஞ்செய்தது 229
74 துரியோதனன் ஸபையைப்பார்க்கையில் தடுமாறி விழுந்து
பொறுமையுற்றது 229-231
சகுனி துரியோதனனை இளைப்பின் காரணம் கேட்டது ... 231
துரியோதனன் சகுனிக்கு மறுமொழி கூறியது ... 231-232
75 சகுனி துரியோதனனுக்குப் பொறுமை தகாதென்பதையும்
அவனுக்கிருக்கும் ஸஹாயங்களையும் கூறியது ... 232-233
துரியோதனனும் சகுனியும் பாண்டவர்களை ஜயிப்பதையும்
சூதாட்டத்தையும்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது ... 233-234
76 சகுனி திருதராஷ்டிரனுக்குத துரியோதனனது இளைப்பைக்
கூறியது 234-235
திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனை இளைப்பின் காரணங்கேட்
கேட்டது 235-236
துரியோதனன் தன்குறையைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொ
ன்னது 236;238
சகுனி தான் பாண்டவர்களைச் சூதில் ஜயிப்பதாகச்சொல்லியது 239;258

அத்தியாயம். பக்கம்.

76 திருதராஷ்டிரனும் துரியோதனனும் சூதைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டது 239

திருதராஷ்டிரன் சபைகட்டும்படி சிற்பிகளுக்குக் கட்டளை யிட்டது 239;259

விதுரர் சூதுவேண்டாமென்று திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது 240;260

திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களையழைத்துவரும்படி விதுரருக்குச் சொன்னது 240;260

விதுரர் பீஷ்மரிடம்சென்றது 240

77 ஜனமேஜயா சூதுக்குக் காரணமுதலியவற்றை விவரித்துச் சொல்லும்படி கேட்டது 240-241

வைசம்பாயனர் சூதின்காரணமுதலியவற்றை விரித்துக்கூறியது 241-242

திருதராஷ்டிரன் சூதுவேண்டாமென்று துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது 241;259

திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனைத் துயரத்தக்குக் காரணம் கேட்டது 241-242

துரியோதனன் ராஜஸூயஸபையில் தனக்குநேர்ந்தஅவமானங்களைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச்சொன்னது ... 242-243

78 துரியோதனன் தர்மபுத்திரருக்குவந்தசாணிக்கைகளைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச்சொன்னது 243-252

79 துரியோதனன் தர்மபுத்திரரின் ஸாம்ராஜ்யபட்டாபிஷேகமுதலியவறறைக் கூறியது 252-254

80 திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனுக்குப் பாண்டவர்களைப் பகையாமலிருக்கும்படிசொல்லியது 254-255

81 துரியோதனன் திருதராஷ்டிரனிடம் தன்கருத்தை வற்புறுத்திக்கூறியது 256

82 துரியோதனன் திருதராஷ்டிரனிடம் சூதுக்கு அனுமதிகேட்டது 258

திருதராஷ்டிரன் சூதைப்பற்றி விதுரரிடம்யோசிப்பதாகச் சொல்லியது 258

துரியோதனன் விதுரருடன்ஆலோசித்தல் தகாதென்று திருதராஷ்டிரனுகுச்சொன்னது 258-259

துரியோதனன் சூதைப்புகழ்ந்துகூறியது 259

திருதராஷ்டிரன் பெரும்பயம்வந்திருப்பதாகத் துரியோதனனுக்குச்சொன்னது 259

சிற்பிகள் ஸபைசெய்தது 260

83 விதுரர் ஹஸ்தினபுரம்சென்றது... 261

தர்மபுத்திரர் விதுரரைஎதிர்கொண்டு குசலப்ரச்னஞ்செய்தது. 261

விதுரர் திருதராஷ்டிரன்கட்டளையைத் தர்மபுத்திரருக்குத் தெரிவித்தது 261-262

தர்மபுத்திரர் சூதைப்பற்றி விதுரரின்அபிப்பிராயத்தைக்கேட்டது 262

விதுரர் தர்மபுத்திரருக்கு முறைமொழிகூறியது... ... 262

தர்மபுத்திரர் தம்மோடுஆடவந்திருக்கும்சூதர்கள் யார் யாரென்றுவினவியது 262

அத்தியாயம். பக்கம்.

83 விதுரர் ஆடவந்திருக்கும்சூதர்களைத் தெரிவித்தது ... 262
தர்மபுத்திரர் தமதுவிரதத்தை விதுரருக்குச்சொன்னது ... 262
தர்மபுத்திரர் ஸஹோதரர்களோடும் திரௌபதியோடும் புறப்பட்டு ஹஸ்தினபுரம்வந்தது 262-264
தர்மபுத்திரர் நகருக்குவெளியில்தங்கியது 264
விதுரர் திருதராஷ்டிரன்எண்ணத்தைத தர்மபுத்திரருக்குச் சொன்னது 264
தர்மபுத்திரர் ஹஸ்தினபுரத்திற்பிரவேசித்தது 264
தர்மபுத்திரர், திருதராஷ்டிரன் காந்தாரிமுதலியோரை வந்தித்தது 264 265
பாண்டவர்கள் தங்களுக்குஏற்பட்டவிடுதிகளில் தங்கியது .. 265
பாண்டவர்கள் மாலைக்கடன்களோமுடித்து உண்டுதியின்றது . 265
பாண்டவர்கள் காலையிலஎழுந்து ஸபாப்ரவேசம்செய்தது ... 265
84. சகுனிக்கும் தர்மபுத்திரருக்கும் ஸம்வர்தம 266-267
துரியோதனன் தான் பந்தயம்வைப்பதாகச்சொல்லியது ... 267
85 பீஷ்மர்துரோணர்முதலியோரும் மற்றஅரசர்களும் ஸபையில் வந்து உட்கார்ந்தது 267-268
தர்மபுத்திரரும் சகுனியும் ஆடியசூதில் தர்மபுத்திரா பொருள்களைத்தோற்றது 268-271
86 விதுரர் சூதாட்டதைநிறுத்தச்செய்யுமபடி திருதராஷ்டிரனுக்குச்சொன்னது 271-273
87 துரியோத்னன் விதுரரைநிந்தித்துச்சொல்லியது .. 274-275
விதுரர் துரியோதனனுக்கு ஹிதமுரைத்தது 275-276
88 தர்மபுத்திரர் சூதில்பொருள்களையும் ஸஹோதரர்களையும் தம்மையும்தோற்றது 276-279
தர்மபுத்திரர் சூதில் திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்தது ... 279
பீஷ்மர்முதலியஸபையோர்கள் துயரமடைந்தது ... 279-280
திருதராஷ்டிரன் ஜயத்தைப்பற்றி அடிக்கடிகேட்டது ... 280
கர்ணன்துரியோதனன்முதலியோர் மகிழ்ந்தது ... 280
சகுனி திரௌபதியைஜயித்ததுவிட்டதாக சொல்லியது ... 280
89 துரியோதனன் திரௌபதியையழைத்துவரும்படி விதுரருக்குச்சொன்னது 280
விதுரர் துரியோதனனைக் கோபித்துச்சொன்னது ... 280-282
துரியோதனன் திரௌபதியையழைத்துவரும்படி பிராதிகாமிகருக்கு கட்டளையிட்டது 282
பிராதிகாமி திரௌபதியையழைத்தது 282
திரௌபதி பிராதிகாமியைக்கேட்டது 282
பிராதிகாமி, பந்தயம்வைக்கப்பட்ட விவரத்தைத் திரௌபதிக்குச்சொன்னது 282
திரௌபதி தன்னைப் பந்தயமாகவைத்துத் தோற்றவிவரத்தைப்பற்றித் தர்மபுத்திரரைக்கேட்கும்படி பிராதிகாமிக்குச்சொல்லியது 282
பிராதிகாமி திரௌபதியின்கேள்வியைத் தாமபுத்திரருக்குத் தெரிவித்தது 283
துரியோதனன், 'பாஞ்சாலிஸபைக்குவந்துகேட்கட்டும்' என்றது 283

அத்தியாயம். பக்கம்.

89 பிரார்திகாமி துரியோதனன்எண்ணதைத் திரௌபதிக்குத் தெரிவித்தது 283
திரௌபதி தன்கேள்வியை ஸபையோரிடம்கேட்கும்படி பிராதிகாமிக்குச்சொல்லியது 283
பிராதிகாமி திரௌபதியின்கேள்வியை ஸபையோருக்குத் தெரிவித்தது 283
ஸபையோர் மறுமொழிசொல்லாமல் மௌனமாயிருந்தது ... 283
தர்மபுதிரர் திரௌபதிகருத தூதனுப்பினது .. 283-284
துரியோதனன் மறுபடியுமபிராதிகாமிக்குகட்டளையிட்டது. 284
பிராதிகாமி ஸபையோரைத் திரும்பவும்கேட்டது ... 284
துரியோதனன் திரௌபதியைபபிடித்துவரும்படி துச்சாஸனனுக்குகட்டளையிட்டது 284
துச்சாஸனன் திரௌபதியைஅழைத்துச் சொல்லியது ... 284
துசசாஸனன் திரௌபதியைக் கூந்தலைப்பிடித்திழுததுவந்தது 284-285
திரௌபதி துச்சாஸனனைக கோபிததுசசொல்லியது ... 285
துச்சாஸனன திரௌபதியைப் பரிஹஸித்து இழுத்துசொலலியது 285
துச்சாஸனன் இரைதுசிரித்தது திரௌபதியைத் தாவியென்றழைத்தது 286
கர்ணனும சகுனியும துச்சாஸனனைப் புகழ்ந்தது ... 286
பீஷ்மா திரௌபதிகருச சொல்லியது 286
திரௌபதி ஸபையோரைக கேட்டது 287
துச்சாஸனன் திரௌபதியைத தூஷித்தது 287
90 பீமஸேனன் திரௌபதியைப் பதயம்வைத்தது தகாதென்றது 287-288
அர்ஜுனன் பீமஸேனனை ஸமாதானஞ் செய்தது .. 288
விகர்ணன் ஸபையோரைத் திரௌபதிகரு மறுமொழி சொலலுமபடி சொல்லித் தன்கருதததையும் கூறியது ... 288-289
அரசருகரு வ்யஸனங்கள் வைவையென்பது 289
கர்ணன் விகர்ணனைக கோபிததுச சொல்லியது ... 289-290
துசசாஸனன் திரௌபதியின் வஸதிரத்தை இழுத்தது ... 290
திரௌபதி கிருஷ்ணனைத் துதிததது 290-291
கிருஷ்ணனருளால் திரௌபதிகரு அநேகவஸதிரங்கள் உணடானது 291
துசசாஸனன் களைத்து உட்கார்ந்தது 291
பீமஸேனன் சபதஞ்செய்தது 291-292
விதுரர், கேள்விக்கு மறுமொழிசொல்வது அவசியமென்றது.. 292-294
தெரிந்தும் மறுமொழிசொலலாதவனுக்கும தப்பாக மறுமொழி சொலலுகிறவனுக்கும் வரும்பலன்கள் யாவையென்பது 292
விரோசனனும் ஸுதன்வாவும் தம்மில் யார்பெரியவரினென்று பிரஹ்லாதனைக் கேட்டது 292-293
பிரஹ்லாதன் கசயபரிடம் ஸுதன்வாவைக்கேட்டது ... 293
கசயபா பிரஹ்லாதனுக்கு மறுமொழிகூறியது ... 293-294
கேள்விகரு மறுமொழி சொல்லாதவன், கண்டதை உள்ளபடி சொல்லாதவன், தப்பாக மறுமொழி சொலலுகிறவன், பொய்

அத்தியாயம். பக்கம்.

சொல்லுகிறவன், உண்மைசொல்லுகிறவன் இவர்களுக்கு வரும் பாவபுண்ணியங்கள் 293-294
எப்படிப்பட்டவன் ஸாக்ஷியாவா னென்பது 294
பிரஹ்லாதன், 'ஸுதன்வா பெரியவன்' என்றது .. 294
ஸுதன்வா விரோசனனை கூவித்து விட்டது... ... 294
துச்சாஸனன் திரௌபதியை இழுத்தது 294;300
91 திரௌபதி ஸபையில் புலம்பியது 294-295
பீஷ்மர் திரௌபதிக்கு யுதிஷ்டிரரே மறுமொழி கூறவேண்டு மென்றது 295-296
92 துரியோதனன் திரௌபதிக்குப் பாண்டவர்களே மறுமொழி சொல்லட்டுமென்றது 297
பீமஸேனன் ஸபையில கோபித்துச் சொல்லியது .. 297-298
பீஷ்மர்முதலியோர் பீமனை அடக்கினது ' 298
கர்ணன், வேறுகணவனை அண்டியும்படி திரௌபதிகருச் சொல்லியது 298
துரியோதனன் திரௌபதிகரு இடத்துடையைக்காண்பித்தது 299
பீமஸேனன் துரியோதனனது துடையைப் பிளப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தது 299
விதுரர் கௌரவர்களுக்கு அழிவுவந்ததென்றது ... 299-300
அர்ஜுனன் தர்மபுத்ரரின்ஸ்வதந்திரத்தைப்பற்றிச்சொல்லியது 300
கர்ணன் திரௌபதியை இஷ்டம்போல அனுபவிக்கும்படி துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது 300
சகுனி கர்ணனைப் புகழ்ந்தது 300
திரௌபதி கதறியது 300-301
விதுரர் தம்சொல்லைத் துரியோதனன் கேட்பனோ கேளானோ என்றது 301
விதுரர் துரியோதனுதியரைத் தடுக்கும்படி திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது 301
பீமஸேனன்முதலியோர் துரியோதனுதியரைக் கொல்வ தாகச் சபதஞ்செய்தது ... ... { 301-303; 326-327
திரௌபதி துரியோதனுதியரைச் சபித்தது 303
திரௌபதி சபித்தபோது பூமாரிபொழிந்தது... ... 303
93 அர்ஜுனன் யுத்தஸங்கல்பஞ் செய்ததும், தர்மபுத்ரர் அடக்கியதும் 303-304
திருதராஷ்டிரனது அக்னிஹோத்ரசாலையில் அபசகுனங்கள் உண்டானதைச் சொன்னது 305
திருதராஷ்டிரன் திரௌபதிக்கு வரம்கொடுத்தது ... 305-306
யார்யார் எத்தனைஎத்தனைவரம் பெறத்தக்கவரென்பது ... 306
94 கர்ணன் திரௌபதியால் பாண்டவர்கள் மீட்கப்பட்டார்களென்றது 306
எப்படியிருப்பவன் மனிதனென்பது 306
மேலோர்களின் குணம் 307
95 திருதராஷ்டிரன் தர்மபுத்ரருக்கு இந்திரப்பிரஸ்தம்சென்று அரசாள விடைகொடுத்தது ... 308-309

அத்தியாயம். பக்கம்.

அனுத்யூதபர்வம்.

96 துரியோதனன் பாண்டவர்களை ஸ்வேச்சையாக விடக்கூடாதென்றது 310-311
துரியோதனன், திருதராஷ்டிரனுக்குக்கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் பரசுராமர் இவர்களுடையசரித்திரததைச் சொல்லியது ... 311-314
97 துரியோதனன், அர்ஜுனன்பராக்ரமங்களையும் அவனிடம் தனககிருக்கும் பயத்தையும் திருதராஷடிரனுக்குச் சொல்லியது 314-319
துரியோதனன் மறுபடியும் சூதாடத திருதராஷ்டிரனிடம் அனுமதிகேட்டது 319-320
திருதராஷ்டிரன் மறுமுறை சூதுக்கு அனுமதிகொடுததது... 320
காநதாரி மறுமுறை சூதுக்கு அனுமதி கொடாதிருக்கும்படி திருதராஷடிரனுக்குச சொல்லியது 320-321
98 பிராதிகாமி தாமபுத்ரரை அழைத்ததும் பாண்டவர்கள் திரும்பிவந்ததும் 321-322
சகுனி சூதுக்குப் பந்தயத்தைச் சொன்னது 322
தர்மபுத்ரர் மறுமுறை சூதாடித் தோற்றது 323
99 துச்சாஸனன் பாண்டவர்களையும் திரௌபதியையும் இகழ்ந்து கூறியது 324-325
துச்சாஸனனும் துரியோதனனும் பீமனை அவமதித்ததும், அவன் அவர்களுக்கு மறுமொழிகூறியதும் ... 325-326
100 தர்மபுத்திரர் பீஷ்மர்முதலியோரிடம் வனஞ்செல்ல விடைகேட்டது 327-328
விதுரர், குந்தி தமது கிருஹத்திலிருக்கட்டு மென்றது ... 328
விதுரர், தர்மபுத்ரருக்குப் புத்திகூறி விடைகொடுத்தது ... 328-329
101 நகரத்துஜனஙகள் பிரலாபித்து, 'பாண்டவர்களோடு வனஞ்செல்வோம்' என்றது 330-331
குந்தி திரௌபதியிடமும் பாணடவர்களிடமும் பலவாறு புலம்பித திரும்பியது 332-334
பாண்டவர்கள் வனஞ்சென்றது 334
102 விதுரர், பாண்டவர்கள் வனஞ்செல்லும்போது செய்துசென்ற குறிகளையும் அவற்றின் கருத்தையும் ஜனங்கள் துக்கித்ததையும் அபசகுனஙக ளுண்டானதையும் திருதராஷ்டிரனுக்குக் கூறியது 335-337
நாரதர், கௌரவர் அழிவாரென்றது 337
துரோணர், யுத்தத்தில் கௌரவர்களும் தாமும் அழிவதுநிச்சயமென்றது 337-338
103 ஸஞ்ஜயன் துரியோதனன்முதலியோர் அக்ரமஞ்செய்தனரென்று திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொன்னது ... 339-340
திருதராஷ்டிரன், திரௌபதி அவமதிக்கப்பட்டபோது உண்டான அபசகுனங்களையும், விதுரர்சொல்லைத் தான்கேளாமற்போனதையும் ஸஞ்சயனுக்குச் சொல்லியது. ... 340-341

ஸபாபர்வம் விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ. கணேசாயவாஸுதேவாயநமஃ.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாயநமஃ.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸபாபர்வம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம்.

[1] நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரம்சைவ நரோத்தமம்।
தேவீம்ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸம்ததோஜயமுதீரயேத்॥

(அர்ஜுனனுக்குப பிரதியுபகாரத்தைச் செயயக்கருதின மய்னிப்பார்த்து, தர்மராஜாவுக்கு ஒருஸபைசெயயும்படி கிருஷ்ணபகவான் கட்டளையிட்டது.)

ஜனமேஜயர், "பிராமணோத்தமரே! ஜயிபபவரிற்சிறந்தவனும் மஹாபராக்கிரமசாலியுமாகிய அர்ஜுனன் அபபோது மயனைவிடு வித்தபிறகு என்னசெய்தானென்பதை எனக்குச்சொல்லும்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொலலுகிறார்.

"ராஜாவே! உமது கூட்ஸ்தருடையசரித்திரத்தை ஊக்கதுடன் கேளும். அரசாக்கரசே! ஆயுதகரிபபவர்களிற்சிறநத மஹாவீரனை அந்தஅர்ஜுனன் மயனைவிடுவித்தது, பூமியில் அரசர்கள்பெறுதறகரிய காண்டீவமென்னுமசிறநதவில்லையும் அமபுகள்வறறாதஇரண்டுதூணி களையும் திவயாஸ்திரங்களோடு தேரையும கொடியையும் வெளளைக் குதிரைகளோடும அக்னிபகவானிடமிருநதுபெற்றதனால் மிகுநதஸந் தோஷமுள்ளவனுகி மயனுடன்கூட அங்கேயிருந்தான். அப்போது அர்ஜுனனுற்காபபாறறப்பட்டமயன், அவன்செய்தநன்றியைநினை க்து அவனைப் பலமுறைமரியாதைசெய்து கண்ணபிரான்முன்னிலை யில் கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு இன்சொல்லால் பேசத்தொடங்

[1] உன்னிசேஷத்தை ஆதிபர்வம் 1 - வது பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

கிஞன்: "குந்தியின்மைந்தனே! சீறினகண்ணனிடத்திலிருந்தும் எரிக்கத்தொடங்கின அக்னிபகவானிடத்திலிருந்தும் உன்னால் நான் காக்கப்பட்டேன். உனக்கு என்னசெய்யக்கடவேன்? பகைவரைத் துயரப்படுத்துகிறவனே! யான் அஸுரர்களுக்குவிசுவகர்மாவன்றே? அதனால், நான் மற்றவர்செய்யக்கூடாததும், நீ வியக்கத்தக்கதுமாகிய ஒன்றை உனக்குச் செய்வேன்" என்றான். அவனால் இவ்வாறுரைக்கப்பட்ட மஹாவீரனை அர்ஜுனன் சற்றுநேரமசிந்தித்து [1]மாயைகள் தெரிந்தவனிய மயனைப்பார்த்தது நகைத்துக்கொண்டு, "ஓ! அஸுர சிரேஷ்டனே! நீ எனக்குஎல்லாம்செய்தாலும்போலவே (நிணைக்கிறேன்.) நீஸுகமாகச்செல். என்மேல் என்றும் அன்புடையவனாயிரு. நாங்களும் உன்மேல் அன்புடையவராயிருப்போம. உதவிபெற்றவனிடத்தில் பிரயோஜனத்தைஅங்கீகரியேனென்பது எனதுவ்ரதம்" என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டமயன், "புருஷச்ரேஷ்டனும்பிரபுவுமான அர்ஜுனனே! நீசொல்வது உனக்குத்தகும். ஆனால் உன்னிடம் அன்பைமுன்னிட்டு நான் உனக்கு ஒன்றுசெய்யக்கருதுகிறேன். பாண்டவனே! யான் அஸுரர்களின்விசுவகர்மாவானால் மஹா[2]கவியன்றே. அப்படிப்பட்டநான் உனக்காக ஏதாவதுஒன்றைச செய்யவிரும்புகிறேன். அர்ஜுனனே! முன்னம் அஸுராகளுக்கு அரண்மணைகளும், அழகியவையும் ஸுகமான உட்புறங்களுடையவையும் ராஜபோகங்களுக்குரிய அளவற்றபொருள்கள்நிரம்பினவையுமான தோட்டங்களும், மனத்தைக்கவருகின்ற பலவகைத்தடாகங்களும், விசித்திரங்களான ஆடைகளும், நினைத்தபடிசெல்லும ரதங்களுமு, சிறந்தகோபுரங்களோடும் பிராகாரங்களோடுங்கூடிய பெரியநகர்களும், அற்புதங்களான அனேகம் சிறந்தவாஹனங்களுமு ஸுகிப்பதற்கு மிகத்தகுதியான அழகியகுகைகளும் என்னுறசெய்யப்பட்டன. பல்குனனே! அதனால் உனக்கும் ஏதாவதுஒன்றுசெய்ய விரும்புகிறேன்" என்று கேட்க, அர்ஜுனன், "நீ உயிருக்குநேரதஅபாயத்திலிருந்து என்னால்விடுபட்டவனை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். இவ்வாறிருக்கையில், உன்னைக்கொண்டு ஒன்றைச்செய்வித்துக்கொள்ள என்னால்இயலாது. அஸுரனே! உனதுஎண்ணம பயன்படாமறபோவதும் எனக்குஇஷ்டமில்லை. ஆதலால, நீ கிருஷ்ணனுக்கு ஏதாவதுசெய்யலாம். அதனால், எனக்குப்பிரதியுபகாரம் செய்ததாகும்" என்றுசொன்னான். புருஷச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பிறகு மயனுக்காக (அர்ஜுன

---

[1] மாயை - அற்புதக்கலைக்காட்டும்வித்தை.

[2] விசித்திரங்களான கல்பனைகள் செய்யத்தக்கவன்.

னால்) கேட்டுக்கொள்ளபபட்ட கண்ணபிரான், 'இவனுக்கு என்னகடமையிடலாம்' என்று சிறிதுநேரம சிநதித்தார். உலகநாதரும் பிரஜைகளைக்காப்பவருமாகிய கிருஷ்ணன, 'இவனை ஒருஸபையைசசெய்யச் சொல்லலாம்' என்று தம்மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு, அநதமயனைப்பார்தது, "சிற்பிகளிறசிறநதவனே! நீரநமவிருபபத்தைச்செய்ய எண்ணமுள்ளவனுனல, இவ்வுலகததில எவ்வகையானஸபை தர்மராஜாவுக்குப் பிரியமாயிருகுமென்று நினைக்கிறுயோ, மானிடலோகமனைத்திலுமுள்ள மனிதாகளின் உன்னுடையஎநதவேலையைக்கண்டு அதைபபோலச் செய்யமாடடாமல ஒய்நதுநிறபார்களோ, எதில் தேவாகளும அஸுரர்களும் மனிதாகளும எண்ணுமவிஷயங்கள் உன்னுறசெய்யபபடடதை யாம்காண்போமோ, அவ்வகையானஸபையைச் செய்வாயாக" "எனறுகட்டளையிடடார். அபபோது மயன் மனமகிழ்ச்சியுடன அவாசொல்லை வறறுக்கொண்டு தேவஸபக்குஒப்பான அழகியஸபையைத் தாமராஜாவுக்குச செய்யதொடஙகினான். பிறகு கிருஷ்ணனும அரஜுனனும தாமராஜாவானயுதிஷ்டிரருக்கு நடந்த வறறையெல்லாம தெரிவிதது மயனைக்காணபிததனர். அபபோது யுதிஷ்டிரா அநதமயனுக்குத தகபடி மரியாதைசெயதார். ஜனமேஜயரே! அநதமயன் அநதமரியாதையைகொண்டாடிப் பெற்றுக்கொண்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! அநதமயன் அபபோது அநதபபாண்டவர்களிடததில [1]விருஷபர்வாவென்னும அஸுரனுடைய சரிததிரதைச் சொன்னான். அநத அஸுரவிசுவகர்மாவானமயன் கொஞ்சகாலம ஒய்நதிருநது மனததிலஆலோசனைசெய்து மஹாதமாக்களான பாண்டவர்களுக்குச சபைஒனறு செய்யத்தொடங்கினான். சிறநதஸமாதியமுளளமயன், மஹாதமாவானகிருஷ்ணன், பாண்டவர்கள் இவாகளுடையஅனுமதியின்மேல ஒருசுபதினத்தில் ஆரம்பத்திற்குரிய மங்களங்களைசசெய்து ஆயிரக்கணக்கான பிராமணசிரேஷ்டாகளுக்குப பாயஸான்னமஅளிதது ஸநதர்பபணைசெய்து அவர்களுக்கே மிக்கபொருள்களையுமதானஞ்செய்து எல்லா ருதுக்களின்சிறப்புக்களுமநிரமபினதும் பதினுயிரமுழமஅகலமுள்ளதும் தேவஸபையைபபோன்றதுமான அழகானஸபையைச்செய்வதறகாகச் சுற்றிலும்அளவெடித்தான்.

---

[1] ஆதிபர்வம் 262 - ம் பக்கம் பார்க்க.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கண்ணன் துவாரகைக்குச்செல்வதும், பாண்டவர்கள் வழிகொண்டு விடடதும்.)

பூஜைக்குரியவரானகண்ணபிரான் காண்டவபபிரஸ்தத்தில் அன்புள்ளபாண்டவராறபூஜிக்கபபெற்று ஸுகமாக வஸிததிருநதபிறகு தமதுதந்தையைப்பார்க்கஆவலுள்ளவராய்த் தமதுநகரமசெலவதற்கு எண்ணங்கொண்டார். உலகமெல்லாமவநதனஞ்செய்வதற்குரியவரும் விசாலமானகண்களையுடையவருமான கண்ணபிரான் தாமபுததிரரிடததிலும் குந்தியினிடத்திலும் விடைபெறறுக்கொண்டு தம்தநதையின் உடன்பிறந்தவளான குநதியின்பாதங்களைத தலையாலவணங்கினார். மிக்கபுகழ்பெற்ற அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் குநதியினால்தழுவிக்கொண்டு உச்சியில்மோக்கபபெற்றபிறகு தம்ஸஹோதரியைபபார்ததார். அவளருகிற்சென்று அன்பினால்கண்ணீர்விடடகிருஷ்ணபகவான் அழகியும் அழகாகப்பேசுகிறவளுமான அநதஸுபத்ரைக்குச் சிறநதபயனைத்தருவதும், உண்மையும, நன்மையும, இனிமையும, நியாயமும், மிகச்சிறந்ததுமான வாககியததைக்கூறினார். அவள தன்உறவினர்களுக்குச்செலுத்துமபடி சிலவசனங்களையுரைததுபபலமுறைதலையால் வணங்கி வநதனஞ்செய்து கிருஷ்ணனைப்பூஜிததாள். அவளாலபூஜிக்கப்பெற்றகிருஷ்ணன், அநதபபெண்ணரசிக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரௌபதியையும் தௌமயமுனிவரையும்கண்டனர். புருஷோததமரானகண்ணபிரான்தௌம்யருக்கு முறைப்படிவநதனஞ்செய்தார். விதவானும் பலசாலியுமான கிருஷ்ணபகவான் திரௌபதிக்கு இனியவார்த்தைசொல்லி, ஸுபத்ரையை அவளிடமஒப்பித்து அாஜுனனுடன்கூட அவனுடையஸஹோதரர்களிடம்சென்றார். அவ்வைநதுஸஹோதரர்களாலுமசூழபபட்டு, அமரர்களாற்சூழப்பட்ட தேவேநதிரன்போலிருபபவரும் கருடக்கொடியையுடையவருமானகண்ணன் யாத்திரைக்காலததிற்குரிய சடங்குகளைச் செய்யக்கருதி, நீராடி நிர்மலராய் அலங்காரங்கள்செய்துகொண்டு தேவர்களையும பிராமணர்களையும நமஸ்காரஞ்செய்து பலவகைப்புஷ்பசந்தனங்களினால் பூஜித்தார். நிலைதவறாதவரிறசிறந்தவரானகிருஷ்ணபகவான் யாத்ராகாரியங்களெல்லாவற்றையும்செய்து புறப்பட்டார். அந்தக்கிருஷ்ணன் வெளிக்கட்டைவிட்டுப்புறப்பட்டு

ஸபாபர்வம்.

வநது யோக்கியர்களானபிராமணர்களால ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்வித்துத் தயிர்ப்பாத்திரங்களையும கனிகளையும அக்ஷதைகளையும தக்ஷிணையையும்கொடுத்தபிறகு அவர்களைபபிரதக்ஷிணமசெய்தார். அதன்பின் தாமரைக்கண்ணராகியகண்ணன் நல்லதிதியும் நல்லநக்ஷத்திரமுங்கூடிய சிறநதலக்கினததில சைபயம, ஸுக்ரீவம என்னும குதிரைகள்பூட்டபபடடதும, கதை, சககரம, கத்தி, சார்ங்கமமுதலிய ஆயுதங்களநிரம்பியதும, கருடக்கொடியுளளதும், விரைவாகசசெலவதுமாகிய பொன்மயமான அழகியதேரிலேறிப புறப்பட்டார். ராஜாவாகியயுதிஷ்டிரர் ஸாரதிகளிறசிறநதவனாகிய தாருகனென்னும்கிருஷ்ணஸாரதியை விலக்கிப பிரேமையினால தாமும்கிருஷ்ணனுடன் தேரிலேறினார். அபபோது யுதிஷ்டிரா தாமேகடிவாளம்பிடித்தார். பருததகைகளையுடைய அர்ஜுனனும கூடஏறிப பொற்காமபோடு கூடிய வெண்சாமரததைப பிரதக்ஷிணமாகசசுழறறினான். அவ்வாறே வீரனானபீமஸேனனும் அநததேரிலேறி நூறுகமபிகளுள்ளதும உயாநதபுஷ்பமாலைகளாலும பொற்காசுகளினாலும அலங்கரிக்கப்பட்டதும் வைடூரியக்காமபுளளதுமான சிறநதகுடையை விரைவாகக் கிருஷ்ணனுக்குபபிடித்தான். சத்துருக்களை ஸமஹரிபபவாகளாகிய பீமார்ஜுனாகளும் நகுலஸஹதேவாகளும, புரோஹிதர்களாலும நகரத்தோராலும சூழபபட்டவாகளாகக் கிருஷ்ணனைப பினசென்றனர். சததுருக்களான வீரர்களைக்கொலபவராகிய அநத்க்கேசவர் அவ்வைநதுஸஹோதரர்களாலும அனுஸரிககபபடடு அன்புள்ளமாணாக்கர்களினாலதொடரபபடட ஆசாரியன்போலவிளங்கினார். பிராமணச்சிரேஷ்டராகிய தௌமயமுனிவரும பெரியோர்களாறசூழப்பட்டவராய் ஸுபத்ரையின்புததிரனான அபிமன்யுவை ரதததிலேற்றிக்கொண்டு புறபபட்டார். சிறநதமஹிமையுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்திரப்பிரஸ்தத்தைக்கடநது ஒருகுரோசதூரததில அர்ஜுனனை நெருங்கத்தழுவி விடைபெறறுககொண்டு தாமராஜாவுக்கும பீமஸேனனுக்கும நகுலஸஹதேவர்களுககும மரியாதைசெய்து அவர்களால்திடமாக ஆலிங்கனஞசெய்யபபட்டார்; நகுலஸஹதேவர்களால்அபிவாதனமும செய்யப்பெறறார். ஜனமேஜயரே! எதிரிகளின் நகரங்களைஜயிப்பவரும் தர்மநதெரிநதவருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் அரையோசனைதூரம சென்றபிறகு யுதிஷ்டிரரிடம்விடைபெற்று 'நீர்திருமபலாம' என்று சொல்லி அவருக்குஅபிவாதனததோடு பாதங்களைத்தொட்டு வந்தன்ஞ்செய்தார். தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர் யாதவச்சிரேஷ்டரும் தாமரைக்கண்ணருமான கண்ணனைத் தூக்கியெடுத்து உச்சிமோந்து

'செல்லலாம்' என்று அனுமதிகொடுத்தபிறகு (ஸமயதத்தில்உதவிசெய்வதாக) கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்களுக்குமுறைப்படி வாக்குத்தத்தஞ்செய்து பரிவாரங்களுடன்தொடர்ந்துவரும்பாண்டவர்களைப பிரயத்தனத்தினல்திரும்பச்செய்துபிறகு இந்திரன்அமராவதிக்குச்செல்வதுபோல்த தமதுபட்டணத்திறகு மகிழ்ச்சியுடன்சென்றார். அப்போது அந்தபபாண்டவர்கள் அன்பின்மிகுதியினல அந்தக்கிருஷ்ணனைக் கண்ணுக்கெட்டுகிறவரையில கண்களாலும் அதன்பின் மனங்களாலுமதொடர்ந்தனர். அவர்களுக்குக கிருஷ்ணனைக்காண்பதில ஆசைதீராமலிருக்கையிலேயே கண்ணிமைறுதகாட்சியுடையகண்ணபிரான் விரைவில் கண்களுக்குமறைறுதார். அந்தபபுருஷச்ரேஷ்டரான பாண்டவாகள் திரும்பமனமில்லாதவர்களாகவே கிருஷ்ணனிடம் மனஞ்சென்றவர்களாகி விருபபமிலலாமல் விரைவாகத திரும்பித தங்கள்ந்தகாமசேர்ந்தனர். பிறகு கிருஷ்ணனும தேரைசசெலுத்திவிரைவாகத் துவாரகைக்குச்சென்றார். எபபோதும தமபின்னேவருபவனும் யாதவவீரனுமான ஸாதயகியோடும தாருகனென்னுமஸாரதியோடுங்கூட விஷ்ணுவாகியகிருஷ்ணன் கருடனைபபோல வேகமாகத் துவாரகைக்குசசென்றார். தர்மபுதிரரும தாமந்தவ்றுதவர்களான ஸஹாதர்களோடும ஸ்நேஹிதர்களோடுங்கூடத திரும்பித் தமது சிறந்தநகரத்தில் பிரவேசித்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! புருஷச்ரேஷ்டரான தாமராஜா, ஸஹாதர்கள புத்திராகள் மித்திரர்கள் எலலாரையும் அனுபபிவிட்டுத திரௌபதியுடன்சோகதுமகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறே கிருஷ்ணனும்உக்ரஸேனன்முதலிய யாதவச்சிரேஷ்டர்களால் கொண்டாடபபட்டவராக ஸந்தோஷத்துடன் தம்முடைய சிரேஷ்டமானதுவாரகாபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தாமரைக்கண்ணராகிய கிருஷ்ணன் ஆகுகனியும முதிர்ந்தவரான தமதுதந்தையையும் புகழ் பெற்றதாயையும பலராமரையும நமஸ்கரித்துநின்றார். அந்தஜனர்த்தனர் பிரத்யும்னனியும ஸாமபனியும் நிசடனியும் சாருதேஷ்ணனியும் கதனியும் அநிருத்தனியும பானுவ்வியும தழுவிக்கொண்டபிறகு பெரியோர்களிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு ருக்மிணியின்கிருகத்துக்குச்சென்றார். எப்போதும் ஸுகியான அந்தக்கிருஷ்ணன் அந்தச் சிறந்தகிருகத்தில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஸமயத்தில் அஸுரச்ரேஷ்டனுமயனும் சிற்பசாஸ்திரப்பிரகாரம் தர்மபுத்ரருக்கு ஸபாகிருஹமாணஞ்செய்தான்.

மூன்றுவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி)

ஸபைசெய்தவரலாறு.

(மயன் பிந்துஸரஸுக்குச்சென்று ஸபைக்குரியகருவிகளையும் பீமனுக்குக் கதாயுதத்தையும் அர்ஜுனனுக்குச்சங்கத்தையும் கொண்டுவந்துகொடுத்ததும், ஸபாநிர்மாணமும்.)

பிறகு மயன் ஜயிப்பவர்களிற்சிறந்தவனை அர்ஜுனனைப்பார்த்து, "நான் உன்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்; சென்று திரும்பவும் வருவேன். தனஞ்சயனே! மூவுலகங்களிலும்பெயர் பெற்றதும் மனிதர்களுக்கு ஆச்சரியமதையுண்டுபண்ணுவதும், உனக்கும் பாண்டவர்களனைவர்க்கும ஸந்தோஷத்தைவிருத்திசெய்வதுமாகிய ஒருதிவ்யஸபையைச் செய்யபோகிறேன். பாரதனே! முன்னம கைலாஸத்திற்குவடபுறத்தில "மைநாகபர்வதத்தைச்சேர்ந்த பிந்துஸரஸினருகில அஸுராகள்யாகஞசெய்ய ஆரம்பித்தபோது ஸத்யநவரூத வ்ருஷபர்வாவென்னும அஸுரராஜாவின்ஸபையில் அழகும அற்புதமும் ரத்னமயமுமான பொருள்கள் என்னுறசெய்யப்பட்டன. அவை இபபோதிருக்குமாயின் எடுத்துவருவேன். அதன் பிறகு பெயாபெற்றதும உள்ளதைமகிழ்விப்பதும் எல்லாரத்னங்களினுலும் அலங்கரிகபபட்டதுமான ஒருவிசித்ரஸபையைய தர்மராஜாவுக்குநிர்மாணம்செய்வேன். கௌரவனே! யுவனுச்வன்புத்திரனுகிய மாந்தாதாவென்னுமராஜாவினல் போரில பகைவரைக்கொன்று வைக்கபபட்ட உக்ரமானகதாயுதமும ஒன்றும பிந்துஸரஸில்இருக்கின்றது. பொறபுள்ளிகளினுல்சித்ரமும் பெரிதுமம பாரத்தைத்தாங்குவதும் உறுதியுள்ளதுமநூறுயிரம்கதாயுதங்களுக்குச்சரியானதும் சத்துருக்களைக் கொலலுவதுமாகிய அந்தகக்கதாயுதமும உனகுக்காண்டீவம் போலப் பீமஸேனனுக்குத் தகுதியானது. அழகான சபதமுள்ள தேவதத்தமென்னப்பட்ட வருண னுடையமஹாசங்கம ஒன்று இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம உனக்காகக்கொடுபபேன். இதில்ஸந்தேஹமிலலை" என்றுசொன்னன். அர்ஜுனனுக்குஇவ்வாறுசொன்னபின், அந்தமயனென்னும அஸுரன் வடகிழக்குத்திசைக்குச் சென்றன். கைலாசத்திற்குவடக்கே மைநாகபருவதத்தினருகில் மிகபபெரிதும் உயர்ந்ததூத்தனமயமுமான ஹிரண்யசிருங்கமென்னுமலை இருக்கிறது. அதில் அழகான பிந்துஸரஸென்னும் தடாகமிருக்கிறது. அங்கே

தான் பகீரதமஹாராஜன் கங்கையைத்தரிசிப்பதற்காக அனேகவருஷங்கள் வஸித்தான். எல்லாபபூதங்களுக்கும ஈச்வரராகிய மஹாத்மாவான [1]சங்கரரும அங்கே அதில்யாகமசெய்தார். பரதசிரேஷ்டனே! யாகங்களில்முக்கியமான நூறுஅசவமேதங்களை அங்கே (இந்திரன்) செய்தான். அந்தயாகங்களில இரத்தினங்களிழைத்த யூபஸ்தம்பங்களும் பொன்மயமானயாகசாலைகளும சிறப்பில் ஒபபில்லாதவைகளாகச செய்யப்பட்டன. ஸஹஸ்ராக்ஷனான இந்திரன் அங்கே யாகஞ்செய்துதான் ஸித்திபெறறான். நிதயபுருஷரும உக்ரமான தேஜஸுள்ளவருமாகிய [2]பிரமமதேவா எல்லாலோகங்களையும் அங்கிருந்துபடைத்து அனேகமபிராணிகளால ஸேவிக்கபபட்டிருக்கிறார். அங்கே நரநாராயணர்களும, பிரமமாவும, யமனும, ஸ்தாணுவுமாகிய இந்தஐவரும் ஆயிரயுகங்களாகப பரபபிரமமத்தை உபாசனைசெய்கின்றனர். தர்மத்தைச் சாசுவதமாக நிலைநிறுத்துவதன்பொருட்டு விஷ்ணுவானவா சிரத்தையோடு அநேகவருஷகாலங்கள அவ்விடத்தில் ஸத்ரயாகங்களசெய்தார். அங்குள்ளயூபஸ்தம்பங்கள் பொன்மாலைகளணிந்தவை. யாகசாலைகளும மிக்கஒளியுள்ளவை. நாராயணன் அங்கே அநேகமாயிரங்களையும பத்துலக்ஷங்களையும் (ஸ்வர்ணம, கோ முதலியவை) தானமசெய்தார். ஜனமேஜயரே! அந்தமயன் அங்கே சென்று கதையையும சங்கத்தையும எடுத்துக்கொண்டான். அஸுரசிரேஷ்டனானமயன் அங்கேசென்று அமமலையிலிருந்து மிகஅழகான உருவமுள்ள கற்களையும வருஷபாவாவின்ஸபையிலிருந்த ஸ்படிகக் கலஉருக்களையும அந்தபபெருமபொருளகளைக்காததிருந்த கிங்கரர்களென்னும் அரககருடன் எடுத்துவந்தான். அவற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்தபிறகு அவ்வஸுரன் நிகரற்றதும் மூன்று உலகங்களிலும்பெயர்பெறறதும் தேவாகளுக்குரியதும் ஒப்பற்றசிறந்தரத்னங்களால் சோபிக்கின்றதுமாகிய ஸபையைநிர்மாணஞ்செய்தான். அப்போது அந்தச்சிறந்தகதாயுததைப பீமனுக்கும் தேவதத்தமென்னும் சிறந்தசங்கத்தை அர்ஜுனனுக்குங்கொடுத்தான். அந்தச்சங்கின்ஒலியினால் பிராணிகள்நடுங்கின. அந்த அஸுரவிசுவகர்மாவாகியமயன் சற்றுநேரமஇளைப்பாறிப புத்தியில்ஆராய்ந்து ஆயிரக்கணக்கான பிராமணசிரேஷ்டர்களைப பாயஸான்னத்தினால் திருப்திசெய்

1 இவ்விடத்தில் பிரம்மாஎன்றும் பின்னே பிரம்மாஎன்றுவருமிடத்தில் சங்கரர்என்றும் பழையஉரை கூறுகிறது.

2 ஸ்ருஷ்டிசொன்னதனால் இவ்விடத்தில் பிரம்மதேவர்என்பதே பொருத்தம்.

வித்து மஹாத்மாக்களானபாண்டவர்கள் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணன் இவர்கள் அபிப்பிராயப்படி எல்லாபபருவங்களின்சிறப்புக்களும்நிரம்பினதும உயர்நதகாட்சியும் அலங்காரங்களுமுள்ளதுமான ஸபையைச் செய்யத்தொடங்கினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பொன்மயமான மரங்களோடுகூடிய அநதகசபை, சுற்றிலும்பதினாயிரமுழம் விஸ்தாரமுளளதாகவிருந்தது; அக்னிஸபையைபபோலவும ஸூாயஸபையைப் போலவும சநதிரஸபையைபபோலவுமபிரகாசிபபதாக மிகச்சிறநதவடிவததோடிருந்தது. அந்தச்சிறந்தஸபை பிரகாசமான கதிரோன்ஒளியைத் தன்ஒளியினாலதோற்கசசெய்வதுபோலவும மேல்கிளம்புகிற ரத்னகிரணங்களால், ஜ்வலிபபதுபோலவும் விளங்கிற்று. அநதச்சபை நீருண்டமேகம்போல ஆகாயத்தைமறைத்துநிற்பதும், நீண்டதும், அகன்றதும், அழகியதும, குற்றமற்றதும், களைப்பைப்போக்குவதும், சிறநதபொருள்கள்நிரம்பினதும், ரத்னமயமானமதில்களும் வாயில்களுமுடையதும், பற்பலஅற்புதங்களமைநததும், தனங்கள்நிரம்பினதுமாக மயனால் நன்றாகசசெய்யப்பட்டது. புததிசாலியான மயன் செய்தஸபையைபபோல அவ்வளவுஅழகுளளவையாக விஷ்ணுஸபையும் இந்திரஸபையும பிரம்மஸபையும ஆகவிலலை. ஆகாசத்தில்ஸஞ்சரிபபவாகளும உக்ரமானரூபமும பெரியதேகமும் சிவபபும் பொன்னிறமுமானகண்களும முத்துச்சிபபிபோன்ற காதுகளுமுள்ளவர்களும் எதிரிகளைக்கொல்லுகிறவாகளுமாகிய கிங்கராகளென்னும் மஹாபலசாலிகளானஅரக்கர்கள் எண்ணாயிரவாகள் மயனாலகட்டளையிடபபட்டு அங்கே அந்தச்சபையைக்காத்தும் வஹித்துமிருநதனர். அநதச்சபையில் வைடூாயமயமான இலைகள் டரவினதும், ரத்னமயமான காம்புகளுள்ளதும், தாமரை செங்கழுநீர்முதலிய நீர்மலாகள் மலர்நதிருபபதும், பலவகை நீர்பபறவைக்கூட்டங்களிருபபதும், பொன்மயமானஆமைகளும் மீன்களுமஇருபபதினாலும் தாமரைபபூக்கள் மலர்நதிருபபதினாலும் சித்ரவர்ணமுள்ளதும, பலநிறங்களானபடிகக்கற்படிகளுள்ளதும், தெளிந்தஜலமுள்ளதுமாகிய ஒருசிறந்ததடாகத்தை மயன்செய்தான். மந்தமாருததத்தினால்அசைக்கபபட்டதும, முத்துபபுள்ளிகள் நிரம்பினதும், உயர்ந்த ரத்னபபலகைகளினால் சுற்றிலும்மேடைகள் கட்டப்பட்டதும், உயாநத ரத்னங்கள்பதிப்பிக்கப்பட்டதுமான அந்தத்தடாகத்திற்குவந்து அதைப்பார்த்தும் சிலஅரசர்கள் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அவர்கள்தெரியாமையால் விழவுமவிழுந்தனர். அந்தஸபையின்நாற்புறமும் என்றும் புஷ்பித்தவையும், காற்றினாலாடுகின்றவையும், குளிர்ந்தநிழலுள்ளவையும், மனத்தைக்கவருகின்றவையு

மான பலவகைப் பெரியமரங்களும், நல்லவாஸனையுள்ளகாடுகளும், அன்னங்கள் நீர்க்காக்கைகள் சக்கரவாகங்களினால்விளங்கும் தடாகங்களும் நிரம்பவிருந்தன. நீரிலும்நிலத்திலுமமுளைத்த தாமரை மலர்களெல்லாவற்றினுடைய மணத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு அநதக் காற்றானது பாண்டவர்களை அடைநதது. "ராஜாவே! இவ்வாறான அந்தச்சபையைப பதினான்குமாஸகாலத்திற்கதிகநாள் வேலைசெய்து முடிந்ததைத் தர்மராஜாவுக்கு மயன்தெரிவித்தான்."

நான்காவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ஸபாப்ரவேசம் செய்தது.)

அநதச் சிறந்தஸபையைசசெய்தபிறகு, மயன் அர்ஜுனனைப் பார்த்து, "ஓ! ஸவ்யஸாசியே! எலலாபபூதங்களுள்ளும் மிகுநதசக்தியுள்ள கிங்கரர்களென்னும் அரக்காகூட்டம உன்கொடியின்மேல் இருக்கின்றது. அநதக்கூட்டம நீநாணேறிடும ஓசையினால மேகமபோலக் கர்ஜிக்கும். அக்னிபகவான்கொடுதத இநதசசிறநததேர் ஸூர்யனைப போலப பிரகாசிக்கின்றது. தேவலோகத்திய இநதச்சிறநதவெண்மையானகுதிரைகளும் மிக்கவேகமுள்ளவை. மாயையினாற்செய்யப்பட்ட இநதவானரக்கொடி, மரங்களில தடைப்படாமல் வால்நக்ஷத்திரம போல் உயர்ந்திருக்கிறது. வானரததைஅடையாளமாகவுடைய (இந்தக்) கொடியானது அனேகநிறங்களாகக்காணபபடும. இநத உயர்நத கொடியானது யுததததில்எலலாக்கொடிகளுக்கும்மேற்பட்டுநிற்பதை நீகாண்பாய். இநதவீரனான அனுமான் (நிசஉருவத்துடன்) த்வஜத்தின்மேல்இருப்பார்" என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி அர்ஜுனனைத்தழுவிக்கொண்டு அவனால்விடைகொடுக்கப்பெற்று மயன்சென்றான். பிறகு தர்மராஜா அநதஸபையில்பிரவேசித்தார். ஜனமேஜய ராஜாவே! நெய்யும பாலுமதேனும்சேர்நத அன்னத்தையும, பக்ஷணங்களையும், கிழங்குகளையும், கனிகளையும் எள்ளன்னததையும [1]ஜீவநதிகையென்னுமபுஷ்டியைத்தரும் ஓர்உணவையும, [2]ஹவிஷ்யமென்

---

[1] இதை யவனர் விரிஞ்சியென்பர். சர்க்கரைபோல்இததிக்கும் புஷ்பமுள்ள ஒருமூலிகையென்றும் சீந்திக்கொடியென்றும் சிலர்சொல்லுவர்.

[2] ஹவிஷ்யமாவது:—பனிககாலத்திலுணடானவையும் புழுக்காதவையுமான வெள்ளைத்தானியத்தையும், பச்சைப்பயறு, எள், யவை, அரேணுகம், தினை, நீவாரம், குறுவையிவற்றையும், வாஸ்துகம், ஹிலமோசிகை, காலசாகம்

னும்உணவையும், பன்றிகள் மான்கள்முதலியவற்றின் பலவகைமாம்ஸங்களையும், கடித்து மெல்லத்தக்கவற்றையும், உறிஞ்சத்தக்கவற்றையும், குடிக்கத்தக்கவறறையும் மிகுதியாகக்கொடுத்துப் பலதேசங்களிலிருந்துவந்த பிராமணோத்தமர்கள் பதினாயிரவரைப்புசிப்பித்து அனேகவிதங்களான புதியவஸ்திரங்களையும் புஷ்பமாலைகளையும் அளித்து அவர்களைத் திருபதிசெய்வித்தார். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் அனேகமாயிரம் கோதானஞ்செய்தார். ஜனமேஜயரே! அந்தஸபையில் புண்யாஹவாசனஞ்செய்த கோஷமானது தேவலோகத்தை எட்டினதுபோலிருநதது. தர்மராஜாவானவர் பலவகை வாத்தியங்களோடும் அனேகம் சிறந்தவாஸனைத்திரவியங்களோடும் தேவதைகளைபபிரதிஷ்டைசெய்து பூஜித்தார். அவ்விடத்தில் மல்லர்களும், நாட்கமாடுகிறவர்களும், [1]சல்லர்களும், [2]ஸூதர்களும் [3]வைதாளிகர்களும மஹாத்மாவானதர்மபுத்திரரை ஸேவித்தனர். அந்தத்தர்மராஜா, ஸஹோதரர்களுடன்கூட அந்தப்பூஜையை அவ்வாறுநடத்தி அந்த அழகானஸபையில் தேவலோகத்தில் இந்திரனிருப்பதுபோல் மகிழ்நதிருநதார். ரிஷிகளும பற்பலதேசங்களிலிருந்துவந்த அரசர்களும பாண்டவர்களுடன் அநதச்சபையில் உட்கார்நதிருந்தனா. தர்மங்களதெரிநதவரும் இநதிரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கினவரும வேதங்களிலும வேதாங்கங்களிலுங் கரைகண்டவரும பரிசுத்தரும் குற்றமற்றவருமான அஸிதர், தேவலர், ஸத்யர், ஸர்ப்பிர்மாலி, மஹாசிரஸ், அர்வாவஸு, ஸுமித்ரர், மைத்ரேயர், சுனகர், பலி, தல்பாபுத்ரரான பகர், ஸ்தூலசிரஸ், வியாஸர், சுகா, வியாஸசிஷ்யாகளாகிய ஸுமந்து, ஜைமினி, பைலர், நாம் (வைசமபாயனா), தித்திரி, யாஜ்ஞவல்க்யா, ரோமஹர்ஷணர், [4]அவர்புத்திரா, அபஸுஹோமியா, தௌமயா, ஆணிமாண்டவ்யர், கௌசிகர், தாமோஷ்ணீஷர், த்ரைபலி, பாணாதர், கடஜானுகர், மௌஞ்சாயனர், வாயுபக்ஷர், பாராசாயா (இவர் வியாஸரல்லர்), ஸாரிகர்,

---

என்னும் கீரைகளையும், கேழுகம்தவிரமற்றக்கிழங்குவகைகளையும், இந்துப்பு, கடலுப்பு இவற்றையும், பசவின்தயிர், நெய், ஆடையெடுக்காதபால், பலாப்பழம், மாம்பழம், கடுக்காய், புளி, ஜீரகம், நாகரங்கம், திப்பிலி, வாழைப்பழம், லவலிப்பழம், தானறிககாய் இவைகளையும், வெல்லம்தவிரக கரும்புஸம்பந்தமான சர்க்கரை கற்கண்டுமுதலியவற்றையும், சேர்ததுத தைலபாகமில்லாமல் செய்யப்பட்டது. மேற்கூறியவற்றோடு தேங்காய் நெல்லிக்கனிகளையும் சேர்த்துக்கூறுவதுமுண்டு.

1 விகடகவிகள். தடிச்சிலம்பும் செய்பவரென்பது பழையவுரை.

2 புராணஞ்சொல்லுகிறவர்கள்.

3 ஸங்கீதத்தினால் காலம்தெரிவிப்பவர். 4 உக்ரச்ரவர்.

பலிவாகர், ஸினீவாகர், ஸப்தபாலர், க்ருதச்ரமர், ஜாதூகர்ணர், சிகாவான், ஆலம்பர், பாரிஜாதகர், பர்வதர், மஹானுபாவரான மார்க்கண்டேயமாமுனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணர், பாலுகி, காலவர், ஜங்காபந்து, ரைப்யர், கோபவேகர், ப்ருகு, ஹரிபப்ரு, கௌண்டின்யர், பப்ருமாலி, உசிக்கின்புத்திரரான கக்ஷீவான் என்னும பழையரிஷி, நாஸிகேதர், கௌதமா, பைங்கியர், வராஹா, சிறந்ததவமுள்ள சாண்டில்யர், குக்குரர், வேணுஜங்கர், கலாபர், கடர்முதலான ரிஷிச்ரேஷ்டர்கள் அந்தச்சபையில புண்யகதைகளைச்சொல்லிக்கொண்டு மஹாத்மாவான தர்மராஜாவினிடமிருந்தனர். அவ்வாறாகவே க்ஷத்ரிய சிரேஷ்டர்களும் தர்மராஜரை அடுத்திருந்தனர். ஐசுவரியமுள்ளவனும் மஹாத்மாவும தர்மத்தில் மனமுள்ளவனுமாகிய முஞ்சகேது, விவர்த்தனன், ஸங்கிராமஜித, தூமுகன், வீரனாஉக்ரஸேனன், கக்ஷஸேனராஜன், தோல்வியடையாதவனாகிய க்ஷேமகன், கம்போஜதேசத்தரசனான கமடன், பலமுமஉறசாகமும நிரமபினவரும் அஸ்த்ரத்தேர்ச்சியுள்ளவரும் அளவற்றபராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய யவனர்களை, காலகேயர்களென்னும்அஸுரர்களை வஜ்ராயுதந்தரித்த தேவேந்திரன் நடுங்கச்செய்ததுபோல் தானொருவனாகவே எப்போதும நடுங்கச்செய்த மஹாபலசாலியான கம்பனன், ஜடாஸுரன், மத்ரதேசத்தரசன், குந்திராஜன், கிராதராஜனானபுளிந்தன், அங்கன், வங்கன், புண்ட்ரகன், பாண்டியன், ஓட்ரராஜன், ஆந்தரன், ஸுமித்ரன், பகைவரைஅழிப்பவனாகிய சைபயன், கிராதர்களுக்குஅரசனாகிய ஸுமனஸ், யவனராஜன், சாணூரன், தேவராதன், போஜன், பீமரதன், களிங்கதேசத்தரசனானச்ருதாயுதன், மகதராஜாவான ஜயஸேனன், ஸுகர்மா, சேகிதானன், பகைவரைககுறைப்பவனாகியபுரு, கேதுமான், வஸுதானன், விதேஹராஜனாகியக்ருதக்ஷணன், ஸுதர்மா, அனிருத்தன், மஹாபலசாலியானச்ருதாயு, வெல்லமுடியாதவனாகிய அனூபராஜன், க்ரமஜித், ஸுதர்சனன், சிசுபாலன், அவன்புதல்வன், கரூசதேசத்தரசன், தேவதாரூபமுள்ளவர்களும் வெல்லமுடியாதவர்களுமான ஆஹுகன், விபருது, கதன், ஸாரணன், அக்ரூரன், க்ருதவர்மா, சினியின்புத்ரனாகியஸத்யகன், பீஷ்மகன், ஆக்ருதி, வீரனான த்யுமத்ஸேனன் ஆகியயாதவகுமாரர்கள், சிறந்தவில்லாளிகளானகேகய தேசத்தரசர்கள், ஸோமககுலத்தோனாகியதருபதன், மஹாபலசாலியும் அஸ்திரங்களில்தேர்ந்தவனுமாகிய வஸுமான் முதலான அனேகம்க்ஷத்ரியத்தலைவர்களும் அந்தஸபையில் குந்தியின்புத்ரரான யுதிஷ்டிரரைஉபாஸித்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அர்ஜுனனையடைந்து

புள்ளிமான்தோலாடையுடுத்து வில்வித்தைகற்றுக்கொண்டப்ரத்யும்னன், ஸாம்பன், யுயுதானன், ஸாத்யகியென்னும்யாதவகுமாரர்களும், ஸுதர்மா, அனிருத்தன், புருஷசிரேஷ்டனென சைப்பன் முதலான அனேகராஜாக்களும் அங்கேயிருந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! தனஞ்சயனுக்குரண்பனான தும்புருவென்னுமகந்தர்வன் அங்கேஎப்போதுமிருந்தான். தன்மந்திரிகளோடுகூடிய சித்ரஸேனனென்னும் கந்தர்வனும் மற்றுமுள்ளஇருபத்தேழுகந்தர்வர்களும், அப்ஸரஸுகளும அங்கே வீற்றிருந்த யுதிஷ்டிரரைஸேவித்தனர். பாட்டினும் வாத்தியத்தினும ஸமர்த்தராகளும சுருதியினும தாளத்தினும [1]காலப்பிரமாணத்தினும [2]லயதத்தினும [3]ஸ்தானத்தினும தேர்ச்சியுள்ளவர்களுமான கின்னரர்கள் அப்போது தும்புருவினுடனேயிடப்பட்டுக்கந்தர்வகளுடன்சேர்ந்து மனத்தில் உத்ஸாஹத்துடன் சாஸ்திரப்படி தேவலோகத்திய [4] தானங்களைபபாடிப்பாண்டவர்களையும் ரிஷிகளையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்தனர்.* விரதம்தவறாதவரும் ஸத்யம்தவறாதவருமான அந்தஸபையிலிருந்தவர்கள பிரமலோகத்தில் தேவர்கள் பிரம்மாவைஸேவிபபதுபோல தர்மராஜாவைஸேவித்தனர்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நாரதர் ஸபைக்குவந்து யுதிஷ்டிரரைக் குசலப்ரச்னம்செய்தது.)

அரசர்க்கரசரான ஜனமேஜயராஜாவே! மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களும பெரியோர்களும் கந்தர்வர்களும் அந்தசபையில் அவ்வாறு வீற்றிருக்கையில தேவக்கூடடங்களினால பூஜிக்கபபட்டவரும வேதங்கள உபநிஷத்துக்கள் இதிஹாஸபுராணங்கள் யாகம்முதலிய கருமங்கள்செய்பும்விதிகளின் வேறுபாடுகள் [5]ஸ்துதம், ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம, பதம, கிரமம், சிக்ஷை, அக்ஷரம், இவற்றின் விசேஷங்கள், பூர்வ கலபசரித்திரங்கள், ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்னுள்ளவிஷயங்கள். இவற்றையெல்லாமறிந்தவரும், [6]கல்பஸூத்

---

1 த்ருதம், மத்யம, விளம்பிதம்என்னுமூன்றுகாலங்கள்.

2 பாட்டுக்களுக்கும் வாத்தியங்களுக்கும் இருக்கும்ஒற்றுமை.

3 மந்த்ரம், மத்தியமம், தாரம்என்னும்மூன்றுஸ்தாயி.

4 ஸ்வரங்களின் ஆரோஹணவரோணங்கள்.

5 ஸ்துதம், ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம்இவைமந்த்ரங்கள்.

* 6 வேதமந்த்ரங்களின் பொருள்களை விளக்கி ஆபஸ்தம்பர்முதலியோர் செய்த ஸூத்ரங்கள்.

மங்களின்பொருள்களே ஸரியாகஅறிந்தவரும், பிரம்மசாரிவிரதம் தவறுதவரும், [1] ஊஹம் [2]அபோஹம் இவற்றில்தேர்ந்தவரும், கர்த்தனத்தையும் ஸங்கீதத்தையும் அனுஸரிப்பவரும், எல்லாவற்றிலும் ஒப்பற்றவரும், 3பதினெண்வித்தைகளுக்கும் பொக்கிஷமபோன்றவரும, சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவரும, நியாயசாஸ்திரம தெரிந்தவரும், தர்மங்களின்தூட்பத்தை யறிந்தவரும, ஆறுவேதாங்கங்களையு மறிந்தவரில் தமக்குயர்வில்லாதவரும், [4]ஒருமை, [5]செயற்கை, [6]வேற்றுமை, [7]கூடுதல் இவற்றையறிந்தவரும, சொல்வன்மையும் தைரியமும புத்திக்கூர்மையும மறவாமையுமுடையவரும், தந்திரந்தெரிந்தவரும், [8]கவியும், உயர்ந்தவைதாழ்ந்தவை இவற்றின் வித்தியாஸமறிந்தவரும், பிரத்யக்ஷம அனுமானம்முதலிய பிரமாணங்களின் தூணிபையறிந்தவரும், [9] ஐந்துஅங்கங்களோடுகூடிய [10]வாக்கியத்தின் குணதோஷங்களையறிந்தவரும், ப்ருஹஸ்பதிபோலுமம மேன்மேலும் உத்தரமசொல்லவல்லவரும், தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களென்னும புருஷார்த்தங்களின் லக்ஷணங்களே நன்றாகஅறிந்தவரும, இதற்பிரமமாண்டத்தின் மேலும்கீழும மதலியிலுமுளள உலகங்களெல்லாவற்றையும பிரத்யக்ஷமாகக்கண்ட மஹாஜ்ஞானியும், [11]யாங்கியம் [12]யோகம் இவற்றின்விசேஷங்களையறிந்தவரும, தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும விரோதஞ்செய்யக்கருதுகிறவரும, [13]ஸந்தி [14]விகரஹம்இவற்றின்உண்மையையறிந்தவரும, இங்கிதங்களின் வேறுபாடுகளே யறிந்தவரும், [15]ஆறுகுணங்களைப்பிரயோகிப்பதில் ஜாக்கிரதையுள்ளவரும், சாஸ்திரங்களெலலாவற்றிலும ஸமர்த்தரும், சண்டைமூட்டுவதிலும் ஸந்

1 கூட்டுவனவற்றைக் கூட்டிக்கொள்ளல.

2 விலக்குவனவற்றை விலக்கல.

3 நாலுவேதம், ஆறுவேதாங்கம், சாக்கம், மீமாம்ஸை, புராணம், தர்ம சாஸ்திரம், ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம, ராஜநீதி.

4 ஒருபயனைத் தலைமையாகக்கொளவது.

5 அதற்குப் பல உபாயங்களைச் சோப்பது.

6 ஒன்றேடொன்று மாறுபடுங்காரியங்கள்.

7 ஒருகாலத்திற் பலகாரியங்கள் கூடுவது.

8 எதிர்காலஉணர்ச்சியுடையவரென்பது பழையஉரை.

9 ப்ரதிஜ்ஞை, ஹேது, உதாஹரணம், உபநயம், நிகமனம்.

10 நியாயவாக்கியம். 11 ஜ்ஞானயோகம்.

12 கர்மயோகம். 13 ஸமாதானம். 14 விரோதம்.

15 ஸந்தி=ஸ்நேகம், விக்ரஹம்=விரோதம், யானம்=யுத்தத்துக்குப் போவது, ஆஸனம்=தன்னிடத்திலிருப்பது, த்வைதீபாவம்=சேனைகளை இரண்டுகுப்புக்களாகப் பிரிப்பது, ஸமாச்ரயம்=ஒரு பலவானைஅடுப்பது.

கீதத்திலும விருப்பங்கொண்டவரும், எவ்வுலகத்திலும் ஸஞ்சரிக்கத் தடையில்லாதவரும, சொன்னவையும் சொல்லாதவையுமான அனேக குணங்கள நிரமபினவரும, மிகப்பெரியமஹிமையும ஒளியுமுள்ளவருமான தேவரிஷியாகிய நாரதமுனிவா, பாரிஜாதர் சிறநத ஞானமுள்ள பர்வதா ஸுமுகர் ஸௌமயா ஆகியதேவரிஷிகளுடன்கூட எல்லாலோகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துவருமபோது ஸபையிலுளள பாண்டவர்களைக்காண விருமபி மனோவேகமாக அநதசசபைக்குவநதார். அநதப்பிராமணரான நாரதர் ஜயததைப்பறறிய ஆசீரவாதங்களினால் அநதத்தாமராஜரைசசிறபபிததார். எல்லாத்தர்மங்களுநதெரிநததாம புத்திரர் அநத நாரதமுனிவர்வரக்கண்டு தமமுடையதமபிமாருடன் கூட விரைவாகஎதிரிகொண்டு அழைததுப பக்தியுடன்தலைவணங்கி அபிவாதனஞ்செய்தார். தர்மநதெரிநதவரானதர்மராஜா அநதநாரதருக்குத்தகுதியான ஆஸனததைக்கொடுத்துச சாஸ்திரபபிரகாரம பசுவையும [1]மதுபர்க்கததையும் அரக்கியததையுமகொடுதது ரத்னங்களாலும விருமபத்தக்கபொருள்கள்எலலாவறறினாலும அவரைப பூஜித்தார். யுதிஷ்டிரரிடததில ஸரியானமரியாதையைபபெறறு நாரதர் ஸநதோஷமடைந்தார். வேதங்களின்கரைகண்டவராகிய அநதநாரத மஹரிஷி பாண்டவர்களனைவராலும பூஜிக்கபபெற்றவராகி யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்துத தாமார்த்தகாமங்களென்னும புருஷார்ததங்களைபபற்றிப பின்வருமாறுவினாவினா: "ராஜாவே! ராஜ்யகாரியங்கள் ஸரியாகநடக்கின்றனவா? உன்மனம் தர்மத்திலவிருபபமுள்ளதாயிருக்கிறதா? ஸுகங்கள அனுபவிக்கபபடுகின்றனவா? கருதினது தடைப்படாமலிருக்கிறதா? அறம்பொருள் இன்பமென்னும்மூன்றனுள் அறம்பொருள்களைவிடாததும முன்னோகளானகூடஸ்தர்களால் நடத்திவரபபட்டதுமான மேலானகாரியத்தை நடத்திவருகிறாயா? பொருளினால் அறத்தையும் அறத்தினாறபொருளையும மனமகிழ்ச்சியை முதன்மையாகவுடைய சிறறின்பததினால் அறமபொருளிரண்டையும கெடுக்காமலிருக்கிறாயா? ஜயிப்பவரிற்சிறநதவனே! வேண்டினவற்றையெல்லாங்கொடுபபவனே! காலததையறிநது தாமார்த்தகாமங்களை அநதஅந்தக்காலத்தில் பகுதது அனுஷ்டிக்கத்தவறாமலிருக்கிறாயா? குற்றமற்றவனே! அரசனுக்குரிய ஆறுகுணங்களுடன்கூடத் தன்பக்கத்தில் [2]ஏழும எதிரிபக்கத்தில்ஏழுமாகப் பதினான்காகநிற்குமஉபாயங்களின் பலாபலங்களைச் செமமையாகபபரீக்ஷிக்கிறாயா? ஜயிப்பவரிற்

இனியஆகாரம்.

[2] மந்தரம், ஔஷதம், இந்திரஜாலம், ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம்.

சிறந்தவனே! பாரதனே! தன்பலத்தையும் பிறர்பலத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துப் பலவான்களுடன் ஸந்திசெய்துகொண்டு [1]எட்டுக் கருமங்களையும்நடத்துகிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! ராஜ்யத்தின் அங்கங்கள் [2]ஏழும்கெடுக்கபபடாமலிருக்கின்றனவா? தனிகாகள் வறிஞர்கள் அனைவரும் உன்னிடத்தில் அன்புடனிருக்கின்றனரா? தூதர்களாலும் நம்பப்பட்டவேறு எநதமனிதர்களாலும் உன்னிடமிருநதாவது உன்னமைச்சரிடமிருநதாவது மந்த்ராலோசனை வெளிப்படுத்தப்படாமலிருக்கிறதா? நண்பர்களும்பகைவர்களும மத்தியஸ்தர்களும் செய்யக்கருதியதை நீ அறிகிறாயா? ஸநதியையும் விக்ரஹத்தையும் காலத்தைஅனுஸரித்துச் செய்துவருகிறாயா? தன்பக்கத்திலும் எதிரிபக்கத்திலும் [3]சேராதவனுக்கும், இருவர்க்கும் [4]பொதுவாக விருப்பவனுக்கும், ஜீவனத்தைததடுக்காமலிருக்கிறாயா? வீரனே! உனக்குச்சரியானவாகளும் உன்னைவிட முதிர்நதவர்களும் பொருளாசையுற்றவர்களாகப பரிசோதிக்கபபட்டவர்களும் உனக்குப புத்தி சொல்லத்தக்கவர்களும மேற்குலததோர்களும் அன்புள்ளவர்களுமான மந்திரிகள் ஏற்படுத்தபபட்டனரா? பாரதனே! ராஜாவுடைய ஜயத்துக்கு மந்திராலோசனை காரணமன்றோ? நண்பனே! மநதரத்தை வெளிவிடாதவரும் சாஸ்திரங்களில் ஸமர்ததருமாகிய அமைச்சர்களால் உனதுராஜ்யம் நன்றாகரக்ஷிக்கப்பட்டு எதிரிகளால்கெடுக்கப்படாமலிருக்கிறதா? தூக்கத்துக்குட்படாமலிருக்கிறாயா? காலத்திற் கண்விழித்துக்கொள்ளுகிறாயா? கார்யங்களையறிநது அவற்றைப் பின்னிரவுகளிற சிநதிக்கிறாயா? தனித்தும பலருடன்சேர்ந்தும் மந்த்ராலோசனை செய்யாமலிருக்கிறாயா? நீ செய்த மநத்ராலோசனை தேசமெங்கும்பரவாமலிருக்கிறதா? சிறியஉபாயமும் பெரிய பயனுமுள்ளகார்யங்களை ஆராய்நதெடுத்து அபபடிப்பட்டவற்றை இடையூறுவராமலிருக்கும்படி உடனேசெய்யத்தொடங்குகிறாயா? ஸந்தேஹிக்கப்பட்டவேலைகளனைத்தும் உன்னால் நேரில்பார்க்கப்படுகின்றனவா? (பார்த்தபிறகு) மறுபடியும் (வேலைக்காரரிடம்) ஒப்பிக்கப்படுகின்றனவா? இவற்றிற் கலநதுகொள்வது ஸாதகம். வேண்டியவர்களும் பொருளாசையில்லாதவர்களும் குலக்கிரமமாக வந்திருப்பவர்களுமான வேலைக்காரர்களால் அநதவேலைகள் நடத்தப்பட்டுவரு

---

1 பயிர், வர்த்தகம், கோட்டை, அணை, ஆனைபிடித்தல், புதையலெடுத்தல், பொன்மணிகள்எடுத்தல், வெற்றிடங்களில் ஜனஙகளைக் குடியேற்றுதல்.

2 தலைவன், அமைச்சன், துணைவர், பொக்கிஷம், தேசம், கோட்டை, படை.

3 உதாஸீனன். 4 மத்தியமன்.

கின்றனவா? ராஜாவே! வீரனே! உன்காரியங்களையெல்லாம் முடிந்த பிறகும் முடியுந்தருணத்தில்மட்டும பிறர் அறிகின்றார்களா? முடியாதனவற்றை யாரும்அறியாமலிருக்கின்றனரா? தர்மங்களிலும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் வித்வான்களானஉபாத்தியாயர்கள் ராஜகுமாரர்களும்படைவீரர்களுமாகிய அனைவரையும் பழக்குகின்றனரா? [1]அனேக மாயிரம்மூர்க்கர்களுள் ஒருகற்றவனைவிலக்குவாங்குகிறார்யா? கற்றவனன்றே கார்யஸங்கடங்களில் சிறந்தநன்மையைச்செய்வான். தூர்க்கங்களைத்தும் தனங்களினாலும் தான்யங்களினாலும் ஆயுதங்களினாலும் தண்ணீராலும் யந்திரங்களினாலும சிற்பிகளாலும் வில்லாளிகளாலும் நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றனவா? புத்திசாலியும் சூரனும் ஜிதேந்திரியனும் நன்றுகப்பேசத்தக்கவனுமாகிய மந்திரிஒருவனே ராஜாவையும ராஜகுமாரனையும பெருஞ்செல்வமடையச்செய்வான். ஒருவர்க்கொருவர் தெரியாத மும்மூன்று [2]சாரர்களால் பிறர்பக்கங்களில் 3 பதினெண்தீர்த்தங்களையும் தன்பக்கத்தில் பதினைந்துதீர்த்தங்களையும் அறிகிறார்யா? சத்ருக்களைஸம்ஹரிப்பவனே! நீ எதிரிகளால்அறியப்படாமல் நம்பப்பட்டவனாகி ஊக்கத்தைவிடாமல் எதிரிகளெல்லாரையும் எபபோதும்அறிகிறார்யா? கல்வியும கேள்வியும் மிகுதியாக வுள்ளவனும அழுக்காறற்றவனும் மேன்மேலுங்கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளுகிறவனுமாகிய மேற்குலத்தானைபுரோஹிதன் உன்னால் கௌரவிக்கப்பெற்றிருக்கிறானா? சாஸ்திரவிதிகளையறிந்தவனும் தூண்ணறிவுள்ளவனும உள்ளுமபுறமும்ஒத்தவனுமான அந்தப்புரோஹிதன் உனதுஅக்னிகார்யத்தில் ஊக்கமுள்ளவனாகி ஹோமம்செய்ததையும் ஹோமம்செய்வதையும் காலந்தோறும் தெரிவிக்கிறானா? வேதாங்கங்களிலநிபுணனும் கிரஹநக்ஷத்திரங்களையறிந்தவனுமாகியசோதிடன் எல்லா [4]அனிஷ்டங்களையும பரிகரித்தத்தக்கவனாகஇருக்கிறானா? வேலைக்காரர்களில் உயர்தரத்தார்உயர்நதகருமங்களிலும் நடுத்தரத்தார் நடுத்தரக்கருமங்களிலும தாழ்வானவர்தாழ்ந்தகருமங்

---

1 அனேகருள ஒருகற்றவனைக்கண்டெடுகிறார்யாஎன்பதுகருத்து.

2 ஒற்றர்.

3 ஆதிபர்வம் 578, 579-ம்பகங்களிற்காண்க. இவர்களில்மந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன்இம்மூவர்களைப் பதினேவர்தன்பக்கத்தில்கொள்க. தன் பக்கத்தில்மந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன் இவர்களுடன்ராஜாவேஎப்போதும்பழகுவதனாலும் அவர்கள் சாரர்களைக்கட்டாயமிம் நிலைமையுள்ளவர்களாதலாலும் அவர்களைச்சாரர்களைக்கொண்டு பரிசோதிப்பது ஒழுங்காகாதென்பது ராஜநீதிசாஸ்திரத்தின்துணிபு.

4 ஆகாயத்திலிருந்துவிழுவது, வால்நக்ஷத்திரம்கிளம்புவது, பூகம்பம்உண்டாவதுமுதலியன.

களிலும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரா? பொருள்விஷயத்தில் பரிசுத்தர்களாகப் பரீக்ஷிக்கப்பட்டவர்களும் தகதைபாட்டன்பரம்பரையாக வந்தவர்களுமான சிறந்தமந்திரிகளைச் சிறந்தகாரியங்களில் நியமிக்கிறாயா? கடுமையானதண்டனையினால் பிரஜைகளை அதிகமாகஅச்சப்படுத்தாமலிருக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! உனதுராஜ்யத்தை மந்திரிகள் ஆளுகின்றனரா? யாகமசெய்பவர்கள் கர்மபரிஷ்டனை அவமதிப்பதுபோலவும் நயமில்லாமல்பிடிக்கும காமுகனைப் பெண்கள் அவமதிப்பதுபோலவும் அந்தமந்திரிகள் உன்னை அவமதிக்காமலிருக்கின்றனரா? உனதுஸேனாபதி உத்ஸாஹமுள்ளவனுகவும சூரனுகவும புத்திகூர்மையும தூணிவும் தூய்மையுமுள்ளவனுகவும நற்குலத்தோனுகவும அன்புள்ளவனுகவும காரியங்களைமுடிக்கும திறமையுள்ளவனுகவுமிருக்கிறானு? எல்லாவகையுத்தங்களிலுமதோந்தவர்களும அஞ்சாதவர்களும் பரிசுத்தர்களும பராக்கிரமசாலிகளுமான படைத்தலைவர்கள் உன்னால் கௌரவமாக வெகுமதிசெய்யபபெறறு வருகின்றனரா? சேனைக்குக்கொடுக்கத்தக்க உணவையும வேதனத்தையும தகுதிப்படி ஸரியானகாலததில கொடுக்கிறாயா? குறைக்காமலிருக்கிறாயா? இந்தவேலைக்காரர்கள் வறுமையால் அன்னத்துக்கும் வேதனத்துக்கும் காலங்கடப்பதுபற்றி அரசன்மேல் கோபிப்பார்கள். அந்த அனர்த்தம் மிகப்பெரிதாக நினைக்கபடுகிறது. தேசத்தில் பிரதானர்களாயுள்ள ராஜகுமாரர்கள்அனைவரும உன்னிடதத்தில் அன்போடிருக்கின்றனரா? யுத்தத்தில் உயிரையும்விடுவார்களா? தன்விருப்பத்தையே முக்கியமாகக்கொண்டஒருவன் உன்ஆஜ்ஞையைமீறியும் மற்ற அமைச்சருடன்சேராமலும் பெரும்பயன்தரத்தக்க அனேககாரியங்களை முழுவதும தன்னிஷ்டபடியே நடத்தாமலிருக்கிறானு? தன்முயற்சியினால் காரியங்களைச்சீர்ப்படுத்துகிற ஒருமனிதன் விசேஷமான வெகுமானத்தையும போஜனமவேதனங்களின் அபிவிருதத்தியையும பெறுகிறானு? வித்தைகளிலபயின்று அறிவிலதேர்ந்த மனிதர்களின் குணங்களுக்குத்தக்கபடி திரவியம்கொடுதது அனுக்கிரஹிக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! உன்காரியத்தில் மரணத்தையும் நஷ்டத்தையும் அடைந்த மனிதர்களின்குடும்பங்களைக் காப்பாற்றுகிறாயா? பார்த்தனே! பயந்தாவது இளைத்தாவது உன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவனும் யுத்தத்தில்தோற்றவனுமான சத்ருவைப் புத்ரனைபோலக் காப்பாற்றுகிறாயா? அரசே! நீஒருவனே புவனிமுழுமைக்கும் தாய்போலவும் தகதைபோலவும் பக்ஷபாதமில்லாதவனுகவும் நம்பத்தக்கவனுகவும்இருக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! உன்னுடையசத்ருக்

கள், காமம், சூது, வேட்டைமுதலிய [1]வ்யஸனங்களிலிருக்கக்கேட்டி [2]மூன்றுவிதமானபலங்களையும் ஆராய்ந்துகொண்டு விசாரவாகவே எதிர்த்துச்செல்லுகிறாயா? பகைவரைஜயிப்பவனே! அதிருஷ்டவசமாகக் காலமறிந்தபோது [3]பின்பலத்தையும் [4]மூலபலத்தையும் தன் உத்ஸாஹத்தையும் எதிரியின்தோல்வியையும் தெரிந்துகொண்டு யுத்தயாத்திரைக்கு ஆரம்பிக்கிறாயா? பகைவரைப்பரிதபிக்கச்செய்யும் மஹாராஜாவே! முதலில உன்சேனைக்குச் சம்பளங்கொடுத்துப் பிறகு பிறர்தேசத்தின் சேனைத்தலைவர்களுக்கு அவரவர்கட்கேற்ற படி விலைபெற்றபொருளகளை ராஹஸ்யமாகக் கொடுக்கிறாயா? குந்தி புத்ரனே! முதலில் இந்திரியங்களையடக்குவதனால் தன்னையேஜயித்துக்கொண்டபிறகு புலன்களையடக்காமல் தவறிநடக்கும்பிறரை வெல்லக்கருதுகிறாயா? நீ சத்துருக்களையெதிர்த்துச் செல்லுகையில் நீதி சாஸ்திரப்படி நன்றாகபரிசோதிக்கபட்ட ஸாமதானபேததண்டங்களென்னுமுபாயங்கள் முன்செல்லுகின்றனவா? மனிதர்க்கரசே! உன் தேசத்தை உறுதியுள்ளதாகச்செய்தபிறகு பிறரிடம்செல்லுகிறாயா? அவர்களைஜயிபதறகுப பராக்கிரமத்தைச் செலுததுகிறாயா? ஜயித்தபின் அவர்களைக்காப்பாறறுகிறாயா? [5]எட்டுஅங்கங்களோடுகூடிய [6]நால்வகைசேனையும உன்படைத்தலைவர்களால்நன்றாகநடத்தப்பட்டு எதிரிகளையெதிர்த்துக் கண்டிபபதாயிருக்கிறதா? பகைவரைத் தன் புறச்செய்கிற மஹாராஜாவே! அயல்ராஜ்யங்களில் பயிரறுக்குங்காலத்தையும் பயிரைக்காபபாற்றுங்காலத்தையும் விட்டுவிடாமல் மாற்றரசர்களைவதஞ்செய்கிறாயா? உன்னுடையஅதிகாரிகளனைகர்கள் உன் தேசத்திலும் பிறர்தேசங்களிலுமுள்ள காரியங்களைச் சேர்ந்துநடத்தி ஒருவரையொருவர் காபபாற்றிவருகின்றனரா? மஹாராஜாவே! உணவுகளையும் உடமபின்மேல்படத்தக்க சாதனமுவஸ்திரமுதலியவற்றை

1 மனவூக்கத்தைக் கெடுப்பது.

2 மூன்றுவிதமான பலங்கள்:—மந்தரம்=ராஜ்யாலோசனை, கோசம்=பொக்கிஷம், சேனை=படை.

3 பின்பலம=தான் ஒருதேசத்தைநோக்கி யுத்தத்துக்குமுன்செல்லும் போது பின்தேசத்தரசர்கள் தன்தேசததை ஆக்ரமிகாமலிருக்கும்படி எல்லைக்காவலாக வைக்கப்படும்சேனை.

4 மூலபலம்=தன்தேசத்தில் நிலைமையாகஇருக்கும் சேனை.

5 தேர், யானை, குதிரை, காலாட்கள், படைதலைவர்கள், வேலைக்காரர்கள், வேவுகாரர்கள், அந்தஅந்ததேசங்களின் தலைவர்கள்.

6 மூலபலம் - பரம்பரையாகவந்த சேனை, மந்திரி முதலியவர்கள் மித்ரபலம், ப்ருதீயபலம், ஆடவிகபலம்.

யும் மோக்கத்தக்கவற்றையும் உனக்குரம்பிக்கையானவர்கள் [1]பாது காக்கின்றனரா? பொக்கிஷமும, தான்யசாலையும், வாகனங்களும், வாயிலும், ஆயுதங்களும, த்ரவ்யத்தின்வரவும, உன்னுல்நன்மைபெற்று உன்னிடம்பற்றுள்ளவரால் நடத்தபடுகின்றனவா? மனிதர்களுக்கதி பதியே! (சமையறகாரன் முதலிய) ஸபீபத்தாராலும் (சேனைமுதலிய) வெளியோராலும் உனக்குத்தீங்குவராமலும, உன்சுற்றத்தாரால் அவர் களுக்குத் தீங்குவராமலும, சுற்றத்தாருள்ளும ஒருவராலொருவருக் குத் தீங்குவராமலும் பாதுகாக்கிறயா? பானத்திலும சூதாட்டத் திலும் (வேட்டைமுதலான) விளையாட்டுக்களிலும பெண்களிடத்தும் உன்மனம்பற்றினதனுலுண்டானசெலவைக் காலையில (கணக்கர்கள்) [2]தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கின்றனபடி? [3]வீரவின் காற்பாகத்திலாவது அரைப்பாகத்திலாவது முக்காற்பாகத்திலாவது உனதுசெலவுமுடி ந்துபோகிறதா? உறவினரையும ஆசாரியர்களையும மூதறிதாரையும் வர்த்தகர்களையும் சிற்பிகளையும் அடுததவரையும் வறியர்களையும் தனங் களாலும் தான்யங்களாலும் அடிக்கடி அனுக்கிரஹிக்கிறயா? வரவு செலவுபார்க்க நியமிக்கபபட்ட கணக்கர்கள எழுதத்துக்காரர்களின வரும் ஒவ்வொருநாளும் காலைவேளைகளில வரவுசெலவுகளை [4]நட த்துகின்றனரா? காரியங்களில்ஸமர்த்தர்களும நன்மையைக்கருதுகிற வர்களும் நெடுநாளாகஅன்பர்களுமான அதிகாரிகளை மூன்னேகுற்றத் தைக்காணுமல் அவர்களை அதிகாரங்களிலிருநது விலக்காமலிருக்கி றயா? பாரதனே! உயர்ந்தவர்களும தாழ்நதவர்களும் நடித்தமானவர் களுமாகிய மனிதாகளையறிநது அவரவருக்குத்தக்கவேலைகளில் அவர் அவர்களைநியமிக்கிறயா? அரசனே! உலோபிகளும திருடாகளும் பகைவர்களும் வேலைபபயிற்சியிலலாதவர்களும் உன்காரியங்களில்பிர வர்த்திக்காமலிருக்கின்றனரா? திருடர்களாலும் பொருளாசை கொண்டவர்களாலும் பெண்களுக்குவசப்பட்டராஜகுமார்களாலும் உன்னுலும் உனதுராஜ்யம் பீடிக்கப்படாமலிருக்கிறதா? பயிரிடுவோர் கள் திருபதியோடிருக்கின்றனரா? உன்ராஜ்யத்தில் நீர்நிறைந்த

---

1 அவற்றில் விஷயம்பந்தமில்லாமலிருக்கும்படி பார்க்கின்றனரா?

2 தெரிந்துகொள்ளாமலிருகின்றனரா என்பதற்கு நடக்காமலிருக்கிற தாஎன்பதுகருத்து. பானம்முதலிய விஷயங்களைப்பற்றிய செலவைத் தர் மானுஷ்டானகாலமானகாலைவேளையில் தெரிவித்தால அப்போதுவருதிருக் கும் புரோஹிதர்முதலான பெரியோர்கள் கெடுதலையறிந்துவிட்டுவிடுவார்கள் என்பதை பழையஉரை.

3 வரவுக்குட்பட்டுச் செலவிருக்கவேண்டுமென்பதுகருத்து.

4 தெரிவிக்கின்றனரா? என்பதுபழையஉரை.

பெரியதடாகங்கள் ஒவ்வோரிடங்களிலும் இருக்கின்றனவா? பயிரானது வானத்தையெதிர்பாராமலிருக்கிறதா? பயிரிடுகிறவர்களுக்குச் சோறும் வித்தும நஷ்டபபடாமலிருக்கின்றனவா? ஒவவொருவனுக்கும நூற்றுக்கணக்கானதனத்தை வட்டிக்குக்கடன்கொடுத்து உபகாரஞ்செய்கிறாயா? அன்பனே! உனதேசததியவர்ததகம் யோக்கியர்களானமனிதர்களால் நன்றாகநடத்தப்படடுவருகிறதா? அன்பனே! வர்த்தகத்தைச்சார்நதுதான் இவவுலகம் ஸுகமாக அபிவிருததியாகிறது. ராஜாவே! [1]உன்தேசத்தில் சூரர்களும அறிவுமுதிர்நதவர்களும் நன்னடையுள்ளவாகளுமாகிய [2]ஐநதுஐநதுபோசேர்நது தேசததுக்கு க்ஷேமததைச்செய்கின்றனரா? நகரஙகளைக்காபபதற்காகக் கிராமங்கள்நகரங்கள்போலவும, கிராமங்களின்எல்லைகள் கிராமங்கள் போலவும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவா? அவையெல்லாம உன்வசத்திலிருக்கின்றனவா? உன்தேசததில் திருடரையடிபபவர்கள் ஸேனையினால்தொடரபபட்டு ஸமபூமிகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும் நகரங்களிலும ஸஞசரிக்கின்றனரா? மங்கையாகளை அன்பாகநடததுகிறாயா? அவர்கள் நன்றாகபபாதுகாககபபட்டிருக்கிறாகளா? அவர்களை நம்பாமலிருக்கிறாயா? அவர்களிடம ரஹஸ்யததைச சொல்லாமலிருக்கிறாயா? ராஜாவே! காலங்கடக்கததகாதகாரியததைக்கேட்டு அதன் பயனையுமஆராய்நது பிறகு அநதபபுரததில இன்பங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு படுததிராமலிருக்கிறாயா? ராஜாவே! இரவில் [3]முதலிரண்டுயாமங்கள்தூஙகிப பின்யாமத்திலெழுந்து அறமபொருள்களைப்பற்றிச் சிநதிககிறாயா? பாண்டவனே! ஒவ்வொருநாளும் காலத்திலெழுநது அலங்காரங்களைச்செய்துகொண்டு காலநதெரிநதமந்திரிகளுடன்கூட ஜனங்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கிறாயா? பகைவரையடக்குகிறவனே! சிவபபுஉடுபபுக்களைத்தரித்தும கத்திகளைக்கையிற்பிடிததும செவ்வையாக அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டுமிருக்கும் மனிதர்கள் உன்னைககாபபதறகாகச் சூழ்ந்திருககின்றனரா? ராஜாவே! தண்டிக்கத்தக்கவர்களையும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களையும் நன்றாகபபகுத்

---

[1] ஒவ்வொருகிராமத்தினுடைய க்ஷேமகாரியஙகள்.

[2] ப்ரசாஸ்தா (உததரவுகொடுப்பவன்), ஸமாஹர்த்தா (ஜனஙகளிடம் தீர்வைவாஙகி ராஜாவுக்குக்கொடுக்கிறவன்), ஸம்விதாதா (பிரஜைகளுககும ஸமாஹர்த்தாவுக்கும் இடையிலிருநது வேலைபார்ப்பவன்), லேககன் (எழுதுகிறவன்), ஸாக்ஷி ஆகஐவர்.

[3] முதல்யாமம் ஸாயங்காலத்தைச்சேர்ந்ததாதலால், இரண்டாவது மூன்றாவதுயாமமே முதலிரண்டுயாமங்களென்று கொள்க. பின் யாமம் என்பதற்கு நான்காம்யாமம் என்று பழையஉரை கூறுகிறது. அதனாலும் இது துணியப்படும்.

த்றிந்து நண்பராயினும் பகைவராயினும் அவர்கள்விஷயத்தில் யம னைப்போலச் சமமாகநடக்கிறாயா? பார்த்தனே! உடம்பின்நோயை ஔஷதங்களாலும பத்தியங்களாலும மனத்தின்நோயைப் பெரி யோர்களை அடுப்பதினாலும் எப்போதும் நிவிருத்திசெய்கிறாயா? [1]எட் டுஅங்கங்களோடுகூடிய சிகித்ஸையில் ஸமர்த்தர்களும் வேண்டினவர் களுமான வைத்தியர்கள் உன்சரீரத்தில் எப்போதும அன்பும் ஹித முமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனரா? ராஜாவே! உன்னிடம வியவஹா ரத்திற்காகவந்த வாதிப்பிரதிவாதிகளுக்குப பொருளாசையினலா வது அறியாமையினலாவது காவத்தினலாவது எவ்வகையிலும் நியாயவிரோதம்செய்யாமலிருக்கிறாயா? பொருளாசையாலாவது அறி யாமையாலாவது பிறரைநம்பியாவது பிறர்ஸ்நேஹத்தினலாவது அடு த்தமனிதர்களின்பிழைப்பைக் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா? பட்டணத்தி லும் தேசத்திலுமுள்ளவர்கள் எதிரிகளினல் பொருள்கொடுத்து வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாக ஒன்றுசேராது எவ்வகையிலும் உன்னு டன் பகைக்காமலிருக்கின்றனரா? உனதுவலிமையினல்வெல்லப்பட் டுத் தன்வலிமைகுறைந்த சத்ருவானவன் [2]மந்த்ரத்தினலாவது மந்த் ரம ஸைன்யம் இரண்டினலுமாவது வலிமையுள்ளவனுக எவ்வகையி லும் ஆக்ரமம்செய்கிறானு? தலைவர்களாயுள்ள அரசர்கள் அனைவரும உன்னைநேசிக்கின்றனரா? அவர்கள் உன்னல் அழைக்கப்பட்டு உன் காரியத்துக்காக உயிரையும்விடுவார்களா? [3]எல்லாவித்தைகளிலும் ப்ராமணர்கள்விஷயத்திலும் குணங்களையனுஸரித்து உன்மரியாதை நடந்துவருகிறதா? முனிவர்கள்விஷயத்திலும் உன்நன்மைக்குக்கார ணமான நிறந்தபூஜைநடந்துவருகிறதா? ஸ்வாக்கத்தையும மோக்ஷத் தையும் தருவனவாகிய நித்தியதக்ஷிணைகளை அவர்களுக்குஅளிக்கி றாயா? வேதத்தினலறியப்பட்டவையும் முன்னோர்களால்சரிக்கப் பட்டவையுமான வேதோக்தகர்மங்களை அவர்களைப்போலவே ஊக் கத்துடன் செய்துவருகிறாயா? குணங்கள்பொருந்தினப்ராமணர்கள்

---

[1] எட்டுஅங்கங்களாவன. 1. சல்யம்=தேகத்துக்குள்ளிருக்கும் முள்முத லியவற்றை எடுப்பது. 2. சாலாகயம்=குதிதி கீர்ஏடுப்பது. 3. காயசிகித்ஸை-நோய்க்கு மருந்துகொடுப்பது. 4. பூதவித்தை=பேய்முதலியவற்றை ஓட்டு வது. 5. கௌமாரப்ருத்யம்=குழந்தைகளுக்கும் ஸ்த்ரீகளுக்கும் வைத்தியம். 6. அகததந்த்ரம்=விஷவைத்தியம். 7. ரஸாயனதந்த்ரம்=தேகபுஷ்டி ஆயுள் முதலியவற்றை உண்டாக்குவது. 8. வாஜீகரணம்=போகங்களில் அதிகஉத ஸாஹப்படுத்துவது.

[2] மந்த்ரம்=புத்திபலம்.

[3] நதிஷ்டதி என்பதை மாற்றிப் பாடங்களையனுஸரித்தும் பழையஉரை யை அனுஸரித்தும் அனுதிஷ்டதி என்று பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

உனதுகிருகத்தில் சுவையுள்ளசிறந்தபோஜனங்களை உன்முன்னிலையில் தக்ஷிணையோடுபுஜிக்கின்றனரா? வாஜபேயம் பௌண்டரீகம்முதலிய யாகங்களெல்லாவற்றையும மனஉறுதியோடும் பக்தியோடும் பூர்ணமாக நிறைவேற்றமுயல்கின்றாயா? உறவினரையும ஆசார்யர்களையும் மூத்தோரையும் தேவர்களையும முனிவர்களையும் கிராமங்களின்முக்கியமான (அரசுமுதலிய) புண்ணியவிருக்ஷங்களையும் பிராமணர்களையும் வணங்குகிறாயா? குற்றமற்றவனே! உன்னால் யாருக்கும் வ்யஸனமாவது கோபமாவது உண்டாக்கப்படாமலிருக்கின்றதா? மங்களதிரவியங்களைக் கைகளிலவைத்துக்கொண்டு ஜனங்கள் உன்பக்கத்திலிருக்கின்றனரா? குற்றமறறவனே! தாமார்த்தகாமங்களைப்பகுத்தறிவதும் ஆயுளையும்புகழையும தருவதுமாகிய இநத (முற்கூறிய) புத்தியும் நடையும் உன்னிடததிலிருக்கின்றனவா? இநதபபுததியோடிருப்பவனுக்கு ராஜ்யம்கெடாது. அபபடிப்பட்டஅரசன் பூமியைஜயித்து மிகவும்ஸுகமாக அபிவிருததியடைவான். பரிசுததமான மனத்தூய்மையுள்ளவனும குறறமறறவனுமான யோக்கியன் திருட்டுத்தொழிலில் பழிசுமத்தபபட்டபோது, அவன் ஸமர்த்தர்களானஅதிகாரிகளினால் பொருளாசைகொண்டு சாஸ்திரங்களைப பாராமலே கொல்லப்படாமலிருக்கிறானா? குற்றம்செய்யும்போது உளவறிந்தவர்களால் பார்க்கப்படடுத் திருடடுபபொருளுடன் பிடிக்கப்பட்டகுற்றவாளியானதிருடன் பொருளாசையினால விடப்படாமலிருக்கிறானா? பாரதனே! செல்வனுக்கும் வறிஞனுக்கும உண்டானவியவகாரங்களை உனதுநியாயஸபையோர் பொருளுக்கிணங்கி வித்தியாஸமாகப பாராமலிருக்கின்றனரா? நாஸ்திகம், பொய், கோபம், ஊக்கமின்மை, காரியங்களைவிளமபித்தல, தெரிநதவர்களைபபாராமை, சோமபல், ஐம்புலன்களிலாடுபாடு, ஒருவனாகவேகாரியங்களைஆலோசிபபது, காரியம்தெரியாதவாகளுடன் ஆலோசிப்பது, நிச்சயிக்கபபட்டவற்றைச் செய்யாமலிருப்பது, மந்த்ராலோசனையை ரஹஸ்யமாக வைத்துக்கொள்ளாமை, மங்களகாரியங்கள் முதலியவற்றைச் செய்யாமை, யாவர்க்கும்எதிர்கொண்டுஎழுநதிருபபதுஆகிய பதினான்குராஜதோஷங்களை நீவிட்டிருக்கிறாயா? வேரூன்றினஅரசர்களும் இந்தக்குற்றங்களினாற் பெரும்பாலுங்கெடுவர். உனதுவேதங்கள் பயன்பட்டனவா? உன்னுடையதனம் பயன்பட்டதா? உனதுமனைவிகள் பயன்பட்டனரா? உனதுகல்விகேள்வி பயன்பட்டனவா"? என்று நாரதர் ப்ரச்னம்செய்தார்.

யுதிஷ்டிரர், "வேதங்கள்பயன்படுவதுஎவ்வகை? பொருள்பயன்

படுவது எவ்வகை? மனிஷி பயள்படுவ்து எப்படி? கேள்விபயன்படுவது எவ்வாறு"? என்றுகேட்க, நாரதர், " அக்னிமேஹார்த்ரத்தினுல் பயன்படுவது வேதம். கொடுப்பதினுலும் அனுபவிப்பதினுலும் பயன்படுவது பொருள். இன்பத்தினுலும் ஸாதகியினுலும் பயன்படுபவள் மனிஷி. வணக்கத்தினுலும ஒழுக்கத்தினுலும் பயன்படுவது கேள்வி" என்றுமறுமொழிஉரைத்தார். சிறந்ததவமுள்ள நாரதமுனிவர் இவ்வாறுசொல்லியபிறகு யுதிஷ்டிரரைத திரவியலாபத்திற்காகத் திரும்பவும்வினவத்தொடங்கினர்: " தூரதேசத்திலிருந்துவந்த வணிகர்களிடம் சுங்கம்வாங்குகிறவர்களால குறிப்பிடப்பட்டசுங்கம் வாங்கப்படுகின்றதா? ராஜாவே! உனதுநகரத்திலும் தேசததிலும் கௌரவிக்கப்பட்டமனிதர்கள் மோசங்களில்அகப்படாமல சரக்குக்களைவருவிக்கின்றனரா? நண்பனே! அர்த்தசாஸ்திரம்தெரிந்தவரும் தர்மதத்துக்கொற்றுமையாகத் தமதுலாபத்தைபபார்ப்பவருமாகிய பெரியோர்களின் தர்மார்த்தங்களடங்கியசொற்களை என்றும்கேட்கிறுயா? உழவுத்தொழிலினுல்உண்டான பூக்களும் கனிகளுமாகிய பச்சைத்தான்யங்களிலும் உலர்ந்ததான்யங்களிலும, பசுக்களின்புஷ்பங்களும் பலங்களுமாகிய பால்கெய்களிலும் ஸாரமானவை தர்மதத்திற்காக பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கபபடுகின்றனவா? எப்போதும எல்லாச்சிற்பிகளுக்கும நானுமாலங்களுக்கு வேண்டியபொருளையும் கருவிகளையும்குறித்தகாலத்தில் நன்குகக்கொடுக்கிறுயா? மஹாராஜாவே! செய்தவேலையைப பார்க்கிறுயா? செய்தவேலை சிலாகிக்கிறுயா? தெரிந்தவர்களின்நடுவில் கௌரவிதது அவனுக்குப் பரிசளிக்கிறுயா? பரதசிரேஷ்டனே! பிரபுவே! யானை, குதிரை, தேர்களைபபற்றிய முதல் நூல்களெல்லாவறறையும் கிரஹிக்கிறுயா? பரதசிரேஷ்டனே! உன்கிருகத்திலதனுர்வேதத்தின்ஸூத்திரங்களும் நகரத்துக்குரிய யந்திரசாஸ்திரதின்ஸூத்திரங்களும நன்குகபபயிற்சி செய்யபபடுகின்றனவா? குற்றமற்றவனே! எல்லாஅஸ்திரங்களும் [1]பிரம்மதண்டமென்றுசொல்லப்பட்ட மந்திரஸித்தியும் சத்துருக்களையழிப்பனவாகிய விஷபபிரயோகங்களைஅததும் உன்க்குத தெரிந்திருக்கின்றனவா? அக்னிபயத்திலிருந்தும ஸர்ப்பபயத்திலிருந்தும் ரோகபயத்திலிருந்தும் பேய்பிசாசுபயத்திலிருந்தும உன்தேசமனிதரையும் காப்பாற்றுகிறுயா? தர்மந்தெரிந்தவனே! கண்ணில்லாதவர்களையும் ஊமைகளையும் மூடவர்களையும அங்கஹீனமுள்ளவர்களையும் ஆதரவற்றவர்களையும் ஸந்யாஸிகளையும் தந்தைபோலக் காப்பாற்றுகிறுயா?

[1] ஆபிசாரவித்தை.

மஹாராஜாவே! உறக்கம், சோம்பல், பயம், கோபம், மிருதுத்தன்மை, காரியங்களேவிளம்பித்தலென்னும் ஆறுதீங்குகளும் உன்னல் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா"? என்றார். கௌரவகிரேஷ்டரும் மஹாத்மாவுமான தர்மர்ஜா பிராமணேந்தமான நாரதருடைய சொற்களைக்கேட்டவுடன் ஸந்தோஷமடைந்து அவர்பாதங்களில்வணங்கி அபிவாதனஞ்செய்து கடவுளுக்கொப்பான அந்தமுனிவரைப்பார்த்து, "நீங்கள் எவ்வாறுசொன்னீர்களோ அவ்வாறு செய்வேன். என் அறிவானது மிக்கமேன்மையெற்றது" என்றுசொல்லி அவ்வாறே செய்யவுந் தொடங்கினர். அதனால், அந்தராஜா கடல்சூழ்ந்தபுவனியையும்பெற்றார். நாரதர், "எந்தஅரசன் நான்குவருணங்களையும் காப்பாற்றுவதில இவ்வாறுநடக்கின்றானோ அவன் இம்மையிலும் மிகச்சுகமாக மகிழ்ந்திருந்து மறுமையிலும் இந்திரலோகத்தையடைவான்" என்றுசொன்னார்.

ஆறுவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தம்முடையஸபைக்குஒப்பான ஸபையைக் கண்டதுண்டாவென்று தர்மராஜர்கேட்க, நாரதர் தேவஸபைகளைக்கண்டிருப்பதாக மறுமொழிகூறியது.)

தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், நாரதமஹரிஷி சொன்னபிறகு அதைக்கொண்டாடி அவரால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று முறைப்படி மறுமொழியுரைத்தார்: "பகவானே! நீங்கள் இந்தத்தர்மத்தின்துணிபைச் சாஸ்திரப்பிரகாரமும் யுக்தியுக்தமாகவும் உரைத்தீர்கள். இந்த ஒழுங்கானது என்னல் கூடியவரையில் சாஸ்திரத்தையனுஸரித்துச் செய்யப்படுகிறது. (முற்காலத்தரசர்கள் நியாயமாகத் தனங்களைச் சம்பாதித்துக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டியமுறைப்படி உபாயங்களினால் பயன்படச்செய்தனர்.) அதில் ஸந்தேஹமில்லை. பிரபுவே! யாமும் அவர்களின்நல்வழியிற் செல்லவிரும்புகிறோம்; ஆனால் அவர்கள் மனத்தைக்கட்டிநடந்ததுபோல நடக்கமுடியாது" என்றார். தர்மாத்மாவும் சிறந்தமஹிமையுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், நாரதர்சொன்னதைச் சிறப்பித்து இவ்வாறுரைத்தி அவர்சொல்லைக்கொண்டாடி, அளவற்றமஹிமையுள்ளவரும் த்ரிலோகஸஞ்சாரியும் தேவரிஷியுமான அந்தநாரதமுனிவர் ஸுகமாகஉட்கார்ந்து இதைப்பாறிச் சற்று

நேரமானபின், சரியானகாலமென்றுகண்டு அவர் அருகிலிருந்த அரசர்களின்நடுவில் விஞ்விஞர்: "பிராமணரே! நீங்கள் ஆதியில் பிரம்மாவினல்படைக்கப்பட்ட பலவகையான அனேகலோகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மனோவேகமாக எப்போதும ஸஞ்சரிக்கிறீர்கள். இந்த ஸபையைப்போன்றதாகவாயினும் இதறகு மேற்பட்டதாகவாயினும் உள்ள ஒருஸபை [1]இதற்குமுன் எங்கேயாவது பார்க்கப்பட்டதா? இனியாவது உண்டாகுமா? கேட்கின்றஎனக்கு இதைச்சொல்வீராக" என்றார். அந்தத்தர்மராஜாவின் அநதச்சொல்லைக்கேட்டு நாரதர் புன்னகையுடன் இன்சொல்லாகப பின்வருமாறு அவருக்கு மறுமொழிகூறலானார்: "அன்பனே! பரதவம்சத்தரசே! உன்னுடைய இந்தஸபையைப்போன்ற ரத்னமயமானஸபை மானிடலோகத்தில் இதற்குமுன் காணபபட்டதுமில்லை; கேட்கப்பட்டதுமில்லை. பரதசிரேஷ்டனே! உனக்குக் கேட்கவிருபபமிருகுமாயின் யமஸபையையும் வருணஸபையையும் இநதிரஸபையையும குபேரஸபையையும்பற்றிச் சொல்வேன். பரதசிரேஷ்டனே! எல்லாவற்றிலுமசிறந்ததும், களைப்பைநீக்குவதும், தேவலோகத்திற்கும மற்றலோகங்களுக்கு முரிய போகங்கள்பொருநதியதும், எல்லாஉலகங்களின்உருவங்களுமமைந்ததும், தேவர்களாலும் பிதிர்தேவதைகளாலும் ஸாத்தியர்களாலும் இந்திரியங்களைஜயித்துச் சாஸ்திரபபடி யாகங்கள்செய்தவர்களாலும் சாந்தர்களானமுனிவர்களாலும வேதங்களாலும் தக்ஷிணைகளோடுகூடியயாகங்களாலும் அடையபபெற்றதுமான பிரம்மஸபையைப்பற்றியும் சொல்லுவேன்" என்றார்.

சிறந்தமனமுள்ள தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர், நாரதரால் இவ்வாறுசைக்கப்பெற்றபின், தம்முடையஸஹோதரர்களோடும் அங்குள்ள எல்லாப் பிராமணோத்தமர்களோடும நாரதரைப்பார்த்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு சொல்லலானார்: "பிராமணரே! அந்தச்சபைகளெல்லாவற்றையும் சொல்லுங்கள். நாங்கள் கேட்கவிரும்புகிறோம். அந்தச்சபைகளிலுள்ள பொருள்கள்யாவை? அவற்றின்அகலமென்ன? நீளமென்ன? அந்தப்பிரம்மஸபையில் பிரமமாவை ஸேவிபபவர்யார்? மற்றச்சபைகளில்தேவராஜாவானஇந்திரனையும் சூரியபுத்திரனுமயமனையும் வருணனையும் குபேரனையும் ஸேவிப்பவர்யார்? பிரம்மரிஷியே! இவற்றையெல்லாம் கிரமமாக நீங்கள்சொல்லக்கேட்க எங்களுக்கு

---

[1] பவதா - என்றபாடம்கொள்ளப்பட்டது. பவிதா - என்னும் பாடத்திற்குக் 'காணப்பட்டிருக்கிறதா' என்பதற்குப் பிறகு 'இனியாவது உண்டாகுமா?' என்று சேர்த்துக்கொள்க.

மிக்கவிருப்பமிருக்கிறது" என்றார். இவ்வாறு தர்மராஜரால் கேட்கப்பட்ட நாரதர், "ராஜாவே! அந்தத்தேவஸபைகளைப்பற்றி இப்போது வரிசையாக நான்சொல்லுகிறேன்; கேளும்" என்றுசொல்லினார்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரஸபைச்சிறப்பு.)

நாரதர், "கௌரவராஜனே! உயர்ந்த சிறபவேலைசெய்யப்பட்டதும் இந்திரன் தன்சக்தியினால்அடைந்ததும ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியோடுவிளங்குவதுமான இந்திரனதுதிவ்யஸபைப் நூறு யோசனைஅகலமும நூறைமடதுயோசனைநீளமும ஐந்துயோசனை உயரமுமுள்ளதும, அநந்தத்திலிருபபதும், நினைத்தபடிசெல்வதும, மூபபு தன்பம களைபபு அசசங்களைபபோகுவதும, ஸுகத்தையும நன்மையையும தருவதும, வீடுகளும ஆஸனங்களுமுள்ளதும, மனத்திற்கினியதும, கற்பகவிருக்ஷங்களினால சோபிபபதுமாயிருக்கிறது. பாரதனே! குருகுலதரனே! அந்தசசபையில் தேவேந்திரன் கிரீடத்தையும் சிவபபு ரத்தினமிழைதத தோள்வளைகளையும் தூயஆடைகளையும் விசித்திரமானபுஷ்பமாலைகளையும தனதுதிவ்யசரீரத்தில்தரித்துச் [1]சசி, மஹேந்திராணி, ஸ்ரீ, லக்ஷ்மி, ஹ்ரீ, கீர்த்தி, காந்தியென்னும்ஸ்திரீகளுடன் உயர்ந்தஸிம்மாஸனத்தில வீற்றிருக்கிறான். ராஜாவே! அந்தசசபையில [2]ஸபதமருததுக்களும், ஸித்தர்களும, தேவரிஷிகளும, ஸாத்யாகளும, தேவகூட்டங்களும, இந்திரபதத்துக்

---

[1] 'சசிஎன்னும் பெயரையுடைய மஹேந்திராணி என்பது பழையஉரை. சசி=இந்திரனமனைவி; மஹேந்திராணி=தேவேந்திரபதத்தின் அதிஷ்டான தேவதை; ஸ்ரீ=அழகின்தேவதை; லக்ஷ்மி=செலவத்தின்தேவதை; ஹ்ரீ=லஜ்ஜை (அதாவது குற்றங்களில் விலகுதல) அதன்தேவதை; கீர்த்தி=புகழினதேவதை; காந்தி=ஒளியினதேவதை; இந்தத்தேவதைகள் பெண்வடிவங்களாக இந்திரனுடன இருகின்றனரா எனபது சருத்து.

[2] காற்றின் ஏழுபிரிவுகள: 1. ஆவஹம=(மேகமமுதலியவற்றைநடத்துவது) 2. ப்ரவஹம்=(ஸூர்யமண்டலத்தைநடத்துவது) 3. ஸம்வஹம்=(சந்திரமண்டலத்தைநடத்துவது) 4. உதவஹம் = (நக்ஷத்திரங்களைநடத்துவது) 5. விவஹம=(அங்காரகனமுதலிய கிரகங்களைநடத்துவது) 6. பரிவஹம்=(ஆகாசகங்கையையும் ஸப்தரிஷிகளையும்நடத்துவது) 7. பராவஹம்=(தருவனைநடத்துவது); கிருஹஸ்தர்களான மருத்துக்கள்என்பது பழைய உரை.

சூரியவர்களும், ஆதித்தியர்களும் ஆகியஇவர்களனைவரும் திவ்ய ரூபங்களோடு பொன்மாலைகள்முதலான அலங்காரங்களையணிந்து கொண்டு பாரியைகளோடும் வேலைக்காரர்களோடும்சேர்ந்து மஹராத்மாவும் பகைவரையடக்குகிறவனுமாகிய தேவேந்திரனை உபாஸிக்கின்றனர். பாவங்களைநீக்கி ஜ்வலிக்கின்றஅக்னிகள்போலப் பரிசுத்தர்களும் மகிமையுள்ளவர்களும் ஸோமலதையைபபிழிந்தவர்களும் தூயரமும் அச்சமும் அற்றவர்களும் காற்றையும் ஹோமசேஷத்தையும் புஜிப்பவர்களுமான பராசரர், பர்வதர், ஸாவர்ணி, காலவர், ஏகதர், த்விதர், சிறந்தஅறிவுள்ள த்ரிதர், சங்கர், லிகிதர், கௌரசிரரென்னும்முனிவர், கோபமூள்ளதுர்வாஸர், ச்யேனர், தீக்கதமஸ் என்னும் முனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணி, யாஜ்ஞவல்க்யர், பாலுகி, உத்தாலகர், சுவேதகேது, [1]தாண்டர், பாண்டாயினி, ஹவிஷ்மான், கரிஷ்டர், அரிச்சந்திரனென்னுமராசன், ஹ்ருதயர், உதராசாண்டில்யர், வியாஸர், க்ருஷ்ணவலர், வரிதஸ்கந்தர், விசாகா, விதாதா, காலா, காலதந்தர், த்வஷ்டா, விச்வகர்மா, தூமபுருஷனாகிய கர்ப்பத்திற்பிறந்தவர்களும் பிறவாதவர்களுமான ரிஷிகள், எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈச்வரனான வஜ்ரபாணியை ஸேவிக்கின்றனர். பாரதனே! பாண்டவனே! ஸஹதேவர், ஸுநீதர், சிறந்ததவமுள்ள வால்மீகி, பொய்யாமொழியரான ஸுமீகர், பிரதிஜ்ஞைதவறாதவரான பாசேதஸ், மேதாதிதி, வாமதேவர், புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது, மருத்தர், மரீசி, சிறந்ததவமுள்ள ஸ்தாணுவென்பவர், கங்கீவான், கௌதமர், தார்க்ஷ்யர், வைச்வானரமுனி, காலகவ்ருக்ஷீயரென்னுமமுனிவர், ஆச்ராவ்யர், ஹிரண்மயர், ஸம்வர்த்தர், தேவஹவ்யர், "தவவன்மையுள்ள விஷ்வக்ஸேனர் ஆகிய இந்த முனிவர்களும், தேவதாரூபங்களையுடைய தீர்த்தங்கள், ஓஷதிகள், சிரத்தை, மேதை, ஸரஸ்வதி, தாமரைத்தகாமங்கள், மின்னல்கள், முழங்குகின்ற நீருண்டமேகங்கள், காற்றுக்கள், யாகங்களை நடத்தும் [2]இருபத்தேழுஅக்னிகள், [3]அக்னீஷோமர்கள்

---

1 'தாண்டியர்' என்பதும் பாடம்.

2 கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணம், நிர்மந்த்யம், வைத்யுதம், சூரம், ஸம்வர்த்தம், லௌகிகம், ஜாடரம், விஷ்கம், க்ரவ்யாத, க்ஷேமவான், வைஷ்ணவம், தஸ்யுமான், பலதம், சாந்தம், புஷ்டம், விபாவஸு, ஜ்யோதிஷ்மான், பாதம், பதரம், ஸ்விஷ்டக்ருத், வஸுமான், க்ரது, ஸோமம், பித்ருமான், அங்கிரஸ் என்பன.

3 சந்திரனுடனேசேர்த்தும் இந்திரனுடன் சேர்த்தும் அக்னியை இரண்டு தரம்கூறுவது ஹவிஸ்களை வெவ்வேறுகக்கொடுக்கவேண்டுமென்பது கருத்தி.

இந்திராக்னிகள், மித்திரன், ஸவிதா, அர்யமா, பகன், விச்வேதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், பருஹஸ்பதி, சுக்கிரர், விச்வாவஸு, சித்ரஸேனன், ஸுமனன், தருணன், யஜ்ஞபுருஷர்கள், தக்ஷிணைகள், க்ரஹங்கள், ஸ்தோபங்கள் என்னப்பட்ட ஸாமவேதஸ்வரங்கள், யாகங்களோடத்தும் மந்த்ரங்கள், இவாகளனைவரும் அந்தசசபையில் சேர்ந திருக்கின்றனர். ராஜாவே! ரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, க்ருதாசி, பஞ்சசூடை, வியாசிததிமுதலான அப்ஸரஸுகளும் வித்யாதராகளும் அழகானகந்தர்வர்களும் நர்த்தனங்களாலும் வாத்தியங்களாலும் பாட்டுக்களாலும் பலவகைஹாஸ்யங்களாலும் தேவராஜாவான இந்திரனை ஸந்தோஷப்படித்துகின்றனர். பிரமமரிஷிகள் ராஜரிஷிகள் தேவரிஷிகளனைவரும் சரித்திரங்களையும் பராக்கிரமத்தையும்பற்றிய துதிகளையும மங்களங்களையுஞ்சொல்லி, வலாஸுரனையும் வ்ருத்திரனையுங்கொன்ற மஹாத்மாவான தேவேந்திரனைச் சிறபபிக்கின்றனர். மற்றவர்களெல்லாரும் பூமாலைகளைச்சூடி ஆபரணங்களாபணிந்து திவ்யவிமானங்களிலேறி ஜ்வலிக்கின்றஅக்னிகள்போலப் போக்கும் வரவுமாகவிருக்கின்றனர். பிருஹஸ்பதியும் சுக்ரரும் எப்போதும் அங்கேயேஇருக்கின்றனர். ராஜாவே! மஹாத்மாக்களும் உறுதியானதவமுள்ளவரும் சந்திரனைப்போலக் காட்சிக்கினியவருமான இவர்களும் பிருகுவும் ஸபதரிஷிகள்முதலான மறறும்அனேகர்களும் பிரம்மாவின்ஆஜ்ஞையினால் அங்கே வந்துபோகின்றனர். சிறந்த கைகளையுடைய ராஜாவே! இந்தப்புஷ்காமாலினி என்னும் இந்திரஸபையை நான்பார்த்திருக்கிறேன். யமஸபையைபபற்றியும் கேள்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யமஸபைச்சிறப்பு.)

யுதிஷ்டிரா! யமஸபையைச்சொல்லபோகிறேன். அதைத்தெரிந்துகொள். பார்த்தனே! யமனுக்காக அந்தச்சபையை விசுவகர்மா செய்தான். ராஜாவே! பாண்டவனே! ஒளியேஉருக்கொண்டஅந்தச்சபை நூறுயோசனைக்குமேலேஅகலமுள்ளதும், ஸூரியனைப்போன்றஒளியினால் எங்கும்பிரகாசிப்பதும், நினைத்தஉருவம்அமைவதும், மிக்கசுளிர்ச்சியும் அதிகவெப்பமுமில்லாமல் மனத்தைமகிழ்விப்பதுமாகஉள்ளது. தயரம், மூப்பு, பசி, தாகம், வெறுப்பு, மனச்

சோர்வு, களைப்பு, கெடுதல் இவற்றில் ஒன்றும்அச்சபையிலில்லை. தேவர்க்கும் மானிடர்க்குமுரிய போகங்களனைத்தும் அதில்உள்ளன. பகைவரையடக்குகிறவனே! சுவையுள்ளவையும் பலத்தைத்தருகின்றவையும் மனத்தைக்கவருகின்றவையும் தெவிட்டாதவையுமான [1]பக்ஷ்யம் போஜ்யம் லேஹ்யம சோஷ்யம் பேயம்இவைமிகுதியாகஇருக்கின்றன. சிறநதமணமுள்ளபூமாலைகளும் நினைததபலன்களைத்தரும் மரங்களும் சுவையுள்ளதண்ணீரும் வெநநீரும எக்காலமுமிருக்கின்றன. அன்பனே! அநதச்சபையில் புண்ணியஞ்செய்த ராஜரிஷிகளும் பரிசுத்தர்களான பிரமமரிஷிகளும மகிழ்ச்சியுடன் ஸூர்யபுத்ரனை யமனை ஸேவிக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே! யயாதி, நஹுஷன், பூரு, மாந்தாதா, ஸோமகன், நிருகன், திரஸதஸ்யுவென்னுமராஜரிஷி, க்ருதவீர்யன், சுருதச்ரவன், அரிஷ்டநேமி, ஸித்தன், கிருதவேகன், கிருதி, நிமி, ப்ரதர்தனன், சிபி, மத்ஸ்யன், பருதுலாக்ஷன், பருஹத்ரதன், வார்த்தன், மருததன், குஷிகன், ஸாங்காசயன், ஸாங்க்ருதி, த்ருவன், சதுரச்வன், ஸதஸ்யூர்மி, கார்ததவீர்யாராஜுனனென்னும் ராஜா, பரதன், ஸுரதன், ஸுநீதன், நிசடன், அனலன், திவோதாஸன், ஸுமனஸ், அம்பரீஷன், பகீரதன், வியசுவன், ஸதச்வன், வாத்ரியச்வன், பருதுவேகன், பருதுசிரவஸ், பிருஷதசுவன், வஸுமனன், மிக்கஅதிகபலசாலியானக்ஷுபன், ருஷதரு, பருஷஸேனன், புருகுத்ஸன், த்வஜி, ரதி, ஆாஷ்டிஷேணன், திலீபன், மஹாத்மாவானஉசீநரன், உசீநரன்புதல்வனானபுண்டரீகன், சாயாதி, சரபன், சுசி, அங்கன், ரிஷ்டன், வேனன், துஷ்யநதன், ஸ்ருஞ்ஜயன், ஜயன், பாங்காஸுரி, ஸுநீதன், நிஷதன், வஹீநரன், கரநதமன், பாஹ்லீகன், ஸுத்யும்னன், பலவானாகியமது, [2]ஐளன், பலவானானமருத்தராஜன், கபோதரோமன், த்ருணகன், ஸஹதேவன், அர்ஜுனன், வியசுவன், ஸாச்வன், கிருசாசுவன், சசபிநதுஎன்னுமரசன், தசரதபுத்திரர்களான [3] ராமலக்ஷ்மணர்கள், ப்ரதர்தனன், அளர்க்கன், கக்ஷஸேனன், கயன், கௌராசுவன், பரசுராமா, நாபாகன், ஸகரன், [4]பூரித்யும்னன், மஹாச்வன், ப்ரதாசுவன், ஜனகன், வேனபுத்திரனானபருது, வாரிஸேனன்,

[1] பக்ஷ்யம்முதலிய ஐநதும் உணவின்வகைகள்.

[2] இளையென்பவளின் புத்திரனான புரூரவன்.

[3] ராமலக்ஷ்மணர்கள் தம்முருவத்துடன் யமஸபையிலிருப்பது, உத்தரராமாயணத்தில் அவதாரஸமாபனகாலததில் ராமலக்ஷ்மணர்களை யமன்வந்து கண்டதாகச்சொல்வதனாலும்விளங்குகின்றது.

[4] இது இரண்டுமுறைவருகிறது.

புருஜித், ஜனமேஜயன், பிரமமதத்தன், த்ரிகர்த்தி, ராஜாவாகியஉபரிசரவஸு, இந்திரத்யும்னன், பீமஜானு, கௌரப்ருஷ்டன், அனகன், லயன், பத்மன், முசுகுந்தன், பூரிதயும்னன், பிரஸேநஜித், அரிஷ்டநேமி, ஸுதயும்னன், பருதுலாசுவன், அஷ்டகன் இவர்களும், மத்ஸ்யராஜர்களநூற்றுவரும், நீபர்கள்நூற்றுவரும, ஹயர்கள்நூற்றுவரும, த்ருதராஷ்ட்ரர்கள்நூற்றொருவரும, ஜனமேஜயர்கள்எண்பதின்மரும், பிரம்மதத்தர்கள் வீரிகள் ஈரிகள் நூறுநூறுபேர்களும், இருநூறுபீஷ்மர்களும, நூறுபீமர்களும, நூறுபிரதிவிந்த்யர்களும், நூறுநாகர்களும, நூறுஹயாகளும, நூறு [1]பலாசங்களும், நாணல் தர்ப்பைமுதலியவைநூறும, அங்கிரூபபனவாக அறியத்தக்கவை. சந்தனு, உனதுபிதாவாகிய பாண்டு, உசங்கவன், சதரதன், தேவராஜன், ஜயத்ரதன், புததிமானுகிய விருஷதர்ப்பனென்னும்ராஜரிஷி, அவனுடையமந்திரிகள், நிரமபினதக்ஷிணைகளோடுகூடின அனேகஞ் சிறந்தஅச்வமேதயாகங்களைச்செய்து (இவ்வுலகைவிட்டுச்) சென்ற இன்னுமனேகமாயிரம [2]சசபிந்துக்களாகிய இந்தப்புண்ணியசாலிகளும, புகழ்பெற்றவர்களும கல்விகேள்விமிகுந்தவருமான ராஜரிஷிகளும அந்தச்சபையில யமதர்மராஜனைஸேவிக்கின்றனர். முறைப்படியாகஞ்செய்தவரும தவததில்லிதிபெற்றவரும் யோகசித்திபெற்றவர்களுமாகிய அகஸ்தியர் மதங்கர் காலர் மருத்யுவென்னும்முனிவர்களும் தேகமெடுதிருக்கும அக்னிஷ்வாத்தர்கள், [3]பேனபர்கள், [4] ஊஷ்மபர்கள், [5]ஸுதாவதர்கள், [6]பர்ஹிஷதர்கள்முதலானபித்ருக்களும், காலசக்ரமும், பரத்யக்ஷரூபியான அக்னிபகவானும், பாவஞ் செய்து தக்ஷிணையனத்தில்மரணமடைந்த மனிதர்களும், காலத்தை நடத்துவதற்காக நியமிக்கப்பட்டயமகிங்கரர்களும் சரீரமெடுத்துக் கொண்டுவந்த சிம்சுபைமரம் பலாசமரம் நாணல் தர்ப்பைமுதலிய தாவரங்களும அந்தஸபையில் தர்மராஜனை உபாஸிக்கின்றனர். இவர்களும இன்னும் அனேகர்களுமாகிய தர்மராஜஸபையோரின்பெயர்களையும் செய்கைகளையும் கணக்கிடமுடியாது. பார்த்தனே! அழியதும் நினைத்தபடிசெல்வதுமாகிய அந்தச்சபை நெருக்கமில்லாமலிருக்கிறது. விச்வகர்மா நெடுங்காலந்தவஞ்செய்து நிருமாணஞ்செய்தது. பாரதனே! அது தன்னொளியினால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு பிரகாசிக்கின்றது. நியமந்தவறாதவரும் பொய்சொல்லாத

1 பலாச நாணல் தர்ப்பம்முதலியவற்றின் அதிஷ்டானதேவதை.

2 சசபிந்துவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். 3 தூரையையுண்பவர்கள்.

4 நீராவியையுண்பவர்கள். 5 அமிர்தமுண்பவர்கள். 6 தீயிலிருப்பவர்கள்

வரும் சாந்தரும் சுத்தரூபமான ஸங்யாஸிகள் தமது நற்கருமங்களினால் அடையக்கப்பட்டு அந்தச்சபைக்குச்செல்லுகின்றனர். எல்லாரும் ஒளியோடுகூடிய தேஹங்களையுடையவர்களும், தூய ஆடைகளைத்தரித்தவர்களும், விசித்ரங்களான தோள்வளைகளையும் பூமாலைகளையும் ஜ்வலிக்கின்றகுண்டலங்களையும் முத்தாரங்களையும் அணிந்தவர்களும், மஹாத்மாக்களுமான கந்தர்வக்கூட்டங்களும் அப்ஸரஸ்களின்கூட்டங்களும் அவரவர்கள் செய்வையாகச்செய்த புண்ணியகர்மங்களினால் அச்சபைக்குப் போகின்றனர். பார்த்தனே! அந்தச்சபையில் எங்கும் வாத்தியமும் ஆட்டமும் பாட்டும் சிரிப்பும் விளையாட்டும் இனியவாஸனைகளும் இனியஒலிகளும் இருக்கின்றன. தேவலோகத்தியமாலைகள் அங்கே திலந்தோறுமவருகின்றன. தர்மமும் அழகும் சிறந்தமனமுமுள்ள நூறுலக்ஷம்பெயர்கள், பிரஜைகளுக்கு ஈச்வரனும் மஹாத்மாவுமாகிய யமனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜாவே! மஹாத்மாவான பிதிருராஜனுடைய அந்தச்சபை இவ்வகையானது. [1]புஷ்கரமாலினியென்னும் வருணஸபையையும்சொல்வேன்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வருணஸபைச்சிறப்பு.)

யுதிஷ்டிரனே! வருணனுடைய திவ்யஸபையும் யமஸபையைப்போலவே விஸ்தாரமுள்ளதும் மீக்கஞ்ஞியுள்ளதும் அழகியபிராகாரங்களையும் தோரணங்களையுமுடையதுமாக ஜலத்துக்குள் விசுவகர்மாவினால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டது. கனிகளையும் மலர்களையும் கொடுக்கின்றவைகளும் நீலமும் பொன்மையும் பச்சையும் வெளுப்பும் சிவப்புமான ரத்தினங்களின் வடிவங்களையுடையவைகளுமான கற்பகதருக்களாலும், பூங்கொத்துக்களிருகுயாகவுடைய கொடிகளாலும், புதர்களாலும்சூழப்பட்டிருக்கிறது. அச்சபையில் இனியசுரூபமும் அழகியஉருவங்களுமுள்ள விசித்ரமான எண்ணிறந்தபறவைகள் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமிருக்கின்றன. வருணனால்ஆளப்பட்ட அச்சபை வீடுகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதும், ஸுகமானகாற்றுள்ளதும், குளிரும்வெப்பமுமில்லாததும், வெண்

---

[1] 'புஷ்கரமாலினி' என்பதை விசேஷணமாக்கி, தீர்த்தவிசேஷங்களால் சோபிப்பது' என்பது பழையஉரை.

ணிறமுள்ளதுமாக அழகாயிருக்கிறது. வருணன் சிறந்தஆடைகளை யும் ரத்தினாபரணங்களையும்அணிந்துகொண்டு வாருணியென்னும் தன் மனைவியுடன் அநதச்சபையிலிருக்கிறான். அநதவாருணி கௌரியென் னும் இரண்டாவதுபெயரால உலகத்தில்வழங்கப்படுகிறாள். அநதவரு ணன் மகிழ்நது அமமனைவியுடன் ஸுகமாகவிளையாடுகிறான். அந்தச் சபையில் ஆதித்தர்கள் மாலைகளோடும சிறநதசந்தனமுதலியபூச்சுக ளோடும் நல்லமணம்வீச ஜலதேவதையானவருணனை உபாஸிக்கின்ற னர். ராஜாவே! வாஸுகி, தக்ஷகன், ஐராவதன், கிருஷ்ணன், லோஹி தன், பத்மன், சக்திமானாகியசிதரன், கம்பலன், அசுவதரன், த்ருத ராஷ்ட்ரன், வலாஹகன், மணிமான், [1]குண்டதாரன், காக்கோடகன், தனஞ்சயன், பலவானானபாணிமான், குண்டதாரன், ப்ரஹ்ராதன், மூஷிகாதன், ஜனமேஜயன் ஆகியஇந்தநாகர்கள்எல்லாரும் தந்தங் கொடிகளோடு மண்டலமிட்டுப் படமெடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். தர்மார்ததகாமங்களும் அஷ்டவஸுக்களும் கபிலமுனிவரும் அங்கே யிருக்கின்றனர் நாகராஜாவான ஆதிசேஷனும அங்கிருக்கிறார். அவரைக்கண்டு நீர்பபிராணிகளுக்கதிபதியானவருணன் (அருக்கியம் முதலிய) உபசாரங்களைசசெய்து ஆஸனமளிதது மரியாதைசெய்கி றான். வாஸுகிமுதலியநாகர்களனைவரும அஞ்சலிசெய்து, ஆதிசேஷ னால்அனுமதிகொடுக்கபபெறறபிறகு தநதமதகுதியின்படி உட்கார்ந் திருக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனே! இவர்களும மற்றுமபலநாகர்களும் வினதையின்புததிரரானகருடனும் அவாவேலைககாரரும அநதச்சபை யில் மஹாத்மாவானவருணனைச சலிபபின்றிபபணிகின்றனர். விரோச னன்மகனான பலியெனனுமஅஸுரராஜன், பூமியைஜயித்தவனாகிய நரகாஸுரன், ஸமஹ்ராதன், விபரசிததி, காலகஞ்சர்களென்னும்அஸு ரக்கூட்டத்தார், சுஹனு, தூர்முகன், சங்கன், ஸுமனஸ், ஸுமதி, கடோதரன், மஹாபார்சவன், கரதனன், பிடரன், விச்வரூபன், ஸ்வ ரூபன், விரூபன், மஹாசிரன், தசக்ரீவன், வாலி, மேகவாஸன், தசா வரன், டிட்டிபன், விடபூதன, ஸமஹ்லாதன், இநதிரதாபனன் ஆகிய தவம்புரிந்துவரமபெற்றவர்களும, சூரர்களும மரணமில்லாதவர்களு மான அஸுரகுலததோரனைவரும, அழகானகுண்டலங்களையும் கிரீ டங்களையும திவ்யவஸ்திரங்களையுமதரிதது மலாமாலைகள்சூடித் தர்ம ரூபமான பாசாயுதத்தைத்தரிததிருக்கும மஹாத்மாவானவருணனை அந்தச்சபையிலஸேவிக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே! பரதகுலத்தோ னே! யுதிஷ்டிரனே! நாலுஸாகரங்களும், பெயர்பெற்றகங்காநதி,

[1] இஃது இரண்டுமுறைவநதிருக்கிறது.

யமுனை, விதிசை, வேணை, நர்மதை, வேகவாஹினி, விபாசை, சதத்ரு, சந்திரபாகை, ஸரஸ்வதி, இராவதி, விதஸ்தை, தேவநதியாகிய ஸிந்து, கோதாவரி, கிருஷ்ணவேணி, நதிகளிற்சிறந்தகாவேரி, கிம்புனை, விசல்யை, வைதரணி, த்ருதீயை, ஜ்யேஷ்டிலை, சோணமென்னும்பெரிய [1]நதம், சர்மண்வதி, பர்ணாசையென்னும்மஹாநதி, ஸரயு, வாரவத்யை, நதிகளிற்சிறநதலாங்கலி, கரதோயை, ஆத்ரேயி, லௌஹித்யமென்னும்மஹாநதம, லங்கதி, கோமதி, ஸநதியை, த்ரிஸ்ரோதஸிமுதலிய உலகத்தில்பெயர்பெற்ற புண்ணியதீர்த்தங்களுள்ள ஆறுகளும, புண்ணியதீர்த்தங்களும், தடாகங்களும, கிணறுகளும், அருவிகளும், குளங்களும், குட்டைகளும, திசைகளும பூமியும் மலைகளும் ஜலஜந்துக்களனைத்தும தேகமெடுத்து மஹாத்துமாவான வருணபகவானை உபாஸிககின்றன. கநதாவர்கள் அபஸரஸுகளின் கூட்டங்கள் அனைத்தும் ஸங்கீதவாத்தியஙகளோடு அநதச்சபையில் வருணனைத்துதிசெய்துகொண்டிருக்கின்றனர். இரத்தினங்களோடு கூடியமலைகளும் ஜலங்களும் அநதச்சபையில் தேவரூபிகளாக மிக்க இனியகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன. வருணனுடைய மந்திரியான ஸுனாபனென்பவன் தன்பிள்ளைகளாலும பேரர்களாலும் கோவென்னும்புஷ்கரனாலும சூழபபட்டவனாக வருணனைஉபாஸிக்கின்றான். மேற்கூறியஎல்லோரும் திவ்யசரீரஙகளோடு தங்களுக்கதிபதியானவருணனை உபாஸிக்கின்றனர். பாரதரே! முன்னே நான்ஸஞ்சரித்தபோது இநதஅழகானவருணஸபை என்னால்காணப்பட்டது; குபேரன்ஸபையைபபற்றியுமகேள.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குபேரஸபைச்சிறப்பு.)

ராஜாவே! குபேரனுடையஸபை நூறுயோசனைநீளமும் எழுபதுயோசனைஅகலமுமுள்ளது; வெண்மைநிறமானது. ராஜாவே! அந்தச்சபை குபேரன் தன்தவததினாலசமபாதித்தது. சந்திரனுடையஒளியையும் மறைபபதும் கயிலைமலையின்சிகரம்போன்றதுமான அந்தச்சபை யக்ஷர்களால்வகிக்கப்பட்டு ஆகாயத்தில்பறப்பதுபோல விளங்குகின்றது. பொன்மயமான உயர்நதமாளிகைகளினால்சோபிப்ப

---

[1] மேல்கடலில்விழும்ஆறு.

தும், உயர்ந்தாத்தினங்களினால் விசித்திரமானதும மனத்தைக்கவருவ தும் சிறந்தமணமுள்ளதும், வெண்மேகம்போன்றசிகரத்தையும் உரு வத்தையுமுடையதுமான அந்தத்திவ்யஸபை ஆகாயத்தில்மிதப்பது போலக் காணப்படுகின்றது. பொன்மயமான உறுபுக்கஸோடுகூடி யிருபபதனால மின்னற்கொடிகளாலேயே புதுமையாகஅமைக்கப்பட் டதுபோலிருக்கிறது. ஸ்ரீமானுகியகுபேரனென்னும்அரசன் அறபுத மானஆபரணங்களையும ஆடைகளையும் ஜ்வலிப்பவைபோன்றகுண்ட லங்களையுமதரித்தது அனேகமாயிரமமங்கையர்களால்சூழப்பெற்று அந தசசபையில்வீற்றிருக்கிறான். மஹாராஜாவே! தனங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரனான குபேரன் எல்லாஆபரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பெற் றவளும் அழகியதேகமுள்ளவளுமாகிய, ரித்தியென்னும்மனைவியுடன் கூடி உயர்ந்தவிரிபபுகள்போடபபட்டதும உயர்ந்த [1]காலணிகளுடை யதும் ஸூர்யனைபபோலபபிரகாசிப்பதுமான உயர்ந்தஸிம்மாஸனத் தில்வீறறிருந்து விளங்குகிறான். [2]நந்தனவனத்தில் வேண்டினவற் றைவழங்குகின்ற மந்தாரமென்னும கறபகமரங்களின்சோலைகளை அசைத்துக்கொண்டும் அலகையென்னுமபெயருள்ள ஓடையிலுள்ள தாமரைமலர் செங்கழுநீர்மலர்களின் கந்தங்களையெடுத்துக்கொண்டும் உள்ளதைதமகிழ்விக்கும் குளிர்ந்தகாறறு குபேரனையடைகின்றது. மஹாராஜாவே! தேவர்களுடி கந்தர்வர்களும அபஸரஸ்களின்கூட் டங்களும் அந்தஸபையைசேர்ந்து அங்கே தேவலோகதத்திய [3]தான ங்களைப பாடுகின்றனர். மிசரகேசி, ரம்பை, சித்திரஸேனை, சுசிஸ் மிதை, சாருநேத்ரை, கிருதாசி, மேனகை, புஞ்சிகஸ்தலை, விசவாசி, ஸஹஜன்யை, பிரம்லோசை, ஊர்வசி, இரை, வர்க்கை, சௌரபேயி, சமீசி, புதபுதை, லதைமுதலாகிய ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் நிபு ணர்களான ஆயிரக்கணக்கான அப்ஸரஸ்களுடி கந்தர்வர்களும் குபே ரனேஸவிக்கின்றனர். தேவலோகத்தியவாத்தியங்களும் ஆட்டங்க ளும் பாட்டுக்களும் எக்காலமும் இடைவிடாதஅந்தஸபை கந்தர்வர் கள் அப்ஸரஸ்களின்கூட்டங்களினால் நிறைந்து அழகாகவிளங்கு கின்றது. பாரதனே! கின்னரர்களென்றும நரர்களென்றும சொல் லப்பட்ட கந்தர்வஜாதியாரும மாணிபதரன், தனதன், ச்வேதபத்ர னென்னுமயக்ஷன், நடேசுரன், கண்டகண்டு, மஹாபலசாலியானபிரத யோதன், குஸ்தும்புரு, பிசாசன், கஜகர்ணன், விசாலகன், வாஹ கர்ணன், தாம்ரோஷ்டன், பலகக்ஷன், பலோதகன், ஹம்ஸசூடன்,

[1] கால்கொட்டை. [2] சைத்ரரதமென்னும் அவனுடையதோட்டம்.

3 ஒருவகை ஸ்வரவரிசை.

சிகாவர்த்தன், மேஹமேத்ரன், விபீஷணன், புஷ்பாணனன், பிங்கள கன், சோணிதாதன், பிரபாலகன், விருகூஷவாலி, அனீகேதன், சீர வாஸன்முதலான அனேகலக்ஷக்கணக்கான யக்ஷர்களும் பெருமை பொருந்தியலக்ஷ்மிதேவியும் நளகூபரனும் எப்போதும அங்கேயே யிருக்கின்றனர். நாமும் மற்றுமுள்ள எம்மைபோன்றவரனேகரும் அந்தச்சபையில் இருபோம். அந்தச்சபையில பிரமரிஷிகளும் தேவரிஷிகளும இருக்கின்றனர். மஹாபலசாலிக்ளான ராக்ஷஸர்க ளும கந்தர்வர்களும் அந்தச்சபையில் பிரபுவும்மஹாத்துமாவுமாகிய குபேரனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜாக்களிறசிறந்தவனே! உமாபதி யும் [1]பசுபதியும் சூலாயுததாரியும பகதேவதையின்தேஜதிரத்தைக் கெடுத்தவரும் முக்கண்ணரும்உக்கிரமான்வில்லேத்தரிதவரும் மஹா பலசாலியும பகவானுமாகிய சங்கர இரத்தம்போறசிவந்தகண்களும பேரிசைச்சலுமுடையவர்களும் கொழுபையும மாமிஸதையுமஉண் பவரும் கொடியவரும் பல்லிதஆயுதங்களேத்தரிதவ பயங்கரமாயிரு ப்பவரும் காற்றைபோலக கடியவேகமுள்ளவரும குட்டையும்உயர மும் கூனருமான பூதக்கூட்டங்களிஞல்சூழபபெறறவராகத் தமது தோழனுகிய குபேரனிடததில் எபபோதுமிருக்கிறார். விசுவாவஸு, ஹாஹா, ஹூஹூ, துமபுரு, பர்வதன், சைலூஷன், காணம்தெரி ந்த சித்திரஸேனன், சிதரதனமுதலான கந்தாவராஜாகளனேகரும மற்றுமுள்ளகந்தர்வர்களும் தமபரிவாரங்களுடன்மகிழ்ந்து தனேசுவ ரனேப் பணிகின்றனர். வித்தியாதாருக்கரசனுன சக்ரதர்மனென்ப வன் தன்தம்பிமார்களுடன்கூட அந்தசசபையில் பிரபுவானதனேசுவ ரனேப பூஜிகிறான். நூற்றுக்கணக்கானகின்னரர்களும் அங்கே பிரபு வானகுபேரனேப பூஜிக்கின்றனர். பகதததன்முதலிய ராஜாக்களும் அச்சபையிலிருக்கின்றனர். கிம்புருஷர்க்கு அரசனுகிய தருமனும, ராக்ஷஸர்க்குஅரசனுகிய ம்ரீஹரதிரன், கந்தமாதனன் இவர்களும குபேரனேஉபாஸிக்கின்றனர். தாமிஸ்டரானவிபீஷணரும், இயகர், கந்தர்வர்அனேவரோடுங்கூடத் தமஸ்ரீஹாதரனும பிரபுவுமான குபே ரனே அடுத்திருக்கிறார். ஹிமாலயம், பாரியாதரம, விந்தியம், கைலா ஸம, மந்தரம, மலயம, தர்தூரம், மஹேந்திரம, கந்தமாதனம, தேவ பர்வதங்களாகிய இந்திரகீலம ஸுனபம் ஆகியஇவைகளும மேருமுத லான மற்றுமுள்ள அனேகமலைகளும, பிரபுவும மஹாத்துமாவுமான தனபதியை ஸேவிக்கின்றன. பகவானுகிய நந்திகேசுவர், மஹா காலன், காஷ்டன், குடமுகன், சுந்தி, விஜயன், தபோதிகன், சங்கு

[1] பசுபதி=பசுவென்னும் ஆத்துமாக்களுக்குப் பதி.

கர்ணன்முதலிய சிவகணங்களனைவரும் குபேரனையடுத்திருக்கின்றனர். மிகுந்தபலமுள்ள வெள்ளைரிஷபமும் அங்கேகர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இன்னும அனேகமராக்ஷதர்களும பிசாசர்களும தனதனிடம் காத்திருககின்றனர். தேவதேவர்க்கும ஈசுவரனும் மூவுலகங்களைபபடைபபவரும 'பலரூபங்கள்எடுபபவரும உமாபதியுமாகிய சிவபெருமான் தமகூட்டத்தாராற சூழபபட்டுவருமபோது தனேசுவரனாகுபேரன் ' அவரைததலையாலவணங்கி அநதமஹாதேவரிடம் அனுமதிபெற்றபின்புதான் உட்காருகிறான். தனபதியின்ஸ்நேகிதரும் பகவானுமானசிவபிரானும் சிலஸமயமஉட்காருவார். நவநிதிகளுக்குமமுதன்மையான சஙகம் பதமமென்னும இரண்டுசிறநதநிதிகள் மற்றநிதிகளையெல்லாம அழைத்துககொண்டு குபேரனைஸேவிக்கின்றன. ஆகாயததிறசஞசரிக்கும 'அபபடிபபட்டஅழகான அநதஸபை என்னாற்காணபபட்டது. ராஜாவே! பிரம்மஸபையைசசொல்வேன் அதையுங் கேள்.

பதினோராவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிரம்மஸபைச்சிறப்பு.)

அன்பனே! பரதகுலததோனே! இவ்வகையானஉருவமுள்ளதென்று உரைக்கமுடியாததாகிய பிரமமஸபையைபபற்றி நான்சொல்வதை நீகேள். ராஜாவே! களைபபில்லாதவரானஸூாயபகவான் முநதிய [1]தேவயுகததில மானிடலோகததைபபாாககவிருபபமுற்றவராக ஆகாயத்திலிருநதுவநதார். பாண்டவனே! பரதரேறே! மனத்தினால் செல்லத்தக்கதும அறிவுக்குமசொலலுக்கும்எட்டாதபெருமைபொருந்தியதும் எல்லாபபிராணிகளின்மனங்களையும கவருவதுமாகிய பிரம்மதேவருடைய திவ்யஸபையைப்பாரததபிறகு அவர் மானிடவடிவத்தோடு ஸஞ்சரித்துவருகையில் என்னைக்கண்டு அந்தச்சபையைப் பற்றி எனக்குஉரைத்தார். பாண்டவசரேஷ்டனானராஜாவே! நான் அநதஸபையின்சிறபபுக்களைக்கேட்டு அதைபபாாக்கவிருப்பமுள்ளவ

---

[1] மனிதர்களுக்குஒருவருஷம் தேவர்களுக்குஒருநாள். மானிடவருஷம் முந்நூற்றறுபதுசேர்நதது தேவர்களுக்குஒருவருஷம். பன்னீராயிரமதேவவருடம் மானிடர்களுக்குநாலுயுகங்கள. அவைதேவர்களுக்குஒருயுகம். தேவயுகம் ஆயிரம் பிரம்மாவுக்கு ஒருதினம. இஙகுதேவயுகத்தில் என்பதற்கு கிருதயுகத்தில்என்பது பழையஉரை.

ஞ்ஞை ஸூர்யனேநோக்கி, "பகவானே! அழகானபிரம்மஸபையை யான் காணவிரும்புகிறேன். கிரஹங்களுக்குஅதிபதியே! என்ன தவம் என்னகருமம் அல்லதுஎந்தஎளஷதப்பிரயோகஞ்செய்வதனல் பாவங்களேயொழிப்பதாகிய அந்தச்சிறந்தஸபைக்கு நான்போகமுடியும்? எவ்வகையாக அதையான்காண்பேன்? அதை எனக்குச்சொல்லும்" என்றுகேட்டேன். பரதச்ரேஷ்டனே! ஆயிரம்கதிர்களேயுடைய அந்தஸூர்யன், என்னுடையஇந்தச்சொல்லேக்கேட்டு, "நீ மனத்தையடக்கி ஆயிரம்வருஷகாலம பிரமமவிஷ்தமென்னும தவமபுரிவாயாக" என்றுகூறினர். உடனே நான் இமயமலேயின்மேல் அந்தபபெருந தவஞ்செய்தேன். அதன்பிறகு பாவமற்றவரும கேளபபில்லாதவரும் மஹிமையுள்ளவருமான ஸூர்யபகவான் என்னேயழைத்துக்கொண்டு அந்தப்பிரமஸபைக்குச்சென்றார். ராஜாவே! அந்தச்சபை இவ்வகை உருவமுள்ளதென்று சொல்லமுடியாது. அது நிமிஷததுக்குநிமிஷம் சொல்லுக்கெட்டாத வெவவேறுவடிவங்களே அடைகிறது. பாரதனே! அதன்அளவையும் வடிவத்தையும் நான்அறியேன். அவ்வகையான உருவத்தையும் நான் ஒருகாலத்திலும கண்டதிலேல. ராஜாவே! குளிர்ச்சியும்வெப்பமுமில்லாமல் எப்போதும் மிக்கஸுகமாகவே யிருக்கிறது. அந்தஸபையைச்சார்ந்தவர்கள் பசிதாகங்களேயும் கேளப்பையும் அடைவதில்லே. அது மிக்கஒளியுள்ள பலநிறங்களானரத்தினங்களினல் அமைக்கப்பெற்றது. அது தூண்களினல்தாங்கபபடுவதில்லே. என்றும்கெடாமலிருக்கிறது. மிக்கஒளியுள்ள பலவகைத் தெய்வலோகப்பொருள்களுடன்கூடியது. சந்திரனேயும் ஸூர்யனேயும் அக்கினியையும் மிஞ்சிபபிரகாசிக்கின்ற அந்தஸபையானது ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குமேலிருந்துகொண்டு ஸூர்யனேபபயமுறுததுவது போலவிளங்குகின்றது. ராஜாவே! எலலாஉலகங்களுகும்தாதையான அந்தப்பிரமதேவர் எப்போதும் தமதுஈசுவரசக்தியினல் எல்லாவற்றையும்படைத்துக்கொண்டு அந்தச்சபையில தாம்ஒப்பற்றவராயிருக்கிறார். தக்ஷர், பிரசேதஸ், புலஹர், மரீசி, ஸமர்த்தரானகசியபர், பிருகு, அத்திரி, வஸிஷ்டர், கௌதமர், அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், கிரது, ப்ரஹ்லர்தர், கர்த்தமர் ஆகியபதினருகிருஷ்டிகர்தர்களும அதர்வாங்கிரஸர், வாலகில்லியர், மரீசிபர் என்னுமரிஷிகளும பிரபுவான பிரம்மதேவனே அடுதிருக்கின்றனர். பாரதனே! மணம், ஆகாயம், பூதைகள், வாயு, தேயு, நீர், நிலம், சபதம், பரிசம், ரூபம், ரஸம, கந்தம், மூலப்பிரகிருதி (மகதது அகங்காரமுதலிய) விகாரங்கள் இவைகளும் பூமிக்குக்காரணமான மற்றமுள்ளவையும் பெரியமஹிமையுள்ள

அகஸ்தியர், தவவன்மையுள்ளமார்க்கண்டேயர், ஜமதக்கி, பரத்வாஜர், ஸம்வர்த்தர், சயவனர், மஹாநுபாவரான துர்வாஸர், தர்மிஷ்டரானரிஷ்யசிருங்கர், யோகசாஸ்திரஆசாரியரும் சிறந்ததவமுள்ளவருமான மஹிமைபொருந்திய ஸனத்குமாரர், அஸிதர், தேவலர், தத்துவஜ்ஞானியானஜைகீஷவ்யர், ஸீம்புலன்களென்னும் சத்துருக்களை ஜயித்தவரான ரிஷியர், சிறந்தமஹிமையுள்ள மணியென்பவர் இவர்களும் அங்கேபிரம்மதேவரைஉபாஸிக்கின்றனர் பார்த்தனே! எட்டு அங்கங்களோடுகூடிய ஆயுர்வேதமும் தேகமெடுத்துக்கொண்டு அங்கேயிருக்கிறது. சந்திரனும் ஸூர்யனும் நக்ஷத்திரங்களும் கிரணங்கள்நிரம்பின ஆதித்தனும் காற்றுகளும் யாகங்களும் ஸங்கல்பமும் பிராணனும அறம்பொருளின்பங்களும் மகிழ்ச்சியும பகையும் தவமும இந்திரியஜயமும் மற்றுமுள்ள இவ்வகையான அனேகங்களும் தேகங்களெடுத்துப பெருந்தவஞ்செய்துகொண்டு மஹாத்துமாக்களாகப பிரம்மதேவரை ஆச்ரயித்திருக்கின்றன. [1]கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸ்ஸுகள் இவர்களின்இருபதுதேழுவகையார்களும் திக்குபாலகரான வரும் அந்தசபையில் வந்துசேர்ந்திருக்கின்றனர். பாரதனே! பாண்டவனே! ராஜாவே! சுக்கிரன், பிருஹஸ்பதி, புதன், அங்காரகன், [2]சனீசசரன், ராகுமுதலானஎல்லாக்கிரஹங்களும் மந்திரமும் ரதந்தரமென்னுமஸாமமும ஹரிமான்வஸுமானென்பவர்களும் பன்னிரண்டுஆதித்தர்களும அவர்களுக்குத்தலைவனனஸூர்யனும் அக்னீஷோமா மித்ராவருணாமுதலியஇரட்டைதேவர்களும் ஸப்தமருத்துக்களும அஷ்டவஸுக்களும விசுவகாமாவும பிதிர்தேவரனைவரும் ஹோமத்திரவியங்களினைத்தும் ருக்வேதம் ஸாமவேதம் யஜுர்வேதம் அதர்வணவேதமென்னும் நான்கும எல்லாச்சாஸ்திரங்களும இதிகாசங்களும் [3]உபவேதங்களும வேதாங்கங்களனைத்தும் கிரஹங்களும் யாகங்களும ஸோமலதையும் எல்லாதேவர்களும் தன்பங்காக்கடத்திவைக்கும சாவித்திரியும அவ்வாறே கல்பனசக்தி, ஞாபகசக்தி, சொல்வன்மை, திரிகாலஜ்ஞானம, உலகஅறிவு, புகழ், [4]பொறுமையென்னும் எழுவகையான [5]ஸரஸ்வதியும் ஸ்தோத்திரங்கள் சஸ்

---

1 சிலர்இருபதேழுகந்தர்வர்களென்றும் வேறுசிலர் கந்தர்வர்அப்ஸரஸ்ஸுகளின்கணங்கள் இருபதும் கந்தர்வத்தலைவர்கள் எழுவருமென்றும் அபிப்பிராயப்படுவதாகப்பழையஉரைகூறுகிறது.

2 சனி 3 தனுர்வேதம்முதலியன.

4 அவஸரப்படாமல் கிரஹித்தலும்வீளம்புதலும்.

5 அகரம், உகரம், மகரம், அர்தமாத்திரை, நாதம், பிந்து, சக்திஎன்னும் எழுவகையான பிரணவம்என்றும், அல்லது, ஸம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம்

திரங்கள்என்னப்பட்ட ஸாமங்களும் பலவகைக் [1]காதைகளும் தர்க்கங்களோடுகூடிய பாஷியங்களும் பலவகைநாடகங்களும் காவியங்களும் [2]கதைகளும் ஆக்யாயிகைகளும் [3]காரிகைகளும் தேகங்களெடுத்துக்கொண்டுஅங்கேயிருக்கின்றன. குருவுக்குப் பூஜைசெய்தபுண்ணியசாலிகளும் அங்கேயிருக்கின்றனர். பாரதனேயுதிஷ்டிரனே! [4] க்ஷணங்கள், லவங்கள், [5]முகூர்த்தங்கள், பகல்இரவுகள், பக்ஷங்கள், மாதங்கள், ஆறுருதுக்கள், வருஷங்கள், ஐந்து [6]யுகங்கள், [7]நாலுவகைத்தினங்கள், என்றும்அழியாதநாம மாறுதலான அந்தமுதன்மையான காலசக்ரம், தர்மசக்ரம் ஆகியஇவைஅங்கேஎபபோதுமிருக்கின்றன. [8]தேவமாதாக்களாகிய அதிதி, திதி, தனு, ஸுரஸை, வினதை, இரை, காலிகை, ஸுரபிதேவி, ஸாமை, கௌதமி, பிரபை, கத்ரு, ருத்ராணி, ஸ்ரீதேவி, லக்ஷ்மி, பத்ரை, ஷஷ்டிதேவி, பிருதிவிதேவி, ஹ்ரீதேவி, ஸ்வாஹாதேவி, கீர்த்தி, ஸுராதேவி, இருதிராணி, புஷ்டி, அருந்ததி, ஸம்விருத்தி, ஆசை, நியதி, ஸ்ருஷ்டி, ரதிதேவிமுதலிய தேவப்பெண்களும் பிரமமதேவரைஸேவிக்கின்றனர். ஆதித்தியர்களும் வஸுக்களும் ருத்ரர்களும் மருத்துக்களும் அச்வினிதேவர்களும் விசுவேதேவர்களும் ஸாத்தியர்களும் மனுவேகமுள்ளபிதிர்தேவர்களும் பிரம்மதேவரை ஸேவிக்கின்றனர். புருஷச்ரேஷ்டனே! பிதிர்தேவதையின் கூட்டங்கள் ஏழுவகைகளென்றுஅறி. அவர்களுள், நான்குவகையார் [9]கடினசரீரமுள்ளவர்கள். மற்றமூன்றுவகையார் [10]உருவங்கள் மட்டுமுள்ளவர்கள். பாரதனே!

பைசாசம், அபப்ரம்சம், லலிதம், மாகதம், கதயம்என்னும்ஏழுவகைப்பாஷைகளென்றும் உரைப்பது பழையவுரை. அதில் கல்பஸுதிமுதலிய மேற்சொல்லியஏழைவேறுகக்கொள்ளவேண்டும்.

1 தேசபாஷையிலுள்ளபாட்டுகள்.

2 ஆக்யாயிகை, கதைஇரண்டும் வசனப்ரபந்தகள். அவற்றுள்; "கதாநாயகனேநேரில்சொல்வதும் உச்சுவாஸகனென்னும் பிரிவுகளுள்ளதும் ஒவ்வோர்உச்சுவாஸங்களிலும் அவ்வவற்றின விஷயங்களுக்குறிப்பிக்கும் ச்லோகம்இருப்பதும் ஆக்யாயிகை. இவ்வாறின்றிச சரித்திரங்களே வசனநடையாகச் சொல்லுவது கதை.

3 சாஸ்திர விஷயங்களைச் சுருக்கிச்சொல்லும் ச்லோகங்கள்.

4 நொடிகள். 5 மூன்றேமுக்கால்நாழிகை.

6 கிருதயுகம் த்ரேதாயுகம் துவாபரயுகம் கலியுகம் யுகஸந்தியைஆகஐந்து.

7 மனுஷ்யதெய்வபிதிர் பிரம்மதினங்கள்.

8 இங்கே அஸுரர்நாகர்முதலியோரும் தேவஜாதியிற்சேர்க்கப்பட்டனர்.

9 ஸ்பரிசிக்கத்தக்க தேகமுள்ளவர்கள்.

10 ஸ்பரிசிக்கக்கூடாமல் காணப்படுபவர்.

மஹாநுபாவர்களான வைராஜர்களும் அக்னிஷ்வாத்தர்களும் ஸ்வர்க்கத்தில்ஸஞ்சரிப்பவரும் உலகங்களில் பெயர்பெற்றவருமான கார்ஹபத்தியர்தளென்னும்பிதிர்க்களும் ஸோமபர்களும் ஏகஶ்ருங்கர்களும் சதுர்வேதர்களும் கல்பர்களுமாகிய இந்த எழுவகைப்பிதிர்க்களும் பிரம்ம க்ஷத்ரிய வைசய சூத்ரரென்னும் நான்குவர்ணங்களினும் பூஜிக்கப்படுகின்றனர். இந்தப்பிதிர்க்களே முதலில் புஷ்டிசெய்வதனால் சந்திரன் விருத்திசெய்யப்படுகிறான். அப்படிப்பட்ட பிதிர்க்களெல்லாரும் பிரம்மாவின்அருகிலிருந்துகொண்டு அளவற்றமஹிமையுள்ள பிரம்மதேவரைச் சந்தோஷமாகப்பணிகின்றனர். ராக்ஷஸர்கள், பிசாசர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், கருடர்கள், பக்ஷகளாகிய ஜங்கமங்களும் தாவரங்களும் பூமிமுதலிய நிதமஹாபூதங்களும் பிரமதேவரை உபாஸிக்கின்றனர். தேவர்களுக்குராஜாவான இந்திரன், வருணன், குபேரன், யமன், பார்வதியுடன்கூடிய மஹாதேவர் இவர்களனைவரும் எபபோதும அங்கேபோகின்றனர். ராஜச்ரேஷ்டனே! ஸுப்ரம்மண்யரும் எபபோதும் பிரம்மதேவரை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜாவே! பகவானுநாராயணனும் தேவரிஷிகளும் வாலகில்லியரிஷிகளும் கர்ப்பத்தில்ஜனிதவர்களும் ஜனிக்காதவர்களுமானரிஷிகளும பிரம்மதேவரை ஸேவிக்கின்றனர். ராஜாவே! இவ்வுலகதத்தில்காணபபடும் மறறுமுள்ளஜங்கமஸ்தாவரங்களும் அந்தஸபையில் என்னால்காணபபட்டனவென்று அறி. பாண்டவனே! நித்தியப்பிரம்மசாரிகளான ரிஷிகள் எண்பத்துஎண்ணுயிரவரும் ஸந்ததியுள்ளரிஷிகள் ஐம்பதினுயிரம்பேர்களும் அங்கேயிருக்கின்றனர். அந்தத்தேவர்களனைவரும அவ்விடத்தில் இஷ்டப்ரகாரம் பிரம்மதேவரைக்கண்டு அவருக்குத் தலைவணங்கிநமஸ்காரஞ்செய்து வந்தவாறே செல்லுகின்றனர். அளவற்ற ஞானமுள்ளவரும உலகங்களுக்குத் தாதையும எல்லாப்பிராணிகளிடததும் தயையுள்ளவருமாகிய பிரம்மதேவர் அதிதிகளாகவந்தமஹாநுபாவர்களான தேவர்களையும அஸுரர்களையும் நாகர்களையும் பிராம்மணர்களையும் யக்ஷர்களையும் கருடர்களையும் காலேயர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அப்ஸரஸுகளையும் அவரவர்தகுதிப்படி அழைக்கிறார். ராஜாவே! அளவற்றமஹிமையுள்ளவரும் உலகங்களுக்குஆத்மாவுமான பிரம்மதேவர் அவர்களை அழைத்து இன்சொல்லினும வெகுமதியினும் அவர்கள்காரியத்தை நிறைவேற்றுவதனும் ஆனந்தத்தைஉண்டுபண்ணுகிறார். அன்பனே! பரதகுலத்தோனே! அவ்வாறு வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டுமிருக்கும் அவர்களால்நிரம்பியிருக்கும் அந்தஸபை ஆனந்தத்தை

"யளிப்பதாயிருக்கிறது. எல்லாஒளிகளும்நிரம்பினதும் பிரம்மரிஷிக ளின்கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் கணப்பில்லாததுமான அந் தத் திவ்யஸபை பிரம்மதேவருடையபெருமையினல் சிறப்பாகவிளங் கிற்று. ராஜசிரேஷ்டனே! மானிடலோகத்தில இந்த உன்ஸபையைப் படியேர் அப்படியே மேலுலகங்களில் காணஅரிதாகிய அப்படிப்ப பட்ட அந்தச்சபை என்னல்காணப்பட்டது. பாரதனே! தேவலோ கங்களில் இந்தஸபைகளையே நான் முன்னம்கண்டிருக்கிறேன். உன் னுடைய இந்தச்சபை மானிடலோகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிலும் மிகச்சிறந்தது" என்றார்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மபுத்திரர் ஹரிச்சந்திரனைக்குறித்துக்கேட்டதன்மேல் நாரதர் ராஜஸூய யாகத்தின் பெருமையைப்பற்றி அவருக்குச்சொன்னது.)

இவ்வாறு நாரதர்சொல்லக்கேட்ட தர்ம்புத்திரர், "பேசுகிறவ ரிற்சிறந்தவரே! வல்லமையுள்ளவரே! யமனுடையஸபையில் ராஜாக் களின்கூட்டம பெரும்பாலும உம்மால்கூறபபட்டது. நீங்கள் சொல் வதே எனக்குச்சரி. ஸமர்த்தரே! வருணனுடையஸபையில் நாகர்க ளும் அஸுரச்ரேஷ்டர்களும நதிகளும ஸமுத்திரங்களும் மிகுதியா கக்கூறப்பட்டனர். அவ்வாறே குபேரஸபையில யக்ஷர்களும் குஹ்ய கர்களும் ராக்ஷஸர்களும நதாவர்களும் அபஸரஸுகளும் சிவபெரு மானும் கூறப்பட்டுளர். பிரமமதேவருடையஸபையில மஹரிஷிக ளும் தேவர்கள்கூட்டத்தாரனைவரும் சாஸ்திரங்களனைத்தும் இருப்ப தாகச்சொன்னீர். முனிவரே! இந்திரனுடையஸபையில்மட்டும தே வர்களையும் அனேகநதர்வர்களையும் மஹரிஷிகளையும் பெயரெடுத் துரைத்தீர். மஹாமுனிவரே! ராஜரிஷிகளில ஹரிச்சந்திரன் ஒரு வன்மட்டுமே மஹாத்துமாவான தேவேந்திரனஸபையிலிருபபதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். தவமுததவமுடையவரே! மிக்கபெரும் புகழ்பெற்றவனன அந்த ஹரிச்சந்திரன் தேவேந்திரனுக்கு எதிரா யிருக்கும்படியாக என்னவினைசெய்தான்? என்னதவமபுரிந்தான்? பிராம்மணரே! பித்ருலோகத்திலிருக்கும் என்தந்தையும் மஹாத் மாவருமான பாண்டு உம்மால் எவ்வாறு காணபபட்டார்? உம்முடன் எப்படிச்சந்தித்தார்? என்னசொன்னர்? பகவானே! 'சிறந்ததவ

முடையவரே! அதனை எனக்குச் சொல்லும். இவற்றையெல்லாம் உம்மிடத்தில்கேட்க விருபபமுள்ளவனாகஇருக்கிறேன்" என்றுகூற நாரதர்சொல்லலானார்.

"அரசர்க்கரசே! பிரபுவே! ஹரிச்சநதிரனைப்பற்றி என்னைக் கேட்டபடியால் சிறநதபுததியுள்ள அவனுடைய மஹிமையை யான் உனக்குச்சொல்வேன். இக்ஷ்வாகுகுலத்தில்பிறநதோனும் அயோத்தி நகருக்கதிபதியும் விசுவாமித்திரரால் காபபாற்றபபட்டவனும் வீரனுமான திரிசங்குவென்னும அரசன் ஒருவன்இருநதான். அவனுக்குக் கேகயராஜவம்சத்திற் பிறநதவளான ஸத்தியவதியென்னும் மனைவியிருந்தாள். கௌரவபுத்திரனே! அவளுக்குத் தர்மமாகக் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. ராஜாவே! அந்தமஹாபாக்கியவதி பிரஸவமாஸம் வநதபோது ஹரிசசநதிரனென்னும குற்றமற்றகுமாரனையீன்றாள். அநத ஹரிச்சநதிரராஜன் திரிசங்குவின்மைநதனென்று சொல்லப் படுகிறான். மிகுந்தபலசாலியான அவ்வரசன் எல்லாஅரசர்களுக்கும் அரசனாகஇருநதான். அரசாகளனைவரும அவன்கட்டளைக்கு அடங்கியிருந்தனர். ராஜாவே! அவவரசன் பொன்னணிகள்பூண்ட ஒரே ஜயத்தேரிலேறி (வேறுதுணையின்றிச) சஸ்திரவன்மையினால் [1]ஏழு தீவுகளையுமஜயித்தான். மஹாராஜாவே! அவன் மலைகளும் நீர்களும் காடுகளும்அடங்கிய புவனிமுழுமையுமவென்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகததைப் புரிநதான். எலலாஅரசர்களும் அவன்கட்டளைப் படி திரவியங்களைக் கொணர்நதனர். அவர்களே அநதயாகத்தில் பிராம்மணர்களுக்குப போஜனம் பரிமாறுகிறவாகளாயிருநதனர். பராக்கிரமசாலியான ஹரிச்சந்திரமஹாராஜன் சாஸ்திரப்படி ராஜஸூயயாகத்தை நிறைவேறறினபின் அரசர்க்கரசனாக அபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்று விளங்கினான். சிறந்ததக்ஷிணைகளோடுகூடிய ராஜஸூயயாகத்தில் முடிசூட்டபபெற்ற அவ்வரசன் மகிழ்ச்சியுடன் யாசகர்கள் தன்னிடம்கேட்டதற்கு ஐநதுமடங்கதிகமாக அவர்களுக்குப் பொருளளித்தான். பிறகு அக்னியை விஸர்ஜனஞ்செய்யுங்காலம் வந்தபோது பற்பல தேசங்களினின்றும்வந்த பிராம்மணர்களுக்கு விருப்பபபடி மரியாதையோடு பலவகைப்பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும் பொருள்களையும்கொடுத்துத் திருப்திசெய்வித்தான். ரத்தினங்களின் குவியல்களினால திருப்திசெய்விக்கபபெற்று மகிழ்வுற்ற அந்தணர்களின் ஆசீர்வாதங்களினால் பராக்ரமத்திலும் புகழிலும்

---

[1] ஸப்தத்வீபங்களாவன:—1. ஜம்புத்தீவு. 2. ப்லக்ஷத்தீவு. 3. குசத்தீவு. 4. க்ரௌஞ்சத்தீவு. 5. சாகத்தீவு. 6. சால்மலித்தீவு. 7. புஷ்கரத்தீவு.

மற்றஅரசர்களைக்காட்டிலும மேலாகஇருந்தான். ராஜாவே! பரதரே றே! இந்தக்காரணம்பற்றிததான் அந்த அனேகமாயிரம்அரசர்களைக் காட்டிலும் ஹரிசசந்திரன் சிறப்புற்று விளங்குகிறானென்றறி. மனி தர்க்கதிபதியே! வெறறிபெற்றஹரிச்சந்திரன் அம்மஹாயாகத்தை நிறைவேற்றினபின் ஸம்ராட்டாக முடிசூட்டபபெறறு விளங்கினன். பரதச்ரேஷ்டனே! மற்றுமுள்ள அரசர்களில் எவாகள் ராஜஸூயயாகத் தைச்செய்கின்றனரோ அவாகள் இந்திரனுடன்கூடி மகிழ்கின்றனர். பரதச்ரேஷ்டனே! யுத்தத்தில்ஓடாமல் மரணமடைந்தவர்எவரோ அவ ரும் அந்த இந்திரலோகத்தைச்சேர்ந்து மகிழ்கின்றனர். எவாகள் இவ்வுலகத்தில் கடுந்தவத்தினால் தேகத்தைவிடுகின்றனரோ அவர்க ளும் அவவிடமசோந்து எக்காலமும சிறப்புற்றுவிளங்குகின்றனர். கௌரவாகளைச் சிறபபிக்கிறவனே! குருந்திபுத்ரனே! ராஜாவே! ஹரிசசந்திரராசனிடத்திலுள்ள மேன்மையைக்கண்டு வியபபுற்ற உன் தந்தையாகியபாண்டு நான் மானிடலோகத்திற்கு வருவதைஅறிந்து என்னிவணங்கி," "ஐயா! நீர்யுதிஷ்டிரனுக்கு 'பாரதனே! நீபுவனி யைவெல்ல வல்லவனுயிருக்கிறாய்; உன்ஸஹோதரர்கள் உனக்கு அட ங்கியிருக்கின்றனா. நீ யாகங்களிறசிறந்த ராஜஸூயயாகத்தைச செய்வாயாக. எனதுபுதலவனுகியநீ ராஜஸூயயாகஞசெய்தால் நான் வெகுசீக்கிரத்தில் இந்திரஸபைகுச்சென்று ஹரிசசந்திரனோடபோல அனேகவருஷகாலமநிதியஸந்தோஷமா யிருபபேன்' என்று சொல் லக்கடவீர்" என்றுகூறினன். 'அபபடியேயாகட்டும. நான் பூலோகத் திற்குப்போவேனுயின் ராஜாவானஉன்புததிரனுக்குச் சொல்வேன்' என்று அவனுக்கு மறுமொழிகூறினேன். பாண்டவனே! புருஷச் ரேஷ்டனே! அந்தபபாண்டுவின்எண்ணத்தை நீ நிறைவேற்றக்கட வாய். நீயும் உன்முன்னோர்களும் தேவேந்திரலோகவாஸத்தைப் பெறுவீர்கள். ஆசே! இந்தபபெரியயாகம இடையூறுகள்மிகுதியாக உள்ளதென்று நினைக்கப்பட்டது. யாகங்களைக்கெடுக்கும் பிரம்மரக்ஷ ஸுகள் இதில் தவறுகளைத தேடிக்கொண்டிருக்கின்றன. க்ஷத்திரி யர்களையழிபபதும் பூமியையொழிபபதற்குக் காரணமும் மரணத்தை யுண்டுபண்ணுவதுமான யுததம ஏதாவது ஒருகாரணம்பற்றி இந்த யாகத்தில் உண்டாகும. அரசர்க்காசே! இதனைச்செம்மையாக ஆராய் ந்து எதுகூடுமோ அதைச்செய்வாயாக. நான்குவருணங்களையும்காப் பதில் எப்போதும் ஊக்கமும் உத்ஸாஹமுமுள்ளவனுகஇரு; அபி ஷிருத்தியைபடை; மகிழ்நதிரு; திரவியங்களினால் பிராம்மணர்களைத் திருப்தியடையச்செய். நீ என்னைக்கேட்ட விஷயத்தைப்பற்றி உன

க்கு விரிவாகஉரைத்தேன். உன்னிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகி றேன். கண்ணனுடையநகரத்திற்குச் செல்வேன்" என்றார். ஜனமே ஜயரே! நாரதர் பாண்டவர்களுக்கு இவ்வாறுசொல்லியபின், எந்த ரிஷிகளுடன் சேர்ந்துவந்தனரோ அவர்களுடன்கூடவே சென்றார். அவர்சென்றபிறகு கௌரவரான தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களுடன்கூடி ராஜஸூயமென்னும சிறந்தயாகத்தைபபற்றி ஆலோசணைசெய்தார்.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயஞ்செய்யஆலோசித்துக் கிருஷ்ணனுக்குத் தூது விடுத்ததும், வந்துசேர்ந்தகிருஷ்ணனிடம் காரியத்தைத்தெரிவித்ததும்.)

ஜனமேஜயரே! நாரதமஹரிஷிசொல்லியதைக்கேட்டு, யுதிஷ் டிரர் பெருமூச்செறிந்தார். ராஜஸூயயாகத்தைபபற்றி நினைத்து மனத்தில் ஆறுதலிலலாமலிருந்தார். மஹாத்துமாக்களான ராஜரிஷி களின் அருந்தமஹிமையைக்கேட்டமும முறைபடி யாகஞ்செய்தவர்கள் தமதுபுண்ணியகர்மங்களினுல் மேலுலகமபெறுவதை ஆசரீய்ந்தும் ஹரிச்சந்திரனென்னும ராஜரிஷி சாஸ்திரப்பிரகாரம் யாகஞ்செய்து மேன்மையாகவிளங்குவதைகேட்டமும தர்மபுத்திரர் தாமும் ராஜ ஸூயயாகஞ்செய்யக்கருதினார். பிறகு யுதிஷ்டிரர் ஸஹோதரனேவ ரையும மரியாதைசெய்து அவர்கள் அனுவராலும எதிர்மரியாதைசெய் யபபெற்றபிறகு யாகத்திலேயே நினைவாகஇருந்தார். அரசர்க்கரச ரானஜனமேஜயரே! அந்தக்களரவசரேஷ்டரான தர்மராஜர் பலமு றைஆராய்ந்துபார்த்து ராஜஸூயமசெய்வதிலேயே உறுதிபடுத்திக் கொண்டார். வியக்கத்தகுபராக்ரமமும மஹிமையுமுள்ள அவர் மறு படியும் தர்மத்தையேநினைத்து, எஞ்சுஎலலாபபிரஜைகளுக்கும்நன் மையாயிருக்குமென்பதிலேயே மனத்தைச்செலுத்தினர். எலலாப் பிரஜைகளையும் வேற்றுமையின்றிப பரிபாலனஞ்செய்பவரும் தர்மத் தைக்காப்பவரெல்லாரிலும் சிறந்தவருமான யுதிஷ்டிரர் யாவருக்கும் நன்மையைச்செய்தார். கோபம மதம்இரண்டையுமொழித்து யாவ ருக்கும்தானம்கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டார். 'தர்மம்நல்லது, தர் மம்நல்லது' என்றதைத்தவிர வேறுசொல்லை, யாரும்கேட்டதில்லை. இவ்வாறுநடக்கையில் ஜனங்கள் தந்தையினிடம்அன்புவைப்பது போலஅவர்மேல் அன்புவைத்தனர். அவரைப்பகைப்பவனில்லை. அத

னால் அவர் அஜாதசத்ருவானர். ராஜாவின் அனுக்ரஹத்தினாலும் பீம சேனன் பாதுகாப்பினாலும் ஸவ்யஸாசியான அர்ஜுனன் பகைவரை ஒழிப்பதினாலும் புகழ்பெறுங்குலனால் கப்பங்கள் சரியாகவருவதினாலும் புத்திசாலியான ஸஹதேவன் தாமங்களைவிதிப்பதினாலும் நகுலன் இயற்கையாகவல்லாரிடத்திலும் பணிவேர்டிருப்பதினாலும அந்தத் தேசம் கலகமில்லாமலும், அச்சமில்லாமலும, நிரம்பமழைபொழிவதனால் செழுமையாகவும் இருந்தது. ஜனங்கள் தம்தம தொழில்களை விடாமற்செய்தனர். வட்டிக்குக்கொடுக்கலவாங்கலும் யாகச்சிறப்புக்களும் பசுக்காத்தலும உழுதொழிலும் வர்த்தகமுமாகிய இவையனைத்தும் ராஜாவின்பரிபாலனத்தினால் மிகஓங்கியிருந்தன. யுதிஷ்டிரர் தர்மநவறுமலிருந்ததனால் அத்தேசத்தில் கப்பமவராமல்நிற்றலும அதற்காகப்பிரஜைகளைப் பீடிப்பதும் ரோகங்களின்மிகுதியும தீபபிடிததலுமாகிய இவையொன்றும் உண்டாகவில்லை. திருடர்களாலும் மோசக்காரர்களாலும் ராஜாக்கள்ஒருவர்க்கொருவர்விரோதத்தினாலும ராஜாவின் அபிமானம்பெறறவர்களாலும் தீங்குசூடநததாகக் கேட்கப்படவில்லை. அரசர்கள் ஆறுகுணங்களிலும ராஜாவின்பிரியததைச்செய்யவும் கப்பங்களைச்செலுத்தவும் தாங்கள்செய்தமுயறசியின்பயனைத் தெரிவிக்கவும் பலராஜதியாரான வர்த்தகர்களோடு ஒததிருநதனர். ஜனமேஜயராஜாவே! ஆமேய்ப்பவராமுதல் அநதணரீறுகப பத்துத்திசைகளிலுமுள்ளஜனங்களால் தமதநதைதாய்போல அன்புவைக்கப்பட்டவரும் எங்குமபிரகாசிபபவரும எல்லாக்குணங்களுமபொருந்தினவரும் எல்லாவறறையும்பொறுபபவரும எல்லாருக்கும்மேலாகப் பெரும்புகழ்பெற்றுவிளங்குபவரும அரசர்க்கரசருமான தர்மராஜாவினால்ஆளப்பட்ட அநதத்தேசமானது,அவர்தர்மதத்தில்நிலைபெற்றிருநததனால், ஜனங்கள் பொருளாசையினால் லௌகிகவிருத்திகளைச்செய்து அப்பொருள்களைநிறைவேறறபடியனுபவித்தும் செலவம்மிகுநததாகவேயிருந்தது. பேசுகிறவரிற்சிறநதவரான அந்தத்தர்மராஜர் அக்காலத்தில் அமைச்சரையும் ஸேஹாதரரையும் வருவித்து ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றிப் பலமுறைவினவினர். அவராற்கேட்கபபட்டஅந்தமந்திரிகள் சேர்ந்து அபபோது யாகஞ்செய்யவிரும்பின சிறந்தபிரஜ்ஞையுள்ள யுதிஷ்டிரரைநோக்கி யதார்தமானசொல்லைப் பின்வருமாறு சொல்லலானர்கள்:—

“ எந்தராஜஸூயயாகத்தைச்செய்து பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப் பெற்றஅரசன் வருணனுடையசிறப்பையடைவனோ அந்தராஜஸூய யாகத்தினால் அந்தஅரசர்க்கரசனுடையமேன்மையினத்தையும் ராஜா

வாகியநீங்களும் பெறவிரும்புகிறீர்கள். கௌரவச்ரேஷ்டரே! அவ்வாறு அரசர்க்கரசனுடைய மேன்மைக்குரியஉங்களுக்கு ராஜஸூயஞ் செய்ய இதுதருணமென்று நமதுநண்பர்கள் நிஷ்கின்றனர். எந்தயாகத்தில் சிறந்தநியமமுள்ள ரிதவிக்குக்களால் ஸாமவேதமந்திரங்களுச்சொல்லி ஆறுஅக்னிகள்மூட்டப்படுகின்றனவோ அந்தயாகஞ் செய்யுங்காலம் உமதுக்ஷத்திரியசக்தியின்மிகுதியினுல் ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறது. [1]தர்மிஷ்ஹாமம்முதலாக ராஜஸூயஅங்கமான எல்லாயாகங்களையும் நிறைவேற்றி ராஜஸூயயாகத்தின்முடிவில் ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசன் அந்தயாகஞ்செய்ததனுலே [2]ஸர்வஜித்என்று சொல்லப்படுகிறன். சிறந்தகைகளுள்ளவரே! நீர் ஸமர்த்தர். நாங்களனைவரும் உம்துஷோற்படிநடக்கிறவர்கள். மஹாராஜாவே! நீர் ராஜஸூயாகத்தைச் சீக்கிரத்தில்முடிக்கலாம். மஹாராஜாவே! சங்கிக்காமல் ராஜஸூயயாகத்தில் மனமவைக்கக்கடவீர்" என்று மித்திரர்களனைவரும் தனித்தனியாகவும் சேர்ந்தும் உரைத்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! பகைவரையழிப்பவரானதர்மராஜர் அச்சமில்லாமலும் அன்போடும அவர்கள்சொன்ன தர்மமுள்ள சிறந்த சொல்லைக்கேட்டு மனத்தில்வற்றுக்கொண்டனர். அருகவேண்டினவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டபின் தமதுசக்தியையறிந்திருந்தும் சிலாக்கியமானகாரியத்தை ஆரம்பிக்கபோகின்றதர்மராஜா (மற்றவர்களையும்) பரீக்ஷிக்கதொடங்கினர். பீமஸேனன்முதலிய ஸஹோதரர்கள் நால்வரையுமழைத்தது அவர்களாலும் ராஜஸூயம் நல்லதென்று சொலலபபெற்ற தர்மராஜர் அந்தத்தர்மத்திலேயே எண்ணங்கொண்டார். அரசர்க்கரசருமம கௌரவச்ரேஷ்டருமாகிய அந்தயுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயயாகஞ்செய்வதற்குத் தம்மனத்தில் உடனே நிச்சயஞ்செய்துகொண்டார். ஜனமேஜயரே! ஆச்சரியப்படத்தக்கசக்தியுள்ளவராயிருந்தும தாமத்தையெய்துவித்து ராஜஸூயயாகஞ்செய்யத் திரும்பவும பலமுறை மனத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டார். ஆலோசனைகளைதெரிந்த புத்திசாலியான அந்தத்தர்மராஜா வானயுதிஷ்டிரர் திரும்பவும் ஸஹோதரர்களோடும் மஹர்த்விக்களாகிய ரித்விக்குக்களோடும மந்திரிகளோடும தௌமியர் வியாசர்முதலானவர்களோடும் ஆலோசித்தார். 'விராடன், த்ருபதன், புத்திசாலியானஸாத்யகி, யுதாமன்யு, உத்தமோஜன், புத்திமானுன அபிமன்யு, சூரர்களான திரௌபதிபுத்ரர்கள் இவர்களோடுசேர்ந்தும் முக்கிய

[1] பலாசஇலையினுல் ஹோமம்செய்வது.

[2] எல்லாவற்றையும்ஜயித்தவன்.

மாக ஆலோசனைசெய்தார். "அரசர்க்கரசன் செய்யத்தக்க சிறந்த யாகமாகிய ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகம் சிரத்தையுள்ள எனக்கு எப்படிமுடியும்? நீங்கள் சொல்லுங்கள்" என்றுகேட்டார், தாமரைக்கண்ணராகிய ஜனமேஜயரே! அந்தராஜாவினால் இவ்வாறு வினாவப்பட்ட ஸபையோர்கள் அக்காலத்தில் தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, "தர்மத்தையறிந்தவரே! ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தைச்செய்ய நீர் தகுதியுள்ளவர்" என்று மறுமொழிகூறினார்கள். ரித்விக்குக்களும் ரிஷிகளும் ராஜாவுக்கு இவ்வாறுசொன்னபின், அவர்கள் சொன்னசொல்லை ராஜாவின்மந்திரிகளும் ஸஹோதரர்களும்கொண்டாடினர். அறிவிற்சிறந்தவரும் அடக்கமுள்ளவருமாகிய அந்தத்தர்மராஜர் உலகங்களின் நன்மையைக்கருதி மறுபடியும் தம்முள்ளத்திலேயே மேன்மேலும் ஆராய்ந்தார். 'தனதுதிறமையைச் செவ்வையாகஅறிந்து தேசகாலங்களையும் செலவையும் வரவையும் செம்மையாகஆராய்ந்து புத்தியோடுசெய்யும் அறிவுடையோன் துயரப்படான். தன்மனத்தின்நிச்சயம் ஒன்றினால்மாத்திரம் இந்தயாகம் ஆரம்பிக்கத் தகாது' என்றறிந்து முயற்சியினால் காரியத்தைச் சிறப்பிப்பதற்காக அந்தக்காரியத்தை நிச்சயிக்கும்விஷயத்தில் ஜனார்த்தனராகியகிருஷ்ணனே யாவருக்கும் மேற்பட்டவரென்றெண்ணித் தர்மராஜர் மனததினால் கண்ணனைத்தியானித்தார். தர்மபுத்திரர் தேவாகளால் மதிக்கப்பெற்ற செய்கைகளினால் கண்ணன்அறியக்கூடாதவரென்றும் சிறந்தகைகளையுடையவரென்றும் ஜனனமில்லாதவராயினும தமதுஇச்சையினால மனிதர்களில்அவதரிததவரென்றும் அவரறியாதது ஒன்றுமில்லையென்றும் அவர்செய்கைக்கு எட்டாதது ஒன்றுமில்லையென்றும் அவர் எதையும்தாங்கக்கூடாதவராகார்என்றும்அவரைப் பற்றிஊகித்துநினைத்தார். குந்திபுத்திரரான அந்தயுதிஷ்டிரர் இவ்வகையானஉறுதியுள்ளநிச்சயத்தைச்செய்து உலகங்களுக்குத்தநதையான கண்ணனுக்கு,தமதுஆசாரியனுக்குஅனுபபுவதுபோல உடனே தூதனையனுப்பினார். அநதத்தூதன் விரைவாகச்செல்லுகின்றரதத்தினால் உடனே துவாரகையில்யாதவர்களைஅடைந்து அங்கேவாஸஞ்செய்யும் கண்ணபிரானிடம் சேர்ந்தான். அவன் பிரபுவானமாதவனிடம்கைகூப்பிக்கொண்டு விண்ணப்பஞ்செய்யலானான் :—"சிறந்தகைகளையுடையஹ்ருஷீகேசரே! தர்மராஜர்வான அந்தயுதிஷ்டிரர், தௌம்யர் வியாஸர்முதலானவர்களோடும் த்ருபதன்விராடன்இவர்களுடன்சேர்ந்த தம்ஸஹோதரர்எல்லாரோடும் உமதுதரிசனத்தை விரும்புகிறார்" என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஇந்திரஸேன

னென்னும் தூதனதுசொல்லைக்கேட்டு யாதவச்ரேஷ்டரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவரும ஶ்ரியபதியுமான அச்சுதர் தம்மைப்பார்க்கவிரும் புகிற யுதிஷ்டிரரைத தாமும்பார்க்கக்கருதினவராகி, வேண்டினவர்க ளிடமும் வஸுதேவரிடமும்விடைபெற்றுக்கொண்டு உடனே இந்திர ஸேனனுடன்கூட இந்திரப்பிரஸ்தம்சென்றார். ஜனார்த்தனர் ஆவ லுள்ளவராய் வேகமானகுதிரைகளைக்கட்டிக்கொண்டு அனேகதேசங் களைத்தாண்டி இந்திரபிரஸ்தத்திலிருக்கும தர்மராஜாவிடம்சேர்ந் தார். தம்ஸஹோதரர்முறையிலிருக்கும்தர்மராஜாவும் பீமனும் அருதக்கிருஹத்தில் பிதாவைப்போலவ பூஜிக்கபபெற்றகிருஷ்ணன் உடனே தம்தருகையின்ஸஹோதரியான குந்தியை அன்புடன்பார்த் தார். ஸர்வோஷமடைந்திருக்கும சினேகிதனை அர்ஜுனனுடன் சேர்ந்து தாமுமசர்வோஷமடைந்து விளையாடினார். நகுலஸஹதேவர் களால் ஆசாரியனைப்போலவபூஜிக்கபபெறறார். ஸமர்த்தரான அசுசுதர் சிறந்தஸ்தானத்தில்உட்காரந்து இளைபபாறி ஒழிவாயிருக்குமபோது தர்மராஜா அவரைசசந்தித்தது தமகாரியததை விண்ணப்பஞ்செய்ய தொடங்கினார்.

"கிருஷ்ணா! நான் ராஜஸூயபயாகஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். ஆனல் அது வெறுவிருபபதநிலைமாதிரம நிறைவேற்றமுடியாது. எதனல் அதனை அடையலாமென்பது உமகருன்றுகத்தெரியும. எவ னிடதில் (உலகம) எலலாம அடஙகியிருகிறதோ, எவன் எல்லா இடங்களிலும பூஜிகபபடுகிறானோ, எவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவர னை அநதராஜா ராஜஸூயஞசெய்யதகக்கவன். அநதராஜஸூயம் நான்செய்யக்கூடியதென்று ஸ்ரீஹிதாகள சோநதுசொல்லுகின்ற னர். கிருஷ்ணா! அதவிஷயதில் எனகுத் தீதாநதநிச்சயம் உமது வாக்கினாலேதான் வநம. சிலர ஸ்நேஹதினாலேயே குறறத்தைக் கண்டறிவதிலலை. மறறுமசிலர தாதுலபதநிறகாக இன்சொல்லே மாத்திரமே சொலலுகின்றனர். சிலர தமகருன்மையானதைப் பிற ருகருமபிரியமானதாகவே நினைக்கினறனர். காரியவிஷயங்களில ஜன ங்களின்வாக்கியங்கள இவவாறுகவே பெரும்பாலுமகாணபபடுகின் றன. நீர்மட்டுமே இதகக்காரணங்களைக்கடநது காமக்குரோதங்களை நீக்கி உலகதில எறறமேலானதகுதியுளளதோ அதனை உள்ளபடி உரைக்கத்தக்கவர" என்றார்

பதினன்காவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

'(ஜராஸந்தனின்முதலிய பகைவரிருக்கையில் ராஜஸூயம் முடித்தலாகாதென்று கண்ணபிரான் தர்மராஜாவுக்கு விளம்பியது.)

யுதிஷ்டிரர் அப்படிச்சொலலியதைக்கேடடு, கண்ணன்சொல்லு கிறார். "பரதவம்சத்தியமஹாராஜாவே! எலலாக்குணங்களாலும் நீர் இராஜஸூயயாகத்துக்குத தகுதியுள்ளவர். ஆனால், உமக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கையிலேயும் யான் ஒன்றுசொலவேன். இபபோது உலகத்தில் க்ஷத்திரியர்களென்று வழங்தபபடுபவரனைவருமம ஜமதக்னியின்புத்திரனை பரசுராமனுறி கொல்லாமல்விடப்பட்டகூஷத்திரியர்களின்ஸந்ததிகளாயிருக்கிறார்கள். பாதசிரேஷ்டரே! பூமிக்கரசரே! இந்தக்ஷத்திரியர்கள் வம்சபரமபரைக்கே ஒரு[1]நிச்சயஞ்செய்து அதை உபதேசவாக்கியம்மாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அஃது உமக்கும்தெரியும். பூமியிலுள்ள அரசாகளாகிய மறறகூஷத்திரியர்கள் புரூரவவம்சத்திற்கும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கும் (அடங்கின) குடிகளாகத் தம்மை நிணைக்கின்றனர். பரதசிரேஷ்டரே! ராஜாவே! புரூரவவம்சத்துஅரசர்களும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்களுமாகிய ராஜாக்களின்குலங்கள் நூற்றொன்றிருபபதாக அறியும். மஹாராஜாவே! யயாதியின்வம்சத்தாராகிய போஜர்களின்அபிவிருத்தியானது குணங்களாற்சிறபபுற்றிருக்கிறது. அஃது இபபோது நாற்றிசைகளிலும் பரவியிருக்கிறது. அவர்களின் அந்தஐசுவரியத்தின முன்செய்தஉடன்பாட்டின்படியே எல்லாக்ஷத்திரியர்களும அனுஸரித்திருந்தனர். ராஜாவே! இப்போதுதான் ஜராஸந்தனென்னுமரசன் தன்பராக்ரமத்தினால் எல்லாரையும்வென்று அந்தப்போஜகுலத்தாரின் ஐசுவரியத்தைக் கீழ்படுத்தி அரசர்களுக்குத் தானேதலைமையாயிருக்கும்படி பட்டாபிஷேகம்செய்யபபெற்றிருக்கிறன். அவன் [2]மத்தியதேசத்தை ஆண்டுகொண்டு அரசர்களுள் வீராதம்செய்யநினைத்தான். மஹாராஜாவே! எந்தஅரசன் (போருள்படைகளின்வன்மையாகிய) பிரபுசக்தியிறகிறந்தவனை உலகம் எவனுவனுக்கு அடங்கியிருக்கிறதோ அவன்தான் தன்சக்தியினால் ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தவனாகிறன். ராஜாவே! சிறந்தபராக்ரமசாலியென்று பெயர்பெற்ற சிசுபாலனென்னும்அரச

---

[1] அதிக பலவானுக்கு மற்றவர் அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது.

[2] போஜர்களின்தேசமாகிய மதுரையைச்சேர்ந்ததேசம்.

னும் அந்தஜராஸந்தனையே முழுதும்அடுத்து அவன்படைத்தலைவ னாகஆனானன்றோ. மஹாராஜாவே! கபடயுத்தமசெய்பவனும மஹா பலசாலியும கரூசதேசாதிபதியுமான,[1]வக்ரன்என்பவனும்அந்தஜரா ஸந்தனிடத்திலேயே சிஷ்யன்போலக்காத்திருக்கிறான். மஹாவீரர்க ளும் மஹாத்மாக்களுமான ஹமஸ [2]டிமபகர்களென்றுபெயர்பெற்ற இரண்டரசர்களும் ஜராஸந்தனைதான் அடுததிருக்கின்றனர். கரூச தேசாதிபதியான வக்ரதந்தனும கரபனும ஆச்சரியமணியென்று சொல்லபபடும திவ்யரததினததைத் தலையிலணிநதிருக்கும மேக வாகனனும் [3]முருவையுமநரகனையும அடக்குகின்றவனும் அளவற்ற ஸேனையுள்ளவனும் வருணன்போலமேறறிசையில்விளங்குகிறவனும் யவனராஜனுமாகிய காலயவன்னும ஜராஸந்தனைஆசரயிததிருககின் றனர். மஹாராஜாவே! வயஸுமுதிர்நதவனான பகதத்தன் உமதுபிதா வுக்குநண்பன். அவன் சொலலினாலும செய்கையினாலும ஜராஸந்த னிடம விசேஷமானபணிவுடனிருககிறான். உள்ளன்பினாற்கடடப பட்டு உமபிதாவினிடத்திலிருபபதுபோல உமமிடம்பறறுள்ளவனா யிருக்கிறான். மேறறிசையிலுந தென்றிசையிலுமுள்ள பூமியின்கோடி களுக்கரசனும உமககுமாதுலனும சூரனும குநதிதேசத்தைவிருத்தி செய்பவனும சத்துருககளைஸமஹரிபபவனுமாகிய புருஜித்என்பவன் ஒருவன்மடடும சினேகததினால உமக்குஉடபடடிருபபவன்.

இவ்வுலகத்தில தானேபுருஷோததமனென்றுசொலலிக்கொண் டும் மூடத்தனத்தினால் எனதுசின்னஙகளாகிய சங்குசக்கரம்முதலிய வறறை எபபோதுமசுமநதுகொண்டும பௌண்டரகவாஸுதேவ னென்று உலகததிலபெயாபெற்றும வஙகதேசம புண்ட்ரதேசம் கிராததேசங்களுக்கதிபதியாகச சேனைகளுடன் சேதிதேசத்திலிருக் கும் அறிவுகெடடவன் முனனர் என்னாலகொல்லாமல்விடபபட்ட போதே ஜராஸந்தனையடைநதான். மஹாராஜாவே! எவன் தன்அஸ் த்ரவித்தைவன்மையினால பாண்டியர்களையும க்ருதகைசிகர்களையும் வென்றானோ எவனதுஸஹோதரனான ஆகிருதியென்பவன் பரசுராம னுக்கொபபான சூரனாகஇருநதானோ இநதபபுவனியில் நாலிலொரு பாகம்பெற்றவனும இநதிரனுக்குநண்பனும பகைவர்களானவீரர்களை அதஞ்செய்யும பலசாலியுமாகிய அநதபபீஷ்மகனென்னும் போஜ குலத்தரசன் மாகதனைச்சாரநதிருககிறான் நாம் உறவினராயிருநதும்

---

[1] தந்தவக்ரன்.

[2] டிம்பகனென்பவனுக்கு டிபிகனென்றும் டிம்பிகனென்றும் பெயர் காணப்படுகிறது.

[3] முரன்என்பதும்பாடம்.

பிரியங்களைச்செய்தும் வணங்கியும் அடுத்திருந்தும நம்மிடம் அவன் சார்வதில்லை. நமக்குஇன்னாதவைசெய்வதிலும நிச்சயத்தோடிருக்கிறான். ராஜாவே! அவன் தன்குலத்தையும பலத்தையும அறியவில்லை. ஜராஸந்தனுடையபுகழ் விளங்குவதைககண்டு அவனையடுததிருக்கிறான். பிரபுவே! அபபடியே வடதிசையிலுள்ள பதினெண்குலததோராகிய போஜாகளும் ஜராஸந்தனுக்கஞசியே மேற்றிசைசேர்நதனர். சூரஸேனர், பத்திரகாரா, போதர், சாலவர், படதசரா, ஸுஸ்தலர், ஸுகுட்டர், குலிநதா, குநதிகள், ஸார்வாயனா, தென்பாஞ்சாலதேசததார், கிழக்குக்குநதிதேசத்தார், கோஸலர், மதஸியர், ஸநயஸ்தபாதரென்னும பலதேசஅரசர்களும ஸஹோதரர்களோடும வேலைக்காரர்களோடுமகூட வடதிசையைவிடடுப பயநது தென்திசைசேர்நதனர். இவ்வாறே பாஞசாலதேசததார்யாவரும ஜராஸநதன்பயததினால் கலககமுற்றவாதளாகத தங்களராஜ்யததை விடடுவிடடு நாறறிசைகளிலும் ஓடிவிட்டனர். அநதயுததததில மகததேசததிலுள்ள கிரிவ்ரஜமென்னுமநகரததிலிருநது முதற்படை வெளிபபடாமலிருக்கையிலேயே மஹாதமாவான ஜராஸநதன்முன்னிலையில் பாஞசாலர்கள் பறநதோடினர். முன்னர் உகரஸேனன்புத்ரனாகிய மதிகெட்ட கம்ஸன் தன்சுறறத்தவரையடக்கி ஜராஸநதன்பெணகளிருவரை மனைவிகளாக எடுததுககொண்டான். ஜராஸநதன்புதலவிகளும [1]ஸஹதேவன்தஙகைகளுமான அஸ்தியென்றும பிராஸ்தியென்றுமபெயருள்ள இரண்டு ராஜகுமாரிகளையும மணமபுரிநதான். அறிவுகெட்டவனாகிய அந்தக்கமஸன் அநதஜராஸநதன்பலத்தினால தன்சுறறத்தவரையடக்கி மேன்மையையடைநதான். அவனிடததில் அது மிகப பெரிய அநீதியாயிருநதது. போஜராஜாகளிலமுதிர்நதவர்கள் துராதமாவான கம்ஸனாறபீடிககபபட்டுத தமகுலததோரைக காபபாறறக் கருதி அழகுள்ள அநதஆகுகன்பெணணை அபபோதே அக்ரூரனுக்குக்கொடுதது (அநதஅக்ரூரனால) நமமையழைபபிததுக் கௌரவிததனர். நானும் ஸங்காஷணரைத துணையாகக்கொண்டு சுற்றத்தாரின்காரியத்தைச்செய்தேன். கமஸனும ஸுநாமாவும் முறையே என்னாலும் பலராமராலும் கொல்லபபடடனர். கமஸனைக்கொன்றபிறகு ஜராஸந்தனுக்கஞசின என்குலத்தோரை முதலில்பலராமரும் நானும் சேர்ந்து காபபாறறினோம. ராஜாவே! ஜராஸநதன்எதிர்க்க, கரைகடநத பயம நேர்நதபோது நாங்கள்பதினெண்குலததோர்கள்சேர்ந்து [2]இவ்

---

[1] ஜராஸநதன்புதரன்.

[2] ஊரைவிட்டுப்போகிற ஆலோசனை.

வாலோசனைசெய்தோம். சத்துருக்களையழிக்கும் சிறநத அஸ்த்ரங்களி னால் நாங்கள் ஓயாமல் யுத்தஞசெய்து முநநூறுவருஷங்களாகத் தோன்றும மூன்றுவருஷங்களாகியும அநதஜராஸநதன்ஸேனையைக் கொல்லாமறபோனோம. ஏனெனில, தேவாகளுக்கொபபான வன் மையுள்ளவாகளும வீரர்களிறசிறநதவர்களும அஸ்த்ரங்களாலமரண மில்லாதவாகளுமாகிய ஹமஸடிம்பகர்களென்னுமபெயருள்ளவாகள் இருவரும் ஜராஸநதன்பக்ஷததிலிருநதனர். இணைபிரியாத அவவிரண் டுவீரர்களும சூரனானஜராஸநதனுமாகிய இமமூவரும மூன்றுலோக ங்களுக்கும போதுமானவரென்பது என்கருதது. புததிசாலிகளிற் சிறநதவரே! நமக்குமாததிரமேயனறு. மறறுமுள்ளஅரசர்கள் எவ் வளவுபேரிருக்கின்றனரோ அவரனைவாககும இதேஎண்ணநதான் உண்டாயிற்று. ராஜாவே! நானே ஜராஸநதனுககு (பாரபபவர்க்கு) மயிர்சசிலிர்பபெடுக்குமபடியான பயஙகரமான பதினெடடுயுததங்க ளைக்கொடுததேன். ஆகிலும, மஹாபலசாலியானஜராஸநதன் கொல் லபபடவிலலை. பிறகு ஹமஸனென்று பிரசிததிபெற்றிருநத அநதச் சிறநதஅரசன் அநதபபதினெடடாவதுயுததத்தில பலராமரால் அடிக் கபபட்டான். பாரதரே! ராஜாவே! அபபோது ஹமஸன்கொலலப் பட்டானென்று யாரோசொன்னதைக்கேடடு, டிபிகன் யமுனையாற் றில்மூழ்கினான். "இவ்வுலகததில ஹமஸனைவிடடு நான்ஜீவிக்கமாட் டேன்" என்று நிசசயஞசெய்து அவன்மரணமடைநதான். அவன்அவ் வாறானதைககேட்டுப பகைவரின்நகரங்களைஜயிபபவனாகிய அநதஹம் ஸனும் யமுனைககேசென்று அதிலஅமிழ்நதான். பரதசிரேஷ்டரே! அநதராஜாவானஜராஸநதன் அவ்விருவரும இறநதுபோனதைக் கே ள்வியுறறுச் சோர்வடைநதமனத்துடன் தன்நகரததிற்குசசென்றான். சத்துருக்களைஸமஹரிபபவரே! அநதஜராஸநதனென்னுமராஜா அவ் வாறுதிருமபிபபோனபிறகு நாங்களெலலாரும மகிழ்நது மறுபடியும் மதுரையில்வஸித்தோம. அரசர்ககரசே! பகைவரையடககுகிறவரே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவாகளான கமஸன்மனைவிகள் தமகணவனுடையமரணததினால் துயரமுறறுத தங்கள்தந்தையும் மக தராஜனுமான ஜராஸநதனிடமசென்று, 'எங்கள்கணவனைக் கொன்ற வனைக்கொல்' என்று தூண்டுமபோதெல்லாம் முன்செய்தஆலோ சனையையேநினைதது மனததுயரததுடன் ஓடிப்போனோம். மஹா ராஜாவே! நாங்களெல்லாரும் ஜராஸநதன்பயததினால் தனஸம்பத் தைச் சோத்தெடுத்துக்கொண்டு புத்திரர்கள் குலததோர் சுற்றத்தார் களுடன் ஊரைவிட்டுத் தனித்துப போகவேண்டுமென்றுநினைத்து

மேற்றிசையில் ரைவதகமென்னும் குன்றினுல்விளங்கும் குசஸ்தலி யென்னும் அழகானநகரத்தையடைந்து அதில் வீடுகள்கட்டினோம். தேவர்களாலும் அணுகமுடியாத கோட்டையாண்களையும் செய் தோம். அந்தநகரத்தில் பெண்களும் யுத்தஞ்செய்யலாம். மஹாரதர் களான யாதவர்களுக்குச் சொல்லுவானேன். பகைவரையழிப்பவரே! நாங்கள் அந்தசிறந்தமலையைப்பார்த்தபிறகு ஜராஸந்தனைக்கடந்தோ மென்றுநினைத்து ஒருபயமுமின்றி அந்தநகரத்தில் வஸிக்கிறோம். கௌரவச்ரேஷ்டரே! பிறகு யாதவர்கள் மேலானஸந்தோஷத்தை யடைந்தனர். இவ்வாறு ஜராஸந்தனுல எல்லாவகையாலும தீங்கு செய்யப்பட்டநாங்கள் ஸமாத்தர்களாயிருந்தகனுல் ஒன்றுசேர்ந்து மூன்றுயோசனைநீளமும் ஒவ்வொருயோசனைவிஸ்தாரமுமுள்ள மூன் றுசிகரங்களுள்ளதும் ஒவ்வொருயோசனையின்கோடியிலும் நூறு வாயில்களுள்ளதும வீரர்களின்பாக்ரமத்தினுல்காக்கப்பட்ட தோர ணங்களையுடையதும் யுத்தத்திலடங்காத மதமுள்ள பதினெட்டு க்ஷத்திரியர்களால்காக்கப்பட்டதுமான கோமந்தமென்னும்மலையை ஆச்ரயித்தோம. எங்கள்குலத்தில் பிறந்தவர்கள பதினெண்ணுயிரம் ஸஹாதரர்கள் இருக்கின்றனர். ஆருகன்புதல்வர்கள் நாற்றுவர். ஒவ்வொருவனும் தேவர்களுக்குமேலானவன். ஸஹாதரனுடு கூடிய சாருதேஷ்ணன், சக்ரதேவன், சாதயகி, நான், பலராமர், ஸாம் பன், பிரத்யும்னன் ஆகிய எழுவரும மஹாரதர்கள். ராஜாவே! மற்ற வரையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். க்ருதவர்மா, அனுக்ருஷ்டி, ஸமீகன், ஸமிதிஞ்சயன், கங்கன், சங்கு, குந்தி இவ்வேழுபோக ரும் மஹாரதர்கள். [1][பிரத்யும்நன், அநிருத்தன், பானு, அக்ரூரன், ஸாரணன், நிசடன், கதன், இவர்களனைவரும் மஹாரதர்கள்] விக்ரமன், ஜில்லி, பபரு, உததவன், விதூரதன், வஸுதேவர், உக்ர ஸேனன் ஆகியஇந்தவழுமஹாரிசரேஷ்டர்களும அந்தகபோஜன்குமா ர்களாகிய பிரஸேனஜித், ஸ்யமந்தகமென்னும்மணி மிகுதியாகஸ்வர் ணத்தையளிப்பதனுல் சூரியனுடைய்சிறப்பையடைந்த யமலன் இவ் விருவரும் அவர்களின்தந்தையாகிய அந்தகபோஜராஜனும ஆகப் பதின்மர்இருக்கின்றனர். வஜ்ரம்போன்ற தேகவன்மையுள்ளவர்க ளும் சிறந்தபராக்ரமும் பருத்தபுஜங்களுமுள்ளவர்களுமாகிய யாதவ வீரர்கள் மலைகளின்இடைத்தேசமாகிய குசஸ்தலியைநினைத்து அச்ச மற்றவராயிருக்கின்றனர். ராஜாவே! பாண்டவர்களாலும் நாங்கள் எப்போதும் காபபுள்ளவர்கள். பாரதரே! இவ்வாறு எல்லாச்செல்

[1] இந்த அதிகபாடத்தில் பிரத்யும்னன் இரட்டித்து வந்திருக்கிறது.

வச்சிறப்புக்களும் அமைந்த அந்தச்சராஸந்தன் வேரூன்றியிருக்கையில் க்ஷத்திரியர்களுள் உம்மை அரசர்க்கரசனாகச்செய்யத்தகுமா? துரியோதனன், பீஷ்மர், துரோணர், அசுவத்தாமா, கிருபர், கர்ணன், சிசுபாலன், வில்லாளியானருக்மி, ஏகலவ்யன், த்ருமன், சுவேதன், சைபயன், சகுனி இவர்களைப போரில்வெல்லாமல் யாகத்தை எவ்வாறுசெய்யமாட்டுவீர்? இவ்வரசர்கள் பெருந்தன்மையினால் யுத்தஞ்செய்யாமலிருப்பாராயினும் இவர்களில் பலததினாலும் சிறநத அஸ்த்ர பலத்தினாலும் கர்வங்கொண்டவனும் மிக்கபொறாமைக்காரனும் வீர சிரேஷ்டனும ஸூர்யபுத்ரனுமான கர்ணனொருவன்மட்டும் யுத்தஞ்செய்வான். ராஜாவே! மஹாபலசாலியான ஜராஸந்தன் ஜீவித்திருக்கையில் ராஜஸூயயாகத்தை நீர்நிறைவேறறமுடியாதென்பதுதான் எனது அபிபபிராயம. அநதஜராஸநதன் சிங்கம் மஹாகஜங்களைவெல்வதுபோல ராஜாக்களனைவரையும்வென்று கிரிவிரஜமென்னும ஊரில் மலைக்குகையில் (அவர்களை) அடைத்திருக்கிறான். அந்தஜராஸநதனென்னும்ராஜாஇநதயாகஞ்செய்யநினைத்துப பூமியையாளுகின்றவர்களாகிய எண்ணாயிரம்அரசர்களால் படடாபிஷேகஞ்செய்யபபெற்றான். பகைவரைவெல்லுகிறவரே! அவன் உமாபதியும மஹாத்மாவுமான மஹாதேவனை உக்ரமானதவததினால்ஆராதனஞ்செய்து ராஜாக்களைஜயிததான் ராஜசரேஷ்டரே! அவன் செய்தபிரதிஜ்ஞையைநிறைவேற்றினான். அவன், ஸேனைகளோடுவநத அரசர்களை ஜயித்து ஜயித்துத் தன்நகரத்திற்கொண்டுவநது அடைத்துக் [1]கிரிவ்ரஜத்தை [2]புருஷவ்ரஜமாகச்செய்தான் மஹாராஜாவே! நாங்களும் அபபோது ஜராஸநதனுக்குபபயநதுதான் மதுரையைஒழித்துத் துவாரகாபுரி சேர்ந்தோம. மஹாராஜாவே! இநதயாகததை நீர்செய்யக்கருதினால் அந்தராஜாக்களைவிடுவிககவும ஜராஸநதனைவதஞ்செய்யவும முயல வேண்டும். கௌரவரே! புததிமான்களிறசிறநதவரே! அவ்வாறின்றி ராஜஸூயயாகததைபபறறிய இநதஆரமபம் முழுதும்நிறைவேற்றுவதற்குமுடியாது. குற்றமறறராஜாவே! இதுதான் என்ஆலோசனை. நீர் எவ்வாறுநினைக்கிறீரோ? காரியமஇவ்வாறிருக்கையால் விஷயத்தைபபற்றி நீரும யுக்திகளைக்கொண்டு நிச்சயஞ்செய்து எனக்குச் சொல்லும்" என்றார்.

---

[1] மலைக்கூட்டம். [2] ஆள்கூட்டம்.

பதினேந்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன்சொல்லைக்கேட்டுத் தர்மபுத்திரர் ராஜஸூயம்செய்யா தொழிவதேநலமென்றுரைத்துக் கிருஷ்ணனைக்கேட்டதும், பீமன் தான் ஜராஸந்தனைஜயிப்பதாகச்சொன்னதையநுஸரித்துக் கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தவதம் முதற்காரியமென்றுசொன்னதும்.)

அதைக்கேட்டு, யுதிஷ்டிரர்சொல்லலானார் :—"ஓ! விருஷ்ணி குலச்ரேஷ்டரே! மற்றவரசொலலமுடியாததசொல் மேதாவியானஉம் மால் உரைக்கப்பட்டது ஸகலதேஹங்களைவிடவிப்பவர் உமமைவிட வேறெருவரும்இப்புவியிலிலலை தூமதமவிருபத்தைச்செய்துகொள் ளும் அரசர்கள் வீடடுக்குவீடு இருக்கிறார்கள் அவாகள் ஸாம்ராஜ் யத்தையடைந்தவர்களல்லர். ஸமராட்டென்னும்பெயர்பெறுவது கடி னம். பிறர்சக்தியையறிந்தவன் தன்னைச் சிறபபித்துபபேசமாட்டு வனு? பிறருடன்சேர்ந்தபோது எவன்சிலாக்கியமாயிருக்கிறானு அவன் பூஜிக்கப்படுகிறன். [1]பூமி விரிவாகவும் அனேககண்டங்க ளுள்ளதாகவும் அனேகரதனங்கள்நிரம்பினதாகவுமிருக்கிறது. மனி தன் வெகுதூரமசென்றபிறகுதான் லாபத்தைபபார்க்கிறன். ஒழி வடைதலேயே சிறநததாகநினைக்கிறன் ஒழிவையடைவதனால் என க்கு நன்மையுண்டாகும். ராஜஸூயத்தில் இறங்குவதனால மேன்மை பெறமுடியாதென்பது என்கருதது. ஜனார்தனா! உயர்நதமனமுள்ள இந்தச்[2]குலத்தோர் தம்மிலஒருவர் இவ்வாசர்களெல்லாரிலும் மிகச்சிறந்தவனுகலாமென்று நினைகின்றனர் மஹாநுபாவரே! சுற்ற மற்றவரே! நாமும் அகாலத்தில ஜராஸநதனுடையதுஷ்டத்தனத்

---

[1] பூமியென்னப்பட்டமநதராலோசனையின்விஷயம், உபாயங்கள அபாயங்கள்முதலிய பலவகைகளடஙகியது. பொன, பெண், சேனை, ரதனம்முத லிய அனேகம் உயர்நதபயன்கள்நிரமபினது அநதமநதராலோசனையின்விஷ யததில வேண்டினஸாதகஙகளோகூட்டியும பாதகஙகளோவிலகியும் விடா முயற்சிமுதலியவற்றால் மேலே வெகுதூரம்சென்றபின கிரேயஸ் என்று சொலலப்பட்ட காரியசித்தியை மனிதன்அறிகிறன் என்பதும், 2 பூமி யைப்போல ஸ்திரமானநிச்சயபுத்தியானது அந்தஅநதவிஷயஙகளுக்கேற்ற படி அனேகவிதமாகவும தடையற்றதாகவும ரதனஙகள்போன்ற பலஉயர்ந்த பயன்கள் நிரம்பினதாகவும் இருகிறது. மனிதன்வெகுதூரஞ் சென்றபிறகு தான் தனதுண்மையை அறிகிறனு. அதாவது, மனதைக்கவரும் சப்தாதி விஷயங்களைக் கடந்தநான், தனது ஆத்மஸ்வரூபமாகியகிரேயஸைக்கண்டறி கிறனென்பதும் பழையவுரை.

[2] பீமன்முதலானவர்கள்.

தைப்பார்த்து அவனுக்கு அஞ்சியேயிருந்தோம். யார்க்கும்வெல்லக் கூடாத பிரபுவே! யான் உமதுகைவன்மையைச் சார்ந்தவனன்றே? நீரே அவனுக்கஞ்சினபோது என்னைப் பலவானென்றுநான்நினையேன். விருஷ்ணிகுலத்தவரே! சிறந்தகைகளையுடையவரே! மாதவரே! உம் மாலாவது பலராமாலாவது பீமசேனனாலாவது அர்ஜுனனாலாவது அவன் கொல்லப்படக்கூடியவனே கூடாதவனென்று ஸந்தேகித்துத் திருமபத்திரும்ப ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். கேசவரே! எல்லாக்காரியங்களிலும் எனக்கு நீர்தாம நியமிபபவராயிருக்கிறீர்" என்றார். அதைக்கேட்டுப பேசுவதில் ஸமர்த்தனான பீமன் பேசத்தொடங்கினன்.

"முயற்சியைக் கடைபபிடியாதஅரசனும் தான்பலஹீனனாயிருந்தும் தக்கஉபாயமின்றிப் பலவானெதிர்ப்பவனும் புற்றுபபோல் உட்கார்ந்துபோகின்றனர் பலம்குறைந்தவனும சோம்பலின்றி ராஜநீதி தவறாமல உபாயங்களைத் திருத்தமாகசெய்வதினால் அதிக்பலமுள்ள சத்துருவையும்மென்று தனக்குவேண்டினகாரியங்களையும் பெரும் பாலும் லாபபபான். கிருஷ்ணனிடத்தில்உபாயமும் என்னிடத்தில் பலமும் தனஞ்சயனிடத்துஜயமும் இருக்கின்றன. நாங்களமூவரும் மூன்றுஅக்னிகள யாகத்தைமுடிபப்பதுபோல ஜராஸந்தனைமுடித்து விடுவோம். கோவிந்தா! உமதுபுத்திபலத்தைபபற்றுவதனால் தர்ம ராஜர் எல்லாநன்மைகளையும்அடைவர் உம்மைநாதனாகபபெற்ற எங்களுக்கு எபபோதும ஜயந்தானே" என்றான். அதற்குக் கண்ணபிரான், "பால்யனானவன் காரியங்களை ஆரமபித்துவிடுவான். பின் வருவதைபபாரான். ஆதலால், பால்யனும பொருளேயாடினவனுமாகிய பகைவனைபபற்றி கூஷ்திரியாகள [1]பொறுபபதில்லை. ஜயிக்கக்கூடிய அகபபுறபபகைவர்களை ஜயித்ததனால் மாந்தாவும், பிரஜைகளைபபரிபாலித்ததனால் பகீரதனும், தவலவன்மையினால் கார்த்தவீரியார்ஜுனனும, நீதிபலத்தினால் பரதனென்னுமரசனும், செல்வத்தினால் மருத்தனும ஆகியஇந்த ஐந்துஸம்ராஜாகள் தங்கள்குலத்தோரெல்லோரையும் (தங்கள்புகழால் வியாபிதத்தால்) தழுவிக்கொண்டு இருந்தனரென்று கேள்வி பபட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொருயுகத்திலும் ஸம்ராஜர்களிருப்பதில்லை. யுதிஷ்டிரரே! ஜயிக்கவேண்டியவர்களை ஜயிப்பது, பரிபாலனஞ்செய்வது, தவம்புரிவது, பொருள் விருத்தி செய்வது, உபாயங்களைப் பிரயோகிபபது ஆகியஐந்துவகைகளாலும் ஸம்ராட்டாகவிரும்புகிற உமக்குப் பிருஹத்ரத்தன்புத்ரனான ஜராஸந்

[1] அவன் பெரியவனுவதற்குமுன்னமே ஒழித்துவிடுகின்றனர்.

தன் ஜயிக்கமுடியாதவனாக இருக்கிறான். பரதச்ரேஷ்டரே! அதை அறியும். நூற்றொருகுலத்தோராகிய அரசர்களும் அவனுக்கு எதிர் யுத்தஞ்செய்யாமற்போயினர். ஆதலால், அவன் தன்பலத்தினாலேயே இவ்வுலகத்தில் ஸாமராஜ்யத்தைநடத்துகிறான். ராஜாக்கள் தனங்களை யெடுத்துகொண்டு ஜராஸந்தனிடம காத்திருக்கின்றனர். சிறுபிள் ளைத்தனத்தினால் அதிதியைகடைபிடித்தது அவன் அதனாலும சந் தோஷப்படுவதில்லை. மனிதாகளில முதன்மையான ஜராஸந்தன் ராஜ் யபட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்ட அரசனை பலவந்தமாகப பலிக்கு எடுத்துக் கொண்டுபோகிறான். மனிதாகளில ஜராஸந்தனுக்குப [1] பாக்யசாலியாதவனை நாம எங்குமகண்டிலம ஜராஸந்தன் நூற்றுக் குட்பட்டவராகிய ராஜாகளை இவ்வாறு முழுதும் வசப்படுத்தினான். குந்திபுத்ரரே! மிகவும்பலக்குறைவானராஜா அவனிடம் அணுகு வது எவ்வாறு? தண்டுலப்ரஸ்தமென்னுமிடத்தில் ராஜாவானஜரா ஸந்தன் சிவபெருமானைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கிறான். பரதசரேஷ் டரே! பசுபதியின்ஆலயத்தில் பசுக்களைப்போல பலிகொடுப்பதற காகக் குறிப்பிட்டுப் புரோக்ஷணஞ்செய்யப்பட்ட அநேகராஜாக் களுக்கு உயிர்விருப்பம்வரது? க்ஷத்திரியன் எப்போது சஸ்த்ரத்தினால் மரணத்தைபடைகிறானோ அப்போது கௌரவிக்கப்படுகிறான். ஆத லால், நாம் யுத்தத்தில் ஜராஸந்தனையெற்றதத் தடுப்போம. ராஜா வே! எண்பத்தாறுராஜாக்களை ஜராஸந்தனால கொண்டுபோய்ச்சேர்க் கப்பட்டனர். பதினால்வா குறைவு. அவர்களையும கொண்டுபோன பிறகு கொடியசெய்கை நடக்கப்போகிறது. அதற்குத் தடை எவன் செய்வானோ அவன் உலகமெல்லாம வியாபிகுமபுகழைபபெறுவான். ஜராஸந்தனை எவன் ஜயிப்பானோ அவன் நிச்சயமாக ஸம்ராஜனுவான்" என்றுசொன்னார்.

பதினாறுவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஒழிவடைகிறதைபபற்றித் தர்மராஜர்சொல்ல, அர்ஜுனன் அதனை முறித்துப் பாக்கிகிரமத்தின்சிறபபைக்கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், "கிருஷ்ணா! நான் ஸம்ராஜனுடையசிறப்பையடை யக்கருதித் தன்னாபத்தையே முதன்மையாகக்கொண்டு முற்றும் ஸாஹஸமாக உங்களை எவ்வாறுஅனுபபுவேன்? பீமன் அர்ஜுனன்

---

[1] வசப்படுத்தப்படாதவன்.

இருவரும் இரண்டுகண்களென்றும் ஜனார்த்தனர்மனமென்றும் நினைத்திருக்கிறேன். மனமும் கண்களுமில்லாதவனுடைய உயிர்வாழ்க்கை எவ்வாறிருக்கும்? பயங்கரமானபராக்ரமமுள்ளதும் கைகாணமுடியாததுமான ஜராஸந்தனுடைய சேனையை எதிர்த்துச்சென்று யுத்தத்தில் யமனும் வெல்லான். அந்தவிஷயத்தில் உங்கள்செய்கை எவ்வளவு? இந்த வேறுலாபத்தில் பிரவிருத்திதனக்கு அனர்த்தம் வந்து சேருகிறது. ஆதலால், நான் இதற்கு அங்கீகாரம்கொடுப்பது யுக்தமாகாதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ணா! என்மட்டில் நான்ஆலோசிப்பதைச் சொலலுகிறேன். அதைக்கேட்கவேண்டும். இந்தக்காரியத்தில் ஒழிவடைதலே நலமென்றுநினைக்கிறேன். செய்வதற்குக்கடினமான ராஜஸூயமாகமானது இப்போது என்மனத்தைத் தடுக்கிறது" என்றுசொன்னார். சிறந்தவில்லையும் சிறந்தநாணிகளையும ரதத்தையும கொடியையும குதிரைகளையுமபெற்றவனை அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரரிடமபேசலானான்.

"ராஜாவே! விரும்பத்தகவையும் பெறுவதறகரியவையுமான வில், அஸ்திரங்கள், அமபுகள், பராக்ரமம், தூணி, பூமி, கீர்த்தி, திறமை முதலியவைகள் எனக்குக்கிடைத்திருக்கின்றன. நன்றுகக்கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தவர்கள் உயர்குலத்திற்பிறப்பதைச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றனர். பராகிரமத்திற்கொபபானது ஒன்றுமில்லை. பராக்கிரமஞ்செய்வதே எனக்கு உசிதமாகதேதான்றுகிறது. பராக்கிரமசாலிகளின் குலத்திற்பிறநதும பராக்கிரமமில்லாதவன் என்னசெய்வான்? பராக்கிரமமில்லாத குலத்திறபிறநதாலும் பராக்கிரமமுள்ளவன் சிறநதவனுகிறான். ராஜாவே! எவன்செய்கை சத்துருஜயத்திலேயே முழுதும் பிரவிருத்திக்கிறதோ அநதப பராக்கிரமமுள்ளகூத்திரியன் மறறகுணங்கள ஒன்றுமிலலாதவனுனாலும் பகைவரைமிஞ்சுவான். பராக்கிரமமில்லாதவன் எல்லாக்குணங்களும பொருந்தினவனுயிருந்தும் என்னசெய்வான்? எல்லாக்குணங்களும் பராக்ரமத்தைச் சேர்நதவையாகவல்லவோ இருகின்றன. ஜயத்திற்குக்காரணம் உத்ஸாஹநதான். அது செய்கையையும் பாக்கியத்தையும்பற்றியிருக்கிறது. ஒருவன் ஸாதனங்களுள்ளவனுயிருநதும் ஊக்கமின்மையினுல் அவற்றை உபயோகப்படுத்துவதிலலை. அநதவழியாகத்தான் ஒருவன் பலமுள்ளவனுகஇருநதும எதிரிகளிடம்தோல்வியடைகிறான். பலமுள்ளவனுக்கு உத்ஸாஹக்குறைவிருபபதுபோலவே தன் பலமறியாமையுமுண்டு. அவ்விரண்டும் கெடுப்பதற்குக்காரணங்கள். வெற்றியைவிரும்பும் அரசன் அவ்விரண்டினையும் விடவேண்டும்.

யாகத்திற்காக ஜராஸந்தனையழிப்பதையும் அரசர்களைக்காப்பதையும செய்வோமாயின் அதைவிட மேலானதென்ன இருக்கும்? ராஜாவே! ஒருகாரியத்தைத் தொடங்காமலிருப்பதற்கு நமமிடத்தில் தகுதியில்லையென்றநிச்சயம அவசியமாயிருக்கவேண்டும. நமக்குத் தகுதியிருப்பதில் ஸந்தேஹமிலலாமலிருக்கும்போது தகுதியில்லையென்று நீர்நினைபபதேன். பிற்காலதில் நாம ரிஷிகளாகிச் சாந்தியைவிரும்பும்போது காஷாயவஸ்திரம் ஸுலபம். இப்போது ஸமராஜாவாவது நமக்குமுடியும. நாம் எதிரிகளுடன்யுத்தஞ்செய்வோம" என்றான்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன்சொன்னதை அனுஸரித்துக் கிருஷ்ணன்சொல்லியதும், அவர் தர்மராஜாகேட்டதன்பின் ஜராஸந்தன் பிறபபைபபற்றிக்கூறியதும்.)

அதன்பிறகு கிருஷ்ணபகவான் சொல்லலானார்:—"பரதவம சத்திறபிறந்த குந்தியின்புதலனுபிருபபவனுக்குத் தகுதியானபுதிதான் இப்போது ஆஜ்ஞனுல வெளியிடபபடடது. மரணமோவது இரவிலோ பகலிலோ நாமறியோம. யுத்தஞசெய்யாமையினுல ஒருவன் மரணமில்லாமலிருந்ததையும் நாமகேட்டதில்லை. நீதிசாஸ்திரங்களினுல் அறியபபடட உபாயங்களினுல பிறரைவசபபடுத்தி அதனுல் தன்மனத்திறகுச சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணிகொளவது தான் மனிதர்களாலசெய்யகூடியது. தீங்குகளிலிலக்கி நல்லஉபாயங்களைச்சோபபதனுல ஆரமபமபயாசதாகிறது. ஸஹாயமசேர்வதனுல் விசேஷமுண்டாகிறது. அபபோது இரண்டுபக்ஷங்களும் ஸமமாவதில்லை. உபாயங்களும் ஆலோசனையுமிலலாதவனுக்கு யுத்தத்தில் தோல்விநிச்சயம. இருவரும ஸமமாயிருபபதனுல ஸந்தேஹமஉண்டாகிறது. ஜயமென்பது இருதிறதாருக்கும உண்டாகாதே. ஆதலால், நாம் தந்திரமாக ஆறறுபபெருமகு மரத்தினருகிற்செல்வது போலச் சத்துருவிருக்குமிடதிறகுசென்று நமதுராஹஸ்யம்வெளிபபடவொட்டாமல் அவன் பலக்குறைவைக்கண்டு பராக்ரமஞ்செய்வோமாயின் என் காரியஸித்தியையடைவோம்? அதிகபலவான்களானசத்துருக்கள், சேனைகளைவகுத்துநிறகும்போது அவர்களுடன் போர்செய்யலாகாதென்பது புத்திசாலிகளின் நீதி. அஃது எனக்கும் இப்போதுசரியாகத்தோன்றுகிறது. நாம் சத்துருவுக்குத்தெரியா

மல் அவன்வீட்டில் பிரவேசிததோமாயின் அபாயமின்றி அநதச்சத் துருவின்தேசததைப பிடிததுக்கொண்டு நமமுடையஇஷ்டததை யடையுலாம. புருஷாகளில சரேஷ்டனாகிய ஒருவன்தான், ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையாகிய தேகததை ஆத்துமா தாஙகுவதுபோல ராஜ்யலக்ஷமியை எபபோதுமதாஙகுகிறான். அவன் ஓய்நதிருபபதை நாமபார்க்கவிலலை. அலலது குலததோாகளைககாபபதையே தலைமை யாகக்கொண்டநாம ஜராஸநதனைககொன்றபிறகு மிச்சமுளளசேனை யினால் யுததத்திலடிபடடாலும அதனால் ஸ்வாககஞசெலவோம” என்றார். யுதிஷ்டிரர், “கிருஷ்ணா! ஜராஸநதன்என்பவன் யாவன்? எத்தகைய சக்தியும் பராகரமமுடையவன். அவன் அக்னிக்கொப பான உமமையண்டியும விடடிறபூச்சிபோல எரிககபபடாமலிருக் கிறானே” என்றுகேட்க, கண்ணபிரான்சொல்லுகிறார்.

“ராஜாவே! ஜராஸநதன்எவவகையான சகதியுள்ளவன்? எப் படிபபட்டபராக்ரமமுளளவன்? பலமுறைதீங்குசெய்தும எம்மால் ஏன்விடபபடடானென்பதைச சொல்லுகிறேன்; கேளும. மூன்று அக்ஷௌஹிணிஸேனைகளுககுஅதிபதியும யுத்தததில தனக்குச்சம னானவனிலலையெனறு காவிததவனும பலசாலியும மகததேசாதிபதியு மானபிருஹத்ரதனென்னும அரசன்ஒருவனிருநதான. அழகும பல மும் செல்வமுமநிரமபினவனும, ஒபபறறபராக்ரமமுள்ளவனும், எக் காலமும சரீரததில யஜ்ஞதீக்ஷைக்குறிகளைவஹித்தவனும, இரண்டா வது இநதிரனைபபோன்றவனும, எலலாவறறிறகுமமேலாகபபிரகா சிபபதில ஸூர்யனுககும, பொறுமையிலபூமிக்கும், கோபத்தில்யம னுக்கும், பொருட்செலவத்தில் குபேரனுக்கும ஒபபானவனுமாகிய அவ்வரசன் மகததேசததில கிரிவ்ரஜமெனனும நகரத்திலிருநதுதனது அரசாட்சியைநடத்தினான் பரதசரேஷ்டரே! அவனதுஉயாகுலத் துககுரிய [1]குணங்கள ஸூாயகிரணங்கள்போலப பூமியெலலாம்பர வின. பரதசரேஷ்டரே! அநதமஹாவீரன் அழகும செலவமுமுள்ள வர்களும் இரடடையாகபபிறநதவர்களுமான காசிராஜன்பெண்களை மணமபுரிநதான். புருஷச்ரேஷ்டனாகிய அநதபபிருஹத்ரதன் அவ் விருமனைவிகளின்முன்னிலையிலும, “நான், உங்களிலயார்க்கும் ரஹஸ் யத்தில் பக்ஷபாதமாகநடவேன்” என்றுவாக்குத்தத்தஞ்செய்தான். அவ்வரசன் தனக்கு ஒத்த அன்பினர்களான அவ்விரண்டுமனைவிகளோ டும்சேர்நது இரண்டு [2]பிடிகளோடுசேர்நதயானைபோலவிளங்கினான்.

---

[1] ‘கணை:’ என்றபாடத்தைவிட்டு ‘குணை:’ என்றபாடம்கொள்ளப் பட்டது.

[2] பெண்யானை.

அவ்விருவர்க்கும்நடுவிலிருநத அவ்வரசன் கங்காதேவி யமுனாதேவி களுக்கு நடுவில் தேகமெடுத்திருக்கும்ஸமுத்திரராஜன்போலச சோபி த்தான். சிற்றின்பங்களில்ஆழ்நதிருக்கையிலேயே அவனுக்கு இள மைப்பருவம்தாண்டிறறு. அவனுக்கு ஸநததியைவிருத்திசெய்ய ஒரு புத்திரன்கூடப பிறக்கவில்லை. அநதராஜசரேஷ்டன் மங்களகரமான அனேகஹோமங்களையும புததிரகாமேஷ்டிகளையுஞ்செய்தும வமசத் தின் விருததிக்குக்காரணமான ஒருபுததிரனையடையவில்லை. அவன் தன் இரண்டுமனைவிகளோடும் மிகவுமவெறுபபுறறான். ராஜாவே! ராஜ பக்தியுள்ள மநதிரிமுதலியவாகளாலதடுக்கபபடடும் அவன் ராஜ்யத் தைவிட்டு உடனே தபோவனததைசசோநதான். பிறகு மஹாத்மா வும் கௌதமவமசத்தவருமான கக்ஷீவானுடையபுததிரரும தவத்திற் சிறந்தவரும உதாரகுணமுள்ளவருமான சண்டகௌசிகரைபபற்றிக் கேள்விபபட்டான். தறசெயலாகவநது ஒருமரத்தடியைச்சார்ந்திரு ந்த அமமுனிவரை அவவரசன் மனைவிகளுடன்கூட எல்லாவகைச்சு ச்ரூஷைகளினாலும் ஸநதோஷபபடுத்தினான். அநதரிஷியும பிருஹத் ரதனுக்குத் தகுதிபபடி மரியாதைசெய்தார். அவவரசன் அந்தமஹாத் மாவினால் அனுமதிகொடுககபபெறறு உட்கார்நதான். அப்போது அம்முனிவர் அநதராஜாவைபபார்த்து, "நீ பிராமமணாகளால்அனு ஸரிக்கப்பட்டும மனைவிகளுடன்சோநதும வநதிருப்பது எதற்காக?" என்றுவினாவினார். அவவரசன் அமமுனிவரைபபார்த்து, "பகவா னே! எனக்குப புத்திரனில்லை, ஸநததியிலலாதவனுக்கு முதிர்நதபிரா யத்தில் ராஜ்யததாலஆவதென்ன? ஆதலால், நான் பாரியைகள் இரு வருடனுஞ்சேர்நது வனத்திலதவஞ்செய்யபபோகிறேன். முனிவரே! ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப புகழுமபிதிர்சசிராததமும் அழியாமலிரா" என்றுசொன்னான். அநதஅரசன் இவவாறுசொலலலும், தைரியம் தவறாதவரும் ஸத்தியவாக்குள்ளவருமான அநதரிஷிசரேஷ்டர், தயை கூர்நது அவனைபபார்தது, "அரசர்க்கரசே! நல்லதவமுள்ளவனே! உன்மேல் நான்ஸநதோஷமடைநதிருககிறேன்; வரமகேள்" என்று சொன்னார். உடனே பிருஹத்ரதன் பார்யைகளுடன்கூடி அவரை நமஸ்காரஞ்செய்து புதரனைக்காணுவோமென்ற எண்ணமில்லாமை யினால் கண்ணீர்சொரிந்து பேசசுத்தழுதழுத்து, "பகவானே! ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தபோவனத்துக்குபபோன பாக்யஹீனனுக்கு வரம்எதற்கு? ஸநததியில்லாத எனக்கு ராஜ்யத்தினாலாவதென்ன?" என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டு மனங்கரைந்த அந்தமுனிவர்தியா னஞ்செய்ய அந்தமாமரததின்நிழலிலேயேஉடகார்நதார். உட்கார்ந்த

அம்முனிவரின்மடியில்உலராமலும்கிளியினுல்கடிக்கப்படாமலுமிருக்கும் ஒருமாங்கனி விழுந்தது. அமமுனிசரேஷ்டர் அதனேயெடுத்து மனத்தைச்செலுத்தி மந்திரித்துப புதரலாபத்திற்கு நிகரற்றஸாதனமான அதை ராஜாவுக்குஅளித்தார். சிறந்தஞானமுள்ள அந்தமஹரிஷி, ராஜாவைப்பார்த்து, "ராஜாவே! மனிதர்க்கதிபதியே! உன்னிஷ்டம நிறைவேறிற்று; திரும்பிசெல். அரசனே! இதுதான் உனக்குபபுத்திரன்; இந்ததேபோவனத்தில தவஞசெய்யாதே; தர்மமாகபபிரஜைகளேபபரிபாலனஞசெய். ராஜாகளுக்கு அதுதான்தவம்; அனேகயாகங்களேசசெய்து ஸோமரஸத்தினுல இந்திரனுக்குத் திருபதிசெய். உன்புதிரனுக்கு ராஜ்யபடடாபிஷேகஞசெய்தபிறகு நீ தபோவனத்திற்குவா. பூமிக்கரசே! உன்புதலவனுக்கு எட்டுவரங்கள்கொடுக்கிறேன்; பிராமமணபக்தியோடிருபபது, யுதத்தங்களில்பிறால்வெல்லகூடாமை, புதத்திக்கூமை, அதிதிகளிடமஅன்புடைமை, ஏழைகளிகவனிபபது, மிக்கஅதிகமானதேகபலம்,உலகத்தில்என்றுமிருக்கும்கீர்த்தி, பிரஜைகளுக்கிவனிடத்தஅன்புஆக இந்தஎட்டுவரங்களேயுமகொடுத்தேன்; ராஜாவே! உன்காரியமநிறைவேறிற்று; திரும்பிச்செலலலாம்" என்றுசொன்னர். அந்தரிஷினினுல் விடைகொடுக்கப்பெற்றஅவ்வாசன் தனதகாதாரால பின்செல்லப்பட்டவனுகி மனேவிகளுடன் அந்தந்தத தேபவனத்திலிருந்து தன்நகரத்திற்குச சென்றான்.

"பரதசரேஷ்டரே! அந்த ராஜச்ரேஷ்டன் முன்னே தான் வாக்களித்திருந்ததைநினேத்து அந்தஒருபழத்தை இரண்டுமனேவிகளுக்கும் கொடுத்தான். அந்தபபெண்ணரசிகள் அமமுனிவரிடத்துள்ள கௌரவத்தினுலும தங்களகாலவித்தியாஸத்தினுலும அந்தமாங்கனியை இரண்டுபாகங்களாகசசெய்து புஜித்தனர். ரிஷியின்சொல் தவறுதாகையாலும் அந்தக்காரியம அவசியம நேரிடவேண்டியதாயிருந்ததனுலும கனியுண்டதேகாரணமாக அவ்விருவருக்கும கர்பபம உண்டாயிறறு. அவ்விருவரையுமகண்ட அவ்வாசன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ள தாமராஜாவே! அதன்பிறகு கிரமமாகப் பிரஸவகாலமநேர்ந்தபோது இரண்டுஸ்திரீகளும் ஒருதேகத்தின் இரண்டுகண்டங்களேப பெற்றனர் ஒருகண், ஒருகை, ஒருகால், அரைவயிறு, அரைமுகம், அரைபபிருஷ்டமாகவிருந்த இரண்டு தேககண்டங்களேக்கண்டு மிகநடுங்கினர். , ஸ்திரீகளான அவ்விரண்டுபெண்களும் பயந்து ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனைசெய்து உயிருள்ள இரண்டுதேகபாகங்களேயும் மிகத்துயரத்தோடு விட்டுவிட்

ட்னர். அவர்களின் தாதிமார்களிருவரும் அவ்விரண்டுதண்டங்களை யும் நன்முகமூடி அநதப்புரத்தின்வாயிலிலிருநது வெளியேகொண்டு போய் எறிநதுஷிட்டுவநதனர். அந்தத்தாதிகள் வெண்பட்டுக்களி னல்மூடப்பட்ட அவ்விரண்டினையும யார்க்குமதெரியாமல் நாற்சநதி யில்போட்டுவிட்டு உடனே மறுபடியும் அநதபுரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து அவ்விரண்டு அரசிகளுகும் தனிதனியே தெரிவித்தனர். புருஷச்ரேஷ்டரே! அப்போது மாமஸத்தையும ரக்தத்தையும்புஜிப பவளான ஜரையென்னும் ராக்ஷஸி நாற்சநதியிலபோடப்பட்ட அவ் விரண்டுகண்டங்களையும் எடுத்தாள். எடுபபதற்கு எளிதாயிருக்கும் படிசெய்யக்கருதின அவ்வரக்கி விதியின்வண்மையினால மதிகொடுக் கப்பெற்று இரண்டுகண்டங்களையும கூடடிஷள். புருஷச்ரேஷ்டரே! அவ்விருதுண்டங்களும் கூட்டப்படடவுடன் ஒருருவமுள்ளவீரனுகிய ஒரு ராஜகுமாரன் உண்டானன. ராஜாவே! உடனே ஆசசரியதி னால் கண்மலர்ந்த அவ்வரக்கி வஜ்ராயுதத்தின் வயிரதினுற்செய்யப பட்டவன்போன்ற அநதக்குழந்தையை எடுக்கமுடியாமறபோனுள். அந்தக்குமாரன் சிவநதஉள்ளங்கைகளோடுகூடிய கரதலைபபிடியாகப் பிடித்து வாயில்வைததுக்கொண்டு மிகுநத கோபததுடன் ரீருண்ட மேகம் கர்ஜிப்பதுபோற் கூவினன். புருஷலிம்மமே! வீரரே! அந் தச்சப்தத்தினால் அந்தபபுரத்துஜனங்கள் பரபரபபடைநது ராஜா வுடன்கூட விரைவாகவெளிபபடடனர். பாலநிரமபின கொங்கைகளே யுடையவரும் புத்ரலாபத்தில் எண்ணபவிட்டுத் துயரமுற்றவருமான அவ்விரண்டுமங்கையர்களும் விரைவாகவே வந்தனர். அவ்விரண்டு துண்டங்களும் அவ்வாறுசோநததையும் அரசன சந்ததியில்விருபப மூற்றவனுயிருத்தலையும் அநதக்குழநதை மிக்கபலமுள்ளதாயிருப்ப தையும் கண்டு, அரசகி, 'இநதராஜாவின்தேசததில வலிகரும் நான் புத்திரனைவிரும்பினவனும மஹாத்மாவும் தர்மிஷ்டனுமான இவ்வரச னதுபுத்ரனை இந்தக்குழநதையைக் கொலலததகாது' என்றுநினைத் தாள். அவள் மானிடரூபமெடுத்து மேகம ஸூர்யனைவஹிபபது போல அநதக் குழநதையையெடுதது கொண்டு அரசனைநோக்கி, "பிருஹத்ரதனே! உனக்கு இநதபபுத்ரனைக் கொடுக்கிறேன். வாங் கிக்கொள். பிராமணசரேஷ்டருடைய கட்டளையினால் உன்னிரும னை விகளுக்கும் பிறநது தாதிமார்களால்மறியபபட்ட இந்தக்குமரன் என்னுற்காபபாறறபபட்டான்" என்றுசொன்னுள். பரதச்ரேஷ்ட ரான தர்மராஜாவே! உடனே காசிராஜன்பெண்களாகிய அப்பெண் ணரசிகள் அந்தக்குழந்தையை விரைவாகவாங்கிக்கொண்டு மூலைப்

பால்பெருக்கினால் நனைத்தார்கள். பிறகு அதையெல்லாம்கண்டு மகிழ்வுற்ற அவ்வரசன் பொன்னிறமுள்ளவளும் ராக்ஷஸத்தன்மையில்லாதவளுமான அவ்வரக்கியைப்பார்த்து, "தாமரைமலரின் உட்காய்போன்ற நிறமுள்ளவளே! எனக்குப் புத்ரதானம்செய்தநீ யாவள்? மங்களரூபியே! நீசொல்லாமற்போனாலும் சரி; தேவதையென்று எனக்குத் தோன்றுகிறாய்" என்றுசொன்னான்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜரையென்னும்ராக்ஷஸி பிருஹத்ரதராஜாவுக்குத் தன்வரலாற்றைக் கூறிப் பிள்ளைக்குத் தன்பேரிடும்படி சொல்லிப்போனதும், அரசன் அவ்வாறேசெய்ததும்).

ராக்ஷஸி, "அரசர்க்கரசே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நான் ஜரையென்னப்பட்ட ராக்ஷஸி; நினைத்தரூபமெடுப்பவள்; உன் அரண்மனையில்பூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமாகவஸித்தேன். முன்னர் பிரம்மதேவரால் கிருஹதேவியென்னும் பெயரோடு படைக்கப்பட்ட ராக்ஷஸியாகிய நான் மனிதர்களின்வீடுகள்தோறும் எப்போதுமிருக்கிறேன். அஸுரர்களையழிப்பதற்காக உயர்ந்தஅழகுடன் நான் (வீடுகளில்) வைக்கப்படுகிறேன். யௌவனப்பிராயத்திலிருப்பவளும் புத்ரவதியுமாக என்னை எவன் பக்தியுடன்சுவரில் எழுதிவைப்பனோ அவன் வீடு தழைத்துவிளங்கும; இதற்குமாறாயிருந்தால் கெடும். பிரபுவே! உன்வீட்டில் அனேகபுத்ரர்களால் சூழப்பட்டவளாகச் சுவர்களிலெழுதப்பட்டுக் கந்தங்கள் புஷ்பங்கள் தூபம பக்ஷணம் போஜனமுதலியவற்றினால் எப்போதும் நன்றாகபபூஜிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். தர்மிஷ்டனாராஜாவே! இதற்குப் பிரதியுபகாரம்செய்வதற்காக எப்போதும் நினைத்துகொண்டிருக்கிறநான் உன்புத்திரனுடைய இவ்விரண்டுகண்டங்களையும்கண்டேன். மஹாராஜாவே! என்னால்கூட்டப்பட்ட இவ்விரண்டுகண்டங்களும் தெய்வச்செயலினாலும் உனதுபாக்கியத்தினாலும் ஒருகுமாரனாயின. இந்தவிஷயத்தில் நான் ஒருவ்யாஜமாத்திரமே. நான் மேருமலையையும்தின்னத்திறமையுள்ளவள். உன்குழந்தையைத்தின்பதுஎவ்வளவு. உன்வீட்டிற்செய்தபூஜையினால் ஸந்தோஷமடைந்தநான் உனக்குப் புத்திரனைத்திரும்பக்கொடுத்தேன். இவன் இவ்வுலகத்தில் என்பேரினால்புகழ்பெற்றிருக்கப்போகிறான்"

என்றுமறுமொழிசொன்னாள். தர்மராஜாவே! இவ்வாறுசொன்ன பின் அவ்வரக்கி அங்கேயே அந்தர்த்தானமானாள். அவ்வரசன் அந்தக்குமாரனையெடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குச்சென்றான். அவ்வரசன் அப்போதே அந்தக்குழந்தைக்குச்செய்யவேண்டிய ஜாதகர்மம் முதலியவற்றைச்செய்தான். அந்தராக்ஷஸிக்கு மகததேசமெங்கும் மஹோத்ஸவம்செய்யும்படி கட்டளையிட்டான். பிரம்மதேவருக்குச் சமானமான ப்ருஹத்ரதன், "இந்தக்குழந்தை ஜரையென்னும்அரக்கியினால் சேர்க்கப்பட்டதனால் ஜராஸந்தனென்றுவழங்கப்படட்டும்" என்று அந்தப்புத்திரனுக்கு நாமகரணஞ்செய்தான். மகததேசாதிபதியின் அந்தக்குமாரன் நெய்யினால்ஆகுதிசெய்யப்பட்ட அக்னியைப்போல வளர்ச்சியும் பலமும் சிறந்தசக்தியுமுள்ளவனகவளர்ந்தான். ராஜாவே! காமரைமலாபோன்றகண்களையுடைய அந்தக்குமாரன் இவ்வாறு தாய்தந்தையர்களுக்கு ஆனந்தத்தைசெய்துகொண்டு வளர் பிறைச்சந்திரன்போல விருத்தியடைந்து வெகுகாலத்திற்குபின் யௌவனமடைந்தான்

பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கண்டகௌசிகழுனிவர் ஜராஸந்தனுக்கு வரங்கொடுத்ததையநுஸரித்து இதுவரையில்அவனைக்கொல்லவில்லையென்றுகிருஷ்ணன்சொல்லியது.)

சிலகாலத்திற்குபபிறகு சிறந்ததவமுள்ள பகவானுகிய சண்ட கௌசிகமுனிவர் (ஒருமுறை) மகததேசத்திற்குவந்தார். அவர்வரவினால் ஸந்தோஷமடைந்தபிருஹத்ரதராஜன் அமைச்சரோடும் கட்டியங்கூறுபவரோடும் மனைவிகளோடும் புத்திரனோடுங்கூடப் புறப்பட்டான். பாரதரே! அவ்வரசன் அகங்கியபாதயாசமனீயங்கள்கொடுத்து அந்தமுனிவரைபூஜித்து ராஜ்யத்தையும் புத்திரனையும் அவருக்குஒப்புவித்தான். ராஜாவே! பகவானுனஅக்கரிஷி அரசன்செய்த அந்தப்பூஜையைபரிபறறுக்கொண்டு உள்ளாகிற்றது பிருஹத்ரதராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லலானார்.

"ஓ! ராஜாவே! எனக்கு ஞானக்கண்ணினால் இம்மைதெல்லாம முன்னமேதெரியும். அரசர்க்கரசனே! இந்தபுத்திரன் எப்படிபட்டவனுவானென்பதைக்கேள். இவனுடைய அழகும்தைரியமும் தேகபலமும் ஸ்திரமானவை. உனது இந்தப்புத்ரன் எல்லாச்சிறப்பு

களும்சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவன் முன்சொல்லியவறறையெல்லாம அடைவன். பறக்கும்கருடனுடைய கதியை, மற்றபபறவைகள் எவ்வாறு அனுஸரிக்கமாட்டாவோ அவ்வாறே சிறநதசக்தியுள்ள இவனுடையசெய்கையை மற்றஅரசர்கள் அனுஸரிக்கமாடடாகள். இவனுக்கு எவர்விரோதிகளோ அவர்கள் நாசமடைவார்கள். ராஜாவே! நதிப்ரவாஹங்கள எபபடிமலைக்குத்தீங்குசெய்யமாட்டாவோ அப்படியே தேவாகளாலவிடுக்கபபட்ட அஸ்திரங்கள்கூட இவனுக்குத்தீங்குசெய்யமாடடா. பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெறற அரசர்கள்எல்லாருக்கும்மேல இவன்பிரகாசிபபான். ஸூர்யன் மற்றக்கிரகநக்ஷத்திரமுதலியவற்றின் ஒளியைவாங்குவதுபோல மற்றெல்லா அரசர்களுடையசக்தியையும இவன்வாங்கிக்கொள்வான். சேனைகளுமவாஹனங்களும்நிரமபப்பெற்ற அரசர்களும இவனைச் சந்தித்தபின் தீயைககிடடினவிடடிறபூச்சிகளபோல நாசமடைவார்கள். வருஷாகாலத்தில் தண்ணீரபபெருக்குமிகுநதநதிகளைக், கடல் இழுததுக்கொளவதுபோல இவன் எலலா அரசர்களுடையவிபவங்களையும சேர்த்தெடுததுககொள்வான். செல்வமுள்ளதும எல்லாப்பயிர்களுமநிரம்பினதும் க்ஷேமமுள்ளதுமாகிய சிறநதபூமியையும் நான்கு வருணங்களையும் நன்றாகக்காபபாறறபபோகிறான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும ஆததுமாவைபபோன்ற பிராணவாயுவுக்குப பிராணிகள் வசப்பட்டிருபபதுபோல இவன்கடடளைககு எல்லா அரசர்களும் வசப்பட்டிருபபர். எல்லாலோகங்களுககுமமேறபட்ட பலசாலியான இந்த மகதராஜன், திரிபுரஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும் பாபததைப்போக்குகிறவரும் மஹாதேவருமான சிவபெருமானைபபிரத்தியக்ஷத்திற்காண்பான்" என்றார்.

சத்துருககளையழிபபவரானதர்மராஜாவே! அமமுனிவர் இவ்வாறுபேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே தமசொநதக்காரியததை (தவத்தை) நினைத்துப பிருஹத்ரதராஜாவுக்கு விடைகொடுத்தனுபபிவிட்டார். பிறகு பிருஹத்ரதன் பநதுக்களாலும சினேகிதர்களாலும சூழப்பட்டவனாகி ஜராஸநதனுக்கு நகரப்ரவேசஞ்செய்வித்துப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து மிகுந்தஸந்தோஷததையடைநதான். ஜராஸநதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தானவுடனே பிருஹத்ரதராஜா இரண்டுமனைவிகளாலும்பின்தொடரபபெற்றுத் தபோவனஞ்சென்றான். பாரதரே! தன்தாய்மார்களுடன்கூடத் தகபபன் வனத்திலிருக்கையில் ஜராஸந்தன் தன்பராக்ரமத்தினால் அரசர்களை வசப்படுத்தினான். பிறகு வெகுகாலத்திற்குப்பின் தபோவனத்திலிருநத பிருஹத்ரதராஜன்

பாரியைகளுடன்கூடத் தவஞ்செய்து ஸ்வர்க்கமடைந்தான். ராஜா வானஜராஸந்தனும் சண்டகௌசிகர்கொடுத்த வரங்களையெல்லாம் அவர்சொன்னவாறேபெற்று ராஜ்யபரிபாலனமுஞ்செய்தான்; நான் முன்னே கம்ஸனையும் ஹம்ஸடிம்பகர்களையும் வதஞ்செய்தபோது ஜராஸந்தனுடையபெண்கள் தம்தந்தையினருகிறசென்று அழுது கொண்டிருந்தனர். பாரதரே! அப்போது அவனுக்கு என்னுடன் நீங்காதவிரோதமுண்டாயிற்று. பாரதரே! அந்தபலவானஜராஸந்தன் கதாயுதத்தைத தொண்ணூற்றொன்பது சுற்றுக்கள் சுற்றிக் கிரிவ்ரஜத்திலிருந்துஎறிந்தான். நான் மதுரையிலிருக்கையில் யாவரும்வியக்கத்தக்க ஜராஸந்தனுடைய அந்தச்சிறந்தகதாயுதம தொண்ணூற்றொன்பதுயோஜனைதூரத்தில்வந்துவிழுந்தது. அபபோது மதுராபுரத்துஜனங்கள் அந்தக்கதாயுதத்தைநன்றாகபபார்த்து எனக்குத் தெரிவித்தனர். மதுரையின் ஸமீபதிலுள்ள அந்தஇடத்துக்கு, [1] கதாவஸான்ம் என்றுப்பெயாவழங்குகிறது. அஸ்த்ரங்களிலுல்மாண மிவ்லாதவர்களும் புத்திமான்களிறசிறந்தவர்களும ராஜநீதிசாஸ்திரத்தில் தோந்தவர்களுமான ஹம்ஸடிம்பகர்கள் அவனுக்குமந்திரிகளாயிருந்தனர். அந்தமஹாபலசாலிகளிருவரையுமபற்றி முன்னமே உமக்குச்சொல்லியிருக்கிறேன். ஜராஸந்தனும ஹமஸடிம்பகர்களுமாகிய அம்மூவர்களும் மூன்றுலகங்களுக்கும் போதுமானவர்களென்பது என் அபிபபிராயம. வீரரானமஹாராஜாவே! பலசாலிகளான குகுரர்களும் அந்தகர்களும் வ்ருஷ்ணிகளும் இவவாறு ரிஷியின்வரதானத்தைமாற்றத்தகாதென்பதாகிய நிதிகாரணமாகத்தான் முன்னே ஜராஸந்தனைவிட்டுவிட்டனர்.

மந்தாபர்வம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம்.

(கிருஷ்ணனும், பீமார்ஜுனர்களும் தர்மராஜாவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸ்நாதகப்ரிமாண வேஷம்பூண்டு மகதராஜதானிக்குச்சென்றது.)

ஹம்ஸடிபகர்களிருவரும் விழுந்துபோயினர். கம்ஸனும் அவன் கூட்டத்தாருடன் கொல்லப்பட்டான். ஜராஸந்தனைக்கொல்வதற்கு

[1] கதாயுதத்தின்முடிவு.

இதுதருணம்சேர்ந்திருக்கிறது. தேவாஸுரர்கள்யாவரும்சேர்ந்தாலும் அவனை யுத்தத்தில்வெல்லமுடியாது. தேகபலத்தைபற்றியயுத்தத்தினாலேதான் அவனைஜயிக்கவேண்டுமென்றுநினைக்கிறோம். என்னிடத்தில் உபாயமிருக்கிறது. பீமனிடத்தில்பலமிருக்கிறது. எங்களிருவரையும்காபபவனை அர்ஜுனனிருக்கிறான். நாங்களமூவரும் மூன்றுஅக்னிகள்யாகத்தை முடிபபதுபோல ஜராஸந்தனைமுடித்துவிடுவோம். ஸஹாயமில்லாதஸமயத்தில் எங்களமூவராலும பிடிக்கபபட்டஅவனசன் ஒருவனேடாயினும் யுத்தஞ்செய்வானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அவமானந்தாங்காமையாலும் ஜயிக்கும் ஆசையினாலும் கைவன்மையினாலும் கர்வித்து எங்களில் பீமனைனேடு அவசியம்யுத்தத்துக்குவருவானென்பது நிசசயம். விருத்தியடைந்த உலகங்களையழிபபதற்கு யமனெபபடியோ அபபடியே அவனையழிபபதற்குச் சிறந்தகைகளையுடையவனுமமஹாபலசாலியுமான பீமனைன் போதுமானவன். பீமனுடையபலமும உமக்குத்தெரிந்தது என்னிடத்தில் உமக்கு நமபிக்கையுமிருக்குமாயின் உடனே பீமனைனையும் அர்ஜுனனையும என்னிடம அடைகலமாகஒபபுவியும” என்றார். இவ்வாறு பகவானுலசொலலபபட்ட யுதிஷ்டிரர், பீமார்ஜுனர்கள் முகமலர்ச்சியோடிருக்கக்கண்டு கிருஷ்ணபகவானுக்கு மறுமொழி கூறலானார்.

“அச்சுதரே! அச்சுதரே! பகைவரையழிபபவரே! நீர் இவ்வாறு சொல்லாதீர்; சொலலாநீர். பாண்டவர்களுக்கு நீர்தாம நாதர். உம்மையே! நாங்கள் அடுத்திருக்கிறோம். கோவிநதா! நீர்சொல்லுகிறபடியே எல்லாம பொருந்தமுள்ளது. கிருஷ்ணை! எவர்களுக்கு லக்ஷ்மி முகங்கொடாமலிருபபரோ அவாகளுக்கு நீர்முன்னிற்பதில்லை. எவர்களுக்கு லக்ஷ்மிமுகங்கொடுப்பாரோ அவர்களுக்கே நீர்முன்னிறபவர். உமது கட்டளைபபடியிருக்கும் எனக்கு ஜராஸந்தவதமும் அவனிடத்திலிருநது அரசர்களைவிடுவிபபதும் ராஜஸூயயாகத்தைமுடிபபதும நடந்தவைபோலவேஆயின. ஜகத்துக்கு நாதரே, புருஷோத்தமரே! எவ்வகையில் இநதக்காரியம சீக்கிரமாகக்கூடிவருமோ அவ்வகையை ஆக்ஞதையாகச்செய்வீர். நான் உங்கள்மூவரையும்விட்டுத தர்மாத்தகாமிங்களையிழந்த சோகியைப்போலத் துக்கத்துடன் ஜீவிகக கருதேன். அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனை விட்டிரான். கிருஷ்ணனும அர்ஜுனனைவிட்டிரார். இவ்விரண்டு கிருஷ்ணாகளாலும் ஜயிக்கபடட்தகாதவன் உலகதத்திலில்லையென்று நான்நினைக்கிறேன். வீரரே! பலவான்களிற்சிறந்தவனும் ஜயலக்ஷ்மி

பொருந்தினவனும் பெரும்புகழ்பெற்றவனுமாகிய இந்தவ்ருகோதரன் உங்களிருவருடனுமசேர்ந்து எதைத்தான்செய்யான். பெருஞ்சேனையும் நன்றாகநடத்தபபட்டுத்தானே சிறந்தகாரியத்தைச்செய்யும்; ஸேனை கண்ணில்லாததென்றும அறிவில்லாததென்றும் தெரிந்தவர்களால் நடத்தப்படவேண்டுமென்றும சொல்லுகிறார்களன்றோ! புத்தியிற்சிறந்தவர்கள் எங்கே பள்ளமிருக்கிறதோ அங்கேயன்றோ ஜலத்தைப்போக்குகின்றனர். எவ்விடத்தில் துவாரமிருக்கின்றதோ அந்த வழியாகவும் ஜலத்தைபபோக்குகின்றனர். ஆதலால், ராஜ்யதந்திரங்களின்முறையை நடத்ததெரிந்தவரென்று உலகத்தில் பெயர்பெற்ற புருஷனாகிய கோவிந்தனை(உம்மை)ச்சார்ந்து நாம காரியததை ஸாதிக்கமுயல்வோம கிருஷ்ணா! காரியங்கள்செய்யுமபோது எடுத்தகாரியத்தின் பயனைபபெறுவதறகாகச் செய்கையோடும் உபாயத்தோடுங் கூடிய புத்திபலத்தையும் யுகதிபலத்தையும் இவ்வாறு முன்னிட்டுக் கொள்ளவேண்டும். யாதவசரேஷ்டரே! இவ்வாறாகவே செய்யத்தக்க காரியங்களெல்லாவறறையும முடிபபதற்கு அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனையனுஸரித்தும பீமன் அர்ஜுனனையனுஸரிததும் இருககக்கடவர். நீதியும் ஜயிககிறசக்தியும தேகவன்மையுமசேர்ந்தால் தானே "யுத்தத்தில் பயனைத்தரும" என்றார. பெருஞ்சக்தியுள்ளவர்களான கிருஷ்ணாஜுன பீமர்களாகிய பிராதாக்கள் அனைவரும் தர்மபுத்ரரால் இவவாறுசொல்லபபடடபிறகு ஜராஸநதனைநோக்கிப புறப்பட்டனர் கிருஷ்ணபீமாஜுனர்கள உயர்நத பிரம்மதேஜஸுள்ள [1]ஸ்நாதகபபிராமணர்களின் உடைகளையுடுத்துத தவவேஷந தரிதது நண்பர்களின்இன்சொறகளினால ஆசீரவதிக்கபபெற்றவர்களாய்ப புறபபடடனர். தங்கள்குலததோரான க்ஷததிரியாகளடைநதிருக்கிற துயரததைபபற்றிய கோபததினால கொதிபபுற்றவர்களும் ஸூர்யன் சந்திரன் அக்னீ இமமூவரைபபோலச் சிறநதசக்தியுள்ளவர்களுமாகிய அவர்களின்தேகங்கள் அபபோது ஸூர்யசநதிராக கினிகள்போல ஜ்வலித்தன. யுத்தத்தில்தோல்வியடையாத கிருஷ்ணாஜுனர்கள் பீமனைமுன்னிடடுக்கொண்டு ஒருகாரியத்தில் முயல்வதைக்கண்டு ஜராஸநதன் கொலலபபட்டதாகவே தர்மராஜாநினைத்தார். அவவிரண்டுமஹாதமாகளும் எலலாக்காரியங்களையுமநடத்து

---

[1] பிரம்மசாரிவிரதம் முடித்துக் குருவினால் விடைகொடுக்கப்பெற்ற பிறகும் கிருஹஸ்தாச்ரமம எடுத்துககொள்வதறகு முன்னும் ஸ்நாதகர்ஆவார். அவர்களுககு ராஜாவுக்குமேற்பட்ட மரியாதைசெய்யும்படி தர்மசாஸ்திரம் விதிக்கிறது.

கிறவரும் தர்மார்த்தகாமங்களையும் உலகங்களையும் பிரவிர்த்திக்கச் செய்பவருமான ஈசுவரர்களன்றோ? அந்தக்கிருஷ்ணார்ஜுனபீமர்கள் புறபபட்டுக் குருக்ஷேத்திரததிலிருநது குருஜாங்கலமென்னும் இடத்தின்வழியால் அழகான பத்மஸரஸுக்குச்சென்று காலகூடமலையையும் ஏகபர்வதத்திலுள்ள கண்டகிநதியையும மஹாசோணமென்னும்நதத்தையும் ஸதாநீரையென்னுமநதியையும முறையேதாண்டிச் சென்றனர். அழகான ஸரயூநதியைததாண்டிக் கோஸலதேசததின் கீழ்ப்பாகங்களைக்கண்டு அவறறைததாண்டி மிதிலைக்குச்சென்றனா. மாலை, சர்மண்வதி, கங்கை, சோணமஎன்னும ஆறுகளையும்தாண்டி அம்மூவரும கிழக்குநோக்கிசசென்றனர். தோலவியடையாதவர்களாகிய அவாகள் தாபபைகளையும மரவுரிகளையும தரிததுக்கொண்டு ஜராஸநதனிடமசென்றனா. அவாகள் இடததுககிடம் [1]கோதனங்கள்நிரமபியிருபபதும நீர்வளமுளளதும அழகியமரங்களுள்ளதுமான கோரதமென்னும மலையைச்சோநது மகததேசத்து ராஜதானியைக் கண்டனர்

இருபத்தோராவது அத்தியாயம.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் ஜாஸந்தன்வீடடுக்குச்சென்று அவனிடம்பேசியது.)

அபபோது கிருஷ்ணன் அாஜுனனுக்குச்சொல்லுகிறார். "அர்ஜுனா! இநதமகததேசததின்பெரியநகரம பசுக்கள்நிரமபவுள்ளதும எபபோதுமநீரவளமுளளதும அழகானவீடுகள்நிரம்பினதும் ரோகஙகளிலலாததுமாய் விளங்குகிறது கிளைகளின் நுனிகள் புஷ்பங்களினாலமறைக்கப்பட்டு இனியமணமுளளவையும் மனததைக்கவருகின்றவையும யௌவனபபிராயததிலிருபபவா விருமபத்தக்கவையுமான லோததிரமென்னுமமரககாடுகளினால மறைககபபடடனவும உயர்நதகொடுமுடிகளுமகுளிரநதமரங்களுமுளளனவுமான விளையாட்டிறகுரியவிபுலமலை, வாராகமலை, விருஷபமலை, ரிஷிமலை, சைத்யகம என்னும் இவ்வைநது அழகியமலைகள ஒன்றுசேர்நது கிரிவ்ரஜமென்னும்ஊரைக்காபபவைபோலிருக்கின்றன. இவவிடத்தில் மஹாத்மாவும் கடுந்தவமுள்ளவரும் ஐம்புலன்களையும்மிகவும அடக்கியவரும்

---

[1] பசுக்கள.

கோதமகோத்திரத்திற் பிறந்தவருமான [1]தீர்க்கதமஸ்என்னும் ரிஷி உசீநரன்புத்திரியும் மகதராஜன்மனைவியுமான ஸுதேஷ்ணையினிடமும் அவள்தாஸியினிடமும் கக்ஷீவான்முதலியபுத்திரர்களை உண்டு பண்ணினார். அந்தமுனிவர் அந்தஸ்நேஹத்தினால் அந்தக்கிருஹத்திலிருந்துகொண்டு மகதராஜர்களின்வம்சத்தைவிருத்திசெய்தது அந்த ராஜாக்களுக்கு அவர்செய்யும்அருள்தான். அர்ஜுனா! முற்காலத்தில் மிகச்சிறந்தபலசாலிகளாயிருந்த அங்கர்வங்கர்முதலியராஜாக்களும் கௌதமராகியதீர்க்கதமஸ் இருக்குமிடத்துக்குவந்து மகிழ்ந்திருந்தனர். பார்த்தனே! கௌதமருடையகிருஹத்துக்குஅருகில் உண்டாயிருக்கும், அரசமரங்களும் லோததிரமரங்களும் செழுமையாகவும் அழகாகவும்வரிசையாகவுமிருக்கின்ற இந்தக்காடுகளைப்பார். சத்துருக்களுக்குத் தாபமுண்டுபண்ணுபவர்களாகிய அர்ப்புதன் சக்ரவாபிஎன்னும் இரண்டு [2]நாகர்கள் இங்கிருக்கின்றனர். ஸ்வஸ்திகன் மணிநாகன் இவ்விரண்டுநாகர்களுடைய சிறந்தகிருஹங்களும் இங்கிருக்கின்றன். மேகங்கள் மகததேசத்தைவிட்டுப்போகாமலிருக்கும்படி மனுவேசெய்திருக்கிறார். கௌசிகன் மணிமான்என்னும் நாகர்களிருவரும் [3]அனுக்ரஹஞ்செய்திருக்கின்றனர். [4]பாண்டரம், விபுலம், வாராகம், சைத்யகம், மாதங்கம்என்னும் இவ்வைந்துசிறந்த பர்வதங்களிலும் ஸகலஸித்தர்களின்கிருஹங்களும் மஹாத்மாக்களானஸந்யாஸிகள் ரிஷிகள்இவர்களின்ஆச்ரமங்களும் விருஷபன், தமாலன், மஹாவீர்யன்என்னும நாகர்களுடையகிருஹங்களும கந்தர்வர்கள் ராக்ஷஸர்களின்வீடுகளும் இருக்கின்றன. கக்ஷீவானென்னும்முனியின்தவப்பெருமையினால [5]தபோதங்கள்என்றுபெயர்பெற்ற புண்ணியதீர்த்தங்கள்இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் ஸித்ததீர்த்தங்களெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. மணிமானென்னும நாகனைக் கண்டமாத்திரததினாலேயே மனிதன்க்ஷேமததையும் ஸுகததையும அடைவான். இபபடி நாற்புறங்களிலும வெல்லமுடியாத அழகியநகரத்தையடைந்துதான் ஜராஸந்தன் ஒபபற்றகாரியஸித்தியைநினைக்கிறான். நாம் இப்போது ஸமீபத்தில்போய் அவன்கர்வத்தைப்போக்கிவிடுவோம்" என்றுசொன்னார்.

---

[1] இக்கதையின்விரிவை ஆதிபர்வம் 418-ம் பக்கத்தில்காண்க.

[2] நாகர்கள்புருஷரூபியாயிருப்பவர்கள்.

[3] காப்பாற்றுகின்றனர்.

[4] விருஷபமலை ரிஷிமலை என்றவை 'பாண்டரம் மாதங்கம்என்றுகூறப்பட்டிருக்கின்றன.

[5] தவத்தைக்கொடுப்பவை.

இவ்வாறு கிருஷ்ணன்சொன்னபிறகு, கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்களுமாகிய பெருஞசக்தியுள்ள பிராதாககளனைவரும் ஜராஸந்தனுடையநகரத்துக்குச் சென்றனர். மகிழ்ச்சியும் செல்வமுமுள்ள ஜனங்கள்நிரமபினதும் நாலுவருணத்தாருமநிறைந்திருப்பதும உத்ஸவச்சிறப்புக்களுள்ளதும் வெல்லமுடியாததுமான கிரிவ்ரஜத்தைச்சேர்ந்தனர். அப்போது அநநகரத்தின்வாயிலவழியேசெல்லாமல் பிருஹத்ரதன்வமசத்தாராலும் நகரத்துஜனங்களாலும் பூஜிக்கபபடுவதும் மகததேசத்திற்கு அலஙகாரமாயிருபபதுமான உயர்ந்தகுன்றாகிய சைத்யகத்தின்சநதுவழியாகச சென்றனர். அநதஇடததிலேதான் பிருஹத்ரதராஜன், மாம்ஸத்தைத்தின்னும விருஷபரூபமாகவந்த அஸுரனைப பிடித்துககொன்று ஒருமாதம்வரையில் நாதமகாக்கின்ற மூன்றுபேரிகைகளைச செய்வித்து அவன்தோலினால் அவற்றைக்கட்டித் தன்நகரத்திலஸ்தாபிததிருநதான். அநதபபேரிகைகள் எங்கே முழங்கினவோ அங்கே தேவாகளால் மலாமாரிபொழியப்பட்டது. அந்தக்கிருஷ்ணார்ஜுனபீமர்கள் அமமூன்றுபேரிகைகளையும் உடைத்து அநதஊருககுமதிலாயிருககும சைதயகமலையினிடம்செல்லத் தொடங்கினர். அபபோது அவாகளனைவரும கோட்டைவாயிலைவிட்டு மகததேசத்திறகு மிககஅலங்காரமான அநதசசைத்யகமலையைநோக்கி விரைவாகநெருஙகிசசென்றனா. ஜராஸநதனைககொல்லக்கருதின அந்தவீரர்கள் வெகுகாலமாக அழியாமலிருபபதும் மிக்கஅகலமும உயரமுமுளளதும சநதனஙகளாலும புஷ்பங்களாலும் எபபோதும் பூஜிக்கபபடடதும திடமாகநிலைபெறறிருபபதுமாகிய அம்மலைச்சிகரத்தைப் பெரியகைகளினாலேயே அவன்தலையையுடைபபதுபோல உடைததுவீழ்த்தினா. அதன்பிறகு, அவர்கள் உதஸாஹததுடன் அநநகரததுககுள் பிரவேசித்தனர். வேதஙகளிலகரைகண்டவரான பிராமமணர்கள அதேகாலததில அபசகுனங்களைககண்டு ஜராஸநதனுக்குத் தெரிவிததனர். புரோஹிதாகள யானைமேலிருநதராஜாவுக்குத தீபஹாரததிசுழற்றினா. பராக்ரமசாலியான ஜராஸநதராஜா அபபோது அநதத்தோஷங்களுககுச சாநதிசெய்வதறகாகத தீக்ஷையெடுத்துக்கொண்டு விரததையும உபவாஸததையுமநடத்தினான். ஜனமேஜயரே! ஸ்நாதகவிரதமஎடுத்துக்கொண்ட கிருஷ்ணனும அர்ஜுனனும பீமனும் ஆயுதஙக்ளைவிட்டுக் கைகளையே ஆயுதங்களாகக்கொண்டு ஜராஸநதனிடம யுத்தஞசெய்யககருதினவர்களாய் (நகரத்தில்) பிரவேசித்தனர். எல்லாக்குணங்களுமுள்ளதும் வேண்டிய வெல்லாம் நிரம்பினதும விலைபெற்றதுமாயுள்ள பக்ஷணக்கடை பூக்

கடைகளின் மிகுந்த சிறப்பைக்கண்டனர். புருஷோத்தமர்களும் மஹாபலசாலிகளும் மஹாரதர்களுமான அந்தக் கிருஷ்ணர்ஜுன பீமர்கள் ராஜமார்க்கமாகப போய்க்கொண்டே அந்தவீதியிலுள்ள அந்தச்சிறப்பைக்கண்டு புஷ்பக்காரனிடமிருந்து புஷ்பமாலைகளையும் கடையினுள்ளிருக்கும வர்த்தகனிடமிருந்து கர்பூரச்சிமிழையும் கோஷ்டத்தையும கனிகளையும் பலவந்தமாகவெடுத்துப பூமாலைகளையணிந்து வெண்மையானவஸ்திரங்களையும் பிரகாசமான குண்டலங்களையுந தரித்து, இமயமலையிலுள்ளசிங்கங்கள மாட்டுத்தொழுவத்தைப் பார்ப்பதுபோலப் புத்திமானான ஜராஸந்தன்வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! யுத்ததத்திலிபிரகாசிப்பவர்களான அவர்களுடைய ஆச்சாமாங்களைபோன்றகைகள் சாந்தையும அகிலையுமணிந்து அழகாகவிளங்கின. ஆணைகளைபோன்றவர்களும் பெரும்மரங்களின்தண்டுகள்போல் வளர்ந்தவர்களும அகன்றமார்புகளையுடையவர்களுமான அவர்களைக்கண்டு பசந்தோசத்தவர்கள்வியப்புற்றனர். அவ்வர்கள், வாயிலவழியைவிடு விறிகுதித்து ஜராஸந்தன்வீட்டிற்புகுந்தனர். புருஷச்ரேஷ்டர்களான அவர்கள் ஜனங்கள்நிரம்பின மூன்றுகட்டுக்களைதாண்டி அசசமின்றி தாம்உயர்குலத்தோரென்னுமகர்வத்தோடு ராஜாவினிடமிசென்றனர். மஹாரதர்களான அவர்கள், 'ஓ!' என்னுமசொல்லிலுலேயே ராஜாவையழைத்தனர். அர்க்கியபாத்தியங்களையும [1]மதுபார்க்கமென்னும்சிறுணவோடு [2] பசுவையும்கொடுத்தது உபசரிக்கத்தகுதியுள்ளவர்களும விசேஷமரியாதையெறறிருபபவர்களுமான அவர்களை ஜராஸந்தன் எதிர்கொண்டழைத்துச் சாஸ்திரபபடி பூஜித்தான். ஸமர்த்தனான அவ்வரசன் அவர்களைபபார்த்து, 'உங்களுக்குநலவரவுண்டாகடும்' என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயரே! அப்போது அராஜனனும் பீமனும மௌனமாகஇருந்தனர். அவர்களுக்குள சிறந்தபுததிசாலியானகிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனைபபார்த்து, "அரசர்க்கரசே! இவர்களிருவரும் இப்போது ஒருவிரதம்வஹித்திருபபதனால நடுஇரவுகுமுன் பேசலாகாது அதன்பிறகு உன்னுடன்பேசுவார்கள்" என்றுசொன்னர். ஜராஸந்தன் அவர்களைத் தன்யாகசாலையில்இருக்கச்செய்து தன் அரண்

[1] மதுபர்க்கமென்பது ஜலம் ஸ்வல்பமும், தயிர நெய் சர்க்கரைமனும் தேன்எல்லாவற்றிலும் அதிகமுமாகச்சேர்த்தச்செய்யப்பட்டது.

[2] யோக்கியர்களான வேதவித்துக்கள் வந்தபோது கனறையாவது பெரியவிருஷபத்தையாவது ஆட்டுக்கிடாயையாவது மதுபர்க்கதோடு கொடுக்கவேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பர்சொல்லுகிறார்.

மணிக்குச்சென்றான். பிறகு அர்த்தராத்திரிகாலம்வந்தபோது அந்தப்பிராமணர்களிருக்குமிடத்திற்குச சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! யுதத்தங்களில்ஜயிப்பவனான அர்ஜுநன், ஸ்நாதகர்களான பிராம்மணர்கள்வந்திருப்பதாக அர்த்தராத்திரிவேளையிற்கேட்டாலும அவர்களையெதிர்கொண்டழைப்பதை விரதமாகவைத்திருந்தானென்பது உலகப்பிரஸித்தம. அந்தராஜச்ரேஷ்டனானஜராஸந்தன் அவாகள் அற்புதமான வேஷத்தைத்தரிப்பதைககண்டு மரியாதைசெய்து திகைத்துநின்றான. பரதச்ரேஷ்டரும ராஜச்ரேஷ்டருமான ஜனமேஜயரே! சத்துருக்களையழிப்பவரான அந்தபபுருஷச்ரேஷ்டர்களெல்லாரும ஜராஸந்தராஜாவைகக்ணடவுடன், "ராஜாவே! மங்களமுண்டாகட்டும்; க்ஷேமமுண்டாகடும" என்றுசொலலி அவ்வரசனைபபார்த்தும தமமில ஒருவரையொருவாபாரத்தும் அங்கேநின்றனர். ஜனமேஜயரே! ஜராஸந்தன் அவவாறு பிராமமணவேஷத்தால மறைந்திருக்கும் அந்தபபாண்டவர்களையும கிருஷ்ணனையும்பார்த்து, "உட்காரலாம்" என்றுசொன்னான. உடனே அமமூன்றுபுருஷச்ரேஷ்டர்களும மஹாயாகத்தின் மூனறுஅக்னிகளைபபோல ஒளியினால மிகபபிரகாசித்துக்கொண்டு உடகார்ந்தனர். ஜனமேஜயரே! ஸத்தியந்தவருத்வனான ஜராஸந்தன், தகாதஅலங்காரங்களைச்செய்து வேஷமெடுத்துக்கொண்டதனால உருமாறியிருந்த அவர்களையிகழ்ந்து பேசலானான். "இமமானிடலோகத்தில் ஸ்நாதகவிரதம வஹித்திருக்கும் பிராமமணர்கள் வெளிபபடையாகப பூமாலைசூடிச் சாந்தணிந்திரா ரென்று எனக்குநன்றாகதெரியும். நீங்களயாவா? பூமாலைகளையணிந்தும் கைகளில நாண்உரைந்த காய்ப்புக்களினால் க்ஷத்திரியசக்தியின் குறிபபுக்களைத்தாங்கியு மிருக்கிறீராகள; பிராமமணர்களென்று சொல்லுகிறீர்கள். இவ்வுலகத்தில் இவவாறு வெளளாடையுடுத்து வெளி பபடையாகப புஷ்பசந்தனங்களைதரித்திருபபவாகள க்ஷத்திரியர்கள்தாமென்று எனக்குச் செவவையாகதெரியும. நீங்கள்யார்? உண்மையைச்சொல்லுங்கள்; ராஜாகளிடத்தில உண்மைதான் மேன்மையாகும்; ராஜாபாதத்தில் அச்சமின்றிச சைதயகமலியின்சிகரதத்தையுடைத்து வாயிலேவிட்டு வேறுவழியால இரதவீட்டில் ஏன்நுழைந்தீர்கள்? மேலும் பிராம்மணருக்குச சொலலின்வண்மையதிகம; உங்களுடையஇந்தச்செய்கை உங்கள்வேஷத்துக்கு மாறுயிருக்கிறது. இப்போது உங்களெண்ணமயாது? சொல்லுங்கள்; இவ்வாறு என்னிடம்வந்தும் சாஸ்திரப்படி நான்செய்தமரியாதையை நீங்களேன் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை? என்னிடமவந்தகாரியந்தான் யாது?" என்

'ரன். அவன் இவ்வாறுசொல்ல, சிறந்தஅபிப்பிராயமுள்ளவரும் பேசுவதில்லமர்த்தருமான கிருஷ்ணன் மதுரமும் கமபீர்முமான மறுமொழிகூறலானார்.

"ராஜாவே! மனிதர்களுக்குப பிரபுவே! நீ, எங்களை [1]ஸ்நாதகப பிராமணர்களென்றேஅறி. ராஜாவே! ஸ்நாதகவிரதமுளளவர்கள் பிராமணராகவும் க்ஷத்திரியராகவும வைசியராகவும இருக்கலாம். இவர்கள்ஒவ்வொருவருகுபபாருக்கும் சிறபபானநியமங்களும யாவருக்கும்பொதுவான நியமயங்களுமுண்டு. சிறபபானநியமமுள்ள க்ஷத்திரியன்தான் எப்போதுமலீசுவரியததையடைவான். புஷ்பங்கள்தரிதவரிடத்தில் லக்ஷ்மி ஸ்திரமாயிருக்கிறாள். அதனால நாங்கள புஷ்பங்களைத்தரிததிருகுகிறாம. க்ஷத்திரியன் கைவன்மையுள்ளவன்தான்; சொல்வன்மையுளளவனுகான். பிருஹதரதபுதரனே! ஆதலால், க்ஷத்திரியன்வாக்குக் கமபீரமாயிராதென்று சொல்லபபடுகிறது. பிரம்மதேவா தமத்துசக்தியை க்ஷத்திரியர்களின்கைகளிலவைதிருக்கிறார். ராஜாவே! அதைநீபாாகவிரும்புகிறாயாயின் இபபோதே பார்கலாம; ஸந்தேஹமில்லை. தரியமுளளபுருஷாகள் சத்துருவின்வீட்டில் வாயிலல்லாவழியாலும மித்திரர்களவீட்டிலநோவழியாலும பிரவேசிக்கின்றனர். அநதத்தாமபபடி இவையெலலாம் வழிகள்தாம. நாங்கள் காரியததோடு சத்துருவின்வீடடிறகுவநது அவனிடம அதிதிபூஜையைபபெறறுகொளளமாடடோம. இஃது எங்களுறுதியானவிரதமென்று நீயறி" என்றார்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் ஸம்பாஷணம்நடந்தபிறகு ஜராஸந்தன் யுத்தத்துக்குஆரம்பம்செயதது.)

ஜராஸந்தன், "ஓ! பிராமமணர்களே! உங்களோடு நான்விரோதஞ்செய்துகொண்டது எபபொழுதென்று எனக்கு நினைவில்லை. ஆராய்ந்துபார்த்தும உங்களுகது நான்தீங்குசெய்ததாக எனக்குத தெரியவில்லை. தீங்குசெய்திருநதால என்னைக் [2]குற்றமில்லாதவனுக

---

[1] மூலத்தில, 'ஸ்நாதகப்பிராம்மணர்களையும் எங்களையும் நீபகுத்தறி' என்றகருத்தும்அடங்கியிருக்கிறது.

[2] ஆசீர்வாதம்செய்ததனால் குற்றமில்லாதவனுகினைக்கதாகிறது.

நீங்கள்நினைபபதெவ்வாறு? [1]சத்துருவென்றே சொல்லுங்கள். [2]இது தானே சான்றோர்ஒழுக்கம். அர்த்தத்தையும தர்மத்தையும்கெடுப் பதனாலன்றோ மனமகொதிபபது. தாமநதெரிநதவனும மஹாரதனு மாயிருக்கும க்ஷதரியன் இதற்குமாறாகநடநது குறறமில்லாதவனிடத் தில் குற்றத்தைஏறபடுத்துவானாயின், அவன் தனதுபுண்ணியலோகங் களைக்கெடுத்துக்கொண்டு பாவகதியையடைகிறான். ஸநதேஹமிலலை. ஒழுங்காகநடபபவர்களுககு க்ஷததிரியதாமநதான் மூன்றுலோகங் களிலும் சிலாக்கியமானது. தாமநதெரிநதயாவரும (க்ஷததிரியதர்மந் தவிர) மறறததர்மத்தைச்சிலாகிபபதில்லை அபபடியே மனவுறுதி யோடு என்க்ஷததிரியதர்மத்திலிருநதுகொண்டு பிரஜைகளுக்குத்தீங் குசெய்யாமலிருககும என்னைபபறறி நீங்கள (பேசல்) தவறுதலாகப் பிதறறுவதுபோலிருக்கிறது" என்றுசொல்ல, கிருஷ்ணன்சொல்ல லானார். "சிறநதகைகளையுடையவனே! குலததைத்தாங்குகிறவனாகிய ஓர் ஒபபறறமனிதன் தன்குலததோரின்காரியத்தைத தானெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடையகட்டளையினால நாம உன்னையெதிர் ததுவநதிருககிறோம. ராஜாவே! இநதஉலகததிலுளளக்ஷததிரியர் களை நீபலியாக்ககொண்டுவநதிருக்கிறாய். அநதக்கொடியகுறறத்தை யுண்டாககியபின் நீகுறறமிலலாதவனாகநினைததுக்கொள்வது எப்படி? ராஜசரேஷ்டனே! ராஜாவாயிருபபவன் ஸாதுக்களானராஜாக்களைத் துன்பஞ்செய்யலாமா? நீ அநதராஜாக்களைபபிடித்து ருத்திரபகவா னுக்குப்பலியாகக்கொடுக்க நினைததிருககிறாய். பிருஹத்ரதபுத்திர னே! உன்னாறசெய்யபபடட அநதப்பாவம் எங்களையும் சேரும். ஏனெனில, நாங்கள தர்மததைசசெயபவாகள. தாமததைரக்ஷிப்ப தில் சக்தியுளளவாகள. பிருஹதரதபுததிரனே! அதறகாக இப போது உன்னிடமவநதிருக்கிறோம. மனிதர்களைக்கொன்று யாகம் செய்வதை ஒருகாலும கண்டதிலலை. அவவாறிருக்க நீ மனிதாக ளைத் தேவரானசங்கரருக்கு பலிகொடுககநினைபபதெபபடி? ஜரா ஸநதா! பயன்படாதஅறிவுளள நீசெய்வதுபோல வேறெவன் ஒரே குலததிற்பிறநது தன்குலத்தோருககே பசுக்களென்றுபெயரிடுவான்? எவனெவன் எந்தஎநதககாலத்தில என்னென்னகர்மத்தைச்செய்கி றானோ அவனவன் அதனதன் பயனை அநதநதக்காலததிலேயே அடை வான். ஆதலால், துககபபடடவரிடததில் பரிதாபமுளளநாங்கள்

[1] சத்துருவானஎன்னைக் குற்றமற்றவனாக நினைப்பதெவ்வாறு? அதைச் சொல்லுங்களென்பதுபழையஉரை.

[2] ஸத்தியம்சொல்வது.

குலத்தோர்விருத்தியின்நிமித்தமாகவே குலத்தோரைநாசஞ்செய்கிற உன்னைக்கொல்ல இங்கேவருதோம். ராஜாவே! இவ்வுலகத்தில் க்ஷத்திரியர்களுக்குவே றுஆண்பிள்ளையில்லையென்று நீநினைதலுக்கொண்டிருக்கிறயே, அஃது உன்னுடைய பெரும்புதிதமாமுடடம். ராஜாவே! தன்குலதையறிந்த உயாந்தமனமுள்ள எந்தக்ஷத்திரியன் யுத்ததினால் நேரிடுவதும் சாசுவதமானதும் ஒபபறற்துமான ஸ்வர்க்கதையிரும்பமாடடான்? மனிதாகளிற்சிறந்தவனே! க்ஷத்திரியர்கள் ஸ்வர்க்கதைகருதியேதான் யுத்தங்களென்னுமயாகங்களில் தீக்ஷைசெய்துகொண்டு உலகங்களைஜயிக்கின்றனரென்பதை நீயறி. விரிவானவேதமும ஸ்வர்க்கதிறகுகாரணம. பெருமபுகழும் ஸ்வர்க்கதிறகுக்காரணம. தவமுழு ஸ்வர்க்கதிறகுக் காரணம். ஆனால், யுத்ததிலமரணம ஸ்வாகதிறகுதவறுதகாரணம. இந்த [1] யுத்தமரணந்தான் வைஜயந்தமென்னுமிந்திரனுடைய அரண்மனை. இதனலுண்டான குணங்களநிரமபின தேவேந்திரன் அஸ்ரர்களை வென்று எபபோதும உலகங்களைகாபபாறறுகிறன். உனகுமேற்ந திருபபதுபோல ஸ்வர்க்கத்துக்குமாகமாய் (எங்களோடுஇபபோது நேருதிருகிற) யுத்தம மறறஎவனுக்குநேரிடும? ராஜாவே! மகத தேசத்துஜீவஜீவனகள மிகுதியாயிருபபதனல அசேஷமிகுதியையே பலமாகநினைதுக் காவங்கொண்டு பிறரையவமதிகாதே. ஒவ்வொரு மனிதனிடதும சக்தியிராது. ராஜாவே! உனக்குசசரியானதும் உனக்குமேறபடடதுமாகிய பராக்ரமமிருகிறதை எதுவரையில் நீ அறியவில்லையோ அதுவரையிலதான் பராக்ரமம உன்னுடையது. ராஜாவே! உன்பராக்ரமம எங்களால் தாங்கக்கூடியதுதான். அதனல் உனகுச்சொல்லுகிறேன். மகதராஜாவே! உனக்குசசரியானவாகளிடத்தில்மட்டும் கோபததையும அகங்காரததையும்ஒழிதததவிடு. பிளளைகளுடனும் அமைச்சர்களுடனும் சேனைகளுடனுஞசேர்ந்து யமலோகமபோகாதே. இவவுலகத்தில் தமபோத்பவன், கார்த்தவீரியன், உததரன், பிருஹதரதன்என்னுமிவவரசாகள தமக்குமேறசிறந்தவரை அவமதித்தததான் சேனைகளோடு அழிநதுபோயினர். நாங்கள் உன்னை மோசமாகக் கொலலக்கருதினவர்கள்; உண்மையில் பிராமணர்களல்லோம். நான் ஜம்பாறிகளுக்கும ஈசுவரனை வாஸுதேவன். இவரிண்டுவீரபுருஷாகளும பாண்டுபுத்திரர்கள். இவர்களுக்குமாமன்மகனும் உனக்குபபகைவனுமான கிருஷ்ணனென்று

[1] மரணத்திக்கஞ்சாமல் யுத்தஞ்செய்பவன் இந்திரபதத்தையும் ஜயத்தையும் அடைவானென்பது கருதது.

என்னையறி. மகதராஜாவே! உன்னைச சண்டைக்கழைக்கிறோம். நின்றுசண்டைசெய்; ராஜாக்களெல்லாரையுமாவதுவிடு; நீயாவது யமலோகத்திறகுசசெல்" என்றுசொன்னார்.

ஜராஸநதன் இதைக்கேட்டுக கோபங்கொண்டு பேசததொடங்கினான். "நான் கமஸனல்லேன்; பிரலம்பனல்லேன்; பாணனல்லேன்; முஷ்டிகனல்லேன்; நரகனல்லேன்; இந்த்ரதபனனல்லேன்; கேசியல்லேன்; பூதனையுமல்லேன்; காலயவனனுமல்லேன்; அவர்களல்லரோ உன்னால்யுத்தத்தில கொலலப்பட்டவர். நீ இடைக்குலத திற்பிறந்தவன. உன்முனஜாதியைநினை. நீ நமமிடமபயநதோடி நாடோடிமனிதனைபபோலப பிறபபிடமானமதுரையைவிடடுக் கடல் தீவைச்சார்நதாயன்றோ? கிருஷ்ணா! அபபடிபபட்ட நீ, இப்போது கார்காலமகடநதபிறகு மேகமகாஜிபபதுபோல வீணாககர்ஜிக்கிறாய். மாதவா! உனனைககொன்று என்மருமகனும உகரஸேனன்புத்ரனும் சிறநதபுத்திமானுமாகிய கமஸன்கடனை இப்போதே தீர்க்கபபோகிறேன். உன்னையும உனக்குவேண்டினவர்களையும் கொல்வதற்காக உன்னுடன் யுததஞ்செய்ய எனககு நெடுநாளாகவிருபபமிருநதது. நல்லகாலமாதலால, இநதிராதிதேவாகள என்ஆரமபத்தைப பயன்படச்செய்தனா. கோவிநதா! இநதபபீமஸேனனும அர்ஜுனனுமாகியஇருவரும் அசக்தாகள. நான் இவர்களை யுததத்தில்பிடிததது ஒருசிங்கம சிறியமிருகங்களைக கொலவதுபோலக கொலவேன்" என்றான். அநதஜராஸநதன் கோபமூண்டு காஜித்தபோது அங்கிருநத எல்லாபபிராணிகளும நடுங்கின. அபபோது ஸ்ரீபகவான், "ஜராஸந்தா! ஏன்கர்ஜிக்கிறாய்? நீசொலவதைச செய்கையால்நடத்து. ராஜாக்களுள் இழிவானவனே! அமைசசர்களுடனும புத்திரர்களுடனும உன்னை நான் இபபோது சண்டையில எனதுகட்டளையைசசெய்பவர்களான இவவிருபாணடவாகளால கொல்லுவிககபபோகிறேன். நீ, எபபாடுபட்டாலும உயிரோடு உன்நகரத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டாய்" என்றுசொன்னார். அதைககேட்ட ஜராஸநதன், "நான், ராஜாக்களில எவரையும ஜயிககாமலகொண்டுவநதிருக்கவிலலை. என்னால்ஜயிக்கபபடாதஎதிரி யாா? கிருஷ்ணா! க்ஷத்ரியன் பராக்ரமத்தினால் பிறரைஜயிததது அவாகளவிஷயததில தன்இஷ்டபபடி நடபபதே அவனுக்குநியாயமானவிருததியென்று தெரிநதவா சொல்லுகின்றனர் கிருஷ்ணா! க்ஷத்திரியர்களின்விரததைத மறவாத நான் ராஜாக்களைத தேவதைக்குபபலியாகநிச்சயஞ்செய்து இப்போது பயத்தினால்விடுவதேது? நான் ஸேனையைவ்குததுக்கொண்டு

எதிரிஸேனையோடு யுத்தஞ்செய்வேன். ஒருவனோடொருவனாகவும் யுத்தஞ்செய்வேன். இருவர் அல்லது மூவரும் தனித்தனியேவந்தாலும் சேர்ந்துவந்தாலும யுத்தஞ்செய்வேன்" என்றுசொன்னான். ராஜாவானஜராஸந்தன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு பயங்கரமானசெய்கையையுடைய கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களோடு யுத்தஞ்செய்யக்கருதி உடனே தன்புத்திரனாகிய ஸஹதேவனென்பவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஜராஸந்தன் அந்தயுத்தம்நேர்ந்தபோது மானிடலோகத்திலுள்ளமனிதரால் கௌரவிக்கப்பெற்ற ஹம்ஸன் டிபகனஎன்னும இரண்டுபெயர்கள் உமக்குச்சொன்னேனே, அந்தப்பெயர்களுள்ள கௌசிகன் சித்ரஸேனனென்னும இரண்டுஸேனாபதிகளையும நினைத்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! பிரபுவும புருஷோத்தமரும மதுவென்னும அஸுரனை ஸம்ஹரித்தவரும பலராமருக்குஇளையவரும ஸத்தியஸந்தரும ஞானவான்களிற்சிறந்தவருமான கிருஷ்ணபகவான் பலவான்களிற்சிறந்தவனும புலியைப்போலப பூமியில பயங்கரமானபராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஜராஸந்தராஜன் யாதவவமசத்தாரால கொல்லப்படத்தகாதவனும் வேறொருவனுக்குப பாகமாகக குறிப்பிடப்பட்டவனுமாயிருப்பதைநினைத்து, பிரமமதேவரின்கட்டளையைக கௌரவிப்பதற்காகத்தாமே அவனைக்கொல்ல யத்தனிக்கவில்லை.

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் த்வேஷம்வந்தகாரணத்தை ஜனமேஜயர்கேட்க, வைசம்பாயனர்சொல்லியது.)

ஜனமேஜயா, "வைசமபாயனரே! கிருஷ்ணனும ஜராஸந்தனுமாகிய இருவருக்கும் யாதுகாரணமபற்றி ஒருவருக்கொருவர் விரோதமுண்டாயிற்று? கிருஷ்ணன், ஜராஸந்தனால் யுத்தத்தில எவ்வாறு ஜயிக்கப்பட்டனர்? கமஸன் ஜராஸந்தனுக்கு என்னமுறையாகிறான்? கம்ஸன் நிமித்தமாகவன்றோ ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனுக்குப்பகையாளியானான். இவற்றையெல்லாம எனக்குத் தெளிவாகச்சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, வைசமபாயனர் சொல்லுகிறார்.

"உக்ரஸேனனுக்குமந்திரியும மஹாபுத்திசாலியுமான வஸுதேவரென்பவர் யாதவவமசத்திற்பிறந்தவர். கௌரவரே! உக்ரஸேன

னுடையபுத்திரர்கள் அனேகர்களில் ஜ்யேஷ்டபுத்ரனானகம்ஸன் சிற ந்தபலசாலியும் எல்லா அஸ்திரங்களும தெரிநதவனுமாயிருநதான். மிகப்புகழ்பெற்றவளாகிய ஜராஸந்தன்புதல்வி கம்ஸனுக்குமனைவியா னாள். புத்திசாலியான ஜராஸநதன் ராஜ்யததையே பரிசமாகவாங் கிக்கொண்டு அவளைக்கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அந்தஜராஸநத னுக்காக அந்தக்காலத்தில் உக்ரஸேனனுடையமநதிரிகள் அவன்மைந் தனான கமஸனுக்கு மதுரையில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தனர். அநதக் கம்ஸன் கொடியபராக்ரமமுள்ளவனாயிருநதான். ஐசுவரியத்தின்மிகு தியினால் கர்வமடைநதும் தேகபலத்தினால்விவேகமற்றுமிருந்த அந் தக்கம்ஸன் அப்போதே தன்தநதையைநிக்ரஹிதது மநதிரிகளுடன் அநதராஜ்யததைஆணடான். புத்திஹீனனாகிய அநதக்கம்ஸன் வஸு தேவரிடம ராஜ்யகாரியத்தைக்கேட்கவுமில்லை; அவருடன்சேர்நது அநதராஜ்யத்தை நியாயமாகப பரிபாலனஞ்செய்யவுமில்லை. ஆகிலும், அஸுரராஜாவான அநதக்கமஸன், தேவகன்பெண்ணாகிய தேவகியை வஸுதேவருக்குப பாரியையாக அன்புடன் விவாகஞ்செய்வித்தான். ஜனமேஜயரே! அவளை ரதத்திலேறறி அழைததுக்கொண்டுபோகும் போது ராஜாவானகமஸன், தானும வஸுதேவருடன் ரதத்திலேறி னான். அபபோது, "கமஸா! எநதத்தேவகியை இபபோது விவா ஹஞ்செய்வித்து நீஅழைத்துககொண்டுபோகிறாயோ அவளுடைய எட்டாவதுபுததிரன் உனககு யமனாகபபோகிறான்" என்று ஒருதேவ தூதனுடையவாக்கு ஆகாயத்திலுண்டாயிற்று. அநதவாக்கை வஸு தேவரும்கேட்டார்; ராஜாவானகமஸனும கேடடான் மிகவும் துஷ்ட புத்தியுள்ளராஜாவான கமஸன் உடனே தேரைவிட்டிறங்கிக் கூரான கத்தியைஉருவிக்கொண்டு தேவகியின்தலையைததுணிக்க யத்தனித் தான். ஜனமேஜயரே! அபபோது சிறநதபுத்தியுள்ள அநதவஸு தேவர் சிரித்துக்கொண்டு கோபத்தினால பரவசங்கொண்டகம்ஸனை நயமாக ஸமாதானபபடுத்தத்தொடங்கினார். "ராஜாவே! பெண் ணைக்கொல்லத்தகாதென்று தர்மசாஸ்திரங்களெல்லாம் கூறுகின்றன. குற்றமற்றவளும மெல்லியவளுமான இநதபபெண்ணை நிஷ்காரண மாகக் கொல்லுகிறாய். ராஜாவே! இவளிடத்தில் உனக்குண்டான பயத்தை நிவிருத்திசெய்துகொள்ளவும இவளையும உன்தாமத்தையும் காப்பாற்றவும் கூடும. ராஜாவே! அக்காலத்தில் இவளுடையஎட் டாவதுகர்ப்பத்தைப பிரஸவமானவுடன் நீயழித்துவிடலாம. அப்ப டிச்செய்வதனால் உனக்குநேர்ந்தஆபததை விலக்கினதாகும" என் றார். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு வஸுதேவரால்உரைக்கப்பட்ட அந்

தச்சூரஸேனபதியானகம்ஸன் அப்போது அவர்சொல்லை அங்கீகரித்தான். பிறகு தேவகிக்கு ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளகுமாரர்கள் பிறந்தார்கள். கம்ஸன் அந்தக்குமாரர்களையெல்லாம் பிறக்கப் பிறக்கக்கொன்றான். பிறகு [1]பலராமர் அந்தத்தேவகிக்கு ஏழாவது கர்ப்பமாக உண்டானர். ராஜாவே! ராஜாவான யமன்தனதுமாயையினால் அந்தத்தேவகியின் ஒப்பற்றகர்ப்பத்தை [2]இழுத்து ரோஹிணியின் வயிற்றில்வைத்தான். செவ்வையாகஇழுக்கப்பட்டதனால் அவர் ஸங்கர்ஷணரென்றும் பலத்திற்சிறந்தவராதலால் பலதேவரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். பிறகு கண்ணன் அவளுடையஎட்டாவதுகர்ப்பமாக உண்டானர். ராஜாவானகம்ஸன் அந்தக்கர்பத்தின்விஷயத்தில் அதிகமாகக் காவலில்செய்தான். பிரஸூவகாலத்தில் வஸுதேவரைத் தவறிப்போகாமல் காவல்காப்பதற்காகக் கொடியவேலைசெய்பவனுகிய உக்ரனென்னும்மந்திரி கம்ஸனால் நியமிக்கபபடடான். பிறந்தமாத்திரத்தில் கண்ணனை அவர்பிதாவான வஸுதேவர்எடுத்துக்கொண்டு போய் ஒருயாதவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவன்பெண்ணை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டுவந்தார். ராஜாவானகம்ஸன் தேவதூதன் சொன்ன சொல்லைப் பொறுமலிருந்ததனால் வஸுதேவர் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனை இடைச்சேரியிற்கொடுத்துவிட்டார். கிருஷ்ணனும் நீருக்குள் தாமரைபோலவும் கட்டைக்குள் தீபபோலவும் கம்ஸனுலறியப்படாமல் ஆயர்களிடம் ஒளிந்துவளர்ந்தார். சிறந்ததகைகளையுடையவனும் பராக்ரமத்தினாலும் பலத்தினாலும விருத்தியடைகிறவனுமான கம்ஸன் இடையர்களெல்லாரையும் பீடிததான். அவனால பீடிக்கப்பட்டகோபாலர்களில் கம்ஸன்பயத்தினால்சிலரும கண்ணன்மேல்விருப்பத்தினால் மற்றவரும் கூட்டங்கூட்டமாகத் தாமரைக்கண்ணனுகிய கண்ணனைச்சூழ்ந்துகொண்டனர். ஜனமேஜயராஜாவே! உக்ரஸேனனுக்கன்புள்ளவரும் மஹாபல்சாலியுமான அநதவாஸுதேவர் பலராமரை ஸஹாயமாகஅடைநது போஜராஜரானகம்ஸனையும் அவன்ஸேஹாதரர்களையும் யுத்தத்தில்கொன்று வெற்றியடைந்து அந்தராஜ்யத்தில் உக்ரஸேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தார். ராஜாவே! கண்ணனால் யுத்தத்தில் கம்ஸன்கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டவுடன் ஜராஸந்தன் கம்ஸன்மகளை சூரஸேனராஜ்யத்திற்கு [3]அதிபதியாகச்செய்

---

1 இந்தஇடத்தில் உதாரதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது; கிருஷ்ணசாரியர் பதிப்பின்படி மிருச்சிறநதவரான பலராமர் என்பதுபொருள்

2 பகவான் தமது யோகமாயையினால் இழுதது ரோஹிணியின்கர்ப்பத்தில்வைத்தாரென்று ஸ்ரீபாகவதத்திலும் ஹரிவம்சத்திலும்சொல்லப்படுகிறது.

3 இந்தக்கதை, பாகவதம் ஹரிவம்சங்களில் இல்லை.

தான். ஜனமேஜயரே! அந்தஜராஸந்தன் பெரியஸேனையைக்கிளப பிக் கிருஷ்ணனேத்தடுத்ததுத தன்பெண்ணின்மகனுக்குப பட்டாபிஷே கஞ்செய்வித்தான். சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள அந்தஜராஸந்தன் பெருஞ் சேனையைச்சேர்த்துக்கொண்டு அங்கே உக்ரஸேனனையும் யாதவர் களையுமபீடித்தான். கௌரவரே! இதுபற்றித்தான் ஜராஸந்தனுக் குக் கிருஷ்ணன்மேல் விரோதமுண்டாயிறறு. அரசர்க்கரசே! செல் வம்நிரம்பிய அந்தஜராஸந்தன் தான்பிரார்த்தித்துக்கொண்டவிஷயத் துக்காக, பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசர்களைப் பலிகொடு த்து, தேவச்ரேஷ்டரும் தேலாடையுடுத்தவரும முக்கண்ணருமா கிய மஹாதேவரை ஆராதிபபதறகாகத தன்னலஜயிக்கபபட்டஅரசர் களைச் சிறையில்வைததான். பரதசரேஷ்டரே! இவையெலலாம் நடநத வாறு உமக்குச்சொல்லப்பட்டன. "அந்த ஜராஸந்தராஜா பீமஸேன னால் எவ்வாறுகொலலபபட்டானென்பததக் கேளுும.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும்நடந்த கைச்சண்டையில் ஜராஸந்தன் சோர்ந்தது.)

பிறகு ஐம்புலன்களின் அறிவுக்கும் எட்டாதவரும யதுவம்சத் திலவதரித்தவரும் சிறந்தவாக்குள்ளவருமாகிய கண்ணபிரான் யுத் தஞ்செய்ய மனததில்நிச்சயம்செய்துகொண்ட அநத ஜராஸநதனேப பார்த்து, "ஓ! ராஜாவே! எங்கள்மூவரில் எநதஒருவனேடுயுத்தஞ் செய்ய உன்மனததில் விருப்பமிருக்கிறது? எவன் யுத்தத்திற்கு ஸித்தமாயிருக்கலாம்?" என்றுகேட்டார். இவ்வாறு அவர்சொன்ன பின் சிறநத பராக்கிரமமுள்ளவனும் மகததேசாதிபதியுமான ஜரா ஸந்தராஜன் கிருஷ்ணனேக கோபாலனென்றும் அர்ஜுனனேச் சிறு வனென்றும் நினேத்து அவ்விருவரையுமவிட்டுவிட்டுப பீமஸேனன் உயர்ந்தகதாயுதத்தைத தரிததிருபபதையும் அவன்தேக்பலத்தையும் கேட்டிருநததனால் ஸந்தோஷமடைந்து அவனுடன் யுதததத்தை வேண்டினான். கோரோசனை பூமாலைமுதலான மங்களத்திரவியங் களையும் களைபபைத்தீர்க்கின்றவையும் மூர்ச்சையைத்தெளிவிக்கின் றவையுமான சிறந்தஔஷதங்களையும் புரோகிதர்எடுத்துக்கொண்டு, யுத்தஞ்செய்யக்கருதின ஜராஸந்தனிடம்வந்தார். புகழ்பெற்ற அர்

தபபிராம்மணரால் மங்களகாரியங்கள்செய்யபபெற்ற ஜராஸநதராஜன் க்ஷத்திரியதாமத்தை நினைத்து யுத்தஸன்னாஹமசெய்தான். அநத ஜராஸந்தன் கிரீடத்தைக்கழறறித தலைமயிரைவாரிககொண்டு கரை புரளும் கடல்போலெழுநதான். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும சிறநத புததியுள்ளவனுமான ஜராஸநதன், பீமனைநோக்கி, "பீமா! உன்னுடன்கூட யுததமசெய்வேன். மேலானவனிடத்தில் தோற பதும் சிலாககியம" என்றுசொன்னான். பகைவரையடககும் சிற நதபராக்ரமசாலியான ஜராஸநதன் இவவாறுசொல்லிப பலாஸுரன்இநதிரனையெதிரதததுபோலப பீமஸேனனைஎதிர்த்தான். அப போது பலவானானபீமஸேனன் கிருஷ்ணனுடன்கலநது ஆலோசனை செய்து, அவரால் மஙகளகாரியங்களசெய்யபபெறறு ஜராஸநதனோடு யுத்தஞ்செய்யசசேர்நதான். அதன்பிறகு புருஷசரேஷ்டாகளாகிய அவ்விரண்டுவீராகளும மிகுநதஉத்ஸாஹததுடன் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதிக் கைகளையேஆயுதஙகளாககொண்டு யுததஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனர். அபபோது ஒருவர்க்கொருவர் முத்லிலகைபிடித் துப பிறகுபாதவநதனஞசெய்து தோளிறகட்டினகச்சை அசையுமபடி அடிக்கைகளினால விலாபபுறங்களில தட்டிக்கொண்டனர். ஜனமே ஜயரே! இருகைகளாலும பலமுறைதோளதடடி ஒருவரையொருவர் இடித்து அங்கத்தினால அஙகததைக்கட்டி மறுபடியும தோளதட டிச் [1]சித்ரஹஸ்தங்கள முதலியவற்றைச்செய்து ஒருவர்க்கொருவர் கச்சைகளுக்குள் கைகளை நுழைததனா. கழுத்திலுமகன்னத்திலும் நெருப்புப்பொறிபறகக அடிபபதனால் இடிமுழக்கததை யுண்டாக்கி னர். கயிறறினாறகடடுவதுபோலக கைகளினால்கட்டுவதாகிய பாகு பாசம்முதலிய கட்டுகளைககட்டிக் காலகளினால [2]தலையில்உதைத்து மார்பில கையாலறைநது இருகரஙகளையுமகோததுத தலையில் அறைவ தாகிய பூர்ணகுபபமென்னுமஅடியையும இருவருமசெய்தனர். கையி னால்கையைநெருக்கி யானைகள்போலவும மேகஙகளபோலவுமகாஜித் துக்கொண்டு, கைகளையேஆயுதஙகளாகவைத்துக்கொண்டஇருவரும் கையறைவிழுமபொழுது ஸிம்மங்களைப்போலக் கோபிததுப்பாரத்து ஒருவரையொருவர்இழுததிழுதது யுததஞசெய்தனர். அவவிருவரும் உடம்பினால் உடம்பைக்கசக்கியும கைகளோடுகைகளைப்பின்னியும் வயிற்றிலும் இடுபபிலும விலாபபுறங்களிலும ஒருவரையொருவர்

---

1 மிகுநதபயிற்சியினால் வெகுவிரைவாகக் கைகளைமேலும்கீழும்குறுக்கி லும் நீட்டல்மடக்கல் முதலியவை.

2 நரம்புகளை உதைத்துஎன்பதுபழையஉரை.

பிடிததெறிநதனா. நன்றாகபபயின்றஅவ்விருவரும உடமபைச்சுருக்கிக்கொண்டு தமதுவயிறறிற்குககீழேயும கழுததிலேயும மார்பிலேயும கையைபபோடடுததளளினா. உலகததிலுளளசிறநதகைசசண்டைகள்எல்லாவற்றிற்கும மேலாக [1]ப்ருஷ்டபங்கததையும செய்தனர். இரண்டுகைகளினாலுண்டாகும [2]ஸமபூர்ண மூாசசையையும பூாணகுமபம, [3]திருணபீடம, [4]பூாணயோகம, [5]முஷ்டிகம முதலானயுததஙகளையும தங்கள்ஸாமாததியத்தை ஒருவர்க்கொருவர் காண்பிபபதறகாக நினைததபடியெலலாஞ்செய்தனர். ராஜசரேஷ்டரே! அபபோது அநநகரததிலவஸிக்கும பிரமமக்ஷததிரியவைசியசூதரர்களனைவரும் பெண்பிளளைகளகிழவாகளுளபட ஆயிரக்கணககாக அவாகளுடையயுததததைககாண்பதறகு வநதுசோநதனா. அநதஜனக்கூட்டஙகள்நிரமபியிருநததனால அவவிடம் நெருககமாயிருநதது. அபபோது கைகளின் அடியினாலும பிடிததலாலும விடுததலாலும மலையும் இடியுமஸநதிததாறபோல அவவிருவருமஸநதித்தனா. பலவான்களிறசிறநதவரான அவவிருவரும தநதமபலததினால மிக்கஉதஸாஹமுள்ளவாகளாய் ஒருவரையொருவாஜயிக்கக்கருதி ஒவவொருவரும மற்றொருவா இளைககுமஸமயததை எதிர்பாரததுககொண்டு, தலைகளினால் ஆடுகளும விருக்ஷங்களினாலராக்ஷஸர்களும காலகளினால் உயர்நதகுதிரைகளும மூக்குக்களினால் தித்திரிபபறவைகளுமபோல (கைகளால்) சண்டைசெய்தனர். ராஜாவே! அநதபபோர்க்களததில அவ்விரண்டு பலசாலிகளுடைய அநதபபயங்கரமானயுததம் விருத்திராஸுரனுக்கும்இநதிரனுக்கும நடநதயுததமபோல ஜனங்கள்விலகியோடும்படி நடநதது. தூரததிலதள்ளியும ஸமீபததிலஇழுததும் பின்னோடியிழுததும சுறறியிழுததும பலவகையாகஒருவரையொருவர் இழுத்தனர். முழஙகாலகளினால இடிததனர். பிறகு பெருங்காஜனையினால் ஒருவரையொருவர் பயமுறுததிப பெருமபாறைகள்விழுவதுபோன்ற அறைகளினால் அறைநதனர். பிறகு ஜராஸநதன் தனதுமுஷ்டியினால்

---

[1] முதுகைததரையிற் படும்படிசெய்வதனால் உணடாகும்அவமானம்என்பது.

[2] வயிறுமுதலானஇடங்களில கசக்குவதனாலுணடாகும் மூர்ச்சைஎன்பதுபழையஉரை.

[3] நார்முதலியவற்றினாற் கயிறுதிரிப்பதுபோல ஒருவரோடொருவர்கை கால்களைப்பினனிக்கொளவது;

[4] தலைமுதல்கால்வரையில முழுஉடம்பையும் சேர்ததணைப்பது. 'அசதியிலடித்தல' என்பதுபழையஉரை.

[5] ஓரிடத்தில்குத்துவதாகக் காட்டி மற்றோரிடத்திற்குததுவது.

பீமஸேனனோமாபிலடித்தான். அந்தபபீமஸேனனும ஜராஸந்தனோமார்பிலேயேயடித்தான். அகன்றமார்பும நீண்டகைகளுமுடையவர்களும் கைசசண்டையில்தேர்ந்தவர்களுமாகிய அவ்விருவர்களும் இருப்புலக்கைகள்போன்ற கைகளினால்போர்செய்தனர். கார்த்திகைமாதம முதலதேதியாரமபிதத அந்தயுததம் பதினேநதுதினங்கள் இரவுமபகலும ஆகாரமிலலாமலும் ஓய்விலலாமலும நடநதுகொண்டிருநதது. மஹாதனுமாகளானபீமஜராஸந்தாகளின்யுததம திரயோதசி (பதின்மூன்றுவதுநாள்) வரையில் அவவாறேநடநதது. சதுர்தசி தினம் (பதினான்காவதுநாள்) ராதரி ஜராஸந்தன் களைப்பினாலயுத்தஞ்செய்யாமல்நின்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! அவ்வரசன் அவ்வாறுகோதரிருநததைக்கண்டு ஜனார்த்தனா பயங்கரமானசெய்கையைசெய்தபீமஸேனனைதூண்டுவதற்காக, "ஓ! குநதியின்மைநதனே! யுத்தத்திலஎய்நதுபோனசதருவைபபிடிபபது எளிது; முற்றினுமபிடிக்கபடிவ்தனால் அவன் தன்னுயிரைவிட்டுவிடுவான். குந்திபுத்திரனே! ஆதலால, இவவரசனை இபபோதே நீபிடிக்கவேண்டும். பாதசசேஷ்டனே! கைகளால் இவனுடன்யுதஞசெய்" என்று சொன்னார். • வீரர்களானபகைவாகளை ஹதஞசெய்பவனுகிய அந்தபபீமஸேனன், கிருஷ்ணன் இவ்வாறுசொன்னவுடன் ஜராஸநதனுக்கு அதுதருணமென்றுஅறிநது அவனைக்கொல்லஎண்ணங்கொண்டான். பிறகு பலவான்களிறசிறநதவனும கௌரவாகளைமகிழ்விப்பவனுமான விருகோதரன் யாராலுமஜயிக்கமுடியாத ஜராஸநதனைஜயிபபதறகாக அவனைகோபததுடன்பிடித்தான்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஜராஸந்தவதமானபிறது கிருஷ்ணன் சிறையிலிருந்தகஷத்திரியர்களைவிடுவித்ததும், ஜராஸந்தபுத்திரனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்வித்ததும், பீமார்ஜுனர்களோடு ஜராஸந்தனுடைய ரதத்திலேறி இந்திரப்ரஸ்தம்சென்று யுதிஷ்டிரருக்குஜயத்தைச்சொன்னதும், பிறது பாண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்குச்சென்றதும்.)

அதன்பிறகு, பீமஸேன்ன் ஜராஸநதனை வதஞ்செய்வதற்காகச் சிலாக்கியமானஎண்ணததையடைநது, கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, "யாதவச்ரேஷ்டரே! கிருஷ்ண! உமக்குவேண்டினவரைப் பெரும்பாலும்

அழித்தவனுகிய இந்தப்பாவியின்விஷயத்தில் யான்காலம்போக்கத் தகாது" என்றுசொன்னன். இவ்வாறு அவனுல்சொல்லப்பட்ட புருஷச்ரேஷ்டரான கண்ணபிரான் ஜராஸந்தவதஞ்செய்யவிருதேகா தரணத்தூரிதப்படுத்தி மறுமொழிகூறலானர். "பீமா! உன்னிடத்தி லிருக்கும் தெய்வீகசக்தியையும் வாயுபகவானுடையபலத்தையும் இப்பொழுது ஜராஸந்தனிடத்தில்காண்பி. மஹாரதனும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமான இந்தஜராஸந்தன் உன்னுலேதான் கொல்லப் படத்தக்கவனென்பதைக் கோமந்தமென்னும் சிறந்தபர்வதத்தில் காற்றுவழியாகவந்த ஆகாயவாணியினுற்கேட்டேன். அதனுல் இவன் (அபபோது) விடபபட்டான். மாகதனைத்தவிர மற்றெவன் பலதேவ ருடையபலத்திலகப்பட்டுப் பிழைபபான்? மஹாபலசாலியே! ஆத லால், உன்னைவிட வேறுயாராலும் இவனுக்குமரணம்விதிக்கப்பட வில்லை. சிறந்தகைகளையுடையவனே! வாயுபகவானைத்தியானித்து இம்மகதராஜனைக்கொல்" என்றுசொன்னர். மஹாபலசாலியும் எதிரி களைஜயிப்பவனுமாகியபீமன் கிருஷ்ணனுல் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட வுடன் கிருஷ்ணனைநமஸ்கரித்து அர்ஜுனனைத்தழுவி வாயுபகவானை மனத்தில்தியானித்து வாயுபகவானுடையபலத்தினுல்பூரிக்கப்பெற்ற வனுகிச் சிறந்தபலசாலியானஜராஸந்தனைத்தூக்கிச் சுழற்றினன். பரத ச்ரேஷ்டரானஜனமேஜயரே! அவனை நூறுசுற்றுச்சுற்றி முழங்கால் களால்முதுகையழுத்தி ஒடித்தான்; அவனை அரக்கிக் கர்ஜனைசெய் தான். மஹாபலசாலியானபீமன் கையினுல் அவன்காலைபபிடித்து இரண்டாகக்கிழித்தான். ஜராஸந்தன்கசக்கப்படுவதனுலும் பீமன் கர்ஜிப்பதனுலும எல்லாப்பிராணிகளும் பயங்கரமானபெரியகோஷத் தைச்செய்தன. பீமஸேனனும் ஜராஸந்தனுமாகிய இருவருடைய கூச்சலினுலும் மகததேசத்தவனைவரும நடுங்கினர். ஸ்திரீகளின் கர்பபங்கள் கரைந்துவிழுந்தன. பீமஸேனன்கர்ஜனையைக்கேட்ட மாகதர்கள், 'இமயமலைவெடிக்கிறதா? அல்லது பூமிபிளக்கிறதா?' என்றுநினைத்தனர். அதன்பிறகு, கிருஷ்ணபகவான் ஜராஸந்தனைக் கொலைவதற்காகப பீமனைநோக்கி; கையினுல்கோரையையெடுத்து ஜரா ஸந்தவதத்தைக்குறிப்பித்து அதையிரண்டாகக்கிழித்தார். உடனே பீமஸேனன்தெரிந்துகொண்டு ஜராஸந்தன் காலைபபிடித்துத்தூக்கி அவன்தேகத்தைஇரண்டாகக்கிழிதது்போட்டுக் கர்ஜித்தான். பரா க்ரமசாலியானஜராஸந்தன் மறுபடியும் தன்இரண்டுபாகங்களுமஒன் றுசேர்ந்து பீமனுடன்கைச்சண்டைசெய்தான். எல்லாபபிராணிகளுக் கும் பயத்தையுண்டுபண்ணி மூபிர்ஸிவிர்க்கச்செய்வதும் எல்லாஉலகங்

'களையும் அழிபபதுமான கடுஞ்சண்டை அவ்விருவருக்கும் நடந்தது. ஸ்ரீயபபதியானகண்ணபிரான் ஜராஸநதவதத்தின் உபாயத்தைக் குறிபபிடுவதற்காகத் திரும்பவும பீமஸேனனுக்கு ஒருகோரையை யிரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாறறிபபோட்டார். பீமஸேனன் உடனே யறிந்துகொண்டு ஜராஸந்தனை இரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப போட்டுவிட்டுக் கர்ஜித்தான். ராஜாவே! அபபோது ஜராஸந்தன் மாம்ஸமும் எலுமபும் கொழுபபும தோலுமஉலர்நது மூளைவெளிப பட்டுப பிணமாகி உண்டைபோலானான். சததுருவதஞ்செய்தவீரர் கள் அநதஇரவில் உயிர்நீங்கித் தூங்கினவன்போலிருநத ஜராஸந்தனை அரண்மனைவாயிலிற்போட்டுவிட்டு வெளிபபட்டனர். கிருஷ்ணன் கொடிகட்டினஜராஸந்தனுடையதேரைபபூட்டிப பீமார்ஜுனர்களை அதில்ஏற்றிக்கொண்டு தமதுகுலத்தோரானக்ஷத்திரியர்களைவிடுவித் தார். பெரும்பயததினின்றுமவிடுவிக்கபபட்ட அவ்வரசர்கள ரத்னங் களைபபெறத்தக்கவரான கண்ணனையடைநது ரத்தினங்களைக்காணிக் கையாகஅளித்து அவரைத தங்களுக்குராஜாவாகசசெய்தனர். இர ண்டுகைகளாலும்யுத்தஞசெய்பவனும் பிறருடையகைபபயிற்சியைத் தடுபபவனும் அழகியஉருவமுள்ளவனும் மற்றஅரசர்கள்எவராலும வெல்லமுடியாதவனுமான பெயாபெறற அர்ஜுனன் ஆயுதங்கள் செலவில்லாமலும் புண்படாமலும சத்துருவைஜயித்துக் கிருஷ்ணனை ஸாரதியாகஅடைநது தன்ஸஹோதரனானபீமனுடன்கூட அந்தத திவ்யரதத்திலேறி ராஜாக்களுடன் கிரிவ்ரஜததிலிருநது புறபபட் டான். பீமார்ஜுனர்களென்னும யுததவீரர்களாலஏறபபெறறதும் கிருஷ்ணன் ஸாரத்தியமசெய்யபபெற்றதுமான அநதச்சிறந்தரதம் எந்தவில்லாளிகளும் வெலலக்கூடாததாக விளங்கிற்று. தாரகாமய மென்னும் தேவாஸுரயுத்தத்தில இநதிரனும்விஷ்ணுவுமஏறிச சஞ் சரித்ததாகிய அநதஜராஸநதனுடையரதததில் கிருஷ்ணன்ஏறிச்சென் றார். காற்றுக்கொபபான வேகமுளளகுதிரைகளைநடத்தும புரு ஷோத்தமரான கண்ணபிரானைக்கண்ட ஜராஸநதனுடையநகரத்து ஜனங்கள், "இவவாறு கிருஷ்ணனால்நடத்தபபட்டவர்களும் பிறர் செயற்கரியகாரியததைசசெய்தவர்களுமாகிய இநதத்தேரிலிருக்கும் இந்தமஹாவீரர்களிருவரையும் கண்ணெடுததுப பார்ககத்தக்கவன் உலகத்தில்யார்?" என்றுபேசிக்கொண்டனர்.

புடம்போடடபொன்னினால்பிரகாசிபபதும சதங்கைகளின்ஸரங் களை மாலைகளாகஅணிநதிருபபதும, மேகமுழக்கம்போன்ற சப்த முள்ளதும் பகைவரைக்கொன்று ஜயிததுவருவதுமான 'எநதரதத்தி

லேறித் தேவேந்திரன் (தாரகாமயயுத்தத்தில்) எண்ணூற்றுப்பத்து அஸுரர்களைக்கொன்றானே அந்த ரதத்தையடைந்து அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்கள் மிகவுமசந்தோஷமடைந்தனர். ஸஹோதரர்களான பீமார்ஜுனர்களுடன்கூட ரதத்திலிருந்தகண்ணனைக்கண்டு மகததேசத்தவர் வியபபுறறவராயினர். ஜனமேஜயரே! தெய்வக்குதிரைகள் பூடடபபட்டு வாயுவேகமாகச்செல்லும் அந்தரதம கிருஷ்ணனை லேறப்பெறறு மிகவும்சோபித்தது. அந்தச்சிறந்ததேரில் தேவர்களாற்செய்யபபட்டதும் எங்கும்தடையிலலாததும் வானவிற்போலப் பிரகாசிபபதுமான அழகுள்ளகொடியானது ஒருயோசனைதூரம்வரையில காணபபட்டது. பிறகு கிருஷ்ணன் கருடனைநினைக்க, கருடனும் அந்தநிமிஷத்திலேயேவந்தார். அந்தக்கருடனுல் அக்கொடியானது உயர்ந்த பெரியவிருக்ஷமபோலிருந்தது. அந்தச்சிறந்த ரதத்தின்கொடியில் வாய்திறந்து பேரிரைச்சலிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பூதங்களுடன்கூட நாகங்களைபபக்ஷிபபவரானகருடனும்இருந்தார். அவர் நடபபகலில் ஆயிரங்கிரணங்களுமசேர்ந்த ஆதித்தன்போலத் தம் மொளியினுல் எந்தபபிராணிகளும கண்ணெடுத்துபபார்க்கக்கூடாதவராக மிகபபிரகாசித்தார். இராஜாவே! அந்த உயர்ந்த தெய்வக்கொடியானது மரங்களில்லதடைபபடாததாகவும ஆயுதங்கள்ால்அடிக்கப்படாததாகவும இவ்வுலகத்தில மானிடர்களால காணப்பட்டது. புருஷோத்தமராகியகண்ணபிரான் பீமார்ஜுனாகளுடன்கூட மேகமுழக்கம்போன்றசபதமுள்ள அந்தத் திவ்யரதத்திலேறிப் புறபபட்டார். அந்த ரதத்தை இந்திரனிடத்திலிருந்து வஸுவென்னுமஅரசனும் வஸுவினிடமிருந்து பிருஹத்ரதனும பிருஹத்ரதனிடமிருந்து அவன்புதலவனை ஜராஸந்தனும வரிசையாகஅடைந்தனர். சிறந்த கைகளுள்ளவரும பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய தாமசைக்கண்ணர் அந்தக்கிரிவ்ரஜமென்னும் ஊரிலிருந்து வெளியிறசென்று மேடுபளளமில்லாத சமனானஇடத்தில நின்றார். ராஜாவே! அபபோது அவ்விடத்தில் அந்தகவ்ருஷ்ணிவரும் பிராம்மணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு சாஸ்த்ரத்திற்சொன்னபடி பூஜைக்குரியகாரியங்களைசெய்து கிருஷ்ணனை எதிர்கொண்டழைத்தனர். சிறையிலிருந்துவிடுபட்ட அரசர்களும கிருஷ்ணனைபபூஜித்துத் துதித்துப பின்வருமாறுபேசலுற்றார்.

"சிறந்தகைகளையுடையவரே! துர்மென்னும்சேற்றைடுகூடிய ஜராஸந்தனென்னும் பயங்கரமானமடுவில்முழுகியிருக்கும் அரசர்களை இப்போது கைதூக்கிவிட்டுத் தருமத்தைக்காபபாற்றினது, பீமனை

'யும்அர்ஜுனனையும் உதவியாகக்கொண்டவரும் தேவகீபுத்திரருமான உமக்குஅரிதன்று. யாதவராகஅவதரித்த விஷ்ணுதேவ! மிகக்கொடியதான மலைக்கோட்டையில் துயரபபட்டிருந்தவர்களை, விடுவித்ததனால் எங்கும்விளங்கும் புகழைஅடைந்தீர். ஸந்தோஷம். புருஷோத்தமரே! நாங்கள் என்னசெய்யட்டும்? வணங்கிநிற்கும் எங்களுக்குக் கட்டளையிடும்; நீர்கட்டளையிடுவது செயற்கரியதாயினும் அரசர்கள் அதைச்செய்தானதுபோலவே நினையும்" என்றனர். சிறந்தமனமுள்ளகண்ணபிரான் அவர்களைத் தைரியப்படுத்தி, "யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயயாகஞ்செய்ய விரும்புகிறார். அரசர்க்கரசராயிருக்க விரும்பிய தர்மத்தில்பிரவிருத்தித்த யுதிஷ்டிரரை அறிந்து நீங்களெல்லாரும் அவருக்கு உதவிசெய்யவேண்டும்" என்றுசொன்னார். அரசர்களிற்சிறந்த ஜனமேஜயரே! உடனே அவ்வரசர்களெல்லோரும் கிருஷ்ணனுடைய அந்தச்சொல்லை மிகஅன்புள்ளமனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு 'அப்படியேசெய்கிறோம்' என்றுகூறினர். அவ்வரசர்கள் கிருஷ்ணனுக்கும இரத்தினங்களைசேர்பபித்தனர். கண்ணபிரான் பெற விருபபமில்லாமலிருந்தும அவர்களிடமிருந்த தயையினால் அவற்றைப பெற்றுக்கொண்டனர். ஜராஸந்தன்புத்திரனான பெரியமனமுள்ள ஸஹதேவனென்பவன் பிரஜைகளோடும் மந்திரிகளோடுங்கூடத தன்புரோஹிதரை முன்னிடடுக்கொண்டு வெளிபபட்டுவந்தான். அந்தஸஹதேவன் அனேகரத்னங்களை முன்னேவைத்து மிக்கவணக்கத்தோடு நமஸ்காரஞ்செய்து புருஷோத்தமராகிய வாஸுதேவரை அடைந்தான். புருஷோத்தமரானகிருஷ்ணன் அபபோது பயத்தினாலவருந்தின அவனுக்கு அபயமளித்து அதன்பிறகு அவனது விலைபெற்றஇரத்தினங்களைப பெறறுக்கொண்டார். அந்த ஸஹதேவன், "சிறந்தகைகளையுடைய புருஷோத்தமரான ஜனார்த்தனரே! மஹாபுருஷரே! என்பிதாசெய்த அபராதத்தை நீர் மனத்தில் வைக்கதகாது. கோவிந்தா! உம்மைச சரணமடைந்திருக்கிறேன். பிரபுவே! என்மீது அனுக்ரஹஞ்செய்யக்கடவீர். தேவகீபுத்ரரே! உம்மிடத்திலும் பீமாரஜுனர்களிடத்திலும் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு என்பிதாவின் தேகஸமஸ்காரஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். இனி நான் அச்சமற்று விரும்பினபடி ஸுகமாக ஸஞ்சரிக்கக்கடவேன்" என்றுசொன்னான். ஐயா! இவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு ஸஹதேவன்மேல் அன்புகூர்ந்த கண்ணபிரானும் மஹாரதர்களான பீமார்ஜுனர்களும, "இராஜாவே! உன்பிதாவுக்கு ஸம்ஸ்காரஞ்செய்யலாம" என்றுகூறினர். 'ஜனமேஜய

ரே! கண்ணனும் பீமார்ஜுனர்களும் அவ்வாறுசொல்லக்கேட்டு மகததேசத்தரசனுகிய அநதஸஹதேவன் மநதிரிகளுடன்கூட விரைவாக நகரத்துக்குள்சென்று, சந்தனக்கட்டைகள், கோலேயம், ஸாரம், காரகில்முதலிய கட்டைகளினுல் சிதைசெய்து பலவகை ஸுகநத தைலங்களேயும் பெருநெய்த்தாரைகளேயும் பொழிநது நாற புறங்களிலும மலர்களே இறைத்து ஜராஸநதனைத் தஹனஞ்செய்தான். பிறகு ஸஹதேவன் ஸ்வர்க்கத்துக்குசென்ற தன்பிதாவை உத்தேசித்ததுத் தமபிமார்களுடன் ஜலதர்பணஞ்செய்தான் அநத ஸஹதேவன் கண்ணனும பெரும்பாக்கியம்பெறற பீமார்ஜுனர்களும் இருக்குமிடத்திறகுப் புறபபட்டுவநது கண்ணபிரானிவணங்கிக் கைகூபபி, "கோவிநதா! மாடுகள், செம்மறியாடுகள், வெளளாடுகள், எருமைகள் முதலியவைகளும் யானைகளும் குதிரைகளும பலவகைவஸ்திரங்களும மிகுதியானரதினங்களும் இதோ இருக்கின்றன. தர்மராஜாவுக்குக் கொடுக்கலாம்; அல்லது தாங்களெவ்வாறு நினைக்கிறீர்களோ அவ்வாறுசெய்யலாம்" என்று விண்ணபஞ்செய்தான். புருஷோத்தமரானகிருஷ்ணன் பயத்தினுல்வருந்தின அநதஸஹதேவனென்னும் ஜராஸநதன்புத்ரனுக்கு அபயமளித்து அவனை மகதராஜனுகப பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அதன்பிறகு வீலிபெறறஇரத்தினங்களேப பெற்றுக்கொண்டார். புத்திசாலியான அவ்வாசன் கிருஷ்ணனேடு ஸ்நேஹதையடைநது பீமார்ஜுனர்களாலும் மிக மதிக்கபபெற்றுத் திரும்பவும் பிருஹத்ரதன்நகரத்தில் பிரவேசித்தான். பீமார்ஜுனர்களோடுகூடிய கண்ணபிரான் அரசர்களினவரையும் அவரவர் பிராயதுக்குத்தக்கபடி மரியாதைசெய்து 'தர்மராஜாவின் அன்பைவிரும்புகிற மஹாத்மாக்களானநீங்கள் ராஜஸூயயாகத்திற்குவரவேண்டும்' என்றுசொல்லி, அவர்களெல்லாருக்கும் கட்டளேயிட்டு விடைகொடுத்தார். கிருஷ்ணனுல் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்ற அநதவீரர்களான அரசர்களனைவரும் மகிழ்ந்து அப்படியேயாகட்டுமென்று சொல்லி, மிகுநதஉதஸாஹதினுற் பிரகாசிப்பவர்களாகி அளவற்றஇரத்தின்ங்களேயெடுத்துக்கொண்டு பீமார்ஜுனகிருஷ்ணர்களோடுசேர்ந்து புறப்படடனர். சிறநத ஜயலக்ஷுமியோடுகூடிய புருஷச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் மிகுதியான இரத்தினங்களேப் பெற்றுக்கொண்டு பீமார்ஜுனர்களுடன்கூடப் புறப்பட்டார். அச்சுதர் பீமார்ஜுனர்களுடன் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குச்சென்று தர்மராஜாவைச் சந்தித்து, அன்புடன், "அரசர்க்கசரானதர்மராஜாவே! பலவானுனஜராஸநதன் பீமனுல்கொல்லப்பட்டதும் இந்த

ராஜாக்கள் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதும் நற்காலம். பாரதரே! இந்தப்பீமார்ஜுனர்களிருவரும் புண்படாமல க்ஷேமமாகத் திரும்பத தடுத்துநகரமசோந்ததும நல்லகாலம்" என்றுசொன்னர். பிறகு யுதிஷ்டிரர்மகிழ்ந்து கிருஷ்ணனை தக்கபடிபூஜித்துப் பீம ஸேனனையும் அர்ஜுனனையும தழுவிக்கொண்டார். அவ்வாறு ஜராஸந்தனையடித்துத தமஇருஸஹோதரர்களால உண்டாக்கப்பட்ட ஜயத்தையடைந்து தம்பிமார்களுடன்கூடித் தர்மராஜர் மகிழ்ந்தார். மகிழ்வுற்றதர்மராஜர் ஜஞர்ததனரைபபார்தது, "ஓ! புருஷசரேஷ்டரே! பலத்தினால் கொழுததவனும் சிறந்தபராகரமசாலியும மகதராஜாவுமான ஜராஸந்தன் பீமஸேனனாலகொலலபபட்டது உமமையடைந்த தனாலன்றே? இனிக்கவலையறறு ராஜஸூயமெனனும சிறந்தயாகத்தை நிறைவேறறுவேன். ஜனார்தன! உமது புததிபலததை மேற்கொண்டுதான் நான் இந்தயாகததுகுரியவனுகிறேன். புருஷோத்தமரே! ஜராஸந்தன்கோபிதது உமதுகீரததியைப பூமியிலிருந்து [1] குடித்துவிட்டான். ஜராஸந்தனை வதஞ்செய்ததினாலேயே உமகருமிருந்தசிறபபுக்கள்வந்தன" என்றுசொன்னர். இவ்வாறு ஸம்பாஷணைசெய்தபின் தர்மராஜா அந்த உயர்ந்ததேசைப பிரபுவான கிருஷ்ணனுக்குக்கொடுத்தார். இவவாறு தாமராஜரால் கௌரவிக்கபபெற்ற அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் ஸந்தோஷமடைந்து அவாமேலன்புவைத்து அந்தஜராஸந்தராதத்தைப பெற்றுக்கொண்டு அர்ஜுனனுடன் மகிழ்ந்திருந்தார். தர்மராஜா ஸஹோதரர்களுடன்கூட அரசர்களை அவரவர்வயதுக்குத்தக்கபடி ஸந்தித்துக் கௌரவித்துப் பூஜித்து விடைகொடுத்தனுபபினர். யுதிஷ்டிரரால் விடைகொடுக்கபபெற்ற அவ்வரசர்கள் மனமகிழ்ந்து பலவகைகளானவாஹனங்களிலேறி அங்கிருந்து விரைவாகத் தமதம்தேசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயரே! பேரறிவாளரும புருஷசிமமமுமான கண்ணபிரான் தமக்குபபகைவனான ஜராஸந்தனை பாண்டவர்களால் இவ்வாறு கொல்வித்தார். பகைவரையடகுகிறவராகிய கண்ணபிரான் தம்புத்தியைமுன்னிட்டு ஜராஸந்தவதஞ் செய்வித்தபிறகு, தர்மபுத்திரர், குந்தி, த்ரௌபதி, ஸுபதரை, பீமஸேனன், அர்ஜுனன், நகுல ஸஹதேவர்கள் இவர்களிடமசொல்லிக்கொண்டு தௌம்யமுனிவரிடம் விடைபெற்றுத தமதுநகரத்திற்குப்புறபபட்டார். யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்களால பின்செல்லப்படடு நிகாற்றபுகழ்பெறறு மிகுந்தமகிழ்ச்சியோடுகூடிய கண்ணபிரான் மஞ்சுவேகமாகச்செல்வ

[1] இலலாமற்செய்துவிட்டான்.

தும தர்மராஜரால் கொடுக்கப்பட்டதுமான அந்தச் சிறந்ததெய்வத் தேரிலேறித் திசைகளெல்லாம ஒலிக்குமபடி துவாரகாநகரத்திற்குச் சென்றார். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அபபோது யுதிஷ்டிரர்முதலான பாண்டவர்கள் சிறநதகாரியம்செய்பவரான கிருஷ்ணபகவானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தனர். ஜனமேஜயரே! தேவகீபுத்ரரான கிருஷ்ணபகவான் மிகபபெரிய ஜயத்தையடைநது அரசர்களுக்கு அபயமளித்துச் சென்றபோது அநதசசெய்கையினால் மறுபடியும் அவர்புகழ் மிகபபெருகிறது. ராஜாவே! பாண்டவர்கள் திரௌபதிக்கு மிகுந்தஸநதோஷத்தையுண்டுபண்ணினர். தாமராஜா அநதக்காலத்தில் அறமபொருளின்பங்களையுடையதாகப் பிரஜாபரிபாலனஞ்செய்வதற்கு எதுதகுநததோ அநதக்ஷத்ரியதர்மத்தைப்பற்றிப்பேசினார்.

ஜராஸந்தவதபர்வம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம்.

(அர்ஜுனன் பீமன் நதுலஸஹதேவர் முதலானவர்கள் தர்மராஜாவினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தவித்தலியே திக்விஜயத்துக்குச் சென்றார்களென்று வைசம்பாயனர் சுருக்கமாகச் சொல்லியது.)

தர்மவான்களிற் சிறந்தவரும தர்மததைச்செய்ய விருமபுகிறவரும் பகைவரைத் துன்புறசசெய்கிறவருமான தர்மபுத்திரர் நாரதர் சொன்னதை நினைத்துப பெருமூச்செறிநதார். ஆயுதநதரித்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவனும [1]அக்னிபகவானுல சிறநதவில்லையும் அம்புவற்றாத பெருநதூணிகளையும ரதத்தையும் கொடியையும [2]ஸபையையும் அடைநதிருபபவனும இநதிரபுத்திரனும [3]சுருதியின்புத்திரனுமாகிய அர்ஜுனன், தர்மராஜாவினுடைய குறிபபையறிந்து அவரெண்ணினதை முடிக்கக்கருதி அவரிட மபேசலானான்.

"இராஜாவே! வில், அஸ்த்ரம், அம்புகள், பராக்ரமம, ஸஹாயம், பூமி, கீர்த்தி, சேனை இவையெல்லாம் என்னுலடையப்பட்டிருக்கின்றன. உமமுடைய எநத அபிஷ்டமும சாதிக்கக்கூடாமலிருக்கிறதோ

---

[1] இங்கு 'பார்த்தப்ராப்ய' என்ற உததரதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது. 'ப்ராப்தம் ப்ராப்ய' என்பதற்கு அக்னியினுல் கிடைத்த வில் முதலியவற்றையடைந்து என்பது பொருள்.

[2] அக்னியிலிருந்து காப்பாறறப்பட்ட மயன்செய்ததாதலால் ஸபையும் அக்னிபகவானுல் கிடைத்ததாகச் சொல்லப்பட்டது.

அதைச்செய்வதற்கு உபாயம பொக்கிஷத்தை நிரபபுவதுதானென்று நான்நினைக்கிறேன். அரசர்களுக்குத தலைமையானவரே! எல்லா அரசர்களையும் கப்பங்கொடுக்கச் செய்வேன். சிறந்ததிதியிலும் சிறந்த நக்ஷத்திரத்திலும சிறநதலக்னத்திலும குபேரனுல் ஆளப்பட்ட திசையை ஜயிக்கப்புறப்படுவேன்" என்றான். தனஞ்சயன் சொல்லக்கேட்டுத் தர்மராஜர் அழகும்கம்பீரமுமான குரலுள்ளவராக்கினுல் அவனுக்கு மறுமொழிகூறலானர். "பரதசரேஷ்டனே! யோக்கியர்களான பிராம்மணர்களைக்கொண்டு [1]ஸ்வஸ்திவாசனஞ செய்வித்துப் பகைவர் துயருறுமபடியும அன்பர் களிக்குமபடியும புறபபடு. பார்த்தா! உனக்கு ஜயமநிசசயம. நீ விருமபின பலனையடைவாய்" என்றார். அவர இவவாறுசொன்னவுடன் அரஜுனன் பெரியஸைனியத்தினுல்சூழபபெற்று அக்னிபகவானுறை கொடுக்கபபட்டதும் ஆச்சரியமாகச் செல்வதுமாகிய திவ்யரதத்திலேறிச் சென்றான். அவ்வாறே பீமஸேனனும் புருஷசரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் தர்மராஜரால் கௌரவிக்கபபெறறுச சேனைகளுடன்சென்றனர். ஜனமேஜயரே! குபேரனுகஇஷ்டமான வடதிசையை அர்ஜுனனும் கீழ்திசையைப பீமஸேனனும தென்திசையை ஸஹதேவனும் மேற்றிசையை அஸ்தரங்களையறிந்த நகுலனுமம ஜயித்தனர். பிரபுவான தர்மராஜர் நண்பாகளின்கூடடங்களினுல சூழபபெற்றுச சிறநதலீசு வரியதேரோடு காண்டவபரஸ்தத்தின் நடுவில இருநதார்.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(திக்விஜயத்தைப்பற்றி விரிவாகச்சொல்லும்படி ஜனமேஜயர்கேடக, வைசம்பாயனர் முதலில் அர்ஜுனன்வடதிசையை ஜயித்ததைச் சொல்லத்தொடங்கிப பகதத்த ஜயம்வரையிற்சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! திக்விஜயத்தைபபற்றி விரிவாகச் சொல்லக்கடவீர் என் முன்னோர்களின் சிலாக்கியமான சரித்திரத்தைக கேட்பதில் என்விருபபந தீரவில்லை" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் கூறுகின்றார

"தனஞ்சயனுடைய ஜயத்தை உமக்கு முதலிற்சொல்வேன். பாண்டவர்களால் ஒரேகாலத்திலன்றே இபபுவனி ஜயிக்கபபட்டது.

---

[1] ஜயகரமான வேதமநதிரங்களை ஜபித்தல்.

பெரியமனமுள்ளவரும் குந்திபுத்திரருமான ராஜாவுமானயுதிஷ்டிரர் அர்த்தராஜ்யத்தையடைந்தபிறகு மஹாராஜாவென்னும் பெயரையடைவதில் எண்ணங்கொண்டார். அப்போது பூமியைஆண்டுகொண்டிருந்த க்ஷத்திரியர்கள இவர் பூமியைஜயிக்க இருப்பதையறிந்து எதிர்த்துவந்தனர். ராஜாவே! பூமியிலுள்ள அந்த க்ஷத்திரியர்களனைவரும அர்ஜுனனைப பயன்படாமற்செய்வதற்காக ஒன்றுசேர்ந்து ரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் தர்மராஜாவை எதிர்த்துசென்றனர். சிறந்தகைகளையுடையவனும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் யுத்தஞ்செய்யகருதின அந்தஅரசர்களைப பெரும்போரில் தன் பராக்ரமத்தினல் எதிர்த்தான் புஜபலத்தையுடைய அர்ஜுனனல் தோற்கசெய்யப்பட்ட அவ்வரசர்கூட்டம் காற்றினலடிக்கப்பட்ட மேகக்கூட்டமபோல நாற்றிசைகளிலும் பஞ்சாய்ப்பறந்தது. எதிரிகளானவீரர்களை வதஞ்செய்கிறவனான அர்ஜுனன் அந்தக்ஷத்திரியர்களை யுத்தத்தில்வென்றபிறகு வடதிசையை வசப்படுத்தச்சென்றான். சிறந்தகைகளையுடைய அர்ஜுனன் முதலில் [1]குலிங்கதேசத்தரசனை எளிதாகவே வசப்படுத்தினன். அவனுடன்சேர்ந்தே அர்ஜுனன் ஸால்வதேசநகரத்துக்குச சென்றான். சிறந்தமனமுள்ள அந்ததனஞ்சயன் ஸால்வநகரத்தைச்சேர்ந்து தனதுபராக்ரமத்தினல ஸால்வதேசத்தரசனுகிய உக்ரதன்வனென்பவனை வசப்படுத்தினன். வீரனான அர்ஜுனன் த்யுமத்ஸேனனென்னும் அந்தஅரசனை ஜயித்தது உடனே அவனைத தனது படைத்தலைவனுகச் செய்துகொண்டு கடதேசத்துக்குச்சென்றான். குந்திபுத்ரனான அர்ஜுனன் அந்தத்தேசத்தரசனுகிய ஸுகுமாரனைப பராக்ரமத்தினல் யுத்தத்தில்வசப்படுத்தி இரண்டாவது ஸேனைத்தலைவனாகச செய்தான். இராஜாவே! பகைவரைப்பீடிப்பவனுகிய ஸவ்யஸாசியானவன் அவனுடன்கூடவே சாகலத்வீபத்தில் பிரதிவிந்தியனென்னும அரசனை ஜயித்தான். சாகலத்வீபத்தவர்களும ஸபதத்வீபத்தவர்களுமான அரசர்களுக்கு அர்ஜுனன்சேனகளோடு பெரும்போர்உண்டாயிற்று. அர்ஜுனன் தர்மராஜாவுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அவர்களனைவரையும் ஜயித்து அவர்களுடன்சேர்ந்தே பராக்ஜ்யோதிஷமென்னும நகரத்துக்குச்சென்றான். இராஜாவே! அந்தநகரத்தில் பகதத்தனென்னும் மஹாராஜனிருந்தான். மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுக்கு அவனுடன் மிகப பெரியபோர் நேர்ந்தது. அந்த பராக்ஜ்யோதிஷராஜன் கிராதர்களாலும் சீனர்களாலும் கடலிலுள்ளதீவுகளில்வஸிக்கும மற்றுமுள்ள

[1] 'குளிந்ததேசம்' என்பது உத்தரதேசபாடம்.

அனேகயுத்தவீரர்களாலும் சூழப்பட்டிருந்தான். அவ்வரசன் எட்டு நாள்யுத்தஞ்செய்தபிறகு யுத்தத்தில சோர்வில்லாததனஞ்சயனைநோக்கி நகைத்துக்கொண்டு பேசலானான். "சிறந்தகைகளையுடைய கௌரவபுத்திரனே! தேவேந்திரனுடையருமானும் 'யுதத்தில்பிரகாசிப்பவனுமாகிய உனக்கு இந்தச்சூரத்தனம் தகும். நண்பனே! நான் மஹேந்திரனுக்குச சினேகிதன். யுத்தத்தில் இந்திரனுக்குத்தாழாதவன். ஆகிலும், யுத்தத்தில உனக்கெதிர்நிறக என்னல்முடியாது. பாண்டவனே! உனக்கு எந்தவிருபத்தை நான்செய்யக்கடவேன்; சொல். சிறந்தகைகளையுடைய 'புத்திரனே! நீ, எதைசசொல்லுவையோ அதைச்செய்வேன்" என்றுசொன்னான். அதற்கு அர்ஜுனன், கௌரவர்களிற்சிறந்தவரும் தர்மதேவதையின்புத்ரரும தர்மந்தெரிந்தவரும மஸத்தியஸந்தருமான யுதிஷ்டிரரென்னுமராஜா மிகுதியாகத் தக்ஷிணைகள்கொடுத்துச் சாஸ்திரபடி யாகஞசெய்கிறார். அவர் பூமிக்கு அரசராயிருப்பதை விரும்புகிறேன். அவருக்குக் கபபங்கொடுக்க வேண்டும். நீர் எனதுபிதாவான தேவேந்திரனுகருச் சினேகிதர்; என்னிடத்திலும அன்புள்ளவராயிருகிறீர். ஆதலால், உம்மை நான் கட்டளோயிடுவதில்லை. பிரீதியைமுன்னிடக் கொடுக்கவேண்டும்" என்றுசொன்னான். பகதத்தன் "குந்தியின்மைந்தனே! எனக்கு நீபபடியோ அபபடிததான் ராஜாவானயுதிஷ்டிரரும; நீசொன்னதையெல்லாம் செய்வேன்; உனகு மறறுமென்னசெய்யக்கடவேன்?" என்றான்.

இருபத்தேட்டாவ்து அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் வடதிசையில் சீவேதபர்வதம்வரையில் ஜயித்தது.)

இவ்வாறுசொல்லப்பட்டதனஞ்சயன் பகதத்தனபபார்த்து, "நீர்இதனை அங்கீகரித்ததினுலேயே எல்லாம்செய்ததாகும" என்று மறுமொழிசொன்னான். சிறந்தகைகளையுடையவனும் குந்திபுத்திரனுமானதனஞ்சயன் பகதத்தனை ஜயித்தபிறகு அங்கிருந்து குபேரனுலாளப்பட்ட வடதிசைக்குச்சென்றான். புருஷச்சிரேஷ்டனான அர்ஜுனன் அந்தர்க்கிரி பஹிர்க்கிரி உபகிரியென்னும் மலைநாடுகளை ஜயித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! மலைநாடுகளெல்லாவற்றையுமஜயித்து அவற்றி

---

1 சினேகிதனுடைய புத்திரனுதல்பற்றி 'புத்திரனே!' என்றான்.

ளுள்ள அரசர்களேஉட்படுத்தி நிலைநிறுத்தி மிகுதியானதனங்களேப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்குவிருப்பமுண்டாக்கி அவர்களணேவ ரோடுஞ்சேர்ந்து சிறந்தபோகைகளின்முழக்கத்தினுலும் தேருருளே களின்கோஷத்தினுலும யாணேகளின்கர்ஜணேயினுலும் பூமியெல்லாம் நடுங்கச் செய்துகொண்டு [1]உலூகதேசதத்தில் வஸிக்கும் பிருஹந்த னிடஞ்சென்ருன். அபபோது பிருஹந்தன் சதுரங்கதளத்தோடு தன துநகரத்திலிருந்து விரைவாகபபுறபபட்டு அர்ஜுனனுடன்போர்செய் தான். தனஞ்சயனுக்கும பிருஹந்தனுக்கும் பெரியயுத்தம்நடந்தது ப்ருஹந்தன் அர்ஜுனனுடையபிரதாபததைத் தாங்கமாட்டாமற் போஞன். வெலலமுடியாத மலேயரசனன பருஹந்தன் அர்ஜுன ணேத்தாங்குவது மிகககடினமெண்றுநிணேத்து ரத்னங்களெல்லாவற் றையுமெடுத்துக்கொண்டு அர்ஜுனனிடம்வநதான். ஜனமேஜய ராஜாவே! அர்ஜுனன் அவனுக்கு ராஜ்யத்தைநிலேக்கச்செய்து அவ னுடன்சேர்ந்து லேனுபிநதுவென்னுமஅரசணே விரைவில் ராஜ்யத்தை விட்டுவிலக்கினன். அர்ஜுனன் அநதலேனுபிநதுவின்ராஜ்யத்திலிரு ந்துகொண்டே மோதாபுரம, வாமதேவம, ஸுதாமம, ஸுலங்குலம, உலூகதேசத்தின்வடபாகங்கள் இவைகளிலுள்ள அரசர்களேத் தர்ம ராஜர்கட்டலேயிடுவதாகத் தூதர்களேயனுப்பி வருவித்தான். ராஜா வே! அதன்பிறகு கிரீடி பஞசகணமென்னுமதேசததைஜயித்தான். பிரபுவான அர்ஜுனன லேனுபிந்துவின்நகரத்தினருகிலுள்ள தேவ ப்ரஸ்தநகரத்தையடைந்து சதுரங்கதளத்தோடு அங்கேவாஸஞ்செய் தான். புருஷச்ரேஷ்டரே! சிறநதசக்திமானுனஅர்ஜுனன் அவ்வர சர்களணேவராலும சூழபபெற்றுப பூருவமசததவனுகிய விஷ்வகச்வ னென்னுமஅரசணே எதிர்த்தான். இராஜாவே! சூரர்களும மஹாரதர் களுமான மலேயரசர்களேப்போரில்வென்றபிறகு விஷ்வகசவனுல்ஆளப பட்டநகரத்தை லேனேயினுலேயேஜயித்தான். அர்ஜுனன் பௌரவ னுனவிஷ்வகச்வனேஜயிததபின் மலேநாடுகளில்வஸிக்கும் கொள்ளைக் காரர்களாகிய உத்ஸவஸங்கேதரென்னுமஏழுகூட்டத்தாரைஜயித் தான். அதன்பிறகு க்ஷத்ரியச்ரேஷ்டனுனஅர்ஜுனன் வீரர்களான காச்மீரதேசதத்தரசர்களேயும் சிற்றரசர்கள்பதின்மருடன்கூடிய லோ ஹிதனென்னுமரசணேயும் ஜயித்தான். ராஜாவே! அதன்பிறகு திரி கர்த்தர், தார்வர், கோகநதர், என்னும்பலதேசத்துக்ஷத்திரியர்களெல் லோரும் அர்ஜுனனிடம் வந்துசேர்ந்தனர். அதன்பிறகு அர்ஜு னன் [2]அவிஸ்ஸரியென்னும் அழ்கானபடடணத்தைஜயித்தான். உரகா

---

[1] உலூகதேசமென்று, சிலபிரதிகளில்காணப்படுகிறது.

புரியில்வஸிக்கும் ரோசமானனென்பவனையும் யுத்தத்தில்ஜயித்தான். அதன்பிறகு அவன் பலவகைஆயுதங்களினால் நன்றாகக்காக்கப்பட்ட அழகானஸிம்மபுரத்தைத தன்பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில்பீடித்தான். பாண்டவச்ரேஷ்டனும கௌரவர்களைவிருத்திசெய்பவனுமாகிய அர்ஜுனன் பிறகு எல்லாச்சேனைகளோடுங்கூட ஸும்ஹ தேசத்தையும் [1]சோளதேசத்தையும்ஜயித்தான். சிறந்தபராக்ரமசாலியும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் அணுகமுடியாதபாஹ்லீக தேசத்தைப் பெரியயுத்தத்தினால் பின்பு வசப்படுததினான். இந்திரபுத்திரனும் பாண்டவனுமான பல்குனன் முக்கியமானசேனையையழைத்துக்கொண்டு தரததேசத்தாரையும் காம்போஜதேசத்தாரையும் ஜயித்தான். வடகிழக்குத்திசையைச்சார்ந்திருபபவரும் காட்டில் வஸிப்பவருமான [2]தஸ்யுக்களனைவரையும் ஸமர்த்தனானஅர்ஜுனன் வென்றான். மஹாராஜாவே! லோஹர்களும பரமகாமபோஜர்களும் ரிஷிகர்களும் உத்தரர்களும் ஒன்றுசேர்நதுவர, அவர்களையும் அர்ஜுனன்ஜயித்தான். ரிஷிகதேசத்தில் ரிஷிகர்களுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும்நடந்தசண்டை தாரகாமயமென்னும தேவாஸுரயுத்தமபோல் மிகப்பயங்கரமாயிருநதது. ராஜாவே! அநத அர்ஜுனன் போர்முனையில் ரிஷிகர்களைவென்று அங்கே அவர்களிடமிருந்து கிளிவயிற்றுக் குச்சமானமான (நிறமுள்ள) எட்டுக்குதிரைகளைக்கொண்டுவந்தான். மயில்வர்ணமுள்ளவைசிலவும் அவறறிற்கு மேலானவைசிலவுமான, வேகமாகவும் சோராமலும் ஓடத்தக்க குதிரைகளைக் கப்பமாகக் கொண்டுவந்தான். புருஷச்ரேஷ்டனானஅர்ஜுனன் இமயமலையையும் நிஷ்குடமலையையும் யுத்தத்தில்ஜயித்துச் சுவேதபர்வதத்தையடைந்து அதில்வாஸஞ்செய்தான்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் திக்விஜயத்தைமுடித்துக்கொண்டு இந்திர ப்ரஸ்தம்வந்து சேர்ந்தது.)

பாண்டவச்ரேஷ்டனும் சிறநதசக்தியுள்ளவனுமான அர்ஜுனன் ச்வேதபர்வதத்தைத்தாண்டி த்ருமனென்னும்கிம்புருஷனுடைய புத்திரனால் காக்கபபட்டதும் கிம்புருஷர்களென்னும் தேவஜாதியா

---

[1] இந்தப்பெயருடையதேசமொன்று வடக்கேயிருந்திருக்கவேண்டும்.

[2] கொள்ளைக்காரர்கள்.

ருக்கு இருபதிடமுமாகிய தேசத்தை கூத்திரியர்களை முடிக்கும் பெரியயுத்தத்தினால ஜயித்து அந்தத்துருமபுத்திரனைக் கப்பம்கட்டச் செய்தான். அவனை ஜயித்தபிறகு இந்திரபுத்திரனனர்ஜுனன் யக்ஷர்களாலரக்ஷிக்கப்பட்ட ஹாடகமென்னுமதேசத்தைச சேனையுடன் அச்சமின்றி அடைநதான். கௌரவசரேஷ்டனை அர்ஜுனன் அந்த ஹாடகதேசத்தாரைப போர்செய்யாமலேவசபடுத்தி மானஸஸரோவரத்தையும ரிஷிகுல்யைகளென்றுசொல்லபபடட கால்வாய்களெல்லாவற்றையும கண்டான். ஸமர்த்தனனர்ஜுனன் மானஸஸரோவரத்தையடைநதபிறகு ஹாடகதேசத்தின்ஸமீபதத்தில் கந்தர்வர்களால் ரக்ஷிக்கப்படடதேசத்தை ஜயித்தான். அபபோது அநதக் கநதர்வநகரத்தில் திதிதிரிபக்ஷிகளுள்போலச சித்திரவர்ணமுள்ளவையும் மண்டூகங்களென்று பெயருள்ளவையுமான உத்தமமானகுதிரைகளையெல்லாம கபபமாகபபெற்றான். அதன்பிறகு பல்குனன் ஹேம கூடமலையையடைநது அதில்வாஸஞ்செய்தான். ராஜசரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பெருஞசேனையினால் சூழபபட்டவனன அவன் அநத ஹேமகூடமலையைததாண்டி ஹரிவர்ஷமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அங்கே இவ்வுலகதிலெல்லாம அழகான அனேகநகரங்களையும் வனங்களையும் தெளிநதஜலமுள்ளநதிகளையும தேவர்களைபபோன்ற புருஷர்களையும் பார்பபதறகினிய பெண்களையும் கண்டான். தனஞ்சயன் அவர்களெல்லாரையுமகண்டு களிதது அவர்களை வசபபடுத்திக்கொண்டான். மிக்கஅதிகமான ரத்னங்களையும பெற்றுக்கொண்டான். ஸமர்த்தனன அவன் அஙகிருநது நிஷதமென்னுமமலைக் குசசென்று அமமலையிலுள்ளோர்களை ஜயித்தான். ராஜாவே! அர்ஜுனன் அதன்பிறகு நிஷதமென்னும பெரியமலையைத்தாண்டித் தேவபூமியாகிய இலாவருதமென்னும நடுக்கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அந்தத்தனஞசயன் அவ்விடத்தில் தேவர்களைபபோன்றவரும பூமியில்நிகரற்றவரும இதற்குமுன் காணபபடாதவரும் அழகுள்ளவருமான சிறநதமனிதரையும் வெண்மையானவீடுகளையும் அபஸரஸுகளுக்கொபபான பெண்களையும் கண்டான். அழகான அவர்களைக்கண்டு வசபபடுத்தினன். அவன் அவர்களாலும் பார்க்கபபெற்றான். ராஜச்ரேஷ்டரே! சிறநதபாக்யமுள்ள அர்ஜுனன் அவர்களைவசபபடுததிக்கபபங்கட்டுவித்து உயர்ந்தஇரத்தினங்களையுமஆபரணங்களையும் ஆஸனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு ஸநதோஷத்துடன் அங்கிருநது வடக்கே சென்றான். அங்கே மலைகளுட்சிறந்த மேருமலையைக்கண்டான். பொன்மயமான தும் நான்குநிறங்களுடையதும் (மனிதர்) அணுகமுடி

யாததும் லக்ஷ்மியோஜ்ஜ உயரமுள்ளதும் பூமியில்ஆழ்ந்திருபபதும் ஒளிகளின்கூட்டமாக ஜ்வலிபபதும் மிகச்சிறநததும பொன்மயமாகப பிரகாசிக்கின்ற கொடுமுடிகளினல் ஸூர்யன் ஒளியைவிலக்குவதும் பொன்ஆபரணங்கள்நிரம்பினதும ஸ்வர்ககத்திலுளள தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் ஆசரயிக்கபபட்டதும அளவிடக்கூடாததும், புண்ணியமிகுதியிலலாதஜனங்களால் அடையமுடியாததும் கொடியஸர் பபங்கள் ஸஞ்சரிபபதும உயர்நதஜஷ்திகள் விளங்குவதும் உயரத தினல் ஸ்வர்க்கத்தைமறைத்துநிற்பதும மனததினலும் மற்றவாகள் செல்லக்கூடாததும நதிகளும் செடிகளுமநிரமபினதும மிக்க அழகான பலபறவைக்கூட்டங்கள் கூவுவதுமான அநதமேருமலையைக் கண்டு அர்ஜுனன் மகிழ்வுற்றான். தேவபூமியான இலாவ்ருதகண்டம் மேருவினல் எங்கும் அலங்கரிக்கபபடடிருநதது. மேருவின் தென்பக்கத்தில் எநதக்காலத்திலும பூக்களும கனிகளும்நிரமபினதும ஸித்தர்கள் சாரணர்களென்னுமதேவாகளால் நெருங்கபபட்டதுமான நாவல் மரமிருக்கிறது. ராஜாவே! அம்மரதத்தின்கிளைகள் ஸ்வர்க்கம்வரையில் மேலே வியாபித்திருக்கின்றன. அதன்பெயரைவைத்துத்தான் இநதக்கண்டத்தை 1ஜம்பூதவீபமென்பர். சூரனனஸவ்யஸாசி அந்த ஜம்பூமரத்தைக்கண்டான். ராஜாவே! அவன் இவ்வுலகததில் நிகரில்லாமலிருநத அந்தஜமபுமரத்தையுமமேருமலையையும சுற்றிலும் பார்த்து மகிழ்நதான். அபபோது அர்ஜுனன் அங்குளள ஸித்தர் சாரணராகிய தேவர்களாலளிகபபட்ட அனேகமாயிரமரத்னங்களையும் ஆபரணங்களையும் பெறறுக்கொண்டான். அர்ஜுனன் அங்கே அதிகவிலலபெறற வஸ்திரங்களையும்பெறறுக்கொண்டு தன்ஜ்யேஷ்டராகிய தர்மராஜாவின்யாகததுகாக அனேகஇரத்தினங்களையும வாங்கிக்கொண்டு அவர்களிடம் விடைபெற்றுச செல்லத்தொடங்கினன். ஸமர்த்தனனஅவன் சிறநதமலையாகியமேருவைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நதிகளிறசிறநத ஜம்பூநதியைபபார்த்துக்கொண்டு அதன்கரை வழியாகசசென்றான். ராஜச்ரேஷ்டரே! மதுரமானநாவற்பழசசாறு பிரவாகமாகஓடுவதும் பொன்மயமானபறவைக்கூட்டங்களால்டையப பட்டதும் பொற்றுமைகளும் பொன்னிறமானசேறும் பொன்னிறமானஜலமும் மணலுமுள்ளதும் சிலவிடங்களில்மலர்ந்தபொன்மயமானநெய்தல்கள்நிரம்பினதும சிலவிடங்களில்பொன்மயமானபுஷ்பங்களைப்புஷ்பித்தமரங்கள் கரைகளில்நிரம்பினதும் பொற்படிகளோடு கூடியதுறைகளினல்எங்கும்அலங்கரிக்கபபட்டதும் குற்றமற்றதனக்

1 நாவல்.

குவியல்களுள்ளதும் வாத்தியங்கள்பாட்டுக்களின் முழகங்களோடு கூடியதும பரகாசிக்கின்றபொன் [1]விதானங்களினால் எல்லாவிடங்களிலும்சோபிப்பதும் அதறகுமுன்காணபபடாததுமான அநதசசிறநத நதியைக்கண்டு புகழ்ந்தான் அநதநதியின்ஜலத்தைஉடகொள்வதனால மிக்கஅழகானவர்களும எபபோதும ஸுகமும்ஸநதோஷமும் முள்ளவர்களும எலலாஅலங்காரங்களாலுமசோபிபபவர்களும தேவருக்குஒப்பானவர்களுமான மனிதர்கள் ஸம்ஸாரங்களுடன் அநதநதிக்கரையிலிருகக்கண்டு மனங்களிதான். தனஞசயன் அவாகளிடத்தில் அனேகஇரதனங்களையும பொன்மயமானநாவற்பழங்களையும ஆபரணங்களையும நயமாகபபெறறுக்கொண்டான். பெறுதறகுஅரியவையான அவற்றைபபெறறுகொண்டு அவன் மேறறிசைகுச்சென்றான். அங்கேயும்நாகாகளாலஇரக்ஷிக்கபபடட தேசத்தை ஜயித்தான்.

ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! ஸமாத்தஞனஆஜ்ஞன் அங்கிருநது மேறகேசென்று கநதபாதனமலையைசசேர்நது, அங்குள்ளவர்களைஜயித்தான். ராஜாவே! அநதக்கநதமாதனத்தைததாண்டின பிறகு அவன் ரதனங்களுளளதும,பார்பபதறகுஇனியவர்களும்தேவர்களுககொபபானவராகளுமான ஸ்திரீபுருஷர்கள்வஸிபபதும்மான கேதுமாலமென்னுமகண்டதைதக்கண்டான். ராஜாவே! ஸவயஸாசியான தனஞ்சயன் அதைஜயிதது கபபங்கட்டசசெய்து அஙகுள்ளஅருமையானரத்தினங்களைக்காணிகையாகவாங்கிக்கொண்டு மறுபடியும் மத்தியதேசமாகிய இலாவருதததிறகுதிருமபிவநது அங்கிருநது கிழக்கேசென்று மேருமலைகரும் மநதரமலைக்கும்இடையில் சைலோதையென்னும் ஆற்றின்இருபுறங்களிலும மூங்கிலகளின்சுகமான நிழலைஅடுதது திருபபவராகிய கஷா, ஜஷர், நத்யௌதர், பரகஸர், தீபதவேணிபர், பசுபா, குலிந்தர், தங்கணர், பாதங்கணரென்னும்ஜாதியாரனைவரையும்ஜயித்துக் கபபங்கட்டச்செய்து அவரெல்லாரிடமதிலுமிருநது ரதனங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து மால்யவானென்னும்மலைக்குச்சென்றான். அர்ஜுனன் அநதமால்யவானென்னும்பெரியமலையைத்தாண்டிய பரிசுத்தமும தேவலோகம்போன்றதுமான பத்ராச்வமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அவவிடதத்தில் சிறப்புற்றவர்களும் தேவர்களைப்போன்றவர்களுமான புருஷச்ரேஷ்டர்களைஜயிதது உட்படுத்திக் கப்பங்கட்டசசெய்து ஆங்காங்குள்ள எண்ணிறநதரத்னங்களை அவரவர்களிடமிருந்து காணிக்கையாகவாங்கிக்

[1] மேற்கட்டி.

கொண்டு பிறகு நீலமென்னும்மலைக்குச்சென்று அங்குள்ளவரைஜயித்தான். பிறகு அர்ஜுனன் பெரியதாகியநீலமலையைத்தாண்டி அழகிய ஆண்பெண்களதிரமபியிருக்கும் ரமயகமென்னும கண்டத்தில்பிரவேசித்தான். அநதஅர்ஜுனன் அந்தததேசதைஜயித்துக் கப்பங் கொடுக்கச்செய்து குஹ்யகர்களாலரக்ஷிக்கபபட்ட தேசத்தையும் ஜயித்தான் அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியான அர்ஜுனன் அந்தத் தேசத்தில ராஜஸூயயாகதின்சிறபபுக்காக மனத்தைககவரத்தக்க அழகானபொன்மான்களையும் பொற்பறவைகளையும இன்னும்அனேக ரத்னங்களையும் காணிக்கையாகவாங்கிக்கொண்டான். அதன்பிறகு கந்தர்வர்களாலரக்ஷிக்கபபடட தேசத்தையும அதிலுள்ளகநதர்வக் கூடடத்தையும ஜயிததான். ராஜாவே!' அதன்பிறகு அர்ஜுனன் அங்குள்ளஉயாநதாதனங்களைபபெற்றுக்கொண்டு உடனே ஹிரண்வதமென்னும்கண்டததில் பரவேசித்தான். ராஜாவே! அவன் அநத அழகானஇட்ங்களில நக்ஷத்திரஙகளின்நடுவில சநதிரன்பிரகாசிபபது போல மாளிகைவ்ரிசைகளுக்கிடையே ஸஞ்சரிக்கததொடஙகினான். அரசர்கரசே! அங்கே பராக்ரமததினுண்டான சிறநத அழகோடுமை புகழோடும , ராஜமாக்கங்களெங்குமஸஞ்சரிக்கும்அவனை உயர்நத மாளிகைகளின் மேற்கூடடுகளிலிருநத மங்கையர்களனைவரும் கண்டனர். இரதத்திலேறித் தூணிகளைததாங்கிக கவசகிரீடங்களையணிந்து கையும்வில்லுமாக யுததஸன்னகத்தோடிருப்பவனும் விருதுகளுள்ளவனும் மிருதுசரீரமுள்ளவனும மிகுநதபலசாலியும சக்திகளெல்லாமசேர்நதவனும எதிரிகளைஹதஞசெய்பவனும் எதிரிகளுடைய யானைகளைத்தடுபபவனும தனக்குயர்வறறவனும இநதிரனுக்கொப பானவனுமான அநதஅர்ஜுனனைக்கண்ட அங்குள்ளபெண்கூட்டங்கள் 'வேலாயுதத்தையுடையமுருகக்கடவுளோ' எனநினைத்தன. 'யுத்தத்திலவியக்கததக்க பராக்ரமமுள்ள அநதபபுருஷபபுலி இவன்தான். இவன்கைவன்மையிலகபபட்ட பகைவர்கூட்டங்கள் நிற்பதில்லை' என்றசொறகளைச்சொலலிக்கொண்டு அநதபபெண்கள் அன்புடன் தனஞசயனைத்துதித்து அவன்சிரஸில் பூமாரிபொழிந்தனர். அங்குள்ளவர்களனைவரும் அவனை விருபபதுடன்பார்த்து அவன் மேல் இரத்தினங்களையும பூஷணங்களையும வருஷித்தனர். அர்ஜுனன் அவர்களையெல்லாமஜயித்துக் கப்பங்கொடுக்கச்செய்து முத்து, பொன், பவழம, ஆயுதம், ஆபரணம்முதலியவற்றை அவர்களிடம் பெற்றுக்கொண்டு, சிருங்கவானென்னும்மலைக்குச்சென்றான். மஹாத்மாவும் கௌரவனும் பாண்டவனுமாகிய பல்குனன் சிருங்கவானென்

னும்மலையையும்கடந்து அதற்குவடக்கிலுள்ள ஹரிவர்ஷமென்னும் கண்டத்தையடைந்து அங்குள்ள வித்யாதரர்களின்கூட்டங்களையும் யக்ஷராஜாக்களையும்ஜயித்து எல்லாவற்றிலும்சிறநத ,திவ்யவஸ்திரங்களையும் கல்பகவிருக்ஷங்களின்இலைகளையும் யாகத்திற்குரிய பலவகையான உயர்நதகிருஷ்ணாஜினங்களையும பெறறுக்கொண்டான். இந்திரபுத்திரனாஅாஜுனன் ஹரிவர்ஷமென்னுமகண்டததின்வடபாகத்திறசென்று அநதத்தேசத்தைஜயிக்கவிரும்பினான். அங்கே பெரிய தேகமும் மிகுந்தவன்மையுமுள்ள துவாரபாலகர்கள் மஹாவீரனாஅாஜுனனைவநதுகண்டு, "அர்ஜுனா! இநதநகரத்தை நீஎவ்வகையிலும்ஜயிக்கமுடியாது. நலலவனே! திரும்பிசசெல. தோல்வியடையாதவனே! இதுவரையிறபோதும. இநதபபட்டணததில் எந்தமனிதன்பிரவேசிபபனோ அவன் இருக்கமாட்டான். வீரனே! உன்னிடததில் நாங்கள அன்புள்ளவராயிருக்கிறோம. நீஜயிதததுபோதும். அர்ஜுனா! இநதஇடததில் நீஜயிககக்கூடியதுஒன்றும் காணபபடவில்லை. இஃதுஉத்தரகுருக்ஷேத்திரம். இவ்விடததில் யுத்தம்நடவாது. குநதிபுத்ரா! நீ இங்கேபிரவேசித்தாலும ஒன்றையும்காணமாட்டாய். மானிடதேகத்தோடு இங்கே எதையும்பார்ககமுடியாது. புருஷச்ரேஷ்டனே! அல்லது இவ்விடததில் உனக்கு வேறுகார்யமஏதாவது ஆகவேண்டியிருநதால் அதைச்சொல். பாரதனே! உன்சொல்லின்படி நாங்கள்செய்வோம்" என்றுசொன்னார்கள். ராஜாவே? பிறகு அர்ஜுனன் நகைத்துக்கொண்டு அவர்களைபபார்த்து, "சிறநதஅறிவுள்ளதர்மராஜாவைப் பூமிமுழுவதுக்கும அரசராகச்செய்யவிரும்புகிறேன். மானிடர்கள் பிரவேசிப்பதுவிரோதமாயிருநதால் உங்கள் தேசத்தில் நான்பிரவேசியேன். யுதிஷ்டிரருக்கு ஏதாவது ஒருதிரவியத்தைக்கபபமாகக்கொடுங்கள. இல்லாவிட்டால் கிருஷ்ணனுடன்சேர்ந்து பாணயுததஞ்செய்வேன்" என்றுசொன்னான். அதன்பிறகு அவர்கள் திவ்யவஸ்திரஙகளையும் திவ்யாபரணங்களையும தேவர்க்குரியபட்டுக்களையும தோல்களையும் அவனுக்குக் கப்பமாகக்கொடுத்தனர். அநதப்புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் இவ்வாறு க்ஷததிரியர்களோடும் கொள்ளைக்காராகளோடும் அனேகயுத்தங்கள்செய்து அவர்களெல்லாரையும்ஜயித்துக் கப்பமகட்டுமபடிசெய்து வடதிசைமுழுமையும் வசப்படுததி எல்லாரிடத்திலும் தனங்களையும் பலவகைரத்தினங்களையும் சிட்டுக்குருவிபோலச சித்திரவர்ணமும் கிளியிறகுநிறமும் மயில்நிறமுமுள்ளவையும் காற்றுக்குசசமானமான வேகமுள்ளவையுமான பலவகைக்குதிரைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு பெரியசதுரங்க

சேனையுடன் இந்திரப்ரஸ்தநகரத்துக்குத் திரும்பிவந்தான். அவன் அந்தவாஹனங்கள் தனங்கள் அனைத்தையும் தர்மராஜாவுக்குஒப்பு வித்தான். அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்கிருஹத்திற்குச் சென்றான்.

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் திக்விஜயத்தில் சேதிதேசத்தைஜயித்தது.)

பலமும்பராக்ரமமுமுள்ளவனும் எதிரிகளுக்குத் துயரத்தை விளைவிப்பவனும் பரதசரேஷ்டனும்மான பீமஸேனனும அர்ஜுனன் புறப்பட்டபோதே தர்மராஜரிடமவிடைபெறறுகொண்டு அயல்தேசங் களையழிப்பதும் யானைகள், குதிரைகள், தேர்கள்நிரம்பினதும கவசங் களைத் தரித்ததுமாகிய பெருஞ்சேனைக்கூட்டத்தினுற சூழப்பெற்றுக் கீழ்த்திசையை நோக்கிச்சென்றான். புருஷச்ரேஷ்டனுகிய அந்தப பீமன் பாஞ்சாலதேசத்தின் முதன்மையான இராஜதானிக்குச்சென்று பாஞ்சாலராஜர்களைப பலவகையான உபாயங்களினுல் ஸமாதானஞ் செய்து அவர்களிடத்தில் ஒருகப்பத்தைவாங்கிக்கொண்டு விதேஹ தேசத்தின்ராஜதானிக்குச்சென்றான். சூரனும ஸமர்த்தனும் பரத ச்ரேஷ்டனுமான அந்தப்பீமன் கண்டகர்களென்னும் விதேஹதேசத் தாரைஜயித்து, உடனே தசாணதேசததைஜயித்தான். அங்கே ஸுதர்மாவென்னும தசார்ணதேசத்தரசன் பீமசேனனுடன் ஆயு தங்களில்லாமல் பயங்கரமான பெருஞசண்டைசெய்தான். மஹாத்மா வானஸுதர்மாவின் அந்தச்செய்கையைக்கண்டு பீமஸேனன் மஹா பலசாலியான அவனைத் தன்துமுதன்மையானஸேனபதியாகச்செய்து கொண்டான். ராஜாவே! பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பீமன் பெருஞ் சேனையினுல் பூமியைஅதிரச்செய்பவன்போல அங்கிருந்து கிழக்குத் திக்கிற்சென்றான். ராஜாவே! பலவான்களிற்சிறந்தவனும் வீரனு மான அந்தப்பீமன் ஸேனையுடன்விளங்கும் அச்வமேதேச்வரனென் னும் அரசனைப் போரில்வென்றான். குந்திபுத்திரனும் கௌரவ னும் மஹாபராக்ரமசாலியுமான அந்தப்பீமன் அதிகச்ரமமில்லாமலே அவனைஜயித்து அதன்கீழ்த்தேசத்தையும் ஜயித்தான். அங்கிருந்து தெற்கே [1]புளிந்தர்களின் பெரியநகரத்திற்கு வந்து, ஸுகுமாரன்,

[1] ஒருவகை மிலேசசஜாதியார

ஸுமித்ரனென்னும் இரண்டு அரசர்களையும் வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஜனமேஜயரே! பரதசரேஷ்டனான பீமஸேனன் தர்மராஜாவின் ஆஜ்ஞையின்படி அங்கிருந்து மஹாபராக்ரமசாலியான சிசுபாலனை எதிர்தது சென்றான். வீரரே! சேதிதேசத்தரசனான சிசுபாலனும் பீமஸேனன் ஆரம்பத்தைக்கேட்டு நகரத்திலிருந்து வெளியில்வந்து பீமஸேனனை எதிர்கொண்டழைத்தான். மஹாராஜாவே! அப்போது அநேககௌரவராஜனும் சேதிதேசத்தரசனுங்கூடித் தங்கள் இரண்டுகுலங்களையுமபற்றிக் குசலபரசனஞ் செய்துகொண்டனர். ராஜாவே! அபபோது சேதிராஜன் தன்தேசதைப் பீமனிடம ஒப்பித்துப பீமனைப்பாரத்து நகைத்துக்கொண்டே, "குற்றமற்றவனே! இதென்னசெய்கிறாய்?" என்றுகேட்டான். அப்போது பீமன் தர்மராஜா செய்யவிருமபியிருபபதை அவனுக்குசசொன்னான். அவ்வரசனும அவன்சொன்னதையங்கீகரித்து அபபடியே செய்தான். ராஜாவே! அபபோது பீமஸேனன் சேனைகளோடும வாஹனங்களோடும் பதின்மூன்றுராத்திரி அங்கேவஸித்து, சிசுபாலனுல மரியாதைசெய்யபபெறறுச சென்றான்.

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் திக்விஜயம்முடித்துக்கொண்டு இந்த்ரபரஸ்தம் வந்து சேர்ந்தது.)

எதிரிகளையடக்குகிறவனுகிய பீமன் பிறகு அங்கிருந்து குமார விஷயமென்னும தேசத்தரசனை சிரேணிமானென்பவனையும கோஸலதேசாதிபதியான பிருஹதபலனென்பவனையும் ஜயித்தான். பாண்டவச்ரேஷ்டனான பீமன் தர்மநதெரிநதவனும் இடைவிடாமல் யாகஞ் செய்பவனும மஹாபலசாலியுமான அநத பருஹத்பலனென்பவனை அயோதநியில எளிதில்வென்றான். அதன்பிறகு ஸமர்த்தனான பீமன் கோபாலகக்ஷனென்னு மரசனையும வடகோஸலதேதாடு சேர்ந்த கோஸலதேசத்தையும் மல்லதேசத்தரசனையும் ஜயித்தான். பலசாலியான பீமன் அதன்பிறகு இமயமலையின்பக்கம்சென்று ஜலக்கரையிலுள்ள தேசமனைத்தையும சீக்கிரத்தில் வசப்படுத்திக்கொண்டான். மிகச் சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவனும் பலவான்களிற்சிறநதவனும் பரதச்ரேஷ்டனுமான அந்தபபீமன் தன்வலிமையினால் பற்பலதேசங்களை இவ்

வாறுஜயித்துப் பல்லாடதேசத்தினருகிலுள்ள சுக்திமானென்னும் மலையையும் ஜயித்தான். சிறந்தகைகளையுடையவனும் அச்சத்தைத் தரும் பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய பீமன் யுத்தத்தில் புறங்காட்டாதவனாகிய ஸுபாஹுவென்னும காசிராஜாவைக் கிழ்ப்பபடித்தினான். பாண்டவச்ரேஷ்டனான பீமன் அதன்பிறகு ஸுபார்ச்வமென்னும் மலைக்கருகில் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யவந்த க்ரதனென்னும் ராஜச் ரேஷ்டனைத் தன்பலத்தினால் யுத்தத்தில்வென்றான். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அவன் பிறகு மிக்கபலமுள்ள மத்ஸ்யதேசத்தையும் மலததேசத்தையும் அகதேசத்தையும் அபயதேசத்தையும் பசுபூமியென்னுந்தேசத்தையும் முழுதுமஜயித்தான். சிறந்த கைகளையுடைய பீமன் அங்கிருந்து திரும்பி மததாரமென்னுமலையையும் ஸோமதேயமென்னும் தேசத்தையும் ஜயித்து வடக்குநோக்கிச்சென்றான். பலவானான பீமன் தன்பலத்தினால் வத்ஸதேசத்தையும்ஜயித்துப பர்க்கதேசத்தரசனையும் நிஷாததேசத்தரசனையும மணிமான்முதலிய அனேகராஜாக்களையும் ஜயிததான். அதன்பிறகு தக்ஷிணமல்லதேசத்தையும் போகவானென்னுமலையையும் தன்பராக்ரமத்தினால் பீமன் எளிதில் வென்றான். புருஷச்ரேஷ்டனான பீமன் சர்மகர்களையும் வர்மகர்களையும் ஸமாதானமாகவே வசப்படுதது [1]விதேகதேசாதிபதியான ஜனகனென்னும் அரசனை எளிதாகஜயிததான். பாண்டுபுதிரனும் சூர்யின்புத்ரனுமான பீமன் விதேகதேசத்திலிருந்துகொண்டே சகர்களையும் பர்ப்பரர்களையும இந்திரபர்வதத்தினருகிலுள்ள கிராத ராஜாக்கள் எழுவரையும் தந்திரமாக ஜயித்தான். சிறந்தபலமும் பராக்கிரமமுமுள்ளபீமன் அதன்பிறகு சேனைகளோடுகூடிய ஸுமஹார்களையும் பரஸுமஹார்களையும் யுத்தத்தில்வென்று மகததேசத்தாரையெதிர்த்துச் சென்றான். தண்டன் தண்டதாரன் முதலிய அரசர்களைஜயித்து அவர்களெலலாருடனுமசேர்ந்து கிரிவ்ரஜத்திற்குச் சென்றான். ஜராஸந்தன்புதல்வனை ஸமாதானமாகவே கபபங்கட்டச்செய்து அவர்களெல்லாருடனுங்கூடக் கர்ணனையெதிர்த்துச் சென்றான். அநதப பாண்டவச்ரேஷ்டனான பீமன் சதுரங்கதளத்தினால் பூமியை அதிரச்செய்பவன்போலச் சென்று சத்துருக்களை ஹதஞ் செய்பவனாகிய கர்ணனுடன் போர்புரிந்தான். ஜனமேஜயரே! அநதபலவானான பீமன் கர்ணனைப்போரில்வென்று உட்படுத்தினபிறகு மலைகளில்வஸிக்கும அரசர்களை ஜயிததான். அபபோது மோதாகிரியென்னும் மலையிலுள்ள மிக்கபலசாலியானஅரசனைப் பெரும்

---

[1] விதேகதேசமிதிலை.

போரில் தன்புஜபலத்தினால கொன்றான். அதன்பிறகு புண்ட்ரதேசத்தரசனும வீரனுமான அந்தபௌண்ட்ரக வாஸுதேவனென்னும் அரசன் கிருஷ்ணனுடையகைகளின் பயத்தினால், "நான் இப்போது யாதவவீரனான கிருஷ்ணனுடன் யுத்தஞ்செய்யேன்" என்றுசொல்லிக் கப்பங்கொடுத்தான். கௌசிகிநதிக்கரையிலிருக்கும மஹௌஜஸன் என்னும்அரசனும சந்தித்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! மிகுந்த ஸைனிகளையுடையவர்களும கொடியபராக்ரமமுள்ளவர்களுமாகிய அவ்விரண்டு வீரர்களையும யுத்தத்தில்ஜயித்து வங்கதேசத்தரசனிடம் சென்றான் பரதச்ரேஷ்டனான பீமன் ஸமுத்ரஸேனன் சந்த்ரஸேனனென்னும அரசாக்களையும கர்வடதேசாதிபதியான தாம்ரலிபதனென்னும் அரசனையும ஸுஹ்மதேசத்து இராஜாவையும் ஜயித்துக் கடறகரைகளில்வஸிக்கும மிலேசசக்கூட்டத்தாரெல்லாரையும வென்றான். வாயுபுதரனும், பலசாலியுமானபீமன் இவ்வாறு பற்பலதேசங்களை ஜயித்தபிறகு அவர்களிடம் பொருள்களைப்பெற்றுக்கொண்டு லௌஹித்யமென்னும நதத்துக்குச் சென்றான். அவன் கடலிலுள்ளதீவுகளில் வஸிக்கும மிலேசசராஜாக்களெல்லாரையும் சந்தனம், அகில, வஸ்த்ரங்கள, ரத்தினங்கள், முத்துக்கள், சால்வைகள், பொன், வெள்ளி, பவழம்ஆகிய விலைபெறற உயர்ந்த பொருள்களைக் காணிக்கைகளாகக் கொடுக்கசசெய்தான். அவாகள் நூறுகோடிக்கணக்கான பெருமபொன்மாரியை மஹாத்மாவும் சுத்திபுத்ரனுமான பீமனுக்குப பொழிந்தனர். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளபீமன் இந்த்ரபிரஸ்த்தத்திற்கு வந்துசேர்ந்து உடனே அந்தத்தனத்தைத் தர்மராஜாவுக்கு ஒப்புவித்தான்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் தக்ஷிணதிக்விஜயத்துக்குச்சென்றதும், விபீஷணர்காணிக்கைஅனுப்பியதும்.)

ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவனும அவர்களைப்போலவே தர்மராஜாவினால் சிறபபிக்கபபெற்றுப பெருஞ்சேனையுடன் தென்திசைக்குச்சென்றான். ஸமர்த்தனான ஸஹதேவன் சூரஸேனதேசத்தை முன்னமே முழுதும் ஜயித்திருந்தான். பலவானஸஹதேவன் தன்பலத்தினால் மத்ஸ்யதேசத்தரசனை வசபபடுத்தினான். அரசர்க்கரச

னும் மஹாபலசாலியுமான நகுலனகரனை ஜயித்துக கபபங்கடடுவித்து அவனை அவன்ராஜ்யத்தில்நிலைநிறுத்தினன். ஸுகுமாரன ஸுமித்ர னென்னுமமரசர்களை வசபபடுத்தினன். அபபடியே மதஸ்யதேசத் தின்மேற்பக்கத்தாரையும் படசசரர்களென்னும திருடர்களையும அவன்ஜயித்தான். புத்திமானனஸஹதேவன் நிஷாதாகளின்தேச த்தையும் கோச்ருங்கமென்னுமசிறநதமலையையும அதன்பிறகு சிரே ணிமானென்னுமஅரசனையும் பராக்ரமத்தினல்ஜயிததான். நராஷ்ட்ர மென்னும்தேசததைஜயிததுக் குநதிபோஜனிடஞசென்றான். அந்தக் குந்திபோஜன் அவன்கட்டளையை அன்புடன்அங்கீகரிததான். அத ன்பிறகு சாமண்வதிநதிக்கரையில தன்பிதாவுக்குசசததுருவும கிருஷ் ணனல் (கொல்லாமல) மிகுததுவைக்கபபட்டிருபபவனும ஜமபகபுத திரனுமான அரசனைக் கண்டான். ஜனமேஜயரே! அவவரசன் ஸஹ தேவனைபபோடு யுததஞசெய்தான். அநதயுததததில ஸஹதேவன் அவனை ஜயித்துத தென்றிசைநோக்கிசசென்றான். மிகசசிறநதபலசாலியான ஸஹதேவன் அந்தஜம்பகபுத்திரனுடன்கூடவே ஸைகாகள் அபரஸை காகளென்னுமதேசததாரையிதது அவர்களிடமிருநது பலவகைரத தினங்களைக் கபபமாகபபெறறுக்கொண்டு நர்மதைநதியைநோக்கிச சென்றான். அங்கே நரகாஸுரன்மகனும் சிறநதகைகளையுடையவனு மாகிய பகதததனென்னுமரசன் அாஜனனுகுகபபங்கொடுத்த தாகக்கேட்டுத திரும்பினன். அசவினிதேவாகளின்புததிரனுமசிற நதபராக்ரமசாலியுமான ஸஹதேவன் பெருமபடையினலசூழபபட்ட வர்களும் வீரர்களுமாகிய விநதன்அனுவிநதனெனனும அவநதி தேசததரசர்களைப போரில்வென்று அவர்களிடம ரத்தினங்களைப பெறறுக்கொண்டு போஜகடமென்னுமநகரத்துக்குச் சென்றான். ஓ! ஸத்தியநதவனுத ஜனமேஜயராஜாவே! அநதநகரதில இரண்டுநாள யுத்தம்நடந்தது. மாதரியின்புதல்வனும மஹாபலசாலியுமான அநத ஸஹதேவன் யார்க்குமவெலலமுடியாத பீஷ்மகராஜனியும கோஸல தேசததரசனையும் வேணுநதிக்கரையிலுள்ள அரசனையும ஜயிதது அதன்பிறகு காட்டிலுள்ள அரசர்களையும பிராகோடகர்கள நாடகேயர் கள் மேஹரம்பகர்களென்னும்அரசர்களையும மாருதம, ரம்மியக்ராம மென்னும்ஊர்களையும நாசினர்கள, அர்பபுதர்கள்முதலான பறபலகாட் டரசர்களனைவரையும பலத்தினலஜயிததான். மஹாபலசாலியான அந்தஸஹதேவன் வாதாதிபனென்னுமரசனைவசபபடுத்தினன். புளிந தர்களென்னும் ஜாதியாரைப போரில்வென்று தென்திசைநோக்கியே சென்றான். சிறந்தகைவன்மையுள்ள அநதஸஹதேவன் பாண்டிய

தேசத்தரசனோடு ஒருநாள போர்செய்து அவனை ஜயிததுத்தென் திசை மார்ககமாகசசென்று கிஷ்கிநதையென்று உலகததில்பெயாபெறற குகையையடைநதான். வாலியென்னும்வானரராஜனால முன்னர்ஆளப படடதும பிறகு கோஸலதேசாதிபதியான ஸ்ரீ ராமபிரானையடுத்த ஸுக்ரீவனால்காபபாறறபபடடதுமான அநதக்குகையிற பிரவேசிதது அவ்வரசனையழைததான். அநதக்குகையில மைநதன் துவிவிதனென னும இரணடுவானரஅரசாகளோடும ஏழுநாள யுததஞசெய்தான். அவர்களும சோாவடையவிலலை. மஹாதமாககளாகிய அவவிரண்டு வானராகளும அநதயுததததினால ஸஹதேவன்மேல திருபதியடை நது மனமகிழ்நது அன்புடன, "ஓ! பாண்டவசரேஷ்டனே! இங் குளள ரததினஙகளனைததையும எடுததுககொண்டுசெல. சிறநத அறிவாளரான தாமராஜாவின்யாககாரியம இடையூறிலலாமலிருக்க வேண்டும" என்றுசொன்னார்கள. அநதஇரததினங்களைபபெறறுக் கொண்டு அஙகிருநது மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரததுக்குபபோனான். புருஷசரேஷ்டனும பகைவாகளான வீரர்களையழிக்குமபராக்ரமசாலி யும பாணடுபுததிரனுமான ஸஹதேவன் அஙகே நீலனென்னுமஅரச னுடன் போாபுரிநதான். அபபோது பயமுளளவர்களுக்குபபயங்கர மும ஸஹதேவனுடையஸேனைக்குசசேததததையும உயிருககேஸந தேகததையுமுண்டாககுவதுமாகிய பெரியயுததம் உண்டாயிறறு. அநத நீலராஜனுககு அகனிபகவான்ஸஹாயஞ்செய்தார். அதனால, ஸஹதேவனுடையசேனையிலுளளதோகளும குதிரைகளும யானைக ளும காலாடகளும் கவசங்களும எரிநதவைபோலககாணபபட்டன. ஜனமேஜயரே! அதனால கௌரவசரேஷ்டனான ஸஹதேவன் மனத தில மிகபபரபரபபுளளவனாகி மறுமொழிசொலலவும சக்தியறறவனா னான்" என்று வைசமபாயனாசொலல, கேடட ஜனமேஜயா, "ஓ! பிராம்மணரே! யாககாரியத்துக்காக ஆரமபித்த ஸஹதேவனுககு அக்னிபகவான் யுத்தததிலஎதிராகநின்றது எனனகாரணததினாலே?" என்றுகேட்க, வைசமபாயனர் சொலலத்தொடங்கினா.

"ஜனமேஜயராஜாவே! முன்னம் அக்னிபகவான் அநத மாஹி ஷ்மதிநகரத்தில வாஸஞசெய்துகொண்டு பரஸ்திரீயினிடம விருப்பம வைத்தவனாகக் கண்டுபிடிககபபடடானென்று கேட்டிருக்கிறீரல லவா? நீலனென்னும ராஜாவின்மகள மிக்கஅழகுளளவளாயிருந தாள். அவள தன்தநதைக்கு ஹோமகாலததைத் தெரிவிபபதறகாக எபபோதும அக்னிஹோததிரததைக் காததிருநதாள். அநதஅக்னி பகவான் அவளுடைய அழகான இதழ்க்குவிவின்வழியாகவரும காற்

நினல் ஊதபடும்வரையில், விசிறபபட்டாலும ஜ்வலிபபதில்லை. [1] அநத அழகியபெண்ணின்மேல் விருபபமுற்றஅநத அக்னிபகவான் நீலராஜாவினலும மற்றவர்களாலும குறிபபாகஅறியபபட்டான். அதன்பிறகு அக்னிபகவான் பிராமமணவடிவமெடுத்து யதேச்சையாக உல்லாஸமாய் உலாவிக்கொண்டு, கருநெய்தல்மலர்போன்ற கண்களையுடையவளும் அழகியநிதம்பமுள்ளவளுமாகிய அநதப்பெண்ணின்மேல் ஆசையைக்காண்பித்தான். அபபோது தர்மிஷ்டனான நீலராஜன் அந்த அக்னிபகவானைச் சாஸ்திரபபிரகாரம தடுத்தான். உடனே அகனி பகவான் கோபத்தினல் ஜ்வலிததைதகககண்டு வியபபுற்றஅரசன் தன் தலை தரையில்படும்படி வணங்கினான. அதன்பிறகு சிலகாலத்துக் கெல்லாம அவ்வரசன் அநதப்பெண்ணை பிராம்மணவடிவமாகவநத அக்னிபகவானுக்குக் கன்னிகாதானஞசெய்தான். அழகியபுருவங் களையுடையவளாகிய அநத நீலராஜன்புதல்வியைப் பெற்றுக்கொண்ட பின் ஒளிரும்பத தனமாக்வுடைய அக்னிபகவான் அவவரசனுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்தான். யாகங்களை மிகச்சிறபபாகச் செய்பவனுகிய அக்னிபகவான் வரமகேட்குமபடி அவ்வரசனைத் தூண்டினான். அவ் வரசன் தன்சேனைக்கு அபயததைதையே வரமாகபபெற்றுக்கொண்டான். அதுமுதல் ஸநதஅரசர்களாவது அறியாமையினல் தம்வலிமையைக் கொண்டு அநதகரதததைஜயிக்க யததனிபபார்களாயின் அவர்கள் தீயினல்எரிக்கபபடுவர். கௌரவசரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அந தக்காலதத்தில் அநத மாஹிஷ்மதிநகரததுபபெண்கள் அதிகக் கட்டுக் குட்படாதவாகளாய்த தமமனமபோனபடி இருந்தனர். பெண்க ளுக்குக் கட்டுபபாடில்லாமலிருக்குமபடி அக்னி வரமகொடுத்தான். அங்கே மங்கையாகள் சுதநதிரர்களாகத தங்கள்விருபபப்படி நடப பதுவழக்கம். பரதசரேஷ்டரான ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அக காலம்தொடங்கி அரசாகள் அக்னிபயத்தினல் அநதநகரத்தை எப் போதும் விட்டுவிடுவதுவழக்கம். ராஜாவே! தர்மத்தில் மனம்வை த்த ஸஹதேவன் தன்படை தீபபிடித்துப் பயத்தினற்கலங்கினதைக் கண்டு மலைபோல்அசையாமலிருநதான். பிறகு அவன் ஆசமனஞ் செய்து பரிசுத்தனகி அக்னியைத்துதித்தான்.

"ஓ! அக்னிபகவானே! உனக்குநமஸ்காரம். இந்த என்முய

[1] 'அக்னிபகவான் மானிடவடிவத்தோடு தன்விருப்பத்தை வாய்விட்டுச் சொன்னன். எலலாருடைய கிருஹஙகளிலும் இவவாறே சொன்னன். அந் தப்பெணணினலும் அவன் அஙகீகரிககப்பட்டான்' என்பதும், 'இது நீல ராஜனுக்குத் தெரியாது என்று வருவித்துக்கொள்க' என்பதும் பழையஉரை.

ற்சி உனக்காகத்தான். பாவகனே! நீ தேவர்களுக்கு [1]முகமாயிருக்கிறாய். நீ யஜ்ஞபுருஷனுயிருக்கிறாய். எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ் செய்வதனால் பாவகனுகிறாய். ஹோமஞ்செய்தனவற்றைத் தேவர்களுக்குச் சேர்ப்பிப்பதனால ஹவ்யவாஹனனுகிறாய். உனக்காக வேதங்கள் உண்டாயினவாதலின் நீ ஜாதவேதனுகிறாய். அக்னியே! நீ [2] சித்ரபானு; தேவர்களிற்சிறந்தவன். நீ அனலன்; ஸ்வர்க்கத்தின் வாயிலைத் திறப்பவன்; ஹோமங்களைப் புஜிப்பவன்; ஜ்வலிப்பவன்; 3 சிகி; நீ [4]வைசுவானரன்; [5]பிங்கேசன்; [6]பிலவங்கன்; [7]பூரிதேஜன்; நீ சுபபிரமணியக்கடவுளேயென்றவன்; மகிமையுள்ளவன்; [8]ருத்திர கர்ப்பன்; பொன்னுக்குக்காரணமானவன்; அக்னிபகவான் எனக்குச் சக்தியையும், வாயுபகவான் உயிரையும், பூமிதேவி வன்மையையும், ஜலம் ஸுகத்தையும் தரவேண்டும். ஜலத்தின் [9]கர்பமாக இருப்பவனே! பெருஞ்சக்தியுள்ளவனே! ஜாதவேதனே! தேவர்க்கரசனே! தேவர்களுக்கு முகமாகியநீ இந்தஸுதியதினால் என்முன்னின்று என்னைப பரிசுத்தஞ்செய். ரிஷிகளாலும் பிராமமணர்களாலும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் யாகங்களில எபபோதும் நன்றுக ஹோமஞ்செய்யபபடடவனே! இந்தஸுதியத்தினால் என்னைக்காபபாயாக. புகைக்கொடியுள்ளவனும் ஜ்வாலையுள்ளவனும் பாவங்களையழிபபவனும காறறினால் விருத்தியாகிறவனும எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் எபபோதுமிருபபவனுமாகிய நீ இந்தஸுதியத்தினால் என்னைக் காபபாறறக்கடவாய். அக்னிபகவானே! நான் பரிசுததனுகப பக்தியுடன் உன்னைத் துதித்திருகிறேன். ஸுதோஷத்தையும் தேசபுஷ்டியையும சாஸ்திரஜ்ஞானத்தையும் மேன்மேலும் பக்தியையும் எனக்குத்தருவாயாக" என்றான். அக்னிபகவானுக்குரிய இம்மந்திரததை இவ்வாறபடித்து அக்னியில்ஹோமஞ்செய்பவன் நீங்காதசெல்வத்துடன் எப்போதும, ஜிதேந்திரியனுகி எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுவான். ஜனமேஜயரே! புருஷச்ரேஷ்டனான ஸஹதேவன், "யஜ்ஞங்களைநடத்துகிற அக்னியே! நீ யாகத்திற்கு இந்தஇடையூற்றைச் செய்யத்தகாது" என்றுசொல்லிய பயத்தினால் நடுங்கின அந்தச்சேனையின் முன்னிலையில் பூமிமறையத் தர்பைக

1 அக்னியில்ஹோமஞ்செய்வதனால் தேவர்களுக்குத்திருப்தியுண்டாகிற
2 பலவர்ணங்களான கிரணங்களையுடையவன். [தி.
3 ஜ்வாலையுள்ளவன். 4 எல்லாமனிசர்களிடத்து மிருப்பவன்.
5 பசுமைநிறமுள்ளவற்றுள் சிறந்தவன். 6 தாண்டிச்செல்லுகிறவன்.
7 பேரொளியுள்ளவன். 8 சிவனுக்குள்ளிருப்பவன். 9 வடவாமுகாக்னி.

ளைப் பரபபிச் சாஸ்திரபபிரகாரம் அக்னியைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தான். அக்னியும் கருங்கடல் கரைகடவாமலிருப்பதுபோல ஸஹதேவன் பிரார்த்தனையை அதிக்கிரமியாமலிருந்தான். அக்னி கௌரவர்களில் ச்ரேஷ்டனும் மனித்ர்களுக்குப்பிரபுவுமான அந்தஸஹதேவனிடம்வந்து மென்மையாகவும் இன்சொல்லாகவும, "கௌரவனே! எழு; எழு; உனக்கு இந்தப்பரீக்ஷையை நான்செய்தேன். உனக்கும் தர்மாஜருக்குமுளள அபிபபிராயங்களெல்லாவற்றையும் நான் அறிவேன். பரதச்ரேஷ்டனே! நீலராஜாவின் குலத்தைச்சேர்ந்த ஸந்ததிகளுள்ளவரையிலும் நான் இந்தநகரத்தைக் காக்கவேண்டிய வனாக இருக்கிறேன். பாண்டவனே! ஆனலும உன்மனததின்விருபபத்தைச்செய்வேன்" என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயரே! உடனே ஸஹதேவன் மனமகிழ்ந்து ஏழுந்து கரங்கள்குவித்துத் தலைவணங்கி அக்னிபகவானைப் பூஜித்தான். அக்னிபகவான் திருமபிச்சென்ற பிறகு நீலராஜன் அக்னிபகவானுடையகட்டளையினலேயே புருஷச்ரேஷ்டனும் யுத்தவீரருக்குத தலைவனுமாகிய ஸஹதேவனை மரியாதையாக எதிர்கொண்டழைத்துப பூஜித்தான். ஸஹதேவன் அவன் செய்தமரியாதையைப பெற்றுக்கொண்டு அவனைக் கபபகட்டுவித்த பிறகு அங்கிருந்து தென்திசையை ஜயிக்கச சென்றான்.

சிறந்தகைவன்மையுள்ள அந்தஸஹதேவன் அளவற்றசக்தியுள்ள திரைபுரனென்னுமரசனை உட்படுத்தி, பராக்ரமத்தினல பௌரவராஜனை ஜயித்தான். சிறந்தகைகளையுடையஸஹதேவன் பிறகு கௌரிகரை ஆசாரியராகவுடைய ஆகிருதியென்னும ஸ்ராஷ்டிரதேசாதிபதியைப் பெருமுயற்சியினல வசப்படுதினான். தர்மாத்மாவான அந்தஸஹதேவன் ஸ்ராஷ்டிரதேசத்திலிருந்துகொண்டே சிறந்த கௌரவமுள்ளவனும் சிறந்தபுத்திமானும போஜகடமென்னுங்கரத்திலிருபபவனும இந்திரனுக்குநேரில சினேகிதனுமான பீஷ்மகனுக்கும் அவன்புதரனை ருக்மியென்பவனுக்கும தூதனுபபினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பீஷ்மகனும அவன்மகனைருக்மியும் ஸஹதேவனிடம் அன்புபறறியும கிருஷ்ணனிடத்தும ஸஹதேவனுடையகட்டளையைவற்றுக்கொண்டனர். சிறந்தபலமும பராக்ரமமுழுள்ளவனும யுத்தவீரரிறசிறந்தவனும சிறந்தபுத்திசாலியுமான ஸஹதேவன் அவர்களிடம ரத்தினங்களைப்பெறறுக்கொண்டு மறுபடியும் சென்று சூர்பபாரகம் தாலாகடமென்னும்தேசங்களையும் தண்டகாவனத்தையும கடலிலுள்ளதீவுகளில்வஸிக்கும மிலேசஜாதியிற்பிறந்த நிஷாதர்கள் புருஷாதர்கள் கர்ணப்ராவர்ணர்கள் காலமுகர்

களென்னும் நரராக்ஷஸருக்குபபிறநத அரசர்களையும் கோலகிரிமுழு வதையும் ஸுரபி பட்டணததையும தாம்ரமென்னும்பெயருள்ள தீவையும் ராமகமென்னுமபாவததையும திமிங்கிலனென்னுமராஜா வையும வசபபடுததி ஒற்றைககாலையுடையமனிதர்களையும் கேரளர் களையும் காட்டிலுளளவர்களையும ஸஞசயநதி பாஷண்டம் கரஹாடக மென்னும்நகரஙகளையும தூதர்களாலேயேவசபபடுத்தி அவர்களைக் கப்பங்கட்டுவிததான். பாண்டியர்கள், திராவிடர்கள, ஒட்ரர்கள், கேரளர்கள், ஆநதிரர்கள், தாளவனர்கள், கலிங்கர்கள், [1]உஷ்டிரகர்ணி கர்கள்ஆகிய இவாகளையும அழகானகாடுகளையும நகரங்களையும் யவ னர்களின்பட்டணத்தையும தூதர்களைககொண்டே உட்படுத்தி அவர் களைக் கபபங்கட்டுவிததான். அதன்பிறகு தாமரபர்ணிநதிக்குச்செ ன்று கன்யாதீரததத்தைக்கடநது, தென்தேசமெல்லாம்ஜயித்தபின் ஸஹதேவன, அலைகளநிரமபின கடலின்வடகரையைஅடைந்து பீம ஸேனனுடையபுததிரனான கடோதகசனை நினைததான். நினைத்த வுடன் ராக்ஷஸனானகடோதகசன் எதிரிற்காணப்பட்டான். பகை வரையழிபபவனும சிறநதபுததிமானுமாகிய ஸஹதேவன் கடற்கரை யிலுள்ள அநததாழ்வரையிலிருநதுகொண்டே மேருமலைச்சிகரம் போலவநத கடோதகசனைபபார்ததுத தர்மராஜருடையகட்டளைக் காக வரவேண்டுமென்று இன்சொல்லாகச சொன்னான். உடனே கடோத்கசன் ராக்ஷஸசசேவகாகளோடு ஸஹதேவனைவணங்கிநின் றான். தாமாத்மாவும பகைவரைஜயிபபவனுமாகிய ஸஹதேவன் அங் கிருந்துகொண்டே மிககதைரியமும பயங்கரமாகியஉருவமுமுள்ளவ னாகிய கடோதகசனைப புலஸ்தியகுலத்தோரும் மஹாத்மாவுமாகிய விபீஷணருக்கு ஸ்நேஹத்தைமுன்னிடடுததூதுவிடுத்தான். சிறந்த புததியுள்ளவரும பிரபுவுமான விபீஷணரும அது கிருஷ்ணனாற் செய்யபபடடதென்றுநினைதது ஸஹதேவனுடையகடடளையை அன் புடன்அஙகீகரித்தார். அதன்பிறகு சநதனக்கட்டைகளையும் அகிற் கட்டைகளையும உயரநத ஆபரணங்களையும பெருவிலைபெற்றஆடை களையும் மணிகளையும இன்னும பலவகையானசிறநதபொருள்களையும் அனுபபினார்" எனறார்.

[1] ஒட்டகக்காதர்கள்.

முப்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

தீர்த்த யாத்திரை பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் மறுபடியும் கேட்க, வைசம்பாயனர் ஸஹதேவன் சோழநாட்டுக்கும் பாண்டியநாட்டுக்கும்சென்றதைச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணோத்தமரே! கடோத்கசன்வரலையும் அவன் இலங்கைக்குப்போனதையும் விபீஷணரைக்கண்டதையும் காவேரியைப்பார்த்ததையும் கேட்க விருமபுகிறேன். வரிசையாக எனக்குச்சொல்லும்" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவன்பராக்ரமத்தை நடந்தவாறு சொல்லுகிறேன்; கேளும். அவன் தன்பராக்ரமத்தினால் காடுகளிலும் தீவுகளிலுமுள்ளவர்களைப போரில்வென்று தென்திசையைவசப்படுத்திக் கொண்டு சோழநாடுசென்றான். அப்போது ஸஹதேவன் புண்ணிய தீர்த்தமுள்ளதும் பலவகைப்பறவைக்கூட்டங்களினால அடையப்பட்டதும் முனிவர்களினால்அலங்கரிக்கப்பட்டதும ஆச்சா,லோதரம்,மருதம், வில்வம், நாவல், இலவு, முருக்கு, கடம்பு, ஏழிலைப்பாலை, குமிழ், நெல்லி, பெருங்கிளைகளுள்ளஆல், புளி, அத்தி,வன்னி,பலாசம,அரசு, கருங்காலி, இலந்தை, அசுவகர்ணம, மா, புண்டரகம, வாழைமுதலிய மரங்களினால் வியாபிக்கப்பட்டுவிளங்குவதும சகாவாகம, வாத்து, நீர்க்காக்கை, கடறகாக்கை, அன்றில், நீர்க்கோழிமுதலியநீரப்பறவைகள் அனேகம்கூவப்பெற்றதும் அனேக ரிஷிஆசரமங்களினாலும பூஜிப்பதற்குரியமரங்களினாலும்விளங்குவதும வேதங்களினாலும் வேதாங்கங்களினாலும் கரைகண்ட பரிசுத்தரான பிராமணர்களினால்விளங்குவதும சிலவிடங்களில் கரையில்முளைத்திருகும் மரங்களை நிரம்பப்பூத்திருப்பதனால் மாலைகளை அணிந்திருப்பதுபோன்றதும் சிலவிடங்களில் செங்கழுநீர், குவளை, செவ்வல்லி, ஆம்பல, தாமரைமுதலியவைகள்மலர்ந்து அழகாயிருப்பதுமாகிய நதிகளிறைந்த காவிரியைக்கண்டு, 'நமது தேசத்தில் கங்கை எவ்வாறோ அவ்வாறே இந்தக்காவேரி நிறைந்தது' என்று ஸந்தோஷமடைந்தான். ஸஹதேவன் அந்தநதியைச் சேனைகளுடன்தாண்டி, தென்கரைசேர்ந்து செல்லத்தொடங்கினான். பாண்டவன் அந்தத்தேசத்தில்வந்திருப்பதைக்கேட்டு அத்தேசத்திலுள்ளவர்கள் கிருப்பதுடன் அவனைக்காணச்சென்றனர். காண்பதற்குமுகான [1]தமிழ்நாட்டாராகிய ஆடவரும்மங்கையரும் அங்கேசென்று

[1] மூலத்தில், 'த்ராமிடா:' என்றிருக்கிறது.

அந்தப்பாண்டவனை ஸந்தோஷததுடன்கண்டனர். மிருதுவானதேக மும் விசாலமானகண்களுமுள்ளவனும் தேவதைக்கொபபானவனும் இவ்வுலகததுள் மிக்க அழகுள்ளவனும ஆச்சரியபபடத்தக்கவனு மாகியஸஹதேவன் போகுமபோது அந்தததமிழ்நாட்டார்கள்கூடிக் கண்ணிமைகொடடாமறபார்ததனர். குமாரக்கடவுளுக் கொப்பான அந்தஸஹதேவனைக்கண்டு மங்களகானங்களோடுகூடிய ஸ்தோத்திர ஙகளைச்செய்து, விருமபத்தக்க பற்பல உயர்நதபொருள்களையும் மற் றும்விருமபததக்க பலஸௌக்கியங்களையும்அளிதது உபசரித்தனர். சிறநதகைகளையுடையஸஹதேவனும ஸந்தோஷத்தோடு அநதத்தமி ழர்களைக்கண்டு அவர்களுக்குவிடை கொடுத்தனுபபித் தென்திசைக் குபபுறப்படடான். தமிழ்நாட்டரசனாகியசோழராஜனைத் தனதுதூத னாலேயே விரைவில்வசபபடுததி அவனிடமிருநது ரத்தினங்களைப பெற்றுக்கொண்டு பாண்டியநாடுசென்றான். சோழநாட்டிலுள்ள மற்ற மனிதர்கள் ஸஹதேவனைக்காண்பதில ஆசைதீராதவர்களாக அவன் செல்லுமபோது ஸந்தோஷத்துடன் பின்சென்றுகொண்டே பாண் டியதேசம்போயினர். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு ஸஹதேவன் காட்டிற்சஞசரிக்கும்யானைகளையும் புலிகளையும் மான்களையும் மற்று முள்ள அனேகமிருகக்கூட்டங்களையும கிளிகளையும் மயில்களையும் கழுகுகளையும் காடடுக்கோழிகளையும் பார்ததுக்கொண்டு பாண்டிய நாட்டைச்சேர்நது அர்ஜுனனுக்குமாமனாகிய பாண்டியராஜனுக் குத தூதர்களையனுபபினான். [1]மலயத்வஜனாகியபாண்டியன் ஸஹ தேவன்கடடளையை அன்புடன்அங்கீகரித்தான். அரஜுனன்மனைவி யும பாண்டியராஜபுத்திரியும அழகிற்சிறந்தவளும நல்லலக்ஷணங்கள் பொருநதினவளும பெண்களிறசிறநதவளுமாகியசிதராங்கதையென்று பெயர்பெற்ற தமிழபபெண் ஸஹதேவன்வநததைத தன்தநதையினால் அநதப்புரத்திறகேள்வியுற்று மரியாதைககாக மிகுதியானரத்னங்களை அன்புடன் அனுப்பினாள். புகழ்பெற்ற பாண்டியராஜனும பலவகை யான விலையுயர்நதபொருள்களையும மணிகளையும முத்துக்களையும் பவ ழங்களையும் தூதர்களையும ஸஹதேவனுக்கு அனுபபினான். ஜனமே ஜயராஜாவே! அநதநிகரற்ற மரியாதையைக்கண்டு ஸஹதேவனும் ஸந்தோஷத்தோடு தனதுஸஹோதரன் புதல்வனாகிய பபருவாகன னுக்கு ரத்னங்களை மிகுதியாகஅளித்து அர்ஜுனன்மாமனும் திரா விடதேசத்துக்கும் மணலூர்நகரத்திற்கும ராஜாவுமான மலயத்வஜ

[1] ஆதிபர்வம் 836 - வதுபக்கத்தில் சித்ரவாகனனென்றுபெயர்கூறப்பட் டிருக்கிறது.

பாண்டியனைத் தூதர்களைக்கொண்டே வசபடுத்தி அவனிடத்திலிரு
ந்து ரத்தினங்களைப்பெற்றுகொண்டு தமிழாகளாலசூழப்பட்டவனை
அகஸ்தியருக்கு இருபதிடமும தேவலோகத்துகுசசமானமுமான
சிறந்தமலையைச்சேர்ந்தான். ஜனமேஜயரே! அந்தஸஹதேவன் அந்த
மலயமலையை பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தெளிவும் குளிர்ச்சியுமுள்ள தீர்
த்தமுடையதும் மனத்தைகவர்கின்றதுமான தாமரபர்ணி என்கிற
யைக்கடந்து கடற்கரைசேர்ந்து அங்

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவனுல்அனுப்பபட்ட கடோத்கசன் விபீஷணரிடம்சென்று
காணிக்கை வாங்கிவந்துகொடுத்ததும், ஸஹதேவன் இந்திரப
பிரஸ்தம்சேர்ந்து தர்மராஜருக்கு ஒப்பித்ததும்.)

ஆரசர்க்கரசரும பாரதருமான ஜனமேஜயராஜாவே! அதன்
பிறகு சிறந்தகைகளையுடைய ராஜாவான ஸஹதேவன் புத்திமான்
களுட்சிறந்தவரும் நல்லஆலோசனையுள்ளவருமான மந்திரிகளுடன்
கூட ஆலோசனைசெய்துநிசசயித்துக்கொண்டு ஆவலோடு தனது
ஸோதரன்மைந்தனுகிய கடோத்தகசனைநினைத்தான். நினைத்தமாத
திரத்தில் அந்தராக்ஷஸன்காணபபட்டான். மிக்கஉயரமும் பெருங்
கைகளுமுள்ளவனும இருண்டமேகமபோன்றவனும மாறறறின
பொற்குண்டலங்களையும் விசிதரமான முத்தாரங்களையும் தோள்வளை
களையும் ரத்தினச்சதங்கைகளையும பொன்மாலையையும அரைக்கடடை
யும் கடகங்களையும் தோளவளைகளையும கிரீடத்தையும மற்றுமுள்ள
ஆபரணங்களெல்லாவறறையும அணிந்துகொண்டவனும் நீண்டகோர
ப்பற்களும் சிவந்தகூந்தலும செமபட்டைநிறமானமீசையுமுள்ளவ
னும பயங்கரமான தேகமுள்ளவனும செஞ்சந்தனமணிந்தவனும்
மெல்லிய ஆடைதரித்தவனும் பலசாலியுமான அந்தக கடோத்கசன்
தன்வலிமையினுல் பூமியைநடுங்கசசெய்பவன்போல அங்கேவந்தான்.
ராஜாவே! மலைபோல்வருகின்ற அந்தக்கடோத்கசனைக்கண்டு அங்
குள்ளஜனங்களனைவரும் சிங்கத்தைக்கண்ட அறபமிருகங்கள்போலப
பயந்தோடினர். ராவணன் புலஸ்தியரிடம்வருவதுபோல அவன் ஸஹ
தேவனிடம்வந்தான். ராஜாவே! பிறகு கடோத்கசன் ஸஹதேவனை
நமஸ்கரித்துக் கைகுவித்து வணக்கமாகநின்று, 'யான்செய்யத்தக்

கதுயாது?' என்றுகேட்டான் மேருமலையின்சிகரம்போல வநதுநிற்கும் அநதக்கடோத்கசனைப பாண்டவனான அந்தஸஹதேவன் இரண்டுகைகளாலும்தழுவி உசசிமோநது மநதிரிகளுடன்கூடி அவனுக்குமரியாதைசெய்து அன்புடன், "மஹாபலசாலியானகுழநதாய்! கபபத்தின்பொருட்டு நான்அனுபபினதாக லங்காபுரிக்குசசென்று அங்கு ராக்ஷஸர்களுக்குஅரசரும மஹாத்மாவுமான விபீஷணரைக் கண்டு ராஜஸூயயாகத்திறகாகப பலவகைகளான ரததினங்களை மிகுதியாகபபெறறுக்கொண்டு திருமபிவா" என்றுசொன்னான்

ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவனால இவ்வாறுஉரைக்கபபட்ட கடோதகசன் மனமகிழ்நது 'அவவாறேஆகட்டும்' என்றுசொல்லித தென்திசைநோக்கிச்சென்றான். ராஜாவே! ஸஹதேவனைப பிரதக்ஷிணஞசெய்து லங்கையைநோக்கிபபுறபபட்ட அநதக்கடோத்கசன் ஆமைகளும் முதலைகளும சிறுமீன்களும பெருமீனகளும நீயானைகளும சிபபிகளும சங்குகளும மிகுதியாகநிரமபியிருககும் கடலைக்கண்டான். அரசாக்கரசே! அநதககடோதகசன் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவணையைககண்டு, அவருடையசக்தியைநினைநதுகொண்டே கடலின்தென்கரையைசசேர்நது ஸ்வர்க்கமபோல அழகானதும, சுற்றுமதிலுள்ளதும, அழகானகோபுரவாயிலகளினால விளங்குவதும், வெண்மையும்செமமையுமான அனேகமாடமாளிகைகள்நிரமபியதும், அழகான மிருதங்கசபதமுளளதும, எககாலததிலுமகாய்ததும பூததுமிருக்கும மரங்களுள்ளதோடடஙகளினால அழகாயிருபபதும, மலர்களின் மணமநிரம்பிய அழகான ராஜமாாககஙகளுளளதும, அனேகரததினங்கள்நிரமபினதும, இநதிரனுடையஅமராவதிநகருககு நிகராயிருபபதும், ராக்ஷஸர்களாலடையபபட்டதுமான லஙகாநகரததைக்கண்டு அதில பிரவேசித்தான். அநதககடோத்கசன் சூலம பராஸமமுதலிய ஆயுதங்களைததரிததுப பலவிதஅலஙகாரஙகளையணிநதிருககும வீரர்களான அனேகராக்ஷஸாகளையும தெய்வலோகததுப பூமாலைகளசூடியும திவ்யாபரணங்களையணிநதும மதுபானததினால் கடைககண்கள சிவநதுமிருபபவரும, பருததநிதமபங்களும தனங்களுமுள்ளவருமான அழகியபெண்களையுமகண்டான். பீமஸேனன்புதலவனானகடோத்கசனைக்கண்டு அவர்கள மகிழ்சசியையும வியபபையுமடைநதனர். அநதக்கடோதகசன் இநத்ரக்ருஹத்திறகு நிகரான ராஜகிருஹததைச்சேர்ந்து துவாரபாலகனைச சநதித்து, "பாண்டுவென்று பெயர் பெற்றவரும மஹாபலசாலியும் கௌரவசரேஷ்டருமான அரசர்ஒருவர் இருநதார். அவருடைய இளையமைநதா ஸஹதேவரென்பவரைக்

கேள்வியுற்றிருக்கலாம். நான் தர்மராஜாவின்கப்பத்திற்காக அவ
ரால்அனுபபபபட்டதூதன். அரசர்க்கரசரான விபீஷணரைப் பார்
க்கவிரும்புகிறேன். நீ சீக்கிரம் என்னைபபற்றித்தெரிவி" என்று
சொன்னன்.

ஜனமேஜயாராஜாவே! அநதத் துவாரபாலகன் அவனுடைய அந
தச்சொல்லைக்கேட்டு 'அபபடியேஆகட்டும்' என்றுசொலலித் தெரி
விபபதற்காக அரண்மனைக்குட்போனன். அவன், கைகூபபி நின்று
தூதனுடைய சொலலைமுழுதும ராஜாவுக்குச்சொன்னன். தர்மாத்மா
வும் ராக்ஷஸராஜாவுமான விபீஷணா துவாரபாலகன்சொன்னதைக்
கேட்டு 'அநதததூதனை யென்னிடமஅழைதது வா' என்றுசொன்
னர். தர்மநதெரிநத மஹாத்மாவாகிய ராஜாவினல இவ்வாறுகட்டளை
யிடபபட்ட அநதத் துவாரபாலகன் விரைவாகவெளியிலவநது கடோத
கசனைக்கண்டு, "தூதனே! சீகரம ராஜாவைபபார்க்கலாம்; நேரே
உளளேசெல்லலாம்" என்றுசொன்னன். த்வாரபாலகனுடைய சொல
லைக்கேட்டுக கடோத்கசன் உள்ளேசென்று, கைலாசகிரிக்கொப
பானதும, மாறறுயாநத பொன்மயமான தோரணங்களுள்ளதும,
சுற்றுமதிலுள்ளதும், கோபுரங்களினல்சோபிபபதும, நிலாமுற்றங்க
ளும் தேவதாகிருஹங்களும நிரம்பியதும, அனேகரதனங்கள் விளங்
குவதும, பொன்னினலும தங்கதத்தினலும படிகதத்தினலும் வெள
ளியினலும் வச்சிரங்களினலும வைடூரியங்களினலுமசெய்யப்படட
மிகஅழகானஜன்னல்களும பலவகைக்கொடிகளும கொடிமரங்களு
முள்ளதும், ரத்தினங்களிழைததுப பலநிறமாயிருபபதும, எங்கும
மலர்மாலைகள்தொங்குவதும, உயர்ந்த தங்கமேடைகளுள்ளதுமான
அழகிய அநதக்கிருஹததை முழுவதுமபார்த்தான். பீமஸேனனுக்
கும் ஹிடிமபிக்கும புதல்வனான கடோதகசன், தனதிராதமும குர
லும்சேர்நது ஸமதாளமும அக்ஷரகாலஅளவுமுளளதும தேவதுநது
பிவாத்தியங்கள இடைவிடாமல முழங்குவதுமான இனியஸங்கீதத்
தைக்கேட்டு ஸநதோஷமடைநதான். பாரதரான ஜனமேஜயரே!
அதன்பிறகு அநதக்கடோத்கசன் அநததத்துவாரபாலகனுடன்கூடவே
அழகான அனேகங்கட்டுகளுள்பிரவேசித்து ஆகாயத்தில ஸூர்யனிரு
ப்பதுபோலச் சிறநதலிமமாஸனததில் வீறறிருபபவரும், முத்துக்க
ளும ரத்னங்களும் பறபலஉயர்நதஆபரணங்களும் அணிநதுகொண்ட
வரும, தேவதைபோன்ற உருவமுள்ளவரும், தேவலோகத்திய சிற
ந்தபுஷ்பமாலைகளையும் ஆடைகளையும்தரிதது உயர்ந்தசாந்தணிந்து
கொண்டு ஸூர்ய்ணைப்போலும அக்னியைப்போலும் ஒளியுள்ளதே

கத்தினால் விளங்குகின்றவரும், தேவர்களுடன் தேவேந்திரனிருப்பதுபோல மந்திரிகளுடன் கூடியிருப்பவரும், மஹாத்மாக்களான யக்ஷர்களும், அழகியஒளியுள்ளதெய்வபெண்களும், மங்களகானங்கள்செய்து ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்போல் கொண்டாடபெற்றவரும், இரண்டுசிறந்தபெண்களினால் பொறாமபுள்ளவையும் உயர்ந்த விலைபெறறவையுமான இரண்டுசாமரங்களைபிடித்துத் தலைக்குமேல் வீசபெற்றவரும, குபேரனைபோலவும வருணனைபோலவும் மஹிமையும ஐசுவரியமும்பெற்றவரும, எக்காலமும்தர்மததிலேயேயிருப்பவரும், ஆச்சரியமான ராக்ஷஸராஜாவும, இக்ஷ்வாகுகுலநாதராகிய ஸ்ரீராமபிரானை என்றும மனத்திலநினைத்திருப்பவரும், மஹாத்மாவுமான விபீஷணரைகண்டு கைகூப்பி வந்தனஞ்செய்தான். மஹாவீரனான கடோத்தகசன், இந்திரனிடத்தில் சித்ரரதனென்னும் கந்தர்வன்நிறபதுபோல அவரிடதத்தில வணங்கிநின்றான். ராக்ஷஸராஜாவான அந்தவிபீஷணர் தூதனைவந்த அந்தக் கடோத்கசனைக் கண்டு முறைபடி மரியாதைசெய்து இனசொலலாக, "கபபததை விருமபுகின்ற அவவரசன் யாருடையவமசத்தில் பிறந்தவன். அவன் உடன்பிறந்தவாகளனைவரையும அவனுடையநகரதையும தேசத்தையும் உன்னையும நீவந்தகாரியதையும எல்லாவறறையுமபறறித் தெளிவாகக்கேடகவிருமபுகிறேன். இவற்றையெல்லாம் தனிதனியே எனககு விரித்துசசொல" என்றுகேட்டார். மஹாத்மாவான விபீஷணரால் இவ்வாறுவினவபபெறற கடோத்கசன் கைகூப்பிநின்று பின்வருமாறு பொருததமானமறுமொழி சொல்லலானான்.

"சந்திரவமசதத்திற்பிறந்த மஹாபலசாலியான பாண்டுவென்னும் ஓ அரசர்இருந்தார். பாண்டுவுக்கு இந்திரனுக்கொபபான பராக்ரமமுள்ள ஐந்துகுமாரர்கள் பிறந்தனர். அவாகளுள் மூத்தவா யுதிஷ்டிரரென்றும அஜாதசதருவென்றும பேயர்பெறறவர; காமத்திலேயே மனமுள்ளவர்; தர்மமேஉருவங்கொண்டதுபோன்றவர். அந்தயுதிஷ்டிரரென்னுமாஜா கங்கைக்குதகிதன்கரையில அஸ்தினாநகரதில் ராஜ்யாதிபதயமஅடைந்து ராஜ்யத்தைஆண்டார். ஓ! ராஜச்ரேஷ்டரே! அந்தராஜ்யததைத திருதராஷ்டிரனுக்குக்கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு இந்தப்ரஸ்தம்சென்றார். அந்தஇரண்டுநகரங்களும் கங்கைக்கும்யமுனைக்கும் இடையிலிருக்கின்றன. ராஜச்ரேஷ்டரானவிபீஷணரே! அந்தஇந்தப்ரஸ்தத்தில் தமதுஸஹோதரர்களுடன் மகிழ்ச்சியோடிருந்து எங்கள்ராஜா அரசுசெடதுகிறார். அவருக்கினியவர் சிறந்தகைகளையுடையவர்; பீமஸேனனென்றுகயாதிபெற்றவர்; பெருஞ்

சக்தியும்கீர்த்தியுமுள்ளவர்; இந்திரனுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ளவர். அந்தப்பாண்டுபுதரர் பலத்திலபதினாயிரமயானைகளுக்குச்சமமானவர். அவருக்கிளையவா அர்ஜுனனென்பவர். சிறந்த பராக்ரமமுடையவர். மிருதுவானதேகமும சிறந்தசக்தியுமுள்ளவர். சூரத்தனத்தினால் உலகத்தில்பெயர்பெற்றவர். சூரத்தனத்தில் கார்த்தவீர்யனுக்கும பலத்தில்கடலுக்கும அஸ்தரவித்தையில பரசுராமருக்கும் யுத்தஞ்செய்வதில் ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கும வடிவிலஇந்திரனுக்கும பிரகாசத்தில்ஸூர்யனுக்கும ஒப்பானவர். அந்தப்பற்குனர், தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள, பிசாசர்கள், நாகர்கள், அரக்காகள், மனிதர்களாகிய இவர்களனைவரும் சேர்ந்தாலும யுத்தத்தில் (அவர்களால்) வெல்லமுடியாதவா. அவர் தேவக்கூட்டங்களோடு யுத்தத்திற்குவந்த இந்திரனைத் தம்பராக்ரமத்தினால்ஜயித்துக் காண்டவவனத்தை அக்னிக்குஎரிக்கக்கொடுத்து அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்தவர். அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்ததினால அவருக்குத திவ்யாஸ்திரங்கள்கிடைத்தன. ராஜாவே! தேவாகளும்அடைவதற்கரிய ஸுபத்ரையென்றுபெயாபெற்ற கிருஷ்ணஸஹோதரி அவராலடையப்பெற்றாள். ராஜாவே! அர்ஜுனனுக்குஇளையவர் நகுலன்என்றுபெயர் பெற்றவர். அவர் உருவமெடுத்துவந்த மன்மதன்போல உலகத்தில் மிக்கஅழகானவா. அவருக்கிளையவா ஸஹதேவனென்று கியாதி பெற்றவர்; மஹாபராகரமசாலி; யுத்தத்திலகுமாரக்கடவுளுக்குநிகரானவர். நான் அவரால உமமிடம்அனுபபபபட்டவன். எனக்குக் கடோத்கசனென்றுபெயர். நான்பீமஸேனராஜாவின்புத்திரன்; மிக்க பலசாலி. என்தாயார மஹாபாக்யசாலியான ஹிடிம்பையென்னுமரக்கி. நான் பாண்டவர்களுக்கு உபகாரஞ்செய்வதற்காக இந்தப்புவனியெல்லாம ஸஞ்சரிக்கிறேன் யுதிஷ்டிரர் இந்தப்பூமிமுழுமைக்கும் அரசராய்விட்டார். அவர் ராஜஸூயமென்னும சிறந்தயாகத்தைச செய்ய ஆரம்பித்துக் கப்பமவாங்குவதற்காகத் தமஸஹோதரர்களை எல்லாத்திசைகளிலும அனுபபியிருக்கிறார். அவா கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து (யோசித்துத) தம்பிமாரையனுபபினார். ராஜாவே! அவர்களில் மஹாரதரும மஹாபலசாலியுமான அர்ஜுனர் விரைவாக வடக்கேசென்று மேருமலையைத்தாண்டி லக்ஷ்மயோஜனைதூரம்சென்று ராஜாக்களெல்லாரையும் தமதுபராகரமத்தினால்யுத்தத்தில் ஜயித்தும் கொன்றும வசபபடுத்தி ஸ்வர்க்கத்தின்அருகேசென்று அதிகமான ரத்னங்களையும் உயர்ந்தகுதிரைகளையும பலவகையான தனங்களையும் கொண்டுவந்து அவற்றையெல்லாம் தர்மராஜாவுக்குக் கொடுத்தார்.

அரசர்க்கரசே! பீமஸேனரும் தம்வலிமையினல் கீழ்த்திசையையஜயித்து அரசர்களேவசபடுத்தித் தர்மராஜாவுக்குத் தனத்தையளித்தார். அவ்வாறே நகுலரும் கபபத்திற்காக மேற்றிசைக்குபுறப்பட்டார். ராஜச்ரேஷ்டரே! ஸஹதேவர் தென்திசையைச்சேர்ந்து எல்லாஅரசர்களேயும்ஜயிதது அவர்களால் மரியாதைசெய்யபபெற்றுக் கப்பத்திறகாக என்னே இஙகேயனுபபினர். பாண்டவர்களுடையசரித்திரத்தை உமக்குச சுருக்கமாகச்சொன்னேன். மஹாராஜாவே! தர்மநதெரிநதவரே! தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரரையும் பரிசுத்தமானராஜஸூயயாகத்தையும ஜநத்பிரபுவான கிருஷ்ணபகவானேயும் நீனைத்துபபார்த்தது இபபோது நீர் கபபமகொடுபபதற்குரியவராகிறீர்" என்றன்.

அவன்சொன்னதைக்கேட்டு ராக்ஷஸர்க்குராஜாவும் தர்மாத்மாவுமாகிய விபீஷணர் ராக்ஷஸர்களுடன் அநதஆஜ்ஞையை அங்கீகரித்தார். சிறந்தஅறிவாளரான அநதபபிரபு அது கண்ணபிரான்செய்தது தென்று நினைத்தார். அதன்பிறகு அனேகவிதமான சால்வைகளேயும், விரிப்புகளேயும, மணியினலும பொன்னினலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தந்தக்கட்டில்களேயும, பொற்கட்டிலகளேயும, பெரியவிலேபெற்ற ஆபரணங்களேயும், பவழங்களேயும, முத்துக்களேயும், பொற்பாண்டங்களேயும, பொற்கலசங்களேயும, பொறகுடங்களேயும, விசித்திரங்களான அண்டாக்களேயும, கொபபரைகளேயும, வெளளிப்பாத்திரங்களேயும், ரத்னகுண்டலங்களேயும, பொன்மலர்களேயும், சிறநதபொன்னல் செய்யப்பட்ட மற்றும அனேகமபொருள்களேயும், விசித்திரமானசுழிகளோடுகூடியவையும சநதிரனேபபோன்றவையுமான சங்குகளேயும், யாகசாலேயின் தோரணஸ்தம்பங்களாயிருக்கததக்க பதினன்குபனமரங்களேயும், பொற்றுமரைமலர்களேயும, ரத்னமயமானபல்லக்குக்களேயும,மிகுநதவிலேபெற்ற கிரீடங்களேயும், ரத்னங்கள் இழைத்தவளேகளேயும, உயர்நதசநதனங்களேயும, பலவகைவஸ்திரங்களேயும், ராஜாவான விபீஷணர் ஸஹதேவனுக்குஅளித்தார். மதுபானமசெய்த மதநதினல் கண்கள்சிவநத எண்பத்தெண்ணூயிரம்அரக்கர்கள் அந்தவிலேயுயர்ந்த பொருள்களனைத்தையும கொணர்நதனர். அநத ரத்தினங்களெல்லாவற்றையுமவாங்கிக்கொண்டு கடோத்கசன் புறப்பட்டான். அவன் ராஜாவானவிபீஷணருக்கு வநதனஞ்செய்து கைகூப்பிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து புறபபட்டான். கடோத்கசன் ராக்ஷஸர்களோடுகூட ரத்தினங்களேயெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு லங்கையிலிருந்து ஸஹதேவனிருக்குமிடத்திற்கு விரைவாகச்சென்றன். அவர்களனை

வரும் கடலைக்கடந்து ஸஹதேவனிடம்சேர்ந்தனர். ஜனமேஜய ராஜாவே! ரத்தினங்களைக்கொண்டுவந்திருக்கும் பயங்கரமான அரக்கரையும் கடோத்கசனையும் ஸஹதேவன்கண்டான். அங்குள்ளதமிழர்கள் அரக்கரைக்கண்டு பயந்தோடினர். பிறகு கடோத்கசன் ஸஹதேவனையடைந்து கரங்குவித்துநின்றான். ஸஹதேவனும் ரதத்தினக்குவியலையும் கடோத்கசனையுமகண்டு களிப்புற்றான். தன்இருகரங்களினாலும் கடோத்கசனைத்தழுவியும மற்ற அரக்கரைப்பார்த்தும் அன்புபாராட்டினான். தமிழர்களனைவருக்கும விடைகொடுத்தனுபபின பிறகு தான் புறபபடத்தொடங்கினான். புத்திமானான ஸஹதேவனென்னும்அரசன் அங்கிருந்து திருமபினான். இவ்வாறு பராக்ரமத்தினாலும் இனியசொல்லினாலும ஜயலக்ஷ்மிபொருந்தியிருபபதனாலும் ராஜாக்களைஜயித்துக் கப்பங்கட்டுவித்து அநதவீரன் திரும்பிவந்தான். ராக்ஷஸர்களுடன்கூட ரத்தினமயமான பனைமரங்களையெடுத்துக்கொண்டு பூமியை அதிரச்செய்கிறவன்போல இநதிரபபிரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவன் யுதிஷ்டிரரைக் கண்டு கரங்குவித்துவணங்கி வநதனஞ்செய்துநின்று அவராற்கொண்டாடபபெற்றான். யாருக்குமகிடையாத மிகுதியான தனக்குவியல்கள் இலங்கையிலிருநது வநதனவற்றைக்கண்டு தாமராஜா மிகுநத ஸந்தோஷத்தையும் மிக்கவியபபையுமடைநதார். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! ஆயிரங்கோடிகளுக்கு மேற்பட்டபொன்களையும் பலவகைரத்தினங்களையும் பசுக்களையும வெள்ளாடுசெம்மறியாடு எருமைகளையும் மஹாத்மாவானதர்மராஜருக்கு ஒப்பித்துத் தன்காரியததைச்செய்து ஸஹதேவன் ஸுகமாகவஸித்தான்.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நகுலன் மேற்றிசையைஜயித்துக் காணிக்கையுடன் இந்திரப பிரஸ்தம்வந்துதர்மராஜருக்குஒப்பித்தது.)

ஸமர்ததனானநகுலன் [1]வாஸுதேவனென்னும் அரசனால்ஜயிக்கப்பட்ட திக்கை ஜயித்தவகையையும அவனுடையசெய்கைகளையும சொல்வேன். புத்தியிற்சிறநதநகுலன் காண்டவப்ரஸ்தத்திலிருந்து புறப்பட்டு மேற்றிசையைநோக்கிப் பெருஞ்சேனையுடன்சென்றான்.

[1] பௌண்ட்ரகவாஸுதேவன்.

தனதுபெரியஸிமமநாதததினாலும படைவீராகளின் கர்ஜனைகளினாலும தேருருளைகளின் ஒலியினாலும் இந்தபபூமியை அதிரச்செய்து கொண்டு தனங்களும் தான்யங்களும பசுக்களும் மிகுதியாகநிரமபினதும் சுபபிரமணியக்கடவுளுக்குபபிரியமுள்ளதுமான ரோகீதகமலைக்குச் சென்றான். அவ்விடததில சூரர்களான மத்தமயூரகரென்னும் அரசர்களோடு அவனுக்குப பெரியசண்டைநடநதது. சிறநதசக்தியுள்ள அநதநகுலன் நீரில்லாக்காடானதேசமனைததையும் தானியங்கள்மிகுதியாகவுள்ள சைரீஷகம, மஹேத்தமென்னும் தேசங்களையும் ஆக்ரோசனென்னும் ராஜரிஷியையும வசபபடுத்தினான். ஆக்ரோசனோடு நகுலனுககுப பெருஞசண்டைநடநதது அநதபபாண்டவன் ஆக்ரோசனுடையதேசமாகிய தசார்ணதேசததைஜயித்து அங்கிருநதுபுறபபட்டான். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள புருஷச்ரேஷ்டனானநகுலன், சிவிகள், திரிகர்த்தாகள், அமபஷ்டர்கள், மாலவர்கள், காப்படர்களென்னும் ஐநதுதேசததரசர்களையும மத்தியமகேயர்கள, வாடதானர்களென்னும [1]பிராமமணாகளையுமஜயித்து மறுபடியும் திருமபி வநது புஷ்கரக்ஷேததிரமாகிய வனத்திலவஸிக்கும் உத்ஸவஸஙகேதர்களின்கூட்டத்தாரை ஜயித்தான். ஸிநதுநதிக்கரையிலிருககும் மஹாபலசாலிகளான கிராமணீயரென்பவரையும ஸரஸ்வதிநதியைச்சார்நது மத்ஸ்யங்களினால்ஜீவிககும சூததிராகள் இடையர்களின்கூட்டங்களையும மலைகளிலவஸிபபவரையும்ஜயிததுப பஞசநதமென்னும்தேசத்தையும அமரபர்வதமென்னுமமலையையும உத்தரஜ்யோதிஷம், திவ்யகடமென்னும நகரஙகளையுமஜயிதது அவற்றின் [2]தவாரபாலகனைப பராகரமததினால வசபபடுத்தினான். அநதநகுலன் ராமடர்களையும் ஹாராகளையும ஹூணர்களையும மறறுமுளளமேறறிசைராஜாக்களனைவரையும தன்கடடளையினாலேயேகீழ்பபடுததினான். பாரதரான ஜனமேஜயரே! அங்கிருநதுகொண்டே வாஸுதேவனுக்குத்தூதனையனுபபினான். ராஜாவே! அச்சமறறவனான அவ்வரசன் இவன்கட்டளையைஏற்றுககொண்டான். அதன்பிறகு பலவானானநகுலன் மத்ரதேசத்துராஜதானியாகிய சாகலநகருக்குச்சென்று தனதுமாதுலனானசல்லியனைச் சினேகத்தினாலவசபபடுததிக்கொண்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! மரியாதைக்குரியவனும யுததவீரரிற்சிறநதவனுமாகிய நகுலன் அநதசசல்லியராஜனால் மரியாதைசெய்யப்பெற்று மிகுதியான ரத்னங்களைப பெறறுக்கொண்டு புறப்பட்டான். கௌரவச்ரேஷ்ட

---

1 மூலததில், 'தவிஜாந்' என்றிருககிறது.

2 தேசங்களின்வழிக்காவலான அரசன்.

னும விசித்ரமானயுத்தங்கள்தெரிந்தவனுமான நகுலன் அதன்பிறகு கடலின்உள்தீவுகளில்வஸிக்கும மிகக்கொடியவரான பஹ்லவர், பர்ப்பரர், கிராதர், யவனர், சகரென்னும மிலேச்சராஜாக்களைவசபடுத்தி அவர்களிடமிருந்து ரத்தினங்களைபபெற்றுக்கொண்டு திரும்பினன். மஹாராஜாவே! அந்தமஹாத்மாவினுடையபொக்கிஷமாகிய பெருந்தனத்தைப் பதினுபிரம்ஓட்டகங்கள் கஷ்டபபடடுச்சுமந்தன. பரதச்ரேஷ்டரானஜனமேஜயரே! ஜயலக்ஷ்மிபொருந்தியவனும மாத்ரிபுத்திரனுமானாகுலன் வருணனுல்ரக்ஷிக்கபபட்டதும (பௌண்டரக) வாஸுதேவனுல்ஜயிக்கபபட்டதுமாகிய மேற்திசையையஜயித்து இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கும் வீரரான யுதிஷ்டிரரிடம்வந்து அந்ததனத்தை அவருக்குஒப்பித்தான்.

திக்விஜயபர்வம் முற்றிற்று.

மூப்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

ராஜஸூயபர்வம்.

(ராஜஸூயயாகத்தின் ஆரம்பம்.)

தர்மபுத்திரர் ஜனங்களைரக்ஷித்ததினுலும ஸத்தியத்தைக் காபபாற்றினதினுலும் பகைவர்களையொழிதததினுலும பிரஜைகள் தம்தம கருமங்களில் தவருமலிருநதனர. வரிகளைச் சரியாகவாங்குவதினுலும் தர்மமாகஆள்வதினுலும் மேகம நிரமபவர்ஷித்தது. தேசம செழிப்பாயிருந்தது. எல்லாதெரிழில்களும் நன்றுகநடந்தன. பசுக்காத்தல் பயிர்செய்தல் வர்த்தகம இவையெல்லாம் ராஜாவின்ஆளுகையினுல் சிறபபாகநடநதன. ஜனமேஜயராஜாவே! திருடர்கள் மோசம்செய்பவர்கள் ராஜாவின்அபிமானம்பெறறவர்கள் ஆகிய இவர்களிடத்திலும் ஜனங்களில் ஒருவர்க்கொருவரிடததிலும் வஞ்சகப பேச்சுக்கள் யாராலும்கேட்கபபடவிலலை. யுதிஷ்டிரர் தர்மநதவறுமலிருநததனுல் அநதக்காலத்தில் அனுவிருஷ்டி, அதிவிருஷ்டி, வியாதிகள், தீப்பிடித்தல் இவையெல்லாம்இருக்கவில்லை. அரசர்கள், பிரியத்தைச்செய்வதற்கும் அடிப்பதற்கும் வழக்கமாயுள்ள கப்பத்தைக் கொடுப்பதற்கும் யுதிஷ்டிரரிடம சென்றூர்களேயல்லது வேறுகாரியங்களைப்பற்றிச் சென்றதேயில்லை. தர்மராஜருடையபொக்கிஷம் நியாயமாகவந்தபொருள்களினுலேயே அனேகநூற்றுண்டுகள்செலவுசெய்தாலும் அழியாதபடி பெருகியிருந்தது. தர்மராஜாவானவர் தமது

தாண்யமுதலியவற்றின் அளவையும் பொக்கிஷத்தின் அளவையுமறிந்து யாகஞ்செய்வதற்கே நிசசயஞ்செய்தார். அவருக்குவேண்டியவரீனவரும் தனித்தனியாகவும் சோதரும், "பிரபுவே! நீர்யாகஞ்செய்வதற்கு இதுதருணம்; இப்போதேசெய்வது யுக்தம" என்றுரைத்தனர். அவர்கள் இவ்வாறுபேசிகொண்டிருக்கையிலேயே பழமையானரிஷியும் வேதமூர்த்தியும் [1]ஞானிகள்மாத்திரமேகாணக்கூடியவரும் அழிவில்லாதவருட்சிறந்தவரும் உலகதத்தின்உறபதத்திக்கும பிரளயத்துக்கும்காரணரும சென்றன வருவன நிகழ்வனவாகியஅரீனத்துக்கும் ஈசுவரரும கேசியென்னுமஅஸுரீன ஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும யாதவர்களரீனவாக்கும விரோதிகளரீக்கொன்று ஆபதகாலங்களில்அபயங்கொடுத்து மதில்போலக்காபபவரும் புருஷோததமருமாகிய கண்ணபிரான் வஸுதேவரை மரியாதையுடன் சேரீனததலரீவராகவற்படுத்திப பெருஞ்சேரீனயிளரூபபறறவராகத தர்மராஜாவுக்கு அளவற்றதனக்குவியலரீ எடுததுககொர்ண்டுவநதார். முடிவில்லாததும் அழியாததுமாகிய ரத்னக்கடலான அநதத் தனகுவியலரீயெடுததுக்கொண்டு தமதுதேரிஞெலியிஞல் எங்குமமுழங்கச்செய்து இநதிரபபிரஸ்ததத்தில்பிரவேசிததார. முன்னமேநிரமபின அநதநகரதை மறுபடியும்நிரபபுவதஞல் பாண்டவர்களின்பகைவர்களுக்குத் துயரஞசெய்பவரானார். கிருஷ்ணபகவான்எழுநதருளினதிஞல் பாண்டவர்களின்நகரமானது ஸுரியனில்லாதஇடதத்தில ஸுர்யோதயமானதுபோலவும் காற்றிலலாதவிடதத்தில்காற்றடித்ததுபோலவும் மகிழ்ந்திருந்தது. அந்தபபுருஷசரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரர், தெளமியர் வியாஸர்முதலியபுரோஹிதர்களோடும் பீமார்ஜுனநகுலஸஹதேவர்களோடும்கூடி மனக்களிபபுடன் கண்ணபிரானரீயெதிர்கொண்டழைத்து, சாஸ்திரபபிரகாரம் அதிதிஸதகாரஞ்செய்து ஸுகமாகஉட்கார்நதபிறகு குசலபரசனமசெய்து பின்வருமாறு பேசலுற்றார்.

"கிருஷ்ணு! உமமாலேதான் இநதபபுவனிமுழுதும் என்வசததிலிருக்கிறது. யாதவரே! மிகுநததனம் உமதுஅனுக்ரஹத்திஞல ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. தேவகிபுத்ரரே! மாதவரே! உமதுஅனுக்ரஹம்பெற்றநான் இதையெல்லாம் சாஸ்திரபபிரகாரமாகப பிராம்மணச்ரேஷ்டர்களுக்கும அக்னிபகவானுக்கும் உபயோகபபடுத்தக்கருதுகிறேன். பகவானே! சிறந்தகைகளரீயுடையவரே! அதற்காக உம்மோடும் என்தம்பிகளோடும்சேர்ந்து யாகஞ்செய்யவிரும்புகிறேன்.

---

1 : 'தெரிந்தவர்களாகநரீனப்பவருக்குத் தெரியாதவரும்' என்பதுபழைய உரை.

அதுவிஷயததில் நீர் அனுமதிகொடுக்கக்கடவீர். சிறந்தபுஜங்களை யுடையகோவிந்தா! நீர் உமக்குத் தீக்ஷையைச்செய்விததுக்கொள் ளக்கடவீர். பகவானே! நீர் யாகஞ்செய்தால நான் பாவமநீங்கினவ னுவேன். பிரபுவே! அல்லது இருதத்தம்பிகளுடன் வேள்விசெய் யுமபடி எனக்கேஉத்தரவுகொடும். கிருஷ்ணா! உம்மால் அனுமதி கொடுக்கபபெற்றுதான் நான் சிறநதயாகத்தைசசெய்வேன்" என் றா. அதைககேடடகண்ணபிரான் தர்மராஜாவின்குணங்களின்மிகு தியைபபறறி நிரம்பபபேசி, "ராஜசரேஷ்டரே! நீதாம அரசர்க்கும அரசா; இநதமஹாயாகததிறகுததகுதியுளளவா. நீரே யாகதீக்ஷை செய்துகொள்ளும. நீர் செய்வதறகுமேலேயே நாங்கள் கிருதாத்த ராவோம. உமதுநன்மைக்கு நாங்களிருபபதனால் நீர் நினைததயாகத தைசசெய்யுட. என்னையும் காரியங்களில்கட்டளையிடும. நீர்சொல லுவனவறறையெல்லாம செய்வேன்" என்று யுதிஷ்டிரருகு மறு மொழிகூறினா. யுதிஷ்டிரா, "கிருஷ்ணா! ஹ்ருஷீகேசா! நான் நினைத்தபடி நீர்வநதுசோநததனால் என்எண்ணம பயன்பட்டது. எனக்குக் காரியஸிததி நிச்சயம" என்றுசொன்னா. கிருஷ்ணனால் அனுமதிகொடுக்கபபெறற தர்மராஜா ஸஹாதராகளுடன்கூட ராஜ ஸூயயாகமசெய்வதறகு வேண்டியஸாதனங்களைச் சேகரித்தா. அபபோது சததுருக்களையடகுகிறவராகிய தர்மராஜர், யுத்தவீரர் களிற்சிறநதவனுகிய ஸஹாதேவனையும மநதிரிகளையுமபார்த்து, "இநதயாகததின் அங்கஙகளையும கருவிகளையும மங்களத்திரவியங் களையும் ஹோமததுக்குரியபதார்ததஙகளையும தெளமயமுனிவர்முத லியபிராமமணர்களின்சொறபடி பூர்ணமாகவும விரைவாகவும் மனி தர்கள், அவரவர்தகுதிகுதறக்கபடி முறையேகொண்டுவரக்கடவர். என்விருபபபடி இநதிரசேனன், விசோகன், அர்ஜுனனுடைய ஸாரதியாகியபூரு இவாகள அன்னம்முதலியவறறைக்கொண்டுவருவ தற்கு நியமிக்கபபடக்கடவர். கௌரவசரேஷ்டனஸஹாதேவனே! பிராமமணர்களுடையவிருபபத்தைப பூர்ததிசெய்யத்தக்கவையும் ருசியும்மணமுமுள்ளவையுமாக எலலாஉணவுகளும செய்விக்கப்பட வேண்டும்" என்றுகடடளையிட்டார். யுததவீரர்களிற்சிறநதவனன ஸஹாதேவன் தாமராஜாவானயுதிஷ்டிரர்சொன்னபோதே, "எல்லாம் விதமாயிருகிறது" என்றுஅவருக்குத்தெரிவித்தான். ஜனமேஜய ராஜாவே! பிறகு வியாஸமஹரிஷி வேதங்கள்உருக்கொண்டுவந்தது போன்ற மஹானுபாவர்களான பிராம்மணர்களை ரித்விக்குகளாக அழைத்துவநதனர். ஸதியவதிபுத்ரானஅவர் தாமே அந்தர்தர்ம

ராஜாவுக்கு பிரம்மாவின்ஸ்தானத்தைவஹித்தார். தனஞ்சயகோத்திரத்தாரிற்சிறந்தவரான ஸுஸாமாஎன்பவர் ஸாமகானமசெய்யும உத்காதாவாயிருந்தார். பிரமமஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவரான .யாஜ்ஞவல்கிய மாமுனிவர் சிறந்தஅத்வர்யுகளிலுதலைவர்யிருந்தார். வஸுவின்புத்திரரான பைலர் தெளமியருடன்சேர்ந்து ஹோதாவாயிருந்தார் ஜனமேஜயராஜாவே ' வேதங்களிலும வேதாங்கங்களிலுமகரைகண்டவர்களாகிய இவர்களுடைய புதல்வர்கள் சிஷ்யர்களுமவரும ஹோதாவின்வேலையைச செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ்செய்வித்துச சாஸ்திரோக்தபபிரகாரம அந்தயாகத்துக்கு ஸங்கல்பஞ்செய்துகொண்டு அந்தயாகத்துக்குகுறிப்பிடப்பட்ட பெரியயாகபூமியைப பூஜைடுசெய்தனர். அந்தபபூமியில ராஜாவினுல் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்ற சிறபவேலைக்கார்களா தேவகிருஹங்களைப போல நலவாஸஜீயுள்ளவையும விசாலமுமானகிருஹங்களைக்கட்டினர். ராஜாக்களிலும மனிதாகளிலுமசிறந்தவரான அந்தத்தர்ம ராஜா தமக்கு அந்தஸமயத்துக்கு மந்திரியாயிருந்தஸஹதேவனைப பார்த்து, "நீ ராஜாக்களையழைப்பதற்கு விரைவாகச்செல்லும்தூதர்களை உடனேஅனுப்பு" என்று கட்டளையிட்டார். ராஜாவின்சொல லைக்கேட்டவுடன் ஸஹதேவர தூதர்களையழைத்து, "தேசங்களிலுள்ளபிராமமணர்களை க்ஷத்திரியர்களை வைசியர்கள் கௌரவிக்கத்தக்க சூத்திரர்கள் எல்லாரையுமழைத்துவாருங்கள" என்றுகட்டளையிட்டான். அந்தத்தூதர்கள் ஸஹதேவன்கட்டளைப்படி எல்லாராஜாக்களையுமழைத்தனர். இன்னும அனேகதூதர்களையும் ஸஹதேவன் அனுப்பினன். தூதர்கள் குதிரைகளிலேறிப பலதேசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! ராஜாவானயுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரையும த்ரோணரையும திருதராஷ்டிரனையும் விதுரரையும் கிருபரையும் தமதுபிராதாக்களான துரியோதனன்முதலியோரையும தம்மன்பர்களையும் அழைப்பதற்காக நகுலனை அஸ்தினபுரத்துக்கனுப்பினர். பாரதரே! அதன்பிறகு அந்தப்பிரமமணர்கள் குருகுலபுரரானயுதிஷ்டிரருக்குக் குறித்தகாலத்தில் ராஜஸூயயாகதீக்ஷைசெய்வித்தனர். தர்மமேயுருவமெடுத்ததுபோன்றவரும் புருஷச்ரேஷ்டருமான தர்மத்தில்மனமுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர, கேட்டையுமமூலமும்சேர்ந்த அமாவாசையில் மான்தோலைபோர்த்துப புள்ளிமான்தோலையுடுத்துத் தேகத்தில்வெண்ணெயைத்தடவித் தீக்ஷைசெய்துகொண்டு ஆயிரக்கணக்கானபிராம்மணர்களால்சூழப்பட்டவராகித் தம்மஹோதரர்களோடும சுற்றத்தாரோடும ஸ்நேஹிதாகளோடும மந்திரிகளோடும்

பலதேசங்களிலிருந்துவந்த க்ஷத்திரியஜாதியாரான அரசர்களோடும் ஸபையாரோடுங்கூடி யாகசாலைக்குச்சென்றார். எல்லாவித்தைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும் வேதவேதாங்கங்களிற் கரைகண்டவர்களுமாகிய பிராம்மணர்கள் பற்பலதேசங்களிலிருநது அங்கேவநதனர். உடனே ஆயிரக்கணக்கான சிறபவேலைக்காராகள தர்மராஜாவின்கட்டளையினால் அவர்களுக்கும் அவர்களுடன்கூடவநதவர்களுக்கும தனித்தனியே மிகுதியானபோஜனங்களும் வஸ்திரங்களுமுள்ளவையும் எல்லாப்பருவங்களின்பலன்களுமநிரமபினவையுமான வீடுகளைக்கட்டினர். ராஜாவே! ராஜாவினால் பூஜிக்கபபெற்றஅநதபபிராமணர்கள் நாட்டியங்களையும் நர்த்தனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும பலகதைகளைச்சொல்லிக்கொண்டும் அந்தவீடுகளில்வஸித்தனர். ஸநதோஷததுடன்பூஜித்துக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டுமிருக்கும மஹாத்மாக்களான பிராமமணர்களின்பெருங்கோஷம அங்கே எப்போதும் கேட்கப்பட்டது. 'இவர்களுக்குக் கொடுங்கள்கொடுங்கள்' என்றும் 'நீங்கள் புஜியுங்கள் புஜியுங்கள்' என்றும இவ்வகையானபேச்சுக்களே அங்கே எபபோதுமகேட்கபபட்டன. பாரதரே! லக்ஷக்கணக்கான பசுக்களையும படுக்கைகளையும பொன்களையும வேலைக்காரிகளையும ஒவ்வொருவருக்கும தர்மராஜாகொடுததனர். ஸ்வர்க்கத்துக்கு இந்திரனைபபோலப் பூமிககு ஒபபற்றவீரரும மஹாத்மாவுமான தர்மராஜாவின் அந்தயாகம இவ்வாறுநடநதது.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ராஜஸூயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அழைக்கப்பட்டவர்கள்எல்லாரும் யாகத்துக்குவந்துசேர்ந்தது.)

ஜனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு மரியாதைசெய்துஅழைக்கப்பட்டஅரசர்கள், தேவவிமானங்களிலிருநது தேவர்கள புறப்படுவதுபோலத் தமதமகிருஹங்களிலிருநதுபுறபபட்டனர். பாரதரே! அந்தராஜாக்கள் மிககவிலைபெற்ற பலவகைரத்னங்களையெடுத்துக்கொண்டு அநதஅநதத்திசைகளிலிருநது அங்கேவந்தனர். புருஷச்ரேஷ்டரே! அந்தயாகத்தைப்பற்றித்தெரிந்த அனேகஅரசர்கள் தூதர்கள் சொன்னதைக்கேட்டு மனமகிழ்சசியுடன் பலவகைத்திரவியங்களை மிகுதியாகஎடுததுக்கொண்டு தர்மராஜாவையும அவருடையஸபையையும்பார்க்கவிரும்பிஅவருடையயாகத்துக்குச்சென்றார்கள். யுத்தங்

களில்ஜயிப்பவனுகிய அந்தகுலன் ஹஸ்தினபுரம்சேர்ந்து பீஷ்மரை யும் திருதராஷ்டிரனையுமழைத்தான். காங்களைக்குவித்துவணங்கி நின்று பாதகுலத்தோராகிய திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் சிறந்த புத்திமானனவிதுரரையும் அழைத்தான். பிறகு துரியோதனன்முத லான பிராதாக்களனைவரையும அழைத்தான். துரோணசாரியர்முத லான அனைவரும மரியாதையோடு அழைக்கபபட்டனர். அதன்பிறகு திருதராஷ்டிரனும பீஷ்மரும புததியிற்சிறநதவிதுரரும துரியோத னன்முதலானஸஹோதரர்களனைவரும மனமகிழ்ந்து பிராமமணர் களைமுன்னிடடுக்கொண்டு யாகத்துக்குச்சென்றனர்.

காந்தாரதேசத்தரசனுகிய ஸுபலன், மஹாபலசாலியானசகுனி, அசலன், விருஷகன், ரதயுத்தஞ்செய்பவரில்சிறந்தவனுகிய கர்ணன், பலவானுனசல்லியன், மிக்கபலசாலியானபாஹ்லீகன், குருவம்சத்தவ னுனலோமஹதததன், பூரி, பூரிச்ரவன், சலன், அசவ்ததாமா, கிருபர், த்ரோணர், ஸிநதுதேசத்தரசனுனஜயத்ரதன், புத்திரர்களுடன்கூடிய துருபதன், சால்வராஜன், பிராக்ஜ்யோதிஷநகரத்தரசனும் மஹாரதனு மான பகதத்தராஜன் இவர்களும்சென்றனர். அந்தப்பகதத்தராஜன் கடலிலுள்ளதீவுகளில்வஸிக்கும் மிலேச்சராஜரெல்லாருடனும் சென் ருன். மலைநாட்டரசர்களும் ப்ருஹத்பலனென்னும்அரசனும், பௌ ண்ட்ரகவாஸுதேவனும, வங்கம, களிங்கம், ஆகர்ஷம், குந்தலம், சாலவம், ஆநதிரம், திராவிடம, சிங்களம, காச்மீரமென்னும்தேசத் தரசர்களும், மஹாபராக்ரமசாலியான குந்திபோஜன், கௌரவாகன னென்னுமரசன், மறறுமுள்ளசூரர்களானபாஹ்லீகதேசத்தரசர், இர ண்டுபுத்திரர்களுடன்கூடியவிராடன், மஹாபலசாலியான மாவேல் லன், மஹாவீரனை சிசுபாலன்ஆகியஇவர்களும, யுத்ததத்தில்அடங்கா தகொழுப்புள்ளபலராமர், அனிருததன், கங்கன், சாரணன், கதன், பிரத் யும்னன், ஸாம்பன், சூரனனசாருதேஷ்ணன், உல்முகன், நிசடன், வீர னனஅங்காவஹன்முதலான மஹாரதர்களான யாதவர்களனைவரும், மத்தியதேசமுதலான அனேகதேசங்களுக்கதிபதிகளான ராஜாக் களும, தர்மராஜாவின்ராஜஸூயயாகதற்கு வநதனர். ராஜாவே! தர்மராஜாவின்கட்டளையினுல் பலவகைபபக்ஷணங்களுள்ளவையும் வா விகளாலும் சோலிகளாலுமசோபிபபவையுமான விடுதிகளை அவர் களுக்கு மநதிரிகள்கொடுதததனர். தர்மபுத்திரர் அந்தமஹாத்மாக் களுக்குச் சிறந்தமரியாதைசெய்தனர். மரியாதைசெய்யப்பெற்ற அர சர்கள் கைலாஸமலையின்சிகரங்களுக்கொப்பானவையும் மனத்திற்கினி யவையும் சிறந்தபொருள்களினுல்அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் செவ்

வையாகக்கட்டப்பட்ட உயர்ந்தவெண்மையானமதில்களினால் நாற்புற மும்சூழப்பட்டவையும் பொன்மயமானபலகணிகளுள்ளவையும ரத்தினத்தளவரிசைகளினால்அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் வேறுதற்குச்சக்மானபடிகளுடையவையும உயர்ந்த ஆஸனங்கள்முதலியசாமான்களுள்ளவையும் புஷ்பமாலைகளாலமறைக்கப்பட்டவையும உயர்ந்தஅகில்மணமகமழ்கின்றவையும ஹமஸத்திற்குமேசந்திரனுக்கும் ஒப்பான நிறமுள்ளவையும ஒருயோஜனைதூரத்திலேயே எளிதாகக்காணப்படுகின்றவையும் விசாலமானவையும நேருக்குநேரானவாயில்களுள்ளவையும் இன்னும்அனேகம்சிறபபுக்களுளளவையும் பலவகைத்தாதுக்கள்சேர்ந்த இமயமலைசிகரங்கள்போன்றவையுமான அவரவர்களுடையவிடுதிகளுக்குசென்றனர். அவ்வரசர்கள அங்கங்கே சிரமபரிகாரஞ்செய்துவிடடு, பெருந்தக்ஷிணைகொடுபபவரும ஸபையோர்கள் அனேகரால்சூழப்பட்டவரும தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரரைக்கண்டனர். அப்போது அரசர்களும பிராமணர்களும மஹரிஷிகளும நிரமபின அந்தச்சபை தேவர்கள்நிரம்பின தேவலோகமபோலவிளங்கிற்று.

மூப்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ராஜஸூயபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ராஜஸூயயாகம்நடத்தியது.)

ராஜாவே! பிறகு யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரையும த்ரோணரையும எதிர்கொண்டழைத்து அபிவாதனஞ்செய்து, பீஷ்மர், த்ரோணர், கிருபர், அசுவத்தாமா, துரியோதனன், விவிமசதி இவர்களைப்பார்த்து, "நீங்கள்எல்லாரும் இந்தயாகத்தில் என்னைசசிறபபிககக்கடவீர்; இங்கே எனக்குள்ளசெல்வங்களெல்லாமஉங்களுடையனவே. என்னால்அழைக்கப்பட்டநீங்கள் உங்களிஷ்டபபடி என்னை நடத்தக்கடவீர்" என்றுசொன்னர். தீக்ஷைசெய்துகொண்ட அந்தப்பாண்டவஜ்யேஷ்டரான தர்மராஜர் அவர்களெல்லாரையும பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி உட்னே அவரவருக்கு ஏற்றவேலைகளில் அவரவர்களை நியமித்தார். போஜனத்துக்கு வரிசையாக உட்காரவைபபதிலும் எச்சிலெச்சுத்திசெய்விபபதிலும். போஜனங்களைவிசாரிப்பதிலும் யுயுத்ஸுவையும், பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும்பற்றியவேலைகளில் துச்சாஸனனையும், பிராம்மணர்களையழைப்பதில் அசுவத்தாமாவையும், ராஜாக்களுக்குமரியாதைசெய்வதில் ஸஞ்சயனையும், செய்தவற்

றையும் செய்யவேண்டியகாரியங்களையும் செம்மையாகபபார்பபதில் பீஷ்மத்ரோணர்களையும, பொன்னையுமபொன்நாணயங்களையும ரத்தினங்களையுமே பார்த்துக்கொள்வதிலும் தக்ஷிணைகொடுபபதிலும் கிருபாசாரியரையும ஏற்படுத்தினர். அவ்வாறே மறறபபுருஷசரேஷ்டர்களையும் அவரவருக்குததகுதியானகாரியங்களில் பிரவிர்த்திக்கச் செய்தார். நகுலனுலஅழைததுவரப்பட்ட பாஹ்லீகன, திருதராஷ்டிரன், ஸோமதத்தன், ஜயத்ரதன்முதலானவர்கள் அங்கேராஜாவைப போலஷிளங்கினர். எலலாத்தாமங்களும் தெரிநதவரான க்ஷத்தாவென்னபபட்ட விதுரா பொருடசெலவுசெய்பவராயிருநதார். துரியோதனன், எல்லாரிடங்களிலுமிருநதுவருபகாணிக்கைகளைவாங்கினன். பதிவரதைகளான குநதியும காநதாரியும் ஸ்திரீகளுக்குமரியாதைசெய்தனர். அவாகளுடைய மருமக்கள்மாரனைவரும அவாகளின்கட்டளைகளை விரைவாகசசெய்தனர். அரஜாவின் காரியம்நிறைவேற்றுவதற்காகக் கிருஷ்ணன்ஸமீபததிலேயேயிருந்தான். எல்லா உலகங்களாலுமபூஜிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணபகவான் மேலானபலனைப் பூரணஞசெய்யவிரும்பி, பிராம்மணர்களின் பாதப்ரக்ஷாளனகாரியத்தில் தாமேஅமர்நதார். தாமராஜரையும அவரஸபையையும பார்க்க விரும்பி வநதவர்கள்எவரும் ஆயிரத்துக்குததாழ்நத காணிக்கையை அங்கே கொண்டுவரவில்லை. அநத யாகததில அனேகரத்தினங்களினால் ராஜாக்கள் தர்மராஜரைச் சிறபபிததனர். நாமகொடுக்குமரத்னங்களினுலேயே தர்மராஜர் யாகத்தை முடிக்கவேண்டுமேயென்று தாம் மற்றவர்களிலும் மேற்போதவிரும்பி ராஜாக்கள் திரவியங்களை யளித்தனர். மஹாத்மாவான தர்மராஜாவின்ஸபையான து மேல்மாளிகைகளும்சிகரங்களுமுள்ளவையும் சேணிகளால் சூழபபடடவையும் அனேகரதனங்களினுல விசிதரங்களானவையும சிறநதஐசுவரியமும் மிக்கஅழகுமபொருநதியவையும தேவவிமானங்களைப்போலச செய்யபபட்டவையுமான ராஜகிருஹங்களாலும் பலதேசங்களிலிருந்து வநதிருக்கும்அரசர்களின் சிறநத அரண்மனைகளாலும யாகததுக்காக வநத திக்பாலகர்களின்விமானங்களென்னும ரதங்களாலும் பிராம்மணர்கள்வஸிக்குமகிருஹங்களாலும் மிக்கஅழகாயிருந்தது. ஐசுவரியத்தினுல வருணபகவானைவெலலுகிற யுதிஷ்டிரர், [1]ஆறுஅக்னிகளும் நிரம்பினதக்ஷிணைகளுமுள்ள யாகத்தைச்செய்தார். வேண்டினவற்றையெல்லாம் நிரமபக்கொடுதது எல்லாஜனங்களையும் திருப்திசெய்வித்

[1] ஆறுஅக்னிகளாவன : ஆரம்பணீயம், கூத்திரத்ருதி, வியுஷ்டி, த்ரிராத்திரம், தசபேயம், ஸப்தபேயம்.

தார். அன்னமும் அனேகபக்ஷணங்களுமுள்ளதும் புஜித்துத்திருப்தியடைந்தஜனங்கள்நிரமபினதும ரதனங்களாகிறகாணிகைகள் மிகுந்ததுமாக அந்தச்சபையிருந்தது. மந்திரதந்திரங்களிலும ஸ்வரலக்ஷணங்களிலும் தேர்ந்தவர்களானமஹரிஷிகளால் நடத்தபபட்ட அந்த யாகத்தில் [1]இடாஹோமம் ஆஜ்யஹோமமென்னும்கிரியைகளால் தேவர்கள்திருப்தியடைந்தனர். தேவர்களைபபோலவே பிராமணர்கள் முதலான எல்லாவருணத்தாரும தக்ஷிணைகளாலும போஜனங்களாலும் மிக்கபொருள்களாலும அந்தயாகத்தில மிகுந்தஸந்தோஷத்தோடு திருப்தியடைந்தனர்.

ராஜஸூயபர்வம்முற்றிற்று.

முப்பத்தோன்பதர்வது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம்.

(தர்மபுத்திரர் கிருஷ்ணனுக்கு முதல்மரியாதைசெய்ததைப்பற்றிச் சிசுபாலன் ஆக்ஷேபித்தது.)

பிறகு அபிஷேசனீயமென்னும் ராஜஸூயத்துக்கு அங்கமான ஸோமயாகஞ்செய்யுங்காலத்தில் பூஜிக்கத்தக்கமஹரிஷிகளும் பிராம்மணாகளும ராஜாக்களுடன்கூட அந்தாவேதியென்னும யாகசாலையில் பிரவேசித்தனா. அபபோது மஹாதமாவானயுதிஷ்டிரருடைய அந்த அந்தர்வேதியில் ராஜரிஷிகளுடன்கூட உட்கார்ந்திருந்த நாரதர்முதலிய தேவரிஷிகளும தேவாகளும பிரம்மலைபையில் சேர்ந்திருபபதுபோல விளங்கினா. மிகுந்தமகிமையுள்ள அவர்கள் யாககாரியங்களின்இடையில் ராஜாவினருகில் வாதங்கள்செய்தனர். இஃது இவவாறே ஆகுமென்றும இவ்வாறுகாதென்றும இஃது இவ்வாறும்ஆகலாமென்றும இது வேறுவிதமாகக் கூடாதென்றும பலர் ஒருவர்க்கொருவர் [2]விதண்டாவாதம பேசினா. அபபோது அவர்களிலிசிலர் தர்ககசாஸ்திரத்தினுல நிச்சயிக்கபபட்ட யுக்திகளைக்கொண்டு சிறியவிஷயங்களைப பெரியவைகளாகவும பெரியவிஷயங்களைச் சிறியவைகளாகவும் செய்தனா. அவர்களில் சிலமேதாவிகள் பருந்துகள் ஆகாயத்திலுள்ள மாமஸத்தையடிபபது போலப் பிறர்சொன்ன

---

1 அன்னமாகியஅவிவினுல்செய்யும்கிரியை.

2 விதண்டாவாதம் = தன்மதத்தை வலியுறுத்தாமலே பிறர்சொல்வதைக் கண்டிப்பது.

விஷயங்களை [1]அடித்தனர். சிலர் தாமசாஸ்திரங்களிலும் சிலர் ராஜஸ நீதிசாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தரும சிலர் சிறந்ததவமூளளவரும எல்லாப பாஷ்யங்களையும் கற்றுணர்ந்தவராகளில் சிறந்தோருமாகிய அந்தசசபையோர் வாத்ஞ்செய்து மகிழந்தனர். வேதஙகளெல்லாம் தெரிந்த மஹரிஷிகளும பிராமமணாகளும் தேவர்களுமநிரம்பின அந்தபெரிய அநதர்வேதியானது நக்ஷத்திரங்கள்நிரமபின ஆகாயம் போல விளங்கிற்று. ஜனமேஜயராஜாவே! அபபோது யுதிஷ்டிரருடையகிருஹத்தில் அநத அநதாவேதியிலுளளஸபையில் சூத்திரனுவது அணுஷ்டானம்தவறினவனுவது ஒருவனும இல்லை. சிறந்த ஆசவரியமூளளவரும சிறந்த ஞானமூளளவருமான தாமராஜாவின் யாககாரியத்திலுண்டான அநதச்சிறபபைபபார்த்து நாரதாமகிழந்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! அபபோது க்ஷத்திரியர்கள்எல்லாரும் வநதுசோந்திருபபதைக்கண்டு அநதநாரதமுனிவர் ஒருசிநதையுற்றார். புருஷச்ரேஷ்டரே! முன்பு தேவர்கள தங்களஅமசங்களினால் பூமியில்அவதரிக்கும் தருணத்தில் பிரமமலோகத்திலகூடந்த பூர்வகதையைநினைநதார். ஜனமேஜயரே! அது தேவர்களின்சேர்க்கையென்றுஅறிநது நாரதர் தாமரைக்கண்ணராகிய திருமாலை மனததில்தியானித்தார். "எல்லாவறறையும் படைபபவராகிய எவர் முன்பு தேவர்களைக்கட்டளை பிடடாரோ அநதபபிரபுவும் அஸுரர்களை யழிப்பவருமாகிய மகாவிஷ்ணு அஸுரர்களைக்கொன்று தம்பிரதிஜ்ஞையைக் காபபதறகாகத தாமே க்ஷத்ரியவம்சத்தில வீரராகபபிறந்திருக்கிறார். சிவஸ்வரூபியும பிராமமதேவரூபியுமான பகவான் நாராயணன் தேவர்கள்எலலாரையும் பாரத்து, 'நீங்கள் ஒருவரையொருவர் கொன்றுவிடடுத திரும்பவும உங்கள லோகங்களை அடைவீர்கள்' என்று கடடளையிட்டுத தாமும யதுவம்சத்திலவதரித்தார். வம்சத்ததை விருததிசெய்கிறவரிற சிறநதவரான பகவான் பூமியிலுள்ள அநதகர்களும விருஷ்ணிகளுமாகிய இவர்களின் வமசத்தில் நக்ஷத்திரங்களுக்கிடையில் சநதிரன்போல மிகச்சிறபபுற்று விளங்கினார். இநதராதி தேவரனைவரும எவருடைய கைவன்மையைப பற்றிக்கொண்டிருக்கின்றனரோ சத்துருஸம்ஹாரம்செய்பவரான அந்தத் திருமால் மனிதனைப்போலிருக்கிறார். பெருமபொருளும தாமேயவதரிபபவருமான பகவான் இவ்வளவுபலமுள்ள இந்தக்ஷத்திரியஜாதியைத் திரும்பவும் தாமே ஸம்ஹரிக்கபபோகிறாரே, ஓ! ஓ! ஆச்சரியம்" என்று எல்லாமதெரிநதநாரதர் சிந்தித்தார், தர்மம்தெரிந்த

[1] ஜயித்தனர்.

வர்களில் ச்ரேஷ்டரும சிறந்தபுத்தியுள்ளவருமான அந்தநாரதமுனி வர் யாகங்களாலாராதிக்கதக்க ஈசுவரரான நாராயணனைக் கண்ண பிரானென்றறிந்து விவேகமுள்ள தர்மராஜருடைய அந்தப்பெருவேள் வியில் கௌரவத்தோடிருந்தார்.

அதன்பிறகு சிறந்தகுணங்களெல்லாம் பொருந்தினவரும் குண சாலிகளிற்சிறந்தவரும் பரிசுத்தமானமனமுடையவரும் பகைவரை வெல்லுகிறவரும் பாஞ்சாலசேனைகளின்முன்னே செலலுகிறவருமான யாதவர்களனைவரும் தங்கள் கடமையென்றுநினைத்தது தங்கள்மனை விகளோடும் சுற்றத்தாரோடும மந்திரிகளோடுங்கூட ரத்னங்குவியல் களையெடுத்துகொண்டுவந்தனர். தூரதேசமாயிருந்ததனாலும் பார மதிகமாயிருந்ததனாலும் ஸந்தோஷமுள்ள அவர்கள் பகவானுக்குப் பின்வந்துசேர்ந்தனர். பக்கவர்கூடடங்களையழிபபவரும் ஜனனமில் லாதவரும சகாயுததாரியும யாதவச்ரேஷ்டருமானகண்ணன் பின் வந்துசேர்ந்தசேனையைப்பழைத்து வஸுதேவரைச சேனைக்கதிபதி யாகவைத்து யாகஞ்செய்யும யுதிஷ்டிரரிடமசென்றார். மாதவர் தர்ம ராஜாவுக்காக அளவற்றதனக்குவியலை முன்னிட்டுக்கொண்டு காண்ட வபரஸ்தத்துக்குவந்தார். அவ்விடதலியஜ்ஞத்திறகாகவந்துமின்ன லோடுகூடிய மேகங்கள்போன்ற தேகமுளளவர்களும் ஸிம்மங்கள போன்ற பலசாலிகளுமாகப பூமியைமறைதததிற்கும் சிசுபாலன் பக்ஷத்திறசேர்ந்த அரசக்கூட்டங்களையெல்லாம யானைக்கூட்டதலை வன் யானைக்கூட்டத்தலைவர்களைபபாபபதுபோலப பார்த்துக்கொண் டும ஜனக்கூடடங்கள்வற்றுத கடலபோன்ற ராஜக்கூடடத்தைத் தம ரதகோஷததினுலை கலக்கிக்கொண்டும் கண்ணபிரான்வந்தார். கிருஷ் ணன்வந்ததனுலை பாண்டவர்களின்ஙகரம் ஸூர்யனில்லாதவிடத்தில் ஸூர்யன் உதயமானுறபோலவும காறறிலலாதவிடத்திற காற்றடித் தாற்போலவும் ஸந்தோஷமடைந்தது.

ராஜநீதியும தர்மசாஸ்திரமும்தெரிந்தவனும் மனிதர்களின்தா தரமஅறிந்தவனும மாத்ருபிதருனுமான ஸஹதேவன் பிராம்மணர்களை யும க்ஷத்ரியர்களையும் பூஜிபபதறகுரியமிக்கபபட்டிருந்தான். உலகங்க ளுக்குஸூர்யனேப்போலத தம்ஒளியோடுவிளங்கிக்கொண்டுயாகபூமி யில்பிரவேசிப்பவரும, பலராமருக்குஇளையவரும், ஈச்வரரும், சக்திக ளின்சேர்க்கையுள்ளவரும், பிரம்மரிஷியும், அறிந்தோமென்றிருபப வருக்குக்காணபபடாதவரும, பிரம்மரிஷ்டர்களான வயதில்முதிர்ந்த பெரியோர்களுக்கு உய்யுமவழியாகவும் ஸ்தாவரஜங்கமங்களனைத்திற் கும்பிறப்பிறப்புக்களுக்கிடமாகவுமிருப்பவரும், அதிதத்வைதவற

விடாதவரும், மூடிவில்லாதவரும், பகைவர்க்குமுடிவைச்செய்பவரும், காமக்குரோதமுதலிய உட்பகைகளின்கூட்டங்களைக் கெடுப்பவரும், எல்லாவற்றிற்கும்பிரபுவும், ஆபத்தில்தவறுமல்அபயமளிகொடுபவரும், எதிர்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் இறந்தகாலத்திலுமிருபவரும், துவாரகாநகரத்திலிவெற்றிபெற்றிருப்பவரும், அளவற்றமஹிமையுள்ளவருமாகியகிருஷ்ணபகவான்வரக்கண்டு தர்மபுதார் அவருக்குத் தக்க மரியாதைசெய்தார். பெருமைசிறுமையென்பவை குணங்களினாலும குறறங்களினாலும ஏற்படுகின்றவையென்றறிந்த தர்மராஜர் பிராம்மணாகளைபபூஜித்தபிறகு கண்ணனைஆராதிக்கக்கருதி இதற்குமுன் யாருமஉட்காராததும் ஸூர்யனைபோலபிரகாசிபபதுமான சிறந்த ஆஸனத்தை லோகநாதனானகிருஷ்ணனுக்கு அளிக்க, கிருஷ்ணபகவான் அதிலஉட்காாநதார்.

அதன்பிறகு பீஷ்மா தாமராஜாவானயுதிஷ்டிரைப்பார்த்து, "ராஜாவே! பாரதனே! ராஜாக்களுகுத தகுதியின்படி மரியாதை செய்யலாம; யுதிஷ்டிரனே! ஆசார்யன், ரிதவிக்கு, ஸம்பந்தி, ஸ்நாதகன், ஸ்நேஹிதன், அரசன், இவ்வறுவருமபூஜைக்குரியவரென்று கூறுகின்றனர். இவர்கள்வநது ஒருவருஷகாலமிருநதபின்மரியாதை செய்யவேண்டுமென்றுசொலலுகின்றனர. இவர்களை நீண்ட்காலமாக நமமிடம்வநதிருக்கின்றனர். ராஜாவே! இவாகளில் ஒவ்வொவருக்கும் தனித்தனியே மரியாதை கொண்டுவரதகக்கது. முதலில் இவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டனும் சக்தியுள்ளவனுமாயிருபபவனுக்கு மரியாதைசெய்யவேண்டும்" என்றுசொன்னர். அதறகு யுதிஷ்டிரர், "கௌரவச்ரேஷ்டரே! எவருக்கு முதல்மரியாதைசெய்கிறதென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள? யாருக்குசெய்தால தகுதியாயிருகும? பிதாமஹரே! அதனை எனக்குச் சொல்லுங்கள்" என்றுகேட்க, உடனே சந்தனுவின்புத்ரரும வீரருமான பீஷ்மர் தமதுபுத்தியில்ஆராய்ந்து புவனிக்குள கிருஷ்ணபகவான்ஒருவரே யாவராலுமபூஜிக்கத் தக்கவரென்றுநினைத்து, "இநதக்கிருஷ்ணன் க்ரஹநக்ஷத்திரங்கள் முதலியவற்றுள் ஸூர்யன்போல இங்குள்ளஎல்லாரிலும் சூரதனதனிலும் பலத்தினாலும் மஹிமையினாலும் ஜ்வலிப்பவராபோலவிளங்குகிறார். இநதக்கிருஷ்ணன்வநதபிறகு இநதஸபாமண்டபம் ஸூர்யனில்லாதவிடத்தில் ஸூர்யோதயமானறபோலவும காறறில்லாதவிடத்தில காற்றடித்தாற்போலவும ஒளியும்மகிழ்ச்சியும்பெற்றது" என்றுசொன்னர்.. பிறகு பீஷ்மரால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்ற வீரனஸஹதேவன் அந்தக்கண்ணபிரானுக்கு முறைப்படி உயர்நத மரியாதை

யைச்செய்தான். பசுவையும் அர்க்கியத்தையும் மதுபர்க்கத்தையும் கிருஷ்ணனுக்கு ஸஹதேவன்கொடுத்தான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஸபையில் ஓர்ஆச்சர்யம்நடந்தது. கிருஷ்ணனுக்குநடந்த அந்தச் சிறந்தமரியாதையைக்கண்டு க்ஷத்திரியர்களனைவரும் ஒருவரையொருவர்பார்த்தது அதைத் தங்களுள்ளங்களில் ஏற்றுக்கொண்டனர். சாஸ்திரபரிகாரம் செய்யப்பட்ட அந்தப் பூஜையைக் கிருஷ்ணன் பெற்றுக்கொண்டார். கண்ணபிரானுக்கு அந்தப்பூஜைசெய்ததைச் சிசுபாலன் பொறுக்கவில்லை. மஹாபலசாலியான அந்தச்சிசுபாலன்,ஸபையில் பீஷ்மரையும் தர்மராஜரையும்இகழ்ந்து கிருஷ்ணனைதூஷித்தான். அவர்களுடைய இங்கிதத்தையும கருத்தையுமறிந்த ஸஹதேவன் கோபித்தான். அபிமானமுள்ளவர்களும, பலசாலிகளுமான அரசர்களுக்குமுன் ஸஹதேவன் பாதத்தைதூக்கிக் காண்பித்தபோது ஸஹதேவன்தலையில் பெரும்பூமாரி பொழிந்தது. பிறந்ததுமுதல் யாதவர்களுக்கு விரோதியான சிசுபாலன் சொல்லலானான்.

"கேட்டவன் [1]குறைமுள்ள கர்ப்பத்திலபிறந்த அரசன்; மறுமொழிசொன்னவன் [2]நதியின்மகன்; பூஜையைபபெற்றுக்கொண்டவன் இடையன்; கொடுத்தவன்குறைமுளகர்பத்தில் பிறந்தவன். இங்குள்ள ஸபையோரனைவரும் ஊமைபோலிருக்கின்றனர். என்ன சொல்வது!" என்றான். அவன் இவ்வாறுசொல்லி நகைத்து உடனே தர்மராஜரைநோக்கி, மறுபடியும் பேசலானான். "பாண்டவனே! பூஜைக்குரிய மற்றவர்களிருக்க இடையனபூஜித்தையே! நீ அவனை எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவனுகப பார்க்கிறாயா? மறறவர்களைபபார்க்கவேயில்லையா? நண்பனே! அதிகமாகப்பார்பபதும் பாராமலிருப்பதும் இவ்விரண்டும் காரியதைதக்கெடுப்பவைகள்; இவற்றுள் நீ எதையெடுத்துக்கொண்டாய்?

நாற்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கு யுதிஷ்டிரர் பூஜைசெய்தது பிழையென்று கண்டித்துச் சிசுபாலன் ஸபையைவிட்டுச் செல்லத்தொடங்கியது.)

ஓ! கௌரவராஜாவே! இவ்விடத்தில் மஹாத்மாக்களான ராஜாக்களிருக்கும்போது இந்தவிருஷ்ணிகுலத்தோன் அரசர்க்குரிய

---

1 அன்னிய புருஷஸம்பந்தத்தாலுண்டான கர்ப்பம்.

2 தாழ்ந்தஇடத்திற்செல்வது நதியின் இயற்கை.

மரியாதையைப் பெறத்தகுந்தவனல்லன். பாண்டவனே! நீ உன்னிருப்பத்தினால் தேவகிபுத்ரனைப் பூஜித்தது மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்குத்தகுந்த ஒழுக்கமன்று. பாண்டவர்களே! நீங்கள் சிறுவர்கள். தர்மம நுட்பமானது. நீங்கள் அறியீர். இந்தவிஷயத்தில் அறிவுகுறைந்தஇந்தப் பீஷ்மா தவறிடந்திருக்கிறார். உன்னைப்போன்றதர்மிஷ்டன் பிறர்பிரியத்திற்காக ஒருகாரியம்செய்யலாமா? பீஷ்மர் உலகத்திலுளளபெரியோர்களால் மிகவும்அவமதிக்கப்படுகிறார். அசனல்லாதகிருஷ்ணன் தகுதியுள்ளராஜாக்களனைவர்களின் நடுவிலும் நீங்கள்செய்ததுபோன்றபூஜைக்கு எவ்வாறு உரியவன்? கௌரவச்ரேஷ்டனே! அல்லது கிருஷ்ணன் பிராயத்தில்முதிர்ந்தவனென்று நினைக்கிறாயா? ஆகிலும் பெரியவராகிய வஸுதேவரிருக்கையில் அவர் மகன் பூஜைக்கு எவ்வாறுதகுதியுள்ளவன்? கிருஷ்ணனும் உன்னிருபத்தையனுஸரித்தது ஒபபுக்கொண்டானு? ஆகிலும் த்ருபதனிருக்கையில் மாதவனைபபூஜிபபதெவ்வாறுதகும்? கௌரவனே! அல்லது கிருஷ்ணனை ஆசார்யனகநினைக்கிறாயா? அப்படியானால், த்ரோணரிருக்கும்போது வ்ருஷ்ணிகுலத்தானை நீபூஜித்தது ஏன்? கௌரவனே! கிருஷ்ணனை யாகதைதொடத்தினைக்கும நித்விக்கென்றுநினைக்கிறாயா? அங்ஙனமாகில், பெரியவரானவியாஸரிருக்கையில் கிருஷ்ணனைவன்பூஜித்தாய்? ராஜாவே! புருஷச்ரேஷ்டரும் தாம்நினைத்தபோது மரணத்தக்குரியவரும சந்தனுபுதரருமான பீஷ்மரிருக்கையில் நீஎன் கிருஷ்ணனைபபூஜித்தாய்? கௌரவராஜாவே! வீரரும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்தவருமான அச்வத்தாமரிருக்கையில் கிருஷ்ணன் உன்னால் பூஜிக்கபபட்டது எதனாலே? புருஷர்களில்சிறந்தவனும் அரசர்க்கரசனுமாகிய துரியோதனனும பாரதவமசத்தவருக்குஆசாரியரான கிருபருமிருக்க நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்ததெவ்வகை? கிம்புருஷர்களுக்கு ஆசாரியனை த்ருமனென்னும் கின்னரனையும் விட்டு, கிருஷ்ணனை பூஜித்தையே! பாண்டுவைபபோல யார்க்கும் வெல்லமுடியாதவரும் குணங்களினால்பிரக்யாதிபெற்றவருமாகிய பீஷ்மகராஜாவும் ராஜாக்களில்ச்ரேஷ்டனைருக்மியும் ஏகலவ்யனும் மத்ரதேசாதிபதியானசல்லியனுமிருக்க நீ கிருஷ்ணனை ஏன்பூஜித்தாய்? பாரதனே! இந்தக்கர்ணன் பராக்ரமத்தில் எல்லாராஜாக்களினும்சிறந்தவன்; மஹாபலசாலி; பிராம்மணரானபரசுராமருக்கு அன்புள்ளசிஷ்யன். தன்பராக்ரமத்தைக்கொண்டே யுத்தத்தில் ராஜாக்களை ஜயித்தவன். இந்தக்கர்ணனையும் தாண்டி நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது எவ்வாறு? கௌரவச்ரேஷ்டனே! கிருஷ்ணன் ரித்விக்குமல்லன்; ஆசாரி

யணுமல்லன்; ராஜாவுமல்லன்; உன்னுல்பூஜிக்கபபெற்றிருக்கிறன். அவன்பிரியத்தை நீவிரும்பினதுதவிர வேறுகாரணம்யாது? பாரதனே! (அல்லது) இந்தக்கிருஷ்ணன் உங்களுக்குபபூஜ்யனுகவேயிருந்தால் மற்றராஜாக்களே அவமதிப்பதற்காக இங்கேவரவழைத்தாயா? என்ன? நாங்களெல்லோரும் பயந்திருலாவது பிரயோஜனத்தை விரும்பியாவது எங்களைக்கேட்டுக்கொண்டதற்காவது இந்தமஹாத்மாவான தர்மராஜாவுக்குக் கப்பங்கள்கொடுக்கவில்லே. இவர் தர்மத்தில்பிரவர்த்தித்துப பூமிக்குஅதிபதியாயிருக்கவிரும்பினதினுல் நாங்கள் இவருக்குக் கபபங்கள்கொடுக்கிறோம. இவா நமமை மதிக்கவில்லே. ராஜஸபையில் ராஜலக்ஷணங்கள்பெறுத இந்தககிருஷ்ணனே இவா அர்க்கியமகொடுத்துபபூஜித்தது நமமைஅவமதித்ததைத்தவிர வேறுஎன்ன? தர்மபுத்திரருக்குத் தர்மாத்மாவென்னுமபுகழ் திடீரென்றுபோய்விட்டது. எந்ததுராத்மாவானவன் விருஷ்ணிகுலத்திற்பிறந்து, ராஜாவும மஹாத்மாவுமானஜராஸந்தனே அனியாயமாகக கொன்றுமேனு தர்மந்தவறினஅந்தக்கிருஷ்ணனுககு இந்தச்சிறந்த பூஜையை எவன்செய்வான்? இபபோது கிருஷ்ணனுக்கு அர்க்கியங் கொடுத்ததனுல் தர்மாதமாவென்னுமபெயர் யுதிஷ்டிரரிடமிருந்தது வில கிப்போயிற்று. அசக்தனென்பது வெளியிடபபட்டது. கிருஷ்ணு! பரிதாபபடதக்க இந்தக்குந்திபுதராகள் அசகதாகளாகவும பயந்தவர்களாகவுமிருந்தால் நீயாவது இந்தபபூஜை உனக்குத்தகுமாவென்பதை அறிந்திருக்கவேண்டும. ஜனர்த்தனு! அசக்தர்களினுல் கொடுக்கப்பட்டபூஜையைத தகுதியறறநீ ஏன் அங்கிகரித்தாய்? யாருமில்லாதவிடத்தில் சிந்திப்போன ஹவிஸை நாய்தின்பதுபோல உனக்குக் கிடைக்கத்தகாதபூஜையை நீகொண்டாடுகிறுய். ஜனர்த்தனு! இது ராஜச்ரேஷ்டர்களுக்கு அவமானஞ்செய்ததாகாது, உண்மையில் கௌரவர்கள் உன்னேஏமாற்றுகின்றனர்; மதுஸூதனு! ஆண்மையில்லாதவன் விவாகஞ்செய்துகொளவதும் கண்ணில்லாதவன் உருவத்தைப பார்ப்பதும எவ்வாறே அவ்வாறேதான் ராஜாவாயில்லாதஉனக்கு ராஜாக்களுக்குரிய மரியாதைசெய்வதும ராஜாவானயுதிஷ்டிரர் எப படிப்பட்டவரென்பதையும் பீஷ்மர் எபபடிபபட்டவரென்பதையும் வாஸுதேவன் எவ்வகையானவனென்பதையும் கண்டோம். இவையெல்லாம ஒற்றுமையாகவேயிருக்கின்றன" என்றுன். சிசுபாலன் அவர்களேப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லி உயர்ந்த ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து அபபோதே அரசர்களுடன்கூட அந்தஸதலியின்று வெளியிற்சென்றுன்.

நாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் சிசுபாலன்சொன்னதைக் கண்டித்துக் கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தது நியாயமென்று ஸ்தாபித்தது.)

பின்பு, ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் சிசுபாலன்பின் ஓடி ஸமாதானஞ் செய்து இனிமையாகப பேசத்தொடங்கினார். "அரசனே! நீ எவ்வகையான பேசசைபபேசினையோ அவ்வகையானது நியாயமன்று. ராஜாவே! இதில் பாவமஅதிகம். கடுமை பயனற்றது. தர்மம்பெரிதென்பதை அரசா அறியாம்லிருத்தல்தகாது. பீஷ்மர் சநதனுவின் புத்ரர். அவரை நீ மரியாதைசெய்வதறகுமாறாக அவமதித்தலாகாது. உன்னைவிட வயதில் மிகமுதிர்நத அனேகமஅரசாகளை இதோபார். இவாகள், கிருஷ்ணனுக்குப பூஜைசெய்ததைப பொறுத்திருக்கின்றனர். அவர்களைபபோலவே நீயும பொறுககக்கடவாய்; சேதிராஜனே! பீஷ்மா கிருஷ்ணனுடைய உண்மையை நன்றாகஅறிநதவர். கிருஷ்ணனை, பீஷ்மர் அறிநதிருபபதுபோல நீயறியாய்" என்றார். அபபோது பீஷ்மா சொல்லததொடங்கினார்.

"உலகத்துக்கெல்லாம மிகபபெரியவரான கிருஷ்ணன்விஷயத்தில் செய்தமரியாதையை ஒபபுக்கொள்ளாதஇவனுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லத்தகாது; இன்சொற்சொல்லததகாதவன். யுத்தஞ்செய்கிறவர்களிறசிறநதவனான எநதக்ஷத்திரியன் மறறொருக்ஷததிரியனை யுததத்தில்ஜயித்து உட்படுத்தினபிறகு அவனைவிட்டுவிடுகிறானோ அவன் அவனுக்குக் குருவாகிறான். இநதஸபையிலுள்ள அரசர்களில் கிருஷ்ணனுடைய பராக்ரமத்தினால் யுத்தததிலஜயிக்கபபடாத அரசன் எவனையும் நான் பார்க்கவிலலை. சிறநதகைகளையுடைய இந்தக்கிருஷ்ணன் நமக்குமாத்திரமே மிகபபூஜ்யர் அலலர்; மூன்றுலோகங்களுக்கும் பூஜ்யா. க்ஷத்ரியச்ரேஷ்டாஅனேகர் கிருஷ்ணனால் யுத்தத்தில் ஜயிக்கபபட்டனரல்லரோ? உலகமெல்லாம இநதவிருஷ்ணிகுலததோரிடம முழுதும நிலைபெறறிருக்கிறது. ஆதலால், முதியவர்களிருப்பினும கிருஷ்ணனைப்பூஜிபபோம; மறறவரைபபூஜியோம். சேதிராஜனே! நீ இவ்வாறுசொல்லத்தகாது. இவ்வகையானபுத்தி உனக்கு இருக்கலாகாது. ஞானவிருத்தர்களில் அனேகரை நான்அடுத்திருக்கிறேன். ராஜாவே! கண்ணனால் முன்னம் காபபாற்றப்பட்டவரும் அவர்மஹிமையையறிந்தவருமான அந்தபபெரியோர்கூடி ஸ்ரீ கிரு

ஷ்ணபகவானுடைய அனேககுணங்களை ஸாதுகளான அவர்கள் சொலலிககொண்டாடுவதை நானகேட்டிருக்கிறேன். இநதசசிறநத ஞானவானகிய கிருஷ்ணபகவான் அவதரிததது முதல செய்தகாரியங களையும் மனிதாகள பலமுறை விசேஷமாகசசொலலக் கேட்டிருகிறேன். ஓ! சேதிராஜனே! இநதபபூமியில பிராணிகளுகெலலாம ஸௌகயிகததைசசெய்பவரும ஸாதுகளால ஆராதிகபபட்டவரு மான ஜனாதனனை நாம நமதுஉறவை முனவிடு எபபடியாவது பயன்பெறசசெய்யவேணடுமென்று அபிமானதினால பூஜிதோமல லோம. அவருடையபுகழையும சூரதனதையும ஜயதையுமஅறி நது பூஜையைசசெலுததுகிறோம. இநதசசபையில மிகசசிறியவனு ஞானும நாமஆராய்நதுபாராதவன் எவனுமிலலை. குணங்களபறறித தான் விருததர்களையுமதாண்டிக கிருஷ்ணனே முதலிலபூஜிககத்தக் கவனென்று நாங்களநிணகிறோம. பிராம்மணாகளுக்குள அறிவில மிகுநதவனும், க்ஷத்திரியாகளுகுள பலததிலமிகுநதவனும, வைசி யாகளுக்குள தனதானயஙகளிலமிகுநதவனும பூஜ்யன். சூதிரா களிலமடடுமே வயதிலமுதிநதவன பூஜ்யன. பிராம்மணாகளுக் குரிய வேதவேதாஙகஙகளின ஞானமும க்ஷத்திரியாகளுகுரிய சக் தியுமாகிய இரண்டுகாரணங்களும இவரைப பூஜைசெய்வதற்குச சோநதன. கேசவனைதவிர சிறநதவன் வேறுயா இமமானிட லோகததிலிருகிறான். கொடை, காரியஞசெய்யும திறமை, கல்வி, கேள்வி, சூரதனம, நாணம, புகழ், உயாநதபுதி, வணக்கம், லக்ஷமி, தைரியம, சநதோஷம் இவையெலலாம கிருஷ்ணனிடத்தில் தவறுமலிருபபவை. உலகஙகளுக்கெலலாம சிறநதஆசார்யரும தந தையும் பெரியவருமாயிருப்பதனால் பூஜைக்குரியவரும பூஜிக்கபபடு கிறவருமான அநதக்கிருஷ்ணபகவானை இதோ பூஜிக்கிறோம. நீங்க ளனைவரும் பொறுக்கவேணடும். ரிதவிகசு, ஆசார்யன், கல்யாணப் பிளை, ஸ்நாதகன், அரசன், நண்பன்ஆகிய எலலாருமாயிருபபவர் கிருஷ்ணன். ஆதலால, (அநத) அச்சுதா பூஜிக்கபபட்டார். உலகங்க ளின்ஸ்ருஷ்டிககும ஸமஹாரதிற்கும கிருஷ்ணனேகாரணம். ஜங் கமமும் ஸ்தாவரமுமாகிய இநதஉலகம் கிருஷ்ணனுலேதான் நிலலபெற றிருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ஸூக்ஷமமாயிருநத பிரகிருதியும் இவரே.. அதைப்படைத்த ஆதிபுருஷரும் இவரே. எல்லாவறறிற் கும எடடாதவரும இவரே. ஆதலால, அசசுதர்தாம பூஜைககு மகவும்உரியவர். புதி, மனம், (மூலபகிருதியின்விகாரமான) மஹத் என்னும் தத்துவம், வாயு, தேயு, ஜலம், ஆகாயம், பூமி, (அண்ட

ஜம, ஸ்வேதஜம, உத்பிஜ்ஜம, ஜராயுஜம்என்னும்) நால்வகைப்பொருளகள் இவையனைததும கிருஷ்ணனையே ஆதாரமாகவுடையவை. ஆதித்யன, சநதிரன, நக்ஷததிரஙகள, நவகரஹஙகள், திசைகள, திசைகளினமூலைகள இவையனைததுமகிருஷ்ணனிடததிலநிலைபெறறு நிறபவை. எலலாருககும ஆதமாவான ருத்திரபகவானும என்றுமுள்ள பிரமமதேவரும இவரே. அரூபியானபொருள, ரூபததையெடுததுக்கொணடு மானிடவடிவததுடன வநதிருககிறது. வேதஙகளுககு [1] முகம் அகனிஹோததிரம; மநதிரஙகளுககுமுகம காயதரி; மனிதாகளுககுமுகம அரசன; நதிகளுககுமுகம ஸாகரம; நக்ஷததிரங்களுககுமுகம சநதிரன; ஒளிகளுககுமுகம ஆதிதயன்; மலைகளுக்குமுகம மேருமலை; பறவைகளுககுமுகம கருடன்; கீழ்மேலாகவும குறுககாகவுமுளளஉலகததினவிஸ்தாரம எவவளவோ அவ்வளவிலுமுளள தேவலோகமுதலான எலலாஉலகஙகளுககும கிருஷ்ணபகவானே முகம. ஆனால சிறுபிள்ளையானஇநதசசிசுபாலன அறியான். அதனால, எஙகும எககாலமும கிருஷ்ணனை இவவாறுபேசுகிறான். புததியுளளஎநதமனிதன எலலாவறறிலுமசிறநத தாமததைததேடுவனோ அவன தாமததையறிவதுபோல இநதசசேதிராஜன அறியான். அலலது முதிரநதவாகளும சிறுவாகளுமாயுளள மஹாதமாககளான அரசர்களில எவன கிருஷ்ணனைததகுநதவராகநினையாதவன்? எவன் இவரைபபூஜிககமாட்டான? அலலாமலும, இநதபபூஜை தவறாகச செய்யபபடடதெனறு சிசுபாலனநினைபபானாகில குறறமநடநதால எபபடிசசெய்வதுநியாயமோ அபபடிஇவனசெய்யலாம" என்றார.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணபூஜையில் பொறாமையுற்றஅரசர்களை ஸஹதேவன் மறுபடியும் காலைக்காண்பித்து வீரவாதம்செயதது.)

காங்கேயரால் இவ்வாறுஉரைககபபடட சிசுபாலன் அவர்மீது கோபித்தான். அவன் கோபிததைககண்டு அபபோது ஸஹதேவன் பேசததொடங்கினான்.

"சேதிராஜாவே! இபபோது நடநததெல்லாம நான் புத்தியினால் ஆராய்நதுநடத்தினது. அதன்உண்மையைக காரணததோடு

---

[1] முகம் - தலைமை.

நான் இங்கேசொல்லுகிறேன்; கேள. அரசர்களனைவருக்கும் கிருஷ்ணன் ஒருவரேபெரியவர். வேறுயாருமில்லை. ஆதலால், அவர் எங்களால் பூஜிக்கப்பெற்றார். நீங்களெலலாரும ஒபபுககொள்ளவேண்டியவர்கள. இநதராஜாக்களுக்குள் எவன் அதைப்பொறுக்கவில்லையோ அவன் உடனே சேனைகளோடுமவாஹனங்களோடும யுததத்துக்குப் புறப்படட்டும. அவன்தலையில இதோ என்கால்வைக்கபபடுகிறது. இவ்வாறு பூஜிததகாரணம என்னற்சொல்லபபட்டது. எனக்கு எவனுவது மறுமொழிசொல்லட்டும" என்றான். அதன்மேல புத்திமான்களும கௌரவமுள்ளவாகளும பலசாலிகளுமாயிருநத ராஜாக்களின் நடுவில் அவவாறு காலைக்காண்பித்தபோது அவாகளில் யாரும் ஒன்றுமபேசவில்லை. இவவாறு ஸஹதேவன் கண்ணனைபபற்றிசசொன்னபோது ஸ்வபாவமாகச சிவநதிருநதசிசுபாலன்கண்கள் கோபத்தினல் அதிகமாகச்சிவநதன. அவனுக்குக கோபமுண்டானதைக்கண்டு பாக்ரமசாலியானபீஷ்மர் மறுபடியும அவனுக்குக் கிருஷ்ணனுடைய சிறநதகுணங்களைபேயசொன்னார். பேசுகிறவர்களிலும் புத்திமான்களிலும் சிறநதவரான பீஷ்மர் சிசுபாலனையும ஸபையோரான எலலாஅரசர்களையும் கூபபிடடு, "ராஜாகளே! கிருஷ்ணனைக்குறித்து ஸஹதேவன்சொன்னது எதுவோ அதுஸரிதான என்று அறியுங்கள். இன்னமும் அவரைபபறறிசசொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்" என்றார்.

நாற்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன்மஹிமையைப்பற்றி யுதிஷ்டிரர்கேட்க, பீஷ்மர்அவருடைய நாராயணதுதத்தையும்உலகஸ்ருஷ்டியையும்கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மர்சொல்லியதைக்கேட்டவுடன், அக்காலத்தில யாவர்களும கிருஷ்ணனைதிரிவிபபதற்காகத் திருமபவும் பீஷ்மரைகேட்கத்தொடங்கினர். "பிதாமஹரே! தேவதையுமப்பவானுமாகிய கண்ணபிரானுடையசெய்கைகள எல்லாவறையும் விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். அவற்றைவிவரிததுச்சொலலும. பிதாமஹரே! பகவானான கிருஷ்ணனுடையஅவதாரங்களைபபற்றியும் செய்தகாரியங்களைபபற்றியும கிருஷ்ணபகவானிடத்தில் பிரகிருதியானது எவ்வாறு இருக்கிறதென்பதைபபற்றியும எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்" என்றார். பாதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறுகேட்

கபபட்டபீஷ்மர் அநதராஜஸபையில் தேவேநதிரணபோலவிளங்கு கின்ற கண்ணபிரான்புனனிலையில் சததருக்களஸம்ஹரிததவரான யுதிஷ்டிரைநோக்கி மற்றவாசெய்தறகரிய . கண்ணபிரான்செய்கை களைச் சொல்லதொடங்கினர். அரசாக்கசானஜனமேஜயராஜாவே! அறிஞர்களில்சிறநதவரும பிறருக்குப பயத்தைததருமசெய்கைகளை யுடையவருமான அநதபபீஷ்மர், தர்மராஜரிடத்திலிருக்குமஅரசர் கள்கேட்க எதிரிகளைஜயிபபவனனசேதிராஜனைப பெயர்சொல்லி அழைத்து, கிருஷ்ணனைபபறறிபபின்வருமாறுசொல்லலானர்.

“ராஜாவே! யுதிஷ்டிரா! எல்லாக்கும்மேற்பட்ட ரச்வரு டையசெய்கைகளின்முறை யார்கும் அறியக்கூடாதது. அதுநிகழ் கிறதையும சென்றதையுமபற்றிச சொல்லுகிறேன்; கேள. யார்க்கும் புலபபடாத பிரபுவானபகவான் இங்கே புலபபடும்வடிவத்தோடுஇரு க்கிறார். தம்மாலேயே தாம்நிலைபெறறிருபபவரும, பிரம்மதேவருக் குத்தந்தையும அசைவற்றவரும அளவில்லாதவரும் எபபோதுழிரப் பவரும் ஆயிரம்தலைகளும ஆயிரம்வாய்களும் ஆயிரம்கண்களும ஆயி ரம்கால்களும் ஆயிரமகைகளும் ஆயிரமகாமஙகளும ஆயிரமகிரீடங் களுமுள்ளவரும ஸாவவ்யாபியும ஸாவஜ்ஞரும விச்வரூபியும ஒளி யுள்ளவரும அனேகமநிறங்களுளளவரும தேவாகளுக்குமூதன்மையு மானபகவான் நாராயணன்ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் மூலபரகிருதியைக் கடந திருநதார். அநதபபிரபுவானநாராயணன் முதலில்அபபுவைப்படைத தார். அதன்பிறகு பகவான் அநதஜலத்தில் தாமே பிரம்மதேவரைப படைததார். நான்முகரானபிரமமதேவர் மறறைலோகங்கள்எல்லா வற்றையும தாமேபடைததார். ஆதிகாலதத்தில் எல்லாலோகங்களின் உறபததியும இவ்வாறுதான் முதலில் பிரளயம்வநது ஸ்தாவரஙகளும் ஜங்கமங்களுமஅழிநது ஸ்தாவரஜஙகமங்களடங்கிய உலகங்களும் அழிநது பிரமமாதிதேவர்களும லயமாகிய பஞ்சபூதங்களும்மூழ்கி மஹத்தானது பிரகிருதியில லயமானபோது எல்லாவறறிற்கும்ஆத் மாவும் ஸர்வேசுவரருமான அநதநாராயணன் ஒருவரேகின்றார். தாம ராஜாவே! எலலாததேவர்களும நாராயணனுடையஅஙகங்கள். ராஜா வே! மேலுலகம அவருகசுதலை; [1]ஆகாயம் நாபி; பூமி கால்கள்; அசவினிதேவர்கள் செவிகள்; சநதிரனுமஸூரியனுமகண்கள; இநதி ரனும அக்னியும்மாகிய இரண்டுதேவாகளும அநதமஹாதமாவுக்கு முகம். மற்றுமுள்ளதேவர்களனைவரும அமமஹாதமாவின் மற றெல்லாஉறுபபுக்களும. நூலிழையிலகோக்கபபட்ட மணிகள போல

இடைவெளி.

எல்லாப்பொருள்களும் அவரைஆச்ரயித்திருக்கின்றன. மஹாயோகியும் ஸர்வஜ்ஞரும் பரமாத்மாவும் பரபிரம்மமுமான நாராயணன் மஹாபரளயம்முடிந்தபிறகு எல்லாம தமஸ்என்னப்பட்டமூலப்ரகிருதியில் லயித்திருப்பதைக்கண்டு தாமேதம்மைப் பிரம்மதேவராகஸ்ருஷ்டித்தார். பரப்பிரமத்தினிடத்திலேயேபிறந்தவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஈச்வரரும் குற்றமற்றவருமான அந்தபபிரம்மதேவர் ஸனத்குமாரையும் ருத்திரையும் தவமேதனமாகக்கொண்ட ஸப்தரிஷிகளையும் ஏழுலகங்களையும் ஜனங்களையும் மற்றுமுள்ளஎல்லாவற்றையும் படைத்தார். யுதிஷ்டிரா! அவர்கள் அந்தஅந்தக்காலங்களில் அந்தஅந்த இடங்களில் பற்பலபொருள்களை உத்பத்திசெய்தனர். அந்தமஹாத்மாக்களிடமிருந்து அழிவில்லாத ப்ரகிருதியானது பல உருவங்களாக உண்டாயிற்று. பாரதனே! அனேககோடிகல்பங்களும் அனேகம்பிரளயங்களும் வரிசையாகக் கடந்துபோயின. ராஜாவே!,[1]மன்வந்தரங்களும் தேவயுகங்களும் மனுஷ்யயுகங்களும் பிரளயங்களும் சக்கரம்போலச் சுழலுகின்றன. உலகமஅனைத்தும் முகத்தில் [2]விஷமுள்ளது. லோகநாதராகிய அந்தப பகவான்நாராயணன் நான்முகக்கடவுளைப் படைத்து எல்லாலோகங்களுக்கும் நன்மைக்காகத் திருப்பாற்கடலில்இருக்கிறார். எலலாலோகங்களுக்கும ஜனங்களுக்கும் பிரம்மதேவர் பிதாமஹர். ஆதலால், அவருக்கும் பிதாவானநாராயணன் எல்லாவற்றிற்கும பிரபிதாமஹராயிருக்கிறார்.

நாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மதுகைடவருடைய,ஸம்ஹாரத்தைப்பற்றிச்சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரா! யார்க்கும்புலப்படாதவரும புலப்படத்தக்கஇவ்யமங்களமூர்த்தியுள்ளவரும் ஸர்வேசுவரருமானபகவானே நரநாராயணர்களாகிக் கிருஷ்ணஞ்ஞர். எபபொழுதுமுள்ளவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியுமாகிய அந்தப்பகவான் காரியங்களுக்குத்தக்கபடி பிரம்மா, இந்திரன், ஸூர்யன் தர்மதேவதையெனப் பல ரூபங்களாக அவதாரமெடுக்கிறார். தேவலோகத்தில் தேவக்கூட்டங்களுடன்சேர்ந்திருக்கும் அவதாரங்களைச்சொல்வேன். ஆயிரயுக

1 மன்வந்தரம்=தேவயுகங்கள் எழுபத்தொன்று சேர்ந்தது.

2 நாசத்தையே முடிவாகவுடையது.

காலம் தூங்கினபிறகு காரியங்களுக்காகத் தேவர்க்குந்தேவரும் லோகநாதருமானபகவான் அவதரிக்கிறார். தேவருக்குந்தேவரும் லோகநாதரும் அதிதேவரும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிக்கொப்பான ஒளியுள்ளவருமான பகவான் அனேகஆயிரவருஷங்களுக்குப் பிறகு பிரம்மாவையும் கச்யபரையும் கபிலரையும் பரமேஷ்டியையும் தேவர்களையும் ஸபதரிஷிகளையும சங்கரரையும் ஸனத்குமாரரையும் பிரஜைகளைஸ்ருஷ்டிபபவராகிய மனுவையும் முதலில்படைத்தார். ஸ்தாவரங்களும ஜங்கமங்களும் தேவர்களும அஸுரர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அழிநதுபோன பிரளயகாலத்தில் கடல்நடுவிலிருப்பவரும், யாராலும் ஜயிக்கமுடியாதவரும, யுத்தஞசெய்யவிருப்பமுள்ளவருமான மதுகைடவரென்னும் அண்ணன்தமபிகளிருவர் அந்தப்பகவானால் கொல்லபபட்டனர். அஸுரர்களுக்குமுதன்மையான அவ்விரண்டு மஹாஅஸுரர்களும் ஆதியில் அநதபபகவானால் மண்ணைப் பிடிதது, யாராலும வெல்லப்படாமலிருக்கும்படி வரன்கொடுத்துப் படைக்கப்பட்டனர். அவர்கள்இருவரும் கருங்கடலில்துயின்ற அந்த மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் காதுக்குறுமபியிலிருநதுபிறந்து இரண்டுபெருமலைகளைபபோல நின்றனர். பிரம்மாவினால் நன்றாகஏவப்பட்ட வாயுதேவதை தானே அவர்களுக்குள்பிரவேசித்தான். அதனால் அந்தபபெரியஅஸுரர்கள் ஆகாயத்தைமறைத்துக்கொண்டு வளர்ந்தனர். காற்றளவாக விருத்தியடைநத அவ்வஸுரர்களைக்கண்டு பிரம்மதேவர் மெல்லத்தடவினார். அவர்களில் ஒருவனை மிகமிருதுவாகவும் மற்றொருவனைக் கடினமாகவும் உணர்ந்தார். ஜலத்தில்பிறந்தவரான பிரம்மதேவர் மிருதுவாயிருந்தவனுக்கு மதுவென்றும் கடினமாயிருநதவனுக்குக் கைடவனென்றும் தாமே அவ்விருவருக்கும் பெயரிட்டார் தர்மராஜாவே! இவவாறுபெயரிடப்பட்ட அவ்விரண்டுஅஸுரர்களும் பலத்தினால்கர்வங்கொண்டு திரிந்து ஆகாயமெல்லாம்வியாபித்தனர். முற்றிலும்அச்சமற்ற அந்தமதுகைடவர்கள் ஆகாயமமுழுமையும் மறைத்து யுத்தஞசெய்யவிரும்பி எல்லா உலகத்தின் பிரளயமாகியசமுத்திரத்தில் திரிநதனர். அநத அஸுரர்கள் வருவதைக்கண்டு உலகங்களுக்குக்கர்த்தாவான பிரம்மதேவர் உலகமெங்கும் ஒரேநீராகஇருக்கும் அநதக்கடலுக்குள்மறைந்தனர். அந்தப்பிரம்மதேவர் பத்மநாபருடைய நாபியிலிருந்துகிளம்பின தாமரைமலரினின்றும தாமாகவேஜனித்தார். அந்தக்கமலம சேற்றில் உண்டாகாதது. லோககர்த்தாவான பிரமமதேவர் தாமிருந்தவிடமாகிய அந்தக்கமலத்தைப் பூஜித்தார். அந்தநாராயணனும் நான்

முகனுமாகியஇருவரும் அனேகம்பதினாயிரவருடங்கள் ஜலத்துக்குள் அசையாமல்படுத்திருந்தனர். வெகுகாலத்திற்குபபிறகு பிரம்மாவிருந்தவிடத்திற்கு, அந்தமத்துகைடவரென்னும் இரண்டு அஸுரர்களும் வந்தனர். லோகநாதரும் பேரொளியுள்ளவருமான பத்மநாபர் அவர் கணைக்கண்டு கோபத்தால் சிவந்தகண்களோடு படுக்கையிலிருந்து எழுந்தார். யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களும ஜலமாகவிருந்த அந்தபயங்கரமானகருங்கடலில் அநதப்பத்மநாபருக்கும் அவ்விரண்டு அஸுரர்களுக்கும் பயங்கரமானயுத்தம் உண்டாயிறறு. அநதக்கடுஞ சண்டை ஆயிரக்கணக்கானவருஷங்கள் நடந்தது. அநதயுதத்தில் அவ்வஸுரர்கள் சோர்வையடையவில்லை. யுதத்தில் அடங்காத கொழுப்புள்ள அவ்வஸுரர்களிருவரும் நெடுங்காலமானபிறகு ஸமர்த்தரான நாராயணரைப்பார்த்து மனத்தில்ஸநதோஷத்துடன், "ஐயா! உம்முடையயுத்தத்தினால் நாங்கள மகிழ்நதோம். நீர்எங்களுக்குச்சிறந்த நமனுயிருக்கிறீர். ஜலத்தினுல நனைக்கபபடாதஇடத்தில எங்களைக் கொல்லும். தேவசரேஷ்டரே! உமமாலகொலலபபட்டநாங்கள் உமக்குபபுத்திரர்களாகக்கடவோம். எவன் எங்களை யுத்தத்தில்ஜயிபபனை அவனுக்குப பிளளைகளாகுமபடி நாங்கள கடடளையிடபபட்டிருகிறோம்" என்றுகூறினர். ஈச்வரரானநாராயணன் அவர்கள்சொன்னதைக்கேட்டவுடன் நகைத்துக்கொண்டே யுதத்தில் மதுகைடவர் என்னும் அநதஇரண்டு அஸுரர்களையும தமதுஇருபுஜங்களாலும தொடைகளாலும் கசக்கி வதஞசெய்தார் கொலலபபட்டுத தண்ணீரில்கரைக்கப்பட்ட அவ்விரண்டுதேகங்களும ஒன்றுகபபோயின. ஜலத்தின் அலைகளினால அடிக்கபபட்ட அநத அஸுரா தேகங்களிலிருந்து கொழுப்பு வெளிபபடடது. அநதஜலம் அவவிருவா கொழுபபினாலும வியாபிக்கப்பட்டுமறைநதது. பகவானுகியநாராயணன் பிறகு பல வகைபபிராணிகளைப படைத்தார் தர்மராஜாவே! பூமி முழுதும அவ்வஸுரர்களின் கொழுபபினால் மூடபபடடதனால் அபபோதுமுதல மேதினியென்று சொல்லபபடுகிறது. பதமநாபருடைய பிரபாவத்தினால் பூமியானது மனிதர்களுக்குச் சாசுவதமான இடமாகச் செய்யப்பட்டது.

மேதஸ்என்னும் கொழுப்பையுடையது.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

கௌரவச்ரேஷ்டனே! அனேகமாயிரம அவதாரங்கள் நடந்திருக்கின்றன. கூடியவரையில் அவற்றைகுறித்துசொல்லுவேன்; கேள்.

ஆதிகாலத்தில் கடலநீரில்துயின்ற பத்மநாபருடைய எந்தத் தேகத்தின் நாபீகமலததில தேவர்களும ரிஷிக்கூட்டங்களும் பிறந்தனரோ அந்தஅவதாரம [1]பௌஷ்கரிகமஎன்றுகூறபபடுகிறது. மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களுமாகியவேதங்கள் உருகொண்டதாகிய பகவானுடையவராகாவதாரம புராணங்களில சொல்லப்பட்டிருபபது செவிகளுக்கின்பமாகஇருகிறது. அபபோது தேவர்களுக்கெல்லாம் ச்ரேஷ்டரும் பெருந்தவமுளளவரும மாயைக்குமேறபட்டவரும் மஹிமைபொருந்தியவரும தர்மமும ஸதியமும்மஉருக்கொண்டவரும் திருமகளைவிடுஅகலாதவரும தமதுசரிதத்திரதத்தினலும் பராக்ரமதத்தினலும பூஜிக்கபபடுபறறவருமான விஷ்ணு நான்குவேதங்களே நாலு காலகளும, யூபஸ்தம்பமே கோரபபலலும், யாகங்களே பறகளும், சயனம்என்னபபட்டஅக்னியின்மேடையே முகமும, அக்னியே நாவும், தர்பபங்களே சோமங்களும, பிரமமாஎன்னுமரிதவிக்கே தலையும், இரவுபகல்கள் கண்களும, வேதம் அங்கமும, ஸ்வரங்கள் அணிகளும், நெய் [2]நாகியும, நெய்எடுக்கும்பாத்திரமானசுருவமே அடிமூக்கும, ஸாமவேதகோஷமே ஒலியுமாகவிளங்கும வராகரூபதலதையெடுத்து மலைகளும செடிகளும காடுகளும் அடங்கிய பூமியைஜலத்திலிருந்து தூகினார். வெளிபபொருளகளாகிய ஜடங்களுக்கும் உட்பொருள்களாகியஜீவன்களுககும ஆதமாவும, காண்பதற்கினியவரும, சிறந்த ஒளியுள்ளவரும, யோகியும, முதன்மையானசாஸ்திரங்களே உருக்கொண்டவரும், எலலாவறறிற்கும மேற்பட்டவரும், நிலைதவறாதவருமான அந்தவராகமூர்த்திக்கு, பிராயசசித்ததமேமுகமும, யாகபபசுவாகியஆடேமுழுங்காலகளும், தர்மமேஉருவமும், [3]உதகாதாவென்பவன் செய்யும் ஸாமகானத்தேதாடுகூடியஹோமமே ஆண்குறியும், பசுக்களும் ஸோமலதையுமேபீஜங்களும், மந்திரங்களேஎலுமபுகளும், யாகவேதிகையேதோள்களும, நெய்ம்மணமே தேகவாஸனையும், ஹவ்ய

---

[1] புஷ்கரம்என்னுங்கமலத்திலிருந்து உலகத்தைப்படைத்ததுபற்றி அந்தஅவதாரத்திற்கு 'பௌஷ்கரிகம்' என்றுபெயர்.

[2] நாகரும்புலன். [3] யாகத்தின்ஒருரித்விக்கு.

மும்கவ்யமுமே மலமூத்திரங்களும், பிராக்வம்சமென்னும் யாகசாலை யின்முன்பாகமே தேகத்தின்முன்பாகமும், யாகதீக்ஷைகளேபலமும் தக்ஷிணையே மனமுமாயிருந்தன. மேலும் உபாகாமமென்னும் அத்தியயனாரம்பமே அழகியஉதடும், பரவர்கயமஎன்னும்யாகாங்கமான கிரியையே அலங்காரமானசுழியும், யஜ்ஞசாலையே தனக்குத்தூணையானபத்னியும், (சொறிவதறகுளள) ரத்னமயமானகொமபே உயரமான கொம்புமாகஇருந்தன. என்றுமழியாத ஈச்வரரான விஷ்ணுவானவர் இவ்வாறு யஜ்ஞவராஹராகி ஸமுத்திரதத்தில்அழுந்தி, குன்றுகளும் செடிகளும் காடுகளுமஅடங்கிய பூமிமுழுதையும தூக்கினர். அந்தத்தண்ணீரில் முழுகிபபோன தமதுதேவியானபூமியை மார்க்கண்டேயர்பார்த்திருக்கையில கொமபினல்தூக்கினர். தேவர்க்கும்ஈச்வரரும் ஆயிரந்தலைகளுள்ளவருமாகியபிரபு உலகங்களின்நன்மையைக் கருதித் தம்கொம்பினல் பூமியைத்தூக்கி நிலைநிறுத்தினர். கடலை ஆடையாகஉடுத்தவளும் பூஜிக்கத்தக்கவளுமான பூமிதேவி நடந்ததும் நடக்கின்றதும் இனிநடபபதுமான எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியான யஜ்ஞவராகால இவ்வாறுஎடுகைகபபட்டாள. தேவர்க்கும்தேவானவிஷ்ணுவினல தானவாகள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். இவ்வாறு வராகாவதாரத்தைபபறறிச சொன்னேன். இனிசசிங்கவடிவமெடுத்து ஹிரணியகசிபுவைககொன்ற நரஸிம்மாவதாரத்தைக் கேள்.

நாற்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரஸிம்மாவதாரம்.)

தர்மராஜாவே! மிகுந்தபலசாலியும பலதினலகர்வமடைந்தவனும் தேவாகளுக்குபபகைவனும மூன்றுலோகங்களுக்கும் முள்ளைப் போன்றவனும அஸுரர்களுக்குமூலபுருஷனும பராக்ரமத்தில்ஒப்பற்றவனுமான ஹிரண்யகசிபுவென்னும அஸுரராஜன் ஒருவனிருந்தான். ராஜாவே! அவன் கடலுக்குள்பிரவேசித்துப் பதினோராயிரத்துஐநூறுவருஷகாலம் சிறந்ததவஞசெய்தான். அவன் மௌனவ்ரதத்தைவஹித்து அனுஷ்டானத்திலும் உபவாஸத்திலும் உறுதியாக அசைவற்றிருந்தான். குற்றமறறவனே! அவன் மனத்தையும்ஐம்புலன்களையும்அடக்கிப் பிரம்மசரியவிரதத்துடன் செய்ததவத்தினலும்

நியமத்தினாலும் பிரமமதேவர் அவன்மீது ஸநதோஷமடைந்தார். ராஜாவே! அபபோது, தாமேஉண்டானவரும், ஜங்கமங்களுக்கும் ஸ்தாவரங்களுக்கும்தந்தையும, பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறநதவரும், மஹிமையுமஐசுவரியமும் பொருநதினவரும, ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும ஹமஸங்கள்கட்டினதுமாகிய விமானத்திலேறினவருமான பிரமமதேவர் ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும ஸாதயர்களும் மருத்துக்களும ருத்திரர்களும் விசுவர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கின்னரர்களுமாகியதேவர்களாலும திசைகளாலும் திசைக்கோணங்களாலும நதிகளாலும் கடல்களாலும் நக்ஷத்திரங்களாலும முகூர்ததங்களாலும ஆகாயததிற்சஞ்சரிக்கும்மற்றக்கிரஹங்களாலும் தவத்திற்சிறநததேவரிஷிகளாலும் ஸித்தாகளாலும் ஸபதரிஷிகளாலும மிக்கபுண்ணியவான்களானராஜரிஷிகளாலும கந்தர்வர்களாலும் அபஸரஸின்கூட்டங்களாலும மறறுமுள்ளஎல்லாத் தேவர்களாலும் சூழப்பட்டவராக அநதஅஸுரனிடமதாமேவநது, "நற்றவமுள்ளவனே! பக்தியுள்ள உனது இநதத்தவத்தினால் நான்ஸநதோஷமடைந்தேன். வரமகேள். உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நீ நினைத்தபயனையடைவாய்" என்றுசொன்னார். அதனைக்கேடட ஹிரணியகசிபு, "தேவச்ரேஷ்டரே! தேவர்கள, கநதர்வர்கள, யக்ஷர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், மனிதாகள், பிசாசர்கள்இவர்கள்யாரும என்னைக் கொல்லவலலராகாமலிருக்கவேண்டும. உலகங்களுக்கெல்லாம கர்த்தாவே! சிறந்ததவமுள்ளரிஷிகளும கோபித்து என்மேலிடும்சாபங்கள் பயன்படாமலிருக்கக்கடவன. ஆயுதத்தினாலும் அஸ்த்ரத்தினாலும் மலையினாலும மரத்தினாலும் உலர்நததனாலும ஈரமுள்ளதனாலும் மற்றொன்றினாலும் என்னைவதஞ்செய்யக் கூடாமலிருக்கவேண்டும். பிதாமஹரே! ஆகாயததிலும பூமியிலும இரவிலும் பகலிலும உள்ளேயும் வெளியிலேயும எனக்கு வதமநேரிடாமலிருக்கவேண்டும். [1]பசுக்களாலும [2]மிருகங்களாலும பறவைகளாலும் ஊவனவற்றாலும் எனககு மரணம்வராமலிருக்கவேண்டும. இநதவரநதான் நான்விரும்புவது. தேவர்க்குநதேவரே! நீங்கள்கொடுக்கிறதாயிருந்தால் நான் இநத வரங்களைக்கேடகிறேன்" என்றுசொன்னான். "அபபா! மேலானவையும புதுமையானவையுமான இநதவரங்களை உனக்கு நான் கொடுத்தேன். நீவிரும்பினவரங்களெல்லாவற்றையும நிச்சயமாகப் பெறுவாய்" என்றுசொல்லி, அநதப்பகவானானபிரம்மதேவர் ஆகாயமார்க்கமாகவேசென்று பிரமமரிஷிகளின்கூட்டங்களினால் பூஜிக்கப்

[1] நாட்டுமிருகஙகள். [2] காட்டுமிருகங்கள்.

பட்டவராகப் பிரம்மலோகத்தில்வீளங்கினர். அவர் வரம்கொடுத்த தைக்கேட்டவுடன் தேவர்களும் நாகர்களும கந்தர்வர்களும முனிவர்களும் பிரமமாவினிடமசென்று, "பகவானே! இந்தவரத்தினால் அந்தஅஸுரன் எங்களைப்பீடிபபான். பகவர்னே! அதனால்தயை செய்து அவனவதஞ்செய்வதற்கு உபாயததைஆலோசிக்கக்கடவீர்" என்றனர். உலகங்களுக்குஅனுகூலமான அவர்களுடையசொல்லைக் கேட்டு மஹிமைபொருந்தியபிரம்மதேவர் தேவக்கூட்டங்களனைவரையும்பார்த்து, "தேவர்களே! அவன்செய்த தவத்தின்பயனை அவன் பெறவேண்டியது அவசியந்தான். தவபபயன்முடியுமபோது பகவானவிஷ்ணு அவனை வதஞ்செய்வர்" என்றுசொன்னர். இவ்வாறு அவன் வதத்தைபபறறிப பிரம்மதேவர்சொன்னதைக் கேட்டபின் அந்ததேவர்களனைவரும ஸந்தோஷத்துடன் தந்தம்திவ்யலோகங்களுக்குச் சென்றனர். வரமகிடைததவுடனே அந்தவரத்தினால்கர்வங்கொண்ட ஹிரண்யகசிபுவென்னுமஅஸுரன் அந்தஜனங்களெல்லாரையும துன்பபபடுததினான். அந்தஅஸுரராஜன் அஸுரக்கூட்டங்களினால் சூழபபட்டு ராஜ்யாதிபத்தியஞ்செய்தான். லோகாலோகம்என்னபபட்ட சக்கரவாளபர்வதத்திறகு உடபட்ட ஏழுதீவுகளையும் தன்பலத்தினால உட்படுத்தினன். தேவலோகத்திறகுரியபோகங்களெல்லாவறறையும இவ்வுலகத்தில் அவன் பூர்ணமாகஅடைந்தான். தானவனுகிய அந்தஅஸுராஜன மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள தேவர்களைவென்று மூன்றுலோகங்களையும் தன்வசப்படுதத ஸ்வர்க்கத்தில் வாஸஞ்செய்தான். வரதத்தினால தங்கொண்ட அந்தமஹாபலசாலியான அஸுரன் தேவலோகத்தில்வாஸஞசெய்து எல்லாஉலகங்களையும்ஜயித்து, 'இந்திரன், சந்திரன், அக்னி, வாயு, ஸூர்யன், ஜலம, ஆகாயம், நக்ஷத்திரங்கள், பத்துத்திசைகள், அஹம, கோபம், காமம், குரோதம், வருணன், வஸுக்கள், [1]அரியமன், யக்ஷர்களுக்கும்கின்னரர்களுக்கும் ராஜாவுமதனங்களுக்கு அதிபதியுமானகுபேரன் ஆகிய இவர்கள்எல்லோருமாக 'நானேஇருபபேன்' என்றுசொல்லி அப்படியே பலவந்தமாக அவர்களுடையஇடங்களைஆக்ரமித்து அவர்கள் அதிகாரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டான். தேவச்ரேஷ்டர்களாலும் கின்னரச்ரேஷ்டர்களாலும் உயர்ந்தயாகங்கள்செய்து பூஜிக்கப்பட வேண்டியவனனான். அவன் நாகத்திலிருப்பவர்களைக் கொண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கச்செய்தான். பலசாலியான அந்தஅஸுராஜன் இவ்வாறுனகாரியங்களைச் செய்தபிறகு ரிஷியாச்ரமங்களில் முஹானு

[1] த்வாதசாதித்யர்களில்ஒருவன்.

பாவர்களும், ச்லாக்கியமான தவமுள்ளவர்களும, ஸத்தியமும தர்ம முநதவறுதவர்களும, ஜிதேநதிரியர்களுமான முனிவாகளைப் பீடித் தான். அஸுரர்களை யாகங்களின் ஹவிர்படாகங்களுக்கு உரியவர்க ளாகவும் தேவர்களை யாகஞ்செய்பவர்களாகவும் செய்தான். தேவர் கள் போனஇடங்களெல்லாம அவனும் போய்க்கொண்டிருந்தான். தேவர்களின் ஸ்தானங்களை ஆகரமிதது அரசுபுரிநதான். இவவாறு அநதத்துராத்மாவுக்கு ஐநதுகோடியே எழுபதினுயிரதது அறுபத தொருவருஷங்கள் சென்றன. அவ்வளவு வருஷகாலமும் அநத அஸுராஜன் எல்லாச்சுகங்களோடும ஐச்வரியத்தையடைநதிருந் தான். அதிகபலசாலியான அநத அஸுராஜாவினுல் மிகதுன்புறுத் தபபடட அநதத்தேவாகள் சிவனையும இநதிரனையும முன்னிட்டுக் கொண்டு பிரமமலோகமசென்றனர். பிரமமதேவரையடைநது வ்ய ஸனபபட்டுக் கைகூபபி, "பகவானே! சென்றதறகும் வருவதற்கும் ஈசுவரரே! இங்கேவநதிருக்கும எஙகளை காப்பாற்றக்கடவீர். எங் ளுக்கு இப்போது அலலுமடகலும கொடியஅஸுரன்பயமே இருக் கிறது. பகவானே! நீர் சுயமாகவுண்டானவர்; எல்லாஅஸுரர்களை யும ஆதியில உண்டுபண்ணினவா; எலலாவறறிறகும் ஈச்வரர்; ஹவ் யங்களையும கவ்யங்களையும படைததவா; யாருக்கும புலபபடாத மூலபுருஷர்; அழிவிலலாதவர்" என்றுசொன்னாகள. அதைக்கேட் டுப, பிரமமதேவர் "தேவாகளே! கேளுங்கள். இநதஆபதது இப படிநேருமென்று என்னுலும் அறியமுடியவில்லை. [1]புருஷரும் [2]விசுவ ரூபரும் பேரொளிபொருநதினவரும் எலலாபபிராணிகளுக்கும்அறிய வும் சிநதிக்கவும்கூடாதவரும பிரபவும் அழிவில்லாதவருமான நா ராயணாதாம இநதவயஸனகாலததில எனக்கும உங்களுக்கும முக் கியமானஆதாரம. நாராயணன் அவயக்தமஎன்று சொல்லபபடட மூலபபிரகிருதிக்கும மேற்பட்டவர். நான், அநதஅவயக்தத்திலிரு நது பிறநதவன். ஜனங்கள, லோகங்கள், தேவாகள, அஸுரர்கள் எலலாரும என்னிடமபிறநதவாகள். தேவர்களே! உங்களுக்கு நான் எவ்வாறே அவவாறே எனக்கு நாராயணன்; எலலாருக்கும நான் பிதாமகன். அநதவிஷ்ணு எல்லாருக்கும பிரபிதாமகா. அநதவிஷ்ணு அவ்வஸுரனைக் கொல்வது திண்ணம அவருக்கு முடியாதது ஒன்று மில்லை. ஆதலால், விரைவாக அவரிடமசெல்லுங்கள்" என்று சொன் னர். பரதச்ரேஷ்டனுன யுதிஷ்டிரா! பிதாமஹா, சொன்னதைக் கேட்டவுடன் அநததேவர்களனைவரும பிரம்மதேவருடன்கூடவே

[1] ஆதமா. [2] எல்லாம தாமாகஇருப்பவர்.

திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்றனர். ராஜாவே! ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், ஸாத்யர்கள், விசுவேதேவர்கள், மருத்துக்கள், ருதுக்ரர்கள், மஹரிஷிகள், அழகுள்ள அசுவினீதேவர்கள்முதலான தேவர்களனைவரும் தங்கள்கூட்டத்தாருடன் நான்முகனைமுன்னிட்டு [1]சுவேதத்வீபம் சேர்ந்தனர். "தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரரே! ஹிரண்யகசிபுவை வதஞ்செய்து இப்போது எங்களைக் காபபாற்றக்கடவீர். தேவர்களுக்கெல்லாம்உத்தமரே! பிரமமாமுதலான எங்கள்எல்லாருக்கும முதல் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா நீர்தாம். மலர்ந்ததாமரையின் இதழ்போன்ற கண்களையுடையவரே! பகைவர்களுக்குப பயங்கரரே! அஸுரவம சத்தைஅழிப்பதற்கு நீரே எங்களுக்குச் சரணமாவீர்" என்று தேவர்கள்சொன்னார்கள். பரிசுத்தமானபுகழ்ள்ளவரும காணக்கூடாதவரும் எல்லாபபிராணிகளுக்குமஆத்மாவுமானமஹாவிஷ்ணு தேவர்களின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டவுடனே மறுமொழிசொல்லத்தொடங்கினர்.

"அமரர்களே! பயத்தைவிடுங்கள். உங்களுக்கு நான் அபயம தருகிறேன். தேவர்களே! அதிதல்வர்க்கத்தைத திரும்பவும் சீக்கிரத்தில் பெறுவீர்கள். வரமபெற்றதனால் கர்வமடைந்தவனும் இந்திராதிதேவர்களால் வதஞ்செய்யமுடியாதவனும் அஸுராராஜாவுமான அந்தஹிரண்யனை அவனினங்களுடன்நான் இதோ கொல்லுகிறேன்" என்றார். அதுகேட்ட பிரமமா, "பகவானே! தேவர்க்கும்தேவரானவர்களுக்கும் ஈசுவரரே! இந்தத்தேவர்கள் மிகவருந்தியிருக்கின்றனர். ஆதலால், அந்தஅஸுராராஜனைச சிக்கிரத்தில கொல்லுவீராக; அவனைக்கொல்ல இதுகாலம்; தாமதம்செய்யலாகாது; வரமபெற்றுக் கர்வங்கொண்ட அஸுரனை அவன்இனத்தாருடன் நீர்கொல்லும்" என்றுசொல்ல, விஷ்ணு, "அவ்வஸுரனைத் தூரிதமாகவே அழித்துவிடுவேன். ஆதலால், தேவாகளும நீரும உங்களுலகங்களுக்குச் செல்லுங்கள" என்று மறுமொழிகூறினார. ராஜாவே! இவ்வாறுசொல்லிய தேவர்களை அனுபபினபிறகு, ஈசுவரரும் பகவானுமான அந்தமஹாவிஷ்ணு, பாதிஉடம்பு மனிதவடிவமாகவும பாதி உடம்பு சிங்கவடிவமாகவுமுள்ள நரஸிம்மரூபம்எடுத்துப் பயங்கரமானரூபமும் பேரொளியுமுள்ளவ்வாகக் கையினல்கையைப்பிசைந்து வாயைத்திறந்துகொண்டு நமனைப்போல ஹிரண்யகசிபுவினிடம் போனார். மிகுந்தபலமுள்ள நரஸிம்மரூபத்தோடுவந்த அந்தமஹாவிஷ்ணுவைக்கண்டு, அவ்வஸுரர்கள் மிகக்கோபித்து ஆயுதவர்ஷங்களை

[1] திருப்பாற்கடலிலுள்ள தீவு.

அவர்மேல் வர்ஷித்தனர். அவர்களால்விடப்பட்ட ஆயுதங்களெல்லா வற்றையும் ஹரியானவர் விழுங்கிவிட்டார். யுத்தத்துக்குவந்த அனேக மாயிரம்அஸுரர்களைக்கொன்றார். கோபங்கொண்ட மஹாபலசாலிக ளான அவ்வஸுரர்களனைவரையும்கொன்றபிறகு மிக்ககோபத்துடன் பலத்தினல் கர்வங்கொண்ட ஹிரண்யனை எதிர்த்தோடினர். இருண்ட மேகநிறமுள்ளவரும் நீருண்டமேகமபோலக்கர்ஜிப்பவரும் மேகத் தின்மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்குமஒளியுள்ளவரும் மேகம்போல வேகமுள்ளவரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவருமாகிய அந்தபபகவான், அதிகபலமும கொழுப்புமுள்ளவனும கொழுத்தபுலிபோன்றபராக் ரமமுள்ளவனும கர்வித்தஅஸுரகூட்டங்களினல் காபபாறறப்பட்ட வனுமாகிய அந்தஹிரண்யகசிபுவென்னும அஸுரனுடன் நகங்களா லும் பற்களாலும யுத்தஞ்செய்து ஸந்தியாகாலத்தில் வீட்டுத்தலை வாயிலில் அந்தஹிரண்யனைத் தமதுதுடைமேல்வைத்துக்கொண்டு விரைவாக நகங்களால கிழித்தார சிறந்தபல்மும பராக்ரமமுமுள்ள வனும வரம்பெறறதனலகர்வித்தவனுமாகிய அந்தஅஸுரச்ரேஷ்ட னைத் தேவச்ரேஷ்டரானவிஷ்ணு தமபராகரமத்தினல் கொன்றார். மஹா மஹிமையுள்ளபகவான் ஹிரண்யகசிபுவையும மறறுமுள்ள அஸுரர்கள் அனைவரையும கொன்று தேவர்களுக்கும மணிதர்களுக் கும் நன்மையைசெய்து பூமியில தாமததைநிலைநிறுத்தி ஸந்தோஷ மடைந்தார். பாண்டுபுத்திரனே! இந்தநரஸிம்மாவதாரம் என்னல் உனக்குச்சொலலபபட்டது. மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் வாமனவ தாரத்தைப்பற்றியும கேள.

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(வாமனவதாரம்)

தர்மராஜாவே! முன்னொருதிரேதாயுகத்தில் சூரனும் பலததில் ஒப்பற்றவனும மஹாவீரமுள்ளவனும விரோசனன் மகனுமான பலியென்னும அஸுரராஜன் ஒருவனிருந்தான். மஹாராஜாவே! அந்தக்காலத்தில் அந்தப்பலியானவன் தன்பராக்ரமத்தினல் இந்திரனை ஜயிபபதற்காக அஸுரக்கூட்டங்களினல் சூழபபட்டவனாக இந்திர லோகம்சேர்ந்தான். அந்தக்காலதில் அந்தபபலியினல் அசசமுறச செய்யப்பட்ட இந்திராதிதேவர்கள் அனைவரும்சேர்ந்து பிரம்மாவை

முன்னிட்டுக்கொண்டு திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்று ஈசுவரரானநாரா யணனைத் துதிசெய்தனர். அபபோது அநதஹரியானவர் அந்தத் தேவர்களுக்குத் தமதரிசனத்தைக்கொடுததார். அநதப்பிரபுவுக்குத் தேவர்களின்மேலுள்ளகருணையினால் அதிதியினிடம ஜனனம்நோநத தாகச் சொல்லபபடுகிறது. இநதக் கண்ணபிரான் அதிதியின்புத் திரராகவும்பிறந்து விஷ்ணுவெனறு க்யாதிபெற்று இநதிரனுக்கு இளையஸஹோதரராயிருநதார். அதேகாலததில பலததிலும் பராக்ர மத்திலும்சிறநத அநதஅஸுரனானபலி யாகங்களில்சிறநத அசவ மேதத்தைச் செய்யத்தொடங்கினான். யுதிஷ்டிரா! அஸுரராஜாவின் அந்தயஜ்ஞம நடநதுகொண்டிருககையில அநதவிஷ்ணு பிராம்மண வேஷததால்மறைநது க்ஷௌரமசெய்துகொண்டு குடுமியுடன் யஜ் ஞோபவீததையும் கிருஷ்ணாஜினததையுமதரிததுப பலாசதண்டத் தைப்பிடித்து ஆச்சரியமானகாடசியுளள குளளமானபிரமமசாரியா கப் பலியின்யாகசாலையில தக்ஷிணைகொடுக்குமகாலததில புகுநது, "எனக்கு இவ்விடத்திலேயே மூன்றுஅடி நிலததைத தக்ஷிணையாகக் கொடு" என்றும், "மூன்றடிமாததிரமே கொடுக்கவேண்டும" என் றும் அஸுரராஜாவானபலியினிடம யாசிததார். அவன் அநதவிஷ் ணுவுக்கு 'அபபடியேஆகட்டும' என்று வாககுததத்தஞ்செய்து உட னேகொடுத்தான். விஷ்ணுவானவா அவனிடம பூமியைபபெற்றுக் கொண்டவுடன் மிகவும்வளாநதாா. ராஜாவே! சிறுகுழநதையாயிரு ந்த அநதவிஷ்ணுவானவர் அவனைஜயிதது மூன்றுஅடிகளாலேயே மேலுலகம இடையிலுளள ஆகாயம இவையெல்லாவறறையும வசப படுததினார். முன்னர் மஹாபலசாலியான பலியினுடையயாகத்தில யாராலும அசைக்கமுடியாத அநதஅஸுரசரேஷ்டர்கள் அதிகபல சாலியான விஷ்ணுவினால கலக்கபபடடனர்

பரதவமசததரசே! பலவிதமானமுகங்களும பற்பலவேஷங்க ளும் பறபலஆயுதஙகளும் பலவகைபபுஷ்பங்களும் சாநதுகளுமுடை யவரும பெரியதேகங்களுடையவரும பயங்கரருமான விப்பிரசிததி முதலான அஸுரததலைவாகள் கோபித்து எல்லாச்சேனைகளையும் கூட் டிக்கொண்டு, பராக்ரமத்தினால் ஜ்வலிப்பவாபோலத தங்கள்ஆயுதங் களையெடுத்து அங்கே அடிஅளக்குமபகவானிடம் ஓடிவநதனர். அந தப்பகவான் மிக்கபயங்கரமான உருவமெடுத்து உள்ளங்கால்உள்ளங் கைகளினாலேயே அவ்வஸுரர்களனைவரையும மர்த்தனஞ்செய்து உட னே பூமியைவாங்கிக்கொண்டார். எல்லாபபிராணிகளுக்கும் ஆத்மா வான அநதப்பகவான் மேலுலகத்தையும் ஆகாயத்தையும் வ்யாபித

துப் பிறகு தாமிருக்குமிடமான ஸூர்யனிருக்குமிடத்திலிருந்து தமஒளியினால் ஆதிதயனைமிஞசிப பிரகாசித்தார். நீண்டகைகளை யுடையவரும் பெருமபுகழ்பெற்றவருமாகிய அந்தபபகவான் எல்லாத திசைகளையும மூலைகளையும எலலாலோகங்களையும் பிரகாசப்படுத்தி னார். அவர் பூமியையளக்குங்காலத்தில் சநதிரனும் ஸூர்யனும் ஸ்தனங்களின் ஸ்தானங்களில இருநதனர்; திருமபவும விருத்தியா கும்போது அவருக்கு நாபிஸ்தானத்தில இருநதனர். அதறகுமேல் விருத்தியாகுமபோது அவர்கள முழங்காலகளிலிருநதனர். அளவில் லாதமஹிமையுளள விஷ்ணுவைபபற்றிப பிராமமணர்கள இவவாறு உரைக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரா! அதன்பிறகு அவா காலைத்தூக்கின தனால அண்டம்பிளநதது. அநதபபிளபபின்வழியாய் அவருடைய பாதத்திலிருநது ஒருநதி பெருகிச்சமுததிரத்தில்போய்விழுநதது. கடலொடுகலநத அநதநதியானது பரிசுத்தமானநதியாயிறறு. அநதப் பகவான் அஸுரத்தலைவர்களைககொன்று அஸுரர்களுடைய ஐசவரி யத்தையும் மூன்றுலோகஙகளையும பூமியனைத்தையும எடுததுக் கொண்டார். நமுசி, சமபரன், உயாநதமனமுள்ளபிரஹ்லாதாஆகிய இநதஅஸுராகளைமட்டும மனைவிமககளுடன் பாதாளலோகததில் நிலைபெறச்செய்தார ராஜாவே! எல்லாபபிராணிகளுக்கும ஆத்மா வான ஹரியானவர் தமதம்குணங்களோடுகூடிய ஐநதுபூதங்களையும் காலமனைத்தையும தமஉறுபபுக்களாகக காண்பித்தார். எல்லாஉலகங் களும் அவருடையசரீரத்தில் சோத்துவைக்கப்பட்டதை ஜனங்கள் கண்டனர். அமமஹாத்மாவினால வ்யாபிக்கபபடாதது ஒன்றும உல கங்களிலஇல்லை. உபேநதிரனுடைய அவவுருவததைக்கண்டு தேவர், தானவா, மானவர் அனைவரும் விஷ்ணுவின்மஹிமையினால் பீடிக்கப பட்டு மூர்சசிததனர். கர்வமுளளபலியானவன் மஹாதமாவான விஷ்ணுவினால் யாகசாலையிலேயே கட்டப்பபடடான். விரோசனன் குலமனைத்தும் பாதாளத்திலஅமிழ்த்தபபடடது. கருடவாகனராகிய விஷ்ணு தமது ஈசவரசக்தியினால இவவகையானசெய்கைகளைசசெய் தும கர்வபபடவில்லை. அஸுரர்களைஸமஹரிபபவரானவிஷ்ணு அஸு ரர்களின்செலவமஅனைததையும மூன்றுஉலகங்களையும இநதிரனுக்கு அளித்தார். மஹாதமாவான விஷ்ணுவின் இநதவாமனாவதாரததை யும உனக்குச்சொன்னேன். விஷ்ணுவினுடைய இந்தக்கீர்த்தியா னது வேதம்அறிநத அநதணரால் ஓதபபடுகிறது. இனி விஷ்ணுவின் மனுஷ்யாவதாரங்களைககேள்.

நாற்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தத்தாத்ரேயஅவதாரம்.)

பெருங்கீர்த்தியுள்ள தத்தாத்திரேயனெனும ரிஷியிருந்தா ரன்றே? அவர மஹாத்மாவானவிஷ்ணுவின் மறுரூபஅவதாரம். வேதங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் யாகங்களுங்கெடடு நாலுவருணங் களும்கலந்து தர்மம்தளர்ந்து பாவம்வளர்ந்து உண்மையழிந்து பொய் மிகுந்து பிரஜைகள்குறைந்து தர்மசாஸ்திரங்களும்ஒழிந்துபோன காலத்தில் அநுதத்தத்தாத்திரேயரால் யாகங்களும நல்லொழுக்கங்க ளும் வேதங்களும திரும்பவுமகொண்டுவரப்பட்டன. அவர் ஹைஹய தேசத்தரசனுகிய கார்தவீர்யார்ஜுனனுக்கு வரமளித்தபோது அம் மஹாத்மாவினுல் நாலுவருணங்களும ஒன்றேடொன்று தனித் தனியே நிலைநிறுத்தபபட்டன. ஹைஹயதேசாதிபதியான கார்த்த வீரியார்ஜுனன் தத்தாத்ரேயருடைய அனுக்ரஹத்தைபபெறுவதற் காக வனத்திலிருந்துகொண்டு கோபத்தையும் நான் எனதுஎன்ற எண்ணங்களையும ஒழித்து நீண்டகாலம நன்றுகபபணிவிடை செய்து அவரைச்சந்தோஷபபடுத்தினன். எல்லாமதெரிந்தவனுகிய அநுதக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் தத்தாத்ரேயருக்குச சுச்ரூஷைசெய்து தன க்குவேண்டினவரும விதவானகளினுல்பூஜிக்கபபெற்றவருமாகிய அந தப்பிராம்மணரிடம் பின்சொலலபபோகிற தனக்குமிகவும்வேண்டின வரங்களைபபெற்றன். சிறந்தஜ்ஞானமுள்ளபிராம்மணராகிய தத்தாத ரேயரால் மரணமில்லாமையைதவிர வேறுநாலுவரங்களைக்கேடகும படிசொல்லப்பட்ட அவ்வரசன், "நான்செல்வமுள்ளவனுகவும் சிற ந்த மனமுள்ளவனுகவும், பலவானுகவும ஸத்தியமுள்ளவனுகவும் பொறுமையில்லாதவனுகவும் ஆயிரம்கைகளுள்ளவனுகவும் இருக்கக் கடவேனென்பது எனதுமுதலவரம. கருபபையில் பிறப்பனவும் முட்டைகளில்பிறபபனவும் மற்றுமுள்ளசராசரங்களுமான எல்லாவற் றையும நான் தர்மத்தினுல் ஆளவிரும்புகிறேன். இஃது எனதுஇரண் டாவதுவரம். பித்ருக்களையும தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பிராம் மணர்களையும் பெருவேள்விகளாலும் பகைவர்களைக்கூரம்புகளாலும் வசப்படுத்தக்கடவேன். இஃது எனதுமூன்றுவதுவரம். இவ்வுல கத்திலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் எவனுக்கீடானபுருஷன் முன்னும் பின்னும இபபோதும்இல்லையோ அவன்தான் என்னை வதஞ்செய்பவ

னுகஇருக்கவேண்டும்" என்று இந்தநான்குவரங்களையும்கேட்டான். கிருதவீர்யன்புத்திரனுகிய அந்தஅர்ஜுனன் யுத்தத்தில்சிறந்தவனுக இருந்தான். அவன் அனேகமாயிரவருஷகாலம் மாஹிஷ்மதிநகரத தில் விருத்தியடைந்தான். அந்தஅர்ஜுனன் பூமிமுழுமையையும் கடல்சூழ்ந்த தீவுகளையும்வென்று ஆகாயத்தில்ஸூர்யன்பிரகாசிப பதுபோலத் தனதுபுண்ணியகர்மங்களினுல பிரகாசித்தான். அள வற்றபராக்ரமமுள்ள அர்ஜுனன் முன்னிருந்தவர்களால் ஜயிக்கப் படாதவையான இந்திரத்வீபம், கசேருதவீப, காமத்வீபம, கபஸ் திமத்என்னுமத்வீபம, கந்தர்வதவீபம், வருணதவீபம், ஸௌஹ் ருஷ்டம்என்னுமதவீபம் ஆகியதீவுகளைஜயித்தான். கார்த்தவீர்யார் ஜுனன் கடலிலசென்றபோது ஆடைகளைகிறதில்லையென்பது அவனு க்கு மனிதர்களில்ஒப்பற்ற செய்கையாயிருந்தது. அவன்போன வழியை முந்தியஅரசர்களும அனுஸரிக்கவில்லை. பிந்தியஅரசர்களும் அனுஸரிபபதில்லை. அவன் வீடுகளெலலாம உயர்ந்தபொன்மயமா யிருந்தன. அவன் தன்னை நானுபாகங்களாகவகுத்து ராஜ்யபரிபால னஞ்செய்தான். அவற்றில், ஒருபாகத்தினுல் சேனையைநடத்தினுன்; இரண்டாவதுபாகத்தினுல அரண்மனையில்வஸித்தான்; இனியதும் மிக்கநன்மையைதருவதுமான அவ்வரசனுடைய மூன்றுவீதுபாகம ஜனங்களைவசபடுத்திக்கொண்டிருந்தது. அந்தபபாகத்தினுல் பாகங் களைசெய்தான். கிராமங்களிலும வனங்களிலுமிருக்கும துஷ்டர்க ளைனவரையும நாலாவதுபாகத்தினுல் தடுத்தான். அவனுடையஅந தபபுரங்களிலும் வாயில்கள்மூடபபடுவதில்லை. ராஜாவே! அந்தஅர் ஜுனன் தானே ராஜ்யத்தையும் ஸ்திரீகளையும் ஆடிமாடுகளையும் காப்பவனுகஇருந்தான். அந்தஅர்ஜுனன் தத்தாதரேயரின் அனுக் ரஹத்தினுல் இவவாறு அனேகமாயிரவருஷகாலம பூமியைஆண்டு ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். அவன் உலகத்தின்நன்மைக்காக இவ் வகையான அனேககாரியங்களைச்செய்தான். பரதச்ரேஷ்டனே! தத் தாதரேயரென்றுசொல்லபபட்ட இந்தவிஷ்ணுவின் அவதாரத்தை உன க்குச்சொன்னேன். இன்னும் அமமஹாதமாவின் அவதாரதைதைக் கேள்.

நாற்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பரசுராமாவதாரம்.)

மஹாதமாவானவிஷ்ணு ஜாமதக்னியாளன்று பெயர்பெறுப பிருகுவமசத்தில் ஜனித்த அவதாரம எதற்காகவென்று சொல்லு கிறேன்.

ராஜாவே! ஜமதக்னியின்புத்திரரான அந்தராமரென்பவர சிறந்த பாக்கியமுள்ளவர. ராஜாவே! அப்போது பலசாலிகளிற்சிறந்த அந்த ராமர் மஹாஹயராஜாவானகார்த்தவீர்யார்ஜுனனைமுடித்தவர். மஹா வீரனும வலிமையில்லாபபற்றவனுமாகிய கார்த்தவீர்யன் பிழைசெய்த தனால ஜமதக்னிபுத்ரரான ராமரால கொலலப்பட்டான். பரசுராமர் மஹாஹயதேசத்தரசனும பூமிக்குராசவானும பகைவரையடக்கினவனு மாகிய அந்தக்கார்த்தவீர்யனை யுத்தத்தில தேரிலிருந்தபடியே கீழே தள்ளிக்கொன்றார். ஜமபனென்னும அரசனுடைய யாகத்தைக்கெடு த்து அவன்யாகசாரியத்திலிருந்த ரிதவிக்குகளையடித்து அவன்தலை யைபபிளந்தார். சததநுபபியென்பவனையும கொன்றார். கோவிந்த னென்றுசொலலப்படட சிறந்தசகதியுளள இந்தக்கிருஷ்ணன்தான் யுத்தத்தில ஆயிரமபேரைஜயிபபவனும் ஆயிரங்கைகளையுடையவனு மான கார்த்தவீர்யார்ஜுனனைக்கொலல பிருகுவமசத்தில அவதரித் தார். பெரும்புகழ்பெறறவராகியஇவர ஸப்தத்வந்திக்கரையில்சேர்ந்த ஆறுலக்ஷத்தநாறபதினாயிரம க்ஷத்திரியாகளை வில்லைகொண்டுஜயித் தார். அதிகமகொடியவரும மஹாபதருமான அந்தபபரசுராமர் பிராம மணத்வேஷிகளானக்ஷத்ரியாகளை வதஞசெய்த அந்தத்தருணத்தில பின்னும பதினாலாயிரம சூராக்களைக்கொன்றார். அந்தவீரா முதலில் ஆயிரமஅரசாகளை முறியடித்தபின்னும ஆயிரவர்களை உலகை யாலடித்துக்கொன்று மறறும ஆயிரமபேரை (கத்தியால) வெட்டி னார். பதினாலாயிரமபேரை நெருபபுபபொறியையும புகையையும் குடிபபித்தார். அந்தபபரசுராமர் மிசசமுள்ள பிரம்மதவேஷிகளான க்ஷத்ரியாகளையும ஜயித்தபிறகு ஸ்நானஞசெய்தார். க்ஷத்ரியர்க ளால்பீடிக்கபபட்டு, துயரத்துடன் பிராம்மணர்கள், 'ராமாராம' என்று உரக்கக்கூவ, 'அந்தசசொலலைப்பொறுக்காமல் லக்ஷக்கணக் கானராஜாகளைக கோடாலியினறொன்று ஜயித்தார். 'பிருகுராம சே! ஓடிவாரும' என்று பிராமமணர்கள்கத்தினபோது காச்மீர்,

தரதர், குநதிகள், க்ஷுத்திரகா, மால்வர், சகா, சேதிகள், காசிதேசத்தவர், கரூசா, ரிஷிகர், விதாபபர், அங்கா, வங்கா, களிங்கர், மாகதா, காசிகோஸலா, ராதராயணா, வீதிஹோத்ரர், கிராதர், கார்ததிகாலதர்முதலான பறபலதேசததுராஜாககளை ஆயிரக்கணக்காகக் கூரம்புகளால் அறுதது, [1]ஸூாயனுககுககொடுதது மேருமலையையும மநதரமலையையும பூஷணஙகளாகவுடைய இப்புவனி அனேகம் கோடிக்ஷததிரியபபிணங்களால நிரபபபபடடது. அநதபபரசுராமரால மூவேழுமுறை க்ஷததிரியாகள அழிககபபடடனா. பெருங்கீரததியுளளவீரரான அநதபபரசுராமா க்ஷததிரியாகளில்லாமறசெய்த பிறகு பட்டுபபூச்சிநிறமும சகோரபக்ஷிநிறமுமுள்ள ரகதத்தினால் நதிகளையும தடாகங்களையுமநிரபபி அவறறில் பிதிர்ககளுக்குத தாபபணஞ்செய்தார். அநதபபரசுராமா பதினெடடென்னும கணக்கான தீவுகள் அனைததையுமவசபபடுததி அனேகமாயிரமஅசுவமேதயாகங்களையும அனேகநூறு நரமேதஙகளையுஞசெய்து கடலசூழ்நதபுவனியைக காச்யபருககுக்கொடுததார இவவாறு பூமியில துஷ்டாகளில லாமற்செய்துவிடடு அதன்கோடியைப பிரதக்ஷிணமசெய்தார். அது முதல் பூாவகதைதெரிநதஜனஙகள மஹாதமாவான பரசுராமரைப பற்றி அக்காலத்திற்செய்யபபடடதும உண்மையானபொருளுளளதுமான ஒருசுலோகததைச சொலலுகின்றனா. அதன்பொருளாவது, "பதினெட்டடி அகலமுள்ளதும புருஷபரமாணததிறகுமேறபடடதுமான பொன்யாகவேதிகையைப பரசுராமரிடம காசயபர்வாஙகிக்கொண்டார" என்பது. சிறநதகைகளையுடையபரசுராமா இவ்வாறு நிரமபினதக்ஷிணைகளுளள யாகஙகளைச்செய்து பின்னும நூறுவருஷகாலம ஸௌபராஜாவான ஸாலவனோடு யுததஞசெய்தார். பரதச்ரேஷ்டனானதர்மராஜாவே[1] ஸமர்ததரான அநதபபரசுராமா மிககஅழகான ரதததிலேறி ஸௌபராஜனோடுயுததஞசெய்தபோது,பருவமடையாத கன்னிகைகள் "ராமராமா! சிறந்த கைகளையுடையவரே! பருகுவமசத்தாருக்குப புகழைவளாபபவரே! ஆயுதங்களெலலாவறறையும விடடு விடும. நீரஸௌபனைககொல்லமாடடீா. சங்கசக்ரகதாயுதங்களைக கைகளிலேநதியவரும் தேவாக்கு அபயமஅளிபபவருமாகிய கண்ணபிரான் பிரத்யுமன சாமபாகளுடன்சோநது யுததததில் ஸௌபனைக கொல்லபபோகிறார்" என்று பாடியதைக்கேட்டார். புருஷச்ரேஷ்டரும் பெருங்கீர்த்திபெற்றவருமான பரசுராமர் அதைககேடடவுடன் கால

[1] யுததததிலிறப்பவர் ஸூாயமணடலவழியாக வீரஸவர்க்கம்போகிறார்களென்பதுபற்றி இஙஙனம்கூறப்பட்டது;

த்தையெதிர்பார்த்து ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் எறிந்துவிட்டு ஸந்யாஸஞ்செய்துகொண்டு அங்கிருந்தே வனத்திறகுச்சென்றார். பரசுராமர் தேர், ஆயுதங்கள், அம்புகள், கோடாலி, விற்கள் இவையெல்லாவற்றையும் ஜலத்தில்வைத்துவிட்டுச் சிறந்ததவஞ்செய்தார். பகைவரையழிப்பவரும தர்மாத்மாவுமான பரசுராமர், நாணம், மதி, சக்தி, புகழ், பாக்யம இவ்வைநதைமட்டும்மைகைக்கொண்டு அநத ரதததை விட்டுவிட்டார். ஈசவரானபரசுராமா ஆதிகாலத்தில்ஏற்பட்ட [1]பாகத்தைக் (கிருஷ்ணனுக்குப) பகுததுக்கொடுதததா. பெரும்புகழுளள பரசுராமர் விதியின் நம்பிக்கையினாலேதான் அபபோது ஸௌபநீக் கொல்லவில்லை. அவா சக்தியில்லாதவரலலர். ஜாமதகனியரென்று பெயர்பெற்ற பகவானுகியரிஷி இநதக்கிருஷ்ணனுடையஅமசநதான். உலகங்களில்போற்பெறற அநதபபரசுராமர் பிறகு தவஞ்செய்தார்.

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ராமாவதாரமும் கிருஷ்ணவதாரச்சுருக்கமும்.)

ராஜாவே! மஹாதமாவானவிஷ்ணுவின் பின்அவதாரத்தையும கேள். அழிவில்லாதவரும சிறநதகைகளுள்ளவருமான விஷ்ணுவானவர் இருபத்தெட்டாவதுசதுர்யுகதில் மார்க்கண்டேயரைமுன்னிட்டுத் தம்மைநாலுபாகங்களாகச்செய்துகொண்டு நவமிதிதியில தசரத புத்திரராகஅவதரித்தார். குநதிபுத்திரா! அழிவில்லாதவிஷ்ணுவானவர் பராக்ரமத்தில்ஸூர்யனுக்குஒபபானவரும பெருமபுகழ்பெற்றவருமான ராமபிரானென்றுலகதத்தில்பெயர்பெறறுத் தர்மதத்தைக்காப்பதற்காகவும் உலகததைஅனுகரஹிபபதற்காகவும தசரதரிடத்தில்அவதரித்தார். அநதமஹாராஜாவையும எல்லாஉலகங்களுக்குமஈசுவரானபகவானுடையதேகமென்று கூறுகின்றனர். பாரதனே! அநத அவதாரத்தில் விசுவாமிததிருடையமேள்விக்கு இடையூறுசெய்த ஸுபாகுவென்றராக்ஷஸன் அந்தராமபிரானுல்கொலலபபட்டான். மாரீசன் அதிகமாகஅடிக்கப்பட்டான். சிறநதஜ்ஞானமுள்ளவிசுவாமித்திரர் சத்துருக்களேயெலலாம்வதஞ்செய்வதற்காகத் தேவர்களாலும தடுக்கமுடியாதஅஸ்த்ரங்களை அவருக்குஅளித்தார். மஹாத்மாவான ஜனகருடைய பெருமேள்விநடக்குமபோது விளையாடிக்கொண்டிரு

[1] ஸௌபராஜனைக் கொல்லாமல்விட்டது.

ந்த ராமபிரானால் மகேசுவரருடைய உறுதியானவில்லானது விளையாட்டாகஒடிக்கபபட்டது அநதபபிரபு அதன்பிறகு ஜனகபுதரியான ஸீதையைத தமதுபாரியைபபாக விவாகஞசெய்துகொண்டார். மறுபடியும ஸீதையுடனகூட அயோததிகநகர்சேர்நது அங்கேகமகிழ்நதிருநதார். பின்பு சிலகாலததுக்குபபிறகு தமபிதாவினுலைகடடளையிடபபட்டுக் கைகேயியினவிருபபததைசசெய்யக்கருதி வனததுக்குச்சென்றார். எல்லாததாமஙகளுநதெரிநதவரும எல்லாபபிராணிகளுக்கும நன்மைசெய்வதிலேயே ஊக்கமுளளவருமாகிய அநதராமபிரான் லகூஷ்மணருடன்கூட பதினன்குவருஷகாலமவனததில்வாஸஞசெய்தார். பாரதனே! ஸ்ரீ மஹாலகூஷ்மியானவள எபபோதும அகலாமலிருபபவளாதலால் ஜனஙகளால ஸீதையென்றுசொலலபபட்டு, மானிடவடிவதததுடன் அவாபக்கததிலேயேயிருநதுகொண்டு, பதினன்குவருஷகாலதததையும வனததிலேபோக்கித துயரபபட்டுக்கொண்டிருநதாள். தாமாதமாவான அவவிராமபிரான் ஜனஸ்தானதததிலவாஸஞசெய்யும போது மாரீசனையும தூஷணனையும கரனையும திரிசிரஸையும கொடிய செய்கையுள்ள பதினலாயிரமராகூஷஸாகளையும ஜனஙகளின்நன்மைகாகக்கொன்று தேவகாரியதததைசசெய்தார. அபபோது ராமர், சாபதததினல்கெடுக்கபபடடுக கொடியசெய்கையுளள ராகூஷஸாகளாயிருநத விராதன் கபநதனென்னுமிரண்டுகநதாவாகளையுமகொன்றார். அவர், ராவணன்சகோதரியான சூர்பபணகையை மூகாரியச்செய்தார். அதனல தமமனனியின்பிரிவையடைநது அவனிதததேடி வனமெலலாநதிரிநதார். அவர ஜனஸ்தானதததிலிருநது பமபையென்னுநதடாகதததைக்கடநது ரிசயமூசமலைகுசசென்று ஸுக்ரீவனையும் ஆஞ்சனேயரையுமகண்டு அவர்களுடனும ஸ்நேஹமசெய்துகொண்டார். ராமபிரான் உடனே ஸுக்ரீவனுடன்கூடவே கிஷ்கிநதைக்குசசென்று மஹாபலசாலியும வானரராஜாவுமான வாலியை யுததததிறமிகொன்று உடனே ஸுகரீவனை வானரராஜாவாகப படடாபிஷேகஞசெய்தார். ராஜாவே! பிரிவாற்றாத அமமஹாவீரருக்கு வாயுபுத்திரானஆஞ்சனேயர் லங்கையில ஸீதையைத்தேடி விசைவாகத்தெரிவித்தார். பிரிவாறறாத ஸ்ரீ ராமர், வானரராகளால ஸமுத்திரதததில்அணைகடடுவித்து ஸீதையிருகுமிடநதேடி லங்கையில்பிரவேசித்தார். அவர, அங்கே தேவர்களாலும நாகர்களாலும் யகூஷ்களாலும் ராகூஷஸர்களாலும பகூஷிகளாலும கொல்லவுமவெலலவும் கூடாதவனும அனேக ராகூஷஸர்களோடுகூடியவனும உடைக்கபபடட மைத்திரனபோன்றவனும தேவர்களால் கண்ணெடுதது்பார்ககமுடியாதவனும் வரம்பெற்றத

ஞல் கர்வமடைந்தவனுமான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸராஜாவை மர்திரிகளுடனும் குலத்தோர்களுடனும் போரில்வதைத்தார். எல்லாவற்றிற்கும் ஈச்வரனான ஸ்ரீராமபிரான் மூன்றுலோகங்களுக்கும முட்போன்றவனும் வீரனும் பெரியதேகமும் மிகுந்தவலிமையுமுள்ளவனுமான ராவணனையும அவன்சேனையையும்கொன்று மஹரத்மாவென்றுபெயர்பெற்ற விபீஷணரை லங்கையில் ராக்ஷஸர்களுக்கு ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தபிற்கு அவருக்கு [1]அமரத்வத்தையும்அளித்தார். பாண்டவனே! ராமபிரான் ஸீதையையழைத்துக்கொண்டு புஷ்பகவிமானமேறிச் சேனையுடன் தமதுராஜதானியான அயோத்திக்குச்சென்று தர்மமாக ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தார். ராஜாவே! அப்போது மதுவின்புத்திரனும் மஹாபலசாலியுமான லவணனென்னுமஅஸுரனை ஸ்ரீராமபிரானுடையகட்டளையினால் சத்ருக்னர் வதஞ்செய்தார். தர்மபரிபாலனஞ்செய்கிறவர்களிற் சிறந்தவராகிய அந்தஸ்ரீராமபிரான் உலகங்களின்நன்மைக்காக இவ்வகையான அனேககாரியங்களைச்செய்து நீதியாக ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தார். விளங்குகின்ற ஸாமகோஷங்களையுடைய நூறுஅசுவமேதயாகங்களை இடையூறின்றிச்செய்தார். ஸ்ரீராமர் அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில் அழுகுரல்கள்கேட்கப்படவில்லை. பிராணிகளுக்கு அகாலமரணம்இல்லை திருடர்களின்பயமுமில்லை. ஸ்ரீராமர் அரசுபுரியும்போது பூமியிலுள்ள எல்லாஜனங்களும் [2]ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும மனிதர்களுக்கும செய்யுங்கடமைகளைத்தவறுமலிருந்தனர். ராமராஜ்யம்நடக்கும்போது எவ்விடத்திலும எந்தமனிதனும பிராணிகளுக்குத்தீங்குசெய்யவில்லை. [3]பிராண்ணும [4]அபானனும [5]ஸமமாக விருந்தன. பூர்வகதையைத்தெரிந்தஜனங்கள் ஸ்ரீராமராஜ்யத்தைப்பற்றிப் பின்வரும் சுலோகங்களையும சொல்லுகின்றனர். அவற்றின் பொருள் :- இளமைபபருவமுள்ளவரும் சிவந்தகண்களும் கருநிறமும அழகியமுகமும சிங்கம்போன்றதோள்களுமுடையவரும் யானைக்கூட்டத்தரசுபோல மஹாபலசாலியுமான இராமபிரான் பதினாயிரம வருஷகாலம ராஜ்யாதிபத்யத்தையும ஸுகத்தையும்அடைந்து இப்படி வனிபைஆண்டார் - என்பது. ஸ்ரீராமர் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்யுங்கா

---

1 மரணமில்லாமை.

2 ரிஷிகள்கடமை = வேதமோதல் முதலியவை ; தேவர்கடமை = வேள்வி முதலியவை ; மனிதர்கடமை = விருந்தோம்பல் முதலியவை.

3 வேண்டியதன்மையைவெளியிலிருந்துகிரஹிப்பது.

4 இருக்கும்தெய்வீலைவிலக்கி வெளிப்படுத்துவது.

5 இதனால் ஜனங்களுக்கு வியாதியில்லையென்பது கருத்து.

லத்தில் 'ராமர், ராமர், ராமர்' என்றே பிரஜைகள் பேசினர். இவ்வுலகம் ராமமயமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் அந்தணர்கள், ரிக்வேதத்தையும், யஜுர்வேதத்தையும், ஸாமவேதத்தையும், ஓதாமலிருக்கவில்லை. அவர் தண்டகவனத்திலவஸித்துக்கொண்டு தேவர்களின் காரியத்தைச்செய்தார். தமக்கு முதலில்தீங்குசெய்தவனும் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் நாகர்களுக்குமபகைவனும் வீரர்களில் சிறந்தவனுமான ராவணனைகொன்றார். தைரியமும் குணங்களுமுளவருமான தமபராக்ரமத்தினுலபிரகாசிபவருமான சிறந்தகைகளையுடையவரும் இக்ஷ்வாகுகுலத்தைச சிறபபிபபவருமான ராமபிரான் ராவணனையும் அவன் இனங்களையுமகொன்று எலலாவறறையுமஜயித்துத தம்முடைய மேலுலகத்திறகுச்சென்றார். இவ்வாறு மஹாத்மாவான தாசரதியின் அவதாரம் சொல்லபபட்டது. ராஜாவே! இருபத்தெட்டாவதுசதுர்யுகத்தில் அநதஅவதாரத்திறகுபபிறகு சிறந்தகைகளையுடையவரும் பயந்தவர்க்குஅபயமளிபபவருமான மார்பிலுள்ள ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மசசத்தை அடையாளமாகவுடையவருமான விஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணவதாரஞ்செய்தார். காடசிக்கினியவரும வள்ளலும் இவ்வுலகத்திலுள்ளமனிதாகளால் கொண்டாடபபெற்றவரும் அடுத்தவரைமறவாதவரும தேசகாலங்களையறிந்தவரும சங்கம் சக்கரம கதை நந்தகமென்னும கததிமுதலிய ஆயுதங்களைத்தரித்தவரும் எப்போதும உலகங்களுக்கு நன்மையேசெய்பவருமாகிய அந்தபபகவான் பூமிக்கு நன்மையைச்செய்யக்கருதி [1]வஸுதேவரென்று பிரஸித்திபெற்று யாதவகுலத்திறபிறந்தார். எதிரிகளுக்குப் பயத்தைச செய்கிறவரும, வேண்டினவற்றை அளிபபவரும, மதுவென்றஅஸுரனைக் கொன்றவரென்று பேர்பெறறவருமாகிய அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் சகடாஸுரன், மருதமரங்கள, பூதனையென்னுமரக்கி இவர்களின்உயிரைமாய்த்தார். மானிடதேகத்தைத்தாடுகூடிய கமஸன்முதலான அஸுரர்களைப போரிலகொன்றார். மஹாத்மாவான பகவானுடைய இந்தஅவதாரமும் உலகங்களின்க்ஷேமத்துகாகத்தான். பரதச்ரேஷ்டனே! இனியும் கலியுகத்தின்முடிவுவரைதர்மம்தளரும்போது பாஷண்டிகளின்கூட்டங்களைக கொல்லவும் தர்மத்தைப்பெருகச்செய்யவும் பிராம்மணர்களின்நன்மைக்காகவும விஷ்ணுவானவர் 'விஷ்ணுயசஸ்' என்றுபெயர்பெற்ற கல்கியாக அவதரிக்கபபோகிறார். விஷ்ணுவுக்கு இந்தஅவதாரங்களும தேவக்கூட்டங்களுடன்சேர்ந்த இன்னும் அனேகஅவதாரங்களும் பிரம்மரிஷ்டர்களால் புராணங்களில் சொல்லப்படுகின்றன.

---

[1] வஸுதேவபுத்திரர்.

ஐம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணவதாரத்தின் காரணம்.)

பீஷ்மர் இவ்வாறுசொன்னபோது குருதிபுதரும கௌரவர்களை விருத்திசெய்கிறவரும தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரா திருமபவும பீஷ்மரைநோக்கி, "மனுஷ்யாகளிலச்ரேஷ்டரே! பேசுகிறவரிலசிறந்தவரே! புகழ்பெறறவிஷ்ணு யாதவவமசததிலஅவதரித்ததைப பறறி மறுபடியுப தெரிந்துகொள்ளவிருமபுகிறேன். பிதாமஹரே! சிறநத ஞானமுள்ளகிருஷ்ணபகவான் இபபுவியில் யதுவாசததில் எவ்வாறு அவதரிததாரென்பதைபபறறி எனக்குச்சொலலகடவீர்" என்று கேடடார். யுதிஷ்டிராால இவ்வாறுகேடகபபடட வீரரான பீஷ்மர மஹாதமாவானவிஷ்ணு யாதவாகளிலஅவதரிததைபபற்றிச சொலலலானார்.

"ஓ! கௌரவனுனயுதிஷ்டிரனே! ஸருதோஷம; நாராயணன் இவ்வுலகதத்தில யாதவாகளுகுள எதறகாகஅவதரிததாரென்பதை நடநதவாறு உனக்குச்சொலலுவேன். ஓ! மஹாராஜாவே! முன்னர இவவுலகத்தில் கிருதயுகமநடநதுகொண்டிருக்கையில் மூன்றுலோகஙகளிலும பேர்பெறறதான தாரகாமயமெனனும ஓர்யுததம்நடநதது. ராஜாவே! விரோசனன், மயன, தாரன், வராகன், சுவேதன், விபரசிததி, பிரலமபன், விருதரன், ஜமபன், பலன்முதலானோர்களும நமுசி, காலநேமி, பிரஹலாதனென்றுபோபெறறவன, லம்பன், கிசோரன், ஸ்வர்பபானு, அரிஷ்டனென்னும ராக்ஷஸராஜன் முதலியோருமான திதிபுதரிரகளும தனுபுதரிராகளுமாகிய அனேகமாயிரம அஸுரக்கூடடங்கள் பறபலஆயுதஙகளைதரித்துப பலவகைஅணிகளையணிநதுகொண்டு பறபலவாகனங்களிலேறித தேவாகளுக்கு எதிராக நின்றன. அநதயுததததில தேவாகளும் யுததஞசெய்துகொண்டே அஸுரர்களையெதிர்ததுசென்றனர. ஆதிதயாகள், வஸுக்கள், ருதரிராகள, ஸாதயர்கள், விசுவேதேவாகள, மருத்துக்கள், இநதிரன், யமன், வருணன், சநதிரன, குபேரன், மிகுநதசகதியுள்ள அசுவினிதேவர்கள்முதலான தேவகக்கூட்டததார அசுரர்களுடன் வரிசையாகசசேரநது மிக்கபயங்கரமானயுததததைச்செய்தனர். தேவர்கள், தைதயர்களையும் தானவர்களையும்யுததததில்ஸந்தித்தனர். தேவர்களும் அஸுரர்களுமநிரம்பின அநதச்சண்டை பயங்காமாகவிருநதது. அவ்விரண்டுசேனைகளுக்கும முதலில் பொதுவானசண்

நடந்தது. கூர்மையான ஆயுதங்களை இறைத்துக்கொண்டே தேவா ஸுரர்கள் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துச்சென்றனர் தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் யக்ஷர்களையும் நாகர்களையும் சாரணர்களையும் அஸுரர்கள்கொன்றனர். அந்தப்போரில் அஸுரர்களால் கொல்லப்படும் தேவக்கூட்டத்தார் ஸமாதத்தும் ஈசுவரருமாகியநாராயணனையே சரணமாக மனத்தினால்பற்றினர். அந்தச்சமயத்தில் ஈசுவரரான மஹாவிஷ்ணு தம்ஒளியினால் போர்க்களத்தைப்பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு சங்க சக்கர கதாபாணியாக அவ்விடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தார். உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற அந்தமஹாவிஷ்ணு கருடவாஹனமேறிவந்ததைக்கண்டு தேவர்கள் அனைவரும் யுத்தத்தில்பயத்தைவிட்டு உத்ஸாஹத்தோடிருந்தனர் திரும்பவும் தேவர்களனைவரும் தைத்யதானவர்களுடன் போர்புரிந்தனர். அந்தயுத்தம் பயங்கரமும் நினைக்கவும் கூடாததும் மயிர்பொடிக்கச்செய்வதுமாயிருந்தது. உக்ரமுள்ளவர்களான இந்திரன்முதலானதேவர்களனைவரும் யுத்தத்தில்அஸுரர்களை அடித்தனர். தேவர்களால்பீடிக்கப்பட்ட தைத்யதானவர்கள் ஓடினர். பாரதனே! அந்தயுத்தத்தில் அஸுரர்கள்ஓடக்கண்டு, காலநேமியென்றுபிரஸித்திபெற்ற அஸுரன் எதிரில்தோன்றினான். நூறுகைகளும் நூறுவாய்களும் நூறுதலைகளுமுள்ளவனும் சிற்பபுள்ளவனும் கொடியவனுமான காலநேமி நூறுகொடிமுடிகளுடையமலை போலச் சத்துருக்களை அடிப்பதற்காகநின்றான். ஸூர்யனைப்போல ஜ்வலிக்கின்றகிரீடமும் ஒலிக்கின்றதோள்வளைகள்முதலியஆபரணங்களும் புகைநிறமானகொடியும் செம்பட்டைநிறமானமீசையுமுடையவனாக வாயால் உதடுகளைக்கடித்துக்கொண்டு மூன்றுலோகங்களின் இடத்தையும் மறைக்கும்பெருந்தேகத்தையெடுத்துக்கொண்டு யுத்தபூமியிலிருக்கும்தேவர்களைப் பயமுறுத்திப் பத்துத்திசைகளையுமறைத்து யமனைப்போலக்கோபித்து வாய்திறந்து எதிர்த்தோடிவந்தான். அந்தயுத்தத்தில் ஆயுதங்களைமிகுதியாகப்பிரயோகித்துத் தேவர்களைப்பீடித்தான். ஓடிப்போன தைத்யர்களும் தானவர்களும் திரும்பவும் தேவர்களனைவரையும் எதிர்த்துவந்தனர். யுதிஷ்டிரா! பிறகு அவர்கள் கோபித்து யுத்தத்தில் தேவர்களைத்துன்பப்படுத்தினர். மஹாராஜாவே! காலநேமியினாலும் அஸுரர்களாலும் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்ட அந்தத்தேவர்கள் பத்துத்திசைகளிலும் ஓடினர். தேவர்கள்ஓடக்கண்டு அஸுரசரேஷ்டனான, காலநேமி இந்திரன், யமன், வருணன், வாயு, குபேரன், ஸூர்யன்முதலானதேவர்களைத் தன் வன்மையினால்ஜயித்து அவர்களின்வேலைகளையெடுத்துக்கொண்

டான். காலநேமியென்னும் பெரிய அஸுரன் அவர்களெல்லாரையும் விரைவில்வென்றபின், கருடவாஹனமேறிப பேரொளியோடிருக்கும விஷ்ணுவை ஆகாயத்திற்கண்டான். அவரைகண்டவுடன் கோபத திஞல் சிவந்தகண்களுடன் பயமுறுத்தி எதிர்த்துசென்றான். பாரதனே! அந்தயுத்தத்தில் அவ்வஸுராஜன் கோபத்துடன் நூறு கைகளையுமஒங்கி எல்லா அஸ்திரங்களையும விஷ்ணுவின்மார்பிலஎறிந தான். மயன்முதலான தைதயர்கள் தானவர்களனைவரும தமதமஆயு தங்களையெடுத்துக்கொண்டு விஷ்ணுவைதொடாந்தனர். அதிகபல சாலிகளான அஸுரர்களால எல்லா ஆயுதங்களையுமஒங்கியடிக்கபபட டும் மலஅசையாமலிருபபதுபோல விஷ்ணு யுத்தத்திலிருந்துஅசை யாமலிருந்தார். ராஜாவே! காலநேமி மறுபடியுமதாக்கியது வேறு ஓர்உறுதியானகதையையஒங்கி அகுகதையினல் விஷ்ணுவையும கரு டனையும அடித்தான். மஹாவிஷ்ணுவானவர் கருடன் களைத்திருந தைதக்கண்டு சக்ராயுதத்தையெடுத்தது கால நேமியின் நூறுதலைகளை யும கைகளையும்அறுத்தார். யுத்தத்திறகுவந்த மறறத தைத்யதான வர்களனைவரையுமஅடித்தார். தேவர்களுக்கும ரிஷிகளுக்கும் அப வரவர்பதங்களை அளித்தார். பாரதனே! அபபோது ஹரியானவர் மிக்க அன்புடன், அவரவர்க்குரிய அதிகாரங்களை தேவாகளுக்குக கொடுத துப் பிரமமாவுடன்கூடப பிரமமலோகத்துக்குசென்றார். பிரபுவான நாராயணன் பிரமமலோகதிலபிரவேசித்தபிறகு பழமையான பரப பிரம ஸ்தானமும எலலாவறறிறகும மேறபடடதுமான [1]நாராயணச்ர யத்தில்பிரவேசித்து மஹரிஷிகளால துதிகபபெற்று ஆயிரமசிரங் களுள்ளவராகி யோகநித்திரைக்கு ஆரமபிததார். அழிவற்றவரும முதலதேவரும நித்தியசரீரமுளளவருமான மஹாவிஷ்ணு உலகத தை மாயையில் மயஙகசசெய்துகொண்டு நிதிதிரையில் பரவசமடைந தவர்போல எக்காலமும ஸுகமாகசசயனிதிருந்தார். அம்மஹா த்மா அவவாறு சயனிதிருகையில் மானிடவருஷஎண்ணினல் மூப் பதாதாலகூடமவருஷஙகள சென்றன. கிருதயுகமும திரேதாயுகமும சென்றுத்வாபரயுகத்தின் முடிவில விழிதெதுக்கொண்டார். பிரம்மன்முத லான தேவாகளாலும மஹரிஷிகளாலும்துதிக்கப்பட்ட மஹாவிஷ்ணு சயனத்திலிருந்து எழுந்து பிரமம்மாதிதேவர்களோடுங்கூடத் தேவ காரியதிற்காகத தேவஸபைக்குசசென்றார். பாரதனே! மேருவின் சிகரதில ஏற்படுதபபடடதும ஒளிமிகுந்ததுமான அந்தச்சிறந்த ஸபையில அந்தத்தேவர்களனைவரும் பிரமமதேவருடன்கூடப் பிர

[1] வைகுண்டம்.

வேசித்தனர். அங்கேபோய் அநதச்சபையில் அவர்கள்உட்கார்ந்தனர். அபபோது அநதசசபை இரைச்சல்அடங்கியிருந்தது. அந்தசசபையில்பூமிதேவி துயரத்தினால் மெலிந்தகுரலோடு பேசலுற்றாள். "தேவர்களே! பலசாலிகளான அரசர்களின்சேனைகளினால் மிகவும்நெருக்கபபட்டு நான் துயரபபட்டவளாக இருக்கிறேன். எக்காலமும பாரத்தினால் சிரமமடைநதநான் ஜீவிப்பதேகடினமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொருநகரத்திலும கோடிக்கணககான சேனைகள்சூழ்ந்த அரசனிருக்கிறான். தேசநதோறும் ஆயிரம்ஆயிரமவீடுகள் அடங்கினகிராமங்கள் நூற்றுக்கணக்காயிருக்கின்றன. பலசாலிகளான அவ்வரசர்களின் அனேகமாயிரமசேனைகளாலும கிராமஙகளாலும் நகரங்களாலும் தேசஙகளாலும நான்நெருக்கபபட்டிருககிறேன். ஆதலால், என்சக்தியினால் நான் ஜனஙகளைத தாங்கமுடியவிலலை. அந்தப்பிரஜைகளும் துராத்மாக்களான அஸுரர்களால எக்காலமும ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்றனர்" என்றாள். பூமியின்சொலலைக்கேட்டுப் பகவானானநாராயணன் அபபோதே அநதத்தேவர்களனைவருககும் பூமியில் அவதரிக்கும்படி கடடளையிட்டுத் தாமும பூமியில வஸிக்க மனத்தில் நினைத்தார்.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

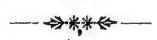

(கிருஷ்ணாவதாரத்தின்பால்யசரித்திரம்.)

பிறகு, பகவானானவிஷ்ணு வஸுதேவகுமாரராயிருநது செய்த காரியங்களையெலலாம உனக்குததெளிவாகச்சொலவேன; முழுதுங்கேள். மஹாத்மாவானவாஸுதேவருடையமஹிமையுமசரிததிரமும், தேவர்களுக்கும மனிதர்களுக்கும உலகங்களுக்கும நன்மையைத்தருவன. அபபா! ஸர்வவியாபியும் பிரபுவும விசாலமானகண்ணுள்ளவரும ஈச்வரருமான அநதவிஷ்ணு தமதுவைகுண்டத்தில் எபபோதுதிருப்தியடையவிலலையோ அபபோது, பூமிக்குஸுகத்தைசசெய்யவும அஸுரர்களையழிககவும (கருதி) மருத்துக்கள, வஸுக்கள், ஸூரயன், சந்திரன், கந்தர்வர்கள், அபஸரஸுகள, ருத்திரர்கள், ஆதிதயர்கள், அசுவினிதேவர்கள் ஆகியதேவர்களை, "உலகங்களுக்கெல்லாம ஈசுவரர்களே! நீங்கள்மானிடலோகத்தில்பிறவுங்கள்" என்றுகட்டளையிட்டுத் திரியக்ஜாதிமுதலானஎல்லாஜங்கமபபிராணிகளையும் இவையுண்

டாகக்கடவனவென்று ஸங்கல்பிததுத் தமக்காகப்படைத்தார். ஸர்வஜ்ஞரானதாமும் யதுகுலத்தில்பிறநதார். குழநதாய்! புருஷோத்தமரானவிஷ்ணு தமமைத்தாமாகவே பலவுருவங்களாகசசெய்து கொண்டு விளையாட்டிற்காக இவ்வுலகத்தில் ஆக்களைமேய்த்தார். அஜாதசத்ருவே! ராஜாவே! அவர் தமஇசசையினால பூமியிலஅவதரிததவர். பரதசரேஷ்டனே! குழநதாய்! நான்உரைபபதைக்கேள். ஜனார்த்தனர் அவதரிககுமபோது ஸந்தோஷததினால கடலகள்கொநதளித்தன மலைகள் அசைநதன. அக்னிகள புகையிலலாமல்ஜ்வலித்தன. ஸுகமானகாறறுக்கள்வீசின புழுதிஅடங்கியிருந்தது. கரஹங்களும் நக்ஷததிரங்களும நன்றாகபபிரகாசித்தன ஆகாயததில தேவர்களின் துநதுபிவாததியஙகள் மிகமுழங்கின அககாலததில் தேவர்கள்வந்து பூமாரிகளபொழிநதனர் மஙகளவாககியஙகளினால் மதுஸூதனரைத் துதிததனர். அநதஅவதாரகாலத்தில மஹரிஷிகள ஸந்தோஷததுடன்வநதனர். அபபோது நாரதாமுதலான அநதரிஷிகளைக்கண்டு கநதர்வஅபஸரஸுக்களின்கூடடங்கள ஆடிபபாடின. அபபோது ஆயிரங்கண்களையுடையவனும் சிறநதமஹிமையுள்ளவனுமான தேவேநதிரன் கோவிநதனிடமவநது அநதமஹரிஷிகளைபபூஜித்து, "உலகங்களைபபடைததவரானபகவான தமதுதிவ்யசகதியினால தேவர்கள்செய்யவேண்டியகாரியஙகளையும தேவர்களுக்குஆகவேண்டியநன்மைகளையுஞசெய்து திருமபவும தமதுலோகததுக்குசசெலவர்" என்றுசொன்னான். இவவாறுசொலலி ரிஷிகளுடன்கூட மறுபடியும் ஸ்வர்க்கததுககுசசென்றான். கண்ணபிரான் அவர்கள்எல்லாருக்குமவிடைகொடுத்தனுபபித் தமதுதிவ்யபரபாவத்தை மறைததுக கொண்டு நந்தகோபன்வீடடில் அனேகவருஷங்கள்வஸித்தார். பிறகு ஒருகாலத்தில் யசோதை வண்டியின்கீழேதூங்கிககொண்டிருநதஅநதக் குழநதையைவிட்டுவிடடு யமுனையாறறிறகுச்சென்றாள். அபபோது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் குழநதைவிளையாட்டைநடித்துத தமது கைகால்களையுதறிக்கொண்டு காலகளைமேலேதூக்கி, காலின்பெருவிரலால் சகடத்தையுடைதது இனியகுரலாகஅழுதார். அநதச்சிசுவான கண்ணன் ஒற்றைக்காலால சகடததைஅஙகேதள்ளிவிடடு முலைஉண்ணவிருமபிக் கவிழ்நதுபடுததுஅழுதார். அஙகுள்ளஜனங்கள் அநதக குழாதையினாலஉடைக்கபபடடுக் குடமுமஅசசும் பாயும முறிநதசகடத்தைக்கண்டு மீக்கவியபபடைநதனர். கமஸன்பக்ஷததைச்சேர்நத சகடாஸுரனை உக்ரமானசக்தியுளள அந்தக்குழநதை படுத்திருந்தே கொன்றதென்னும பெரியஆச்சரியத்தைச சூரசேனதேசத்தார்நேரில்

கண்டனர். பேருடலும் பருததஸ்தனங்களுமுடைய பூதனையென்பவளும கொல்லபபட்டாள். மஹாராஜாவே! அதன்பிறகு கிருஷ்ண பலராமாஇருவரும ஆகாயததில் சநதிரஸூர்யர்கள கிரணங்களால ஒருவர்க்கொருவர் சேருவதுபோலச சேர்நது தவழததொடங்கினர். ராஜாவே! அபபோது மஹாஸாபபங்களைபபோன்ற புஜங்களையுடைய ராமகிருஷ்ணர்கள் அவ்வனத்தில சிலவிடங்களில முழங்கால்களினால் தவழநதும சிலவிடங்களிலவிளையாடியும எங்குமபோவதனால் அங்கங்களில புழுதிகளைபபூசிக்கொண்டு விளங்கினா. பாரதனே! கடையுமபோது தயிாபபெருககுககளைக் குடிததுக்கொண்டு அநதபபால கோபாலர் ஒருகால அவ்விடததில மிகுதியானவெண்ணெயை விழுங்கிக்கொண்டிருக்கையில் கோபஸ்திரீகளாலகாணபபட்டனர். பின்பு அவர்கள, கண்ணனைக் கயிற்றினால உரலில்கட்டுவிததனர். அநத உரலை அபபடியேஇழுத்துக்கொண்டுபோன அநதசசிசுவினால் இரண்டுமருதமரங்கள் வேரோடும கிளைகளோடும முறிக்கபபட்டன. அஃது ஆச்சரியமாயிருநதது. அதன்பிறகு ராமகிருஷ்ணரிருவரும் குழநதைபபருவததைத்தாண்டி அதேஇடைச்சேரியில் ஏழுவயதுப் பிள்ளைகளாயினர். [1]காகபக்ஷங்களோடுகூடிய அழகியமுகங்களையுடையராமகிருஷ்ணாகள் ஒருவாநீலாமபரததையும் மறறொருவர் பீதாம்பரததையுமதரித்தும ஒருவர் பொனனிறமான சாநதும மற்றொருவர் வெண்ணிறமானசாநதும அணிநதும இலையினால் காதுக்கினிமையாக வாததியமவாசிததும கன்றுமேய்ததுககொணடிருநதனர். அவர்கள், காட்டில [2]மூன்றுதலைநாகங்கள்போல விளங்கினர். காதில் மயில் தோகையையும சிரஸில இளநதளிர்களையும் மார்பில் [3]வனமாலையையுமதரித்த அவவிருவரும கிளைததிருக்கும் இரண்டுஆச்சாமரத்தின் போத்துக்கள போல விளங்கினர் ராஜாவே! தலையில் தாமரைமலர் சூடிக் கயிறறை யஞஞோபவீதமாகப போட்டுக்கொண்டும கையில தூக்கோடு சுரைக்காய்களைவைத்துககொண்டும இடையர்க்குரிய புல்லாங்குழல்களை ஊதிக்கொண்டும, வனத்தில்சிலவிடங்களிலதங்கியும சிலவிடங்களில சேர்நதுவிளையாடியும தூங்கவேண்டினபோது ஓரிடத்தில இலைபபரபபுககளிலபடுததும ஸநதோஷமாகப பலவிடங்களில் ஓடியும அழகான பெருவனததிறகு அலங்காரமாகக் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருநதனர். குநதிபுததிரனே! அதன்பிறகு வஸுதேவபுத்திராகள் இருவரும பிருநதாவனததிற்குசசென்று அங்கே ஆநிரைமேய்ததுவிளையாடினர்.

---

1 பகககுடுமி; சிலுபபாவென்பது உலகவழககு.

2 இருபுறம் சிலுப்பாக்களைச்சேர்தது மூன்றுதலையென்றது.

3 பகவானுககுரிய வைஜயந்தியென்னும் மாலை.

ஐம்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணசரித்திரத்தில் கம்ஸவதம்வரையில்சொல்லியது.)

பின்புஒருகால், அழகியஉருவமும் சிறந்தமுகமுமுள்ள கண்ண பிரான் அந்தஅழகானவனத்தில் மூத்தவரானபலராமரின்றிச் சஞ்சரித்தார். காகபக்ஷத்தைதரித்தவரும் நீலநிறமுள்ளவரும் தாமரைமலர் போன்ற கண்களையுடையவரும் சந்திரனடுவில் களங்கமிருப்பது போலத் திருமார்பினில் ஸ்ரீ வத்ஸமென்னுமறுவுள்ளவருமகயிற்றை யஜ்ஞோபவீதமாகவுடையவரும் பீதகவாடைஉடுத்தினவரும் உடம் பில் வெண்சாந்தை அணிந்தவரும் கறுத்தும்சுருண்டுமிருக்கும்குழல் களோடுகூடியவரும் அழகும்ஒளியுமுள்ளவருமான யௌவனப்பரு வத்திலிருந்த அந்தப்பிரபு காகாலத்தில் ஒருவனத்தில் தென்றற்காற் றினல்அசையும்அழகானமயிலிறகோடு சிலவிடங்களில்பாடியும், சில விடங்களிலாடியும், சிலவிடங்களில்வீணையாடியும, சிலவிடங்களில் கைதட்டும், பசுக்களைஉதவாஹபடுத்துவதற்காக அந்தஇடையர்க் குரியபுல்லாங்குழலை மிக்கஇனிமையாகஊதியும் கோகுலத்தைச்சேர் ந்தபசுக்கூட்டத்தில் சஞ்சரித்தார். பரதசரேஷ்டனே! மஹாப்ரபு வும்விஷ்ணுவுமாகிய கிருஷ்ணபகவான் மிக்கஅழகான அந்தவனப்பிர தேசத்தில் வரிசைகளானகாடுகளில் ஸந்தோஷமாகவீணையாடிக்கொ ண்டு பசுக்களுடன்கூடப போய்க்கொண்டிருக்கையில் அவ்வனத்தி லுள்ள பாண்டுரமென்னுமஆலமரத்தைக்கண்டு அதன்நிழலில்தங்க மனங்கொண்டார். குற்றமற்றவனே! முன் கன்றுமேய்த்தவர்களுட தமக்கு ஒத்தபிராயமுள்ளவர்களுமான இடைப்பிள்ளைகளுடன்கூட அந்தத்தினமெல்லாம் முன்பு தமதுதிவ்யலோகத்திலிருந்ததுபோல மகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறுவீணையாடிக்கொண்டிருந்த கண்ணபிர பாண்டுரமென்னுமஆலமரத்தின்கீழ் வஸிக்கும்இடையர்கள்பலர் உயர் ந்தவீணையாட்டுக்களிலுல் மகிழ்வித்தனர். வனத்தில்விருப்பமுள்ள ஆயர்களில்சிலர் மனங்களித்துப்பாடினர். மற்றும்சிலர் கோபாலராகிய கிருஷ்ணபகவானைபபறறியே கீதங்கள்பாடினர். அங்கே அவர்கள் பாடிக்கொண்டும் இலவாதத்தியம் வாசித்துக்கொண்டுமிருக்கும்ஸம யத்தில் கிருஷ்ணன் குழலையும் சுரைக்காய்வீணையையும்வாசித்தார். இவ்வாறு அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் இடையர்களுடன் அனேகவீணை யாட்டுக்கள்வீணையாடினர். குந்திபுத்திரனே! அந்தயௌவனப்பருவ

முள்ளகண்ணனால அந்தவிளையாட்டுக்காலத்திலும உலகங்களுக்கு நன்மைசெய்யப்பட்டது. பாரதனே! எல்லாப்பிராணிகளும் பார்க்கையில் வாஸுதேவர் மடுவில்குதித்து அங்குள்ள அரவின்படத்தின் மேல் நடனஞ்செய்தார். எல்லாஜனங்களும்பார்த்திருக்கையில் காளியனென்னும்நாகத்தையடக்கிப பின்பு கண்ணன் பலராமருடன்விளையாடினார். ராஜாவே! அப்போது கழுதைஉருவமாகவந்த தேனுகனென்னும கொடியஅஸுரன் பனங்காட்டில் பலராமரால்கொல்லப்பட்டான். குந்திபுத்திரனே! பின்புஒருகால் அழகியமுகங்களோடு கூடியராமகிருஷ்ணர்கள மிகவிருத்தியடைந்தகோதனங்களை மேய்த்துக்கொண்டு வனத்துக்குப்போயினர். சத்துருக்களைத்துயரப்படுத்துகிறவர்களும தோல்வியடையாதவர்களுமான அவ்விருவரும ஸந்தோஷமாக உலகவழக்கப்படி விளையாடிக்கொண்டும காடுகளைப்பார்த்துக்கொண்டும் கர்ஜித்துக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் மரங்களிலுள்ள இலைகாய் முதலியவற்றைப்பறித்துக்கொண்டும் கன்றுகளையும் பசுக்களையும்பேரிட்டுஅழைத்துக்கொண்டும ஸஞ்சரித்தனர். தேவர்களாலும்பூஜிக்கப்பெற்ற அவ்விருதேவர்களும் மானிடப்பிறப்பென்னும் தீக்ஷையைவஹித்து அந்தஜாதிக்குரியகுணங்களபொருந்தின விளையாட்டுக்களுடன் வனத்தில்திரிந்தனர். இளமையிலும் கோபாலர்களுடன் இவ்வாறுவிளையாடித்திரிந்தனர். சிறந்தமஹிமைபொருந்தியவரும எல்லாப்பிராணிகளையும படைப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அதன்பிறகு கோகுலத்திற்குச்சென்று அங்கே இடைப்பிள்ளைகளாறசெய்யப்பட்ட கிரியஜ்ஞமென்னும கோவர்த்தனகிரிபூஜையில் தேவதாரூபத்தோடு பாயஸான்னத்தைப்புஜித்தார். அந்தரூபத்தைக்கண்ட கோபாலர்களனைவரும கிருஷ்ணனையே பூஜித்தனர். அப்போது திவ்யரூபத்தைத்தரித்துத் தேவர்களால்பூஜிக்கப்பெற்றார். பகைவரைப்பீடிப்பவனே! பசுக்களைக்காப்பதற்காகக்கோவர்த்தனமென்னும்குன்றம் இளைஞரானவாஸுதேவரால் ஏழுநாள்தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்டது. அப்போது அந்தச்செயற்கரிய காரியத்தைக் கிருஷ்ணன்விளையாட்டாகச்செய்தார். பாரதனே! அஃது எல்லா உலகங்களுக்கும மிக்கஆச்சரியமாயிருந்தது. தேவர்களுக்குராஜாவான இந்திரன்பூமிக்குவந்து கிருஷ்ணனுக்குவந்தனமளித்து ஸந்தோஷத்துடன் அவரை,‘ [1]கோவிந்தன்’ என்றுசொல்லி அவருக்குராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தான். இந்திரன் கிருஷ்ணனை, ‘கோவிந்தா!’ என்று அழைத்துத் தழுவிக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்றான். அதன்

---

1 கோக்களைக்காப்பவர்.

பிறகு காணவடிவமாகவந்த அரிஷ்டனென்றுபெயாபெற்ற அஸுரனைக் கிருஷ்ணன் பசுக்களின்நன்மைகாகப பராக்ரமதிஞறகொன்றார். ராஜாவே! அதன்பிறகு கேசிஎன்னுமஅஸுரன் குதிரையுருவமாகவநதான். பார்த்தனே! அவ்வாறு பதினாயிரமயானபலமுள்ளதாக வனத்திற்குவநத அநதக்குதிரையைத் தமது தாமரைமலர்போன்றகையையே வஜ்ராயுதமாகக்கொண்டு மதுஸூதனர்கொன்றார். அதன்பிறகு மலலனுகஇருநத சாணூரனென்னும பெரிய அஸுரனைக்கொன்றார். பகைவரையழிபபவனே! பாரதனே! எலலாசகேசினகளாலுமசூழபபட்டுவநத ஸுதாமனென்னும் அரசனைக் கோவிநதன் சிறபபிராயததிற்கொன்றார். முஷ்டிகனென்பவன் பலராமரால் கமஸஸபையில எளிதாகவகொலலபபடடான். பாரதனே! கமஸன் மநதிரிகளுடன் கூடவே கிருஷ்ணனலடிகபபடடான். பகைவாகளை யழிப்பவரான கருண்ணபிரான் எலலாருமபாரதிருக்கையில் கமஸனைக் கொன்று உக்ரஸேனனுகு ராஜ்யாபிஷேகஞசெய்து தமதுதாய்தநதையரின் அடிபணிநதார். கருணபிரான் இபபடிபபடடகாரியங்களைச செய்தவர்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணசரித்திரத் தொடர்ச்சி.)

அதனபிறகு, ராமகிருஷ்ணர்கள ஸாநதீபனியென்னும ஆசாரியரிடம்சென்றனர். தாமுதெரிநதவரும தாமததையனுஷ்டிபபவருமாகிய அவனிரண்டுமஹாதமாக்களும அவநதிதேசதததில் கடுமையான பிரம்மசரியவிரதததையனுஷ்டிததுக் குருவுக்குப பணிவிடை செய்து அறுபத்துநான்கு இரவுபகலகளில வேதவேதாங்கங்களைக் கிரஹித்தனர். அநதயாதவர்களிருவரும எழுதது, எண், சங்கீதம், வைதியம, யாணபபயிறசி, குதிரைபபயிறசி இவறறையெல்லாம் பன்னிரண்டுநாட்களில கறறுக்கொண்டனர். தர்மநதெரிநதவரும தர்மத்தையனுஷ்டிபபவருமாகிய அவனிரண்டுவீரர்களும தனுர்வேதங்கறறுக்கொள்வதறகாகத திரும்பவும ஸாநதீபனியென்னும ஆசாரியரை அடைநதனர், ராஜாவே! அவ்விருவரும விலவித்தையிறகிறநதஆசாரியரான ஸாநதீபனியினிடம்சென்று நமஸ்கரித்து அவரால் கௌரவிக்கபபெற்று அவந்திதேசத்தி லிருநதுகொண்டே ஐம்பது

இராப்பகல்களில் * பத்து அங்கங்களோடுகூடிய தனுர்வேததத்தை ரஹஸ்யங்களுடன்கூட மனததில் செவவையாகப்பதியுமபடி முறறுமம கறறனர். பிராமணசரேஷ்டரான ஸாந்தீபனி, அவர்கள் காரியமநிறை வேறினைத்தக்கண்டு அவர்களிடம குருதக்ஷிணை கேடடார். ஸாந்தீபனியானவர் ஸமாததரான கிருஷ்ணரபபரர்த்து, "எனது புதரன் இநதகநகடலில் மசசததினால இழுதது்துக்கொண்டு போகபபடடான்; திமிங்கிலத்தினாலவிழுங்கபபடட என்புதல்வனைக் கொண்டுவா; உனக்கு நன்மைஉண்டாகடடும" என்று தமபிரயோஜனதததைக கேடடுக் கொண்டார். புதரிரணபபறறிக துயரபபடட குருவுக்காகக் கிருஷ்ணன், எவவுலகிலும மறறெவராலும செயறகரிய காரியதததைபபறறியும பிரதிஜ்ஞைசெய்தார். பரதசரேஷ்டனே! ஸாந்தீபனியின்புதரிரணை இழுதது்துகொண்டுபோன மதஸ்யமாகிய அஸுரன் ராமகிருஷ்ணாகளால கடலிலகொல்லபபடடான். வெகுகாலதது்குமுன் இறநதுபோயிருநத ஸாந்தீபனி புதரன அளவறற மஹிமையுள்ள கிருஷ்ணனுடைய அநுக்ரஹததினால அபபோது உடலுடனும சரீரதது்டன் பிழைத்துவநதான். செய்யவும நினைககவுமமுடியாத அநத மிகப பெரிய புதுமைையககண்டு எலலாஜனங்களுககும ஆசசரியமுண்டாயிற்று. ராமகிருஷ்ணர்கள் குருவுககு உயாநத ஆஸனங்களையும பசுக்களையும குதிரைகளையும தனமுதலிய எலலாவறறையும தகஷிணையாகக்கொடுததனர். கதாயுததததிலும பரிகாயுதசசண்டையிலும எலலாஅஸ்தரவித்தைகளிலும கிருஷ்ணன் எல்லாரகளும முதன்மையடைநது எல்லாஉலகங்களிலும பெயர்பெறறார். எல்லாரதினங்களிலும அலங்கரிககபபடடு ஆதித்தனபோலபபிரகாசிக்கும தேவரதிரதததில நாராயணனைததவிர வேறுயார் ஏறலாம்? இநதிரனுடைய ஒபபறற ஸாரதியும அன்புள்ள ஸ்நேஹிதனுமாகிய மாதலி புருஷோத்தமனைத தவிர வேறுயாருக்குக் கடிவாளமபிடிதது ஓடடுவான்?

அபபா! யுதிஷ்டிரா! போஜராஜன்மகளான கமஸனும அஸ்தரவித்தையிலும தேகவன்மையிலும சூரததனதிலும காரததவீர்யா

---

* 1. சாரி=ஒற்றைகாலால நடப்பது. 2. ஸதானம்=வில்லாளி நிற்றல. 3. நியாயம=கதிசசணடையில கைகளைப் பலவிதமாக மாற்றுவது. 4. பிரவிசாரம்=அஸதிரஙகளையும பாணஙகளையும விடுமபோது தக்கபடி அஙகஙகளை அமைத்துக்கொள்வது. 5. ஸௌஷ்டவம்=இடுப்பு, முழங்கால், முழஙகை, தோள், தலை, இவைகள் சமமாகநிற்பதும மாறுபடாநிறபதும 6 கரணம=பாணததை எடுப்பது விடுப்பது முதலியன. 7. வியாயாமம்=தேகபபயிறசி. 8. மண்டலம் = மேலேசொன்ன சாரிகளைக் கூட்டுவது. 9. கதி=நடை. 10. ஆஸனம்=இலகுகைப்பார்ப்பதற்காகப் பலவகைகளாக உட்கார்தல்.

ஜனனுக்குச் சமானமாயிருந்தவன். போஜராஜனை உக்ரஸேனன் புதல்வனும் போஜராஜர்களின்வமசத்தைச் சிறப்பித்தவனுமாகிய அந்தகக்கம்ஸனைக்கண்டு மறறஅரசர்கள் கருடனைக்கண்ட நாகங்களைப் போல நடுங்கினர். பாரதனே! வில்களாலும கத்திகளாலும கூர்மையான பிராஸாயுதங்களாலும சித்ராயுதமசெய்பவர்களான காலாட்கள் நூறுலக்ஷம்பேர் அவனிடமிருந்தனர். யுத்தத்தில பின்வாங்காத சூரர்கள் எட்டுலக்ஷம்பேர்கள் கம்ஸனிடமிருந்தனர். யுதிஷ்டிரா! அவனுடையகொடிகள பொன்மயமானவை; அவனுடையதேர்கள் உயர்ந்த பொற்கச்சை கடடினவைகள; யானைகளும் அவ்வாறே; அவன் ஸேனை அவ்வளவுபெரிது. வில்களாலும கத்திகளாலும் கூர்மையான பிராஸாயுதங்களாலும் சித்ராயுத்தஞ்செய்யும வீரர்களாலும்குதிரைகள், பலாசமலர்போலச்சிவந்தநிறமுள்ளவை பதினாயிரமிருந்தன. யுதிஷ்டிரா! கமஸனுக்குஸேஹிதனான ஸுநாமாவென்பவனைச் சேர்ந்ததும் யாராலும் புஜவலிம்மையினால் ஜயிக்கமுடியாததும சிறந்தகுதிரைக்காரர்கள் ஏறியதுமாகிய குதிரைக்குட்டிகளின் மற்றொரு பெரிய ஸேனைஇருந்தது. அந்த ஸுநாமாவென்பவன் கம்ஸனை நாற்புறமுங் காத்தான். அவன்ஸேனை [1]பிசாசகம என்னப்பட்டது; அறுபதினாயிரமென்று கணக்கிடப்பட்டது. யுதிஷ்டிரா! கமஸனுடைய கோபமே பெரியவேகமாகவும, கொடிகளே தீவுகளினுள்ள பெருமரங்களாகவும், மதயானைகளே பெரியமுதலைகளாகவும ஆயுதக்கூட்டங்களே நுரைக்கூட்டங்களாகவும, குதிரைகளாரின்ஓட்டமே பெருவெள்ளமாகவும, கதைகளும் பரிகாயுதங்களுமே மீன்களாகவும, பலவகைக் கவசங்களே பாசிகளாகவும, தேர்களும யானைகளுமே பெருஞ்சுழல்களாகவும, பலவகைஉதிரங்களே சேறுகளாகவும, விசித்ரமானவிறகளே அலைகளாகவும், தேர்க்குதிரைகளே கலங்கினமடிக்களாகவும, யுத்தவீரர்களின்கர்ஜனமே சத்தமாகவுமுடையதும் யமனென்னுங் கடலிற்சேருவதும் பயங்கரமுமான போரென்னும மஹாநதியைத் தாண்டிக் கம்ஸனைக்கொல்லுகிறவன் நாராயணனைத்தவிர மற்றவன் எவனிருக்கிறான்? பாரதனே! இந்தககிருஷ்ணன் இந்திரனுடைய ரதத்திலிருந்து கம்ஸனுடைய அநுதச்சேனைகளை மஹாமேகங்களைக் காற்றுஅடிப்பதுபோல ஊதிவிட்டார். பிறகு மாதரிகளுடன்கூட ஸபையில வீற்றிருந்த கம்ஸனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் கொன்று ஜயத்தைக்கொண்டுவந்தார். இந்திரனுக்கினியவரான கிருஷ்ண பகவான் வெகுமானிக்கத்தக்க தேவகியையும் மற்றுமுள்ளசுற்றத்தா

[1] நால்வகைச்சேனைகளும் கலந்தது.

ரையும் யசோதையையும் ரோஹிணியையும் பலமுறைநமஸ்கரித்து உக்ரஸேனனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்வித்து யாதவத்தலைவர்களால் பூஜிக்கபபெறறார். புருஷோத்தமரானகண்ணன் அதன்பிறகு எல்லா அரசர்களோடும் ஒன்றுசேர்நது யுத்தத்திற்குவநத ஜராஸநதனென்னுமஅரசனை ஸரஸ்வதியாற்றினருகில் ஜயிததார்.

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரகாஸுரவதம்.)

பாரதனே! அதன்பிறகு யாதவவமசத்தில்அவதரித்த கிருஷ்ணபகவான் மதுராபுரியைவிட்டுத துவாரகாபுரியைச்சேர்நதார். அதன்பிறகு மஹாத்மாவானதாமரைக்கண்ணர் நரகாஸுரனிடமிருந்து தமக்குததக்கவாஹனங்களையும பலவகைரத்னங்களையும் பெற்றுக்கொண்டார். அப்போது தைத்யர்களும தானவாகளும தடைசெய்தனர். சிறந்தகைவன்மையுள்ள கிருஷ்ணபகவான், வரம்பெறறு மதங்கொண்ட அவ்வஸுரத்தலைவர்களை ஹதம்செய்தார். அநதநரகனென்னும் அஸுரன் அவருக்கு விரோதஞ்செய்தான். யுதிஷ்டிரா! குண்டலத்துக்காக அதிதியென்னுமதேவமாதாவைபபீடிததான். அபபோது நரகாஸுரன்செய்த அநதமிகக்கொடியகாரியததை இதற்குமுன் அஸுரக்கூட்டங்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்நதும செய்யவில்லை. அநதநரகாஸுரன் பூமிதேவிக்குப்பிறநதவன். அவனுக்குஇருப்பிடம பிராக்ஜ்யோதிஷபுரமென்பது. யுததத்தில அடங்காத மதமுள்ளவர்களும தேவக்கூட்டங்களுக்கு அச்சத்தை உண்டுபண்ணுகிறவர்களுமாகிய ஹயக்ரீவன், நிகுமபன், கொடியவனானபஞ்சஜனன், ஆயிரம்புததிராகளோடுகூடியவனும் வரமபெறறதனால்காவித்தவனுமான முரனென்னும் அஸுரசிரேஷ்டன் ஆகியஇநநால்வரும் அவன் தேசத்தின் நான்குஎல்லைகளையும் காப்பவராயிருநது ஆகாயமார்க்கமவரையில் தகைநதுநின்றனர். சிறந்த கைவன்மையுள்ளவரும சக்ரத்தையும கதையையும கத்தியையுமதரிப்பவருமான இநதக்கிருஷ்ணன் நரகாஸுரனை வதஞ்செய்வதற்காக யதுவமசத்தவரான வஸுதேவருக்குத் தேவகியினிடததில் ஜனித்தார். உலகங்களில் பிரஸித்தமானமஹிமையுள்ள இந்தப்புருஷோத்தமருக்குத் துவாரகாபுரிதான் முக்கியமான இருப்பிடமென்பது உங்களுக்குத்தெரியுமே. யுதிஷ்டிரா! அநதத்

துவாரகாபுரியானது இந்திரனுடைய அமராவதிபட்டணத்தைக்காட்டிலும் குபேரனுடைய வைராஜமென்னும் பட்டணத்தைக்காட்டிலும் மிக்க அழகுள்ளதென்பதும் உனக்கேதெரியும். தேவருகருக்குநிகரான அந்தத்துவாரகாபுரியில ஒருயோஜனைதூரம் நீளமும்அகலமுமுள்ளதும் ஸுதர்மையென்றபெயர்பெற்றதும் யாதவர்களிருப்பதுமாகிய ஒருஸபைஇருக்கிறது. விருஷ்ணிகளும அந்தகர்களுமாகிய அனைவரும் ராமகிருஷ்ணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு இந்தஉலகத்தின்இயல்புமுழுமையையும காபபாற்றிக்கொண்டு அந்தச்சபையிலிருக்கின்றனர். பரதசிரேஷ்டனே! ஒருகால் அவர்களனைவரும அந்தச்சபையின்கண்வீற்றிருக்கையில் சிறந்தமணமுள்ள காற்றடித்துப் பூமாரியும்பொழிந்தது. உடனே ஆயிரமஸூரியர்களுக்குநிகராக மிகக ஆச்சரியமானஒருபேரொளி சற்றுநேரம்ஆகாயத்திலிருந்தது. அஃது அங்கிருந்து பூமியில்இழிந்தது. அந்தஒளியின்மத்தியில் வெள்ளையானையின்மேலேறித் தேவககூடடங்களனைவரா லும சூழபபெற்ற தேவேந்திரன் காணபபடடான். பலாமரும கிருஷ்ணனும் ராஜாவானஆகுகனும விருஷ்ணிகளஅந்தகாகளின் கூடடங்களோடுகூட விரைவாகளழுது இந்திரனுக்குநமஸ்காரஞசெய்தனர். அந்த இந்திரன் உடனே யானையிலிருந்துஇறஙகிக கிருஷ்ணனைத்தழுவிக்கொண்ட பிறகு பலதேவரையும ராஜாவானஆகுகனையும வஸுதேவரையும் உத்தவரையும சிறந்தபுத்திசாலியான விகத்ருவையும தழுவிக்கொண்டான். அபபா! மஹாராஜாவே! மஹிமைபொருந்தியவனும் பிராணிகளைக் காபபவனும பாகனென்றஅஸுரனைக கொன்றவனுமாகிய அந்தத்தேவேந்திரன் பிரதயும்னன்; ஸாமபன், நிசடன், அனிருத்தன், ஸாத்யகி, கதன், சாரணன், அகரூரன, பானு, ஜல்லி, விடூரதன், கிருதவாமா, மஹாபலசாலியானசாருதேஷ்ணன்ஆகிய தேவாகளுக்கொபபான யாதவசிரேஷ்டாகளையும மறறுமுளள விருஷ்ணிகள் அந்தகாகளிலுளளபெரியமனிதாகளையுங்கண்டு தழுவிக்கொண்டு அவர்களால்அளிக்கபபட்ட பூஜையைபபெற்றுக்கொண்டு மிக்கஅன்புடன் கண்ணபிரானைப்பார்த்தது, "மனிதர்களுக்கெலலாம்ஈச்வரரே! 'குண்டலத்திறகாக நரகாஸுரனைக்கொலலும' என்று அதிதிசொல்லச்சொன்னாள்" என்றுசொன்னான். கோவிந்தன், "பூமியின்புத்திரனை நரகனைக்கொன்று உடனே குண்டலங்களைகொண்டுவருவேன்" என்று தேவேந்திரனுக்குசசொல்லிப் பலாமரை அழைத்தார். பெருங்கீர்த்தியுள்ளவரும் ஜிதபுலன்களையும் நடத்துகிறவருமான வாஸுதேவர், பிரத்யும்னன் அனிருத்தன் பலத்தில்லுப்பற்ற ஸாம்பன் இவர்

களுக்கும் அவ்வாறேசொல்லி உடனே கருடன்மேலேறி, சங்கத்தை யும்சக்கரத்தையும் கதையையும் கத்தியையும்தரித்துக்கொண்டு தேவ காரியம்செய்யுசென்றார். அதித்தவரைக்கவிடாத விஷ்ணுவாகிய அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் சத்ருவைக் கொல்வதற்காகச் செல்லும் போது இந்திரன்முதலானதேவர்கள் மனமகிழ்ந்து துதித்துக்கொ ண்டே பின்சென்றனர். நரகாஸுரனைசேர்ந்த அஸுரத்தலைவர்களை யும் கொடியராக்ஷஸர்களையும்கொன்றபிறகு, முரனுடைய அருகில் கத்தி கட்டினவலைகள் ஆறுயிரதனைக்கண்டனர். அந்த வலைகளை அஸ்த்ரத்தினால்துணித்து முரனையும அவன்புத்திரர்களையுமகொன்று மலைக்கூட்டங்களைக்கடந்து நிசும்பனை அடித்தார். ஆயிரம்பேரை ஒரு வனைத்தர்க்கத்திறமையுள்ளவனும எல்லாதேவர்களையும் அடித்த வனும சிறந்த பலபராக்ரமமுள்ளவனுமான ஹயக்ரீவனென்னும் அஸுரனைக்கொன்றார். அளவற்றசக்தியுள்ளவருமையார்க்கும்வெல்ல முடியாதவரும யாதவர்களெல்லாரையுமசிறப்பிக்கின்றவரும் தேவகி புத்திரருமான கிருஷ்ணபகவான், எங்குமஜலபரிபூர்வாஹம்நிரம்பின லோஹித கங்கையின் நடுவில விரூபாக்ஷனென்னும அஸுரனைக் கொன்றார்.

அதன்பிறகு ஒளியினால் ஜ்வலிப்பதுபோன்ற பராக்ஜ்யோதிஷ மென்னுமநகரைப்படைந்தார். அங்கே யுத்தமநடந்தது. பாரதனே! சிறந்தசக்தியுள்ளவனும பூமிபுத்ரனுமாகிய அந்தநரகாஸுரனுடன் தேவேந்திரனுடையகுண்டலத்துக்காக அந்தப்பயங்கரமானசண்டை நடந்தது. பலதந்தில்மிகுந்தமதுஷூதனா தமதுசக்தியினால் சற்று நேரம் நரகாஸுரனை விளையாடவிட்டு அவன்சக்ராயுதத்தை எடுத்த வுடன் தம் சக்ராயுதத்தினால்கொன்றார். வஜ்ராயுதத்தினலடிபட்ட விருத்திராஸுரன்தலைபோலச சக்ராயுதத்தினல்அடிக்கபபட்ட நரகா ஸுரனுடையதலை தேகத்தைவிடடு உடனேகீழேவிழுந்தது. பூமி தேவி தன்மகனவிழுந்துபோனதைக்கண்டு தானேகுண்டலங்களைக் கொடுத்துச் சிறந்தகைகளையுடைய கண்ணனைபபார்த்து, "மதுவைக கொன்றவரே! இந்தநரகன் உம்மாலேயே படைக்கப்பட்டான்; உம் மாலேயேகொல்லபபட்டான். நீர் எபபடிநினைக்கிறீரோ அப்படியினை யாகும். அவனுடையஸந்ததிகளைமட்டும் காபபாறறும்" என்றுசொன் னாள். அதற்கு வாஸுதேவர், "மஹாத்மாக்களான தேவர்களுக் கும் முனிவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் மற்றுமுள்ளபிராணிகளுக் கும் பயங்கரனும் பிராமணத்வேஷியும் புருஷர்களில்இழிவானவனும் உலகத்தினல் வெறுக்கப்பட்டவனும் தேவர்களுக்கும் உலகங்களுக்

கும் முள்ளைப்போல உறுத்துகிறவனுமான உன்புதல்வன் உலகமெல் லாம் நமஸ்கரிக்கத்தக்க அதிதிதேவியைத் தன்பலத்தினல்பீடித் தான். அவளுடையகுண்டலங்களைக் கர்வதத்தினல்அபஹரித்தான். அதனல் அவன்கொல்லப்பட்டான். பெண்ணரசியே! நான்செய்த தைப்பற்றி வேருத்தப்படவேண்டாம். உன்புத்திரன் உன்னுடைய மஹிமையினல் மேலானகதியையடைந்தான். மேன்மை பொருந் தியவளே! உன்னுடையசுமையைத்தான் இறக்கினேன்; ஆதலால் போய்செல்" என்றுசொன்னர்.

ஐம்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

ஹத்யபாண்டவையுத் துணையாகவுடைய கிருஷ்ணன் பூமியின் புத்ரனுகிய நரகனைக்கொன்று திக்குபாலகர்களுடன்கூட நரகனு டையபட்டணத்தைப்பார்த்தார். பிறகு சிறந்தசக்தியுள்ள அந்தநரக னுடைய கிருஹத்தையடைந்து அளவற்ற தனங்களையும், அக்னி போலவும் சந்திரன்போலவும் பிரகாசிக்கும்மணிகளும் முத்துக்க ளும் பவழங்களும் வைடூரியங்களும்முதலான பலவகை ரத்தினங்களை யும், பெரிதும்சிறிதுமான ஸ்வர்ணகாந்தக்கற்களையும, படிகக்கற்களை யும், ஜாம்பூநதமென்றும் சாதகும்பமென்றும சொல்லப்படும் பொன் வகைகளையும் பார்த்தார். அவனுடைய அந்தபுரம் பொன்னிறமும் வெண்ணிறமுமாக அழகாயிருந்தது. நரகன்கிருஹத்தில் அளவற்ற தனம் மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. அவ்வளவு தனப்பெருக்கை யக்ஷராஜாவான குபேரனுடையகிருஹத்திலும தேவேந்திரனுடைய கிருஹத்திலும் இதற்குமுன் யாருங் கண்டதில்லை. தேவக்கூட்டங்க ளோடுகூடிய தேவேந்திரன், நரகனும் நிசும்பனும் கொல்லப்பட்ட பிறகு அதிதியின் ரத்னகுண்டலங்களை வாங்கிக்கொண்டு வீற்றிரு ந்த யதுநாதரிடம், "ஜனர்த்தனரே! பொற்கொடிகள் அணிந்து பொற்கசசைகள்கட்டி அங்குசங்களோடுகூடியவையும் சிறந்தபாக் ரமமுள்ளவையும் பயணத்தைத்தரும் உருவமுள்ளவையுமான இருபதி னயிரம்யானைகள் இருக்கின்றன. பலவகையான வெள்ளைவஸ்திரங் களினுற் செய்யப்பட்ட கொடிகளோடும் பவழங்களினுற்செய்யப பட்ட சேணங்களோடுங்கூடிய நாற்பதினயிரமயானைகளும் பலதேசங் களிலுண்டான ,எட்டுலக்ஷம் உயர்ந்தகுதிரைகளும் இருக்கின்றன. பகைவரைஸம்ஹரிப்பவரே! ஜனர்த்தனரே! உமக்கு விருப்பமிருந்

தால் நீர் தர்மமமாகச் சமபாதித்த மூன்றுலோகங்களுக்கும் சிறந்த இநதத்தனங்களையெலலாம் பழக்கபபட்ட காளைமாடுகளின்மேலேற்றி உமது துவாரகாபுரியில் சேர்பபிக்கிறேன்" என்றுசொன்னான். தேவர்களிடததிலும் கநதர்வாகளிடத்திலும அஸுரர்களிடத்திலுமுள்ள பொன்களும் மணிகளும் நரகன் அரண்மனையிலிருநதன. இந்திரன் அவையெல்லாவற்றையும மணிபாவததையும் கருடன்மேலேற்றிக் கிருஷ்ணனுடன்கூடத திருமபிசசென்றான். பொன்னினாலலங்கரிக்கபபடட விதானங்களோடுகூடிய மாளிகைகளவிளங்கும் அநதமணிக்குன்று பலநிறங்களான மேகங்கள்சேர்நதாற்போல விளங்கிற்று. அதில் ரததினப்படிகள்கட்டின பெரியமாளிகைகளிருநதன. கநதர்வச்ரேஷ்டர்களும் தேவச்ரேஷ்டர்களுமாகிய இவர்களுடைய அன்புள்ள புத்திரிகளாகிய பெண்ணரசிகள் அவறறிலிருநதுகொண்டு மதுஸூதனரைக் கண்டனர். ஒற்றைப்பின்னலான சடையைத தரித்துக் காஷாயமுடுத்துத் தவததிலிருபபவரான அந்தபபெண்களனைவரும் ஸ்வர்ககத்துக்குநிகரான இடத்திலிருபபவரும தோல்வியடையாத மஹாவீரருமான கிருஷ்ணனைச் சூழ்நதுகொண்டனர். அப்போது தவத்தின் கடுமையினாலுண்டான துயரம் எவ்வளவும் அவர்களைப பாதிக்கவில்லை. தாமரைமலருக்கொபபான கண்களையுடைய அநதப் பெண்களனைவரும வெண்மையானவஸ்திரங்களையும் பட்டுக்களையும் உடுத்துக்கொண்டு, புலன்களை நடத்துகிறவரும் இநத யாதவசிங்கமுமான கிருஷ்ணனிடமவநது கரங்குவித்து, "ஓ! புருஷோத்தமரே! 'தேவர்களுடைய காரியததைச் சாதிபபதற்காகக் கிருஷ்ணன் வரப் போகிறார். அவர் பூமியின்புத்திரனான நரகன், நிசும்பன், முரன், ஹயக்ரீவன், பஞசஜனனென்னும அஸுரர்களையும் அவர்கள்சேனைகளையும் வதஞ்செய்து அளவற்றதனததை யடையபபோகிறார். அவர் சொற்பகாலத்தில் உங்களைச் சிறையிலிருநது மீட்பார்' என்று நாரதர் எங்களுக்குசசொன்னார். சிறநத ஞானியும தேவரிஷியுமாகிய அவர் இவ்வாறு சொல்லிச்சென்றார். நாங்கள் எபபோதும உம்மையே நினைததுக்கொண்டு கடுநதவஞ்செய்கிறோம். புருஷச்ரேஷ்டரே! இநதக் கெட்டகாலந்தாண்டி, சிறந்தகைகளையுடைய மாதவரை எப்போது காண்போமென்று மனத்தில எண்ணமிட்டுக்கொண்டு அஸுரர்களால காவல்காக்கப்பட்டு எக்காலமும்தவஞ்செய்துவருகிறோம். அதன்பிறகு எங்கள்விருப்பத்தைச் செய்வதற்காக வாயுபகவான்வநது, 'நாரதர் சொன்னதுசொன்னபடியே சீக்கிரத்தில் நடக்கும்' என்றுசொன்னார்" என்றுசொன்னார்கள். அந்தச் சிறநதபெண்களின் முன்னிலையில்

விருஷபப் பார்வையுடையவராயிருந்த கண்ணனேத தேவர்களும கந்தர்வர்களும் பசுக்களின்முன்னிற்கும மஹாவிருஷபமபோலக் கண்டனர். அந்தப்பெண்கள் சந்திரனுக்கொபபான அவருடைய முகத்தைக்கண்டு கண்மலர்ந்து மனங்களித்துச் சிறந்தகைகளையுடைய அந்தப் பகவானேபபார்த்து, "ஓ! எடுத்தவிரதம தவறுதவரே! வாயுபகவானும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும நன்மையைக்கருதின நாரதமஹரிஷியும் முன்னர் இங்கே எங்களேபபார்தது, 'சங்கம சக்கரம கதை வாளேந்தின மஹாவிஷ்ணுவான நாராயணன் பூமியின்புத்திரனை நரகனைக் கொன்றபிறகு உங்களுக்குக் கணவராவா என்பது திண்ணம்' என்றும் சொன்னார்கள். ரிஷிச்ரேஷ்டரும் முதன்மையான மஹாத்மாவுமான அந்த நாரதரின்சொறபடி எங்களுக்கு உண்மையாக நீர் பர்த்தாவாகவேண்டும். இஃது எங்கள்பாகயம். பகைவரை யடக்குகிறவரே! கேள்விக்குப பிரியமாயிருந்தவரைக் காட்சிக்குப பிரியராகப பார்க்கிறோம் என்பது ஸந்தோஷமானது. இந்தமஹாத்மாவான (உம்மைக்) கண்டதனல நாங்கள கிருதார்தர்களானோம" என்று கூறினர்.

யாதவச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் மதனனல் மயலுறறிருக்கும் அந்தபபெண்களேவரையும் நோக்கி, "விசாலமானகணகளையுடைய பெண்களே! நீங்களகேடபதிலலாம் உங்களுக்குநரும்" என்று மறுமொழியுரைததார். உடனே தேவகிபுதரரானபகவான் ரதத்தினங்கள் தனக்குவியல்களுடன்கூடவே அந்தப பெண்களெல்லாரையும் கருடன்மேலேற்றிவைததார். தேவேந்திரனுகுஇனேயனேஹாதரான அந்தகக்கண்ணபிரான் பக்ஷிகள் யானேகள புலிகளமுதலான துஷ்டமிருகங்களும, ஸாபபங்களும, குரங்குகளும, மானகளும, பன்றிகளும, புள்ளிமான்களும கூடடங்கூடடங்களாகநிறைந்திருபபதும், கறகளும் கறபாறைகளும தாழ்வரைகளும உயர்ந்தசிகரங்களுமுடையதும், விசித்திரமான மயிலகள்நிறைந்திருபபதுமான மணிபர்வதத்தை எல்லாப்பிராணிகளும பார்த்திருக்கும்போதே பேர்த்துக் கருடன்மேல்வைத்தார். பெருமலசிகரமபோன்ற அந்தக்கருடன் மஹாபலசாலிகளான கிருஷ்ணனேயும பலராமரையும இருதினேயும தூக்கிக்கொண்டு தமவன்மையுள்ள சிறகுகளேவிரிதது மலச்சிகரங்களேயிடித்தும் மாங்களேபபெயர்த்தும எலலாதிசைகளிலும் பேரொலியைஉண்டாக்கினார். "வீரனே! பகைவரைவெலலுகிறவராகிய கருடன் வைசவாநரமார்க்கமென்றுசொல்லபபட்ட நக்ஷத்திரவீதியிற சென்று பெரியமேகங்களேயிழுததார். தமஞலியினல் நவக்ரஹங்

கள், இருபத்தேழுநக்ஷத்திரக்கூட்டங்கள், மற்றத்தனிததநக்ஷத்திரங்கள், ஸபதரிஷிகள், அசவினிதேவர்கள் இவாகளின் ஒளிகளையெல்லாம மறைதது மிககபுண்ணிய ஸ்தானமாகிய தேவலோகததைச சேர்ந்தார். அநதபபிரபுவானஜனார்ததனர் பலராமரோடு இநதிரனுடையமாளிகையைசசோநதவுடன் கருடனைவிட்டுஇறங்கி அதிதிதேவியின்பாதங்களை வநதனஞசெய்து எலலாததேவாகளாலும பிரமமாதக்ஷர்முதலான ஸ்ருஷ்டிகாததாகளாலும பூஜிககபபெற்றவராக அதிதிதேவிக்குத திவ்யகுண்டலங்களையும சிறநதரதனஙகளையுமகொடுத்தார்.

அதிதிதேவியும் அவறறையெலலாம பெறறுக்கொண்டு மனததுயரமநீங்கினவளாகி இநதிரனுககுஇளையஸஹோதரரான கண்ணபிரானையும பலராமரையும கொண்டாடினாள. தேவேநதிரனுடைய மனைவியான இநதிராணி, கிருஷ்ணன்மனைவியான ஸததியபாமையைக் கைபபிடிததழைததுக்கொண்டு அதிதியினிடமகாண்பிததாள். துயரமதீர்நத அநததேவமாதாவான அதிதிதேவி கிருஷ்ணனுக்குப்பிரியமசெய்யக்கருதி அநதசசததியபாமையைபபாாத்து, "அழகியமுகமுள்ள பெண்ணரசியே! கிருஷ்ணன பூமியின்மீதிருக்கும வரையில உனக்கு மூபபுவராமல உடமபில எலலாவகையானநலல மணங்களும பொருநதியிருபபாய்" என்றுவரமளிததாள். அழகிய இடையுளள ஸததியபாமை இநதிராணிக்கு விடைகொடுதது அவளிடத்தில் தானுமவிடைபெறறுக கிருஷ்ணனுடையகிருஹததுக்குச் சென்றாள. சததுருககளையடக்குகிறவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன தேவர்களாலபூஜிககபபெறறு மஹரிஷிகளின்கூடடஙகளினால அனுஸரிககபபட்டவராகத தேவலோகததிலிருநது துவாரகைக்குச சென்றார். தேவாகளுககெலலாமசரேஷ்டரும சிறநதகைகளை யுடையவருமாகிய கண்ணபிரான் தூரமானமார்ககததை விரைவாகததாண்டிக் கோட்டையின்முன்வாயிலையடைநதார.

ஐம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துவாரகாநகரத்தையும் கிருஷ்ணனுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகளின்கிருகங்களையும் வர்ணித்தது.)

பிரபுவும் நாராயணனுமானகிருஷ்ணன் அநதத் துவாரகாபுரியைக்கண்டு களிப்புற்று எல்லாபபொருள்களோடும் நகரபபிரவேசஞ்

செய்ய ஆரம்பித்தார். துவாரகாபுரியின் நாற்புறங்களிலும பலவகை மலர்களும கனிகளுமுள்ளவையும் அனேக ஜனங்களுள்ளவையுமான அழகிய அனேகநதோட்டங்களைக் கண்டார். சூரியனைப்போலும் சந்திரனைப்போலும பிரகாசிக்கின்றவையும் மேருமலையின் சிகரங்கள் போன்றவையுமான மாளிகைகள்நிரமபி அழகாயிருப்பதும, தாமரைகளின் வரிசைகள் நிரம்பினவையும ஹம்ஸங்களால அடையப்பட்ட தண்ணீரோடு கூடியவையும் கஙகைநதிக்கும ஸிநதுநதிக்கும ஒப பானவையுமான அகழிகளினால்சோபிப்பதும, சூரியனைபபோலப் பிரகாசிபபதும் ஆகாயத்தின்மேல எட்டியிருபபதுமானவெண்மதிலினால் மேகங்கள்சூழ்ந்த ஆகாயம்போல விளங்குவதுமாக விசுவகர்மாவினால்செய்யபபட்ட அழகிய துவாரகாநகரியைக் கண்டார். நநதன வனததிற்கும் மிச்ரகம்என்னும தேவோததியான வனத்திறகும் சமானமான வனங்களோடு, அதிகமாகச சங்கீதகோஷமும சிறந்த பொன்மாளிகைகளும நிரமபி ஜனங்களுக்கு ஸநதோஷகரமாக அநதச்சிறநத நகரம விசுவகர்மாவினால் ஸ்வயமாகவே உண்டாக்கபபட்டது. எலலாநகரங்களுக்கும மேலான அநதநகரத்தில, கொடிகள் தூக்கிக் கட்டியிருபபதனால பறபபவைபோன்றவையும பொன்மயமாயிருப்பதனால மேருமலையின் சிகரங்களபோலப் பிரகாசிபபவையுமான புகழ்பெற்ற யாதவர்களின் மாளிகைகளைக்கண்டு, மகிமைபெற்ற இநதிரன் மகிழ்நதான். வெள்ளைபூசி வெளுததசிகரங்களோடு கூடியவையும பொன்னால் அலங்கரிக்கபபட்டவையும, மேருமலையின் கொடுமுடிகள்போலப பெரிய மேல்மாளிகைகளோடு கூடியவையும, எல்லாரத்தினங்களு முளளவையும, [1]ஹர்மியம, [2]அர்ததசநதிரம், [3]நிர்யோகம், [4]பஞசரம என்னும கட்டிடங்களோடுகூடியவையும, யநதிரசாலைகளநிரமபினவையும், ரதனமும பொன்னும்சேர்நத தளவரிசைகளும சுண்ணாம்புக்குழமபு பூசினதரைகளுமிருப்பதனால் பல நிறக்கற்களோடுகூடிய மலைகளபோலிருப்பவையும், பொன்மயமான வாயிற்படிகளும வைடூரியக்கல்லாலாகிய தாழ்களுமுடையவையும், எல்லாக் காலங்களிலும ஸுகமான காறறுளளவையும, மிக்கவிலைபெற்ற சாமான்களுள்ளவையும, அழகியதாழ்வரைகளாலும் கொடுமுடிகளாலும சோபிக்கின்ற குன்றுகளுக்கொபபானவையும, ஐநதுநிறங்களுள்ள புஷ்பவர்ஷங்கள் நிரம்பினவையுமான கிருகங்களினாலும் மேகமுழக்

---

1 விசாலமான மேல்மாடி. 2 அர்த்தசநதிரன் வடிவாயிருப்பது.

3 கொடுங்கை அதாவது மேல்வளைவான கட்டிடம்.

4 கூடுபோலக் கம்பிகளால் செய்யப்பட்ட கட்டிடம்.

கம்போன்ற ஜனகோஷங்களினாலும் அந்நகரமானது போகவதிஎன்னும் நாகலோகநகரம்போலிருந்தது. கிருஷ்ணனுடைய வெண்கொடியே ஐராவதமும், யாதவர்களின் ஆயுதங்களே வானவிற்களும், வீரர்களான யாதவர்களே மயில்களும், அனேகமாயிரம் ஸ்திரீகளே மின்னல்களும, கிருஷ்ணனும் இந்திரனுமே மேகதேவதைகளுமாக வுடைய வீடுகளென்னும மேகங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட துவாரகாநகரானது மேகங்களால்மூடபபட்ட ஆகாயம்போல மிக்கஅழகாயிருந்தது. அவர்கள் நான்குயோஜனைநீளமும் அவ்வளவேஅகலமும் சிறந்ததனங்கள் நிரம்பினதும உயர்நத மேல்மாளிகைகளோடு கூடியதும் சிறியசெய்குன்றுகளோடு கூடியதுமாக விசுவகர்மாவினாற் செய்யப்பட்ட கிருஷ்ணபகவானுடைய மாளிகையைக் கண்டனர். சுற்றிலும ஒருயோஜனைவிஸ்தாரம் இடமுள்ள அந்தக்கிருஷ்ணன் மாளிகையைச் சிறந்தமஹிமையுள்ள விசுவகாமாவானவன் இந்திரனுடையகட்டளையினாற் செய்தான். மேருமலையின்சிகரம்போல உயரமும் பொன்மயமுமான ருக்மிணியினுடைய சிறநதகிருஹமும் மிகச் சிறந்தமஹிமையுள்ள விசுவகர்மாவினாலேயே செய்யப்பட்டது. எப்போதும் வெண்ணிறமானகிருஹத்திலேயே வஸிப்பவளான ஸத்தியபாமையின்கிருஹமும, பலநிறங்களான ரத்தினங்களிழைத்த படிகளுள்ளதும் "சீதவான்' என்று பெயருள்ளதுமாக மேகம்முதலிய மறைவுநீங்கிய ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிக்கும் பதினாலு பெரிய கொடிகள்கட்டி அலங்கரித்து முதன்மையானவிடத்தில் தனித்துத் தெரியுமபடி கட்டப்பட்டது. அதேஇடத்தில் பலநிறமான ரத்தினங்களின்ஒளிகள் எங்கும் வ்யாபிப்பதனால் மூன்றுலோகங்களையும் பிரகாசப்படுத்துவதும் அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டதும் எல்லாமாளிகைகளிலும் முதன்மையுமான ஜாம்பவதியின் கிருஹமிருநதது. அவ்விரண்டு கிருஹங்களுக்குமிடையில் (சத்தியபாமையின்வீட்டிற்கும் ஜாம்பவதியின்வீட்டிற்கு மிடையில்) கைலாஸசிகரம்போன்ற வெண்ணிறமான பிரகாசமுடையதும ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியைப்போல விளங்குகிற பொன்மயமான சிகரங்களையுடையதும மேருவென்று பெயர்பெறறதுமான ஒருகிருஹம் கடலுக்குஒபபாக விசுவகர்மாவினால் செய்யப்பெற்றிருநதது. அதில் காந்தாரதேசத்தரசன்மகளும் குலத்திலுயர்ந்தவளுமான ஸுகேசியென்று பெயர்பெற்றமனைவி கிருஷ்ணனால் வைக்கப்பட்டிருந்தாள். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மராஜாவே! தாமரைமலர்நிறமுள்ளதும் அதிகப்பிரகாசமுள்ளதும மிக்க

[1] குளிர்ச்சியுள்ளது.

உயரமுமான பத்மகூடமென்று பெயர்பெற்ற கிருகமானது ஸுப்ரபை யென்னும் கிருஷ்ணன் பத்னியுடையது. கௌரவச்ரேஷ்டனே! ஸுர்யப்பிரபம் என்றுபிரசித்தமாகச் சொல்லப்படும் சிறந்தமாளிகை யானது சார்ங்கபாணியினுல் லக்ஷ்மணையென்னும் பத்னிக்குக் கொடுக் கப்பட்டது. பாரதனே! உயர்ந்தவைடூர்யக்கற்களின் ஒளியும் பச சைக்கற்களின்ஒளியும் நிரமபினதும வெண்மையான பலகணிக்கம்பி கள் வைக்கப்பட்டதும், 'ஹரி' என்று எல்லாராலும சொல்லப்பட் டதும் தேவர்களாலும ரிஷிகளாலும பூஜிக்கப்பட்டதும் எல்லாவீடு களுக்கும் அலங்காரமான துமாகிய மாளிகை ஸுமித்ரவிஜயையென் னும் கிருஷ்ணன்பத்னி இருக்குமிடம. அவள் அங்கே கிருஷ்ண னுல்வைக்கப்பட்டாள். எல்லாமாளிகைகளிலும முதன்மையான தும், 'கேதுமான்' என்று பெயர்பெறறதுமான கிருஷ்ணன்பத்னியின் கிருஹம் எல்லாசசிற்பிகளுமசேர்ந்துகட்டியது. 'விராஜ' மென்று பெயர்பெற்றதும் 'ராஜஸ்' என்றுசொல்லப்பட்ட அழுக்கில்லாமையால் அப்பெயருக்குஏத்தது மஹாத்மாவான கிருஷ்ணன யாவரும்வந்து பார்க்குமிடமும் அங்குள்ள எல்லா அரண்மனைகளிலும் சிறநததும் ஒருயோஜனவிஸ்தாரமான சுற்றுபரதேசமுள்ளதும் எல்லாரத்தினங் களுமநிரம்பினதுமான அந்தக்கிருஹதைதப பிரபுவுக்காக விசுவ கர்மா தானேசெய்தான். அவர்களுடையகிருஹங்களெல்லாம் பொன் மயமானகொடிமரங்களும் கொடிகளும கடடினவையாகச செய்யப் பட்டிருநதன. கண்ணனுடையகிருஹத்துக்குக் கொடிகளே வழி காட்டுகின்றவை. அங்குள்ள எலலாருடையகிருஹங்களிலும் மணிக ளின்கோவைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அறுபது பனையுயரமுள்ளதும் அரையோஜனை விஸ்தாரமுள்ளதும கின்னரர்களின் ஸங்கீதகோஷ முள்ளதும் மூன்றுலோகங்களிலும பெயர்பெற்றதும் 'இந்திரத் யும்னம்' என்னும் தடாகமுள்ளதுமான ஹம்ஸகூட சிகரத்தையும், ஸுர்யனுடையமாக்கதையும எட்டினதும எல்லாஜோதிக்கொடி களும் பிரகாசிபபதனுல் ஒளியுள்ளதும் தேவர்களிருக்குமிடமும் மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றதுமாகிய மேருமலைச்சிகரத்தை யும், எல்லாஜனங்களும் பார்த்திருக்கையில் அளவற்றமஹிமையுள்ள யாதவசிங்கமான கிருஷ்ணன் பெயர்த்துப் பிரயத்தனத்துடன் தம திருப்பிடம கொண்டுவந்து, வைஜயந்தமென்னும் இந்திரன்கிருஹத் தைப்போன்ற பெரியமாளிகையை முன்னமே செய்துகொண்டார். பகைவரைத் துன்பப்படுத்துகிறவரான கிருஷ்ணனுல் இந்திரன்வீட் டுத் தோட்டத்திலிருந்து கொண்டுவந்த பாரிஜாதமரமும், அங்கே

யே நாட்டப்பட்டிருந்தது. அனேகதூறு முழஅளவுள்ள பொன் பூசின மேல்வீடுகளினால் அந்தக்கிருஹம் சூழப்பட்டது. அந்தஇடத்திலேதான் கிருஷ்ணனால் சிறந்தமரங்களும் வைக்கப்பட்டன. தாமரைமலர்களும் செங்கழுநீர்ப்புஷ்பங்களும் செவ்வல்லிப்பூக்களும்நிரம்பின ஜலமுள்ளவையும மதகினங்களும முதலைக்களுமே பெருமணல்களாகவுடையவையுமான ஓடைகளும், தடாகங்களும் அங்கேயேயிருக்கின்றன. அவற்றின் அழகானகரைகளே அந்தச்சிறந்தமரங்கள் சிறப பிக்கின்றன. ஆச்சா, பீனை, அசுவகாணம, அனேகமகிளைகளோடு கூடிய ஆல், [1]பலாதகம, விளா, [2]இந்திரவிருக்ஷம், சமபகம, கருங்காலி, மிருதகமுதலிய மரங்கள் சுற்றிலும் வளர்க்கபபட்டிருக்கின்றன. இமயமலையிலும நந்தனவனத்திலுமுள்ள மரங்களைத்தும் யாதவசிங்கமான கணணனால கொண்டுவந்து அங்கேநாட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. அந்தக்காடுகளிலுள்ள மரங்களில் எல்லாக்காலங்களிலும ரத்னங்களைப்போல பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் வெண்மை நிறமுமான மலர்களும கனிகளும நிரம்பியிருந்தன. ஆயிரம்இதழ்களுள்ள தாமரைகளும் அனேக மந்தாரமரங்களும அசோகம், கர்ணிகாரம், திலகம, நாகமல்லிகை, குரவகம, நாகபுஷ்பம், சண்பகம, திருணபுல்லிகை, [3]ஸப்தபர்ணம, கபந்தகம, நீபம, சூரகம், தாழை, நாககேஸரம், சிறுதாழை, தலதாடகம, பீனை, பிரமமபம், மகிழ், பிண்டிகை, [4]பீஜபூரகம, துரிஞசி, ஆமலகம, தருதாமலகம், [5]கர்ச்சூரம், சிறந்தகாவல், மா, பலா, திலதிந்துகம், எலுமிச்சை, அமிருதகம், க்ஷீரிகை, கர்ணிகை, தென்னை, புஞ்சு, உதகுரோசகம், வாழை, ஜாதமல்லி, பாதிரிமுதலிய இவற்றின்வனங்களும், ஆமபலமும, செவ்வல்லியும், கருநெய்தலும நிரமபினவாவிகளும கிணறுகளும அனேகமிருந்தன. பூத்த அசோகங்களும, விளாமரங்களும், செமபருத்திகளும், பிரியாளமரங்களும், அசோகங்கள் இலந்தைமரங்களும் அவற்றின் கரைகளிலிருந்தன. பிரியங்கு, இலந்தை, யவம, தினிசம், சந்தனம, சகியென்னுமமரம, சரேஷ்மாதகம், பலாசம், தவம, அரசு, அத்தி, [6]வில்வம், வேமபு, இந்திரவிருக்ஷம, மருதம், சிரிபில்வம், பௌமம், கஞ்சா, பலாதகம, அசுவவிருக்ஷம், லாஜம், [7]வெற்றிலைக்கொடி, லவங்கம, பாக்குமரம், பல்வகைமூங்கில்கள் இவை நாற்புறமும் வளர்க்கபபட்டிருந்தன. நந்தனவனத்திலுமை சைதரதமென்னும் குபேரன் தோட்டத்திலுமுள்ள மரங்களைத்தும் யதுநாதரால்

1 'சே' என்னும் மரம் 2 தேவதாரு. 3 எழிலம்பாலை.
4 கொய்யா; மாதுளையுமாம். 5 பேரீஞ்சு.

அவ்வனத்தில் நானுபக்கங்களிலும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. அழகான அந்தச்சிறந்தவீட்டில் பலவகையுயர்ந்தரத்னங்களே பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் இந்திரநீலக்கல் நிறமுமான மணற்குன்றுகளாயமைந்த மஹாநதிகள் இருந்தன. களித்தமயில்களும் குயில்களும் சப்திக்கும் செய்குன்றுகளெல்லாம் மிகச் சிறப்புற்றிருந்தன. அங்கே யானைக்கூட்டங்களும் பசுக்களும் எருமைகளும்இருந்தன. பன்றிகளுக்கும் மான்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் அங்கேஇடங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நானூறுமுழஉயரமுள்ளதும் அமிர்தம்போன்ற நிறமுள்ளதுமாகிய ஒருமஹல அந்தவீட்டிற்குப்பிராகாரமாக விசுவகர்மாவினால் செய்யபபட்டிருந்தது. அங்குள்ள மற்றச்சிறந்த குன்றுகளும் நதிகளும் தடாகங்களும் காடுகளும் தோட்டங்களும் அந்தப்பிராகாரத்தினால் சூழப்பெற்றிருந்தன.

ஐம்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரன் கிருஷ்ணனிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகம்சென்றது.)

கிருஷ்ணனும் பலராமரும பெருங்கீர்த்திபெற்ற இந்திரனுமாகிய இந்தமூன்றுபுருஷச்ரேஷ்டர்களும் இவ்வாறு துவாரகாநகரத்தைக்கண்டனர். பிறகு கண்ணன் ஸந்தோஷத்துடன் கருடன்தலை மேல்நின்றுகொண்டு பகைவர்களுக்கு மயிர்சிலிர்க்கச்செய்வதாகிய தமதுவெண்சங்கை ஊதினார். அந்தச்சங்கின் முழக்கத்தினால் கடல் மிகக்கலங்கியது. ஆகாயமெல்லாம் சப்தித்தது. அப்போது அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பாஞ்சஜன்யத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் மதுஸூதனரையும்கண்டு குகுரர்களும் அந்தகர்களும் மகிழ்ந்துவந்தனர். ராஜாவாகிய உக்ரஸேனன் வஸுதேவரைமுன்னிட்டுக்கொண்டு புல்லாங்குழல்களும் சங்கங்களும் முழங்க வாஸுதேவர்மாளிகைக்குச்சென்றான். தேவகியும், ரோகிணியும், ஆஹுகனுடைய ஸ்த்ரீகளுமாகிய அனைவரும் மகிழ்ந்து கண்ணபிரானையழைப்பதற்குத் தம்தம்வீடுகளிற் பரபரப்போடு ஸஞ்சரித்தனர். 'பிராம்மணத்வேஷிகளனைவரும் அழிக்கப்பட்டனர். அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளும் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றனர்' என்றுசொல்லி ஸ்த்ரீகள்சேர்ந்து அக்ஷதைகள்போட்டபிறகு கண்ணபிரான், கருடவாஹனராகவே தமது அரண்மனைக்குட் சென்றார். ஈசுவராணமது

ஸூதனர் உடனே அம்மணிபர்வதத்தைத் தக்கவிடத்தில்வைத்தார். தாமரைக்கண்ணராகிய மதுஸூதனர் அநதத்தனங்களையும் ரத்தினங்களையும் ஸபையில்வைத்துத் தந்தையைத்தரிசிக்க ஆவலுற்றார். பாரதனே! அப்போது மிக்கபுகழ்பெற்ற வாஸுதேவர் பிராம்மணரான ஸாந்தீபனியின்பாதங்களை முறைப்படி முதலிற்பிடித்து வந்தனஞ் செய்தார். அகன்றும் சிவந்துமுள்ள கண்களையுடையவரும பகைவர்களானவீரர்களைக்கொல்லுகிறவரும் பெருமபுகழ்பெற்றவரும் இநதிரனுக்கு இளையவருமான கண்ணன், மனத்தில் ஆனந்தம்நிரம்பினவரும் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் ததுமபிக்கொண்டிருபபவரும் தந்தையுமானவஸுதேவரைப் பிரியததுடன் வநதனஞ்செய்தார்; சாந்தீபனி வஸுதேவர்இருவராலும் உச்சியில்மோக்கப்பெற்றார். யாதவச்ரேஷ்டரானகண்ணன் யாதவர்களை வயஸின்கிரமப்படி சந்தித்து அவர்களெல்லாரையும் பெயரிட்டழைத்தார். பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எல்லாரத்னங்களுமநிரம்பின தனங்களெல்லாவற்றையும் அவர்களனைவர்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்தார். கண்ணனுக்கு முக்கியமந்திரிகளும் இந்திரனைப்போன்றவருமான அநத யாதவப்புலிகளிருக்கும் அச்சபை, சிங்கங்கள்வஸிக்கும மலைக்குகைபோலவிளங்கிற்று. பிறகு ஆஸனங்களில்உட்கார்ந்த முக்கியமானகுகுரர்களையும் அந்தகர்களையும் ராஜாவானஅந்த ஆகுகனையும்பார்த்து, தேவர்க்கதிபதியும் பரந்தகீர்த்தியுள்ளவனுமாகிய தேவேநதிரன் இன்சொல்லினால் அவர்கள்மகிழும்படி பேசலானான்.

"மஹாத்மாவான கிருஷ்ணபகவான் மானிடலோகத்தில் வஸுதேவபுத்ரராக எதற்காகஜனித்தாரென்பதையும் அவர்என்ன செய்தாரென்பதையும் சுருக்கமாகசசொல்வேன். பகைவரையடக்குகிறவரான இந்தத்தாமரைக்கண்ணர் நூறாயிரம் அஸுரர்களைக்கொன்று பாதாளலோகத்துக்குட்சென்றார். முந்தியவர்களான பிரஹ்லாதன், பலி, சம்பரன்முதலியவர்களால் அடையப்படாத இந்தத்தனம் கிருஷ்ணனால உங்களுக்கு இங்கேகொடுக்கப்பட்டது. சிறந்த ஞானமுள்ள கிருஷ்ணன், வலைகட்டிக்கொண்டிருநதமுரனையும் பஞ்சஜனனையும் வென்றபிறகு கற்கோட்டைகளைக்கடந்து நிசும்பனையும் அவன்சேனைகளையும்கொன்றார். சிறந்தசக்தியுள்ள ஹயக்ரீவனென்னும் வலிய அஸுரனும் இவரால்கொல்லப்பட்டான். நரகாஸுரனும் யுத்தத்தில்அடிக்கப்பட்டான். அதிதியின்குண்டலங்களும் திரும்பிக்கொண்டுவரப்பட்டன. மறுபடியும் பாணாஸுரவதம் நடக்கப்போகையில் ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ஸாத்யர்களும் என்னை

முன்னிட்டுக்கொண்டு மதுஸூதனரிடம் வரப்போகின்றனர்" என்றான். இந்திரன் இவ்வாறுசொல்லிக் குகுரர் அந்தகர்களெல்லாரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு ராமகிருஷ்ணாகளையும் வஸுதேவரையும் தழுவினான். பிரதயும்னன் ஸாம்பன்முதலானவர்களையும் அனிருத்தன், ஸாரணன், பபரு, ஜ்வலிதவாகளையும் கதன், பானு, சாருதேஷ்ணன், ஸாரண்ன், அக்ரூரர், ஸாதயகிமுதலானவாகளையும் கௌரவித்து விடைகேடடுக்கொண்டு விருஷ்ணிகளுகுகும குகுரர்களுக்குமாராஜாவான ஆஹுகனைத்தழுவிகொண்டான். போஜன் கிருதவர்மாமுதலான அந்தக விருஷ்ணிகளிடம சொலலிக்கொண்டும கிருஷ்ணனிடம தேவர்களுடன்விடைபெறறுகொண்டும பிரபுவும இந்திராணியின கணவனுமாகியஇந்திரன் எலலாருமபாராதிருகையில் வெளளைமலைபோனற ஸ்ராவதமென்னும யானைமேலவநிஞன். அடிகடி வாயிலிருநதுணடான பெரியகோஷங்களினால் உலகங்களை நிரபபுவதும பொன்மயமான பெருங்கசசை கடடபபட்டதும பொன்னாயணிநத தந்தங்களுடையதும அழகிய சேணமவிரிக்கபபட்டதும் எல்லாரதினங்களாலும அலங்கரிகபபட்டதும மழைபொழியுமமேகமபோல மதஜலததை எகாலமுமவர்ஷிபபதும பொன்மாலையணிநததும திக்கஜங்களிலசிறநததுமான ஸ்ராவதத்தின்மேலேறின இந்திரன் மந்தரமலைசிகரதில பிரகாசிககும ஸூர்யன்போலவிளங்கினான். அதனபிறகு தேவேந்திரன வயிரக்கலலினுறசெய்யபபடடதும பயங்கரமுமான சிறநதஅங்குசததைக கையிற்பிடித்து மிக்கபலசாலியான அக்னிபகவானுடனசென்றான். சூபேரன், வருணன், நவக்கிரஹங்கள, ஸ்பதமருதத்துக்கள்முதலிய தேவக்கூட்டங்கள் பெண்யானைகளிலும ஆண்யானைகளிலும விமானங்களிலும்வநதி அன்புடன இந்திரன்பின்சென்றனர். அந்தஇந்திரன் வாயுமார்க்கத்தைத்தாணடி வைசுவானரமார்கம என்று சொலலபபடட ஆகாயத்தின் மத்தியரேகைக்குசசென்று ஸூரியமண்டலத்தைச சார்ந்து அங்கேயே அந்தர்த்தானமானான்-

---

ஐம்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தாய்மார்களும் பத்நிகளும் கிருஷ்ணனைக்கண்டது.)

பிறகு யாதவர்களனைவருடைய ஸ்திரீகளும் ஆஹுகன்பத்னிகளும் உலகத்தில் புகழ்பெற்ற நந்தகோப பத்னியாகிய யசோதையும்

மிக்கபாக்கியவதியான ரேவதியும், பதிவ்ரதையான ருக்மிணி, ஸத்ய பாமை, ஜாம்பவதி, காந்தாரி, சிமசுமை, விசோகை, லக்ஷ்மணை, ஸுமித்ரை, கேதுமை, முதலான கிருஷ்ணனுடைய அந்தபுரஸ்திரீகளும மஹாதமாவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஐசுவரியதைக்காண விருமபி அன்புடன் மங்களதிரவியங்களோ டெதிர்கொண்டுஸபைக் குசசென்றனர். அவர்கள கண்ணனபாக்க ஆவலுடன் ஸபைக் குசசென்றனர். தேவகியும சோஹிணியும எலலா அரசிகளிலும் முன் வைகைகபபெறறனர் அவாகள பலராமருடன்வீறறிருக்கும் கிருஷ்ண பகவானைக் கண்டனா. அவ்விரண்டுதேவாகளாகிய ராமகிருஷ்ணர் கள் முதலில் ரோகிணிக்கு அபிவாதனஞசெய்து பிறகு தேவகிக்கு அபிவாதனஞ்செய்தனா. அநதத தேவகியானவள் ரிஷபபபார்வை யுள்ள அவவிரண்டு புதிராகளுடன்சேர்ந்து ஸூரியனுடைய வருண னுடங்கூடிய தேவமாதாவான அதிதியைபபோல மிக்கசோபையுள் ளவளாய் விளங்கினாள. பாரதனே! தேவகாநதியினுல் மிகஜ்வலிப பவளபோல யசோதையின்பெண் உடனேஅங்குவநதாள். அவள ஏகாநங்கையென்னும பெயருள்ளவள், நினைததருபமெடுபபவள்; எப் போதும கன்னிகையாயிருபபவள. அவளுகாகததான் புருஷோத் தமானகண்ணன் கம்ஸனையும அவனைசசேர்நதவாகளையும் கொன் றார். பகவானுகிய பலராமா அநதப பெண்ணரசியைத்தழுவி உசசி மோநது இடக்கையினுல பிடிதது கொண்டார். கண்ணன் அங்கே அவளைக்கண்டவுடன் அன்புள்ளபாஙகியைபபோல வலக்கையிற்பிடித் தார். ஸபையின்நடுவில பொற்றழைபோன்ற கைகளையுடைவயளும் தாமரையாளைபபோன்றவளும பதமநாபருடைய அவதாரமாகிய ராம கிருஷ்ணர்களுடைய ஸஹோதரியுமான அநதபபெண்ணை யாதவர் ஸபைநடுவிறகண்டனர். பிறகு அவாகள மகிழ்நது ராமகிருஷ்ணர் களின்மேல் அக்ஷதைகளையும நெறபொரிகளையும் புஷ்பங்களையும நெய்யையும பொழிந்தனர். யாதவர்கள் குழநதைகள கிழவர்கள குலத்தோர்சுறறத்தவருடன் கிருஷ்ணனருகில உடகார்நதனர். சிற ந்தகைகளை யுடையவரும் நகரததுஜனங்களுக்குச் சநதோஷத்தைப பெருகசசெய்பவரும் புருஷச்ரேஷ்டருமான கண்ணபிரான் எல்லா ராலும் பூஜிக்கபபெற்றுத் தமதுகிருஹத்தில் பிரவேசித்தார். எப போதும் ஸுகமுள்ளபகவான் ருக்மிணிதேவியுடன் சோநது ஸுக மாகவும் உறசாகமாகவுமிருநதார. பாரதனே! பிறகு ஸத்தியபாமை, ஜாம்பவதிமுதலான எல்லாஸ்திரீகளின் வீடுகள்தோறும் யாதவச்ரே ஷ்டரானகண்ணன் ஸநதோஷமாயிருநதார். கண்ணபிரான் திரும்

பவும் ருக்மிணியின் கிருஹத்துக்குச சென்றார். அன்பனே! சிறந்த கைகளையுடையவனே! சார்ங்கபாணியான கண்ணனுடையஜயம் இவ் வகையானது. இதற்காகத்தான் இம்மஹாத்மா மானிடரில்ஜனித் தாரென்று சொல்லுகின்றனர்.

அறுபதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் பாணஸுரனை ஜயித்தது.)

மஹாராஜாவே! பெரும்புகழ்பெறற கிருஷ்ணன் பிறகு தமது அந்தப் புரஸ்திரீகளிடம் இரவும்பகலும் ஸுகமடைந்து துவாரகைகரில் மகிழ்ந்திருந்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! அக்காலத்தில் தம்போனை அனிருத்தனுக்காக இந்திராதிதேவரனைவராலும செய்யமுடியாத தேவகாரியத்தைச்செய்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! பலிசக்ரவர்த்தியின் மூத்தகுமாரனும் வன்மையும் சூரத்தனமுமுள்ளவனும் ஆயிரங்கைகளையுடையவனுமாகிய பாணனென்னும் அஸுரராஜனிருந்தான். ராஜாவே! அந்தபபாணன் உறுதியானமனத்துடன் அனேகவருஷகாலம் கடுந்தவஞ்செய்து சிவபெருமானை ஆராதித்தான். அவனுக்கு மஹாத்மாவான சங்கரபகவானால் அனேகவரங்கள் கொடுக்கபபட்டன. அந்தபபாணன் இப்புவியில அஸுரர்களுக்குக்கிடைக்க அரியனவாகிய அவ்வரங்களைபபெற்று ஒபபற்றபலசாலியாகச் சோணிதபுரமென்னும நகரத்தில ராஜ்யபாரஞ்செய்தான். பாண்டவனே! அந்தபபாணனால் தேவர்கள்னைவரும நடுங்கச்செய்யப்பட்டனர். பாரதனே! பாணன், இந்திரனமுதலான தேவர்களைவென்று அனேகவருஷகாலம குபேரனைபபோலப பெரியராஜ்யத்தை ஆண்டான். ராஜனே! அப்போது பாணனுக்கு உஷையென்று ஒருபுதல்வி இருந்தாள. குந்திபுத்திரனே! சிறந்தசக்தியுள்ளவனும் பிரத்யும்னன் புதல்வனுமான அனிருத்தனென்பவன் ஏதோ ஓர்உபாயத்தினால் அந்தஉஷையைமடைந்து ரஹஸ்யமாகச் சுகித்துக்கொண்டிருந்தான். யுதிஷ்டிரா! அப்போது சிறந்தசக்தியுள்ள பாணன், பிரத்யும்னன் மைந்தன் தன்மகளுடன் அங்கேமறைந்து வஸிப்பதை அறிந்து அவனைத் தன்வலிமையினால் பிடித்துச் சிறைச்சாலையிலிருக்கச்செய்தான். ராஜாவே! ஸுகத்துக்குரிய அந்தராஜகுமாரனை அனிருத்தன் அப்போது பாணனால்பீடிக்கப்பட்டுத் துயரமடைந்து மதிகலங்கினன். குந்திபுத்திரனே! அதேகாலத்தில் நாரதமஹா

முனிவர் துவாரகையைச்சார்ந்து கண்ணபிரானைக்கண்டு, "கிருஷ்ணை! கிருஷ்ணை! சிறந்தகைகளையுடையவரே! யாதவர்களுக்குப் புகழைப் பெருகச்செய்கிறவரே! உமதுபோனை அனிருத்தன் அளவிறந்த சக்தியுள்ள பாணஸுரனால்பிடிக்கப்பட்டு இப்போது துயரமடைந்து சிறைச்சாலையிலேயே கிடக்கிறான்" என்றுசொன்னர். இதைச்சொன்னவுடன் அந்தத்தேவரிஷி, பாணனுடையநகரத்துக்குச் சென்றார்.

ராஜாவே! நாரதருடையசொல்லைக் கேட்டவுடன் கிருஷ்ணன் பலராமரையும் சிறந்தசக்தியுள்ள பிரத்யும்னனையும் அழைத்து அவரிருவருடன்கூடக் கருடன்மேலேறினர். பரதச்ரேஷ்டனே! அம் மஹாவீரர்கள் கோபத்துடன் கருடன்மேலேறிப பாணனையிப்பதற்காக உடனே அவனது நகருக்குச்சென்றார். மஹாராஜாவே! உடனே அவர்கள் அங்கேபோய் அநதச்சோணிதபுரத்தைக்கண்டனர். மதிலினஸ்சூழப்பட்டதும பொன்மாளிகைகள் நிரம்பினதுமாகிய அந்நகரைக்கண்டு அவர்களனைவரும ஸந்தோஷத்தையும் மிகுந்தஆச்சரியத்தையும் அடைந்தனர். சிவன் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பத்திரகாளி விநாயகர் என்னும் தேவர்கள் எப்போதும் பாணனுடையநகருக்கு வாயில்காப்பவர்களாயிருந்தனர். யுதிஷ்டிரனே! மேலானசக்தியுள்ளவரும் சங்கசக்கரம் கதை கத்திகளைதரிப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மிகக்கோபமுற்றுத் தமவன்மையினால் வாயில்காப்பவரை ஜயித்துச் சங்கரபகவானால் காக்கபபட்ட வடக்குவாயிலையடைந்தார். அவ்விடத்தில் சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் சூலபாணியுமான மஹேசுவரர், வாய்திறந்த நமணப்போலவந்திருக்கும கிருஷ்ணனைக்கண்டு பாணனுக்கு நன்மைசெய்யக்கருதிப பினாகமென்னும் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்து அந்தவாயிலில்நின்றார். அபபோது வாஸுதேவர் மஹேசுவரர்இருவரும் யுத்தஞ்செய்தனர். அநதயுத்தம் சிந்திக்க முடியாததும் மயிர்பொடிக்கச்செய்யும்படி பயங்கரமுமாயிருந்தது. அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதி ஒருவரையொருவர் அம்புகளினஸ்சிதைத்தனர். அப்போது அவ்விரண்டுதேவர்களும் கோபமூற்றுத் திவ்யாஸ்த்ரங்களைப் பொழிந்தனர். ஜனர்த்தனராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சங்கரபகவானுடன் சற்றுநேரம் போர்செய்து உடனே அவரைஜயித்துப் பிறகு மற்றவாயில்காப்பவரையும் யுத்தத்தில் வென்று அந்தச்சிறந்தநகருக்குள் புகுந்தனர் பாண்டவனே! புகுந்தவுடன் கிருஷ்ணன் அங்கே பாணனைசசந்தித்து மிகக்கோபமூற்று அவனுடன் யுத்தஞ்செய்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! பாணனும் அநத யுத்தத்தில் மிகக்கோபித்துக் கூர்மையான ஆயுதங்களெல்லாவற்றை

யும் கண்ணன்மேல் பிரயோகித்தான். அவன் திரும்பவும் அதிகக் கோபத்துடன் போர்த்தலையில்நின்று தனது எல்லாக்கைகளாலும் கிருஷ்ணன்மேல் ஆயிரம் அஸ்தரங்களை விடுத்தான். பாரதனே! அப்போது ஐம்புலன்கட்குமு எட்டாதவராகிய கிருஷ்ணன் சற்றுநேரம பாணனுடன் யுத்தஞ்செய்து பாணன்பிரயோகித்த அஸ்த்ரங்கள்எல்லாவற்றையும் தூணித்துக் கோபத்துடன் எல்லா அஸ்தரங்களிலுமசிறந்ததும் தெய்வத்தன்மையுள்ளதுமாகிய தமது சக்காயுததை ஓங்கிப் பெருஞசக்தியுள்ள பாணனுடைய ஆயிரங்கைகளையும் அறுத்தார். மஹாராஜாவே! கிருஷ்ணனால் கைகளறுக்கபபட்டு மிகப பீடிக்கபபட்டபாணன் உடனே கிளைகளபோன மரம்போல வீழ்ந்தான். அநதக்கண்ணபிரான் விரைவாகத் தமபாணங்களினால் அநதப பாணனைவீழ்த்திப பிரத்யுமனன்மைந்தனை அநிருத்தனைப பாணன் சிறைச்சாலையிலிருநது உடனே விடுவித்தார். கிருஷ்ணன் அநிருதனை அவன்மனைவியான உஷாதேவியுடன் விடுவித்துப பாணனுடைய எண்ணிறநத ரதினங்களனைத்தையும் கொணர்நதார். யதுவம்சதை விளங்கசெய்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாணன்வீட்டிலிருக்குமபசுக்கூட்டங்களையும மற்றுமுள்ள ஸுவர்யங்களெலலாவற்றையும தம்வண்மையினால எடுததுக்கொண்டார். மதுஸூதனார் ரத்தினங்களெல்லாவற்றையும மற்றுமுள்ள எலலாத்தனங்களையும எடுத்துக கருடன்மேல் ஏறினார். குநதிபுததிரனே ராஜாவே! சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும பீதாம்பரமதரிததவரும சிறநதபலமுள்ளவரும இவையாபரணங்களினால விசித்திரமாகவிளங்கும் அங்கங்களுளளவரும சங்கசக்கரம் கதை கத்திகளாநதினிவரும் வீரருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் மஹாபலசாலியான பலராமரையும, மஹாவீரனும சிறநதஉளளியுள்ளவனும் பிரதயும்னன் புதிரனுமாகிய அனிருதனையும், உஷையென்னும அழகுளளபெண்ணையும, அவள்வேலைக்காரர் வேலைக்காரிகளையும் கருடன்மேலேறறிய பிறகு ஸுரியன் உதயமலையில்ஏறுவது போல ஸநதோஷததுடன் தாமும கருடன்மேலேறினார்.

அறுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுடைய வேறுபலஜயங்களைச் சொல்லியது.)

பரதச்ரேஷ்டனே! கிருஷ்ணன் துவாரபாலகர்களையும். நிசும்பனையும் நரகனென்னும்அஸுரனையும் கொன்று, பிராக்ஜ்யோதிஷ

புரமென்னும் நகரின்வழியை க்ஷேமமாகச்செய்தார். (அன்றியும் ருக்மிணிகல்யாணத்தில்) அரசர்கள், கிருஷ்ணனுடைய வில்ஒலியினாலும் பாஞ்சஜன்யமுழக்கத்தினாலும் அச்சமுறுத்தப்பட்டனர். பரதச்ரேஷ்டனே! மேகநிறமுள்ள தென்தேசத்துப் படைத்தலைவர் அனேகரால்சூழப்பட்ட ருக்மியைக் கிருஷ்ணன் பயமுறுத்தினார். சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன் மேகம்போன்றதும் ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளதுமான ரதத்தில் போஜன் புத்திரியான ருக்மிணியை மனைவியாகக்கொண்டுவந்தார். (அப்போது) கோபித்த ஜாரூத்யனும் சிசுபாலனும் ஜயிக்கப்பட்டனர். தநதவக்கிரனும் சததன்வாஎன்னும் அரசனும் இவரால் யுத்தத்தில்கொல்லப்பட்டனர். இநதிரத்யும்னனும் காலயவனனும் கசேருஹனும் ஸௌபர்களின்அரசனாகிய ஸால்வனும் வில்வித்தையில்தேர்ந்தவராகிய இந்தக் கிருஷ்ணனால் கோபித்துக் கொல்லப்பட்டனர். இந்தப் புருஷோத்தமராகிய தாமரைக்கண்ணர் தமதுசக்கராயுதத்தினால் ஆயிரம் மலைகளைவிலக்கி த்யுமத்ஸேனனை அடித்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! மஹேநதிரமலைச்சிகரத்தில் இமைநொடிபபதற்குள் வெகுதூரம் ஸஞ்சரித்து நாற்புறமுமஓடுகிறவர்களாகிய (மைநத துவிதர்கள்) என்னும் இரண்டு வானரர்களைப்பிடித்தார். துவாரகாபுரியில் அக்னிக்கும் ஸூர்யனுக்கும ஸமமானசக்தியுள்ள மஹாபோஜனும் கொல்லபபட்டான். ராஜாவே! அக்ஷப்ரம் என்னும் பட்டணத்தில் கிருஷ்ணனைப பரிகாசஞ்செய்பவாகளாகிய கோபதி தாலகேதுஎன்னும் இரண்டுஅரசர்களும கிருஷ்ணனாற் கொல்லபபட்டனர் அவ்விருவரும் அவர்களின் தேசத்திலேயே கிருஷ்ணனால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டனர். அன்பனே! மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனால் காசிநகர் எரிக்கபபட்டது. சேர்ந்துவந்த பாண்டியன், புண்ட்ரதேசத்தரசன், மத்ஸ்யதேசத்தரசன், அங்கதேசத்தரசன், கலிங்கதேசத்தரசன் ஆகிய இவர்களனைவரையும் மாதவர்கொன்றார். யாதவச்ரேஷ்டரான இந்தக்கிருஷ்ணன் ஒருதேராளியாக நூறுக்ஷத்ரியர்களைக்கொன்று காந்தாரதேசத்துப் பெண்ணாகிய தம்மனைவியைக் கொண்டுவந்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! பிரபுவான மதுஸூதனா அர்ஜுனனைக் குந்தியின்முன்னிலையில் விளையாட்டுக்காக ஜயித்தார். பரதச்ரேஷ்டனான ராஜாவே! யுத்தத்திற்காகச்சேர்ந்துவநத அசுவத்தாமா, கிருபர், கர்ணன், பீமஸேனன், துரியோதனன் இவர்களையும் ஜயித்தார். யுதிஷ்டிரா! சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன், பப்ருவென்னும் யாதவனுடைய விருப்பத்தைச்செய்யக்கருதி வேணுதாரியென்னும்

அரசன்வரித்த பாரியையைப பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந்தார். குதிரைகள், தேர்கள், யானைகளுள்ளதும் செல்வம்நிரம்பினதுமானவேணுதாரியின் வசத்திலிருந்த பூமியனைததையும கிருஷ்ணன்ஜயித்தார். பாரதனே! தவத்தினால்சூரத்தனத்தையும தேகவலிமையையும் ஜயிக்குந் திறமையையும்பெற்ற பாணாஸுரனால் தேவச்ரேஷ்டர்களனைவரும் சேனைகளுடன்கூடத துரத்தபபட்டனர். இநதிராதிதேவர்களும் வஜ்ராயுதத்தினாலும் இடியினாலும் கதைகளினாலும பாணங்களினாலும் அனேகநதரம அடித்தும பாணனுக்கு யுததத்தில் மரணமுண்டாகவில்லை. அப்படிபபடட பாணன் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனால் ஆயிரங்கைகளையுநதுணிதது வெல்லபபட்டான்; கொல்லபபடவில்லை. சிறந்தகைகளையுடைய இநதக்கிருஷ்ணன் கமஸனையும கொன்றார். பாரதனே! தவத்தினால் சூரத்தனததையும வன்மையையும் பிறரை வெல்லுநதிறமையையும் அடைநத கைடபாஸுரனையும் [1]கணக்கிட முடியாத அனேகஅஸுரர்களையும கிருஷ்ணன்கொன்றார். பரதச்ரேஷ்டனே! சிறநதபுகழ்பெறற கிருஷ்ணன் ஜமபுவையும ஐராவதனையும் விரூபனையும் எதிரிகளையழிபபவனாகிய சமபரனையுமகொன்றார். பரதச்ரேஷ்டனே! இந்தத தாமரைக்கண்ணா போகவதியென்னும நாகநகருக்குச்சென்று வாஸுகியைஜயிததது ருக்மிணிதேவியின்மைநதனான பிரத்யும்னனைவிடுவிததார். இநதககிருஷ்ணன் இளமபிராயமாயிருக்கும போதே பலராமரைததுணையாகக்கொண்டு இவ்வகையான அனேககாரியங்களைச் செய்திருக்கிறார். இநதபபிரபுவான கிருஷ்ணன் இவ்வாறு அஸுரர்களனைவருக்கும பயததையும தேவர்களனைவருக்கும் அபயததையுமகொடுததவரும எலலாஉலகங்களுக்கும் ஈசுவரருமாயிருப்பவர். சிறநதகைகளையுடைய கிருஷ்ணன் இவ்வாறாகவே துஷ்டர்களெல்லாரையும தண்டிததுத தேவர்களின் அளவற்ற காரியத்தை நிறைவேற்றினபின் திருமபவும தமதுலோகமாகிய வைகுண்டத்தையடைவார். எல்லா ஐசுவரியங்களுமநிரம்பினதும புண்ணியக்ஷேத்திரமும ஸூரியனைபபோலப பிரகாசிபபதுமான துவாரகாநரத்தைத் தம்வசபபடுததிக்கொண்டிருககும பெருங்கீர்த்திபெற்ற கிருஷ்ணன், முடிவில் தமநகரத்தைக் கடலில்முழுகச்செய்யப போகிறார். அநதத் துவாரகா நகரத்தில் வஸிக்குமஅரசன் கிருஷ்ணனைத்தவிர மற்றொருவன் தேவர்களிலும அஸுரர்களிலும் மனிதர்களிலும் இருந்ததுமில்லை; இருக்கபபோவதுமில்லை. மஹாரதர்களாக விளங்கும விருஷ்ணிகள் அநதகர்களனைவரும இறந்தபின் மிக்கஒளி

[1] மூலத்தில் 'அதிலோமாநி' என்றிருக்கிறது.

யுள்ள ஸ்வர்க்கலோகதத்தை அடையபபோகின்றனர். தமகட்டளையி ஞல் யாதவர்களுக்கு இவ்வகையான முடிவைசசெய்தபிறகு ஸாவ வியாபியான நாராயணன் தமமுடைய மேலுலகதத்தையுடைவது திண் ணம. அறிவிறகுஎட்டாதவரும யாருக்குமவசபபடாதவரும விருப பபடிநடபபவரும எல்லாம தமவசதத்திலிருபபவருமாகிய பகவான், குழநதை வினையாடுபபொருளகளால் விளையாடுவதுபோல ஸ்ருஷ்டி முதலிய வியாபாரங்களைச்செய்துகொண்டு ஸுதோஷமாக அவ்வுலக தத்திலிருக்கிறார். பிரபுவான இநதக்கிருஷ்ணன் கர்பபதத்தில்பிரவே சித்தவருமன்று. ஒருவரபிறறிலும வலிததவருமன்று. தமது திவ்ய சக்தியினால் எலலாருககும நன்மையைசசெய்கிறார். எவ்வாறு நீர்க்கு மிழி நீரிலிருநதுஎழுநது நீரிலேயே லயிக்கிறதோ அவ்வாறே ஜங்க மங்களும ஸ்தாவரங்களுமாகிய பொருளகள நாராயணனிடமிருநது எழுநது அவரிடத்திலேயே லயபபடுகின்றன. பரதனே! சிறநத கைகளையுடைய கேசவனைகண்டறிய யார்க்குமமுடியாது. உலக மெல்லாம தாமாயிருபபவரும எலலாவறறிறகு மேற்பட்டவருமாகிய அவருகுமேல ஒன்றுமில்லை" எனறார.

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் அரசர்களைநிராகரித்து மரியாதைகளைச்செயததும், அவர்கள் யுத்தஸன்னஹம் செய்ததும்.)

மஹாபலசாலியான பீஷ்மர் இவவாறுசொல்லி ஓய்நதார். அநத ஸபையில் ஸஹதேவன் பயன்தரததக மறுமொழியைச சொல்லலா னன். "அரசர்களே! கேசியைக்கொன்றவரும அறிவுக்கெட்டாத பராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய கேசவன் என்னால் பூஜிக்கபபெறுவதை எவர்கள் பொறுக்கவில்லையோ அநதவீரர்களின் தலையிலும் என்னால் இநதக்கால் வைக்கபபட்டது. நான்சொலவதறகுச் சரியான மறு மொழிகூறட்டும். அபபடிக்கூறுகிறவனே என்னால் கொல்லபபடத்தக் கவனுவானென்பதில ஸநதேஹமில்லை. அறிவுள்ளஅரசர்கள் யாரா விருநதால் அவர்கள், ஆசாரியரும தநதையும் சிறப்புற்றவரும பூஜைக் கும் காணிக்கைகளுக்கும் உரியவருமான கிருஷ்ணனை நான்பூஜித்த தைபபற்றி ஒபபுக்கொள்ளக்கடவர்கள" என்றான். அறிவிற்சிறந்த வர்களும் கௌரவபபடடவர்களும் பலமுள்ளவர்களும் யோக்கியர் களுமான ராஜாக்களின்ஸபையில் அவ்வாறு ஸஹதேவன் காலைக்

காண்பித்தபோது யாரும் ஒன்றும்பேசவில்லை. அபபோது ஸஹதேவன்தலையில் பூமாரிபொய்தது. அசரீரவாக்குக்கள், 'சரி, சரி' என்று கூறின.. வரபபோவதையும கடநதுபோனதையும் பேசுகிறவரும் எல்லாச்சநதேகங்களையும் தீர்பபவரும எல்லாஉலகங்ளுந தெரிந்தவருமாகிய நாரதர் தமதுகிருஷ்ணஜினத்தை உதறிக்கொண்டு, "தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய கண்ணபிராரன எநதமனிதர்கள் பூஜியார்களோ அவர்களை உயிரோடிறநதவாகளென்று அறிய வேண்டும; அவர்களிடம ஒருகாலும ஸமபாஷணைசெய்யலாகாது" என்று எல்லார்நடுவிலும மிகததெளிவாகச சொன்னார். பிராமமணர்களுடையவும் க்ஷதிரியர்களுடையவும தாதரமறிநதராஜாவான ஸஹதேவன் பூஜிக்கத்தக்கவாகளைப் பூஜிதது அநதக்காரியத்தை நிறைவேறறினன்.

அந்தக் கிருஷ்ணனைபபூஜிததபிறகு சததுருக்களையழிபபவனுகிய சிசுபாலன் கோபத்தினால் மிகச்சிவநதகண்களுடன் அரசர்களைப பார்த்து, "நான் இபபோது சேனைத்தலைவனுகஇருகிறேன். நாம் யாதவர்களும் பாண்டவாகளும் சோநதுவநதாலும யுத்தஞ்செய்யஸன்னதமாயிருபபோம; நீங்கள் எது ஸரியென்றுநினைக்கிறீர்கள்?" என்றுசொன்னன். அநதசசேதிதேசத்தரசன் இவ்வாறு அவ்வரசர்களெல்லாரையும தூண்டிவிட்டு அவாகளுடன்சேர்நது யாகத்தைக் கெடுக்க ஆலோசனைசெய்தான. அநதயாகதத்தில் அழைக்கப்பட்டு வநத ஸநீதன்முதலானகூட்டத்தாரனைவரும் கோபித்து முகத்தின் நிறம்மாறினவர்களாகக் காணபபட்டனர். தர்மராஜாவுக்கு (யாகமுடிவில்நடக்கும்) அபிஷேகமும கண்ணனுகுபபூஜையும நடவாமலிருக்குமபடி செய்யவேண்டுமென்று அவர்களனைவரும் அபபோது பேசிக்கொண்டனர். எலலா ராஜாக்களும கோபமூண்டு தம்மைத தாமேசிறந்தவர்களாக நினைத்ததனாலும் பூஜைபெறுத வெறுபபினாலும் தாங்கள்ஜயிக்கலாமென்ற நிசசயத்தினாலும் ஆலோசித்துப பேசிக்கொண்டனர். வேண்டினவர்களால் தடுக்கபபடும்போது அவர்களின்உருவங்கள், புகைக்குமமாமலத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டுக் காஜிக்கும்சிங்கங்களின் உருவங்கள்போல விளங்கின. தேகபலமேவேகமாகவுடையதும் வரம்புகடநததும் குறையாததுமான அரசர்களென்னும். அந்தக்கடலைக்கண்டு யுதததத்திற்குளன்னாஹஞசெய்வதாக உடனே கிருஷ்ணன்தெரிந்துகொண்டார்.

அர்க்காஹாணபர்வம் முற்றிற்று.

அறுபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம்.

(ராஜாக்கள்கோபித்ததைக்கண்டு கலங்கின யுதிஷ்டிரைப் பீஷ்மர்தேற்றினது.)

யுதிஷ்டிரா, பிரளயகாலக்காறறினூறு கிளபபபபட்ட கடலைப போலப பயங்கரமாகக் கோபததினாலெழுந்ததும ஸமுத்திரதைக் கொப்பானதுமான அரசாகூட்டமிணதையுமகண்டு, புதிதிமான களிறசிறநதவரும முதியவரும கௌரவர்களின் பாட்டனாருமாகிய பீஷ்மரைநோக்கி, பெருஞசத்தியுளளவனும் பகைவரைக்கொல்லுகிற வனுமாகிய தேவாநதிரன் பிருஹஸ்பதியைக்கேட்பதுபோலக் கேட் கதெதாடங்கினர். "பிதாமஹரே! இநதஅரசர்களென்னும பெருங் கடல் கோபததினாற் கலஙகியிருகிறது. இநதவிஷயததில் நான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதணை எனகுசசொலலும். பிதா மஹரே! எபபடிநடநதால் நமதுயாகதுக்கு இடையூறுவராமலும பிரஜைகளுக்கும் நண்மைதவறுமலுமிருகருமோ அவ்வாறு எலலா ரிடத்திலும் நடக்கவேண்டியதையெல்லாம எனக்கு இப்போது உரைகக்கடவீர" என்றார். தர்மநதெரிநத தாமராஜான யுதிஷ் டிரா இவ்வாறுகேட்டபோது கௌரவர்களின்கூடஸ்தராகிய பீஷ்மர் பின்வருமாறுசொல்லலானார்:—

"கௌரவபபுலியே! நீ அஞசாதே. நாய் சிங்கததைக் கொல்ல வல்லதா? இநதவிஷயததில் நல்லநீதியுள்ளதும அபாயமிலலாதது மான மார்க்கததை முன்னமே [1]அவலமபிதிருகிறேன். அபபா! சிங்கமதூங்குமபோது நாய்கள எபபடிசசேர்நது வநது குரைக்குமோ அப்படி யாதவஸிமமம[2] தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் இவரசார்க ளனைவரும் எதிரின்று குரைக்கின்றனர். அன்பனே! தூங்கின சிங்கம விழித்துக்கொள்ளயதனிக்காதவரையில் ஸிம்மதினருகில் நாய்கள்கோபித்துக் குரைக்கும. அசசுதர் ஸிம்மத்துகுஒபபான வர். உனக்கு இது முன்னமேதெரிநததுதானே. ஆனால் நான் கிருஷ்ணனைத்துதிக்கவேண்டுமென் நினைக்கிறேன். அரசர்களிறசிறந தவனே! அபபா! கிருஷ்ணன்தூங்குவதனாலேதான் சிற்றறிவாள னும் சேதிதேசத்தரசனுமான சிசுபாலன் இவ்வரசர்களெல்லாரையும்

1 "கிருஷ்ணனை ஆசரயித்திருக்கிறேன்" என்பது.

2 சவனியாமலிருக்கையில்.

சேர்த்து யமலோகத்துக்கனுப்பக்கருதித் தான்ஸிமமமல்லாமலிருக்கையில இவர்களஸிமமங்களாகருகிறான். பாரதனே! இநதச்சிசுபாலனிடத்திலிருக்கும் சக்தியைக் கிருஷ்ணன் திருமபஎடுத்துக் கொள்ளக் கருதுகிறானென்பது நிண்ணம. புதநிமான்களிற் சிறநதவனே! குருகியின்புத்திரனே! உனக்குநன்மையுண்டாகட்டும. இநதச்சேதிராஜனுக்கும மற்றஅரசர்களுக்கும அறிவுதடுமாறிப்போயிறது. இநதபுருஷ சரேஷடரானகண்ணன் எவனெவனியெடித்துவிடக்கருதுகிறாரோ அவர்களுகெலலாம் இநதசிசுபாலன்புதநியைபபோலவே புதநி உடனேகெடும. யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள [1]நால்வகைப் பிராணிகளின் உதபதநிக்கும நாசத்துக்கும கணைனேயிடம்" என்றார. ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு பீஷ்மர்சொன்னதைக்கேடடபிறகு சேதிதேசநத்தரசனனசிசுபாலன் பீஷ்மரைப்பார்தது க் கொடியசொறகளசொலலலானன்.

அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலன், பீஷ்மரையும் கிருஷ்ணனையும் நிந்தித்தது.)

"ஓ! பீஷ்மா! கிழவனுயிருந்தும தன்குலத்தைக் கெடுப்பவனுகிய நீ பயமுறுததும பலசொற்களினுல அரசாகளை பயப்படுத்துவதனுல் ஏன் வெட்கபபடாமலிருக்கிறாய? [2]மூன்றுவது இயறகையாகிய நபுமலகதனத்திலிருபபவனுகிய நீ தாமத்துக்கு விலக்கான விஷயங்களைபபேசுவது பொருநதியதுதான். நீயன்றே கௌரவனை வர்க்குந் தலைமையானவன். பீஷ்மா! உன்னைத தலைவனுகபபெற்ற கௌரவர்கள் ஓடத்திற்சேர்த்துக் கடடபபட்ட ஓடமபோலவும் குருடன்பின்செலலும் குருடன்போலவுமஆயினர். பூதனைவதம் முதலான இநதக்கிருஷ்ணனுடைய செய்கைகளை நீசிறபபிதது பேசினதனுல எமதுமனம் மிகநொநதது. பீஷ்மா! கர்வமடைநதவனும் ஒன்றுநதெரியாதவனுமாகிய நீ கிருஷ்ணனைதது க்க ஆரம்பிக்கும்போதே உன்னுடையநாவானது நூறுக வெடியாமலிருபபது ஏன்? பீஷ்மா! மிக்கசிறுவரும எவனை இகழநதகுமோ அந்தஇடையனை நீ அறிவில்

---

[1] 1. ஸ்வேதஜம. 2 அண்டஜம். 3. உதபிஜ்ஜம். 4. ஜராயுஜம்என்பன; அல்லது தேவர், மனிதர், திர்யக், ஸ்தாவரம் எனினுமாம்.

[2] ஆணும் பெண்ணுமல்லாதது.

முதிர்ந்தவனுயிருந்தும் துதிக்கநினைக்கிறாய். பீஷ்மா! பறவை இவன் குழந்தையாயிருக்குமபோதே இவனுறை கொல்லபபட்டிருநதால் இவ் விஷயத்தில் வியக்கதகதது என்ன இருக்கிறது? பீஷ்மா! யுத்தத் தேர்ச்சியில்லாத குதிரையும காளைமாடும் கொல்லபபட்டிருநதாலும் அறிவற்ற கட்டையாகிய சகடம இவன்காலால் தளளபபட்டிருநதாலும அதில் என்ன ஆச்சரியமான காரியமிருக்கிறது? எருக்கினைவான அம்மரங்கள் இவனுல்தள்ளபபடடதிலும காளியநாகம் அடிக்கபபட்டதிலும என்ன ஆசசரியம் உண்டாக்கபபட்டிருக்கிறது? பீஷ்மா! புற்றளவான கோவர்தநமலை இவனுல் ஏழுநாள தூக்கப்பட்டிருநதால் அஃது எனக்கு ஆச்சரியமாகத தோன்றவில்லை. பீஷ்மா! இநதக்கிருஷ்ணன் விளையாட்டாக மலையின்மேலிருநது மிகுதியான அன்னத்தைப் புஜித்தானென்று நீசொல்லக்கேடட (எண்ணத்தவிர) மறறவர்கள் வியபபுறறனர். தர்மநதெரிநதவனே! மிகபலசாலியான எநதக்கம்ஸனுடைய அன்னத்தை இவன்புஜித்தானே அந்தக் கம்ஸனே இவனுற்கொல்லபபடடானென்பதுமட்டும பெரியஆச்சரியம். பீஷ்மா! குருவம்சதிலில இழிவானவனே! தாமமே தெரியாத உனக்கு நான் இபபோது சொல்லப்போகிறசொல் பெரியோர்கள் சொல்லுமபோது உன்னுற்கேடகபபடவில்லையென்று நிணைக்கிறேன். பெண்கள்மேலும பசுக்கள்மேலும அநதணர்மேலும் எவனுடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறானே அவன்மேலும் தன்னை அடைக்கலமாக அடைநதவன்மேலும் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கலாகாதென்று தர்மிஷ்டருமம அறிஞருமானநல்லோர், எபபோதும உபதேசிக்கின்றனர். பீஷ்மா! உலகத்திலுள்ள அநதத்தர்மமெல்லாம் உன்னிடத்திற் பயன் படவில்லையென்று தெரிகிறது. கௌரவர்களில் இழிவானவனே! கிருஷ்ணன் அறிவிற்பெரியவனென்றும் பெருமைபொருநதியவனென்றும் எல்லாருக்குமு மேறபட்டவனென்றும் துதித்து, தெரியாதவனுக்குரைபபதுபோல எனக்கு உரைக்கிறாய். பீஷ்மா! கோஹத்தி செய்தவனும ஸ்திரீஹத்திசெய்தவனும் உன்சொல்லினுற் பூஜிக்கப பெறுவானு? பீஷ்மா! இவ்வகையானவனெவனும துதிபபதற்குத் தகுதியுள்ளவனு? இவன் அறிஞருட்சிறநதவனென்றும ஈசுவரனென்றும நீசொல்வதனுல் இநதஜனுர்தத்தனை இவையெல்லாம சரிதானென்று நிணைக்கிறாய். இவையனைததும பொய்யென்பது திண்ணம். பீஷ்மா! ஜனுர்தனன் தன்னுடதாமே தெரிநதுகொள்ளத் திறமையுள்ளவனுயின் அவன் எதிர்பாராமலிருக்கும்போது நீ எபபடிமரியாதைசெய்யநினைக்கிறாய். ஒருவன் ஒருகாதையைப் பலமுறை

உரைப்பினும் அந்தக்காதை அவ்வுரைப்பவனேக்காவாது. பிராணிகள், குலிங்கசகுனியென்னும் பறவைபோலத் தம்மியற்கையையே பற்றும். உண்மையில் உன்னுடைய இந்த இயற்கையே இழிவானது. இதில் ஐயமில்லை. நீ நதியின்மகனுயிருப்புதனால் உன்மனம் நிலை தப்பி ஓடுகிறதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ணனேப் பூஜிக்கத்தக்க வரிற் சிறந்தவனுகவும் உன்னே அதற்கு உபதேசிப்பவனுகவும் பெற்ற பாண்டவர்களின் இயற்கை உன்இயற்கையினும் மிக்க இழிவான தென்று நினைக்கப்படுகிறது. தர்மந்தெரியாதவனும் பெரியோர்கள் வழியைவிட்டு விலகினவனுமாகிய நீயா தர்மிஷ்டன்? பீஷ்மா! தன்னிடத்தில் தர்மமிருபதாக நினைத்திருக்கும் எந்த அறிஞரிற்சிறந்தவன் தர்மந்தெரிந்த நீசெய்ததுபோலச் செய்வன்? நீ தர்மத்தை அறிந்திருந்தாலும் உன்மதி தேர்ந்திருந்தாலும பண்டிதனென்று எண்ணிக்கொண்ட உன்னுல் மற்றெருவன்மேல் காதல்வைத்தவளும் தர்மந்தெரிந்தவளுமான அம்பையென்னுங் கன்னிகை அபஹரிக்கப்பட்டது எப்படி? பீஷ்மா! உனக்குக் கோபம்வேண்டாம். உன்னுல் கொண்டுவரப்பட்ட கன்னிகையைப பெரியோர்களின் வழியைநினைத்த உன்ஸஹோதரனுன விசித்ரவீர்யனென்னும்அரசன் விரும்பவில்லையே. தெரிந்தவனே! தான்என்ற அபிமானமுள்ளவனும் யோக்கியர்கள்நடந்த வழியிலிருபபவனுமாகிய நீ ஜீவிதகாலத்திருக்கையில் விசித்ரவீரியன் மனைவிகளுக்கு மற்றெருவனுலன்றே ஸந்ததிகள்உண்டாயின. பீஷ்மா! உனக்கென்ன தர்மமிருகிறது. இதுதப பிரம்மசாரிவிரதம்பொய். நீ அறியாமையாலேயோ ஆண்மையிலலாமையாலேயோ இதை வஹிக்கிறுயென்பது திண்ணம. தர்மந்தெரிந்தவனே! எந்த விஷயத்திலும உனக்குச்சிறபபிருபபதாக நான்அறியவில்லை. நீ பெரியோர்களை அடுகையவில்லை. அதனுல் இவ்வகையான தர்மத்தை உரைத்தாய். தேவர்களேப பூஜிப்பதும் கொடுப்பதும் வேதமோதுவதும் பிருதியாகத் தக்ஷிணைகளைக்கொடுத்து வேள்விபுரிவதுமாகிய தர்மங்களேத்தும் ஸந்ததியென்னுந தர்மத்தின் பதினுறிலொரு பாகத்திற்கும் ஈடாகா. பீஷ்மா! பலவகைவிரதங்களும் உபவாசங்களுமிருநது செய்யும் கருமங்களேததும ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் பயனற்றவையென்பது சாஸ்திரங்களின் துணிபு. பிள்ளையில்லாதவனும் பிராயமுதிர்ந்தவனுமாகிய நீ, பொய்யான தர்மத்தை உபதேசிப்பதனல் ஹம்ஸமபோல உன்சுற்றத்தாராலேயே இனி மரணமடைவாய். பீஷ்மா! முற்காலத்திய விஜ்ஞானிகளாகிய சிலமனிதர்கள் சொல்லுகின்ற ஒருகதையை நீ கேட்ப்பதற்காக நான்தெளிவாகச்சொல்வேன். முற்

காலத்தில் தர்மத்தைச்சொல்வதும் அதற்குமாறுக நடப்பதுமான ஒருகிழஹம்ஸம் கடற்கரையிலிருந்தது. அது மற்றபபறவைகளுக்கு உபதேசிப்பது வழக்கம். 'புண்ணியஞ்செய்யுங்கள். பாவஞ்செய்யாதீர்கள்' என்பதே அதுசொல்வதாம். பீஷ்மா! அதைப பக்ஷிகள் கேட்டன. எபபோதும தர்மததையேஉரைபபதான அன்னத்தின் சொல்லைக்கேட்டு எல்லாபபறவைகளும மகிழ்ந்தன. பறவைகளெல்லாம் அவ்வன்னததைச் சுறறிக்கொண்டு, "பக்ஷிகளுள் ச்ரேஷ்டனே! நீ தர்மங்களையெல்லாம் பறவைகளுக்குத் தொகுதததுச்சொல்; எங்களுக்குச சிறந்ததர்மமயாது என்பதைச்சொல்" என்றுகேட்டன. அதற்கு அந்தஹம்ஸம், "பறவைக்கூட்டங்களே! பிரஜைகளுக்கு ஹிம்ஸைசெய்யாமையே தர்மம. ஹிம்ஸைசெய்வதே பாவம். புண்ணியபாவங்களை இவ்வாறுகவே சுருக்கமாகஅறியவேண்டும்" என்றது. தர்மததில் ஆசையுறற அந்தபபறவைகள் அந்தக் கிழஅன்னத்தின் சொல்லைக்கேட்டு மகிழ்ந்து ஒன்றுசேர்ந்து, "ஐயா! இவ்வுலகில் எந்தபபறவை மிக்கமனஉறுதியுடன் எபபோதும் தர்மத்தைச் செய்கிறதோ அந்தததர்மாதமா சேரும் கதி யாதென்பதை இப்போது எங்களுக்கு விளக்கிசசொலவாயாக" என்று கேட்டன. அதைக்கேடடு அந்தஹமஸம, "பறவைகாள்! நீங்கள் கிறுவர்கள்; அறத்தின் நுட்பத்தைஅறியீர். எவன் இவ்வுலகில் நல்லெண்ணத்தோடு எபபோதும தர்மத்தையேசெய்கிறனை அவன் தன்வாழ்நாள்முடிவில் தேகத்தைவிட்டு ஸ்வர்க்கம்சேருவான். பக்ஷிகளே! நானும அவ்வாறே முடிவுக்காலததில இவவுடம்பைவிட்டு ஸ்வர்க்கலோகத்திறகுசசெல்வேன். இதுதான் தர்மததின்முடிவு" என்று இவ்வாறுகத் தர்மத்தைபபறறிய பேச்சையே பக்ஷிகளுக்கு வற்புறுத்திப பேசிற்று. பீஷ்மா! அந்தபபறவைகள் எக்காலமும் தர்மத்தைபபற்றியே அதனிடமகேட்டன. பீஷ்மா! அதன்பிறகு கடல்நீரில் ஸஞ்சரிக்கும மற்றபபறவைகள் புண்ணியமபெறுவதற்காக அவ்வன்னத்திற்கு உணவுகளைக் கொணர்ந்தனவென்று நாமகேட்டிருக்கிறோம். பீஷ்மா! அந்தப் பறவைகளெல்லாம் தங்கள்முட்டைகளை அவ்வன்னதினருகில் வைத்துவிடடுக் கடல்நீரில உலாவிக்கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தன. ஸ்வகாரியததில 'ஊக்கமுற்ற அந்தபபாவியான அன்னம ஜாக்ரதையிலலாமலிருந்த அந்தபபறவைகள் எல்லாவற்றின்முட்டைகளையும் தின்றது. பிறகு ஒருகால் அந்தமுட்டைகள் குறைந்துவருவதை மிக்கபுத்திக்கூர்மையுள்ள ஒருபறவை கண்டு ஐய முற்றது. அந்தஹம்ஸம்செய்யும பாவத்தைக்கண்டு மிகத்துயரமுற்ற

அந்தப்பட்சி அப்பறவைகளெல்லாவற்றிற்கும் நடந்ததைத் தெரிவித்தது. கௌரவச்ரேஷ்டனே! அதன்பிறகு அந்தபபக்ஷிகளும கண்ணைக்கண்டு அதனருகேசென்று பொய்யொழுக்கமுள்ள அவ்வன்னத்தை அப்போதேகொன்றன. பீஷ்மா! அந்தப்பக்ஷிகள் அவ்வன்னதத்தைக் கொன்றதுபோலவே அவ்வன்னதத்தின் ஒழுக்கத்தை வஹிக்கின்ற உன்னையும இவ்வரசர்கள் சீறிகொல்வர். பீஷ்மா! பாரதனே! புராணகதைதெரிந்த ஜனங்கள் மேற்சொன்ன ஹம்ஸவிருத்தாந்தத்தைபபற்றிய ஒருகாதையையும பாடுகின்றனர். அதையும் உனக்குச் சரியாகஉரைபபேன். அதன்பொருள் 'ஓ! பறவையே! மனமகெட்டிருக்குமபோது மனததூய்மையில்லாத பேச்சைப் பிதற்றுகிறாய். மூட்டைகளைப பக்ஷிபபதாகிய இந்த உன்செய்கை உன் சொல்லுக்கு மாறுபடிருக்கிறது' என்பது.

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

சி சு பா ல வ த பர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனைநிந்தித்த சிசுபாலனேடு யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினபீமனைப் பீஷ்மர் தடுத்தது.)

இந்தக்கிருஷ்ணன் [1]தாஸனென்றுநினைத்தது இவனேடுயுத்தஞ் செய்யவிருமபாத மஹாபலசாலியான ஜராஸந்தராஜனை நான் வெகுமானிக்கிறேன். ஜராஸந்தனைவதஞ்செய்தபோது கிருஷ்ணன்செய்த காரியத்தையும் பீமார்ஜுனாகள்செய்த காரியத்தையும எவன்சரியென்றுமதிக்கிறான்? வாயிலல்லாவழியாலதுழைந்து கபடமாகத் தன்னைப்பிராம்மணனென்று சொல்லிக்கொண்ட கிருஷ்ணனுக்கு ஜராஸந்தராஜாவின்பராக்ரமந்தெரியும. தான பிராம்மணர்களுக்குவேண்டினவனுகநினைத்திருந்த மஹாதமாவான ஜராஸந்தன் இந்தத்துராத்மாவுக்கு முதலிற்கொடுக்குமபடி [2]பாதபதையனுப்பினன். பீஷ்மா! கிருஷ்ணன், பீமன், அர்ஜுனன்இவாகள ஜராஸந்தனுல் 'சாபபிடுங்கள்' என்றுசொலலபப்ட்டனர். கிருஷ்ணன் அதற்குமாறுகச் செய்தான். மூர்க்கனே! நீ நினைகிறபடி இவன் [3]உலகத்தைபபடைப்பவனுயிருந்தால் தன்னைவன் உண்மையில பிராமமணனென்றுஅறியவில்லை? இந்தப்பாண்டவர்கள் உன்னுல் பெரியோர்களின்வழியை விட்டு இழுக்கபபட்டுமம அதைச்சரியென்றுநினைக்கிறார்களே; இது

---

[1] கம்ஸனுக்கடிமை. [2] கால்கழுவுவதற்கு நீர்.

[3] பிரம்மதேவர் பிராம்மணரானதால், இவன்பிராம்மணனுயிருக்கவேண்டுமே; அப்படியானுல் இவன்வேஷம் போடுவானேன் என்பதுகருத்து.

வும் எனக்கு ஓர் ஆச்சரியநதான். பாரதனே! மேலும, பெண்தன்மை யுள்ளவனும வயதுமுதிர்நதவனுமாகிய உன்னை எல்லாவிஷயங்களுக் கும் உபதேசிபபவனாகபபெறறவர்களுக்கு இஃதுஆசசரியமன்று" என்று சிசுபாலன்சொன்னான். மிகககோபமாகவும கடுஞ்சொல் லாகவும சிசுபாலன்சொன்னதைககேடடு, பலவான்களிற்சிறநதவ னும் பராக்ரமசாலியுமான பீமஸேனன்கோபிததான். இயற்கையில் நீண்டும் அகன்றும தாமரைமலர்போலசசிவநதுமிருக்கும பீமனு டையகண்கள் கோபத்தினால் இன்னுமதிகமாகச்சிவநதன. பீமஸே னன் நெறறியில் மூன்றுபகுபபுக்களாக எழுமபியிருநத புருவநெறிப பை, திரிகூடமலையில் மூனறுபிரிவுகளாகஓடும கங்கையைபபோல அரசர்களனைவரும கண்டனா. கோபததினாற பறகளைக்கடிக்கும பீமஸேனன்முகம பிரளயகாலததில எலலாபபிராணிகளையும்விழுங் கத்தொடங்கும யமன்முகமபோலக் காணபபட்டது: கோபம்தாங் காமல் வேகமாகக்கிளமபின பீமனைச சிறநதகைகளையுடையபீஷ்மரே குமாரக்கடவுளைப் பரமசிவன் அடக்குவதுபோல அடக்கினார். ஜன மேஜயரே! பெரியவரானபீஷ்மர் பலவகைச்சொறகளாலதடுத்தபின் னர் அநதபபீமனுடையகோபம அடஙகிறறு. கார்காலம்கடநத பிறகு கொநதளிக்கின்றகருஙகடல கரையைக் கடவாமலிருபபது போலப பகைவரையடககுகிறவனாகிய பீமன் பீஷ்மர்சொல்லைமீறாம லிருநதான். ஜனமேஜயராஜாவே! தன்பராக்ரமத்தில் உறுதியுள்ள வீரனானசிசுபாலன், பீமன்கோபிததபோது கலஙகவில்லை. பீமஸே னன் பலமுறை வேகமாகக்கிளமபியும அந்தவீரனானசிசுபாலன், கோபிதத சிங்கம (அறப) மிருகததை எபபடிமதியாதோ அபபடியே அவனைமதிக்கவில்லை. பராக்ரமசாலியானசேதிராஜன் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பீமன்கோபித்ததைக்கண்டு நகைததுக்கொண்டே, "ஓ! பீஷ்மா! இவனைவிட்டுவிடு; விளக்கில்விழுநத விட்டிற்பூச்சி யைப்போல என்பராக்ரமததினால் இவனஎரிநதுபோவதை அரசாக ளனைவரும பாாக்கட்டும' என்றுசொன்னான். அநதச்சேதிராஜன் சொன்னபேச்சைக்கேடடபிறகு புததிமானகளிற்சிறநதவரும கௌர வர்களில்சரேஷ்டருமாகிய பீஷ்மர் பீமஸேனனைப்பார்த்துப் பின்வரு மாறுசொல்லலானார். "பீமஸேனா! சிறநதகைகளையுடையவனே! யுத்தத்தில் தோல்வியடையாதஉன்னை இவன் யுத்தத்திறகழைக்கி றானே; இஃது இவன்ஸ்வபுத்தியன்று; இது கிருஷ்ணனுடைய எண்ணம்.

அறுபத்தாருவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் பீமனுக்குச் சிசுபாலன்வரலாற்றைக் கூறியது.)

இவன் சேதிராஜன்வீட்டில் மூன்றுகண்களும நான்கு கைகளுமாகப பிறநதான். கழுதைகருவுக்கொபபான குரலினால இரைந்து ஊளையிடடான். அதனால் இவன்தாய்தநதையரும சுறறத்தாரும் பயநதனர். இவனுடைய விகாரரூபத்தைக்கண்டு தாய்தநதையர்கள் இவனைவிட்டுவிட நிச்சயிததனர். அபபோது மனைவியோடும் மந்திரிகளோடும புரோஹிதர்களோடும்கூடச் சிநதையினால் மனங்கலங்கியிருநத அவ்வரசனபபாரதது ஓர் அசரீரவாணியானது "ஓ! ராஜாவே! இந்தஉன்புத்திரன் பெருமைபொருநதியவனும பலத்தில மிகுந்தவனுமாகப பிறநதிருக்கிறான். ஆதலால், இவனைக்கண்டு பயபபடவேண்டாம். கலங்காமல் குழநதையைக்காபபாறறு. இவனுக்கு உன்னால் மரணமில்லை. மரணகாலம இபபோது வரவுமில்லை. இராஜாவே! இவனை ஆயுததத்தினால் கொல்லபபோகிறவன்எவனோ அவனும் பிறநதிருக்கிறான்" என்று சொல்லிற்று. இவ்வாறுசொன்னவார்த்தையை அரசன்முதலானவர்கள் கேட்டவுடன், அதைச்சொன்னபூதம் அந்தர்த்தானமாயிற்று. புதிதாகனிடமுள்ள ஸ்நேஹத்தினால் துயரப்பட்ட தாயானவள், "என்னுடையஇநதப்புத்திரனைப்பற்றிய இந்தச்சொல்லைச சொன்னவனாரோ அவனைக் கைகூபபி வநதனஞ் செய்கிறேன். அநத மஹிமையுள்ளபுருஷன் தேவனாயிருந்தாலும் மற்ற யாராயிருநதாலும் எனக்கு மறுபடியும அநதச்சொலலை விரிவாகச் சொல்லக்கடவன். இந்தபபிள்ளைக்கு யமனாகபபோகிறவன் எவனென்பதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்றுசொன்னாள். மறைநதிருந்த அந்தப்பூதமானது திருமபவும, "எவன்மடியில் லெடித்துக் கொள்ளபபட்டபோது இநதக் குழநதையினுடைய இயறகைக்கதிகமான கைகளிரண்டும் ஐநதுதலை நாகங்கள்போலத் தரையில்விழுமோ, நெற்றியிலிருக்கும் மூன்றுவதுகண் எவனைக்கண்டவுடன் மறைநதுபோகுமோ, அவன் இவனுக்கு யமனுவான்" என்று சொல்லிற்று. அந்தக்குழநதை மூன்றுகண்களும் நான்குகைகளுமாயிருந்ததையும் அசரீரவாக்கு அவ்வாறுசொன்னதையும் கேள்விபபட்டு, பூமியிலுள்ள அரசர்களனைவரும் பார்க்கக்கருதி வநதனர். அவ்வரசன் வந்த அரசர்களைத் தகுதிப்படி பூஜித்து ஒவ்வொரு ராஜாவின்மடியிலும்

பிள்ளையைவிட்டான். இவ்வாறு அனேகமாயிரம் ராஜாக்களின்மடி களில் தனித்தனியே வரிசையாக அந்தக்குழந்தை ஏறிற்று; அச ரீரவாக்குச சொன்னபயனே அடையவில்லை. மஹாபலசாலிகளும யாதவர்களும்மான ராமகிருஷ்ணர்கள் துவாரகாநகரத்தில் இவ்விஷயத தைக் கேள்விப்பட்டு யாதவகுலத்துப் பெண்ணாகிய தம்தங்கையின் ஸுஹோதரியைக் காண்பதற்குச சேதிநகரத்துக்கு வந்தனர். பல ராமரும கிருஷ்ணனும முறையே அவவரசனுக்கும அவவரசிக்கும வழக்கப்படி வந்தனஞசெய்து க்ஷேமத்தையும ஆரோகியத்தையும விசாரித்து உடகார்ந்தனர். அபபோது அவ்வரசி அவ்விருவரையும மிக்கஅன்புடன் பூஜித்து உடனே தன்பிள்ளையைத் தானே கிருஷ் ணன்மடியில வைத்தாள். அந்தக்குழந்தையைக் கிருஷ்ணன்மடி யில்விட்ட மாத்திரத்தில் அதிகைகளிரண்டும விழுந்தன. அந்த நெற்றிக்கண்ணும் மறைந்தது. அதைகண்டு அவ்வரசி துயரமும அசசமுமுற்றவளாகி, "கிருஷ்ணா! சிறந்தகைகளே யுடையவனே! பயத்தினால்பீடிக்கபபட்ட எனககு ஒருவரமதருவாயாக. துயரப பட்டவாகளுக்கு ஆறுதலும பயந்தவர்களுக்கு அபயமுமளிபபவன், நீயன்றே?" என்றுசொல்லிக் கிருஷ்ணனிடம வரங்கேடடாள். யாத வராகிய கிருஷ்ணன் அவளால இவவாறு சொல்லப்பட்டபிறகு, "அர சியே! தர்மந்தெரிந்தவளே! நீ பயபபடாதே; என்னால் உனக்குப பயமிராது. என்தந்தையின் ஸுஹோதரியே! உனக்கு என்னவரம நான் கொடுக்கவேண்டும்; அலலது நான் என்னசெய்யவேண்டும்; ஸாத்தியமாயிருந்தாலும் அஸாத்தியமாயிருந்தாலும நீசொல்வதைச செய்வேன்" என்றுசொன்னார். இவவாறு சொலலப்பட்ட அரசி யானவள் கிருஷ்ணனைபபார்த்து, "மஹாபலசாலியே! யாதவச ரேஷ்டனே! பிரபுவே! சிசுபாலன்செய்யும் பிழைகளை எனக்காகப பொறுபபாயாக; இதுதான் எனக்குவரமென்றறி" என்று கேட்டுக் கொண்டாள். அதறகுக் கிருஷ்ணன், "அத்தையே! இந்த உன்புத் திரன் கொல்லத்தக்க குற்றஞ்செய்யினும், இவனுடைய நூறுபிழை களை நான்பொறுக்கக் கடமைபபட்டிருக்கிறேன். நீ துக்கத்தில் மன த்தை வைக்காதே" என்றுசொன்னார். வீரனுன பீமஸேனு! யாத வர்களுக்கு ஸுகத்தைத்தரும கிருஷ்ணன்தான் தனக்குயமனென்று அறிந்திருக்கும் இந்தபபாவியான சிசுபாலன் அவர் கொடுத்தவரத் தினால் கர்வமடைந்து மதிகெட்டு உன்னை இவ்வாறு யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான்.

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நம்மையிகழ்ந்த சிசுபாலனும் அவனுக்குச்சேர்ந்த அரசர்களையும் பீஷ்மர் அவமதித்துப் பேசியது.)

பீமஸேனா! இந்தசிசுபாலன் யுதத்தில் தோலவியடையாத உன்னை யுதத்திற்கழைப்பது இவனுடைய சொந்தப் புதியினாலன்று. லோகநாதராகிய கிருஷ்ணனுடைய எண்ணந்தான் இது. குலக்கேடனும் கெட்டகாலத்தினால மதிகெடடவனுமாகிய இந்தச் சிசுபாலன்போல என்னை தூஷிக்கத்தக்க அரசன் இபபுவியில் எவனிருக்கிறான்? சிறந்தகைகளையுடைய இந்தசிசுபாலன், இந்தக்கிருஷ்ணனுடைய சக்தியின் ஒருபாகமென்பது நிண்ணம். கிருஷ்ணனைவர் இவனிடத்திலுள்ள அந்தபபாகத்தை மறுபடியும் எடுத்துக் கொள்ள எண்ணங்கொண்டிருக்கிறார். ஸௌரவச்ரேஷ்டனே! அதனால்தான் இந்தமதிகெடட சேதிராஜன் எம்மைலாரையும் மதியாமல் புலிபோல மிகவும் கர்ஜிக்கிறான்" என்று பீஷ்மர்சொன்னர். அப்போது அந்தசசேதிராஜன் அந்தபபீஷ்மா சொல்லிய பொறுமல் மிக்கமோபத்துடன் மறுபடியும் அந்தபபீஷ்மருக்கு மறுமொழிசொல்லலானான்.

"பீஷ்மா! நீ கிருஷ்ணனுக்குச்சொலலுகிற மஹிமையெல்லாம் கிருஷ்ணனுக்கு எதிரிகளான எமக்கேயிருககட்டும். நீ ராஜாக்களுக்குத் துதிபாடமபடிக்கும வந்திஷியபோல எபபோதும ஓயாமல் இவனை ஸ்துதிசெய்கிறாய். பீஷ்மா! அயலாரைத்துதிபபதில் உன்மனத்திற்கு விருபபமிருக்குமாயின் நீ இந்தஜனாத்தனனைவிட்டு ராஜாக்களைத் துதிக்கலாம. ராஜசரேஷ்டனும பாஹ்லீகதேசாதிபதியுமான இந்தத்தரதனைத் துதி. இவன்பிறக்கும்போதே இந்தப்பூமியைபபிளந்தவன். பீஷ்மா! வங்கதேசத்துக்கும் அங்கதேசத்துக்கும் அதிபதியும் பலதில் இந்திரனுக்கொபபானவனும சிறந்தவில்லாளியும வனுமாகிய இந்தக கர்ணனைத்துதிகலாம. சிறந்தகைகளையுடையவனே! இவனுக்கு இந்ததிவ்யகுண்டலங்களும் இளஞ்சூரியனைப் போல ஒளியுள்ளகவசமும உடன்பிறந்தவையாகக் கடவுளாலேயே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்திரனுககொப்பானவனும் ஜயிக்கவேமுடியாதவனுமாகிய ஜராஸந்தனை இவன் கைச்சண்டையில் வென்று அவன்தேகத்தையுமகிழித்தவன். பீஷ்மா! மஹாதர்களும் பிராம்மணச்ரேஷ்டர்களும் துதிக்கதக்கவர்களுமான துரோ

ணரும அசுவத்தாமாவுமானதகபபன்பிள்ளைகளிருவரையும் நீ இடை விடாமல் துதிபபாயாக. அதுநன்று. பீஷ்மா! இவ்விருவர்களில் ஒருவர்கோபித்தால் சராசரங்கள் அடங்கின. இபபுவனியில் ஒன்றும் மிச்சமில்லாமல செய்துவிடுவாரென்பது என்கருத்து. பீஷ்மா! யுத்தத்தில துரோணருக்கும அச்வததாமாவுக்கும ஸமமாகநிறகுமதக்க இவர்களுக்கீடான அரசனைக் கடலசூழ்நதஉலகததில் நான் பார்க்க வில்லை. நீ இவர்களைத துதிகசநினைக்கிறதிலலை. அரசர்க்கரசனும் சிறநத கைகளையுடையவனுமாகிய துரியோதனனையும் அஸ்திரங்களில்தேர்நதவனும உறுதியான பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஜயதரதனென்னும ராஜாவையும நிமபுருஷர்களென்னும தேவர்களுக்குஆசாரியனும உலகததிலபெயர்பெறற பராகரமமுள்ளவனுமாகிய துருமனையும்விட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? பெரிய வரும பாதகுலததவருக்கு ஆசாரியருமாகிய சாரத்வதர்என்றுசொல்லப்பட்ட கிருபாசாரியரைவிடடுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன் சிலாகிக்கிறாய்? வில்லாளிகளிறசிறநதவனும புருஷசரேஷ்டனுமாகிய ருகமிணியவிடடுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? பீஷ்மகராஜனையும சிறநதசகதியுள்ள தநதவகராஜனையும் பகதத்தனையும் பூபகேதுவையும மகததேசாதிபதியான ஜயதஸேனனையும விராடதுருபதர்க ளிருவரையும சகுனியையும பிருஹத்பலனையும் அவநதிதேசததரசாகளாகி விநதானு விநதர்களையும் பாண்டியராஜாவும சிறநதவனுமானசுவேதனையும மிக்கபெருமபராக்ரமமுள்ளசங்கனையும் கர்வமுளளவிருஷஸேனனையும பராகரமசாலியான ஏகலவ்யனையும மஹாரதனானகலிங்கதேசாதிபதியையுமவிட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? பீஷ்மா! எபபோதும ஸ்தோத்திரஞசெய்வதற்கே உனக்கெண்ணமிருநதால சல்லியன்முதலான அரசர்களையும நீஎன்றுதிக்கலாகாது? ராஜாவே! தாமங்களைசசொல்லும் பெரியோர்கள் முற்காலங்களில கதைகள்சொலலும்போது நீகேட்டதிலலையென்பது திண்ணம. அதற்கு நான்ஏன்னசெய்யலாம்? பீஷ்மா! தன்னியகழ்வதும புகழ்வதும பிறரையிகழ்வதும் புகழ்வதும பெரியோர்களின் ஒழுக்கமில்லையென்று நீகேட்டிலை. பீஷ்மா! மேலும் புகழதத்தகாத இநதக்கேசவனை நீ அறியாமையால் அன்புகூர்நது துதிபபதை யாருமஒபபவில்லை. கம்ஸனுடையஆளாகக் கன்றுமேய்த்த தராத்மாவினிடததில் வீண்அபிமானத்தினால் உலகமெல்லாவற்றையும் நீஎப்படிச்சமமததலாம? பாரதனே! மேலும உன்னுடையஇந்தப்புத்தி தன்னிலைக்குவராது. நீ குலிங்கசகுனியைபபோலென்று

நானே முன்னம்சொல்லியிருக்கிறேன். பீஷ்மா! குலிங்கசகுனி யென்பது இமயமலையின் பின்புறத்திலிருக்கிறது. அதனிடத்தில் எபபோதும் செய்கைக்குமாறுன சொற்களே கேட்கப்படுகின்றன. அது தான் அதிகஸா ஹஸம்செய்துகொண்டிருப்பதை நிணயாமல் 'ஸாஹஸஞ்செய்யாதே' என்று எபபோதும்கூறுகிறது. பீஷ்மா! அற்பப்பிராணியான அந்தப்பறவை இரைதின்னும் சிங்கத்தின்வாயி லிருந்து பற்சந்திலகப்பட்டு வெளியில்தெரியும் மாம்ஸத்துண்டை இழுக்கிறது. பீஷ்மா! சிங்கம ஒபபியிருபபதனல் அதுஜீவிக்கிற தென்பது நிச்சயம். பாபிஷ்டனே! அதுபோலத்தான் நீயுமஎபபோ தும் சொற்களைச்சொல்லுகிறாய். பீஷ்மா! அரசர்களிஷ்டப்படுவத னல் நீ உயிரோடிருக்கிறயென்பது திண்ணம். உலகதிலுல் வெறுக் கத்தக்க செய்கைகளையுடையவன் உன்னபபோல வேறொருவனு மில்லை" என்றான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! சேதிராஜனுடைய அநதக்கடுஞ்சொல் லைக்கேட்டு அந்தபபீஷ்மர் அவன்கேட்டிருக்க, "இவ்வரசர்கள் இஷ் டப்படுவதனலல்லவோ நான்ஜீவிக்கிறேனும்! நான் இவ்வரசர்களைத் துரும்புக்குங்கூடச் சரியாக நினைக்கவில்லை" என்றுசொன்னார். இவ் வாறு பீஷ்மர்சொன்னவுடன் அஙகிருநத அரசர்கள்கூவினர்கள். அவர்களிற்சிலர் ஸநதோஷித்தனர். சிலர் பீஷ்மரையிகழ்ந்தனர். சிறந்த வில்லாளிகளாகிய சிலர் பீஷ்மருடைய அநதச்சொலலைக் கேட்டு, "பாபியும் கர்வியும் வயதுசென்றவனுமான இந்தப்பீஷ்மனை நாம்பொறுக்கத்தகாது. அரசர்களே! இநதக் கெட்டபுத்தியுள்ள பீஷ்மன் யாகப்பசுபோலக் கொல்லப்படுவதுநலம; எல்லோரும் கோபித்து ஒன்றுசேர்ந்து கட்டைத்தனலினல இவனை எரித்தாலும் எரிக்கலாம்" என்றுகூறினர். இவ்வாறு அரசர்கள்சொன்னதைக் கேட்டபிறகு கௌரவர்களின்பிதாமகருமு அறிவில்சிறந்தவருமான பீஷ்மர் அரசர்களைநோக்கி, "சொல்லுக்குமறுமொழி சொலவதில் ஒருமுடிவையும நான்பார்க்கவில்லை. அரசர்காள்! நான்சொல்லப் போவதை முற்றிலும்கேளுங்கள். என்னை யாகபபசுவைபபோலக் கொல்லுவதையாவது கட்டைத்தீயினல்எரிபபதையாவது செய்யுங் கள். இந்தக்கால்முழுமையும் உங்கள்தலையில்வைத்தேன். இதோ கோவிந்தன் எங்களால்பூஜிக்கப்பெறாமல் பின்வாங்காமல் நிறகிறார். உங்களில் யாருக்கு இறக்க மனம்துடிக்கிறதோ அவன் இப்போதே சக்கரத்தையும் கதையையும்வந்தின கண்ணனை யுத்தத்திற்கழைக்க லாம். அவன் வீழ்த்தப்பட்டு யதுவம்சத்தவரான பகவானுடைய தேகத்திலேயே பிரவேசிக்கட்டும்" என்றார்.

அறுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலன் கிருஷ்ணனை யுத்தத்திற்கழைத்தபோது அவன் குற்றங்களைக் கிருஷ்ணன்எடுத்துரைக்கக் கேட்டு அரசர்கள்யுத்தத்தினின்றுவிலகியது.)

பெருமபாக்கமமுள்ளசேதிராஜன் பீஷ்மர் சொல்லக்கேட்டதும், வாஸுதேவருடன்போர்புரியக்கருதி வாஸுதேவரைநோக்கி, "ஓ! ஜனார்த்தன! உன்னையழைக்கிறேன். என்னுடன் சண்டை செய்; பாண்டவர்களெல்லாரையும் உன்னையும் இப்போதேகொல்லப் போகிறேன். கிருஷ்ண! பாண்டவர்கள் எவ்விதத்திலும் உன்னுடன்சேர்த்தே என்னால்கொல்லத்தகுந்தவர்கள். அவர்கள் அரசர் கனவிட்டு அரசனல்லாத உன்னை பூஜித்தனரன்றே? அரசனல்லாத வனும் தாஸனும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும பூஜைக்குத்தகாதவனுமாகிய உன்னைத் தகுந்தவனைபபோலச சிறுபிள்ளைத்தனமாகப் பூஜித்தபாண்டவர்கள் வதஞசெய்யதத்தக்கவர்களென்பதே என்கருத்து" என்றுசொன்னன். ராஜச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! 'பராக்ரமசாலியான அத்தச்சிசுபாலன் இவ்வாறுசொல்லிப் புலிபோல்இரைந்து எல்லாப்பிராணிகளும்பார்த்திருக்கையில் மிகக்கோபமுற்று எல்லா அரசர்களோடுங்கூட யுத்தஸந்நாஹஞ் செய்துகொண்டு தர்மராஜருடைய யாகத்தைக்கெடுக்கும் எண்ணத்துடன் விரைவாகச்சென்றன். அதன்பிறகு, கேசியைக்கொன்றவரும் பகைவரையழிப்பவருமாகிய கேசவர் சக்கரத்தையும் கதையையும் கையிலேநதிக்கொண்டு தாருகனென்னும்ரதியினால் கொடிகட்டி அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ரதங்களுள் உத்தமமான தமதுரதத்தினருகிற்சென்று பீஷ்மரால் கைகொடுக்கப்பெற்று அதன்மேலேறினர். கெட்டஸ்வபாவமுள்ள அத்தச்சிசுபாலனால் கோபம்மூட்டப்பட்ட அரசர்களனைவரையும் கிருஷ்ணபகவான் ஒற்றைத்தேராளியாக யுதத்தில்ஸந்நத்தர். அப்போது கருடக்கொடிகட்டினரதத்திலிருப்பவரும், உதயகாலஸூர்யனைப்போலத் தம்ஒளியினால் பிறருக்குத் தாபத்தையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு வில்லில்நாணேறிடுகிறவரும், உயர்ந்த புஷ்பரதத்திலிருக்கும் இரண்டாவதுமன்மதனைப்போன்றவரும், தாமரைமலர்போன்றகண்களையுடையவருமான கண்ணபிரானை அரசர்களனைவரும்கண்டனர். அவ்வாறு தம்பராக்ரமத்தினால் கொளுத்துகிறவர்போல ஸஞ்

சாகுமகணணுக்கணபு அரசாகள பரவசாகளாகக் கிருஷ்ணனுக்குத் தக்கமரியாதையைச்செய்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! கிறந்த கைளையுடையவரும் ஆஸ்ரச்ரேஷ்டர்களையழிப்பவரும் பகைவர்களானவீரர்களைக்கொல்லுகிறவருமாகிய அந்தயாதவவீரர் அவ்வாசர்களைநோக்கி இன்சொல்லாகச்சொல்லலானர். "அரசர்களே! நீங்களெல்லோரும் என்கட்டளையினல் அச்சமறறுச் சேனைகளுடன்செல்லுங்கள். தான்கெட்டஇந்தபபாவி உங்களையும் கெடுக்கலாகாது. இவன் எங்களுக்கு முறறிலும்பகைவன்; யாதவர்களை ஹிம்ஸைசெய்பவன்; யாதவகுலத்துபபெண்ணின்மகனுயிருந்தும் யாதவர்களிடத்திலேயே மிக்கபகைகொண்டாடுகிறன். அரசாகளே! கொடியசெய்கைக்காரனுகிய இவன் எனக்குஅதைடமகனுயிருந்தும நாம் பிராக்ஜ்யோதிஷ நகரத்திற்குச்சென்றதையறிந்து துவாரகையைக்கொளுத்தினன். முன்னே போஜராஜனுகிய உக்ரஸேனன் சைவதகமலையில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் யாதவர்களைவரையும அடித்தும சிறைபிடித்தும தன்னூருக்குத திருமபிசசென்றன். என்தந்தை அசுவமேதயாகத்துக்காக காவலாளிகளின்காபபுடன்விடுத்த குதிரையை யாகத்திற் கிடையூறுசெய்வதறகாக இந்தக்கொடுநினைவுள்ள இவன் 'கொண்டுபோனன். குறறமறற பபருவெண்ணுமயாதவனுடைய மனைவி தன்தேசத்திலிருந்து ஸௌவீரதேசத்துக்குபபோன போது அவள் இஷ்டபபடாமலிருந்தும தனது காமமயக்கத்தினல் அவளை எடுத்துக்கொண்டுபோனன். இவன் தனதுமாதலனுக்குத்தீங்கிழைப்பவனுக மாயையினுலமறறும விசாலனுடைய புதல்வியாகிய பத்ரையென்பவளை அவள் துயரபபடும்படி குருரர்களையும் அந்தகர்களையும்கொன்று அவர்களின் மனைவிகளையழவைத்துக் கருசதேசதரசனுக்காகக் கொண்டுபோனன். கெட்ட எண்ணமுள்ளஇவன் என்தந்தையினல்விரகபபட்டவளும் பதிவ்ரதையும் விசாலராஜன்பெண்ணுமான பதரையைப பரபரபபுடன் உள்ளேபிரவேசித்துஎடுத்தான். 'இவன் என்னைஜயிகக்கருதிக் கருசராஜாவுடன் ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு ஜராஸந்தனையடுத்து எனக்குஇன்னுதவற்றைச்செய்தான். அரசர்களே! அவற்றையெல்லாம் நான் எண்ணமுடியாது. இவ்வாறு' இவன் யாதவர்களுக்கு எல்லையில்லாததீங்குகள்செய்தவன். இவன் மிகக்கபடமாகவே நம்முடைய விஷயத்தில் அனேககார்யங்களைசெய்தான். 'இவனைக்கொல்லுவதற்குரியகுற்றங்கள் நூற்றை நாமபொறுபபோம்' என்று இவன் தாயாருக்கு நான் செய்த் கொடியசபதங்களினல் நான்கட்டுப்பட்டிருந்

தேன். அவ்வாறுகேவே இவணையழிபபதற்குரிய குற்றங்கள் நூறும் என்னல்பொறுக்கப்பட்டன. இவணைக்கொல்லுகிறகாலமாகிய இந்த ஸமயத்தில், நான்எவ்வகையிலும் பொறுக்கக்கூடாத பிழைகள் இரண்டுள்ளன. 'யாகதத்துக்கிடையூறுசெய்பவணைக் கொல்வேன்; பாண்டவர்களுக்கு விரோதியைகொல்வேன்' என்ற இரண்டுவகைநிச்சயம எனக்கு இருக்கிறது. அதை நான்எபபடிமாறறுவேன்? என்தநதையின்ஸஹோதரிக்காக மிகப்பெருநதுயரததை நான்பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நறகாலததிலுல இநதக்குறறம இபபோது எல்லாராஜாக்களின் முன்னிலையிலும நடநதிருககிறது. இபபோது என்விஷயததில் இவன் அளவுக்குமீறிசசெய்தஅக்ரமததை நீங்களே பார்க்கிறீர்களலலவா? நீஙகள்பாராமலிருக்குமபோது செய்தவறறையும் நீங்களே ஊஹித்துததெரிநதுகொளளலாம. எல்லாராஜாக்களும்நிரமபின ஸதலில இவன் காவததோடுசெய்த இநதவதத்திற்குரிய அக்ரமததைமட்டுமே நானபொறுக்கமுடியாது. இறபபதற்கு ஆசையுள்ள இநதமூடன் ருகமிணியின்மேல ஆசைகொண்டிருநதான். சூதரன் வேதமோதலபெறுதலபோல இவன் அநதஇஷ்டததைஅடையாமறபோனுன்" என்றார்.

அங்கே சேர்ந்திருநத அவவரசாகளணைவரும் இவ்வாறு சிசுபாலணைப்பற்றிய தூஷணையை கண்ணன் சொல்லக்கேடடனர். வாஸுதேவருடைய சொல்லைகேடடவுடன் சேதிராஜணையிகழ்நதனர். ரதத்தின்நடுவில் சேதிராஜன் கோபததோடு வில்லெடுதது அம்புகளைத் தொடுபபதைக்கேடடுப் பாரதது அரசர்களணைவரும் மிக்க பயமுறறு, சேதிராஜனைச் சேனைதலையில விடடுவிட்டு விரைந்துஓடினர். சிறநதபராக்கிரமமுள்ள சிசுபாலன் அநதக்கிருஷ்ணன் சொல்லைக்கேட்டு இரைசசலுளள அட்டஹாஸஞ்செய்து கிருஷ்ணணைபபார்த்து, "கிருஷ்ணு! ருக்மிணியை நான்முதலில்வரிதததாக ராஜஸபையில் விசேஷமாகச்சொலலியும் நீவெடகப்படாமலிருபப தேன்? மதுஸூதனு! உன்ணைவிட வேறுஎநதப்புருஷன் தன்மணைவியை வேறொருவன் முன்னுல்வரிதததாகஅறிந்து அதைசசான்றோரிடம் விளம்புவன். கிருஷ்ணு! உனக்கு என்விஷயத்தில் விசுவாஸமும் பொறுக்கவிருபபமமிருநதால பொறு. இல்லாவிட்டால் பொறுகே. நீ கோபமுறறாலும அனுக்ரஹமுறறாலும் உன்னுல் எனக்கு என்ன ஆகும்?" என்றான். ஜனமேஜயரே! அநதச் சிசுபாலன் அவ்வரசர்களணைவரும் கிருஷ்ணனுடைய மஹிமையினுலேயே வலிமையற்றுக் குதிரைகளோடும் காலாட்களோடும தேர்களோடும யாணை

களோடும் ஓடிப்போனதைக்கண்டு கோபத்தினாற் சிவந்தகண்களு டன் விட்டிற்பூச்சி தீயையெதிர்த்துபோவதுபோல ஒற்றைரதத்தி னாலேயே கிருஷ்ணனை எதிர்த்துச் சென்றான்.

அறுபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் யுத்தம்ஆரம்பித்தபோது உண் டானதூர்நிமித்தங்களையும் அவற்றின் லக்ஷணங்களை யும்பற்றி யுதிஷ்டிரருக்கு நாரதர் உரைத்தது.)

அப்போது புத்திமான்களிற சிறந்தவராகிய யுதிஷ்டிரர், சிசு பாலன் யுத்தத்திற்காக ஸன்னஹமசெய்துகொண்டிருந்ததைக்கண்டு, நாரதரிடம், "ஓ! மஹரிஷியே! ஆகாயத்திலும பூமியிலும எவ்விடத திலும் உங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமிலலை. இப்போது அசுரர் களின் நாசக்குறிபபாக பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் பலவகைகளான எந்த [1]உத்பாதங்களும் அபசகுனங்களும உண்டாகின்றனவோ அவ ற்றையெல்லாமபற்றி உம்மிடத்தில கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்று கேட்டார். இவ்வாறுகேட்ட சிறந்தபுத்திமானை தர்மராஜருக்குச சிறந்தஅறிவுள்ளவரும பெருமபுகழ்பெறறவருமான நாரதமுனிவர் எல்லாவற்றையும தெளிவாகச் சொல்லலானார்.

"குருச்ரேஷ்டனே! ஜ்யோதிஷசாஸ்திரம் கறறுணர்ந்தவன் கிர ஹங்களின் பராக்ரமத்தையும செல்லுமவழியையும சேருமிடத்தையும உச்சத்தையும [2]ஆரோஹணத்தையும் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துச செல்வதையும கிரணங்கள்சேருவதையும முயற்சியோடிருப்பதையும் நீலகுணத்தையும காணக்கூடிய கிரஹங்கள்காணபபடாதிருத்தலையும காணக்கூடாதவைகாணப்படுதலையும நீசமடைதலையும ஏற்றக்குறைவு களையும் நிறத்தையும் இடத்தையும் பலாபலங்களையும் முழுதும் பரீ க்ஷிக்கவேண்டும். இவ்வுலகத்தில தெய்விகமாக உண்டாக்கப்பட்ட உத்பாதங்கள் பூமியைச்சார்ந்தவை முதலிலும், ஆகாயத்தைச்சார்ந்த வை பிறகும் உண்டாகின்றன. ஸூர்யன் மேற்றிசையிலிருக்கும் போது எல்லாப்பொருள்களின் நிழலும் கிழக்கேதிரும்பாமலிருந் தால் தோல்விக்கு அஃது ஓர் அடையாளம். எப்போது கிராமங்களி லுள்ள [3]தலைமையான மரங்களின்நிழல் வெயிலில்லாமலிருக்கும

---

1 எரிகொள்ளி விழுதல் முதலிய அபசகுனங்கள்.

2 மேற்செல்லுகை; அல்லது அபிவிருத்தி.

3 மூலத்தில் 'சைத்யகாः' என்றிருக்கிறது.

போது) பிரதிபிம்பம்போலத் தெளிவாகக்காணப்படுகிறதோ அப் போது பெரிய அச்சதையறியவேண்டும. கிராமங்களின் தலைமை யானமரங்கள் இலைகள்உலர்ந்தும் இலைகளுமதளிர்களுமம (அகாலத் தில்) உதிர்ந்தும் துஷ்ராகள்கெட்டும போமாயின் அபபோது நாசத் தைச் சொலலவேண்டும. கிராமவிருக்ஷங்கள், செழித்தஇலைகளும தளிர்களுமுள்ளவையாகவும விருதியடைகிறவையாகவும காணப படுமாயின் அபபோது க்ஷேமத்திறகு ஸநதேஹமில்லை. பூவின் மேல்பூவும் காயின்மேல்காயும சேர்ந்துண்டாகுமாயின் அபபோது ராஜாவாயினும ராஜாவைபபோன்றவனுயினும மரணமடைவான். கார்காலம சரதகாலம பனிக்காலம வஸநதகாலம ஆகியஎல்லாக்காலங் களிலும அவவக்காலததிற்குரியவையல்லாத மலர்களும கனிகளும உண்டாகுமாயின் தேசததில கலக்கத்தைஉரைக்கவேண்டும். அகா லததில் நதிகளபெருகுவதும மஹாபயததிறகுகுறிபபாம். சிலாக் யமான மரமானது பூஜிகபபெறறதாயினும பெருததாயினும காறறி னல்முறிக்கவாவது பெயர்ககவாவது சாய்க்கவாவது படுமாயின் அகனிபயததையாவது வாயுபயததையாவது அறியவேண்டும. சிற ந்தமணிதனுவது அழிநதுபோவான். திசைகளெலலாம எரியுமா யின் ராஜாக்களுக்கு மாறுதல்கள்உண்டாகும. வெடடிந்த தள்ளப படடமரம சபதமசெய்யுமாயின் அதனுடன்கூட அநதராஜ்யமே விழுநதுபோகும. ஆதலால, மரத்தைவீழ்த்தலாகாது. மரத்தை ஒருவன்வெட்டுவிபபானுயின் அநதமரம அவன்மேல் அதற்காகக் கோபிக்கும. வெடடினவனுமு பெயர்ததவனுமம அமமரத்திறகுடை யவனுமம உடனேயழிவார். தேவதாவிகளிரஹங்கள விழுவதும மண்டபங்களிடிவதும மலைகள் அசைவதும தோலவிகளுறிகள். இர விவில வானவிலலைக்கண்டாலும அதனுலபெருமபயமுண்டு. பாதச்சே ஷ்டனே! ஆனல், அதைகளகண்டவனுக்குமடடும பயமுண்டாகுமே யன்றி மற்றவனுக்கு இராது. இரவில் வானவிலலைக்கண்டவன் உட னே அநதத்தேசதத்தை 'விடக்கடவன். 'எங்கே தேவதாவிக்ரஹங் கள் ஆடவும கூவவும நகைகளும கண்திறக்கவும கண்மூடவும்செய் கினறனவோ அந்தத்தேசத்தில கலகததைச் சொலலவேண்டும.' கற்களினின்றும நீர்க்கசிவுகளும மறறஎவ்வகையான மாறுதல்களும உண்டாகுமாயின் அவை பயததிற்குஅடையாளங்கள்; பெரியமனிதர் களாயினும பரிஜனங்களோடுகூடிய அரசனுயினும இறநதுபோவார் கள்; நகரத்தில் வியாதியாவது உண்டாகும; ராஜ்யத்திலும தேசத் திலும கலக்கங்களாவதுஉண்டாகும். தேவதைகளின் ஆலயங்களி

லும் ராஜாக்களின் ஆண்மணிகளிலும் பூஷணசாலிகளிலும் ஆயுத சாலிகளிலும் தேன்கட்டபடுமாயின் அபபோது அநதத்தேசமே மேலானபலவானால் அழிக்கப்படும். அநததேசதத்தில் திடீரென்று பயமுண்டாகுமென்றே சொல்லவேண்டும். மரத்திலிருநதும் யாணையின்தந்தத்திலுனியிலிருந்தும் காளைபாடின் கொமபிலிருநதும் சிவநதரதத்தம்பெருகுமாயின், மரதத்தில்பெருகுவதனால் தேசமபோவதும் யாணைத்தந்தத்திற் பெருகுவதனால் புரசுமாறுவதும மாட்டுக்கொம்பிற்பெருகுவதனால் பசுக்களுக்கும பிராமணாகளுகும நாசமுமுண்டாகுமென்று சொல்லலாம் ராஜாவே' ராஜாவின்குடை தரையில் விழுமாயின் அவ்வரசனும அவன்ராஜ்யமும உடனேயழிநதுவிடும். தேவாலயங்களிலும் ராஜகிருகங்களிலும யாணைகட்டுகிற இடங்களிலும வேறுபாடு காணப்படுமாயின் அநததேசத்திறகும ராஜாவுக்கும ஊருக்கும பீடையுண்டாகும். கொடிய 'அனலிருஷ்டிபயத்தையும் பெருமபஞசதையும சொல்லவேண்டும. தேவதாவிக்ரஹங்களின் கைகளஒடிவதனால கிருஹஸ்தகளுக்குப பயமுண்டாகும். (அவற்றின்) ஆயுதமஒடிநதால் ஸைனபதி இறபபனென்றறியவேண்டும். புதிதாகவநத தேவதாவிக்ரஹம ஆலமாதத்திறகுள் இடத்தில் நிலைபெறுத்தபபடாமற் போமாயின் அநநகரதத்தை ராஜாவிட்டுவிடுவான். பூமிவெடித்தாலும சபதமசெய்நாலும் இடிநதுவிழுநதாலும அநதத்தேசதது அரசன் இறப்பான். தேசமும்கெடும. ஏணீபதம, ஸர்பபம், டிண்டிபம, தீபயகம என்னும் பாம்புஜாதிகளைத் தவளை விழுங்குமாயின் அங்கே ராஜநாசம்உண்டாகும். அன்னமானது ஒன்றும்சேர்க்கபபடாமலும சமைக்கபபடாமலும் அதிகபபடுமாயின் அநதத்தேசத்தார் நோயுற்று இறநதுபோவார். அநத அன்னததை அவர்கள் புசியார். யுதிஷ்டிரா' (தடாகமுதலிய) ஜலாசயங்களில நீர்பொங்கினாலும, மாமமுதலிய ஸ்தாவரங்களில தண்ணீர்உண்டானாலும் அங்கிருநதுவெளிபபட்டாலும், பெண்கள் காலில்லாமலாவது மூன்றுகால்கள் இரண்டுதலைகள் நான்குகைகளோடுகூடவாவது இருக்கும்குழநதையபபெற்றாலும அந்தத தேசதத்திற்குத தோல்வியை 'ச்சொல்லவேண்டும். வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளும் பெண்களும் பசுக்களும் மற்றுமுள்ளபலஜாதிகளும இயறகைக்கு மாறுனஸந்ததிகளைப் பிரஸவித்தால் அந்தத்தேசதத்தில் தோல்வி நிச்சயம். நதியானது கலங்கின்ஜலமாக எதிர்நோக்கிசென்றாலும திசைகள் ஒளியில்லாமற்போனாலும் அவை தோல்விக்குறிகளாம். பாரதனே!

---

1 மழையின்மை.

இவையும் பூமியையும் ஆகாசத்தையும்சேர்ந்த மற்றுமுள்ள சகுனங்களும் கிருஷ்ணனிலேயே உண்டாகின்றன. பாரதனே! சந்திரஸூர்யர்கள், க்ரஹங்கள், நக்ஷத்திரங்கள், காற்று, நீர், நிலம் இவையனைத்தும கிருஷ்ணனிடமிருந்து உண்டானவை. எந்தத்தேசத்துக்குக் குறைவையாவது விருத்தியையாவது கிருஷ்ணன் செய்யவிரும்புகிறாரோ அந்தததேசத்தில அதற்குததக்க சகுனங்களே இவரேஉண்டுபண்ணுகிறார். அபபா! அந்தக்கிருஷ்ணன் இபபோது தமமாலுண்டான நிமித்தங்களாலேயே சேதிராஜனான சிசுபாலனுக்கு நாசம் வந்திருபபதைத்தெரிவிக்கிறார். ஸந்தேஹமில்லை. ராஜாவே! இதோ பூமி அசைகிறது. கெட்டகாற்றுவீசுகிறது. பருவமில்லாத காலதத்தில் ராஹு சந்திரனைபபிடிக்கிறான். இடிகளோடு எரிகொள்ளிகள் விழுகின்றன. இருள மிகுதியாகஉண்டாகிறது. சிசுபாலனையழிபபதற்காக இந்தக்கிருஷ்ணன் விருத்தியடைகிறார" என்றார். தேவரிஷியாகிய நாரதர் இவ்வாறுசொல்லி ஒய்ந்தார. புருஷஸிமமங்களான சிசுபாலனுக்குமு கிருஷ்ணனுக்குமு அந்தயுத்தம் நேரந்தபோது அவ்வரசர்கள பயங்கரமான அனேகம தூர்நிமித்தங்களைக் கண்டனர். பாரதரே! ராஜாவே! அபபோது அவ்விடத்தில் எலலாத்திசைகளிலும் நரிகள் காணபபடடு அமங்களகரமான அவறறின்,ஊளைகளும் கேட்கபபடடன. மாங்களும் காடுகளும மலைகளும் அடங்கின பூமியனைததும், சபதித்தது. அமாவாஸ்யையல்லாததினத்தில் மதயான்னத்தில் ஸூர்யனை ராஹு விழுங்கினன். வீரரே! எல்லாரத்னங்களாலும அலங்கரிக்கபபடட சிசுபாலன்கொடியின்மேல் கூர்மையான மூக்குள்ளகழுகு ஆகாயத்தினின்றும இறங்கி உட்கார்ந்தது. அந்தயுத்தம் நேரந்தபோது காடுகளிலும நாடுகளிலுமுள்ள மிருகங்களும பக்ஷிகளும அங்கே வேகமாக உத்ஸாஹததோடு சேர்ந்து பயங்கரமாகக்கூவின. கிருஷ்ணன் கோபித்தபோது பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் இவ்வகையான கொடிய தூர்நிமித்தங்கள் காணப்பட்டன.

எழுபதாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலவதம்.)

பிறகு சேதிதேசாதிபதியான சிசுபாலன், பெரியவில்லைநாணேறிட்டு ஹ்ருஷீகேசரான மதுஸூதனரை எதிர்த்துச்செல்லும்போது அவரைப்பார்த்து, "ஓ! மாதவா! எனக்கு நீ ஒரு சத்ருவே

யிருக்கிறாய். ஆகையால், இப்போது உன்னைக் கொன்றுவிட்டுப் பிறகு கடல்சூழ்ந்தபுவனியை ஆள்வேன். வாஸுதேவா! நான் உன்னோடு வெகுகாலமாகவிரும்பின இருதேர்ச் சண்டை எனது பாக்கியத்தினால் இப்போது எனக்குநேர்ந்திருக்கிறது. ஆ! ஆ!! இப்போது உன்னையும் பீஷ்மனையும் பாண்டவர்களையும்சேர்த்துக் கொல்லபோகிறேன்" என்றுசொன்னன். அந்தச்சிசுபாலன் இவ்வாறு சொல்லி, சாணைபிடிக்கபட்டுக் கூர்மையானமுனையுள்ள உக்ரமான பாணங்களினால் யுத்தத்தில் கிருஷ்ணனையடிததான். சேதிராஜனுடைய வில்லினின்றும் வெளிபபட்ட கழுகுஇறகுகள்கட்டபபட்ட அந்தஅமபுகள் அரவங்கள மலைபிற்பிரவேசிபபதுபோலக் கிருஷ்ணனிடத்தில் பிரவேசித்தன. அந்தசசிசுபாலன் பாணங்களையெடுப்பதற்கும் விடுபபதற்கும் இடையிலுள்ளகாலம் ஆகாயததில் ஸஞ்சரிக்கும் காற்றின்நடைபோல யாவர்க்கும புலப்படாமலிருந்தது. அம்புகளின் கோவைகளென்னும் நீர்த்தாரைகளைவர்ஷிக்கும் சேதிராஜனென்னும் மஹாமேகமானது மலையின்மேல் மேகம்வர்ஷிப்பது போலக் கிருஷ்ணன்மேற் பொழிநதது. வீரர்களாகிய சத்ருக்களையழிப்பவரும் சிறந்தகைகளையுடையவருமாகிய கிருஷ்ணன் உடனேதம் சார்ங்கமென்னும விலலில் அமபுதொடுததுக்கொண்டு ஸுநீதனை நோக்கி, "ஓ! சேதிராஜாவே! எனதுஉக்ரமான இநதபபெரியபாணம் சிறந்தவஜ்ராயுதம் மலையைபபிளப்பதுபோல உன்னைவிசைவாகப் பிளக்கதத்தக்கது" என்று சொன்னார். கோவிநதர் இவ்வாறு சொல்லும்போது சேதிராஜன் மறுபடியும அனேகமகூர்மையான அம்புகளைக் கிருஷ்ணனைக் குறிபபுவைத்து எய்தான். பராக்ரமசாலியான கிருஷ்ணன் அவன்பாணங்களாலடிக்கபபட்டு, தமதுசார்ங்கததை வளைத்துக் கூர்மையான பாணங்களை நூற்றுகணக்காகவும ஆயிரக்கணக்காகவும விடுத்தார். அநதச்சேதிராஜன் அநதபபாணங்களையும் அம்புகளைபபொழிநது துணிததுவிட்டு உடனே வேறு ஆறுபாணங்களினால் கிருஷ்ணனையும அடிததான். உலகத்திற்குத தாநதையான கிருஷ்ணன் உடனே அஸ்திரத்தைவிட்டார். சிறநதகைகளையுடைய சிசுபாலன் அநத அஸ்திரத்தை அஸ்திரதனாலேயே தடுத்தான். அதன்பிறகு பலமும பராக்ரமமுமுள்ள சிசுபாலன் கோபித்துத் தாழ்நத கணுக்களோடுகூடிய லக்ஷம்பாணங்களை வஸுதேவபுத்திரரான கிருஷ்ணனைச சுறறிலும்இறைத்துக் கர்ஜித்தான். பகைவர்களான வீரர்களைக்கொல்லுகிறவனான சிசுபாலன் கிருஷ்ணனைநோக்கி, மிக்க கோபத்துடன், "இப்போது என்பாணங்கள் யுத்தத்தில் உன்தேகத்

தைப் பிளக்கப்போகின்றன. உன்னையும் உனதுபுத்ரர்களையும் அமைச்சர்களையும் பராக்ரமசாலிகளான பாண்டவர்களையும் கொன்று சிறந்த புத்தியுள்ள ஜராஸந்தன், கம்ஸன், கேசி, நரகன் இவர்களுடைய கடனையும் அப்படியே தீர்த்துக்கொள்ளப போகிறேன்" என்று சொன்னன். இவ்வாறுசொல்லிக் கோபதனுற் சிவந்தகண்களையுடைய சிசுபாலன், நாற்புறங்களிலும பாணங்களைவர்ஷித்துக் கிருஷ்ணனை மறைத்தான். பிறகு கிருஷ்ணன் அஸ்திரத்தினுலேயே அனேகபாணங்களையும் அறுத்துப் பாணவர்ஷங்களினுல் சிசுபாலனையும மறைக்கதொடங்கினர். மஹாரதர்களான அவ்விரண்டுவீரர்களுமம மறைதுபோனதைக்கண்டு அவ்விருவரையும எல்லாப்பிராணிகளும், "நல்லது, நல்லது; இப்படிப்படடயுத்தம் இதற்குமுன் நாங்கள் கண்டதிலீல" என்று புகழ்ந்தன. பிறகு சிசுபாலன் மூன்று பாணங்களினுல கிருஷ்ணனை உடனே அடிததான்., கிருஷ்ணனும அந்தயுததத்தில ஐநதுபாணங்களினுல் சிசுபாலனை அடித்தார். பலசாலியான கிருஷ்ணன் மறுபடியும எழுபதுபாணங்களினுல் சிசுபாலனைஅடித்தார். கிருஷ்ணனுல் அதிகமாக அடிக்கப்பட்ட சிசுபாலன் கோபம்மேற்கொண்டு கூரமையான பாணங்களினுல கிருஷ்ணனை மார்பிலடித்தான். அவன் மறுபடியும ஸமயமபார்த்து மூன்று பாணங்களினுல கிருஷ்ணனையடிததுக் காயித்தான். பிறகு மிகக் கொடியயுத்தத்தை அவ்விருவரும வேகமாகச்செய்தனர். அப்போது யுத்தத்தில் அவ்விருவரும நகங்களால புலிகள்போலவும் தநதங்களினுல் மஹாகஜங்கள் போலவும் கோரபபற்களினுல் சிங்கங்கள்போலவும் கால்களினுல கோழிகள்போலவும கூர்மையான பாணங்களினுல் ஒருவரையொருவர் பிளநதனர்; அப்போது கோபித்து மிகச் சிறந்தசரமாரியைப் பொழிந்தனர். அவஷீரண்டு புருஷச்ரேஷ்டர்களும் பாணங்களாலேயே பாணங்களைத்துணித்து மனிதர்களுக்கு முடியாத பயங்கரமான அஸ்த்ரயுத்தத்தைச் செய்தனர். பராக்ரமசாலியான சிசுபாலன் ஆக்னேயாஸ்த்ரத்தையிடுததான். கிருஷ்ணன் உடனே அதைவாருணஸ்த்ரதினுல் அழித்தார். சிசுபாலன் உடனே குபேராஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்தான். ஜகத்பிரபுவான கண்ணன் அதைக் குபேராஸ்த்ரத்தினுலேயே விரைவாகஅழிததார. பிறகு காலத்தினுல் மதிதப்பின சிசுபாலன் கோபித்து யமாஸ்த்ரதைப்பிரயோகித்தான். கிருஷ்ணன் யமாஸ்த்ரத்தினுலேயே யமாஸ்த்ரத்தையடித்தார். கிருஷ்ணபகவான் கந்தாவாஸ்த்ரத்தினுல் கநதர்வாஸ்த்ரத்தையும், மானவாஸ்த்ரத்தினுல் மானவாஸ்த்ரத்தையும், வாயவ்யா

த்ஸ்த்ரத்திஞல் வாயவ்யாஸ்த்ரத்தையும், ரௌத்ராஸ்த்ரத்திஞல்ரௌத் ராஸ்த்ரத்தையும், ஐந்த்ராஸ்த்ரத்திஞல் ஐந்த்ராஸ்த்ரத்தையும், வை ஷ்ணவாஸ்த்ரத்திஞல் வைஷ்ணவாஸ்த்ரத்தையும் அடித்தார். மஹா பலசாலியான அவர்கள் இவ்வாறு அஸ்த்ரங்களைப்பிரயோகித்து யுத் தஞ்செய்தனர். பலசாலியான சிசுபாலன் பிறகு யுத்தத்தில் மாயை யையுண்டாக்கி, கதாயுதங்கள், முஸலங்கள், சக்தியாயுதங்கள், தோமரங்கள், அமபுகள், கோடாலிகள், முசுண்டிகள் இவற்றைக் கிருஷ்ணன்மேற் பொழிந்தான். கேசியைக்கொன்றவராகிய கிரு ஷ்ணபகவான் அவற்றையெல்லாம் வீணாகாதஅஸ்த்ரத்திஞல் அழித் தார். யுத்தத்தில் சேதிராஜன் மிகக்கொடியகல்மழைபொழிந்தான். பிரபுவானவர் கோபித்து அதை வஜ்ராஸ்த்ரத்திஞல் பொடிசெய்தார். அதன்பிறகு சேதிராஜன பயங்கரமான ஜலவாஷ்டதைப பொழிந் தான். கிருஷ்ணபகவான் வாயவ்யாஸ்திரதிஞல் அதை நூறுகூரு க்கி விலக்கிவிட்டார். மஹாரதரானகிருஷ்ணன் சிசுபாலனுடைய மாயைகளெலலாவற்றையுமஅடித்துச் சறறுநேரம அவனுடன் ஸம யுத்தம்செய்தார். தமகோஷன்மகனன அந்தச்சேதிராஜன் பாண யுத்தஞ்செய்துகொண்டே கிருஷ்ணரைபபயமுறுத்தி, "இபபோது என்பாணங்கள் கிருஷ்ணரைக் கிருஷ்ணனுயில்லாமற்செய்யட்டும்" என்று துணிவாகச்சொன்னன். துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும சிறந்த வீரனுமானசிசுபாலன் இவ்வாறுசொல்லிக் கிருஷ்ணன்மேல் உக்ர மான சரமாரிபொழிந்தான். ஒரு நொடிநேரத்தில் பாணங்களினு லறுக்கப்பட்ட அங்கங்களையுடைய கண்ணபிரான் மதயானையானது மதஜலத்தைப்பெருக்குவதுபோல ரக்தத்தைபபெருக்கினர். மஹாத் மாவானகிருஷ்ணனுடையஸாரதியும் ரதமும மலைகள்போன்ற குதிரை களும் பாணங்களால் மறைக்கபபட்டுக் காணப்படாமற் போயின. கிருஷ்ணன் அந்தநிலைமையிலிருந்ததைக்கண்டு பிராணிகள்கதறின. அப்போது தாருகனென்னுஸ்ாரதி யாதவசரேஷ்டரானகிருஷ்ணரை நோக்கி, "மாதவரே! இப்படிபபட்டசண்டையை இதற்குமுன் நான் கண்டதில்லை. உமது பிரபாவத்திஞல் நிற்கலாமென்றுநிற்கி றேன். ஜனார்த்தனரே! இல்லாவிட்டால் என்உயிர்நில்லாது. கோவிந் தரே! ஆதலால், நன்றுகஆராய்ந்து உடனே இவ்வீவதஞ்செய்யக் கடவீர்" என்றான். இவ்வாறு ஸாரதியினுற்சொல்லபபட்டகேசவர், (அவனைநோக்கி,) "இவன் முன்னே தேவர்களுக்குச்சத்துருவும் வரம்பெற்றதனுல்கர்வமடைந்தவனும அதிகபலசாலியுமான ஹிரண்ய கசிபுவைனும் அஸுரனுகஇருந்தான். பிறகு அதிகப்பராக்ரமசாலி

யான ராவணனென்னும ராக்ஷஸனாகபபிறந்தான். அநதபபலத்தின் வன்மையினாலேதான் என்பலத்தை மதிக்கவிலலை. இந்தத்துராத்மாவுக்கு ஒவ்வொருகாலததிலும நானே யமனாயிருபபவன். ஸாரதியே! ஆதலால, அச்சபபடவேண்டாம." நானிருக்குமபோது இவனொன்றுமிலலை" என்றுசொன்னா. கருடக்கொடியையுடையவரான் கிருஷ்ணபகவான் இவ்வாறுசொலலிக் கர்ஜித்துப பாஞசஜன்யமென்னுமமஹாசங்கத்தைஊதி மயங்கச்செய்து தமது திவயமானசகராயுததை எடுததார். சக்ராயுததினால யுத்ததில் ஸுநீதனுடைய சிரததையறுததார். சிறநதகைகளையுடையசிசுபாலன் வஜ்ராயுதத்தினாலடிக்கபபட்டமலைபோல வீழ்நதான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! உடனே ஆகாயத்திலிருநது ஸூர்யன்உதயமாவதுபோலச் சேதிராஜனுடையதேகத்திலிருநது கிளமபின சிறநதஒளியை அரசர்கள் கண்டனர். ராஜாவே! அநதச்சிறநதஒளியானது அப்போது உலகங்களால்நமஸ்கரிக்கபபெற்றவரும் தாமரைக்கண்ணருமாகிய கிருஷ்ணனை வநதனஞ்செய்து அவருக்குட்பிரவேசித்தது. அநதஒளி சிறநதகைகளையுடைய புருஷோததமரிடம பிரவேசித்ததைக்கண்டு அரசர்களனைவரும ஆசசரியமெனறுநினைத்தனா. கிருஷ்ணனால் சிசுபாலன்கொல்லபபட்டபோது மேகமிலலாமலே ஆகாயம மழைபெய்தது. ஜ்வலித்துக்கொண்டு இடிவிழுநதது. பூமி நடுங்கிறறு. சொலலுக்கெட்டாததான அநதக்காலத்தில் கிருஷ்ணனைக்கண்ட அரசர்களில் சிலர் ஒன்றுமபேசவில்லை மற்றுமசிலர் கோபித்துக்கைகளாற கைகளைப்பிசைநதனர். வேறுசிலர் கோபமேறகொண்டு பற்களால் உதடுகளைக்கடிததனர். சிலஅரசாகள் ரஹஸ்யமாகக் கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்தனர். சிலர் மிகக்கோபித்தவராகவும சிலர் மதயஸ்தராகவுமிருந்தனர் மஹரிஷிகள் மகிழ்நது துதித்துக்கொண்டு கிருஷ்ணனிடமசென்றனர். மஹாத்மாக்களானபிராம்மணர்களும் மஹாபலசாலிகளான ராஜாக்களுமாகிய அனைவரும் கிருஷ்ணனுடையபராக்ரமததைக்கண்டுஸநதோஷமாகச சிலாகிததனர். தேவகநதர்வக்கூடடங்களும பூமியிற பெயர்பெற்றஅரசர்களும மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தனர். இவ்வுலகத்தில க்ஷத்ரியர்களாகபபிறநத அஸுரக்கூட்டததாராகிய அல்பாயுஸுக்களான துராத்மாக்கள்மட்டும் கிருஷ்ணனைநிந்திததனர். பிரம்மதேவரைசசேர்நதவர்களும் மஹாதமாவானகிருஷ்ணனிடததில் மத்யஸ்தர்களுமான பிரம்மரிஷிகளும் ஸித்தர்களும கந்தர்வர்களும் நாகர்களும் சாரணர்களும் மங்களமானதேவகானங்களால் கிருஷ்ணனைத்துதிததனர்; பலவகை

யாகப் பாடிஆடினர்; மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனிடம் அன்புகூர்ந்து அவரிடம்வந்தனர். மஹரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் மஹாபலசாலிகளானபாண்டவர்களும் மகிழ்ந்து மிகுந்த அன்புடன் துதித்துக்கொண்டு கண்ணனிடம்சென்றனர். தர்மராஜா தம் ஸஹோதரர்களைப்பார்த்து, "தமகோஷன்மைந்தனும சூரனுமானசிசுபாலனுக்குச் சிறப்பாகத தேக ஸமஸ்காரமசெய்யுங்கள; காலதாமதமவேண்டாம" என்று கட்டளையிட்டார். தர்மபுதரர்சொன்னதைக்கேட்டவுடன் அவர்ஸஹோதரர்களும பரபரபபுடன் அவாகட டளையை அபபோதேநிறைவேறறினர். தர்மராஜர் கிருஷ்ணனுடையகட்டளையினுல் அரசர்களனைவரோடும்சேர்ந்து சிசுபாலன்புதனுகுச சேதிராஜ் யாபிஷேகஞ்செய்தார்.

எழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராஜஸூயயாகம் நடந்தவாலாறு.)

பிறகு, சிறந்தபுத்திசாலியான தர்மராஜருடைய யாகமானது இடையூறுகளும் பூஜையைபபற்றின கலகங்களுமஅடஙகி மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்கள் நிரம்பினதாக நடநதது. சிறநதகைகளையுடைய கிருஷ்ணபகவான் சார்ங்கததையும சக்கரத்தையும் கதையையும் ஏந்திக்கொண்டு அவ்வேள்வியை முடியும்வரையிறகாததார். அநதயஜ்ஞம நடக்குமபோது சிறநதவாக்குளள தர்க்கபரிஸங்கிகள் பிறர்பக்ஷங்களை ஜயிக்கக்கருதினவாகளாய் அனேகயுக்திவாதங்களைப பேசினர். ஜனமேஜயரே! உபேநதிரரான கிருஷ்ணனுக்காகவே ஸஹதேவனுல் நடத்தபபட்டதுபோன்ற அநத யாகத்தின் சிறந்தமுறையை அவ்வாசர்கள் கண்டனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அநதயாகததில் பிராமணர்கள் மிக்கவிருப்பத்துடன புண்யகதைகளைச சொல்லிக்கொண்டும் நாடகங்களையும நர்த்தனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டுமிருந்தனர். அநதயாகததில் ஒளியினுல் ஜ்வலிபபவைபோன்றவையும ஸூர்யனைப்போல்ப பிரகாசிபபவையுமான பொறபணமயங்களினுற் செய்யபபட்ட தோரணங்களைக் கண்டனர். நவக்ரஹங்களினுல ஆகாயம் விளங்குவதுபோல அநத யாகபூமியானது அநதத தோரணங்களினுல் விளங்கிறது. படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் விளையாட்டுப் பொருள்களும் குடங்களும் பாண

களும சாலகளும கலயங்களும ரத்னமயமாகவும் மிகுதியாகவு மிருக்கக்கண்டனர். அரசர்கள் அங்கே பொன்னல்லாதொன்றை யும காணவிலலை. பலவகையான இனியஉணவுகளைபபுசிதது ஸந் தோஷபபடும் மஹாதமாகளான பிராமமணர்களின் (குரல்) இடை விடாமல் அங்கே கேட்கபபட்டது. 'பரிமாறவேண்டுமம, பரிமாற வேண்டுமம' என்றும், 'புசிகவேணடும், புசிகவேண்டுமம' என் றும இவ்வகையான பேசசுகளே எபபோதும அங்கே கேட்கப் படடன. அநதமஹாயாகத்தில் ராஜாவின் வேலைக்காரர்கள பலவகை ருசியுள்ள சிதரானனங்களையும பக்ஷணங்களையும இனியபானங்களை யும பிராமமணாகளுக்கு எகாலமும அளிததனர். ஒவவொரு நாளும லக்ஷமபிராமமணர்கள் புஜிததறகடையாளமாக வறபடுத தபபட்ட சங்கம்ஊதபபடடது. ஜனமேஜயரே! அநதச சங்கி னுடைய பெருமசபதம அடிகக்டி கேடகபபடடது; அதைககேடட வர்கள் ஆசசரியமடைநதனர். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு ஸநதோ ஷமும போஜனதிருபதியுமுளள ஜனஙகள்நிரமபின யாகம்நடநத போது குன்றுகளுகொபபான அனேகம அன்னக்குவியல்களையும தயிர்வாய்க்கால்களையும நெய்மமடுக்களையும ஜனஙகள கண்டனர். ஜனமேஜயரே! தர்மபுதரரின் அமமஹாயாகததில் அனேக தேச ஙகளடஙகின ஜம்புத்தீவு முழுமையும ஒரிடததிற் சோநததாகக் காணபபடடது. அநதராஜாவின் மஹாயாகதில அனேகமாயிரம அரசர்கள தங்கள வேலைகாராகளைக்கொண்டு தனங்களையெடுத் துக்கொண்டு பலதேசங்களிலிருநது வநதனர். அரசாகள் பூமாலை களசூடித் துலக்கபபடட ரத்னகுண்டலங்களையணிநது நூறறுக் கணக்காகவும ஆயிரக்கணக்காகவுமுள்ள பிராமமணர்களுக்குபபரி மாறினர். ராஜாக்கள்புஜிக்கததகுநத பலவகை அன்னங்களையும பானங்களையும [1]லேஹ்யஙகளையும அவவுரசர்கள பிராமமணர்களுக் களித்தனர். பலவகைபபக்ஷணங்களையும இனியமலாகளையும் கனி களையும வெல்லங்களையும் நல்லதேன்களையும் அவர்கள் பிராம்மணர் களுக்கு அளித்தனர். பலதேசங்களிலிருநதுவநத பிராம்மணர்க ளனைவரும் அந்தயாகத்தில இவற்றையெலலாம் ஸநதோஷமாகப் புஜித்து எபபோதும மிகுநத திருபதியையடைநதிருநதனர். இவ் வாறு தனங்களும் தான்யங்களும மிகுதியாகநிரமபி ஜனங்கள்ஸந தோஷமாயிருநத அந்தயாகசாலையைக்கண்டு அரசர்கள் மிக்க ஆச் சரியத்தையடைநதனர். தர்மராஜருடைய ராஜஸூய மஹாயாகத்

[1] நக்கிச் சாப்பிடத்தக்கவை.

தில ரிதவிக்குக்களனைவரும சாஸதிரபபடி அகனிகளை வளர்தது முறைதவறாமல் ஹோமங்களைச் செய்தனர். வியாஸர் தௌமியர் முதலான பதினாறு ரித்விக்குக்கள் தர்மராஜருடைய அந்த மஹா யாகத்தில் தம்தம காரியங்களை விதிபபடிசெய்தனர். அந்தயாக ஸதஸில் ஆறுவேதாங்கங்களுந தெரியாதவனுமமிகுதியான கேள் வியில்லாதவனும நியமநதவறினவனும பிறருக்குக் கற்பிக்கத்தகா தவனும பாவமுள்ளவனும் திறமையிலலாதவனுமான பிராமணன் யாருமிருக்கவில்லை. அங்கே லோபியும தரிததிரனுமில்லை. பசி த்தவனும் துன்பபபடடவனும இழிவானவனுமானமனிதன் எவ னுமில்லை. சிறநதபராக்ரமசாலியான ஸஹதேவன் தாமராஜருடைய கட்டளையினால் போஜனமவேண்டினவாகளுக்கு எபபோதும் போஜ னமபோடுவிததான். அகனிகாரியங்களில் ஸமாததர்களும் சாஸ் திரங்களையே கண்களாகவுடையவர்களுமான ரிதவிக்குக்கள ஒவ வொருநாளும எல்லாக்காரியங்களையுமசெய்தனர். வேதங்களும சாஸ்திரங்களுமதெரிநத பிராமமணர்கள் எலலாவிடங்களிலும வாதங் கள்செய்தனர். வாதமமுடிநதபோது எலலாரும அமமஹாயாகத் தில ஸநதோஷமாகஇருநதனர். வேதஸமபன்னர்களான தேவர்கள் பிராம்மணர்கள் மஹரிஷிகளோடுகூடிய அநதயாகவேதிகையானது நக்ஷததிரங்கள்நிரமபின மாசற்ற ஆகாயம்போலவிளங்கிற்று. சில பிராம்மணசரேஷ்டர்கள் தங்கள் கல்விததிறமையைக் காண்பிபபதற காகவும் மறறுமசிலர் தாக்கஞசெய்வதறகாகவும வேறுசிலர் கல்வி விருப்பததினாலும சிலர்யாகததைபபார்க்கும்விருப்பத்தினாலும் சிலர் பராக்ரமசாலியான தாமராஜாவினிடததிலுள்ள பயத்தினாலும வநத னர். யாகம் செய்விபபவாகளாக வநதபிராமமணர்களனைவரும் தாம தாம யாகஞசெய்து அவபிருதஸ்நானஞ்செய்தவர்கள். சிறந்தபராக் ரமசாலியான ஸஹதேவன் யாகததின் அழகுக்காக எல்லாரத்னங்க ளும் இழைககபபட்ட பொன்யூபஸ்தம்பங்களைச் செய்வித்தான். பொற்பனைமரங்களாற்செய்த தோரணங்களை ஜனங்கள் அங்கேகண்ட னர். அநதயாகபூமி அநதத்தோரணங்களால் ஆகாயம் கிரஹங்க ளால்விளங்குவதுபோலவிளங்கிற்று. அநதஸதஸானது பழகின திசை யானைகள்போலவும் ஆதித்யர்கள்போலவும ஒளியுள்ள அநதத்தோர ணங்கள் எல்லாத்திசைகளிலும்வைக்கப்பட்டதனாலும், கிரீடங்களைத் தரித்தஅரசர்கள் இருநததனாலும் சோபித்தது. சிறந்தபுத்திசாலி யும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜருடைய ராஜஸூயமஹாயாகம், தேவலோகத்திலுள்ளதேவர்களும யக்ஷர்களும் நாகர்களும் தேவ

லோகத்திலும் மானிடலோகத்திலுமுள்ள வித்யாதரர்களும் நிரம்பியிருந்ததனால், மிகவிளக்கிறது; கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்ஸுகளும் தேவர்களும் முனிவர்களும் யக்ஷர்களுமிருந்ததனால இரண்டாவது தெய்வலோகம் போலவிளங்கிறது; கிம்புருஷ கின்னரர்களின்லங்கித்திலும் சிறப்புற்றிருந்தது. அங்கே நாரதர் பாடினர். சிறந்த ஒளியுள்ள தும்புரு விசுவாவஸு சித்ரஸேனன்முதலான லங்கீதவித்வான்களானதேவர்கள் யாகசார்யங்களினிடையில (பாடி) அங்குள்ளவர்களை ஸந்தோஷிக்கசெய்தனர். பாடுபதற்கினியஅழகுள்ளவர்களான அப்ஸரஸ்ஸுகளனைவரும ஒவ்வொருநாளும் கிரியைகளின் இடையில் பாடினர்; ஆடினர். வியாகரணசாஸ்திரங்கள்தெரிந்தவர்கள் ஒவ்வொருநாளும கிரியைகளின்இடையில் இதிஹாஸங்களையும புராணங்களையும் கதைகளையும் முழுதும்உரைத்தனர. பேரிகைகள், முரசுகள், மடடுகங்கள், கோமுகங்கள், கொம்புகள், புல்லாங்குழல்கள், சங்குகள், வீணைகள் இவை ஆயிரக்கணக்காகக் கேட்கபபட்டன. இவவுலகத்திலுள்ளபிராமமணர்களனைவரும க்ஷத்ரியவைசிய சூத்ரர்முதலானவர்களும் மிலேசசர்களனைவரும முதலிடைகடைவர்ணங்களைச் சோந்த ஸங்கரஜாதிகளெலலாரும அங்கேவநதனர். பலதேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார்களும் வநதிருந்ததனல் இவ்வுலகமே யுதிஷ்டிரா கிருஹ்நதில (வநது) நிரம்பினதுபோலிருந்தது. பீஷ்மரும தரோணரும துரியோதனன் முதலான கௌரவர்களும யாதவாகளும் பாஞ்சாலாகளனைவரும அநதயாகத்தில் அடிமைகள் போல எலலாவேலைகளையும செய்தனர். சிறந்ததகைகளையுடைய ஜனமேஜயரே! இவ்வாறுநடநத சிறந்தபுததியுள்ள தர்மராஜருடைய அநதயாகமானது சநதிரனுடைய யாகம்போலவிளங்கிறது. தர்மராஜா வானவர் அநதயாகத்தில பிராமமணாகளுக்கு வஸ்திரங்களையும சால்வைகளையும் போர்வைகளையும் பொன்நாணயங்களையும் பொற்பாத்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும நிரமபக்கொடுத்தார். பாதச்ரேஷ்டரானதர்மராஜர் அநதயாகத்தில் அரசர்களால்கிடைத்த ரத்னங்களெல்லாவற்றையும் பிராமமணர்களுக்குஅளித்தனர்.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் யாகத்தைநிறைவேற்றி அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து யாகத் தில்வந்த வர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பித் துரியோத னன்முதலான பிராதாக்களோடுகூடச் சேர்ந்திருந்தது.)

ஜனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு தர்மராஜாவின் அந்தயாக மானது எல்லாக்ரியைகளும குறைவில்லாததாகவும் எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணுவதாகவும் பெரிய உத்ஸவமாகவும விளங்கிற்று; இடையூறுகள்நீங்கிச் செய்வதற்கெளிதும நிரம்பின தனங்களும்தானியங்களுமுள்ளதும அன்னமும்பக்ஷணங்களும் மிகுதியாகவுள்ளதும திருஷ்ணலை நன்றாகக் காபபாற்றபபட்டது மாக நடந்தது. அவ்வாறு ராஜஸூயமஹாயாகததை யுதிஷ்டி ரர் நிறைவேற்றினர். மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களுக்கு ஆயி ரம்கோடி திரவியங்களைக்கொடுத்தார். உலகத்தில் மற்றோர் அரசன் அந்தயாகம் செய்யமாட்டான். யாகத்தைச்செய்வித்தவர்கள் வேண் டினஎல்லாவற்றையும தனங்களையுமபெற்று எபபோதும் திருபதி யடைந்திருந்தனர். பிறகு பாண்டுபுத்ரான தர்மராஜர் யாகத்தின் முடிவில் அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து வியாஸரையும தௌமியரையும் வஸிஷ்டரையும நாரதமாமுனியையும ஸுமந்துவையும் ஜைமினியை யும் பைலரையும வைசம்பாயனரையும் யாஜ்ஞவல்க்யரையும் கபிலரை யும் கபாலரையும் கௌசிகரையும பூஜ்யர்களான மற்றுமுள்ள சிறந்த ரித்விக்குக்களையும பூஜித்து, "உங்களுடையஅனுக்ரஹத்தினல் இந்த ராஜஸூயமஹாயாகம் எனக்கு நிறைவேறிற்று. கிருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தினல் தான் என்எண்ணம் நிறைவேறிற்று" என்று சொன்னர். யஜ்ஞம முடிந்தபிறகு தேவச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணனை யும் பலராமரையும் பீஷ்மர்முதலான கௌரவச்ரேஷ்டரையும் தர்ம ராஜர் பூஜித்தார். தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர், அவபிருதஸ்நானஞ் செய்தபிறகு பூமிக்கதிபதிகளான க்ஷத்ரியர்களனைவரும் அருகில் வந்து, "தர்மந்தெரிந்தவரே! நீர் அபிஷிருத்தியடைந்திருபபது ஸந் தோஷம. ஸம்ராட்என்னும்ஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கிறீர். அஜ மீடவம்சத்தவரே!" அஜ்மீடவம்சத்தாரின்புகழ் உம்மால் பெருகச் செய்யப்பட்டது. அரசர்க்கரசே! இந்த ராஜஸூயயாகம் செய்த தனல் மிகப் பெரியதர்மத்தைச் செய்ததாகிறது. புருஷச்ரேஷ்டரே!

வேண்டினவை யெல்லாவற்றினும் நன்முகப் பூஜிக்கப்பெற்றோம்; விடைகேட்கிறோம். எங்கள்தேசங்களுக்குச் செல்வோம். அதற்கு அனுமதி கொடுக்கக்கடவீர்" என்று கேட்டனர். ராஜாக்கள்சொன்னதைக் கேட்டபிறகு தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர் அவ்வரசர்களுக்குத் தகுதியின்படி மரியாதைசெய்து தமது ஸோதரர்களனைவரையும்நோக்கி, "வீரர்களான இந்தஅரசர்களனைவரும் அன்புடன் நம்மிடமவரதிருக்கின்றனர். இவர்கள் என்னிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு தமதம்தேசங்களுக்குச செல்லுகின்றனர். இந்த உததமர்களான ராஜர்களைத் தேசததின்எல்லைவரையிற் பின்செல்லுங்கள். உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும" என்றுசொன்னர். தர்மத்தைச் செய்கிறவர்களாகிய பாண்டவர்கள, ஜ்யேஷ்டரான தர்மராஜர் சொல்லைக் கேட்டு அவ்வரசர்களனைவரையும் ஒவ்வொருவராக அவரவர்க்குத் தக்கபடி பின்சென்றனர். பராக்ரமசாலியான திருஷ்டத்யும்னன் பரபரபுடன் விராடன் பின்சென்றன். தனஞ்சயன் மஹாத்மாவும் மஹாரதனுமான த்ருபதனை அனுஸரிததான். பீஷ்மரையும த்ருதராஷ்டிரனையும் மஹாபலசாலியான பீமஸேனன் பின்தொடர்ந்தான். வீரரானத்ரோணரையும அசுவத்தாமாவையும் யுததங்களில்தலைவனான ஸஹதேவன் பின்சென்றன். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸுபலனையும் அவன் புத்திரர்களையும் நகுலன் பின்சென்றன். கூஷ்தரியச்ரேஷ்டர்களான த்ரௌபதியின் புததிரர்களும் ஸுபத்ரையின் புத்திரனான அபிமன்யுவும் மஹாரதர்களான மலிநாட்டரசர்களையும் மற்றுமுள்ள கூஷத்திரியர்களையும் பின்சென்றனர். ஆயிரக்கணக்கான பிராம்மணர்களெல்லாரும் இவ்வாறே நன்முகப்பூஜிக்கபபெற்றுச் சென்றனர். ராஜச்ரேஷ்டர்களும் பிராமமணர்களுமனைவரும் சென்றபிறகு சிறந்த மஹிமையுள்ள வாஸுதேவர் யுதிஷ்டிரனைநோக்கி, "கௌரவச்ரேஷ்டரே! நான் உம்மிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். துவாரகைக்குச் செல்வேன். யாகங்களிற்சிறநத ராஜஸூயயாகததை நீர்நிறைவேற்றினதில் சநதோஷம்" என்றுசொன்னர். இவ்வாறுசொல்லபபெற்ற தர்மராஜர் ஜனர்த்தனரைநோக்கி, "ஓ! கோவிந்தா! இந்தச் சிறந்தயாகத்தை நான் நிறைவேறபபெற்றது உமதுஅனுக்ரஹத்தினலேதான். கூஷத்திரியர்களனைவரும சிறநதகாணிக்கைகளை யெடுத்துக்கொண்டு என்னியேயடைநது எனக்குட்பட்டிருந்ததும் உம்முடைய அனுக்ரஹத்தினலேதான். குற்றமற்றவரே! நீர்செல்வதைபபற்றி என்வாக்கானது எவ்வாறுவிடைகொடுக்கும? வீரரே! உம்மைவிட்டு ஒருகாலும் நான் ஸுகமடைவதில்லையே. ஆனல் நீர் துவா

ரகாபுரிக்குச் செல்வதும் இன்றியமையாததுதான்" என்றுசொன்னார். தர்மாத்மாவும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான கிருஷ்ணன் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்று அன்புகூர்ந்து யுதிஷ்டிரருடன்கூடவே குந்தியிடம்சென்று, "அத்தையே! உன்புத்திரர்கள் இப்போது ஸாம்ராஜ்யமென்னும் பதத்தைபபெற்றனர்; ஜயத்தையும் தனத்தையும் அடைந்தனர். அதனால் நீ ஸந்தோஷத்தையடையக்கடவாய். உன்னுல்விடை கொடுக்கபபெற்று நான் துவாரகைக்குப்போக விரும்புகிறேன்" என்றுசொன்னர். பிறகு கிருஷ்ணன் ஸுபத்ரையையும் த்ரௌபதியையும்கண்டு பிரியம்பாராட்டினர். யுதிஷ்டிரருடன்கூடவே அந்த அந்தப்புரதிலிருந்து புறபபட்டு ஸ்நானஜபங்களைச்செய்து பிராம்மணர்களைக்கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்தார். பிறகு சிறந்த கைகளையுடைய தாருகனென்னும்ஸாரதி மேகத்தின் வடிவம்போல விளங்குவதும் சுன்றாகு அலங்கரிகபபட்டதுமான தேரைப்பூட்டிக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தான். சிறந்தமனமுள்ள தாமரைக்கண்ணர் சிறந்த கருடக்கொடியோடிவந்த ரதத்தைக்கண்டு பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அதன்மேலேறித் துவாரகாநகரத்திற்குப புறபபட்டார். தர்மராஜாவும் ராஜலக்ஷ்மிபொருந்தினவருமான யுதிஷ்டிரர் தம்பிமாருடன் கூடச் சிறந்தவலிமையுள்ள கிருஷ்ணனைக் கால்நடையாகப பின்சென்றார். தாமரைக்கண்ணராகிய கண்ணன் சிறந்ததேரைச் சிறிதுநேரம நிறுத்திக்கொண்டு குந்திபுத்ரான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, "அரசே! நீர் எப்போதும் ஜாக்ரதையாயிருந்துகொண்டு பிரஜைகளைக் காக்கக் கடவீர். பிராணிகள் மேகத்தையும் பறவைகள் பெருமரத்தையும் தேவர்கள் இந்திரனையும் போல உறவினர் உம்மை அடித்திருக்கக்கடவர்" என்றுசொன்னர். கிருஷ்ணனும் யுதிஷ்டிரரும் ஒருவரோடொருவர் இவ்வாறு ஸமபாஷணைசெய்துகொண்டபிறகு ஒருவரிடத்திதொருவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்தமகிருஹங்களை நோக்கிச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! யாதவச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் துவாரகைக்குச் சென்றபோது ராஜாவாகிய்துரியோதனன் [1]ஒருவனும் ஸுபலன்மகனான சகுனியும் ஸுதனுக்கும் ராதைக்கும்புத்ரனான கர்ணனும் துச்சாஸனன் முதலியோரும், விரும்பத்தக்க சிறப்புக்கள் எல்லாவற்றினாலும் நிரம்பப் பூஜிக்கப்பெற்று அந்தத்திவ்யஸபையில் பாண்டவர்களுடன் இருந்தனர்.

சிசுபாலவதபர்வம் முற்றிற்று.

---

[1] ஏகோதுர்யோதனஃ என்ற பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

எழுபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

தீயூதபர்வம்.

(வியாஸர்விடைகேட்டுக்கொண்டுசென்றபிறகு தர்மராஜர் புரப்பாவேசஞ்செய்தது.)

சிறந்தவில்லாளிகளான பாண்டவர்கள ராஜாக்களைப பின் சென்றபிறகு பாண்டவர்களில் மூத்தவரும் தர்மராஜருமாகிய யுதிஷ்டிரரிடம் வந்தனர். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மபுத்திரர் ஸஹோதரர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் விடைகொடுத்தனுபபினர. வியாஸர் தம்சிஷ்யர்களால் சூழபபெற்றவராய்த, தர்மராஜர்எதிரில்வந்தார். ஸஹோதரர்களாற்சூழபபட்ட அந்தத்தர்மராஜரும் ஆஸனத்திலிருந்து விரைவாகஎதிர்கொண்டுசென்று பாத்யத்தையும ஆஸனத்தையும்அளிததுத தமது பிதாமகரானவியாஸரைப பூஜித்தார். வியாஸபகவான் பொன்மயமான சிறந்த ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து தர்மபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரையும் 'உட்காரலாம' என்றுசொன்னர். பலவிஷயங்களைபபற்றியும் பேசுவதில் ஸமர்த்தரான வியாஸபகவான், ஸஹோதரர்களாற்சூழபபட்டு உட்கார்ந்திருந்த தர்மராஜரைநோக்கி, "ஓ! குந்திபுத்திரனே! பெறுதற்கரிதான ஸாமராஜ்யமென்னும் ஸ்தானத்தைப்பெற்று நீ விருத்தியடைவது நல்லகாலம. குருவம்சத்தை வஹிப்பவனே! கௌரவர்களெல்லாரும் உன்னல் சிறபபிக்கப்பெற்றனர். ராஜனே! நான் பூஜிக்கபபெறறேன். உன்னிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு செல்வேன்" என்றுசொன்னர். வியாஸரால் இவ்வாறு சொல்லப்பெற்ற தர்மபுத்திரரானயுதிஷ்டிரா தமது பிதாமகரை அபிவாதனஞ்செய்து கால்களைபபிடித்துக்கொண்டு, "மனிதர்களிற்சிறந்தவரே! யாராலும்தீர்ப்பதற்கரிதான ஒருஸந்தேஹம் எனக்குண்டாயிருக்கிறது. பிராம்மணச்ரேஷ்டரே! அதற்கு (நிச்சயம்) கூறுவதற்கு உம்மைவிட வேறுயாருமில்லை. பிதாமஹரே! திவ்யம் ஆந்தரிக்ஷம பார்த்திவம் (பூமியிலுண்டானது) என்றுமூன்றுவகை உத்பாதங்களைப் பகவானுனை நாரதமுனிவர் சொல்லியிருக்கிறர். அவற்றிற்கு மிகப்பெரியபயன் விளைவதுண்டம். சிசுபாலனிறந்ததனல் அந்தபபெரியஉத்பாதபயமானது அடங்கிற்று?" என்றுகேட்டார். பராசரபுத்ரரும் ஸமர்த்தரும் கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்று பெயர்பெற்றவருமான வியாஸர் தர்மராஜருடைய சொல்லைக்கேட்டுப் பின்வருமாறு மறுமொழிகூறலானர்:—"ராஜனே! பதின்மூன்றுவருஷங்கள்வரை

யில் தர்மிமித்தங்களின்பலன் பெரிதாயிருக்கும. மனிதர்க்கதிபதியே! இந்தஉத்பாதம் எல்லாகூத்திரியர்களும அழிவதற்குக்குறிபபாம். பரதச்ரேஷ்டனே! நாளடைவில் உன்னியேகாரணமாகக்கொண்டு பூமியிலுள்ளகூத்திரியர்கள்சேர்ந்து துர்யோதனன்செய்தகுற்றத்திற்காகப் பீமார்ஜுனர்களுடையபலத்தினால நாசமடைவர். அரசாக்கரசே! அந்தக்காலம் நேரும்போது நீ ஒரு கனவுகாண்பாய். யுதிஷ்டிரா! அதனை நான் உனக்குச்சொல்வேன்; தெரிந்துகொள். அரசாகரசே! ரிஷபக்கொடியுள்ளவரும் நீலகண்டரும [1]பவரும் ஸ்தாணுவும கபாலமேந்தினவரும் திரிபுரர்களையழித்தவரும் உகரரூபமுள்ளவரும் ருத்ரரும் பசுபதியும மஹாதேவரும் உமாகாந்தரும் ஹரரும் [2]சர்வரும் 3 விருஷரும் சூலத்தையும் பினாகமென்னும்வில்லையும் ஏந்தினவரும் தோலாடை உடுத்தவருமாகிய சிவபெருமான் கைலாஸசிகரத்துக்குச் சமானமான விருஷபதத்திலேறிக்கொண்டு யமனுடையதிசையான தென்திசையை இடைவிடாமல் நோக்கிச்செலவதாக இரவின்முடிவில்காண்பாய். மனிதர்க்கதிபதியே! இவ்வகையானஸ்வப்னத்தை நீ காணபபோகிறாய். அதைபபற்றிநீசிந்தையுறுதே. காலம கடக்கமுடியாததன்றோ? உனக்குநன்மையுண்டாகக்கடவது. நான்கைலாஸத்துக்குசெல்வேன். நீ ஐம்புலன்களையும்அடக்கி ஜாக்கிரதையோடிருந்து ராஜ்யபரிபாலனம செய்யக்கடவாய்" என்றார். கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்று சொல்லபபட்ட அந்தவியாஸபகவான் இவ்வாறுசொல்லிச் சிஷ்யர்களோடும பின்செல்லுமரிஷிகளோடும கைலாஸத்துக்குச் சென்றார். தர்மராஜா தமது பிதாமஹரானவியாஸர் சென்றபிறகு சிந்தையும் வியஸனமுமுற்று அவர் சொன்னவிஷயத்தையே பல முறைநினைத்து உஷ்ணமாகபபெருமூச்செறிந்து, "விதியை மானிட சக்தியினால்வெல்லுவது முடியுமா? மஹரிஷிசொன்னது தவறுமலேவந்துதீரும்" என்றுநினைத்தார். சிறந்தமஹிமைபெற்றயுதிஷ்டிரர் உடனே ஸஹோதரர்களையும்நோக்கி, "ஓ! புருஷபுலிகளே! த்வைபாயனர் எனக்குச்சொன்னதை நீங்கள்கேட்டீர்களன்றோ? அவர்சொன்னதைக்கேட்டபோதே என்புத்தி மரணமடைபவரிச்சயம்செய்தது. எல்லாகூத்திரியர்களுடையஅழிவுக்கும் நானன்றோ காரணமாகக் காலதத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டேனென்று அவர் நினைத்தது. அபபா! ஜீவித்திருப்பதனால எனக்குப்பயன்யாது?" என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொலலுகின்ற தர்மராஜாவுக்குப் பற்குனன், "ராஜாவே! புத்தியைக்கெடுக்கும் கொடியகலக்கத்தில் நீர்

1 என்றுமிருப்பவர். 2 சிதறஅடிப்பவர். 3 அபீஷ்டங்களை வர்ஷிப்பவர்.

பிரவேசிக்கவேண்டாம. மஹாராஜாவே! நன்முய்ஆராய்ந்து எது யுக்தமோ அதைச்செய்யக்கடவீர்" என்றுசொன்னன். பிறகு ஸதயத்தில் உறுதியுள்ளயுதிஷ்டிரா ஸஹோதராதளனைவர்க்கும வியாஸா சொன்னதைசசொல்லினா; அதைப்பறறியே நினைத்தனர். "ஸஹோதரர்களே! உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது. இன்றுமுதல நான் செய்த பிரதிஜ்ஞையைக்கேளுங்கள. நண்பர்காள்! நான் ஜீவித்திருபபதின்பயன்யாது? இன்றுமுதல் பதின்மூன்றுவருஷகாலம் என் ஸஹோதரர்களையும மற்றஅரசர்களையும, கடிந்து பேசமாடடேன். என்குலத்தோரின் கட்டளையிலிருந்துகொண்டு அவாகளுக்குததக்கபடி பேசிகொண்டு கூடியிருபபேன். இவ்வாறுநடக்கின்றஎனகு என்பிள்ளைகளிடத்தும மற்றவர்களிடத்தும வேறுபாடிராது. உலகத்தில கலகம வேறுபாட்டினலைதான்உண்டாவது. மனிதர்களிற சிறந்தவர்களே! சண்டையைத தூரத்திலேயேதடுத்து இனியகாரியங்களேயேசெய்து உலகத்தில் நிந்தைக்குஆளர்காமலிருபபேன்" என்றுசொன்னர். தமது ஜ்யேஷ்டஸஹோதரான யுதிஷ்டிரருடைய அந்தச்சொல்லைக்கேடடு அவருடைனன்மையில் ஊகமுள்ளபாண்டவர்கள் அவரையேஒதது்கொண்டனர். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! தாமராஜாவானவர் ஸபையின்முன்னிலையில் தம் ஸஹோதரர்களுடன் இவ்வாறுநிசசயஞசெய்து கிரமமாகப பிதிர் தர்ப்பணமும் தேவபூசையும்புரிந்து மங்களகாரியங்களைசசெய்து கூடதிரியச்ரேஷ்டர்களெல்லாரும சென்றபிறகு ஸஹோதரர்களாலும் அமைச்சர்களாலும் சூழபபெற்றவராய்த் தமதுசிறந்தநகரத்திற பிரவேசித்தார். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! துரியோதனனும ஸுபலன்புத்ரஞனசகுனியும் அந்த அழகானஸபையின்கண்ணே இருந்தனர்.

எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் ராஜஸூயஸபையில் தடுமாறி, பொறுமையுற்றுச் சகுனியிடம் முறையிட்டது.)

புருஷசிரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அந்தஸபையிலிருந்த துரியோதனன் சகுனியுடன்கூட அந்தச்சபையை முழுதும்வரிசையாகபபார்த்தான். கௌரவசிரேஷ்டனான துரியோதனன் ஹஸ்தினபுரத்தில் இதற்குமுன் தான்கண்டிராத தெய்வீகவிஷயங்களைக் கண்டான்,

அந்தத்துரியோதனமஹாராஜன் ஒருகால் அநதச்சபைநடுவில் படிகத்தளவரிசையுள்ளவிடதிற்குச்சென்று ஜலமென்றுநினைத்து மதிமயங்கித் தன்வஸ்திரத்தைதூக்கிக்கட்டிக்கொண்டான். அதனல் துயரமடைநது யாருக்கும்முகங்கொடாமல் அநதசசபையைச்சுற்றிதிரிந்தான். பிறகு, மேடுபள்ளந்தெரியாமல் தரையில்விழுநததனல் துயரமும் வெட்கமுமுற்றுப பெருமூசசெறிநதுகொண்டு வெறுபபுடன் அந்தச்சபையில ஸஞசரித்தான். அதன்பிறகு, படிகமபோலத் தெளிந்த நீருள்ளதும் படிகத்தாமரைமலர்களால் சோபிப்பதுமாகிய வாவியைத் தரையென்றுநினைதது ஆடையோடு ஜலத்தில விழுந்தான். அநதத்துரியோதனன் ஜலநதிலவிழுநததைக்கண்டு மஹாபலசாலியான பீமசேனனும் வேலைக்காரர்களும் நகைததனர். தர்மராஜாவின்கடடளையினல் அவனுக்குவேலைக்காரர்கள் உயர்நத வஸ்திரங்களைக்கொடுத்தனர். அவன் அவ்வாறிருக்கக்கண்டு மஹாபல சாலியான பீமஸேனன் அர்ஜுனன் நகுல ஸஹதேவர்களனைவரும் சிரித்தனர். பொறுமைக்காரனனதுரியோதனன் அவர்களுடைய பரிஹாஸத்தைபபொறுக்கவில்லை. தன்எண்ணத்தை வெளிக்காட்டாமலிருப்பதற்காக அவன் அவர்களைக்கண்டுகொ்துபபாராமலிருநதான். திரும்பவும் ஜலதைதத்தாண்டுகிறவன்போல வஸ்திரதைதத்தூக்கிக் கட்டிக்கொண்டு நிலத்தில அடியைததூக்கிவைத்தான். அதனல் எல்லாஜனங்களும மறுபடியும்நகைத்தனர். படிகக்கதவினல் மூடபபட்டவாயிலேபபாரதது அதில்தழையும்போது துரியோதனன், தலையிலடிபட்டுக் கலங்கிநின்றான். அதுபோலவே [1]பெரும்படிகக் கதவுள்ள மற்றொருவாயிலைக் ங்களினுல இடித்துத்திறக்கும் போது வாயிலுக்குவெளிபபட்டு முன்னேவிழுந்தான். மறுபடியும் அவன் திறந்திருநதஒருவாயிலேயடைந்து அது முன்போன்றதே என்றுநினைத்து அநதவாயிலிலிருந்துதிரும்பினன். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அநதத்துரியோதனராஜன் அவ்விடத்தில் இவ்வாறு பல வகைஙமாறுதல்களையடைந்து பாண்டவர்களால் விடைகொடுக்கப் பெற்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்திலுள்ள அநதஆச்சரியமானஸம்பத்தைப்பார்த்ததினல் துயரமுற்றமனத்துடன் ஹஸ்தினபுரத்திற்குச்சென்றான். பாண்டவர்களின்செல்வத்தினல் கொதிப்புற்று அதையே நினைந்துகொண்டுசெலலுகின்ற துரியோதனராஜனுக்குக் கெட்டஎண்ணமுண்டாயிற்று. ஜனமேஜயரே! பாண்டவர்கள் மனங்

---

[1] இலகுவாகத்திறக்கக் கூடியகதவுகளே மிக்கபலத்துடன் இடித்துதிறந்ததனல் வெளியில் வந்துவிழுந்தான்.

களித்திருந்ததையும் அரசர்கள் அவர்களுக்குவசப்பட்டிருந்ததையும் குழந்தைமுதல் எல்லாஜனங்களும் அவர்களிடமன்புவைத்திருந்ததையும் மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின் சிறந்தமேன்மையையும்கண்டு திருதராஷ்டிரன்மைந்தனான துரியோதனன், நிறம்மாறிப் போனான். அவன்செல்லும்போது மனம்கலங்கி, சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜருடைய அந்த ஒப்பற்றலக்ஷ்மியதையும ஸபையையுமே தனிமையில்நினைத்துகொண்டிருந்தான். திருதராஷ்டிரபுத்ரனான துரியோதனன் அப்போது மதிகலங்கி அடிக்கடிபேசுகின்றசகுனிக்கு மறுமொழிகூறவில்லை. அவ்வாறுகலங்கிநின்றதுரியோதனனைக்கண்டு சகுனியானவன், "துரியோதனா! பெருமூச்செறிகிறவன் போலச் செல்லுகிறாய்; இதற்குஎன்னகாரணம்?" என்றுகேட்டான். அதற்குத்துரியோதனன், "மாமா! இந்தபூமிமுழுமையும மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுடைய அஸ்திரபராக்ரமத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டு யுதிஷ்டிரனுக்கு உட்பட்டுப்போனதையும் யுதிஷ்டிரனுடைய அம்மஹாயாகம அவ்வாறுநடந்ததையும தேவர்களில் இந்திரன்போல யுதிஷ்டிரன் மிகுந்தமஹிமையுள்ளவனு யிருந்ததையுமகண்டு பொறுமையால்நிரப்பப்பட்டு இரவும்பகலுமளரிக்கப்பட்டவனாக, ஆனி ஆடிமாஸங்கள்வந்தபோது சிறியதடாகமவறறுவதுபோலவற்றுகிறேன்; பார். யாதவசிரேஷ்டனானகிருஷ்ணனால் சிசுபாலன்கொல்லப்பட்டான். அந்தசசபையில் அந்தசசிசுபாலன் அடியைத்தொடரும் ஆண்பிள்ளையாருமில்லாமற்போனான். பாண்டவர்களிடமிருந்துண்டான தீயினால்சுடப்பட்ட அரசர்கள், அந்தக்குற்றத்தைப்பொறுத்தனர். அதையார்பொறுக்கத்தகும? அந்தத்தகாதபெருங்காரியம கிருஷ்ணனால்செய்யப்பட்டது. மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின்பாக்கிரமத்தினால் அதுநிலைத்தது. அதனாலேதான் ராஜாக்கள்பலவகை ரத்னங்களையெடுத்துக்கொண்டு வைசியர்களைப்போலக் கபமகட்டிக் குந்திபுத்ரனான தர்மராஜாவைஸேவித்தனர். அவ்வாறுதர்மராஜாவிடத்தில் ஜ்வலிப்பதுபோலப்பிரகாசித்த அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டு அந்தத்தகுதிபெறுதலான் பொறுமையின்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தாபமுற்றிருக்கிறேன்; தீயிலாவதுகுதிப்பேன்; விஷத்தையாவதுதின்பேன்; ஜலத்திலாவதுவிழுவேன்; ஜீவிக்கமாட்டேன். உலகத்தில்பாக்கமமுள்ள எந்தஆண்பிள்ளை, எதிரிகள்விருத்தியடைந்திருக்கவும் தான்குறைந்திருக்கவும்கண்டு பொறுப்பான? அவர்களுக்கு அபபடிப்பட்டலக்ஷ்மியம்வந்திருப்பதைக்கண்டு இபபோது பொறுத்திருக்கிறநான் பெண்ணுமல்லேன்; பெண்ணல்லாதவனுமல்

லேன்; ஆணுமல்லேன்; ஆணல்லாதவனுமல்லேன். பூமிக்கெல்லாம் ஈசுவரனுயிருப்பதையும் அப்படிப்பட்டதனஸம்பதையும் அவ்வகை யானயாகத்தையும்கண்டு என்போன்றவன் எவன்தாபமடையாம லிருப்பன்? நான் ஸஹாயமின்றி அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைஅபகரிப்பதற் குச் சக்தனல்லேன், ஸஹாயம யாருமிருப்பதாகவும்தெரியவில்லை. ஆதலால், இறப்பதைப்பறறியே நினைக்கிறேன். யாராலும்கெடுக்கப் படாத பரிசுத்தமானஜீசுவரியம் குந்திபுத்ரனிடமிருப்பதைக்கண்டு, தெய்வமேவலியதென்றும், முயற்சியனற்றதென்றும் நினைக்கிறேன். ஸுபலபுத்ரனே! முதலிலேயேஅவனியழிபபதறகு நான்முயன் றேன். அவற்றையெல்லாங்கடந்து ஜலத்தில்தாமரைபோல அவன் வளர்ந்து கிளமபினுன். அதனல், விதியேபெரியதென்றும முயற்சி பய னற்றதென்றும் நினைக்கிறேன். திருதராஷ்டிரன்புத்திரர்கள் குறைந்து போகின்றனர். பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் விருத்தியாகின்றனர். கிருஷ்ணன் அவர்களிடம் அன்புகூர்ந்து அவர்களுக்குச்செல்வங்களை விருத்திசெய்கிறுன். ஆதலால், நான் அந்தஐச்வரியத்தையும் அவ் வகையான அந்தசபையையும் காவலாளிகளசெய்த அந்தபரிஹா ஸத்தையும் பார்த்துத தீயினுல்சுடப்படுவதுபோலச் சுடப்படுகிறேன். மாமா! மிக்கதுயரமுற்றஎன்னை இபபோது நீவிட்டுவிடு, எனக்குள்ள ஆறறுமையைத் திருதராஷ்டிரருக்குத்தெரிவி" என்றுசொன்னன்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனும் சகுனியும் சூதாடுவதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது.)

சகுனி, "துர்யோதனு! நீ யுதிஷ்டிரனைப்பற்றிப பொறுமை ப்படத்தகாது. பாண்டவர்கள் எப்போதும் தங்கள்பாகங்களையே தாம் அனுபவிக்கிறார்கள்! விதி பலவகைக்களாகஇருக்கிறது. அவர் களுக்கு விதியினுல் மேன்மையுண்டாயிருக்கிறது. மஹாராஜாவே! பகைவரையடக்குகிறவனே! முன்னே நீ அனேக உபாயங்கள்செய்ய ஆரம்பித்தும் உன்னுல் அவர்களைப் பீடிக்கமுடியவில்லை. புருஷச் ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள், அவர்கள் அதிருஷ்டத்தினுலேயே (ஆபத்துக்களினின்றும்) விடுபட்டனர். முயற்சியுள்ளமனிதர் தம்காரி யங்களில் இகழ்ச்சியடையார். அவர்களுக்குத் திரௌபதி பார்யை யாகக் கிடைத்தாள். திருபதனும் அவன்புத்ரர்களும் சிறந்தசக்தி

யுள்ள கிருஷ்ணனும் அரசர்களும் துணைவர்களாகக் கிடைத்தனர். ராஜனே! (பிறருடைய) காரியத்தைக்கெடுக்காமல் தங்கள் பிதாவின் பாகத்தை அவர்களடைந்தனர். அஃது அவர்களின்சக்தியினால் அபிவிருத்தியடைந்தது. அதில் (உனக்கு) என்ன துயரமிருக்கிறது? தனஞ்சயன் அக்னிபகவானை திருப்திசெய்வித்துக் காண்டவத்தையும் பெரிய அம்பறாத்துணிகளையும் கிவயாஸ்திரங்களையு மடைந்தான். அந்த உயர்ந்தவில்லினாலும் தன் கைவன்மையினாலும் அவன் ராஜாக்களை வசப்படுத்தினான். அதில் உனக்கென்ன துயரமிருக்கிறது? பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவனாகிய அந்தஸவ்யஸாசி மயனென்னு மஸுரனை அகனியிலிருந்துவிடுவித்து அவனால் அந்த ஸபையைச் செய்வித்துக்கொண்டான். அந்தமயனால் நியமிக்கப்பட்ட கிங்கரர்களென்னும் பயங்கரமான அரக்கர்கள் அந்தசபையைக் காக்கின்றனர். அதில் உனக்கென்ன துயரம்? பாரதனே! ராஜனே! உனக்குச் சஹாயம யாருமில்லையென்று சொன்னாயே; அது பிழை. இந்தச் சகோதரர்களனைவரும் உனக்குடபட்டிருக்கின்றனர். சிறந்த வில்லாளியும் வீரருமான துரோணரும் அவர்புதரான அச்வத்தாமாவும் உனக்குடபட்டிருக்கின்றனர். ஸுதனுக்கும் ராதைக்குமபுத்ரனை கர்ணன் உறுதியானவில்லாளி; மஹாரதன். அவன் ஒருவனே பாண்டவர் லோகமர்களெல்லாரையும் யுத்தத்தில் வெல்லத்தக்கவன். சிறந்தகைகளையுடையவனே! வேறுசஹாயங்களால் நீ செய்யபபோவது யாது? புருஷச்ரேஷ்டரான பீஷ்மரும் மஹாரதரான கிருபரும் பலசாலியான ஜயத்ரதனும் ஸோமதத்தனும் நானும் என்ஸோதரரும் ஸோமதத்தன்புதனுமாகிய எங்களெல்லாருடனும் சேர்ந்து பூமிமுழுமையையும் நீ ஜயிக்கக்கடவாய்" என்றுசொன்னான். அப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், "ராஜனே! உனககு இஷ்டமிருந்தால் உன்னோடும நீசொன்ன மற்ற மஹாரதர்களோடும சேர்ந்து இந்தப்பாண்டவர்களை நான்ஜயிபபேன். இவர்களை ஜயித்தேனேயாயின் பூமியும அரசர்களனைவரும்மக்க விலைபெற்ற அந்தச் சபையும் என்வசமாகிவிடும்" என்றுசொன்னான். அதறகுச சகுனி, "தனஞ்சயன், கிருஷ்ணன், பீமஸேனன், யுதிஷ்டிரன், நகுலன், ஸஹதேவன், துருபதன், அவன்புத்திரர்கள் இவர்களை யுத்தத்தில் வெல்வதற்குத் தேவர்கூட்டங்களாலுமுடியாது. எல்லாரும் மஹாரதர்கள்; சிறந்தவில்லாளிகள்; அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவர்கள்; யுத்தத்தில் அடங்காதகர்வமுள்ளவர்கள். ராஜனே! எந்தஉபாயத்தினால் யுதிஷ்டிரனை நான் ஜயிக்கமுடியுமோ அந்தஉபாயம் எனக்குத்தெரி

யும். நீ அதையறிந்து நடத்துவாயாக" என்றுசொன்னன். துர்யோதனன், "மாமா! நமக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள மஹாத்மாக்களுக்கும் தீங்கில்லாமல் அவர்களை ஜயிக்கமுடியுமாயின் அதை எனக்குச்சொல்" என்றுகேட்க, சகுனி, "யுதிஷ்டிரன் சூதாட்டத்தில் ஆசையுள்ளவன். அவனுக்கு ஆடதெரியாது. ராஜசூயேஷ்டனை அவன் நாமழைத்தால் வாமலிருக்கபாட்டான். கௌரவனே! நான் ஆட்டத்தில்தேர்ந்தவன். எனக்குநிகரானவன் பூமியிலும் மூன்றுலோகங்களிலுமே இலலை. நீ அவனை சூதுக்கழை. புரு ஷச்ரேஷ்டனை ராஜனே! பாச்கைகளைலநிபுணனுகிய நான் அவனுடையராஜ்யதையும அநத விளங்குமலீசுவரியதையும் உனக்காக வாங்கிவிடுவேனென்பது திண்ணம. துரியோதனனே! இவற்றையெல்லாம் நீ திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவுக்குத் தெரிவி. உன்தந்தையினுல் உத்தரவுகொடுக்கப்பட்ட பிறகு அவர்களை ஜயிக்கின்றி ஜயிப்பேன்" என்றுசொன்னன். துரியோதனன், "லைபலனே! கௌரவச்ரேஷ்டரான திருதராஷ்டிரருக்கு நீயே காரணங்களுடன் தெரிவிப்பாயாக. நான்தெரிவிபது முடியாது" என்றுசொன்னன்.

எழுபத்தாருவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனுலும் சகுனியினுலும் சூதாடவைப்பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்ட திருதராஷ்டிரன் ஸபைக்குடவித்து, தர்மராஜாவை அழைத்துவரும்படி விதுரரையனுப்பியது.)

மிகக் கெட்டபுத்தியுள்ள சகுனி ராஜாவான யுதிஷ்டிரருடைய அந்தராஜஸூயயாகததைத் துர்யோதனனுடன்கூடப்பார்த்து ஹஸ்தினபுரதற்கு பிரவேசித்தான். பாபஞசெய்பவனும் அரசர்களையழிப்பவனும், கெட்டபுத்தியுள்ளவனுமாகியசகுனி, துரியோதனனுடைய துயரத்தைக்கண்டு பரதவங்சத்தார் கெடுவதற்காக அவனுடைய அபிப்பிராயமே சரியென்று மனத்தில் உறுதியாகவைத்துக்கொண்டான். துரியோதனன் விருபபத்தைச்செய்கிறவனுகிய சகுனி அவன்சொல்லைக்கேட்டு அவன்கருத்தையறிந்துகொண்டு அறிவே கண்ணுகவுடையவனும சிறநதபுத்திசாலியுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் வீற்றிருக்கும்போது அவனருகிற்சென்று, "மஹாராஜனே! மனிதர்களுக்கதிபதியே! துரியோதனன் நிறம்மாறி வெளுத்து இளைத்து துயரத்தையும் விசார்த்தையுமடைந்திருக்கிறன். அதையறியும்.

உமது ஜ்யேஷ்டபுத்திரனை துரியோதனனுக்குத் தாங்கக்கூடாத மனத்துயரம பகைவரால உண்டாயிருப்பதை நீர் விசாரிக்கவில்லை; ஏன் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கிறீர?" என்றான். சகுனியினால் இவ்வாறு சொலலப்பட்ட திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் துரியோதனனை யழைத்துச சொல்லத்தொடங்கினான். "என்அன்புள்ள மகனே! துரியோதனா! என்னகாரணத்தினால நீ மிகத்துயரப்படுகிறாய். கௌரவசரேஷ்டனே! அந்தவிஷயத்தை நான் கேட்கலாமாயின் எனக்குச சொல்; நீ நிறமமாறி வெளுத்தது இலைத்திருப்பதாக இந்தச்சகுனி சொல்லுகிறான். நான் நினைத்துப்பார்க்கையில் நீ துயரப்படுவதற்குக காரணம எனக்குத்தெரியவில்லை புதல்வனே! பெரியஐச்வரியம் முழுதும உன்னிடத்தில நிலைபெற்றிருக்கிறது. உன்ஸஹோதரர்களும நண்பர்களும உனக்கு இன்னுதவறறைச் செய்வதில்லை. உயர்ந்தஆடைகள் உடுக்கிறாய்; மாமஸத்தோடுகூடிய அன்னத்தைப புஜிக்கிறாய்; உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகள் வ்துகிறாய்; எதனால் வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய்? விலைபெறறபடக்கூடைகளும மனத்திற்கினிய பெண்களும சிறந்தவீடுகளும ஸுகமான தோட்டங்களும தேவர்களுக்கிருப்பதுபோல உனக்கு இருக்கின்றன. உலகமெலலாம உன் சொல்லிற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது; ஸந்தேஹமில்லை. யாராலும வெல்ல முடியாத அன்புள்ளபுதரனே! அப்படிப்பட்ட நீ ஏழைபோல ஏன் துயரப்படுகிறாய்? அப்பா! தாய்தந்தையாகளால புதரனுக்குச் செய்யத்தக்கவறறுள் எதுசிறந்ததாக நினைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதையும நமமுடையகுலத்தின் ராஜ்யலக்ஷ்மி எல்லாவறறையும நீ அடைந்திருக்கிறாய். தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுக்கு இருப்பதுபோல வே எலலாவிருப்பங்களும பலவகைச் சிறந்தஉணவுகளும பானங்களும உனக்கு இருக்கின்றன. ஏன் வ்யஸனப்படுகிறாய்? நிருக்தம சந்தம்முதலான ஆறுஅங்கங்களோடுகூடிய வேதத்தையும அஸ்தரவித்தையையும் சாஸ்திரங்களையும [1]பதது இலகணங்களுடன் கிருபாசாரியரிடம படித்தது தோந்திருக்கிறாய்; பலராமரிடத்திலும் கிருபரிடத்திலும துரோணரிடத்திலும அஸ்த்ரவித்தைகற்றிருக்கிறாய்; நீ ஸஹோதராகளில் ஜ்யேஷ்டன்; ராஜ்யத்திலிருக்கிறாய்; புத்திரனே! ஏன்துயரப்படுகிறாய்? புத்திரனே! நீ பிரபுவாயிருந்து கொண்டு ஸூதர்களாலும மாகதர்களாலும துதிக்கப்படுறறு ஸாமான்யஜனங்களுக்குக்கிடையாத உணவுடைகளை மிகுதியாக அனு

[1] 1. ஸ்வரம்; 2. வர்ணம்; 3. பதம்; 4. தாது; 5. வேற்றுமையுருபுகள்; 6 வினையுறுப்புக்கள்; 7. கிருதபத்யம்; 8. தத்திதபத்யயம்; 9. காரகம்; 10. ஸமாஸம்என்பன.

பவிக்கிறாய். எல்லாந்தெரிந்தவனே! இவ்வுலகத்தில் மற்றொருவன் மேன்மையையடைந்திருக்கிறானென்பது உன்வ்யஸனத்திற்குக்காரணமாவதெப்படி? அதை நான்கேட்கிறேன்; சொல்" என்றான்.

மந்தபுத்தியுள்ளவனும் கோபம் மேற்கொண்டவனுமான துரியோதனன் திருதராஷ்டிரனுடைய அநுதச்சொல்லைக்கேடடுத் தந்தையைநோக்கி, தன்எண்ணத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்:— "நான் அல்பமனிதன்போலஉண்ணுகிறேன்; உடுக்கிறேன்; கெட்டகாலத்தைக்கடக்கக்கருதித் தாங்கக்கூடாதகோபத்தைத் தாங்குகிறேன். அவமானத்தைப பொறுமல் தனதுராஜ்யாங்கங்களை ஆக்ரமித்து மேலாயிருந்து பிறராலுண்டாகும்கஷ்டங்களை விடுவிக்கமுயலுகிறவன்தான் ஆண்பிள்ளையென்று சொல்லப்படுகிறான். பரதவம்சத்தவரே! உள்ளதுபோதுமென்றிருப்பதும் தயையும் பயமும, ஐசவர்யத்தையும் கௌரவத்தையும்கெடுக்கின்றன. அவற்றினால் 'ஆக்ரமிக்கப்பட்டவன் மேன்மையையடையான். மிகப்பிரகாசிப்பதும் என்னை நிறமகுறையச்செய்வதுமான ராஜ்யலக்ஷ்மி குந்திபுத்ரனை யுதிஷ்டிரனிடத்திலிருப்பதைக்கண்ட பிறகு நான் அனுபவிப்பது எனக்குத்திருப்திகரமாயில்லை. எதிரிகள் மேன்மையடைவதையும் நான்குறைவதையுமகண்டபின் தர்மராஜாவின் ஐச்வரியம் கண்ணுக்குப புலப்படாததாயினும எதிர்நிற்பது போலத்தோன்றுவதனால் நான்நிறம்குன்றிஓய்ந்து வெளுத்தும்இளைத்துமிருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்நாதகர்களும் கிருஹஸ்தர்களும எண்பத்தெண்ணூயிரவர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் மூப்பது மூப்பது வேலைக்காரிகளுண்டு. யுதிஷ்டிரனுடையவீட்டில் ஜிதேந்திரியர்களானயதிகள் பதினாயிரவர் பொற்பாத்திரங்களில் புஜிக்கின்றனர். கறுப்பும் நீலமும் சிவப்புமான வர்ணங்களோடுகூடிய மாண்தோல்களையும் விலைபெற்ற சால்வைகளையும் காம்போஜதேசதராசன் யுதிஷ்டிரனுக்கனுப்பினான். நூற்றுக்கணக்கும ஆயிரக்கணக்குமாகப் பெண்யானைகளையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் முந்நூறுஒட்டகங்களையும் அநேகநூறு பெண்குதிரைகளையும் கபபமாகஎடுத்துக்கொண்டு ராஜகுமாரர்கள் யுதிஷ்டிரனுடையகிருஹத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். ராஜாவே! அந்தச்சிறந்த யாகத்தில் அரசர்கள் பலவிதங்களானரத்தினங்களை யுதிஷ்டிரனுக்கு மிகுதியாகக்கொணர்ந்துகொடுத்தனர். சிறந்தபுத்தியுள்ள பாண்டுபுத்திரனுக்கு அந்தயாகத்தில் திரவியலாபம்வந்ததுபோல எவ்விடத்திலும் இதற்குமுன் நான்கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை. இதெல்

லாம் பொய்யாயிருந்தால் நீர் ஸஞ்சயனைக்கேட்கலாம். ராஜாவே! நமதுசத்துருவின் அளவற்றஅந்ததனகருவியலைக்கண்டு அதைப்பே நினைந்து நான் ஸுகமிபெறுமலிருகிறேன். பிராமணர்களுமபயிரிடுகிறவர்களும் பசுக்கள்வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் நூற்றுக்கணக்காகக் கூடடமசேர்ந்து மூவாயிரமகோடி பொன்களைகபமாக எடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். திரிகர்வதேசத்தார் அழகானபொறகுடங்களைக்கொண்டுவந்து தர்மராஜாவுக்குத் தெரிவித்தபிறகு உள்ளேவிடப்பட்டனர். தேவஸ்திரீகள் எதிலஇந்திரனுக்கு மதுவைவைத்துகொண்டிருக்கின்றனரோ வருணனுடைய அந்த வெண்கலப்பாத்திரத்தைத் திருப்பாற்கடல் தர்மராஜாவுக்குக் கொணர்ந்துகொடுத்தது., ஆயிரமபொன் விலைபெற்ற மணிகாத்தங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் உறியில்வைக்கப்பட்டதுமான சிறந்தசங்கத்தையெடுத்துக கிருஷ்ணன் தர்மராஜாவுக்குஅபிஷேகஞ்செய்தார். அதையெல்லாமகண்டு எனக்குப் பெரிய ஜ்வரம உண்டானதுபோலிருந்தது. பரதசரேஷ்டரே! பறவைகள் அந்தசசங்கையெடுத்துக்கொண்டு கீழ்கடலுக்கும் தென்கடலுக்கும் மேல்கடலுக்கும் சென்றன; வடகடலுக்குமடடும் செல்லவில்லை. அர்ஜுனன் அந்தவடதிசைக்குச்சென்று அளவற்றதனத்தைக் கப்பமாகக்கொண்டுவந்தான். பாரதரே! மயனுல பிந்துஸரஸிலுளள ரத்னங்களைக்கொண்டுவந்துசெய்து படிக்கலமேலே மூடியிருந்ததஞல் ஜலம்நிரமபின தாமரைக்குளம் போலிருக்குமபூமியைக் கண்டேன். பரதச்ரேஷ்டரே! அங்கே நான் துணியைத்துக்கினதைபபார்த்து சிருகோதரனும் ஸபைகாச்சுமவேலைக்காரர்களும் நகைத்தனர். அபபோது என்தாய்தந்தையர்களுக்காக என்உயிரைச் சரமபடடுக்காபபாற்றினேன். என்ஞல்முடிந்திருக்குமாயின் விருகோதரனை அங்கேயேகொன்றிருபபேன். பாரதரே! என்பகைவனுற்செய்யப்பட்ட அந்தப்பரிகாசம் என்னையெரிக்கிறது. ராஜாவே! அந்தஸபையில் படிகத்தாமரைகளினுல் விளங்குவதும படிகமேஜலம்போற் செய்பபபட்டதுமாகிய தாமரைக்குளத்தை ஸபையென்றுநினைத்து விழுந்தேன். அப்போது பீமனும அர்ஜுனனும சப்தத்துடன்சிரித்தனர். திரௌபதியும் பெண்களுடன்சேர்ந்து என்மனமவிழுந்துபோகும்படி நகைத்தாள். ஜலத்திலிறங்கி வஸ்திரம்நனைந்துபோனஎனக்கு ராஜாவினுல் கட்டளையிடபபட்டவேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங்களைக்கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப்பெருந்துயரமே. தூண்களிருக்குமிடத்தில் தூண்களில்லாததுபோலவும் தூண்களில்லாதவிடங்

களில் ஆயிரம்தூண்களிருப்பதுபோலவும் காணப்படுகிறது. ராஜாவே! பிரபுவே! அந்தஇடத்தில் நான்படிக்கற்களின்நடுவில் அடிபட்டுக் கொண்டேன். வாயில்லாதஇடம வாயில்போலிருந்ததனால் அங்கேவெளியில்போகத்தொடங்கிக் கல்லிலமுடடிக்கொண்டு நெற்றியில்மிகவும அடிபட்டுக்கொண்டேன். அதைப்பார்த்துத் தடவிக் கொண்டு வேறுமார்க்கத்திற்சென்றேன் விருகோதரன்பரிஹாஸஞ் செய்து என்னைபபார்த்து, "ராஜாவே! இதுவாயில்; இதுவாயிலன்று" என்றுபுதுமையுடாகச்சொன்னன். ராஜாவே! அவ்விடத்தில் அந்தநிலைமையிலிருந்த என்னைக்கண்டு பெண்களுமநகைத்தனர். புருஷசரேஷ்டரே! அந்தச சபையிலுளளவாகளுக்கு இதெல்லாம் சிரிக்கக்காரணமாயிருந்தது. நான் இதுவரையில் எங்கும கண்டதும் கேட்டதுமிலலாத ரதனங்களை அவ்விடத்திற்கண்டேன். அதனால் கொதிபபுழு துயரமுமஅடைந்தேன். தீயிறகுதிபபேன்; கருங்கடலில்விழுவேன். புகழ்பெறறவனுக்கு அபகீர்த்தியானது மரணத்திலும்அதிககஷ்டம. மறறோர்ஆச்சரியமுமை அங்குஉண்டாயிற்று; அதையும்சொல்லுகிறேன்; கேளுமை. எபபோதும் புஜிக்கும்பிராமணர்கள் ஒருலகூஷ்ம கணக்கானதற்கடையாளமாக அங்கே சங்கு வைத்துதீ தினம ஊதபபடுகிறது. பாரதரே! அந்தச்சங்கு அடிக்கடி ஒலிக்கும்போது இடைவிடாத சபதத்தைக்கேட்டேன். அதனால் எனக்கு மயிர்கள்பொடித்தன. மஹாராஜாவே! காணவந்த அனேக ராஜாக்களினுலநிரம்பின அந்தஸபையானது மாசறறஆகாயம நக்ஷத்திரங்களினுல் விளங்குவதுபோல விளங்கிறது. மஹாராஜாவே! பிரஜைகளுக்கதிபதியே! சிறந்த புத்திசாலியான தர்மராஜாவினுடைய அந்தயாகத்தில் அரசாகள வைசியர்கள்போல எல்லாரத்னங்களையும் காணிக்கைகளாகக் கொண்டுவந்தனர். பிராம்மணர்களுக்குப் பரிமாறுகிறவர்கள் அரசர்களை. ஓ! ராஜாவே! யுதிஷ்டிரனிடத்திலிருந்த லக்ஷ்மியானது தேவேந்திரனுக்கும யமனுக்கும வருணனுக்கும் குபேரனுக்குமில்லை. பாண்டுபுத்திரனுடைய அந்தசசிறந்த ராஜலக்ஷ்மியைக்கண்டு மனக்கொதிப்புற்றநான் ஆறுதலடைய வில்லை. பாண்டவர்களுடைய ஐசுவர்யத்தையடையாமல் எனக்கு ஆறுதலில்லை. பாண்டவர்களினுல் பகைவரையாவது படுக்கவைப்பேன். நானவது பிறரால்அடிக்கப்பட்டுசசாய்வேன். பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவரே! இந்தநிலைமையிலிருக்கும்எனக்கு உயிரினுலாவதென்ன? ராஜாவே! பாண்டவர்கள் மேன்மேலும்ஓங்குகின்றனர். நமதுஉயர்வு நின்றுவிட்டது" என்றான்.

அபபோது சகுனி, "தவறுதபாக்ரமமுள்ளவனே! தர்ம ராஜாவினிடத்தில் எந்தஒப்பறறஐச்வர்யத்தைக்கண்டாயோ அதை யடைவதற்கு நான் ஓர்உபாயம்சொல்லுகிறேன்; கேள். பாரதனே! இந்தப்பூமிமுழுமையிலும் பாசகைகளில நான்தேர்ந்தவன். ஆடும் போது காய்போகுமவழி எனக்குத்தெரியும; பந்தயமதெரியும; தன் ஆட்டம் பிறர்ஆட்டம் இவைகளின் வித்தியாஸம தெரியும். யுதிஷ் டிரனுக்கு ஆட்டத்தில் விருப்பமுண்டு; ஆனால ஆடத்தெரியாது; அழைதேதாமானால் அவசியம்வருவான். அவன் எபபோதும தானே என்னையழைப்பதுண்டு. பிரபுவே! நான் கபடத்தைச்செய்து அவனை நிச்சயமாக ஜயிபபேன். அநதச்சிறநத ஐசவாயதததை திருப்பி வாங்கிவிடுவேன். அவனையழை" என்றுசொன்னான். சகுனியினால இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட துரியோதனமஹாராஜன் உடனே திருத ராஷ்டிரனைநோக்கி, "ராஜாவே! சொக்கட்டான் ஆட்டம்தெரிநத இந் தச்சகுனி ஆட்டத்தினாலேயே யுதிஷ்டிரனுடைய ராஜ்யலக்ஷ்மியை வாங்கத் திறமையுள்ளவன் அதறகு நீர அனுமதிகொடுக்கக்கடவீர்" என்றுசொன்னான். அதைக்கேடட திருதராஷ்டிரன், "விதுரன் மஹாபுத்திசாலி; எனக்கு மநதிரி; நான் அவன்சொற்படியிருப்ப வன். அவனுடன்கலநது இநதக்கார்யதனை முடிவைப்பற்றித் தெரி ந்துகொள்வேன். தீர்க்கதர்சியாகிய அந்தவிதுரன் தர்மத்தை முன் னிட்டு இருபக்கத்தாருக்கும தகுநததும மிக்கநன்மையுமாகக் காரி யத்தின்முடிவைச் சொல்வன்" என்றுசொன்னான் துரியோதனன், "அரசர்க்கரசே! விதுரா வருவாராயின் அவர் உம்மைத்திருப்பிவிடு வர். நீர்திரும்பினால நான்இறந்துபோவது நிண்ணம. ராஜாவே! நானிறந்துபோனபிறகு நீர் விதுரருடன் ஸுகமாயிரும். பூமிமுழு மையையும் நீர்ஆளலாம். உமக்கு என்னலாவதென்ன?" என்று சொன்னான். அவன் அன்போடும் துயரத்தோடுமசொன்ன அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன் அவனுடையஎண்ணத்தை அங்கீ கரித்து வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து, "சிற்பிகள்! அனேகமாயிரம் தூண்கள்நிரம்பினதும் நாறுவாயில்களுள்ளதும் மனத்திற்கும பார் வைக்கும் இனியதுமான ஸபையை எனக்கு உடனேசெய்யுங்கள். சில்பிகளெல்லாரையும் வருவித்து இநதச்சபையில் ரத்னங்களால் தள வரிசைகள்போட்டுப பிரவேசிபபதற்கு ஸுகமாகவும அழகாகவுஞ் செய்து உடனே எனக்குத்தெரிவியுங்கள்". என்று கட்டளையிட் டான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! துரியோதனனுடைய ஸமாதா னத்திற்காகத் திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறு நிச்சயம்செய்து

விதுரருக்குத் தூதனுப்பினான். விதுரரைக்கேட்காமல் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தன்மனத்தில் ஒருநிச்சயமும் உண்டாகவில்லை. திருதராஷ்டிரன் சொக்கட்டானுடுவதிலுள்ள குற்றங்களையறிந்திருந்தும் புத்திரனிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தினால் இழுக்கப்பட்டான். புத்திமானவிதுரர் கலகத்திற்கு வாயிலாகவந்திருப்பதும் நாசத்திற்கு ஆரம்பமாக உண்டானதுமாகிய அந்தச் சமாசாரத்தைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரனிடம் ஓடிவந்தார் அந்தவிதுரர் தமக்குத் தமயனும் மஹாத்மாவுமான திருதராஷ்டிரனையடைந்து பாதங்களில்தலைவணங்கி, "அரசரே! பிரபுவே! உம்முடைய இந்தமுயற்சியை நான்ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இந்தச்சூதாட்டம் காரணமாக உமதுபுதல்வர்களுக்கு விரோதம்வாமலிருக்கும்படி செய்யக்கடவீர்" என்றுசொன்னார். அதற்குத் திருதராஷ்டிரன், "விதுரா! தேவர்கள் அனுக்ரஹம்செய்வாயின் எனதுபுத்ரர்களுக்கும் பாண்டுபுத்ரர்களுக்கும் கலகம் உண்டாகாமலிருக்குமென்பது நிச்சயம். நல்லதோ கெட்டதோ, அனுகூலமோ பிரதிகூலமோ, மித்திரர்களுக்குள் சூதாட்டம் நடக்கட்டும். இது விதியின் கட்டளையென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பாரதனே! நானும் துரோணரும் பீஷ்மரும் நீயும்இருக்கும்போது இவ்விருவருக்கும் தெய்விகமாகக்கூட அக்ரமம் எவ்வகையிலும் நேரிடாது. நீ இப்போதே காற்றுவேகமான குதிரைகள்பூட்டின ரதத்திலேறிக்கொண்டு காண்டவப்ரஸ்தம்சென்று யுதிஷ்டிரனை யழைத்துவா. விதுரா! என்னுடைய எண்ணம் யுதிஷ்டிரனிடத்திற் சொல்லத்தகாது. இதை உனக்குச்சொல்லுகிறேன். தெய்வந்தான் மேலானதென்று நினைக்கிறேன். அதனாலேதான் இதுநேரிடுகிறது" என்றுசொன்னன். இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட புத்திமானான விதுரர், 'இந்தக் குலம் இனிஇல்லை' என்றுநினைத்து மிகத்துன்பமுற்றுச் சிறந்தபுத்தியுள்ள பீஷ்மரிடம்சென்றார்.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் வீரவாகச்சொல்லும்படிகேட்டதன்மேல் வைசம்பாயனர்சொல்லத்தொடங்கி, திருதராஷ்டிரனிடம் துரியோதனன் துயரப்பட்டனித மறுபடியும் கூறியது.)

ஜனமேஜயர், "ஓ! பிரமஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவரே! எனது பிதாமஹர்களான பாண்டவர்கள் அப்படிப்பட்ட வ்யஸனம்அடைந்த

தற்குக்காரணமும் பராதாக்களுக்கே பெரியநாசத்தைவிளைவித்ததுமாகிய அந்தச்சூதாடடம எவ்வாறுநடநதது? அந்தஆட்டத்திற்கு ஸபையோராயிருநத அரசர்கள்யாவர்? அதை ஸந்தோஷித்தவர் யாவர்? மறுத்தவர் யாவா? பிராமமணரே! நீங்கள் இதைவிரிவாகசசொலல விருமபுகிறேன். பிராமமணோத்தமரே! பூமியேஅழிநததற்கு இதன்றோ ஆதிகாரணம்" என்றுகேட்க, பிறகு வியாஸருடையசிஷ்யரும் சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் வேதாரத்தங்களையறிந்தவருமாகிய வைசமபாயனர் நடநதவற்றையெலலாம சொல்லததொடங்கினார்.

"பரதவமசததவரிறசிறநதவரே! மஹாராஜாவே! உமக்கு இநதக்கதையைககேட்கவிருப்பமிருநதால மறுபடியும் விரிவாகசசொல்லுகிறேன்; கேளும. அமபிகையின்புததிரனாகிய திருதராஷ்டிரன் விதுரருடையஅபிபபிராயததையறிநதபிறகு மறுபடியும ஏகாநதத்தில் துரியோதனனைபபார்ததுப பின்வருமாறுசொல்லலானான். "காந்தாரியின்மகனே! த்யூதமவேண்டாம். விதுரன் அங்கீகரிக்கவில்லை. மிகச்சிறநதபுததியுள்ளவிதுரன் நமக்கு இன்னாததைஉரையான். விதுரன்சொல்வதே நமக்கு மிக்கநன்மையென்றல்லவோ நான்நினைபபது. புத்ரனே! அவன்சொன்னதையெல்லாம் நீசெய்யககடவாய். அதுதான் உனக்குநன்மையெனறு யான்நினைக்கிறேன். தேவரிஷியும் இந்திரனுக்குஆசாரியரும் மூன்றுகாலங்களையும அறிநதவரும சிறநதபுத்தியுள்ளவருமான பிருஹஸ்பதி இநதிரனுககு எநதசசாஸ்திரத்தையுரைத்தாரோ அதையெலலாம மஹாகவியாகியவிதுரன் ஸூக்ஷமங்களுடன் அறிநதிருக்கிறான். புத்ரனே! நான்கூட எபபோதும் அவன் சொல்லிலிருபபவனன்றோ? ராஜனே! சிறநதபுததிசாலியானவிதுரன்தான் கௌரவர்களுக்குத்தலைவனாக நினைக்கப்படடிருபபவன். மஹாபுத்திசாலியானஉத்தவன்தான் யாதவாகளில பூஜிக்கததக்கவன். மகனே! ஆதலால், சூதுவேண்டாம. சூதில் விரோததைதைகாண்கிறோம. விரோதம்வநதால ராஜ்யமேஅழியும. புத்ரனே! அநதச்சூதை விட்டுவிடு தாய்தநதையாகள் மகனுக்குஆக்கும்பேருதவியென்று எதுசொல்லபபடுகிறதோ அதை நீயடைநதிருக்கிறாய். தநதைபாட்டனாகளிடமிருநதுவந்த ராஜ்யத்தைப்பெற்றிருக்கிறாய். நீ ஓதினவன்; சாஸ்திரங்களிறறேர்நதவன்; வீடடில் எக்காலமுமகொண்டாடபபட்டவன்; ஸஹோதரர்களில்மூததவன்; ராஜ்யத்திலிருப்பவன்; என்னநன்மையை நீபெறாமலிருக்கிறாய்? சிறநதகைகளையுடையவனே! மற்றஜனங்கள்பெறுதறகரிய சிறநதஉணவுகளையும உடைகளையும் நீபெறறிருக்கிறாய். அன்புள்ளமகனே! நீதுயரப்படுவதேன்?

சிறந்தகைகளையுடையவனே! தந்தைபாட்டனர்வரிசையாகக்கிடைத்ததும் செழித்ததுமாகிய பெரியராஜ்யத்தை எப்போதும்கட்டளையிட்டுக்கொண்டு தேவலோகத்தில்தேவேந்திரன்போல (இப்புவியில்) விளங்குகிறாய். ராஜனே! உனக்குள்ளஜீச்வரியமும் முன்புஎன்னல் உரைக்கப்பட்டஉனக்குள்ளஸுகங்களும் மற்றவர்கள்பெறுதற்கரியவை. எல்லாந்தெரிந்தவனே! அபபடிப்பட்டஉனக்குத் துயரத்திற்குக்காரணம் என்ன உண்டாயிற்று? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்றான். அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், "உண்ணுகிறேன், உடுக்கிறேனென்றுபாராத்துக்கொண்டு ஆண்மையைவிட்டுப் பிறர் பெருமையில் பொறுமைபபடாதவனெவனோ அவன் இழிவானமனிதனென்றுநிணைக்கப்படுகிறான். அரசர்க்கரசே! பிரபுவே! எல்லாருக்குமிருப்பதுபோன்ற ராஜ்யலக்ஷ்மியானது எனக்குஸுதோஷத்தைத் தருவதில்லை. குந்திபுத்ரனிடத்தில் சிறபபுற்றுவிளங்கின ராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டுதான் வ்யஸனமுற்றேன். பூமிமுழுவதும யுதிஷ்டிரனுடைய ஆஜ்ஞைக்குடபட்டிருபபதைக்கண்டு ஜீவிததிருக்குமயான் மிகக்கடினமானவன். துக்கத்தினுல் இதை உமக்குச்சொல்லுகிறேன். நீபர்கள், சிதரகர்கள், குகுரதேசததவர்கள், காரஸ்கரர்கள், லோகஜங்கர்களென்னுமாசாகள யுதிஷ்டிரன்வீட்டில அடிமைகள்போல வசபபட்டிருக்கின்றனர். இமயமலையினும கடறறீவுகளினுமுள்ள ரத்னநிதிகளோடுகூடிய அரசாகளனைவரும் மிலேசசஜாதியார்களனைவரும் யுதிஷ்டிரன் கிருஹத்தில தூரவிலக்கப்பட்டிருநதனர். அரசர்க்கரசே! யுதிஷ்டிரன் என்னை மூத்தவனென்றும் சிறநதவனென்றும் நினைத்து மரியாதையுடன் ரத்னங்களை வாங்கும்படி ஏறபடுத்தியிருந்தான். பாரதரே! அங்கேவநத மிகச்சிறநத ரத்னங்களுக்கும காணிக்கைகள் கொண்டுவநதவர்களுக்கும் இக்கையுந்தெரியவில்லை; அக்கையுநதெரியவில்லை. அந்தத் தனங்களைவாங்குவதற்கு என்கை போதாமற்போயிறறு. நான் களைபபடைநதிருநதபோது தூரத்திலிருநது கொண்டுவநத நனங்களைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு அவரவர்கள் நின்றனர். பிநதுஸரஸிலுள்ள ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து மயனுல் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டதும் படிகக்கல் மூடப்பட்டிருப்பதனுல் ஜலம்நிரம்பின தாமரைக்குளம்போன்றதுமான ஓரிடத்தைக் கண்டேன். நான் ஆடையைத் தூக்கிக்கொள்ளும்போது சத்ருவின் செல்வச்சிறப்பைக்கண்டு மயங்கினவனும் ரத்னங்களில்லாதவனுமாகிய என்னைக்கண்டு விருகோதரன் நகைத்தான். என்னல் முடிநதிருக்குமாயின் அங்கேயே விருகோதரனைக்கொன்றிருப்பேன்.

ராஜாவே! பீமனைக்கொலல யத்தனஞ்செய்திருபபேனுயின் சிசுபால னுக்குவநத கதிதான் நமக்கும்வநதிருகுமு; ஸந்தேஹமில்லை. பாரதரே! என்பகைவன் பரிஹாஸஞுசெய்தது சன்னைச்சுடுகிறது. ராஜாவே! திரும்பவும அதுபோன்ற மற்றொருகுளம தாமரைமலர்களினுல் விளங்கியிருநததைப் படிகக்கல் பூமியாகநினைதது ஜலத்தில் விழுந்தேன். அவ்விடததில என்னைப்பார்ததுக் கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுடன்கூட, சபதமகேடகும்படி நகைத்தான். தரௌபதியும் அனேகஸ்திரீகளுடன்கூட என்மனம் துயரபடும்படி நகைத்தாள். ஜலத்தில் வஸ்திரம்நனைநதுபோன எனக்குத தர்மராஜாவினுல் ஏவப பட்ட வேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங்களைக் கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப பெருந்துயரம. ராஜாவே! நான் மற்றொருமோசம்போன தையும சொல்லுகிறேன்; கேளுமு. வாயிலிருபபதுபோலத் தோனறும் வாயிலில்லாதவிடத்தில வெளியே போகததெரியுங்கி கலலில் அடிபட்டு நெற்றியில் புண்பட்டுக்கொண்டேன். அங்கே அவ்வாறு அடிபட்டஎன்னை, சோநதிருநத நகுலஸஹதேவாகளிருவரும தூரத்திலிருநதுபாரத்து வ்யஸனபபடடுக கைகளால் அணைததனர். அநத ஸமயத்தில் ஸஹதேவன், என்னைபபார்த்துச் சிரிததுக்கொண்டு, "திருதராஷ்டிரபுததிரனே! வாயில் இங்கேயிருக்கிறது; அங்கே போகாதே" என்று அடிக்கடிசொன்னுன். அநதஸமயத்தில பீமஸேனனும, 'திருதராஷ்டிரபுததிரனே!' என்றமுழத்து, சிரித்து, "ராஜாவே! வாயில்இங்கே" என்றுசொன்னுன். அநதஸபையில் நான்கண்ட ரதனங்களுக்குப பெயர்களைக்கூட இதறகுமுன் நான் கேட்டதில்லை. அதுவும் என்மனத்தைச சுடுகிறது.

எழுபததேட்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராஜஸூயயாகத்தில் தர்மராஜாவுக்குவநத காணிக்கைகளைபபற்றித் துரியோதனன் விரிவாகத்திருதராஷ்டிரனுக்குரைத்தது.)

பாரதரே! ஆங்காங்கிருநது அரசர்கள் பாண்டவர்களுக்குக் கொண்டுவந்த சிறந்த தனங்கள் யான்கண்டனவற்றைக கேளுமு. பகைவனுடைய அந்தத்தனத்தைக்கண்டு ம்யங்கினுன் என்னைய அறியாமற்போனேன். பாரதரே! [1]பூமியிலிருநதும பூமியிலுண்டான

[1] பூமியிலிருந்து உண்டானவை ரத்னங்கள்முதலியவை; பூமியிலிருந்து உண்டான பொருள்களிலிருந்துஉண்டானவை வஸ்திரங்கள்முதலியவை.

பொருள்களிலிருந்தும் உண்டான திரவியங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும். ஆடுமெயிகளாற செய்யபபடடனவும எலி பெருச்சாளி முதலியவற்றின் தோல்களாற செய்யபபடடனவும பூனைத்தோல்களாற் செய்யப்படடனவும பொற்சிகையினால் அலங்கரிகபபடட்னவுமான சிறந்தபோர்வைகளையும தோல்களையும மிகுதியாகக காமபோஜராஜன்கொடுத்தான். குருவிகள்போலச சித்திரமுள்ளவையும கிளிமூக்குபபோலச சிவநத மூகருள்ளவையுமான மூநூறுகுதிரைகளையும சிலேஷ்மாதகம வன்னி புன்கு இவறறின்காய்களினால் வளர்ககபபட்ட ஒட்டகங்களையும பெண்குதிரைகளையும திரிகாத்தசத்தார் கொடுததனர். இடையாகள் தங்கள இனததாருடன்கூட [1]நாறகாற்பிராணிகளையும், வஸாதிகள்என்னபபடட எபபோதும திரிநதுகொண்டிருக்கும ஜாதியார மறறஅனேக தனங்களையும எடுததுகொண்டு தாமராஜாவின்வாயிலில நினறனர். மஹாரதர்களிற சிறநதவனுகிய திரிகர்வதசத்தரசன் தன் பகதுக்களாறசூழபபடடு மனமகிழ்ச்சியோடும அன்போடும அழகான பொறகுடங்களையும ரத்தினங்களையும பொன்நாணயங்களையும பொறகடடிகளையும எடுததுகொண்டுவநது தர்மராஜாவுக்கு அளிததான். சுவிநதனென்னும பிராமமணச்ரேஷ்டனுல புததிமானுன தாமராஜாவுகருக் காண்பித்து அன்போடு அளிக்கபபெறற சஙகததை ஸஹாதர்களனைவரும ஆஜமனனுக்குக் கொடுததனர். பொனரேகைகளோடு கூடியதும ஆசசரியபபடததக்கதும ஆயிரக்கணக்கான பொன்நாணயததினால் விசிதரமானதும தன் ஒளியினால் விளங்குவதும் அழகானதும கண்களைக்கவருவதும [2]விசுவகர்மாவினால் பூஜிக்கபபெறறதுமாகிய அநதசசங்கை அர்ஜுனன் வாங்கிக்கொண்டான். தர்மராஜனும அதைப பலமுறை நமஸ்காரஞ செய்து எடுத்துகொண்டான். ஊதாமலிருகையினும் கர்ஜிக்கதக்க அநதசசங்கம அர்ஜுனன் ஊதினபோது மிகவுமஒலித்தது. அநதச்சங்கின் ஒலியினால அரசாகள தங்களவலிமைகுன்றி விழுநதனர். தமது சக்தி நிரமபினவரும ஒருவர்க்கொருவா இனியனசெய்பவருமாகிய திருஷ்டதயுமனனும பாண்டவர்களைவரும ஸாத்யகியும கிருஷ்ணனுமாகிய இநதஎண்மரும மூர்சசையடைநத அரசாகளையும எனனையுமகண்டு அபபோது நகைததனர். பாரதரே! பிறகு அர்ஜுனன ஸநதோஷமடைநது பொன்கட்டின கொமபுகளையுடைய ஐநூறுவிருஷபங்களை அநதக்குவிந்தன் என்னும பிராமமணச்ரேஷ்

---

1 பசுகளையும்.

2 விசுவகர்மாவின் சிற்பத்திற்குமேலாகவே இயற்கையில்மைந்தது.

டனுக்குக் கொடுத்தான். 'குவிந்தனென்னும பிராமமணன் முகமலர்ச்சியுடன் பொன்னும பலவகைவஸ்திரங்களுமாகிய சிறந்தகணிக்கைகளைத் தர்மராஜாவுகனுபபினன். கரச்மீரதேசதததரசன் சுதத மும மதுரமுமான திராகக்ஷபபழமதயுததையும இனனும எலலாக் காணிக்கைகளையும எடுததுககொணடு தாமராஜாவினிடம வநதான். யவனர்கள் மனனவேகமுளள மலைநாடடுக் குதிரைகளையும பெரிய விலைபெறற ஆஸனங்களையும புதியவையும இலேசானவையும அழகிய வையும விலைபெறறவையும பிரகாசிபபவையுமான சாலவைகளையும மற்றுமுளள பலவகை ரதனஙகளையும கொண்டுவநது வாயிலிலநின்றனர். களிங்கதேசததரசனுகிய சுருதாயுளன்பவன மிகசசிறநத முதுகுகளையும ரதனஙகளையும அளிததான். அங்கதேசததரசன் பொன்மயமான ஆபரணங்களையணிநத அழகியபெண்களைக கொடுத்தான். பாரதவே! ராஜாவே! தென்கடறகரையிலிருநது வஙகதேசத்தரசன் நூறறுக்கணககான பொறகடடிலகளையும நூறறுககு மேறபடட போர்வைகளையும ஜலததிலுண்டான ரதனங்களையும மறறச்சிறபரசர் களிடமிருநது அவன் வாங்கின கபபங்களிலலாவறறையும தாமபுதரனுக்குக் கொடுத்தான. பாண்டியராஜன் தாதது ரமலியிலுண்டான தொண்ணூற்றுபாரம நிறையுளள முதலதரமான சநதனககட்டைகளையும தொண்ணூறறு சஙகங்களையும தர்மராஜாவுக்கு விசைநது கொடுததான். சோளராஜன் கேரளராஜன் இருவரும் கணகிலலாத சநதனங்களையும அகிலகளையும பலவகையான முததுக்களையும வைரியங்களையும பாண்டுபுதரனுகருக் கொடுததனர். அச்மகராஜன் கொமபுகளில்பொன்கடடினவைபபும பொன்ஆபரணங்களையணிநதவையும கன்றுகளோடுகூடியவையும குடஙகுடமாகக் கறக்கிறவையுமான பதினாயிரம பசுகளைக் கொடுததான். ஸிநதுதேசததரசன் பொன்மாலைகளினால அலஙகரிக்கபபட்டவையும ஸிநதுதேசததிலுண்டானவையுமான குதிரைகளில் இருபததையாயிரம கொடுததான். ஸௌவீரதேசத்தரசன் பொன்னினாலும முததுக்களினாலும ரதனங்களினாலும அலஙகரிககபபடடவையும ஒளியினால் மத்தியான்னஸூரியனபோலப பிரகாசிபபவையும யானைகளபூட்டினவையுமான மூன்நூறு சிறநததேர்களையும மறறுமுளள கபபங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவநது பாண்டுபுதரனுக்குக் கொடுததான். பாரதவே! ராஜாவே! அவநதிதேசததரசன் ஆயிரக்கணக்கான பலவகைரதனங்களையும உயர்ந்த முதலுமாலைகளையும தோள்வளைகளையும மற்றும பலவகைஆபரணங்களையும் பதினாயிரமதாஸிகளையும் கபபமாக்கொண்டு ஸபையின்

வாயிலில்வந்து பார்க்கவிருப்பமுள்ளவனுக்குக் காத்திருந்தான். தசார்ணதேசத்தரசனும் சேதிதேசத்தரசனும் வீரனான சூரஸேனதேசத்தரசனும் உயர்ந்தவஸ்திரங்களோடும பலவகை ரத்னங்களோடும் மற்றுமுள்ள காணிக்கைகளெல்லாவற்றையும எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்கு அர்பபணஞசெய்தனர். காசிராஜன் மிக்கஸந்தோஷத்துடன் எண்பதினாயிரம்பசுக்களோடும எண்ணூறுயானைகளோடும தர்மராஜாவுக்குக் கபடமாகக்கொடுத்தான. பொன்மாலைகளையணிந்தவையும் ஸிந்துநதிக்கரையிலுண்டானவையுமான குதிரைகள் பதினாயிரத்தையும் பலவகை ரத்னங்களோடும காசிராஜன் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். விதேஹதேசத்தரசனாகிய கிருதக்ஷணனும கோஸலதேசத்தரசனாகிய பிருஹத்பலனும பதினாலாயிரம சிறந்தகுதிரைகளைக் கொடுத்தனர். வஸாதிகளென்னும தேசத்தாரோடுகூடிய சைபபியராஜனும் மாலவர்களோடுகூடிய திரிகாததராஜனும் பாண்டவர்களுக்கு ரத்னங்களைக்கொடுத்தனர. ஒவ்வொருஅரசனும கொடுத்த ரத்னங்களுக்கும் அளவில்லை. ராஜாவே! பாருகசசதேசத்தரசன் உயர்ந்தஹாரங்களோடும, மறறும பலஆபரணங்களோடும, நூல்வஸ்திரங்களை உடுத்துகிறவரும் இளமைபபருவத்திலிருபபவரும் மெலலிய தேகமும் நீண்டகூநதலுமுளளவரும பொன்னணிகலங்களை அணிநதவருமாகிய நூறுயிரமதாஸிகளோடும், பிராம்மணத்தமர்கள் தரிக்கத்தக்க சிறநத சுததமானசால்வைகளோடும, எல்லாக் காணிக்கைகளோடும கொணர்ந்து கொடுததான். அவர்களனைவரும தர்மராஜாவைக் காண்பதற்காக அரண்மனைவாயிலில் நின்றனர். காணிக்கைகளையளிக்கும்போதுமட்டுநதான் அவர்களுககு வழிகிடைத்தது. மழைபெய்வதனாலும் நதிகள்பாய்வதனாலும கிருஷியில் சிரமப்படாமலே தான்யங்களை விருத்திசெய்பவரும் ஸமுத்திரக்கரையில் பிறநதவரும ஸிந்துநதிக்கரையில் வஸிபபவருமான த்ருமர், பாரதர், காச்யர், கிராதகர்என்னும் அரசர்கள் பலவகைரத்னங்களோடும் வெள்ளாடுகள், செம்மறியாடுகள், பசுக்கள், கோவேறுகழுதைகள், ஒட்டகங்கள் இவைகளோடும பொன்னோடும பழத்தினுண்டான மதுவையும் பல வகைச் சால்வைகளோடும காணிக்கைகளாக எடுத்துக்கொண்டுவந்து அரண்மனைவாயிலில் தடுக்கபபட்டு நின்றனர். மஹாபலசாலியும் சூரனும மிலேச்சர்களுக்கு அதிபதியும பிராக்ஜ்யோதிஷதேசத்தரசனுமான பகததராஜன், யவனர்சேனையுடன் காறறுக்கொப்பான வேகமுள்ள உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகளோடும மறற எல்லாவகையான கரணிக்கைகளோடும்கொண்டு விரைவாகவநது வாயிலிற்றடுக்கப்பட்டு நின்

ருன். பிராக்ஜ்யோதிஷாதிப்தியான அவன் குதிரைகளுக்குப போட த்தக்க சிறந்தஆபரணங்களையும தந்தப்பிடிபோட்ட சிறநதகத்திகளை யும்கொடுத்துச் சென்றான். பலதேசங்களிலிருந்து வந்த [1]த்வியக்ஷர், [2] த்ரியக்ஷர், [3]லலாடாக்ஷர், [4]ஔஷ்ணீஷர், [5]அஹயர், [6]பாஹுகர், [7] புருஷாதகர், [8]ஏகபாதர்என்னும் ஜாதியார் அங்கே பொன்வெள்ளி முதலிய தனங்களை யுதிஷ்டிரனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுக்க வந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டிருநததைக் கண்டேன். பட்டுபபூச்சிநிற முள்ளவையும் கிளிநிறமுள்ளவையும வானவில நிறமுள்ளவையும் செவ்வானநிறமுள்ளவையுமாகப பலநிறங்களாயிருக்கும் மனோவேக மான அனேகம காடடுக்குதிரைகளையும விலையில்லாதபொன்னையும ஏகபாதர்கள் யுதிஷ்டிரனுககுஅளித்தனர். அபபோது ஸிம்ஹளதேச த்தரசன் மிகுதியான தனததையும சிவபபும் பசுமையும கறுபபுமான நூறுபாரம் சிறநதசநதனககட்டைகளையும எடுத்துக்கொண்டுவநது வாயிலில்தடுக்கப்பட்டு நின்றான். மஹாராஜாவே! நக்னவிஷயர்க ளென்றும பாபபரேயாகளென்றும் பெயர்பெற்ற அரசர்கள் நூறாயிரம் தாஸிகளையும ஆயிரம் சாலவைகளையும் எடுததுக்கொண்டு வாயிலில் தடுக்கபபட்டு நின்றனர். ஓ! மஹாபலசாலியே! நினைததபடிசெய் கிறவர்களாகிய பௌண்டரர், தாமலிபதர் என்னுமரசர்கள் சநதனத் தையும், வெள்ளியையும, அகிறகட்டையாலும பளிங்கினாலும் தந தங்களினாலும செய்யபபட்ட சாமான்களையும, ஜாதிக்காய்களையும் தக்கோலம் லவங்கம கர்ப்பூரமுதலான பலவகைப பொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வநதனர். மஹாத்மாக்களான அவர்களனைவரும வாயிலில்தடுககபபட்டு நின்றனர். மஹாராஜாவே! சைலேயனென் னுமரசன் வெண்படடுக்களை யெடுததுக்கொண்டு வாயிலில் நின்ற போது காவறகாரரால தடுக்கபபட்டான். சீனரும் ஹூணரும் கஷரும் காசரும் மலைகளுக்குள்ளிருப்பவருமாகிய இவர்கள் எல்லாத் தேசங்களிலும பெயாபெற்றவையும் பழகினவையுமான பதினாயிரம குதிரைகளையும, உஷ்ணததைககாககும கமபளததையும், விசாலமும் நல்லநிறமும் மென்மையுமுள்ளவையும பாஹ்லீகதேசத்திலும சீன தேசத்திலு முண்டானவையும பட்டுப்பூசசிகளினாலும [9]ரதனங்களி னாலு முண்டானவையுமான பட்டுக்களையும், சுவையுள்ளகனி முத

[1] இரண்டுகண்களை யுடையவர். [2] மூன்று கண்களையுடையவர். [3] நெற் றியில் கண்ணையுடையவர். [4] தலைப்பாகைக்காரர். [5] குதிரையில்லாதவர். [6] கைநீண்டவர்கள்; நீந்துகிறவர்களென்பர் சிலர். [7] மனிதனைத்தின்பவர். [8] ஒற்றைக்காலர். [9] கற்சாயங்களினாலும்.

லியவற்றையும், நல்லமணமுள்ளவற்றையும் கொணர்ந்து தெரிவித்த பிறகு வழிவிடப்பட்டனர். கர்வடர், தோமரர், சூரர், வர்த்தனக ரென்பவர்கள் பலவிதமான வஸ்திரங்களையெடுததுக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். மஹாராஜாவே! பிராக்கோடர், நாடகேயர், நந்திநகரகர், நாபிதர், தரைபுரர், பஞ்சமேயர், ஊருஜர் முதலான காட்டரசர்களனைவரும் மிகுதியான தனங்களையும ஸாமான் களையும் எடுத்துக்கொண்டுவநது வாயிலில் தடுக்கபபட்டுநின்றனர். கௌரவராஜாவே! சகர், துஷாரா, ரோமகர், சிருங்கிகள், அசமகர், ஊருகமர்ஆகிய இவர்கள் என்னால் பத்துக்கோடிகளாக எண்ணப பட்டவையும் தாமரைத்தாது நிறமுள்ளவையுமான பொற்குவியல் களையும் கூர்மையும் நீளமுமானகததிகளையும தடிகள, சக்திகள், கோடாலிகள் முதலிய மற்றைஆயுதங்களையும பருத்திநூலாற செய் யப்படாத மெல்லியவஸ்திரங்களையும பதபபடுத்தின ஆட்டுத்தோல் களையும் கொழுததஸேனைகளையும் கொண்டுவநது வாயிலில் தடுக்கப பபட்டு நின்றனர். கிழக்குத்தேசததுக்கு அதிபதியான அரசன் பொன்னினாலும ரத்னங்களினாலும விசிதரமானவையும யானைத்தந தங்களினாற செய்யபபடடவையும மிக்க விலைபெற்றவையுமான ஆஸ னங்களையும் வாஹனங்களையும சயனங்களையும பொன்னினாலலங்கரிக் கப்பட்டவையும் பழகினகுதிரைகள பூட்டபபடடவையும புலித் தோல் போர்க்கபபடடவையும மேலேஅலங்காரங்கள் செய்யபபட்ட வையும விசித்ரமான பலஉருவமுள்ளவையுமான ரதங்களையும அனேக விதமான விறகளையும நாராசங்களையும் அாததசநதிரபாணங்களையும பலஅஸ்தரங்களையும இவ்வகையான இன்னும அனேகமபொருள்களை யும் எடுததுக்கொண்டு மஹாத்மாவான பாண்டவனுடைய யாகசாலை யில் பிரவேசித்தான். படடுபபூச்சியினாலுண்டான பட்டுக்கள் இர ண்டாயிரததையும் செடிகளாலுண்டான படடுக்கள் பதினாயிரத்தை யும் வெண்கலபபாத்திரங்களையும் விலைபெறற ரத்னகம்பளங்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும ஸநதோஷததுடன் தர்மராஜாவுக்கு அளித் தான். ராஜாவே! கடற்கரையிலுள்ள மனிதாகள் இன்னுமனேக ரத் னங்களைக் கொண்டுவநது பாண்டவனுக்குக் கொடுததனர். ராஜா வே! மாலவர்கள பலவகைரத்னங்களைக் கொடுததனர். அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியான ஸுராஷ்டிரதேசததரசன் கோடிமரக்கால் அள வுள்ள கோதுமைமுதலான பலவகைத்தானியங்களையும் பலவகைரத் னங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவநது பாண்டவனுக்கு அன்புடன் கொடுத்து மஹாயாகத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே! அந்த

ஸுராஷ்டிராராஜன் இரண்டுமரக்கால்பிடிக்கும் நல்லெண்ணெய்க்குட
ங்கள் பதினாயிரமும் ஆயிரம்வண்டி உயர்ந்தவெல்லங்களுமாகிய இவை
எல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து குந்திபுத்ரனுக்குக் கொடுத்தான்.
ராஜாவே! பலதேசங்களிலிருந்தும வந்த மறறஅரசர்களும பலவகை
ரத்னங்களை கொண்டுவந்து தாமராஜாவுக்குக்கொடுத்தனர். தேசங்
களும வனங்களும மலைகளுமடங்கிய இந்தஜம்புத்வீபமுழுமையிலும்
தாமராஜனுக்குக் கப்பம் கொடாத அரசன் ஒருவனுமில்லை. அந்த
யாகத்திற்கு வராதமனிதன் ஏழுவருஷங்களிலுமில்லை. பலவகைக்
கூட்டங்களும நிறைந்த அந்த யாகசாலையானது இந்திரஸபைபோல
விளங்கிறறு. ராஜாவே! அரசர்கள் யாகத்தைக்கு வெகுமதிகளாகக்
கொடுத்த பலவகைப பெருஞ்தனக்குவியலைக்காணப்பற்றி நான் சொல்லப்
போவதைக் கேளும. மேருமலைக்கும மந்தரமலைக்குமிடையில் சை
லோதையென்னும நதிக்கரையில் மூங்கில்களின் இனியநிழலை அடை
த்து வஸிப்பவர்களும தனிஆஸனம்முதலிய மரியாதைகளுக்குத்தக்க
வர்களுமான கஷர், பிரதரர், தீர்க்கவேணுக்கள், பாரதர், குலிந்தர்,
தங்கணர், பரதங்கணர்ஆகிய மனிதாகள, எறுமபுகளிலும் வேள
களிலிருந்து வெளியிற்கொண்டுவரப்பட்ட பிபீலிகமென்னும் பெய
ருள்ள சிறந்ததங்கத்தை மரக்காலால அளக்குமபடி குவியல்களாகக்
கொணர்ந்து கொடுத்தனர். கறுத்தவாலும வெளுத்தவாலுமுள்ள
அனேகம் கவரிமான்களையும், இமயமலையின் மலர்களிலிருந்துண்டான
மிகுதியான இனியதேனையும, வடகுருதேசத்திலிருந்தும் கைலா
ஸத்துக்கு வடக்கிலிருந்தும் வந்த மிகச்சிறந்த சக்தியுள்ள மூலிகை
களையும், மஹாராத்மாக்களான வ்ருடமால்யர்களென்னும் அரசர்களும்
மலைநாட்டரசர்களும அஜாதசத்ருவுக்குக் கொண்டுவந்து வணங்கி
நின்றனர். ராஜாவே! அவர்கள் வாயிலில் தடுக்கபபட்டு நின்ற
னர். மனிதர்க்கதிபதியே! இமயமலைக்குப பின்புறத்திலும் ஸூர்
யன் உதயமாகிற மலைச்சாரலிலும் கடற்கரையிலும் லௌஹித்ய
மென்னும் ஆறறின் அருகிலும வஸிப்பவர்களும கனிகளையும் கிழ
ங்குகளையும் புஜிபபவர்களும தோலாடையுடுப்பவர்களுமாகிய இன்
னுமனேக கிராதர்கள் உயர்ந்தசந்தனங்களையும அகில்களையும் சிற
ந்த சால்வைகளையும் தோல்களையும் ரத்னங்களையும பொன்களையும்
பலவகை வாஸனத்திரவியங்களையும் கிரததேஜாதிப பெண்களாகிய
தாஸிகள் பதினாறவரையும் கண்ணுக்கினிய அனேகம்பொருள்களை
யும நெடுநாளாகஸெல்லத்தக்க மிருகங்களையும பறவைகளையும மலை
களிலிருந்து சேர்க்கப்பட்ட மிகுந்தஒளியுள்ள தங்கத்தையும் கப்

பமாகக் கொண்டுவந்து வாயிலிற்றடுக்கப்பட்டு நின்றனர். ராஜாவே! காபவ்யர், தரதர், தர்வர், சூரர், யமகர், ஔதும்பரர், துர்விபாகர்ஆகிய இவர்கள் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். காச்மீரர், குமாரர், கௌரகர், ஹம்ஸகர், சிபிகள், திரிகர்த்தர், யௌதேயர், மத்ரகர், வஸுதேயர், மௌலேயர், தாஹர், க்ஷுத்ரகர், மாலவர், சௌண்டிகர், ஔதகர், ஸால்வர், அங்கர், வங்கர், யவனர், கயர் என்னும் உயர்குலத்தோரும் சிறநதவரும் குறறமற்றவருமாகிய அரசர்கள் நூற்றுக்கணக்காக வரிசையாக ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அஜாதசத்ருவுக்குத் தனத்தைக்கொண்டுவநது கொடுத்தனர். பாரதரே! வங்கர், களிங்கர், மகதர், தாம்ரலிபதர், புண்ட்ரகர்என்னு மரசர்கள், தங்கள்தேசங்களிலிருநதுவநது [1]கௌசிகம, [2]பத்ரோர்ணம் என்னும் பட்டுக்களைத் தர்மராஜனுக்குக் கொடுத்தனர். நுகத்தடிகள்போன்ற தநதங்களையுடையவையும் பொறகசசைகள் கட்டபபட்டவையும் தாமரைமலரின் நிறமுள்ளவையும மேலே சித்ரகமபளங்கள் விரிக்கபபட்டவையும் மலைகளபோன்றவையும் எக்காலமும் மதஜலம் பெருகுகின்றவையும காம்யகமென்னும தடாகததின்அருகிலிருப்பவையும அடக்கமுளளவையும் நல்லஜாதியிற் பிறந்தவையும் அலங்காரங்களுள்ளவையுமான ஆயிரமயானைகளை ஒவ்வொருவனும கப்பமாகக் கொண்டுவநது நிற்கும்போது, 'வாயில்விட்டபிறகு போகலாம்' என்று வாயிற்காவறகாரர்களால் சொல்லபபட்டதனால் அவர்கள் ஸந்தோஷமடையவில்லை. விதேஹர், புண்ட்ரர், கௌலேயர், தாம்ரலிப்தகர், மருகர், காசிகர், தர்த்தர், பௌமேயர், நடநாடகா, கர்நாடர், காம்ஸ்யகுட்டர், பத்மஜாலர், ஸதீநரர், தக்ஷிணதேசத்தார், புளிந்தர், சபேரர், தங்கணர், கஷர், பர்ப்பரர், யவனர், கர்க்கரர், ஆபீரகர், பல்லவர், சகர், காரூசர், துபபகர், காசிகர்முதலான பல ராஜாக்களும பலதிசைகளிலிருநதும வநதனர். மற்றுமுள்ள அனேகமஹாத்மாக்களினால அங்கே ரத்னஙகள் கொண்டுவரப்பட்டன. கடலிலுண்டான உயர்ந்தவைடூர்யக்கறகளையும முத்துக்களையும் வலம்புரிச்சங்கங்களையும சிறநதசிபபிகளையும் ஸிம்ஹளர்கொடுத்தனர். இந்திரனுடைய வேலைக்காரனாகிய சித்ரரதனென்னும கந்தர்வராஜன் ரத்னச்சேணம் போடப்பட்டவையும் கடைக்கண்கள் சிவநதவையும் வாயுவேகமுள்ளவையுமான நானூறு கறுப்புக்குதிரைகளைக் கொடுத்தான். தும்புருவென்னும் கநதர்வன் ஸநதோஷமடைந்து மாவிலைநிறமுள்ளவையும் பொன்மாலைகளணிநதவையுமான

---

[1] நாரினாலுண்டானது. [2] பூச்சியினாலுண்டான்து.

நூறுகுதிரைகளையளித்தான். கௌரவராஜாவே! ஸமாததனான சூகர தேசத்தரசன் அனேகமநூறு சிறந்தயானைகளைக் கொடுத்தான். மத்ஸ்யதேசத்தரசனாகிய விராடனால பொன்மாலைகளையணிந்த இரண்டாயிரம் மதயானைகள் கபபங்களாகக் கொடுக்கபபட்டன. ராஜாவே! பாமஸுராஷ்டிரமென்னும தேசததிலிருந்து வஸுதானனென்னும்அரசன் பொன்மாலைகளையணிந்தவையும வேகமும பலமுமுள்ளவையும் இளமைபபருவத்திலிருபபவையுமான இரண்டாயிரம்குதிரைகளையும இருபததாறுயானைகளையும நிரபபின காணிககையாகக கொண்டுவந்து பாண்டவர்களுக்குக் கொடுததான். ராஜாவே! துருபதனால் பதினாலாயிரம தாஸிகளும மனைவிகளோடுகூடிய பதினாயிரம் தாஸாகளும யானைகள் பூட்டினஇருபத்தாறு தோகளும தனது முழுராஜ்யமும யாகத்திற்காகப பாண்டவாகளுக்கு அளிக்கபபட்டனர். விருஷ்ணிகுலததோனாகிய கிருஷ்ணனும அாஜுனனைக் கௌரவிப்பதறகாகப பதினாலாயிரம சிறந்தயானைகளைக கொடுததான். கிருஷ்ணன் அாஜுனனுடைய ஆத்மா; அர்ஜுனன கிருஷ்ணனுடைய ஆத்மா; அாஜுனன் எதைசசொன்னாலும அதையெல்லாம கிருஷ்ணன் செய்வானென்பது திண்ணம. தனஞசயனுக்காகக் கிருஷ்ணன் ஸ்வர்ககலோகததையும விடடுவிடுவான. அவ்வாறே கிருஷ்ணனுக்காகத தனஞ்சயன் உயிரையுமவிடுவான். சோழராஜனும பாண்டியராஜனும் மலயம் தர்ததுரமென்னும் மலைகளிலிருந்து பொற குடங்களில் வைக்கப்பட்ட மணமுள்ள சந்தனக்குழமபுகளையும சந்தனக்கட்டைகள் அகிற்கட்டைகளின் குவியல்களையும ஒளியுளள முத்துக்களையும ரதனங்களையும் பொன்மயமான மெலலியவஸ்திரங்களையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் வழிகிடைக்காமலிருந்தனா. ஸிம்ஹளர்கள் ஸமுத்திரத்திலுண்டான உயர்ந்த வைடூர்யக்கறகளையும் முத்துக்குவியல்களையும் நூற்றுக்கணக்கான விரிபபுக்களையும் அங்கே கொண்டுவந்தனர். ரத்னமயமான உடைகள போாததவரும் கறுத்தநிறமுள்ளவரும் கட்கடைகள் சிவந்தவருமான ஸிமஹளர்கள் அந்தக் காணிக்கைகளையெடுததுக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். பிராமமணர்களும ஜயிக்கபபட்ட க்ஷத்ரியர்களும் வைசியர்களும பணிவிடைசெய்யக்கருதின சூத்ரர்களும் தர்மராஜாவை ஸந்தோஷபபடுததுவதறகாகக் காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்தனர். மிலேச்சர்களனைவரும் முதல்இடைகடைசியாகிய எல்லாவருணத்தாரும் யுதிஷ்டிரனிடம அன்போடும் கௌரவத்தோடும்வந்தனர். பலதேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார் வந்திரு

ந்ததனால இவ்வுலகமே யுதிஷ்டிரனுடையகிருஹத்தில் சோக்கபபட்டது போலிருந்தது. அரசர்களால் எதிரிகளுகுச சேர்பபிக்கபபட்ட அளவறற பலவகைக்காணிக்கைகளோப பாரத்தபோது துயரத்தினல் எனக்கு இறபபதில எண்ணமுண்டாயிறது. ராஜாவே! யுதிஷ்டிரன், எவர்களுக்குச் சமைததவறறையும் சமைகாதவற்றையும் பகுத்துக்கொடுததாரோ அநதபபாண்டவாகளின் வேலைக்காரர்களோப்பற்றி உமகுசசொலவேன். யாணபபாகாகளும குதிரைகாரர்களுமாக மூன்றுகோடியேபதினுயிரவா. ரதிகர்கள் பதாதக்கோடி. காலாடகளுக்குக்கணக்கில்லை. பசசையாக அளக்கபபடுவதும பிறகுசமைக்கபபடுவதும உடனே கொடுகபபடுவதுமாயிருநதது. மறறோரிடததில் சுததிசெய்வதற்காகப புண்ணியாகவாசனதத்தின்கோஷமேயிருநதது. யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹதத்தில எல்லாவருணங்களிலும்,உண்ணதவணியும குடிக்காதவணியும அலங்காரஞ் செய்துகொளளாதவணியும வெகுமதிகபபடாதவணியும நான்பார்க்கவில்லை. யுதிஷ்டிரனல் காபபாறறபபட்ட ஸ்நாதகர்களும கிருஹஸ்தர்களும எண்பத்தெண்ணுயிரவா. ஒவவொருவருக்கு மூபபது மூப்பது வேலைக்காரிகள். அவாகள மிக்க அன்போடும் திருபதியோடும யுதிஷ்டிரனுடைய பகைவர்கள் அழியவேண்டுமென்று பிராரத்திக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில பொறபாத்திரங்களில்புஜிக்கும் ஊர்த்துவரேதஸ்களான யதிகள பதினுயிரவர். ராஜாவே! த்ரௌபதி, தான்புஜியாமல் கூனாகள குள்ளர்களமுதலான எல்லாஜனங்களும உண்டதையும உண்ணுததையும் கவனித்தாள். பாரதரே! பாஞ்சாலாகள் ஸம்பநதிகளாயிருபபதனுலும அநதகர்களும விருஷ்ணிகளும சினேகிதர்களாயிருபபதனுலும அவ்விருகிறத்தாமட்டும தர்மராஜாவுக்குக்[1] கபபமாகக்கொடுக்கவில்லை.

எழுபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன்சொல்லியதன்தொடர்ச்சி.)

பூஜிகதத்தக்கவர்களும் ஸத்யமதவருதவாகளும சிறநததவமும் நிரமபினவிததையுமுளளவர்களும நன்றுக பேசுகிறவர்களும் வேதங்களின்முடிவுகண்டு அவபிருதஸ்நானம் செய்தவர்களும் தைரியமும் அகாரியங்களில் வெட்கமுமுள்ளவர்களும தர்மததில் மன

[1] அவாகள்பிரீதியினுல்கொடுததனர்.

முள்ளவர்களும புகழ்பெறறவர்களும ராஜ்யபடடாபிஷேகமசெய்யபபெற்றவர்களுமான அரசாகளும யுதிஷ்டிரனிடம காததிருகின்றனர். வெண்கலததிறை செய்யபபடட கறக்குமபாததிரஙகளுடன் அரசர்களினுல தகஷிணைகாகக்கொண்டுவரபபடட அனேகபாபிரம் காட்டுபபசுகளை ஆஙகாஙகுகாணபபடடன. பாரதரே! அநதயாகத்தில அரசாகள தாமராஜனைமரியாதை செய்வதறகாக ஊகததுடன் அபிஷேகததிறகுரிய பலவகைபபொருளகளையும தாமாகவேகொண்டு வநதுகொடுததனர். பாஹ்லீகதேசததரசன பொனனிஞலலஙகாரஞ் செய்யபபடட ரததைதகொண்டுவநதான். ஸுதகஷிணனெனனு மரசன காமபோஜதேசததிலுள்ள வெள்ளைகுதிரைகளை அதிறபூட்டினன. சேதிதேசததரசனும மஹாபலசாலியுமான சிசுபாலன் அன்புடன் தேரசசையும உயரமான கொடிமரததையும தாறுகவே கொணாநது கொடுததான. தெனதேசததரசன் கவசததையும, மகததேசததரசன் மாலையையும கிரீடததையும, சிறநதவிலலாளியான வஸுதானனென்பவன அறபுதவயதுளள சிறநதயாணையையும, மதஸ்யதேசததரசன் பொன்பாசகிகைகளையும, ஏகலவ்யன் பாதுகையையும, அவந்திதேசததரசன் அபிஷேகததிறகுரிய அனேக தீர்ததஙகளையும, சேகிதானன தூணியையும, காசிராஜன் வில்லையும், சல்லியன் பொன்னிஞலஅலங்கரிகபபடடதும உறையில்வைக்கபபட்டதுமான அழகானபிடியுளளகததியையும கொடுததனர். பிறகு தெளமயரும மிகச்சிறநததவமுளளவியாஸரும நாரதரையும தேவலரையும அஸிதரையும முன்னிடுகொண்டு அபிஷேகஞ்செய்தனர். அநதஅபிஷேகததிறகு மஹரிஷிகள அன்புடன்வநதிருநதனர். வேதஙகளிற கரைகணடவாகளான பரசுராமாமுதலியமறறு முளள மஹாதமாக்களும மிகுதியாகத தகஷிணைகளைக்கொடுக்கும் தர்மராஜாவினிடம ஸபதரிஷிகள தேவலோகததில் தேவேநதிரனிடமவருவதுபோல மநதிரஙகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வநதனர். தவறுதபாக்ரமமுள்ள ஸாதீயகி தர்மராஜாவுக்குக் குடைபிடித்தான். பாண்டவாகளாகிய தனஞசயனும பீமஸேனனும இரண்டுவிசிறிகளை யெடுததுக்கொண்டனர். நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும இரண்டு வெண்சாமரங்களை எடுததுக்கொண்டனர். முன்யுகததில பிரம்ம தேவர் இநதிரனுக்காக எடுததுகொணடான அநதவருணனுடையசங்கத்தைத திருபபாறகடல தர்மராஜர்வுக்குக் கொணர்ந்து கொடுத்தது. ஆயிரமபொன்களால விசுவகர்மாவினுல் நன்றுசசெய்யபபட்டதும உறியில்வைக்கபபட்டதுமான அநதச் சங்கத்தினுல்

கிருஷ்ணன் அபிஷேகஞ்செய்தான். அதனால் எனக்குத் துயரமுண்டாயிற்று. பக்ஷிகள் கீழ்கடலிலிருந்து மேல்கடலுக்கும் தென்கடலுக்கும் சென்றன. வடகடலுக்குமட்டும் செலலவில்லை. அந்தக் காலத்தில மங்களகரமானசங்குகளை நூறறுக்கணக்காக ஊதினர். அவை ஊதப்பட்டுசபதிக்கும்போது எனக்குமயிர்சிலிர்த்தது. பராக்ரமம குறைந்தவர்களான அரசர்கள் விழுந்தனர். தைர்யமும பராக்ரமமுள்ளவர்களும "ஒருவாமேல ஒருவர் அன்புளளவாகளுமான கிருஷ்டத்யுமனனும பாண்டவாகளும ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனுமாகியஎண்மரும மயககமுறற அரசர்களையும் என்னையுமகண்டு நகைத்தனர். ராஜாவே! பிறகு அரஜுனன் ஸந்தோஷத்துடன் பொன்கடடின கொமபுகளோடுகூடிய ஐந்நூறுவிருஷபங்களைப பிராமமணச்ரேஷ்டர்களுக்குத தானஞசெய்தான். குந்திபுதரனும ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரன், மிகச்சிறந்த பெருமையையுடைந்திருந்ததுபோல நந்திதேவன், நாபாகன், மாந்தாதா, மனு, வேனன்புத்ரனுகியபிருது சக்ரவர்த்தி, பகீரதன், ய்யாதி, நகுஷன் இவர்கள் யாருமிருந்ததில்லை. இவ்வாறு ஹரிசசந்திரன்போல ராஜஸூயத்தைச்செய்து யுதிஷ்டிரன்பிரபுவானுன் பிரபுவே! பாரதரே! ஹரிச்சந்திரனிடதிலிருந்ததுபோல் யுதிஷ்டிரனிடமிருக்கும் ராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டபிறகு என்உயிர்வாழ்க்கையைச் சிலாகயமாக எபபடிநினைக்கிறீர்? ராஜாவே! இந்தக்காலமே குருடனுல்படைக்கபபட்டதுபோலத் தாறுமாறுயிருக்கிறது. தாழ்ந்தவர் விருத்தியாகின்றனர். உயர்ந்தவர் குறைகின்றனர். கௌரவரே! இவவாறு பாரதபிறகு என்னஆராய்ந்துபாரத்தும் நான்ஸுகம்பெறவில்லை. அதனால, இவ்வகையான இன்பபையும நிறமாறுதலையும துயரதையும அடைந்திருக்கிறேன்" என்றான்.

எண்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனுக்குத் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களைப் பகையாமலிருக்கும்படி நீயாயம்சொல்லியது.)

த்ருதராஷ்டிரன், "புத்ரனே! நீ முதல்புத்ரன்; எனதுமுதல் பார்யையின்புத்திரன்; பாண்டவர்களைபபகையாதே; பகைப்பவன் மரணத்துக்குஸமானமான துயரத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறான். பரதச்ரேஷ்டனே! பிறருடைய கபடத்தையறியாதவனும் நம்மைப்போலவே ஐசுவரியமுள்ளவனும் நமமுடைய மித்திரர்களையே தனக்கும்

மித்திரர்களாக உடையவனும் நம்மைப் பகையாதவனுமாயிருக்கிற யுதிஷ்டிரனே உன்னைபோன்றவன்பகைபடது எவ்வகை? ராஜாவே! புத்ரனே! குலத்திலும் பராக்ரமதிலும் அவனுக்குச்சரியாயிருக்கிற நீ அறியாமையால உன்பிராதாவினுடைய ஐச்வர்யத்திறகு என் ஆசைப்படுகிறாய்? இப்படியிராதே; அடஙகு; வயஸனப்படாதே; பரதச்ரேஷ்டனே! அநதயாகச்சிறப்பை நீவிரும்புகிறாயின் அம் மஹாயாகத்தை உனக்கும் ரித்விக்குக்கள செய்விக்கட்டும. அரசர் கள் உனக்கும மிகுதியான திரவியதையும ரத்னங்களையும ஆபரணங்களையும் அன்போடும கௌரவத்தோடும் காணிகையாகக் கொடுபபர். குழநதாய்! அயலானுடையபொருளில ஆசைபபடுவது கெட்டவர்களின்நடை. தனக்குளளதில் திருபதியையடைநது தன் தர்மத்தைவிடாமலிருப்பவனெவனோ அவன்தான் எளிதில் விருத்தியாவான். வேண்டினவற்றைக் கறக்கும பூமி வீரனுக்குபபத்னியென்றுசொல்லபபடுகிறது. அதுபோலவே ராஜ்யலக்ஷ்மியும வீரனுடைய பாரியைதான். இவ்விரண்டும பாவஸ்யகளைபபோன்றவையே. உனக்கும் சக்தியிருக்குமாயின் இநதபபுவனியைஆளவாய். அயலான் பொருளை அபஹரிபபதுமடடுமெ சிறிதும்தகாது. வேண்டினவர்கள் விஷயத்தில் அக்ரமத்தைக்கருதுகிறவனுக்கு இமமைமறுமைஇரண்டிலும துயரந்தான். அன்னியருடைய திரவியங்களையடையபபிரயிர்தியாமலிருப்பதும் தன்கார்யங்களில விடாமுயறசியும ஈட்டினபொருள்களைக்காப்பதுமாகிய இவைதாம பிரபுதவத்தின் அடையாளங்கள். ஆபத்துக்களில் துயரபபடாதவனும செய்வனவறறைத திருநதச் செய்பவனும என்றுமமுயற்சியுள்ளவனும தவறுதலில்லாதவனும மனதையடக்கினவனுமான மனிதன் எகாலமும் கூஷமங்களையே பார்பபான். தன்கைகளையே வெட்டுவதுபோல இநதபபாண்டுபுத்ரர்களை நீ வெட்டலாகாது. அநதபபாண்டவாகளும உன்விஷயதில் அபபடியே. உன்பிராதாகளின் அநதத தனதைப்பெறுவதற்காக மித்திரத் துரோஹஞ்செய்யாதே. ராஜாவே! பாண்டுவின்புத்ரர்களைப் பக்கையாதே. அப்படியே உன்பிராதாக்களான அவர்களுடைய நிரம்பினஐச்வரியத்தையும வெறுக்காதே. குழநதாய்! மித்திரதுரோஹஞசெய்வதில் பெருமபாவமிருக்கிறது. உனக்கு எவர்கள் கூடஸ்தர்களோ அவர்கள்தாம் அவர்களுக்கும்கூடஸ்தர்கள். பரதச்ரேஷ்டனே! நீயும அநதர்வேதிகையென்னும் யாகசாலையில் திரவியங்களைத்தானஞசெய்து மனதிற்கினிய போகங்களையனுபவித்து மங்கையருடன் விளையாடிக் கவலையின்றிச் சாந்தனாயிரு" என்றான்.

எண்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரனிடம் துரியோதனன் தன்கருத்தை வற்புறுத்திக்கூறியது.)

அங்ஙனம் கூறியதைக்கேட்ட துரியோதனன் சொல்லுகிறான்:—"எவனுக்குக் கேளவிமட்டும் மிகுதியாயிருந்து இயற்கையறிவில்லாமலிருக்கிறதோ அவன், அகபபை பக்ஷணங்களின்சுவையை அறியாமலிருப்பதுபோலச் சாஸ்திரங்களின் கருத்தையறிவதில்லை. அல்லது தெரிந்தே என்னை பிரமிக்கசசெய்கிறீரோ? நீர் ஓடத்திற கட்டின ஓடம்போலிருக்கிறீர். உமக்கு ஸ்வகார்யத்தில் ஊக்கமில்லையா? அல்லது என்னை நீர்பகைக்கிறீரா? உமமைக்கடடளையிடுபவராகஅடைந்த இந்தஉமதுபுததிரர்கள் நிலைபெறார்கள். தனக்குத் தானே நேரிடக்கூடிய விஷயத்தையே நாமசெய்யததக்க காரியமாக நீர் எபபோதும்சொல்லுகிறீர். பிறர்புத்திகேட்பவனைத் தலைவனாகப்பெற்றவன் வழிதெரியாமல மயங்குவான். அவன்பின்செல்பவர்கள் சரியானவழியில செல்வதெவ்வகை? ராஜாவே! முதிர்நதஅறிவுள்ளவரும் பெரியோரைஅடுததவரும ஐமபுலன்களையும கட்டினவருமானநீர் தமகாரியஙகளைச்செய்யத்தொடங்கினஎங்களை மிகவும் பிரமிக்கசசெய்கிறீர். உலகநடையைக்காட்டிலும அரசன்நடை வேறென்று பிருஹஸ்பதிசொல்லியிருக்கிறார். அதனால வேநதன் ஊக்கத்துடன் எபபோதும தன்லாபததையே சிநதிததலவேண்டும. மஹாராஜாவே! க்ஷதரியனுடையதொழில் ஜயததிலேதானிருக்கிறது. அது தர்மமாயிருநதாலுமசரி; அதர்மமாயிருநதாலும்சரி; தன்தொழிலைபபறறிப பரீக்ஷையேது? பரதச்ரேஷ்டரே! எதிரிகளினுடைய சிறப்புறற ராஜ்யலக்ஷமியைப பெறவிரும்புகிற அரசன் சாட்டையினால் ஸாரதி குதிரைகளை ஓடடுவதுபோல எதிரிகளை எல்லாத்திசைகளிலும ஓட்டவேண்டும. கபடமாகவோ வெளிபபடையாகவோவுள்ள எந்தஉபாயமானது எதிரியைத் துன்பபபடுத்துமோ அதுதான் அஸ்தரமறிநதவரின் அஸ்த்ரம். வெட்டுங்கருவியே அஸ்த்ரமென்று சொல்லப்படவில்லை. சத்துருவென்பதும மித்திரனென்பதும எழுதிவைத்திருபபதுமன்று; படடயமுமன்று. ராஜாவே! எவன், எவனுக்குத துன்பததையுண்டுபண்ணுகிறானோ அவன் அவனுக்குச் சத்துருவென்று சொல்லப்படுகிறான். திருப்தியடை

யாமலிருப்பதுதான் ஐச்வரியத்திற்குக்காரணம்; அதனல் அதை நான்விரும்புகிறேன். ராஜாவே! விருதகியாவதற்கு முயற்சிசெய்வது தான் நீதியின்துணிபு. ராஜ்யத்திலும் செல்வத்திலும் எனதென்கிற எண்ணத்தை யாருமசெய்யத்தகாது. முன்கிடைததைப் பிறர் பிறகுஎடுத்துக்கொள்ளுவார்கள். அஃது அரசர்களின்தர்மமென்றே அறிகின்றனா. இந்திரன் துரோகமபண்ணுவதில்லையென்று வாக்குதத்தஞ்செய்து நமுசியென்னுமஅஸுரனுடைய தலையைவெட்டினன். சத்துருவினிடத்தில் அவ்வகையான ஒழுக்கம எப்போது முள்ளதென்று இந்திரனலேயே நிணக்கபபட்டது. பகையிலலாத அரசன் ஊரைவிடடுச்செல்லாதபிராமமணன் இவ்விருவரையும பூமி, எலிகளபபாமபுதின்பதுபோலத் தின்றுவிடுகிறது. ராஜாவே! ஒரு மனிதனுக்குப பிறபபினலேயே பகைவன் இல்லை. எவனுக்கு எவனோடு தொழிலொனறுயிருக்கிறதோ அவனுக்கு அவன்பகைவன்; மற்றஜனங்கள பகைவராகார். எவன் சதது,நுவின்பக்ஷ்ம அபிவிருத்தியாவதை அறிவின்மையினல் கவனியாமல விடுகிறனனே அவனுக்கு அநதச் சத்துருபக்ஷ்ம, சிகித்ஸைசெய்யாமல விடபபடடரோகம போல வேரையறுதது விடுகிறது. பராக்ரமத்தினுல மிக்கமேன்மையை யடையும சிறியசத்ருவுங்கூட வேரிலஉண்டானபுற்று மரதததின் பதுபோல அருகிலிருநதே அரிததுவிடுவான். அஜமீடவமசத்தவரே! பாரதரே! எதிரியின்சிறபபானது உமக்குபபிரியமாயிருக்கலாகாது. இநதநீதியானது புததிமான்கள தலையிலவைததிருக்கும் பாரமாயிருக்கிறது. தன்தேஹதுதின் வளர்சசியைபபோலத திரவியங்கள்விருத்தியாவதை எவன்விரும்புகிறனனே அவன்தான் தன் இனத்தாரில சிறபபையடைகிறன். உடனே மேன்மையைத்தருவது பராக்ரமந்தான். பாண்டவர்களின் ஐசுவரியததைக்காணுமலிருநதால் எனக்குப பிராணஸந்தேஹம உண்டாகாது. ஆதலால், அந்தஐசுவரியததைப் பெறக்கடவேன்; அல்லது யுதததிலடிபட்டுப படக்கடவேன். ராஜாவே! பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் மேலாகின்றனர். நம்முடையமேன்மையோ நிலையற்றதாயிருக்கிறது. இந்தநிலைமையிலிருக்கின்ற எனக்கு உயிரினலாவதென்ன?" என்றன்.

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சகுனியும் துரியோதனனும் சூதாட்டத்தைப்பற்றி வற்புறுத்திச் சொன்ன தன்மேல் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களையழைத்து வரும்படி விதுரரை அனுப்பியது.)

சகுனி துரியோதனனைப்பார்த்து, "ஐயிப்பவரிற்சிறந்தவனே! பாண்டுபுத்திரனை யுதிஷ்டிரனிடத்திலுள்ள எந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைக் கண்டு நீதுயரப்படுகிறாயோ அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைச் சூதாட்டத்தினால் நான்வாங்கிவிடுவேன். ராஜாவே! குந்திபுத்ரனை யுதிஷ்டிரனை நீ அழைக்கமாத்திரம் வேண்டும். நான் படைத்தலையில் யுத்தஞ்செய்யாமலும் பிராணஸமசயத்தையடையாமலும புண்படாமலும பாச்சிகைகளோடிறைத்து, தெரியாதவனைதர்மராஜனை ஜயிப்பதில்லைமர்த்தன். பாரதனே! எனதுபந்தயங்கள்தாம் விற்கலென்றும, காய்கள் தாம் அம்புகளென்றும், சூதாட்டத்தினுடைய ரஹஸ்யந்தான் நாண்கயிறென்றும, காய்களைப்போடும் வகைதான் தேரென்றும் அறி" என்றுசொன்னன். பிறகு துரியோதனன், "வேந்தே! சூதாட்டந் தெரிந்த இந்தச்சகுனி சூதினாலேயே பாண்டவர்களிடமிருந்து ராஜ்யலக்ஷ்மியைவாங்கத் திறமையுள்ளவனுயிருக்கிறான். அதற்கு நீர் அனுமதிகொடுக்கவேண்டும்" என்றான். திருதராஷ்டிரன், "நான் எனதுஸஹோதரனும் மஹாத்மாவுமான விதுரனுடைய சொலலில் நிற்பவன். அவனுடன்கலந்து இந்தக்காரியத்தின்முடிவைத் தெரிந்துகொள்வேன்" என்றுசொன்னன். துரியோதனன், "ராஜாவே! அந்தவிதுரரும வியாஸரைவிட அதிகமாகத் தெரிந்தவர்தாம; ஆனால் வெறுந்தர்மத்தையே சொல்லுவர். அது ஜயத்துக்கு ஸாதகமாகாது. பரதச்ரேஷ்டரே! ஜயம் தர்மத்திற்குமாறுபட்டது. ஆதலால், தந்திரமுள்ளவன்தான் ஜயிப்பவன்." (வியாஸரும விதுரருமாகிய) அவர்களிருவரும் (ஜயத்துக்கு) விரோதிகள். நிச்சயபுத்தியுள்ளவிதுரர் உமதுஎண்ணத்தை மாற்றிவிடுவார். கௌரவரே! அவர் பாண்டவர்களின்விஷயத்தில் நன்மைசெய்யவேக்கத்தோடிருப்பதுபோல என் விஷயத்திலில்லை. ஒருமனிதன் பிறர்திறமையையேபற்றித் தன்காரியத்தைஆரம்பிக்கலாகாது. கௌரவரே! காரியங்களில் இருவருடையபுத்தி ஒன்றுபோலிருப்பதுமில்லை. [1]பயத்தையொதுக்கிக்கொண்டும்

---

[1] 'பயத்திற்கேதுவான காரியங்களிலலக்கித் தனதைகாக்குமதியினன் மழைக்காலத்தில் ஈரப்பாய்போல இருந்தபடியே மடித்துப்போகிறான்' என்பது பழைய உரை.

தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொண்டும் மழைக்காலத்தில் நன்ன்த ஆலமரம்போலிருப்பவன் கெடான். வியாதிகளும் யமனும் (ஒரு வன்) நன்மையையடையுமவரையில் காத்திருப்பதில்லை. தான்சக்தனு யிருப்பதற்குள்ளாகவே நன்மைக்காகுமகாரியங்களைச் செய்யவேண் டும்" என்று சொன்னான். திருதராஷ்டிரன், "புத்திரனே! எப்படி யானாலும பலவான்களோடு விரோதம எனக்கிஷ்டமாயில்லை. பகை யானது மாறுதலையுண்டாக்குகிறது. அதுதான் இருமபினுற்செய் யப்படாதஆயுதம. ராஜபுத்திரனே! சண்டையைத் தொடுப்பதும் கரைகடந்துபோவதுமாகிய சூதாட்டமென்னும அனர்த்தத்தை ஸாத கமென்று நினைக்கிறாய். அந்தச்சூதாட்டம ஆரமபிகபபடுமாயின் எவ் வகையிலாவது கூரமையானகதிகளையும அமபுகளையும உண்டாக்கி விடும்" என்றுசொன்னான். அதறகுத் தூரியோதனன், "முன் னோர்களாலும சூதாட்டதின்பழகம் செய்யபபட்டிருக்கிறது. அதில் அபாயமும யுத்தமும இருந்திருக்கவில்லை. ஆதலால், இப போது சகுனிசொலலும் வார்தையை நீர எடுத்துக்கொள்ளவேண் டும். சிக்கிரத்தில இதுகொருஸபை செய்யக்கட்டளையிடும. சூதாட்ட மானது, ஆடுகிற நமக்கு ஸ்வர்க்கதிறகுச் சிறநதமார்க்கம். ஸ்வர்க் கத்திலிருபபவர்களுகுங்கூட அநதஆட்டமே சிறநதது. ஆதலால், அதறகு ஒபபு அதுதான். அநதசசூதாட்டதைப பாண்டவர்களு டன்கூட நீர்செய்விக்கககடவீர" என்றுசொன்னான். திருதராஷ் டிரன், "ராஜனே! நீசொன்னசொல எனக்குபபிரியமாயிலலை. உன க்கு எதுவிருபபமோ அதைச்செய்யலாம. இநதசசொலலை நினைத் துப பிறகு வருநதபபடுவாய். இப்படிபபட்டசொல் பின்னுல் ஸுகத் தைத்தராதன்றே? புத்தியும கல்வியுமுளளவனும நன்றுகப்பார்த் தும ஆராய்நதுமிருபபவனுமாகிய விதுரனுலேயே இவையெலலாம் அறியப்பட்டன. க்ஷத்திரியர்களுடைய உயிர்களைமாய்க்கும் அநதப பெரும்பயம் நமமாலதடுக்கமுடியாமல்வருகிறது" என்றுசொன்னான். புத்திசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறுசொலலி விதி பெரிதென்றும் கடக்கமுடியாதென்றும நினைத்து விதியினுல்மனமயங கித் தன் மகன்சொல்லிலகபபட்டவனுகி, வேலைக்காரர்களைப்பார்த்து, "நீங்களெல்லாரும ஆயிரம் தூண்களுள்ளதும, பொன்னினுலும் வைரியக்கற்களினுலும் விசித்ரமானதும, நூறுவாயில்களுடைய தும், ஸ்படிகத்தோரணங்களுள்ளதும், ஒருகுரோசம்நீளமும அவ் வளவு அகலமுமுள்ளதுமான ஒருசிறநதஸபையை ஜாக்ரதையோடு விரைவிற்செய்யுங்கள்" என்று உரக்கக்கட்டளையிட்டான். புத்தி

சாலிகளும் வேலையிறமேற்ந்தவர்களும் ஜாக்ரதையுளளவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான சிற்பவேலைக்காரர்கள் திருதராஷ்டிரன்சொல்லைக் கேட்டவுடன் சிந்திக்காமலும் விரைவாகவும் ஸபையைச்செய்தனர். அந்தச்சபையில் எல்லாப்பொருள்களையும் கொண்டுவந்துசேர்த்தனர். ராஜாவுக்கு நம்பிக்கையான வேலைக்காரர்கள், அனேக ரத்னங்களிழைத்துப் பல்நிறமுள்ளதும் புதிய பொன்ஆஸனங்களுள்ளதுமான அந்த ஸபை விரைவில்முற்றுபபெற்றதைப்பற்றி அரசனிடம் தெரிவித்தனர். பிறகு தெரிந்தவனான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் மந்திரிகளிற் சிறந்தவரான விதுரரைப்பார்த்து, "ராஜகுமாரனான யுதிஷ்டிரனிடம் சென்று, 'இந்தஎன்ஸபை அனேகரதனங்களினால் அழகாகவும் மிக்கவிலேபெற்ற படிக்கைகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதாகவுமிருக்கிறது. நீ ஸஹோதரர்களுடன்கூடவந்து இதைப்பார்க்கவேண்டும். இதில் ஸ்நேஹிதர்களுக்குள் ஒருசூதாட்டம் நடக்கவேண்டும்' என்று நான்சொன்னதாகச்சொல்லி அவனைச் சீக்கிரம் இங்கே அழைத்துவா" என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயராஜாவே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தன்புத்திரனுடைய எண்ணத்தையறிந்து விதியைவெல்லமுடியாதென்றுநினைத்து இவ்வாறுசெய்தான். அறிஞரிற் சிறந்தவிதுரா அவ்வாறு அநீதியாகக்கட்டளையிடப்பட்டபோது தமதுபிரதாவினுடைய அந்தச்சொல்லை அங்கீகரியாமல், "ராஜாவே! உம்முடைய இந்தக்கட்டளையை நான்ஒப்பவில்லை. குலத்திற்குக் கெடுதிவருமென்று பயப்படுகிறேன். இவ்வாறுசெய்யாதீர். உமது புத்திரர்களுக்குள் வேறுபாடும் சண்டையும் நிசசயமாக உண்டாகும். ராஜாவே! இதற்காகவே சூதாட்டத்தைபபற்றிப் பயபபடுகிறேன்" என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், "விதுரா! விதியானது பிரதிகூலமாகாமலிருக்குமாயின் இந்தக்கலகத்தைபபற்றி எனக்குத் துயரமில்லை. இந்த உலகமனைத்தும பிரம்மாவினால் விதியின்வசத்தில் வைக்கபபட்டுத்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. எதுவும் ஸ்வதந்திரமாகஇல்லை. விதுரா! ஆதலால், இபபோதே தர்மராஜாவினிடம சென்று யாராலும் வெல்லமுடியாதவனும் சூதிபுத்திரனுமான அவனை என்கட்டளைப்படி விரைவில் அழைத்துவா" என்றுசொன்னான்.

எண்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுராரால்அழைக்கப்பட்டபாண்டவர்கள் அஸ்தினை புறம்சென்று ஸபாப்ரவேசம்செய்தது.)

திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் வலிந்து கட்டளையிடப்பட்ட விதுரர், உடனே மிக்கவேகமும பலமுமுள்ளவையும நன்றாகபபழக்கப்பட்டவையுமான உயர்ந்தகுதிரைகளினால் புத்திசாலியானபாண்டவர்களிடம்போகப் புறப்பட்டார். மஹாபுத்திசாலியான விதுரர் அந்தவழியைத்தாண்டிப பிராமணர்களால பூஜிக்கபபெறுதத தர்ம ராஜாவின்நகரத்தில் பிரவேசித்தார். தாமதமாவான விதுரர் குபேரன் கிருஹத்துக்கொபபான தாமராஜருடைய கிருஹத்தையடைந்து தர்மபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரிடமசென்றார். ஸ்தரியதத்தை விடாதவரும் மஹாதமாவும அஜாதசத்ருவுமான தர்மபுத்திரர் அந்தவிதுரரைத தக்கபடி மரியாதையோடுஅழைத்துத் திருதராஷ்டிரனையும அவன்பிள்ளைகளையுமபற்றிவிசாரித்தது, "விதுரரே! உமக்கு மனமகிழ்ச்சியில்லாமை காணப்படுகிறது. சேஷமகாரியமதோடு வந்திருக்கிறீரா? பிள்ளைகள கிழவருக்கு அனுகூலர்களாயிருக்கிறார்களா? பிரஜைகள் அடங்கியிருக்கின்றனரா?" என்றுவினவினார். (விதுரர்,) "ராஜாவே! மஹாத்மாவான திருதராஷ்டிரமஹாராஜா தமபுதரர்களாலும குலததாராலும்சூழபபெற்று இந்திரன்போல ஸுகமாகஇருக்கிறார். அந்த மஹாத்மாவானவர் தமபுதரர்களுடையகுணங்களால மாறறபபட்ட வாய் வயஸ்ஸைத்தைவிட்டுத் தமமிலேயே ஸுகமடைந்து ஸந்தோஷமுற்றிருக்கிறார். கௌரவராஜாவான திருதராஷ்டிரர் முதலில் உன்னுடையக்ஷேமத்தையும குறைவின்மையையும் விசாரித்தது, பிறகு 'புத்ரனே! உன்ஸஹாதரர்களின் இந்தஸபை உன்ஸபைக்குச் சமமான அழகுள்ளதாயிருக்கிறது. நீவந்து பார்க்கவேண்டும. குந்திபுத்ரனே! ஸஹாதரர்களுடன்கூட நீஇந்தச்சபைக்கு வந்து ஸ்நேஹிதர்களுக்குள் சொக்கட்டாஆட்டத்தைஆடி மகிழவேண்டும். நீங்கள் எல்லாரும் சேருவதில் நமக்கு விருப்பமிருக்கிறது. கௌரவர்களனைவரும் முன்னமே வந்துசேர்ந்திருக்கின்றனர்' என்று (உனகுச்சொல்லுமபடி) சொன்னார். ராஜாவே! மஹாத்மாவான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டு அந்தசசபையில் உட்கார்ந்திருக்கும் மோசக்காரர்களான சூதாட்டக்காரர்களை நீபோர்க்

கக்கடவாயென்பதைச்சொல்வதற்காக நான்வந்தேன். இதைநீசெய்வாயாக" என்றுசொன்னர். யுதிஷ்டிரர், "விதுரரே! சூதாட்டத்தில் நமக்குக கலகம்நிசசயம. தெரிநதவன்எவன் சூதைவிருமபுவன்? நீர் தாம் எதுசரியெனறுநினைக்கிறீர். நாங்களனைவரும உமதுசொற்படி நடபபவர்கள்" என்றுசொன்னர். விதுரர், "வித்வானே! சூதானது தீங்குக்குவேவென்று எனக்குத்தெரியும். அதைத்தடுப்பதற்கு நான்முயற்சிசெய்தேன். ஆகிலும, ராஜா என்னை உன்னிடத்திற்கு அனுப்பினர். இதைக்கேடடபிறகு உனக்கு எதுநன்மையோ அதைச் செய்துகொள்" என்றுசொனனர். யுதிஷ்டிரர், "விதுரரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜருடைய புத்ரர்களைததவிர வேறுஆடததக்க சூதர்கள் அங்கே யாரிருககிறார்கள்? எவர்களுடன்சேர்நது நான்பலமுறை ஆடவேண்டியிருக்கும? அவர்களை எமக்குசசொல்லும; உமமைக் கேட்கிறேன்" என்றுகேடடார். விதுரா, "ராஜாவே! காநதார தேசத்தரசனுகிய சகுனி ஏலலாரையுமமிஞ்சி ஆடுகிறவன்; கைதேர்நதவன். காய்களஅவனுகுவசபபட்டவை. விவிமசதி, சிதரசேனன், ஸத்யவ்ரதன், புருமிதரன், ஜயன் என்னுமசசாகளும் ஆடுகிறவர்களே" என்றுசொன்னர். யுதிஷ்டிரர், "மிக்க பயங்கார்களும் மோசமே உபாயமாகவுடையவர்களுமான சூதர்கள அநதச்சபையில் ஆடுவதற்கு உடகாநதிருக்கின்றனர. பிரமமதேவரால் இவ்வுலக மனிதரும விதியின்வசத்தில் வைக்கபபடடிருக்கிறது. ஒன்றும் ஸ்வதநதிரமாயில்லை. எல்லாநதெரிநதவரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜா கட்டளையிட்டபிறகு நான் சூதாட்டத்திற்குபபோக விருமபாமலிருக்கவில்லை. புத்ரனுக்குப பிதாவின்மேல பற்று எபபோதும் உள்ளதுதானே. விதுரரே! நீர் எனக்கு என்னசொல்லுகிறீரோ அதைச செய்பவனுக இருக்கிறேன். ஜயிக்குநதிறமையுள்ளசகுனி அநதச்சபையில என்னை அழையாமலிருப்பானுயின் விருபபமில்லாத நான் அவனுடன் ஆடப்போவதில்லை. அழைததபிறகு ஒருபோதும்திரும பேன். இது நான் நெடுநாளாகவைததுக்கொண்டவிரதம்" என்று சொன்னர். தர்மராஜர் இவ்வாறு விதுரருக்குசசொல்லி உடனே பிரயாணத்திற்குவேண்டியவற்றிற்கெல்லாம கட்டளையிட்டு ஸபைசேருவதற்குமுதல்நாள் தன் இனத்தாரோடும் வேலைக்காரர்களோடும் ஸ்தரீகளோடுங்கூடத் திரௌபதியை முதன்மையாகவைத்துகொண்டு புறப்பட்டார். "சுடுதியில்வந்துவிழும் மின்னலானது கண்ணைப்பறிப்பதுபோல விதியானது மதியைப்பறித்துவிடுகிறது. மனிதன் வலைகளினுற் 'கட்டபபட்டவன்போல விதிக்குவசப்படுகிறன்"

என்றுசொல்லிவிட்டு, வீரரானதர்மராஜர் திருதராஷ்டிரன்அவ்வகை யாக அழைத்ததைபபொறுமல் விதுரருடன்கூடப புறபபட்டார். பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவரான தர்மராஜர் பாஹ்லீக தேசத்துக்குதிரைகளை பூடடின ரதத்திலேறி ராஜ்யலக்ஷ்மியால் பிர காசித்துக்கொண்டு ஸஹோதரர்களோடுமம விருதுகளோடுமம பிராம் மணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு புறபபடடார். பிறகு தம்மிடம்வந்த வேலைக்காரர்களை நகரத்தைக்காபபதற்கு நியமித்தார். ராஜசரேஷ்ட ரான ஜனமேஜயரே! உடனே அவர்கள ராஜாவின்கடடளையைச்செய் தனர். சிறநதசகதியுளள தர்மராஜாவானவர் தேரையுமம விருதுகளை யும் நிறுத்திக்கொண்டு பிராமமணாகளால் ஸ்வஸ்திவாசனம்செய் வித்தபிறகு அரண்மனையிலிருநது வெளிபபட்டார். பிராமமணர்க ளுக்குமம மற்றவர்களுக்கும் யாதாதானமாக விதிபபடி ரத்னங்களை யளித்துச் செல்லதொடங்கினர். ஜனமேஜயராஜரே! ஹாரம, கிரீடமமுதலிய எலலாஆபரணஙகளையும் அணிநதுகொண்டு பொன் னிறமாகவிளங்குகின்ற யுதிஷ்டிரர் எல்லா லக்ஷணஙகளுமபொருநதி யதுமம ராஜஹமஸம்போன்ற வெண்மையானவஸ்திரம போர்க்கப படடதுமம அறபுதவயதுளள துமாகிய சிறநத [1]யானையின்மேலேறிக் கொண்டு, பொன்மயமானவேதிகையில் நெய் ஆகுதிசெய்யபபட்டு ஜ்வலிக்கும்அக்நிபோல, ராஜலக்ஷ்மியினால் பரகாசித்தார். அப போது தர்மராஜாவானவர் உற்சாகமுள்ள மனிதர்களோடும் வாஹ னங்களோடும் ரதங்களின்பெருங்கோஷத்தினால் ஆகாயத்தைநிரப் பிக்கொண்டும், ஸூதர்களாலும் மாகதர்களாலும துதிக்கபபெற்ற வராய்க் கிணங்களுடன்கூடிய ஸூர்யன்செல்வதுபோலப் பெருஞ் சேனையுடன்கூடச் சென்றார். வெண்குடை தலைமேற்பிடிக்கபபட்ட தனால் பௌர்ணமாஸிச் சந்திரன்போல விளங்கினர். பரதச்ரேஷ்ட ரான தர்மராஜர் பொன்காம்புள்ளவெண்சாமரங்கள் நாற்புறமும் வீசப்பெற்றவராய் வழியில் மனிதர்கள் உண்மையோடுமகிழ்நது சொல்லும், 'ஜய! ஜய' என்ற ஆசீர்வாதங்களை முறைப்படிபெற் றுக்கொண்டார். ஜனமேஜயராஜரே! ராஜாவுக்குப்பின்செல்லும் ஸைனிகஜனங்களின் 'ஹல, ஹல' என்ற சப்தம் ஆகாயத்தில் நிரம்பி நின்றது. ஜனமேஜயராஜரே! பலசாலியானபீமஸேனன் ரதத்தி லேறித் தர்மராஜாவுக்கு முன்சென்றார். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமே ஜயராஜரே! அழகுள்ளவர்களாகிய நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும்

---

[1] நகரத்துக்குள் யானைமேலேறிச்சென்று பிறகு ரதமேறி வழியிற் சென்றுசென்று கொள்ளல்வேண்டும்.

மெத்தைபோடப்பட்டும் அலங்காரங்கள்செய்யப்பட்டுமிருந்த இரண்டு தேர்களின்மேலேறிப் பெருஞ்சேணையைமகிழ்வித்துக்கொண்டு ராஜாவுக்கிருபக்கங்களிலும சென்றனர். வீரனும் ஆயுதம்பிடித்தவரிற்சிறந்தவனும் வெண்மையான குதிரைகளுள்ளவனுமாகிய அர்ஜுனன் அக்னிபகவான்கொடுத்த ரதத்திலேறிக் காண்டீபத்தையெடுத்துக்கொண்டு பின்சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! சூரதிபுத்ரானயுதிஷ்டிரர் சேணையின்நடுவிற சென்றார். ஜனமேஜயராஜாவே! அழகான அங்கங்களையுடைய தௌபதிமுதலிய அரசிகள் வேலைக்காரிகளோடும் விருதுகளோடுங்கூடப் பலவிதமான வாஹனங்களிலேறிப் பெருஞசேணையுடன் ராஜாவுக்கு முனசென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! வழியிறசெல்லுகின்ற பாண்டவாகளின்சேனை, மனிதர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் நிரமபினதும கொடிகளோடுகூடிய உயர்ந்த தோகளுள்ளதும சிறுத கதகிகளைத்தரித்ததும சங்கங்கள், துந்துபிகள், தாளங்கள், புலலாங்குழலகள், வீணைகள இவைகளின் முழக்கங்களினல் பெருஞ்சப்தமுள்ளதுமாக விளங்கிற்று. ஆதிகாலத்தில் லங்கையில் வஸித்துக்கொண்டிருந்த குபேரன் பெரியசேணையுடன் மிகசசிறபபாகத தேவராஜாவான இநதிரனிடம சென்றது போலக் குபேரனுக்கொபபான தர்மராஜாவும எண்ணமுடியாத பெருமையையுடையதான நிரமபினசேணையுடன் சென்றார். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அநதத்தர்மராஜர் தடாகங்களையும நதிகளையும் காடுகளையும சோலைகளையுமதாண்டி நகாததையடைநதார். கௌரவராஜாவான அநதயுதிஷ்டிரர் ஹஸ்திநபுரத்திற்குச் சமீபதில் சேனைகளுடன் விடுதியைச் செய்துகொண்டார். சூக்ஷமமாயும் மேடுபள்ளமில்லாமலுமிருக்குமிடத்தில் தர்மபுத்திரர் வாஸஞ்செய்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு விதுரர் வ்யஸனத்தினுல தழுதழுத்த குரலோடு தர்மராஜாவையழைத்து, திருதராஷ்டிரன் செய்யக்கருதின விஷயமெல்லாவற்றையும் நடந்தபடி அவருக்குச்சொன்னர். அவர் சொன்னதைக்கேட்டுத் தர்மராஜாவானவர், "விதுரரே! என்னையழைத்தது எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. எனக்கு விரதமன்றே இருக்கிறது. உலகத்திலுள்ள பிராம்மணர்களுக்கும் பிரஜைகளுக்கும் எப்போதும் சூக்ஷமுண்டாகக்கடவது" என்றுசொன்னர். அதன் பிறகு திருதராஷ்டிரனுடைய காலத்தினுடையவன்மையினுலும் அழைக்கப்பட்ட தர்மராஜாவானவர் அஸ்தினபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தர்மராஜாவானவர் அஸ்தினபுரம்சேர்ந்தபிறகு திருதராஷ்டிரனுடையகிருஹத்திற்குப்போனர். பிரபுவும் தர்மாத்மாவுமான யுதிஷ்டிரர்

திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் துரோணரையும் கர்ணனையும் கிருபரையும் அசுவத்தாமாவையும் தகுதிபடி ஸந்தித்தார். சிறந்த கைகளையுடைய வீரரான தர்மராஜர் பிறகு சோமதத்தனையும் தமது பிராதாவான துரியோதனனையும் சகுனியையும் முன்னமே அங்கு வந்திருந்த அரசர்களையும் வீரனான துச்சாஸனன்முதலிய ஸஹோதரர்களனைவரையும் ஜயத்ரதனையும மறறக் கௌரவர்களனைவரையும் ஸந்தித்தார். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களனைவராலும் சூழபபெற்றுச் சிறந்தபுத்திரசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினுடைய அந்தபபுரத்திற பிரவேசித்தார். நக்ஷத்திரங்களாற் சூழப்பெற்ற ரோஹிணியைபபோல மருமக்களால் எப்போதும் சூழப்பட்ட பதிவ்ரதையான காந்தாரியை அங்கேகண்டார். அவர் காந்தாரியை நமஸ்கரித்து, அவளால் ஆசீர்வதிக்கபபெற்று, வயதுசென்றவனும் அறிவே கண்ணுகவுடையவனுமம ராஜாவும், தந்தையுமான திருதராஷ்டிரனைக்கண்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மபுத்திரரும் பீமஸேனன்முதலான மற்றராஜபாண்டவர்களுமம திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினுல் உசிதபில் மோக்கப்பெற்றனர். ராஜாவே! காண்பதற்கினிய புருஷச்ரேஷ்டர்களான அந்தபபாண்டவர்களைக் கண்டதனுல் குருவம்சத்தவர்களுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. அந்தப்பாண்டவர்கள் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுடைய அனுமதிபெற்று ரத்னங்கள் நிரம்பின கிருஹங்களில் பிரவேசித்தனர். அங்குவந்தவர்கள் திரௌபதிமுதலான ஸ்திரீகளையும் கண்டனர். ஜ்வலிப்பதுபோலப் பிரகாசிக்கின்ற திரௌபதியின் பெருஞ்செல்வததைக்கண்டு திருதராஷ்டிரன்மருமக்கள் மனத்தில் அதிகஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக இருக்கவில்லை. பிறகு புருஷச்ரேஷ்டர்களான பாண்டவாகள் ஸ்திரீகளுடன் தனித்தனியே பேசிச்சென்று தேகபபயிற்சிமுதலான காரியங்களையும் அலங்காரங்களையும்செய்தபிறகு ஸந்தியாவந்தனம்முதலிய கடமைகளைச்செய்து உயர்ந்த சாந்துகளையணிந்து கொண்டும் சுபத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டும் பிராம்மணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்வித்து மனத்திற்கினிமையான உண்வுகளையுண்டு தீம்தம்படிக்கையறைகளிற் பிரவேசித்து மங்கையர்களின் கானங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு நித்திரை செய்தனர். பெண்கலவியில் கலந்த அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு அவ்விரவு ஸுகமாகச்சென்றது. ஸ்ரமபரிகாரஞ் செய்துகொண்ட பிறகு வந்திகளால துதிக்கபபெற்று விடியற்காலத்தில் நித்திரையை விட்டெழுந்தனர். அவர்களனைவரும் இரவுமுழுதும் ஸுகமாயிருந்து காலையில் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு சூதாட்டக்காரர்களால் அழைக்கப்பெற்றவர்களாகி அழகானஸபையிற் பிரவேசித்தனர்.

எண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மபுத்திரருக்கும் சகுனிக்கும் ஸம்வாதம்.)

யுதிஷ்டிரர்முதலான பாண்டவர்கள் அந்தஸபையில் பிரவேசித்து அரசர்களனைவரையும் ஸந்தித்து, பூஜிக்கத்தக்கவர்களைப்பிராயத்துக்குத்தக்கபடி சேர்ந்துபூஜித்து விசித்ரமும உயர்ந்தமெத்தைகளுள்ளவையுமான ஆஸனங்களில் தகுதியின்படி உட்கார்ந்தனர். அந்தஸபையில் பாண்டவர்களும் மற்ற எல்லா அரசர்களும் உட்கார்ந்தபிறகு ஸுபலபுத்ரனான சகுனி யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, "ராஜனே! யுதிஷ்டிரனே! ஸபையில் ஆட்டத்துணி விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாரும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காய்களை உருட்டிவிளையாடுவதற்கு ஸமயம்கொடுக்கவேண்டும்" என்றுசொன்னன். அதற்கு யுதிஷ்டிரர், "ராஜனே! சூதாடுவதானது மோசமும்பாவமுமானது. அதில் க்ஷத்ரியனுக்குரிய பராக்ரமமில்லை. நிச்சயமானஜயமும் ஒழுங்குமில்லை. நீ என்சூதைப் புகழுகிறாய்? சூதனுடையமோசத்தில் கௌரவத்தையாரும்புகழ்வதில்லை. சகுனியே! கொடியவன்போல இவ்வகையான தப்புவழியால் எம்மைஜயிக்காதே" என்றுசொன்னர். சகுனி, "ஆடுகிறமுறைதெரிந்து காய்களிலுண்டாகும் மாறுதல்களில் சோர்விலாமல் கணக்கையும்ஆட்டத்தையும்அறியும் மஹாபுத்திசாலிதான் ராஜ்யகாரியங்களிலும் எதையும்தாங்குவான். குருகுலத்ரனே! பாச்சிகைகளில் நமதுபந்தயம் பிறரைத்தோற்கச்செய்யும். அதனாலேதான், இதில்குற்றமுண்டாகிறது. ராஜாவே! ஆடுவோம்; பயப்படாதே; பந்தயம்வை; காலதாமதம்செய்யாதே" என்றான்.

யுதிஷ்டிரர், "இவ்வுலகமார்க்கங்களில் எப்போதும் திரிந்துகொண்டிருக்கும் அஸிதரும் தேவலருமாகிய முனிச்ரேஷ்டர்கள், 'சூதர்களுடன் மோசமாகச்செய்யும் சூதாட்டமானது பாவம். யுத்தத்தில் தர்மமாகஜயிப்பதுதான் சிலாக்யமானது. சூதாடுவது சிலாக்கியமன்று. ஆர்யர்கள் மிலேச்சபாஷைபேசார்; மோசஞ்செய்யார். பாவமும் வஞ்சகமுமில்லாதது யுத்தம். அதுதான் க்ஷத்ரியர்களுக்குஹிதம்' என்றுசொல்லியிருக்கின்றனர். நாம் கூடியவரையில் பிராம்மணர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் துஷ்டர்களைச்சிக்ஷிப்பதற்கும் முயலுகிறோம். அதுதான் நம்க்குத்தனம். சகுனியே! அக்ரமமாகச் சூதா

டிப் பிறரை ஜயிக்காதே. வஞ்சகத்தினால் ஸுகங்களையும் தனங்களையும் அடைய நான்விரும்புவதில்லை. ஸமர்த்தனை சூதாடுகிறவனுடைய நடை கௌரவிக்கப்படுவதில்லை" என்றுசொன்னர். அதற்குச் சகுனி, "யுதிஷ்டிரா! வேதமோதினவன் [1]வேதமோதாதவரையும், கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும் ஜயிக்கப்போவது மோசநதான். ஜனங்கள் அதை மோசமென்று கூறுவதில்லை. யுதிஷ்டிரா! அவ்வாறே சூதாட்டத்தில் கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும், அஸ்தரத்தேர்ச்சியுள்ளவன் அஸ்தரத்தேர்ச்சியில்லாதவனையும், மிகுநதபலமுள்ளவன் பலமகுறைந்தவனையும் ஜயிக்கப்போவதும் மோசநதான். இவ்வாறே எலலாச்செய்கைகளிலும தெரிநதவன் தெரியாதவர்களை ஜயிக்கபபோவது மோசநதான். ஜனங்கள் அதை மோசமென்பதில்லை. அப்படி நீ என்னிடமவருவதை மோசமாகநினைப்பாயாயின், உனக்குப பயமிருக்குமாயின், ஆட்டதை விட்டுவிடு" என்றுசொன்னன். யுதிஷ்டிரர், "அரசனே! அழைக்கப்பட்டபிறகு திரும்புவதில்லை. இது நான் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் விரதம். விதி பெரிது. விதியின்வசத்தில் நானிருக்கிறேன். இநதச சேர்க்கையில் நான் யாரோடு ஆடவேண்டியிருக்கும்? எனக்கு எதிர்ப்பந்தயம் வைப்பவன் யாரென்று தெரிநதபிறகு ஆட்டம்நடக்கலாம்" என்று சொன்னர். துரியோதனன், "அரசனே! ரத்நங்களையும் தனங்களையும நான்கொடுபபேன். எனது மாமாவாகிய இநதச்சகுனி எனக்காக ஆடுவான்" என்றான். யுதிஷ்டிரர், "ஒருவனுக்காக மற்றொருவன்ஆடுவது தவறுக எனக்குத்தோன்றுகிறது. தெரிந்தவனே! அதைத் தெரிநதுகொள். அபபடியும் இஷ்டமிருநதால் நடக்கட்டும்" என்றார்.

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரருக்கும் சகுனிக்கும் நடந்தஆட்டத்தில் யுதிஷ்டிரர் பொருள்களைத் தோற்றது.)

சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுமபோது அவ்வரசர்களனைவரும் திருதராஷ்டிரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அநதச்சபைக்குப் போயினர். ஜனமேஜயரே! பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், சிறநதபுததிமானான விதுரர் இவர்கள்மட்டும் மனத்தில் அதிகதிருப்தியில்லாமல் திருத

[1] இங்கு 'அச்ரோத்ரியாந' என்றபாடம் கொள்ளப்பட்டது.

ராஷ்டிரரை அனுஸரித்தனர். மஹாபராக்ரமசாலிகளும் சிங்கம்போன்ற கழுத்துள்ளவர்களுமாகிய அவர்கள் சிறந்த பலஸிம்மாஸனங்களில் சிலர் இருவர்களாகச் சேர்ந்தும் சிலர் தனித்தும் உட்கார்ந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தமஹானுபாவர்களான அரசர்கள்சேர்ந்த நனல் அந்தச்சபையானது தேவர்கள்சேர்ந்த தெய்வலோகம்போல விளங்கிற்று. எல்லாரும் வேதங்கள் தெரிந்தவர்கள். எல்லாரும் சூரர்கள். எல்லாரும் ஒளியுள்ள உருவங்களையுடையவர்கள். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அவர்கள் வந்தவுடன் சினேகிதர்களுக்குள் சூதாட்டமானது நடக்கத்தொடங்கிற்று அப்போது யுதிஷ்டிரர், "ராஜாவே! மிகவிலைபெற்றதும் கடற்சுழிபில உண்டானதும் என்னுடையஹாரத்தில் முதன்மையானதும் சிறந்த பொற்கட்டினல் அலங்கரிக்கபட்டதும சிறந்த ஒளியுள்ளதுமாகிய இந்தாரத்தினம் எனதுபொருள். மஹாராஜாவே! என்னோடு எதிர்ஆட்டம் ஆடுவதற்குச் சரியான்பந்தயம் உனக்கென்ன இருக்கிறது?" என்றுகேட்க, துரியோதனன், "ரதினங்களும் மிக்க அதிகமானதனங்களும் என்னிடத்திலுமிருக்கின்றன; திரவியங்களைப்பற்றி எனக்கு விரோதமில்லை; இந்தஆட்டத்தை ஜயி" என்றுசொன்னன். உடனே பாச்சிகைகளின் உண்மையையறிந்த சகுனி அந்தக்காய்களைக் கையிலெடுத்தான். 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குசொன்னன். யுதிஷ்டிரா, "கொழுததவனே! சகுனியே! ஆ ஆ! சூதாட்டதில் மோசமாகவே உன்னல் ஜயிக்கபபட்டேன். இன்னும் இருவரும் பந்தயம்வைத்து ஆடுவோம. ஆயிர [1]நிஷ்கங்கள் நிரம்பின [2]சூடங்களும் அழியாத பொன்பொக்கிஷமும் மிகுதியான சிறந்ததங்கமும் என்னிடமிருக்கின்றன. [3]இஃது என்னுடையதனம். இதனைவைத்து நான் உன்னுடன் ஆடுகிறேன்" என்றுசொன்னர். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட சகுனி கௌரவர்களுடைய வமசத்தை விருத்திசெய்பவரும பாண்டவர்களில் மூத்தவரும ஸதயாதவருதவருமான தர்மராஜரை நோக்கி 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றேசொன்னன். யுதிஷ்டிரர், "ஆயிரம்தேர்களுக்கு ஸமமானதும, புலித்தோலினல் மூடபபட்டதும, அசையாததும், அழகானசக்கரங்களும் மற்றஸாமான்களுமுள்ளதும், சதங்கைகளின் மாலைகளினல் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஒளியுள்ள

---

1 தூற்றிநட்டுப்பலம்கொண்ட பொன்நாணயம்.

2 'பெட்டிகள்' என்பது பழையவுரை.

3 தொகுதிபற்றி ஒருமையாகக் கூறுகிறார். இங்ஙனம் வருமிடம்தோறும் கண்டுகொள்க.

தும், மேகமுழக்கமபோலும கடலொலிபோலும் சப்தமுள்ளதும், நாமேறிவந்ததும், ராஜரதமுமாகிய கொற்றத்தேர் இதோவிருக்கிறது. [1]குரரம் என்னும் பக்ஷிபோல (வெண்மை) நிறமுள்ளவையும் எல்லாத்தேசங்களிலும பழக்கமுள்ளவையுமான சிறநத எட்டுக குதிரைகள் இநத ரதத்தை இழுக்கின்றன. [2]பூமியிலஸஞ்சரிக்கும பிராணிகள் இவற்றின்காலடியிலிருநது விடுபடமாடடா. அரசனே! இஃது என்தனம. இதனால நான் உன்னோடு ஆடுவேன்" என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டவுடன் தன்னிடததில நிச்சயமுள்ள சகுனி வஞ்சகத்தை ஆச்ரயிதது 'ஜயிததாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். பிறகு யுதிஷ்டிரா, "இளமைபபருவத்திலிருபபவர்களும,பொன்னிறமுள்ளவர்களும, சங்குவளைகளையும தோள்வளைகளையும் கழுத்தில் [3]காசுமாலைகளையும மறறுமுள்ள மிக்கவிலைபெறற ஆபரணங்களையும பூமாலைகளையும அணிநதவாகளும, உயர்நத ஆடைகளை உடுததுச் சாநதணிநது ரதனஙகளையும பொன்களையும தரித்தவர்களும, அறுபததுநான்கு கலைகளிலும தேர்நதவாகளும, ஆடடததிலும் பாட்டிலும ஸமர்ததர்களுமான நூறாயிரம தாஸிகள் என்கடடளையின்படி ஸ்நாதகாகளுக்கும மநதிரிகளுக்கும அரசர்களுக்கும பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கின்றனா. அரசனே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுகிறேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிசசயமுள்ளசகுனி அதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைபபிடித்து, 'ஜயிததாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குசசொன்னான். மறுபடியும் யுதிஷ்டிரர், "ஸமாததாகளும, அனுகூலர்களும, எபபோதும் உயர்நதபோர்வைகளையும் ஆடைகளையும்தரிததவர்களும, அறிவிலும் புததியிலும சிறநதவர்களும, ஜிதேநதிரியாகளும, இளமைபபருவத்திலிருபபவர்களும், ஒளியுள்ள குண்டலங்களைத தரிததவர்களும, இரவும்பகலும் பாததிரஙகளைக கையிலெடுததுக்கொண்டு அதிதிகளுக்குப போஜனம் பரிமாறுகிறவர்களுமான தாஸாகள் நூறாயிரவர், என்னிடததிலிருககின்றனர். வேநதனே! இஃது என்தனம; இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி அதைக்கேட்டு மோசத்தைக கடைப்பிடிததது 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். மறு

---

1 'குமுத' என்று பாடங்கொண்டு, 'குமுதம்போல வெண்மையான' என்பது பழையவுரை.

2 எவ்வளவு வேகமுள்ளவற்றையும் இவை பிடித்துவிடும்.

3 மூலத்தில் 'நிஷ்கம்' என்றிருக்கிறது.

படியும் யுதிஷ்டிரர், "ஸுபலபுத்ரனே! பொற்கச்சை கட்டினவை யும், மஸ்தகங்களுக்கு அலங்காரங்கள் செய்யபபட்டவையும், [1]பத்மம் என்னும் சிவப்புப் புள்ளிகளுள்ளவையும், பொன்மாலைகள் பூண்ட வையும், யுத்தங்களிலுள்ள எல்லாக் கோஷங்களையும் பொறுக்கும் படி நன்றுகப் பழக்கபபட்டவையும், கலபபைக்கால்கள்போன்ற தந் தங்களும் பெருநதேகங்களுமுள்ளவையுமான ஆயிரம் மதயானைகள் என்னிட மிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றுக்கும எவ்வெட்டுப் பெண் யானைகள் இருக்கின்றன. நீருண்ட மேகங்கள்போன்ற அநதயானைக ளெல்லாம் நகரங்களையே அழித்துவிடும். ராஜாவே! இஃது என் தனம. இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்" என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொன்ன யுதிஷ்டிரரைபபார்த்து நகைத்துக்கொண்டே ஸுபலன்புதரனான சகுனி, 'ஜயிததாய்விட்டது' என்றுசொன்னன். யுதிஷ்டிரர், "பொன்மயமான ரத்ன்கால்களுள்ளவையும், சிறந்தகொடி கள் கட்டினவையும, அடங்கின குதிரைகளோடும விசித்ரயுத்தங்கள் செய்யத்தக்க தேராளிகளோடுங் கூடியவையுமான தேர்கள் ஆயிரம் என்னிடத்திலிருக்கின்றன. அந்தத்தேராளிகளில ஒவ்வொருவனும் ஆயிரமபொன்னுக்கு மேற்பட்ட சமபளமவாங்குகிறவன். அவர்கள் யுத்தஞ்செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும மாஸநதோறும சம்பளம் கொடுக்கப்படும். ராஜாவே! இஃது என்தனம. இதனால் நான் உன் னுடன் ஆடுவேன்" என்றுசொன்னர். மனததில் பகைவைத்தவனும் கெட்டஎண்ணமுள்ளவனுமாகிய சகுனி அவா இவ்வாறு சொன்ன வுடன், 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குசசொன்னன். யுதி ஷ்டிரர், "யுதததில அரஜுனனால் தோலவியடைந்த சித்ரதன் என்னும் கந்தர்வன் அர்ஜுனன்மேல ஸநதோஷமடைநது குருவி போலச் சித்திரநிறமுள்ளவையும பொன்மாலைபூண்டவையுமான கந தர்வலோகதனுக் குதிரைகளை அர்ஜுனனுக்கு அன்புடன் அளித் திருக்கிறான். ராஜாவே! இஃது என்தனம. இதனால் நான் உன்னு டன்ஆடுவேன்" என்றுசொன்னர். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைத்கேட்டு மோசதத்தைக் கடைபபிடித்து, 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னன். மறுபடியும் யுதிஷ்டிரர், "பதி னாயிரம் சிறநத ரதங்களும் வண்டிகளும் பலவகைக்குதிரைகளும் பூட் டியேயிருக்கின்றன. அப்படியே ஒவ்வொரு வர்ணததிலிருநதும் ஆயி யிரக்கணக்காகப பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட சிறந்த பராக்ரமமுள்ள

---

[1] மூலத்தில் 'பத்மிந:' என்றிருக்கிறது. 'கழுத்திலும் கபோலத்தி லும் தாமரைமலர்போன்ற புள்ளிகளுள்ளவை' என்பது பழையவுரை.

வீரர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் பாலைக்குடித்துக்கொண்டும் சம்பாஅரிசிச்சோற்றை யுண்டுகொண்டும் இருக்கின்றனர். எல்லாரும் அகன்றமார்புள்ளவர்கள். அவர்கள் அறுபதினாயிரவர். ராஜாவே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னோடாடுவேன்" என்றுசொன்னார். தன்னில் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்தது, 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னன். யுதிஷ்டிரர்: "துரியோதனா! ஒவ்வொன்றினும அவ்வைந்து துரோணங்கள் விலைமதிக்கப்படாத சிறந்த ஆணிப்பொன்னடங்கினவையான நானூறுசெம்பு இருமபுபபாத்திரங்கள் இருக்கின்றன. ராஜாவே! இஃது என்தனம. இதனால் நான் உன்னுடன்ஆடுவேன்" என்றுசொன்னர். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாய்விடடது' என்றே யுதிஷ்டிரருகசுசொன்னன்.

எண்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் திருதராஷ்டிரனிடம் சூதாட்டத்தை நிறுத்தச்சொன்னது.)

இவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களையும் கொண்டுபோவதாகிய கொடிய சூதாட்டமானது நடத்தப்படுமபோது, எல்லாஸநதேஹங்களையும் விடுவிப்பவராகிய விதுரர் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லலானார்:—"பரதவம்சத்து மஹாராஜாவே! நான் உமக்குச் சொல்லப்போவதை நீர் தெரிந்துகொள்ளும். இறக்கப்போகிறவனுக்கு மருந்து எபபடியோ அப்படியே கேள்வி உமக்குப் பிரியப்படாமலுமிருக்கும். கெடுநிஷ்டைவுள்ளவனும் பரதவம்சத்தைக் கெடுப்பவனுமாகிய இந்தத் துரியோதனன் முன்னர்பிறந்தபோதே நரிபோல விகாரமானகுரலோடு ஊளையிட்டானன்றோ? இவன் உங்கள்மாணத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கத் தகும். துரியோதனன் வடிவமாக வீட்டுக்குள் நரியிருப்பதை நீர் அன்பினால் அறியவில்லை. எனது நீதியுள்ளசொல்லைக்கேளும். தேனெடுப்பவன் தேன்கிடைத்தபோது தன்விழுகைக்குக் காரணமான மலைச்சரிவைப பார்ப்பதில்லை; தேனிருக்குமிடத்தில்ஏறி அதிலேயே ஆழ்ந்துபோகிறான்; அதனால், விழுவும் விழுகிறான். அப்படியே இந்தத் துரியோதனனும் சூதாட்டமென்னும்தேனில் மயங்கித் தான் விழுவதைப்பற்றி ஆராய்ந்துபார்க்கவில்லை. மஹாராதர்க

ளோடு பகைசெய்வதனால் வரும்கெடுதியை அறியவில்லே. மிகத்தெரிந்தவரே! மூன்னர் போஜவம்சத்தாருக்குள்ளேயே அஸமஞ்சஸனென்னும் புத்திரனே ஸகரத்தாருடைய நன்மைக்காகத் தந்தையே விட்டுவிட்டானென்று எனக்குத்தெரியும். பகைவரைக் கொல்லுகிறவராகிய கிருஷ்ணபகவானால் கம்ஸன் கொல்லபபட்டபோது அவர்கட்டனேயினால் அந்தகர்களும் யாதவர்களும் போஜர்களும்சேர்ந்து கம்ஸனே விட்டுவிட்டனர். அதனால், அந்தக்குலத்தாரனேவரும் அனேகவருஷகாலங்களாக ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றனர். அர்ஜுனன் உமதுகட்டனேயினால் துரியோதனனே அழிக்கட்டும். இந்தப்பாபியையழிப்பதனால் மற்றக்கௌரவர்கள் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருக்கட்டும். ராஜாவே! காக்கையும் நரியுமாகிய துரியோதனனேக்கொடுத்து மயில்களும் புலிகளுமாகிய பாண்டவர்களே விலக்குவாங்கும. துயரக்கடலில் நீர்முழுகவேண்டாம். ஒருகுலத்திற்காக ஒருமனிதனே விட்டுவிடவேண்டும். தேசத்திற்காகக் கிராமத்தை விடவேண்டும். தனக்காகப பூமியையே விட்டுவிடவேண்டும். எல்லாநதெரிந்தவரும் எல்லாருடைய அபிப்பிராயங்களேயும் அறிந்தவரும சத்துருக்களெல்லாருக்கும் பயத்தைத தருபவருமாகிய சுக்கிராசாரியர் ஜம்பாஸுரனே விடவேண்டியதற்காக அஸுரசரேஷ்டர்களேப பார்த்து இவ்வாறு சொன்னர். ஒரு ராஜாவானவன் பொன்னேஎடுகின்ற நிலகாட்டுப பறவைகளே வீட்டில்கொணர்ந்துவைத்துக்கொண்டு பொன்னுசையினால் அவற்றைக்கொன்றுவிட்டானும். வீரரே! பொன்னேவிரும் பினஅவ்வாசன் பொன்னேயெல்லாம் ஒரேகாலத்தில்அனுபவிக்கும் ஆசையினால் கண்ணில்லாமல் எதிர்காலமநிகழ்காலமிரண்டின்லாபங்களேயும் உடனேயழித்துவிட்டான். வேநதரே! ஆதலால, நீரும் அவனேப்போலவே பொருளாசைகொண்டு பாண்டவர்களுக்குத் துரோகம் செய்யலாகாது பறவைகளேக்கொன்றபுருஷனேபோல ஆசைகொண்டநீரும் பின்னால்துயரபபடுவீர். பாரதரே! புஷ்பக்காரன் தோட்டத்தில்அன்புசெய்து (காப்பாற்றி) பூத்தபுஷ்பங்களேமட்டும் எடுத்துக்கொள்ளுவதுபோல நீர் பாண்டவர்களிடம அன்புவைத்து அப்போதுஅப்போது அவர்கள் பிரியபபட்டுக்கொடுக்கும தனங்களே வாங்கிக்கொள்ளும்; நீவைப்பவன் மாங்களேக்கொளுத்துவதுபோல அவர்களே வேரோடுகொளுத்தாதீர்; பிள்ளைகள் மந்திரிகள் ஸேனைகளுடன்கூட யம்லோகத்திற்குச்செல்லாதீர். பரதரேறே! ஒன்றுசேர்ந்தபாண்டவர்களுடன் தேவர்களோடுசேர்ந்து நேரேவந்தேதேவேந்திரனுயினும் எதிர்நின்று யுத்தஞ்செய்யமுடியுமா? கலகத்திற்கு

வேரானசூதானது பெருங்கொடுமைக்குக்காரணமாக ஒருவர்க்கொருவர் பகையைஅழைக்கிறது. திருதராஷ்டிரபுத்திரனாகிய இந்தத்துரியோதனன் அநதசசூதாடடத்தையடைநது கொடிய துவேஷத்தையுண்டாக்குகிறான. துரியோதனன்செய்தபிழையினால் பிரதீபவம்சத்திற்பிறநதவரும சநதனுவம்சததிறபிறநதவரும பீமஸேனவமசத்திற்பிறநதவருமாகிய கௌரவர்களனைவரும பாஹ்லீகர்களுடன்கூடத் துயரத்தையடையபபோகின்றனா. விருஷபம் கொழுப்பினால் தன் கொம்பைத் தானேயொடிததுக்கொள்வதுபோல இநதததுரியோதனன் கர்வத்தினாலக்ஷேமத்தையும ராஜ்யத்தையும இழந்துவிடுகிறான். ராஜாவே! வீரனும சிறநதபுததியுளளவனுமாகியஒருவன் தன்னறிவைவிட்டுப பிறன்மனததைஒததுபபோவானாயின் அவன் சிறுவனானமாலுமியோடுகூடிய கபபலிலேறினவன் கடலில்மூழ்குவதுபோலக் கொடுநதுயரததிலமூழ்குவான். துரியோதனன் பாண்டவனுடன் பநதயம்போடுகிறான். இவன்ஜயிககிறானெனறு நீர் அதில்பிரியபபடுகிறீர். அதிகவிளையாடடு சண்டையாகமுடியும. அதனால் மனிதர்களுக்குக் கேடுநேரிடும. நன்றாகநடததபபடும உமதுசூதாட்டமானது தலைகீழாகபபயனைத்தரும மந்திராலோசனை அடியாக மனத்தைக்கட்டுவது மேலானது. உமமுடையபுததிரனாகிய யுதிஷ்டிரனுடன்நேரும இநதக்கலகததைபபறறி நீர நினையாமலே ஒபபுக்கொண்டிருக்கிறீர. பிரதீபவமசத்தவரும சநதனுவமசத்தவருமான அரசர்காள்! இநதககௌரவர்களின்ஸபையில இநதநீதிவாககியத்தைக்கேளுங்கள. புத்தியிலலாதவனையனுஸரிபபதனால் ஜ்வலிக்கின்ற கொடியதீயில்விழாதீரகள. சொக்கடடான்காய்களின்மயக்கததினால மூடபபட்டபாண்டுபுதரனாகிய தாமராஜாவும விருகோதரனும் ஸவ்யஸாசியும நகுலஸஹதேவர்களும கோபததையடக்காமறபோவாராயின் அநதப்பெருங்கலகததில உங்களுககுத [1]தீவுபோலிருபபவன் யாவன்? மஹாராஜாவே! இநதத்யூதமாடுவதறகுமுன்னமே மனததில விரும்பக்கூடிய தனஙகள்எல்லாவறறிறகும நீர் இருபபிடமாயிருக்கிறீர். அதிகதனமுள்ளபாண்டவர்களைஜயிததால் அநதத்தனம உமக்குஎன்னஆகும்? இபபோது பாண்டவாகளையடையும சகுனியினுடையஆட்டததை நாம்அறிவோம். பர்வதராஜாவானசகுனி சூதிலுள்ளசூதையறிநதிருக்கிறான். சகுனி எஙகிருநதுவநதானோ அங்கே போகட்டும. பாரதரே! பாண்டவர்களைச் சண்டைமூட்டாதீர்" என்றார்.

---

[1] கடல்நடுவில்தீவுபோல ஆதரவாயிருப்பவனென்பதுபொருள்.

எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் விதுரரைநிந்தித்ததும், அவர் அவனுக்கு ஹிதமுரைத்ததும்.)

துரியோதனன், "விதுரரே! நீர் எபபோதும் திருதராஷ்டிரன்புத்திரர்களைஇகழ்நது பிறர்புகழையே புகழ்கிறீர். விதுரரே! உமக்கு யாரிடத்தில் அன்பிருக்கிறதென்பது எங்களுக்குத்தெரியும். எங்களைச் சிறுவர்களைபபோலவே எப்போதும் தாழ்வாகபபேசுகிறீர். அப்படிப்பட்டமனிதன் வேறிடத்தில்விருப்பமுள்ளவனென்று அறியத்தக்கவன். அதற்குததக்கபடிதான் இகழ்சசியையும புகழ்ச்சியையும்செய்கிறான். அவனவன்நாவே அவனவன்உள்ளத்திலிருப்பதை வெளியிடுகிறது. உமதுமனம் விரோதமாயிருபபதை நாங்கள் அறிநதிருக்கிறோம். அரவததைமடியில்வைததது போலிருக்கிறீர்; பூனை போல வளர்ப்பவனையேகெடுக்கிறீர். ஸ்வாமிதரோஹமசெய்யும்உமமை மிக்கபாவியென்று யாரும்சொலவதில்லை. விதுரரே! அதனாலே தான் நீர்பாவத்திற்கஞ்சவில்லையோ? விதுரரே! பகைவர்களைஜயித்துப் பெரியலாபத்தைபபெறறிருக்கிறோம. இனி எங்களைப்பார்ததுக் கடுஞ்சொறகளைச்சொல்லாதீர். நீர் எங்களபகைவர்களோடுசேர்க்கையில் விருப்பமுள்ளவர்; எங்கள்சேர்க்கையில் வெறுப்பைஅடைகிறீர். தகாதசொல்லைச்சொல்லுகிறமனிதன் சத்ருவாகிறான். அவன்சத்ருக்களைத்துதிக்கும்போது, அவர்களின்ரஹஸ்யஙகளை மறைத்துவிடுகிறான். வெடகமற்றவரே! பாண்டவர்களைச்சார்நதுகொண்டு ஏன் பீடிக்கிறீர்? நீர் எதைஎண்ணுகிறீரோ அதைத்தான் இப்போது பேசுகிறீர். எங்களை அவமதிக்காதீர். உம்முடையமனததை நாங்களறிவோம். பெரியோர்களிடமிருநது நல்லறிவைக்கற்றுக்கொள்ளும். விதுரரே! நன்றாகஸம்பாதிககபபட்டபுகழைக காபபாறறிக்கொள்ளும். அயலார்காரியங்களில் நீர் பிரவிருத்திக்கவேண்டாம். விதுரரே! நீர், 'நானே அதிகாரி' என்றுநினைத்துக்கொளளாதீர். எப்போதும் எங்களைபபார்த்துக் கொடுஞசொற்களைச்சொல்லாதீர். விதுரரே! எனக்கு எதுநன்மையென்று உமமை நான்கேட்கவில்லை. விதுரரே! உமக்குக்ஷேமமுண்டாகட்டும். பொறுத்தவர்களை நீர் துன்பபபடுத்தவேண்டாம். கட்டளையிடுகிறவன் ஒருவன்தான்; மற்றொருவன் கட்டளையிடுகிறவனில்லை. அந்தக்கட்டளையிடுகிறவன் மனிதன்கர்ப்பத்திலிருக்கும்போதே கட்டளையிடுகிறான். ஜலமானது பள்ளத்தாக்

கினலிழுக்கப்படுவதுபோல அவனுடையகட்டளையினல் மனிதன் இழுக்கப்படுகிறன். நான் எப்படிக்கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறேனே அப்படி இருக்கிறேன். தலையினல் மலையைஉடைக்கிறவனும் பாம்பைப புசிபிக்கிறவனும் எவனே அவனுக்கு அவன்புத்திதான்காரியங்க ளில்கட்டளையிடுகிறது. எவன்வலிஅதுகட்டளையிடுகிறனே அவன் அநதக்கட்டளையினலேயே தனக்குச் சதருவைத்தேடுகிறன். ஸ்நே ஹத்தை விடாமலிருபபவனேத் தெரியாத்வன் அலக்ஷியஞ்செய்கி றன். பரதவம்சததவரே! [1]எவன் கர்பூரதை முதலில்கொளுதகி வெகுநேரம் கவனியாமலிருக்கிறனே அவன் அதில் மிஞ்சிய சாமப லக்கூட ஒருகாலும அடையான். விதுரரே! எதிரிகளின்பக்கத்திற் சேர்ந்து பகைபபவனுகிய வேண்டாதமனிதனே ஸபீபத்தில வைத் துக்கொள்ளாமலிருபபது முக்கியம. விதுரரே! ஆதலால், உமக்கு எங்கே விருபபமிருக்கிறதோ அங்கேபோகலாம். கெட்டநடையுள்ள ஸ்திரீயானவள மிகவும நலலவார்ததை சொலலபபட்டாலும் விட் டேவிடுவாள்" என்றுசொன்னன்.

விதுரா, " [2]இவவளவினலேயே ஒருமனிதனே எவர்கள் விடு கிறார்களோ அவாகளின்நட்பு முடிவுள்ளது. மஹாராஜனே! சொ ல்லு. அரசர்களுடைய உள்ளங்கள் கலங்கியேயிருக்கின்றன. அவ ர்கள் இன்சொலலிக்கொடுதது உலக்கைகளால் இடிபபவர. மிகக் குறைநதபுத்தியுள்ள ராஜபுத்திரனே! நீ உண்மைச சிறுவனல்லா தவனுகவும என்னைச் சிறுவனுகவும நினைக்கிறாய். எவன் ஒருமனி தனே ஸ்நேஹத்தில் வைததுக்கொண்டு பிறகு அவனேயதுவிக் கிறனே அவன்தான் சிறுவன். வேதமோதின பிராமணன்வீட்டில் கெட்டபோனபெண் எப்படியோ அப்படியே கெட்டபுத்தியான து நன்மையைததராது. சிறுபெண்ணுக்கு அறபதுவயதான கணவன் எப்படியோ அபபடியே பரதசிரேஷ்டனுன உனக்கு நல்லதைச்சொல் லுகிறவன் வேண்டியிரான். அரசனே! ஆதலால் உன்மனத்திறகினி யதையே நீ விருமபுவையாயின், மாதர், பிததர், முடவர்முதலியவர்க ளிடத்தில் நன்மையும் தீமையுமான எல்லாக் காரியங்களையும் பற் றிக் கேட்கக்கடவாய். இவ்வுலகத்தில் இன்சொறசொல்லும் பாபி யானமனிதன் எப்போதும கிடைப்பான். இன்னுதும் நன்மைபயப்

---

1 நிந்திதவன் உடனே பரிஹாரம் செய்யுமிடத்தில் பழையஸ்நேஹம் எவ்வளவும் நில்லாது என்பது கருத்து.

2 திருதராஷ்டிரனேப்பார்த்துச்சொன்னதாகப் பழைபவுரை அபிப்பிரா யப்படுகிறது.

பதுமானசொல்லே உரைபபவனும கேடபவனும் கிடைப்பது அரிது. எவன் தர்மத்தையே தலைமையாகக்கொண்டு தன்ராஜாவின் விருப்பையும் வெறுபபையும் கவனியாமல் இன்னுதவையாயினும் நன்மை பயப்பனவற்றையே உரைக்கிறானே அவன்தான அரசனுக்குத துணை வன். மஹாராஜாவே! வியாதியினுலுண்டாகாமல கடிமையினுலுண்டானதும் கூர்மையானதும் வெபபமானதும கீர்த்தியைஅழிபபதும் கொடியதும் நாறறமுள்ளதும் ஸத்புருஷர்கள் அடக்கிவிடுவதும் அயோக்யர்கள் அடக்காததுமான அதை நீ [1]அடக்கிவிட்டுச் சாந்தனுக இரு. திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கும் அவர் புத்ரர்களுக்கும் புகழும செல்வமும நீடிழிகாலமிருபபதை நானவிரும்புகிறேன். ஆதலால், உனக்கு அஃது இருக்கவேண்டும. உனககு ஒருவநதனம். எனக்கும [2]பிராமணர்கள் க்ஷமதைதைக் கொடுககக்கடவர். பாரவையில் விஷமுள்ளஸாபபங்களைத் தெரிநதவன் கோபமமூட்டமாட்டான். கௌரவனே! நான் உனக்கு இதைததான் தொடர்சசியாகச் சொல்லுகிறேன்" என்றுசொன்னர்.

எண்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஆடடத்தில் தர்மபுத்ரர் எல்லாப்பொருள்களையும் தோற்றபிறது ஸஹோதரர்களையும் தம்மையும் திரௌபதியையும் தோற்றது.)

சகுனி, "யுதிஷ்டிரா! பாண்டவர்களுடைய மிகுதியான தனங்களைத தோற்றுய். குந்திபுத்ரனே! தோறகாததிரவியம் உனக்கு ஏதாவதிருக்குமானுல சொல்" என்றுகேடடான். தாமபுத்திரா, "ஸுபலபுத்திரனே! என்னுடையதனம எண்ணமுடியாது. அஃது எனக்குத்தெரியும. சகுனியே! நீ தனத்தைபபற்றி ஏன்கேட்கிறுய்? 3 அயுதம, 4பரயுதம, 5சங்கு, 6பதமம, 7அர்பபுதம, 8கர்வம, 9சங்கம், 10நிகர்வம, 11மஹாபத்மம, 12மதயம, 13பரார்த்தம் என்னும கோடி ஸங்கியைகளும அதற்கு மேறபடடவையும பரதயமவைக்கலாம். ராஜாவே! இஃது என்னுடையதனம். இதனுல நான் உன்னுடன்

---

1 மூலத்தில் 'பேயம்' எனறிருக்கிறது; பேயம்=குடிக்கத்தக்கது.

2 பிராமணரீர்வசனம் வேண்டுமேயன்றி உன்விருப்பம் வேண்டாம் என்பது கருதது.

3 பதினுயிரம்; 4 பத்துலக்ஷம; 5 பத்துலக்ஷம்கோடி; 6 நூறுகோடி; 7 பத்துக்கோடி; 8 ஆயிரங்கோடி; 9 லக்ஷமகோடி; 10பதினுயிரமகோடி; 11 நூறுலக்ஷங்கோடி; 12 பதினுயிரலக்ஷங்கோடி; 13 லக்ஷலக்ஷகோடி.

ஆடுவேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள நிச்சயமுள்ளவனன சகுனி இதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைபபிடிதது, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குசசொன்னன். யுதிஷ்டிரர், "சகுனியே! பசுக்கள்நிரமபின மாநதைகளும குதிரைக்கூட்டமும எண்ணிறநத வெள்ளாடுகளும செமமறியாடுகளின கூடடமும ஸிந்துநதிக்குக் கிழக்கே பாணுகியென்னும நதியின்கரையில இருகின்றன. அவையெலலாம என்னுடைய தனங்கள. அதனால நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்" என்று சொன்னர். தன்னுள நிசசயமுளளசகுனி அதைககேட்டு மோசதத்தைக் கடைபபிடிதது, 'ஜயிததாயிறறு' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னன். யுதிஷ்டிரா, "அரசனே! நகரமும தேசமும பூமியினைத்தும பிராமமணரலலாதவர்களுடைய தனங்களும பிராமமணரல்லாத மனிதாகளுநதாம் எனக்கு மிசசமுளளபொருளகள். ராஜாவே! இதுதான் என்தனம. இதனால நான் உன்னுடன ஆடுவேன" என்று சொனனர். தன்னுள நிசசயமுளளசகுனி இதைககேட்டு மோசதத்தைக் கடைபபிடிதது 'ஜயிததாயிறறு' என்றே யுதிஷ்டிரருகுகுச் சொன்னன். யுதிஷ்டிரா, "ராஜனே! இநத ராஜகுமாரகள் எவற்றினால் அலங்கரிக்கபபடடு விளஙகுகின்றனரோ இநதககுண்டலங்கள் கண்டிகள் முதலான ராஜாபரணங்களனைத்தும் எனதுதனம. அரசனே! இவைகளால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்" என்றுசொன்னர். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசதத்தைக் கடைப்பிடிதது, 'ஜயிததாயிறறு' என்று யுதிஷ்டிரருக்குசசொன்னன். யுதிஷ்டிரர், "கறுததவனும இளவயதிலிருபபவனும சிவந்தகண்களும ஸிமமமபோன்ற தோளகளும நீண்டகைகளுமுள்ளவனுமாகிய நகுல னொருவனே எனக்குபபநதயம. இவன் எனதுதனமென்றறி" என்று சொன்னர். சகுனி, "ராஜனே! யுதிஷ்டிரனே! உனக்கன்பனும ராஜகுமாரனுமான நகுலன் எங்களவசமாய்விட்டான். இன்னும் யாரை வைதது ஆடுகிறாய்" என்றுசொலலி அநதககாய்களை மறுபடியும் ஆடினன். 'ஜயிததாயிறறு' என்றே யுதிஷ்டிரருகுகுசசொன்னன். யுதிஷ்டிரா, "இநதஸஹதேவன் தர்மங்களை உபதேசிபபவன். இவ்வுலகத்தில் பண்டிதனென்று பெயர்பெற்றவன். என்அன்பனுகிய இநதராஜகுமாரன் பநதயததுகுத் தகாதவனுனும இவனை வேண்டாதவனைப்போலப் பநதயமவைத்தாடுகிறேன்" என்றுசொன்னர். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைகமகேட்டு மோசததைக் கடைப பிடித்து, 'ஜயிததாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, "ஓ! ராஜனே! மாத்ரிபுத்ரர்கள் உனக்கு அன்பர்கள். இவர்கள் என்னுல்

ஜயிக்கப்பட்டனர். பீமஸேனனும தனஞ்சயனும் உனக்குமேற்பட்டவரென்று நான் நினைக்கிறேன்" என்றுசொன்னன். யுதிஷ்டிரர், "மூடா! எங்களுடையநீதியை நீ பார்க்கவில்லே. நீ பாபம்செய்கிறாய். ஒத்தமனமுள்ள எங்களுக்குள் மித்திரபேதஞ்செய்யக் கருதுகிறாயன்றோ?" என்றுசொன்னர. சகுனி, "தனமதமுள்ளவன் பள்ளத்தில்விழுகிறான்; ஜாகரதையில்லாமல் ஸ்தாவரம்போலாகிறான். ராஜாவே! பரதச்ரேஷ்டனே! நீ மூத்தவனும் சிறந்தவனுமாயிருக்கிறாய்; உனக்கு நமஸ்காரம். யுதிஷ்டிரனே! [1]சூதாடுகிறவர்கள் ஆடும் போது வரம்புகடந்தவர்கள்போலப பிதற்றுவன, கனவிலாவது விழிததுக்கொண்டிருக்கையிலாவது காணதவைகளதாம" என்று சொன்னன். யுதிஷ்டிரர், "சகுனியே! யுத்ததில் கபபல்போல எங்களைக் கரைசேர்பபவனும பகைவரைஜயிப்பவனும பராக்ரமசாலியும உலகத்திலொபபற்ற வீரனும ராஜகுமாரனுமாகிய அர்ஜுனன் பாதயத்துக்குத் தகாதவனுயினும அவனைவைத்து ஆடுகிறேன்" என்றுசொன்னர. தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசதததைக் கடைப்பிடிதது, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குசசொல்லி, "ராஜாவே! பாண்டவனே! பாண்டவர்களுள் சிறநதவில்லாளியாகிய இநத ஸவ்யஸாசியையும் நான் ஜயித்துவிட்டேன். இனி உனக்கனபனை பீமனைவைத்தாடு. ஆட்டத்திற்குப் பந்தயமாக ஒருவன்தான் மிசசமிருக்கிறான்" என்றும் சொன்னன். யுதிஷ்டிரர், "ராஜாவே! எங்களுக்குததலைவனும் யுத்ததில் எங்களோடததுகிறவனும் இந்திரனேபோல அஸுரர்களுக்கு ஒபபற்ற சத்ருவும் குறுக்கானபார்வையும் வளைநதபுருவங்களும ஸிம்மம்போன்ற தோள்களுமுள்ளவனும எபபோதும் அவமதிபபைப் பொறுதவனும மஹாத்மாவும் தேகவன்மையில் தனக்கொபபற்றவனும் இவவுலகில் கதை பிடிதத்வர்களுள் முதன்மையானவனும் பகைவரைத் தொலைபபவனும் ராஜகுமாரனுமான அநதப்பீமஸேனன் பாதயத்துக்குத் தகாதவனுயினும அவனைவைத்தாடுகிறேன்" என்று சொன்னர். தன்னுள நிசசயமுள்ளசகுனி இதைக்கேடடு மோசதத்தைக் கடைபபிடிதது, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி, "குநதிபுத்ரனே! அதிகதிரவியங்களையும ஸோதரர்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் தோற்றாய். தோலாதிரவியம் ஏதாவது உனக்கிருக்குமானுல் சொலலு" என்று கேட்டான். யுதிஷ்டிரர், "என்ஸஹோதரர்கள் எல்லாரிலும் நான் சிறந்தவன்; அவர்க

[1] ஆட்டத்திற் பேசினதற்காகக் கோபிக்கவேண்டாம் என்பது கருத்து.

ளுக்கன்பன். நான் ஜயிக்கபபட்டு என்னை நிர்ப்பநதப்படுத்தினால் நானே ஊழியஞ்செய்வேன்" என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சய முள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசததைக கடைபபிடித்து, 'ஜயித் தாயிறறு' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொலலி, "ராஜாவே! உன்னை நீதோறறது மிகபபாவமானது. மற்றத தனமிருக்கும்போது தன் னைத்தோற்பது பாவம" என்றும சொன்னன். சூதாடி கருவிகளைத் தெரிநத சகுனி இவ்வாறுசொலலி லோகஷீரர்களாகிய அவர்களெல் லாரும தன்பநதயததிலகபபட்டிருபபதைத தனிதனியே ராஜாக்க ளுக்குச்சொல்லி வென்றான்.

(பிறகு) சகுனி, "வேநதனே! நீ தோலாதபநதயம ஒன்றிருக்கி றது; அதாவது உனதுமனைவி; பாஞ்சாலராஜன்புதரியான கிருஷ்ணை யைப பநதயததிலவை, அவளால மறுபடியும உன்னை மீடடுக்கொள்" என்றுசொன்னன். யுதிஷ்டிரர், "ஸாபலபுததிரனே! அரசனே! குறுமையும நெடுமையுமலலாமலும இனைதத்திராமலும் அதிகச் சிவப பில்லாமலுமிருபபவளும, கறுதததும சுருணடுமிருக்கும கூநதல்களை யுடையவளும, சரதகாலததிய தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடை யவளும, சரதகாலத்துத் தாமரைபோன்ற மணமுள்ளவளும, சரத் காலதததை தாமரைமலரணிநதவளும, அழகிலும தையரியிலும ஒளியி லும நலலொழுககதிலும லகஷ்மிக்கொபபானவளும, புருஷர்கள் விரும்பதததக்கவளும, எல்லாநறகுணங்களும நிரமபினவளும், அனு கூலமானவளும, இன்சொல்லே சொலலுகிறவளும், அறமபொருளின் டமென்னும மூன்றுபுருஷார்த்தங்களும லிதிதிபபதறகுக் காரணமாக மனிதன் நினைக்கததகக்கவளும, பின்தூங்கி முன்னெழுநதிருபபவ ளும, ஆடுமாடுமேய்ப்பவர்களமுதல் எலலாருடையமேலைகளும ஆண தையும ஆகாதததையும முறறிலும அறிகிறவளும, வேர்வை அரும்பும் போது மதுததுளிகளுள்ள தாமரைமலர் போலவும மல்லிகைமலர் போலவும் விளங்கும முகமுளளவளும, நுண்ணிடையும நீண்டகூந் தலும் சிவநதவாயுமுள்ளவளும, தேஹததில் ரோமங்கள்குறைநதவ ளும், இன்னும் இவ்வகையான அனேகங் சிறபபுக்களுற்ற அழகான அங்கங்களுடையவளும, பாஞ்சாலராஜன குமாரியுமான திரௌபதி யைப பந்தயமவைத்து ஆடுகிறேன்; ஐயோ!" என்றுசொன்னார். சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜால் இநதசசொல் சொல்லபபட்டபோது ஸபையோரான பெரியோர்களிடமிருந்து, 'சீ! சீ!' என்ற சொற்கள் வெளிபபட்டன. ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தச்சபையே கலங்கிற்று. அரசர்களுக்கும் பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலியோர்க்கும கண்

ணீரும் வியர்வையுமுண்டாயின. விதுரர் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு உயிர்போனவர்போலத் தலைகுனிந்து சிந்தித்துக்கொண்டு ஸர்ப்பம்போலப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு உடகார்ந்திருந்தார். பாஹ்லீகன், ஸோமதத்தன், பரதீபவம்சத்தாரைசசேர்ந்த ஸஞ்சயன், அச்வத்தாமா, பூரிசிரவஸ், திருதராஷ்டிரன்புத்ரனுகிய யுயுத்ஸு ஆகிய இவர்களும் தலைகுனிந்து நாகங்கள்போலப பெருமூசசெறிந்துகொண்டு பார்த்திருந்தனர். திருதராஷ்டிரன்மட்டும் மிக்களைதோஷத்துடன், 'ஜயித்தாயிற்று? ஜயித்தாயிற்று?' என்று பலமுறைகேட்டான்; எண்ணத்தை மறைக்கவில்லை. துசசாஸனன் முதலானவர்களுடன்கூடக் கர்ணன் மிகமகிழ்ந்தான். மறற ஸபையோரின் கண்களினின்றும் கண்ணீர்விழுந்தது. ஜயத்திலல் பிரகாசிப்பவனும் அதிககர்வமுள்ளவனுமாகிய சகுனி இவவாறு சொன்னபிறகு, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே அநதக்காய்களை மறுபடியும ஆடினான்.

எண்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துசசாஸனனுலல் ஸபையில் இழத்துவரப்பட்ட திரௌபதி சபையோரைப் பார்த்துத் தர்மங்கேட்டது.)

துரியோதனன், "விதுரரே! வாரும்; பாண்டவர்களால் கௌரவிக்கபபெற்ற அனபுள்ள மனனவியாகிய திரௌபதியை அழைத்துவாரும். வீட்டை விளக்கவேண்டும; சீக்கிரம்வரட்டும. அநதக்கெட்டநடையுள்ளவள் வீட்டில் தாஸிகளுடன் சேர்ந்திருக்கட்டும" என்றுசொன்னான்.

விதுரர், "மூடனே! உன்னைபபோன்றவன் பேசத்தகாததை நீபேசினாய்; கயிற்றினல் சுருக்கிடபபட்டும் அதை அறியாம்லிருக்கிறாய்? படுகுழியில் தொங்குகிறாய்; அதை நீ அறியவில்லை. நீ மானுக இருநது புலிகளை அளவுக்குமீறிக் கோபிக்கசசெய்கிறாய் மிக மந்தமான புத்தியுள்ளவனே! கொடியவிஷமுள்ளஸர்ப்பங்கள் நிறைநத கோபத்தோடு உன்தலைபில் இருக்கின்றன. அவற்றை இன்னும் கோபிக்கச்செய்யாதே. நீ யமலோகத்திற்குப் போகாதே. கிருஷ்ணையானவள் தாஸித்தனத்தைத் அடையதகாதவள். தர்மபுத்ரன் தனக்கு ஸ்வதந்த்ரமில்லாதகாலத்தில் அவளைப் பந்தயத்தில் வைத்திருக்கிறனென்று என் அபிப்பிராயம். திருதராஷ்டிரருடையபுத்ரனுகிய இந்த

ராஜாவானவன், தன்னைக்கொல்வதற்காக [1]மூங்கில் காய்ப்பதுபோல, பகையையும் பெரியபயத்தையும் தரத்தக்க சூதைக் கைப்பற்றியிருக்கிறான். இவன் மதங்கொண்டு தன்நாசத்தை அறியாமலிருக்கிறான். புண்ணிற்கோலிடுகிறவனுகவும் கொடுஞ்சொற் சொல்லுகிறவனுகவும் இருக்கலாகாது. [2]இழிவானவனிடத்திலிருந்து மேலான பொருளை வாங்கலாகாது. இவனுடைய எந்தச்சொல்லினுல் பிறன் துயரப்படுவனே நரகலோகத்திற்குக் காரணமும் அபங்களமுமான அந்தச் சொல்லைச் சொல்லலாகாது. வாயிலிருந்து கரைகடந்தசொற்களும் வெளிப்படுகின்றன. அவற்றினுல் அடிக்கப்பட்டவன் அனேகம் இரவு பகல்கள் துயரப்படுகிறான். அவை, அயலானுடைய உள் 3மர்மங்களில்தவிர மற்றஇடங்களில் விழுவதில்லை. தெரிந்தவன் அவற்றைப் பிறர்மேல் விடுக்கமாட்டான். ஓர் [4]ஆடி கத்தியைவிழுங்கிற்று. ஆயுதம் தலைக்குள் மறைந்துபோனதனுல் அதன்தலையைஅறுத்துப் பூமியில் தள்ளுவதாகிய கொடுஞ்செய்கை நேர்ந்தது. அதுபோலப் பாண்டவர்களுடன் பகைசெய்துகொள்ளாதே. பாண்டவர்கள் இவ்வாறு ஒன்றும் சொல்வதில்லை. நாய்த்தன்மையுள்ள மனிதர்கள் காட்டிலுள்ள வேடனுனும் கிருஹஸ்தனுனும் வித்தைநிரம்பின ரிஷியானும் அவர்களைக்கண்டு எப்போதும் இப்படித்தான் சூசைக்கின்றனர். மிகக்கொடிய நரகவாயிலான இந்தப்பாவத்தைத் திருதராஷ்டிரருடையபுத்ரன் அறியவில்லை. துச்சாஸனன் முதலான கௌரவர்களனேகர்கள் சூதாட்டத்தின்ஜயத்தில் துரியோதனனை அநுஸரிக்கின்

---

1 "வேனனென்னும் அரசன் ரிஷிகளை அவமதித்ததனுல் அழிந்தான்" என்று கூறுவது பழைய உரை.

2 'இழிவான சூது முதலியவற்றுல் சத்துருவை ஜயிக்கலாகாது' என்பது பழைய உரை.

3 உயிர்நிலை.

4 ஆடி கத்தியை இலைஎன்று நினைத்து விழுங்குமாயின் அதன்கழுத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ளும் அந்தக்கத்தியை ஆயுதம் வேண்டுபவன் இழுக்கும் போது அஃது அவ்ஆட்டின்கழுத்தைவெட்டிக்கொண்டுதான் விழும். அப்படியே பாண்டவர்பகை உன் உயிரைக்கொண்டுதான் முடியும்என்பது கருத்து.

'ஓர்ஆடி ஒருகத்தியை விழுங்கதொடங்கி அதை விழுங்கமுடியாமையால் பூமியில் வாயைவைத்துக்கொண்டு கால்களினுல் கத்தியைத் தள்ளிக்கொண்டு விழுங்கத்தொடங்கிற்று. கத்தியைத் தூக்கினதனுல் தன்கையும் கழுத்தும் அறுபட்டுவிழுந்தது' என்பதும், 'ஒருமீன்பிடிப்பவன் தூண்டின் முள்ளில் மாவைத்தடவி ஜலத்தில்போட்டபோது அவன்வீட்டிலுள்ள ஆடி அந்த மாவுக்காக அந்தத் தூண்டின்முள்ளைக் கடித்துக்கொண்டது. அந்தமுள்ளை இழுக்கும்போது கழுத்தறுந்து ஆடி இறந்தது' என்றகதை இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டது' என்பதும் பழையஉரை.

றனர். சுரைக்காய்கள் அமிழ்கின்றன. கற்கள்மிதக்கின்றன. கப்பல் கள் அடிக்கடி வழிதபபிப்போகின்றன. மூடராஜாவான துரியோ தனன் நான்சொல்லுமை, ஹிதங்களைக் கேட்கிறதில்லை. கௌரவர்க ளுக்கு முடிவு இதோ வரபோகிறது; நிச்சயம். எல்லாரையும் கொ ண்டுபோகும் மிகக் கொடியநாசம் வரும். (ஏனெனில்) மிக்கநன்மை யுள்ளவையான நண்பர்களின் நீதிச்சொறகள் கேட்கப்படுவதில்லை. ஆசையே மேலோங்குகிறது" என்று சொன்னர்.

மதத்தினால் தன்னைமறந்த துரியோதனன் விதுரரை, 'சீ' என்று சொல்லிப் பிராதிகாமியென்னும் வேலைக்காரனைப்பார்த்தான். ஸபை யில் சிறந்த பெரியோர் நடுவில், "ஓ! பிராதிகாமியே! நீ திரௌபதி யை அழைத்துவா. உனக்குப பாண்டவர்களிடத்தில் பயமில்லையே. இந்தவிதுரர் தாம் பயந்து விரோதமாகப பேசுகிறார். அவர் எபபோ தும் நம்முடைய விருதத்தியில் விருபபமில்லாதவர்தாமே" என்று அவ னுக்குக் கட்டளையிடடான். இவ்வாறு கடடளையிடபபட்ட பிராதி காமியென்னும தேர்பபாகன் ராஜாவின்சொலலைக்கேட்டு விரைவாகச் சென்றான். ஸிம்மமிருக்கும் குகையில் நாய்புகுவதுபோலப் பாண் டவர்களின் அரசியான திரௌபதியிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, "திரௌபதியே! யுதிஷ்டிரர் சூதென்னும் கள்மயக்கத்தினால் மய ங்கியிருக்கிறார். துரியோதனன் உன்னை ஜயிததுவிட்டான். ஆத லால், நீ திருதராஷ்டிரன்வீட்டுக்குள் போ. யாஜ்ஞஸேனியே! வேலை செய்வதற்காக உன்னை அழைக்கவநதிருக்கிறேன்" என்றுசொன் னான். திரௌபதி, "பிராதிகாமியே! ஏன் இப்படிப்பேசுகிறாய்? எந்தராஜபுத்திரன் மனிஷியைவைத்தாடுவான்? ராஜாவானவர் சூதை ன்னும் கள்மயக்கத்தினால் மயங்கி மூடராஞரா? அவருக்குப் பந்த யம் மற்றொன்றுமில்லையா"? என்றுசொன்னள். பிராதிகாமி, "வேறு பொருள் ஒன்றுமில்லாதபோதுதான் பாண்டவரான அஜாதசத்ரு உன்னைவைத்தாடினர். ஓ! ராஜகுமாரியே! அந்த ராஜாவினால் முத லில் ஸஹோதரர்களும் பிறகுதாமேயும் பந்தயம்வைக்கபபட்டபிறகு நீ பந்தயம் வைக்கபபட்டாய்" என்றான். திரௌபதி, "ஸூதபுத் ரனே! செல்; நீ அந்தசூதாடினவரிடம் சென்று, 'நீர் முதலில் உம் மைத்தோற்றீரா? அல்லது என்னைத்தோற்றீரா?' என்று ஸபையில் கேள். ஸூதபுத்ரனே! இதைத் தெரிந்து கொண்டுவா. பிறகு என்னை யழைத்துப்போகலாம். ராஜாவின் கருத்துத்தெரிந்தபிறகு நான் அக் கத்துடன் போவேன்" என்றாள். அப்போது அந்தப பிராதிகாமி யானவன் ஸபைக்குச்சென்று அரசர்களின் நடுவிலிருக்கும் தர்மராஜா

வைப்பார்த்து, "ஐயா! 'நீர் எந்த ஸ்வதந்திரத்துடன் என்னைத்தோற்றீர்? முதலில் உம்மைத்தோற்றீரா? என்னைத்தோற்றீரா?' என்று திரௌபதி உம்மைக்கேடகிறாள்" என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர் மனம்குன்றி உயிர்போனவர்போலிருந்தார்; அந்த ஸூதனைப்பார்த்து நல்லதென்றாவது தீதென்றாவது ஒருமறுமொழியும் சொல்லவில்லை. துர்யோதனன், "பாஞ்சாலி இங்குவந்தே இந்தக்கேள்வியைக் கேட்கட்டும். அவள்சொல்லுகிறதையும் இவன்சொல்லுகிறதையும் இங்குள்ளவரனைவரும் கேட்கட்டும்" என்றுசொன்னான். துரியோதனன் கட்டளைக்குட்பட்ட அந்தப பிராதிகாமியென்னும் ஸூதன் தர்மராஜாவின் கிருஹத்திற்குச்சென்று திரௌபதியைப் பார்த்துத் துக்கத்துடன், "ராஜபுத்ரியே! இந்தச்சபையோர் உன்னையழைக்கின்றனர். கௌரவர்களுக்கு ஸந்தேஹம்வந்ததென்று நினைக்கிறேன். ராஜபுத்ரியே! அந்தஅல்பன் உன்பெருமையைக் கவனிக்கவில்லையே! அவன் உன்னைச் சபைக்குக்கொண்டுபோக நினைக்கிறான்" என்றுசொன்னான். திரௌபதி, "பிரமமதேவர் இவ்வாறு கட்டளையிட்டிருக்கிறாரென்பது நிச்சயம். [1]சீதமும் உஷ்ணமுமாகிய இரண்டு உணர்ச்சிகளும் கிழவனையும் சிறியவனையும் தொடுகின்றன. உலகத்தில் தர்மமொன்றே முக்கியமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை நாம காப்பாற்றினால் அது நமக்கு நன்மையைச்செய்யும். அந்தத்தர்மம கௌரவர்களைவிட்டுப் போகாமலிருக்கவேண்டும். என்னுடைய இந்தத்தர்மமுள்ள கேள்வியைச் சபையோரிடம் சென்றுகேள். தர்மத்தி லெண்ணமுள்ளவர்களும் நியாயத்திலிருப்பவர்களும் மிகச்சிறந்தவர்களுமான அந்தச்சபையோர்கள் எதை நிச்சயமாக எனக்குச்சொல்லுகிறார்களோ அதைச்செய்வேன்" என்றுசொன்னாள். திரௌபதியின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு ஸூதன் ஸபைக்குச்சென்று அவள்சொன்னதைச் சொன்னான் அவர்கள் துரியோதனனுடைய அந்தப் பிடிவாதத்தையறிந்துகொண்டு தலைகுனிந்தவர்களாகி யாதொன்றும் பேசாமலிருந்தனர். ஜனமேஜயரே! யுதிஷ்டிரர் அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன் செய்யக்கருதினதையறிந்து திரௌபதிக்கு நம்பிக்கையான தூதனிடம், "பாஞ்சாலியே! ரஜஸ்வலையாயிருக்கும் நீ அரையில்முடியப்பட்ட ஒற்றைவஸ்திரத்துடன் அழுதுகொண்டு ஸபைக்குவந்து மாமனார்முன் நில். ராஜபுதரியாகிய நீ ஸபைக்குவந்ததைக் கண்டபோது ஸபையோரெல்லோரும் துரி

---

[1] ஸுகதுக்கங்கள் தகுந்தவனுக்கும் தகாதவனுக்கும் வருகின்றன என்பது கருத்து.

யோதனனை மனத்தினால் திட்டுவார்" என்று சொல்லியனுப்பினார். ஜனமேஜயராஜாவே! புத்திமானாகிய அந்தத்தூதன் திரௌபதியின் கிருஹத்திற்கு விரைவாகச்சென்று தர்மபுத்திரருடைய உள்கருத்தைத் தெரிவித்தான். மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் சோர்வும் துயரமுமுற்று ஸத்யத்தினால் மிகக்கட்டப்பட்ட அங்கங்களுடையவர்களாய்ச் சிறிதும்கண்ணெடுத்துப் பாராமலிருந்தார்கள். பிறகு ராஜாவான துரியோதனன் அவர்கள்முகத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து தேர்ப்பாகனைப்பார்த்து, "பிராதிகாமியே! அவளை இங்கேயே அழைத்துவா. அவள் முன்னிலையிலேயே கௌரவர்கள் மறுமொழிசொல்லுவார்கள்" என்று சொன்னான். அதன்பிறகு துரியோதனன்கட்டளையில் அகபபடடவனும் திரௌபதியின்கோபத்திற்குப பயந்தவனுமாகிய பிராதிகாமியென்ற ஸூதன் வெட்கத்தைவிட்டு ஸபையோரை நோக்கி, "திரௌபதிக்கு நான் என்னசொல்வது" என்று திரும்பவும் கேட்டான்.

அப்போது துரியோதனன், "துச்சாஸனா! புத்தியில்லாத இந்த என்ஸூதபுத்ரன் விருகோதரனுக்கு நடுங்குகிறான். நீயே நேரில்போய்த் திரௌபதியைப பிடித்துக்கொண்டுவா. ஸ்வதந்திரம் தப்பினபகைவர்கள் உன்னை என்னசெய்வார்கள்?" என்றுசொன்னான். ராஜபுத்ரனாகியதுச்சாஸனன் தன்தமையனுடைய கட்டளையைக்கேட்டவுடன் ஸபையிலிருந்துஎழுநது சிவநதகண்களுடன் மஹாரதர்களான பாண்டவர்களின் கிருஹத்திற் பிரவேசித்து ராஜகுமாரியான திரௌபதியைப்பார்த்து, "ஓ! பாஞ்சாலி! வா; வா; ஓ! கிருஷ்ணையே! நீஜயிக்கப்பட்டாய்; வெடகத்தைவிட்டுத் துரியோதனனைக்காணக்கடவாய். தாமரையிதழ்போன்ற நீண்டகண்களையுடையவளே! கௌரவர்களைச சேர். தர்மத்தினால அடையப்பட்டிருக்கிறாய். ஸபைக்கு வா" என்றுசொன்னான். பிறகு மிக்கதுயரமுற்ற அந்தத் திரௌபதி எழுந்து நிறமாறின தன்முகத்தைக் கையினால்துடைத்துக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் கௌரவச்ரேஷ்டனும் முதியோனுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜனுடைய ஸ்திரீகளிருக்குமிடத்திற்கு ஓடினாள். பிறகு துச்சாஸனன் கோபத்தோடு அவளைப்பார்த்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு விரைவாக எதிரில் ஓடிவந்து, நீண்டும்இருண்டும் அலைகள்போலப்படிப்படியாயுமிருக்கும் கூந்தல்களில் ராஜபத்நியான திரௌபதியைப்பிடித்தான். ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தின் அவபிருத ஸ்நானகாலத்தில் மந்திரங்களால் பரிசுத்தமான ஜலத்தை அபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற திரௌபதியின்கூந்தல்கள் திருத

ராஷ்டிரன்மகனுல் பாண்ட்வர்களின் பாக்ரமத்தையமதித்துப் பலாத்காரமாகத் தொடப்பட்டன. அநதத துச்சாஸனன் மிகநீண்டகூந்தலேயுடைய அநதத்திரௌபதியை, நாதர்களுள்ளவளாயிருந்தும அநாதையைபோல் இழுத்து ஸபையினருகிற்கொண்டுவந்து வாழைமாத்தைக் காற்றுஅலைப்பதுபோல அலங்கோலமாக இழுத்தான். அவள் இழுக்கப்படுமபோது கொடிபோன்ற உட்ம்பு குன்றி, "புத்தியில்லாதவனே! அயோக்கியனே! நான் ரஜஸ்வலையாயிருக்கிறேன். எனக்கு ஒற்றைவஸ்திரமேயுள்ளது. என்னை ஸபைக்குக்கொண்டுபோகதகாது" என்று மெல்லச்சொன்னுள. துச்சாஸனன் அபபோது திரௌபதியைக கறுததகூநதல்களில் பலாதகாரமாகபபிடித்துக்கொண்டு, 1"கிருஷ்ணனையும ஜிஷ்ணுவையும ஹரியையும நரனையும் தன்னைக்காபபதற்காக யாஜ்ஞஸேனி கூவுகிறுள. யஜ்ஞஸேனன்மகளே! ரஜஸ்வலையாகத்தானிரு; ஒற்றைவஸ்திரத்தோடிரு; அல்லது வஸ்திரமில்லாமலேயிரு; ஆடடஞ்தில்ஜயிக்கப்பட்டுபோனுய்; தாஸியாகச்செய்யபபட்டாய்; உன்தனுதிப்படி தாஸிகளிறசேர்ந்திருக்கவேண்டும்" என்றுசொன்னன். கூந்தல்விரிநது பாதிவஸ்திரமவிழ்நது துசசாஸனனுல அழைக்கபபட்ட திரௌபதி வெட்கமுற்றுக் கோபத்தினுல்உள்கொதிப்புறறவளாகிப பின்வரும்சொல்லை மெல்லச்சொல்லலானுள்;— "இநதச சபையோரனைவரும சாஸ்திரஙகளை ஓதி ஒழுக்கததோடிருபபவர்கள். எலலாரும இநதிரனுக்கொபபானவர்கள். இவர்களெல்லாரும் எனக்குக்குருவைபபோன்றவர்களுமகுருக்களுமாயிருப்பவர்கள். அவர்களின்முன் நான்இவ்வாறு நிற்கமுடியவில்லை; கொடுஞசெய்கைக்காரா! கெடடநடையுள்ளவனே! என்னை வஸ்திரம்போகும்படி செய்யாதே. என்னையிழுக்காதே. இந்திராதிதேவர்கள் உனக்குததுணையாகவந்தாலும ராஜபுத்ரர்களானபாண்டவர்கள் உன்னைப் பொறுக்கமாட்டார்கள். மஹாத்மாவானதர்மபுதரர் தர்மததைவிடாதவர். தாமமானது யாவர்க்கும்தெரியாது; தெரிநதவாமடடுமே அறியகூடியது. என்கணவர்விஷயத்தில் சூணஙகளையல்லாமல் அணுவளவு குறறத்தையும வாக்கினுற்சொல்லவும் கருதேன். ரஜஸ்வலையானஎன்னைக் கௌரவவீரர்களின் நடுவில் நீஇழுப்பது மிகவுங்கெட்டசெய்கை. இநதச்சபையில்ஒருவனும உன்னையிகழவில்லை. உன்எண்ணத்தையே இவாகள்அங்கீகரித்திருக்கின்றனரென்பது திண்ணம். சீ! ப்ரதவம்சத்தவர்களில தர்மமும

1 ஒவ்வொருவரையும் இரண்டுபெயர்களால் அவள்சொன்னதாகக் கூறிப் பரிஹாஸஞ் செய்கிறுன்.

க்ஷத்ரியர்களுடைய ஒழுக்கமும் அழிந்துபோயின. கௌரவர்களின் தர்மத்தின் வரை தப்பிப்போனதை இச்சபையில் கௌரவர்களனை வரும் பார்த்திருக்கின்றனர். மஹாத்மாக்களான துரோணருக்கும் பீஷ்மருக்கும் இந்தவிதுரருக்கும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கும் விவேகமில்லையே. அதனாலேயே கௌரவர்களில் மூத்தவர்களும் சிறந்தவர்களுமான இவர்கள இந்தகொடியபாவத்தைக் காணாம லிருக்கின்றனர்" என்றாள். அழகான இடையுள்ள அந்தத்திரௌ பதி அவ்வாறு அழுதுகொண்டேகிளமபி, கோபமுற்றதன்கணவர்க ளைக் கடைக்கண்ணால பார்த்து முன்னமே கோபத்தினால் எரிக்கப் பட்டதேஹமுள்ள அவர்களை அந்தபபாரவையினால தூண்டிவிட் டாள். வெட்கத்தோடும் கோபததோடும் பார்த்த திரௌபதியின் பார்வையினால் அவர்களுக்குண்டானதுயரம் ராஜ்யமும் தனமும சிற ந்த ரத்னங்களும் கவரபபட்டதனாலும் உண்டாகவில்லை. துச்சாஸ னன், அசக்தர்களான தன்கணவர்களைநோக்கும் திரௌபதியைக் கண்டு வேகமாக அலைத்து மூர்சசித்தவள்போன்ற அவளைபபார்த்து, இரைந்துசிரித்துத் தாஸியென்று அழைத்தான். கர்ணனும மிகமகிழ் ந்து இரைந்துசிரித்துத துசசாஸனன் சொன்னதைச் சிலாகித்தான். அவ்வாறே காந்தாரதேசத்தரசனாகியசகுனியும துச்சாஸனனைபபுகழ் ந்தான். அவ்விருவரையும துரியோதனனையும் தவிர அந்தஸபையி லிருந்தமற்றவர்களுக்கு ஸபையில் திரௌபதி இழுக்கபபடுவதைக் காண்பது மிக்கதுயரமாயிருந்தது.

பீஷ்மர், "பாக்யமுள்ளவளே! தனக்குத் தான்ஸ்வதந்திரமில் லாதவன் அயலானுடையபொருளைப் பந்தயம்வைக்கமுடியாதென்ப தையும் பெண்ணானவள் கணவனுக்குடபட்டவளென்பதையும, பார்க் குமபோது தர்மம்அறியக்கூடாமலிருபபதனால் நீகேட்டஇந்தக் கேள் விக்குச சரியாகப்பகுத்து மறுமொழிசொல்ல என்னால் முடியவில்லை. யுதிஷ்டிரன் செல்வமநிறைந்த பூமியனைத்தையும்விட்டாலும் விடு வனேயன்றித் தர்மத்தைவிடான். நான் ஜயிக்கப்பட்டேனென்று அவனேசொன்னான். அதனால் இதில்ஒருநிச்சயமும் நான்சொல்ல முடியவில்லை. சகுனி சூதாட்டத்தில் மனிதர்களுள் ஒப்பற்றவன். குந்திபுத்ரனானயுதிஷ்டிரன் [1] அவனால் இஷ்டப்படி விடப்பட்டான். அந்த வஞ்சகத்தை யுதிஷ்டிரன் அறியவில்லை. அதனால் உன்இந்தக் கேள்விக்கு நான்மறுமொழிகூறாமலிருக்கிறேன்" என்றுசொன்னார்.

---

[1] இஷ்டமிருந்தால் உன்னைப் பந்தயம்வைக்கலாமென்றுதான் சகுனி சொன்னான்

திரௌபதி, "சூதில் தோற்றவர்களும் அயோக்கியர்களும் கெடுநினை வுள்ளவர்களும் சூதிலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களுமான மோசக்காரர் கள் அதிக ஜாக்ரதையெடுத்துக்கொள்ளாதாரானவை ஸபையில் அழைத்தபிறகு அவர் இஷ்டப்படிவிடப்பட்டவராவதெபடி? கெட்ட எண்ணத்துடன் மோசத்துக்கேஆரம்பித்த எல்லாரும் சேர்ந்து, மோசமறியாதவரும் கௌரவர்களுக்கும பாண்டவர்களுக்கும சிரே ஷ்டருமான தர்மராஜாவை ஜயித்ததபிறகுதான் அவர் இந்தப [1]பந்த யத்தை ஒபபுக்கொண்டார். தங்கள் பெண்களுக்கும் மருமக்களுக் கும் அதிகாரிகளாயுள்ள இந்தக்கௌரவர்கள் ஸபையிலிருக்கின்ற னர். நீங்களெல்லாரும இந்தஎன்கேளவியை ஆராய்ந்துபார்த்துச் சரியானமறுமொழிகூறுங்கள. [2]பெரியோர்களில்லாதது ஸபையன்று; தர்மத்தைஉரையாதவர் பெரியோர்களுமல்லர்; உண்மையில்லாதது தர்மமுமன்று; கபடம்சேர்ந்தது உண்மையுமன்று" என்றுசொன் னாள். அவ்வாறுசொல்லிய பரிதாபபடும்படி அழுதுகொண்டு அசக்தர்களான தன் கணவர்களைநோக்கிழி திரௌபதியைப்பார்த் துத் துச்சாஸனன் கொடியவையும் கேட்பதற்கு இனிமையில்லாத வையும் வெறுக்கத்தக்கவையுமானசொற்களைச் சொன்னான். இழுக் கப்பட்டவளும் அவ்வாறுசெய்யபபடததகாதவளும் ரஜஸ்வலையா யிருப்பவளும் மேலாடைவிழுந்துபோனவளுமான திரௌபதியையும் தர்மராஜாவையும்கண்டு மிகவுமமனம்நொந்த விருகோதரன் கோப மூற்றான்.

தொண்ணூற்றுவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனும் விகர்ணனும்கூறியதும், துச்சாஸனன் திரௌபதியின்துகிலுரிந் ததும், கிருஷ்ணனுடையஅனுக்ரஹத்தினால் அவளுக்கு வஸ் திரம் வளர்ந்ததும், விதுரர் நீதிமொழிகூறியதும்.)

பீமஸேனன் "ஓ! யுதிஷ்டிரரே! சூதர்டுகிறவர்களின் வீடுக ளில் தாஸிகளிருக்கின்றனர். அவர்களைக்கூடப் பந்தயம்வைத்தாடுவ தில்லை. அவர்களிடததிலும் தயையுண்டு. காசிராஜன் முதலான

---

[1] மூலத்தில் 'கைதவம்' என்றிருக்கிறது; ஜைதவம்=வஞ்சனை.

[2] துர்யோதனனிடம் பயந்து தந்திரமாகப்பேசுவது ஸத்யமாகாது; ஸத் யத்தவறினபிறகு தர்மமில்லை. தர்மஞ்சொல்லாதவர்கள்" பெரியோரல்லர், பெரியோரில்லாதது ஸபையேயன்று என்பது கருத்து.

அனேக அரசர்கள் காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து கொடுத்த உயர்ந்தபொருள்கள், ரத்னங்கள், வாஹனங்கள், கவசங்கள், ஆயுதங்கள் முதலியவையும், ராஜ்யமும் உமதுசரீரமும் நாங்களும் எதிரிகளால் ஜயிஞலெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டோம்; எனக்குக் கோபமுண்டாக வில்லை; ஏனெனில், எங்களுடைய எல்லாவற்றிற்கும் நீர்தாம் அதிகாரி. திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்ததை மாத்திரம் அக்ரமமென்று நிணைக்கிறேன். இந்த நிலைமைக்குத்தகாத இந்தச்சிறுமி, பாண்டவர்களையடைந்து, அற்பர்களும் கொடியவர்களும் புத்தியில்லாதவர்களுமான கௌரவர்களால் உம் காரணமாகவன்றே துன்பப்படுகிறாள். ராஜாவே! இவளுக்காக இந்தக்கோபத்தை உம்மேல் போடுகிறேன். உமது கைகளிரண்டையும் கொளுத்தப்போகிறேன். ஸஹதேவா! அக்னியைக்கொண்டுவா" என்றுசொன்னன். அதைக்கேட்ட அர்ஜுனன், "பீமஸேனா! இதற்குமுன் நீ இவ்வகையான பேச்சுகளைப் பேசுகிறவனல்லன். கொடியவர்களான நம்துபகைவர்களால் உனக்குத் தர்மத்திலிருந்த மரியாதைகூட அழிக்கப்பட்டதென்பது நிச்சயம். பகைவர்களின் எண்ணம் நிறைவேறும்படி செய்யலாகாது. தர்மமே சிறந்தது. அதையே செய். தர்மிஷ்டரும் ஜ்யேஷ்டருமான ஸஹாதரை மிஞ்சுவது எவனுக்குத்தகும்? பிறரால் அழைக்கப்பட்ட ராஜாவானவர் க்ஷத்திரியனுடைய விரதத்தைநினைத்து அயலான் விருப்பத்தையனுஸரித்து ஆடினர். அது நமக்குப பெரும்புகழைத் தருவது" என்றுசொன்னன். பீமஸேனன், தனஞ்சய! இவ்வாறு இவர் தர்மமாகச்செய்ததை நான் அறியாமலிருபபேனுயின் இவர் இரண்டு கைகளையும சேர்த்துப் பலாத்காரமாய் எரிகிறநெருபபில் கொளுத்தியிருப்பேன்" என்றுசொன்னன். அந்தப்பாண்டவர்கள் அவ்வாறு துக்கப்பட்டிருபபதையும் பாஞ்சாலி இழுக்கபபடுவதையுங் கண்டு திருதராஷ்டிரன்புத்ரனுகிய விகர்ணன் "ஓ! அரசர்களே! திரௌபதிசொன்ன சொல்லுக்கு விவரிதது மறுமொழிகூறுங்கள். கேள்விக்கு மறுமொழிகூறுவீடின் நமக்கு நரகம் உடனேவரும். கௌரவர்களுக்குள் மிக்க வயதுமுதிர்ந்தவர்களாகிய பீஷ்மரும் திருதராஷ்டிரருமாகிய இவ்விருவரும் சேர்ந்திருந்தும் ஒன்றும்சொல்லாமலிருக்கின்றனர். மஹாபுத்திசாலியான விதுரரும் ஒன்றும்சொல்லவில்லை. எல்லாருக்குமு ஆசார்யர்களாகிய துரோணர் கிருபர் இவ்விரண்டு பிராமணரிணைத்தமர்களுங்கூடக் கேள்விக்கு மறுமொழி ஏன்கூறவில்லை? எல்லாத்திசைகளிலிருந்தும் வந்துசேர்ந்த மற்றஅரசர்களும் விருப்பையும் வெறுப்பையும்விட்டுத் தங்களுக்குத் தெரிந்தளவு

சொல்லலாம். அரசர்களே! சிறந்தவளான திரௌபதி பலமுறை சொன்னசொல்லை ஆராய்ந்துபார்த்து, யாருக்கு என்னஅபிப்பிராயமோ அந்தப்படி மறுமொழி சொலலுங்கள்" என்றுசொன்னான். அவன் இவ்வாறு அந்தசசபையிலுளளவர்களெல்லாரையும பார்த்துப பலமுறை கூறினான். அவ்வரசர்கள சரியென்றாவது பிழையென்றாவது அவனுக்குச்சொல்லவிலலை. விகர்ணன் அவ்வரசர்களனைவரையும்பார்த்து அவ்வாறு பலமுறைசொன்னபின் கையினாற் கையைப் பிசைந்து பெருமூசசெறிநதுகொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான். "அரசர்களே! இநதசசொல்லுக்கு நீங்கள் மறுமொழி சொல்லுங்கள்; அல்லது எநதக்காரணததினாலாவது சொல்லாமலிருந்தாலுமிருங்கள். கௌரவர்களே! இநதவிஷயததில நான் எதைச் சரியென்று நினைக்கிறேனோ அதைசசொல்லபபோகிறேன். புருஷச்ரேஷ்டர்களே! வேட்டை, கள், சூதாட்டம, சிறறின்பததில் மிக்கபற்று இநநான்கும அரசர்களுக்கு வயஸனங்களெனறு சொலலுகின்றனர். இவற்றில் பற்றுள்ளமனிதன் தாமததைவிடடிருப்பான். எநத நிலைமையிலிருக்குமமனிதன்செய்த செய்கையை உலகததார் ஏறறுககொள்ளமாட்டார்களோ அவ்வகையான சூதால் அழைக்கபபட்டுச சூதாட்டமென்னும வ்யஸனததில அகபபடடுககொணட தர்மராஜாவினால திரௌபதியைப பந்தயமாகவைபபது ஒபபுக்கொள்ளபபடடது. குற்றமற்ற இநதத் திரௌபதி பாண்டவர்களெலலாருக்கும பொதுவானவள். மேலும் இந்தப்பாண்டவரான தாமராஜர் தமமைத் தோற்றபிறகு இவளைப் பந்தயம்வைத்திருக்கிறார். சகுனியே திரௌபதியைப் பந்தயம்வைக்க விரும்பி அவள் பெயரைககூறினான். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்துபாாக்கையில இவளை ஜயிக்கபபட்டவளாக நான்நினைக்கவில்லை" என்றான். இதைககேட்டவுடன் விகர்ணனைப் புகழ்வதும் சகுனியை யிகழ்வதுமாயிருநத ஸபையோரின்பேரொலி உண்டாயிற்று. அந்தக்கோஷம் ஓய்நதவுடன் கோபம்மிகுநத கர்ணன் அழகானகையைத தூக்கிக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

"விகர்ணா! இதில் அனேகமகெடுதல்கள் காணபபடுகின்றன. அரணியிலுண்டான அக்கினிபோல நீ எதில்பிறந்தாயோ அதையேயழிப்பதற்கு இருக்கிறாய். இநதஸபையோா கிருஷ்ணையினால் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டும யாதொன்றும சொல்லாமலிருக்கின்றனா. திரௌபதி தர்மத்தினாலேயே ஜயிக்கப்பட்டவளென்று இவர்கள் நினைக்கின்றனர். திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! நீமட்டும வெறுஞ் சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் [1]வெடித்துப்பேசுகிறாய். சிறுவனாகியநீ ஸபைநடுவில் பெரிய

1 அடஙகாமற்பேசுகிறாய்.

வன்போலப் பேசுகிறயன்றே? துரியோதனனுக்கு இனியவனே! ஜயிக்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்கப்படாதவளென்று சொல்வதனால் நீ தர்மத்தைச் சரியாக அறியவில்லை. உன்புத்தி மிகக்குறைவானது. திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! பாண்டவர்களில் மூத்தவனாகிய யுதிஷ்டிரன் எல்லாப்பொருள்களையும் ஸபையில் வைத்துவிட்டபோது திரௌபதிமட்டும் ஜயிக்கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? பரதச்ரேஷ்டனே! அந்தத்திரௌபதியும் எல்லாச்சொத்திலும் அடங்கினவள்தானே? இப்படி நியாயமாக ஜயிக்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? திரௌபதியை வாக்கினால் சகுனிசொன்னதுண்டு. பாண்டவர்களும் ஒப்புக்கொண்டனரே. இவளை ஜயிக்கபடாதவளாக நீ நினைத்தகாரணம் யாது? ஒற்றைவஸ்திரத்தோடு இவள் ஸபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது அதர்மமென்று நினைக்கிறயா? அந்தவிஷயத்திலும் என்னுடைய முடிவான பேச்சைக்கேள். கௌரவனே! பெண்ணுக்கு ஒருகணவன் தான் தேவர்களால் விதிக்கபப்ட்டவன். இவளோ அனேகருக்கு வசப்பட்டவள்; அதனால், வேசையென்பது நிசசயம. இவளைச் சபைக்குக் கொண்டுவருவதும் இவள் ஒற்றைவஸ்திரம் உடுத்திருப்பதும் வஸ்திரமேயில்லாமலிருப்பதும் வியக்கத்தக்கதன்றென்று நான்நினைக்கிறேன். இந்தப் பாண்டவர்களின் பொருள்களனைத்தும் இவளும் இந்தப்பாண்டவர்களும் எல்லாம் தர்மமாகவே சகுனியினால் ஜயிக்கப்பட்ட உடைமைகள். துச்சாஸனா! இந்த விகர்ணன் மிகசசிறியவன்; தெரிந்தவன்போலப் பேசுகிறான். "பாண்டவர்களின் வஸ்திரங்களையும் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தையும் கொண்டுவா" என்றான்.

ஜனமேஜயரே! அதைக்கேட்டவுடன் பாண்டவர்களனைவரும் தங்கள் மேல்வஸ்திரங்களைஎறிந்துவிட்டு ஸபையில் உட்கார்ந்தனர். ராஜாவே! அதன்பிறகு துச்சாஸனன் ஸபைநடுவில் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தைப் பலாத்காரமாக அவிழ்த்து இழுக்கத்தொடங்கினான். வஸ்திரமிழுக்கப்படுமபோது திரௌபதி மிக்கதுயரத்துடன் அழுது, 'முற்காலத்தில் மஹாத்மாவான வஸிஷ்டமஹரிஷி பெரிய ஆபத்து வரும்போது பகவானை ஹரியை நினைக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பது எனக்குத்தெரியும்' என்று மனத்தில்நிச்சயித்துத் தன்வஸ்திரம் இழுக்கப்படும்போது சரணகதவத்ஸலரான கிருஷ்ணனைநினைத்தாள். "சங்கம் சக்கரம் கதைகளைக் கையில்வந்தினவரே! துவாரகையிலிருப்பவரே! அச்சுதா! கோவிந்தா! தாமரைக்கண்ணா! சரணமடைந்தஎன்னைக் காப்பாற்றும். ஆ! கிருஷ்ணா! த்வாரகாவாஸா!

யாதவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறவரே! எங்கிருக்கிறீர். இந்நிலை மையையடைந்தவளும் அநாதையுமான என்னை ஏன் கவனியாமலிருக் கிறீர்? கோவிந்தா! துவாரகாவாஸியே! கிருஷ்ணா! கோபீஜனப் பிரியா! கேசவா! கௌரவர்களால் அவமதிக்கப்படுகிறஎன்னை நீர் ஏன் அறியவில்லை? ஓ! லோகநாதா! ஓ! பூபதியே! ஆய்ப்பாடி யைக்காப்பவரே! துன்பத்தையழிப்பவரே! ஜனார்த்தனா! கௌரவர்க ளென்னும் கடலிலமூழ்கினஎன்னைக் கைதூக்கிவிடும. கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா! மஹாயோகியே! உலகதாதாக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியே! உலகத்தைபபடைப்பவரே! கோவிந்தா! கௌரவர்களின்நடுவில் கஷ் டப்பட்டுச் சரணமடைந்தஎன்னைக் காப்பாற்றும” என்றாள். ஜன மேஜயராஜாவே! அந்தச் சிறந்தபெண்ணை திரௌபதி மூன்று லோகங்களுக்கும ஈசுவரரான ஹரியாகிய கிருஷ்ணை இவ்வாறு இடைவிடாமல் நினைத்து மிக்கதுயரத்தினால் முகத்தைமூடிக்கொண்டு அழுதாள். அபபோது திரௌபதியின்வஸ்திரதை இழுக்கஇழு க்க, கிருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹதத்தினால், அதைப்போல இன்னும் அனேகவஸ்திரங்கள் உண்டாயின. ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மத் தைக் காப்பாற்றினதனால் மறுபடியும பலபலநிறங்களுள்ளவையும் சுத்தவெண்மையுமான அநேகவஸ்திரங்கள் நூற்றுக்கணக்காக உண் டாய்க்கொண்டேயிருந்தன. பிறகு அந்தஸபையில் கேட்க மிகக் கடினமான ஹலஹலவென்னும் சத்தமஉண்டாயிற்று. அந்தஸபையி லுள்ள அரசர்களனைவரும் உலகத்திலில்லாத அநதப்பெரிய ஆச்சரி யத்தைக்கண்டு துசசாஸனனையிகழ்ந்து திரௌபதியைப் புகழ்ந்த னர். கௌரவர்களைபபற்றி, ‘சீ சீ!’ என்ற இழிவானசொல்லைச் சொல் லினர். ஸபைநடுவில் வஸ்திரங்களின்ராசி குவிந்துபோனபோது துச் சாஸனன் களைத்து வெட்கி உட்கார்ந்துவிட்டான். அந்தஅரசர்கள் நடுவில் பீமன் கோபத்தினால்துடிக்குங் உதடுகளுடன் கையைப்பிசை ந்து பெருங்குரலோடு சபதம்செய்தான்.

பீமன், “உலகத்திலுள்ள க்ஷத்திரியர்களனைவரும் மற்றமனி தர்கள் இதற்குமுன்சொல்லாததும் இனியும யாரும்சொல்லப்போகா ததுமான இநதஎன்சொல்லைக் கேளுங்கள். பூமிக்கு ஈசுவரர்களே!’ நான் இதைச்சொல்லி இவ்வாறு செய்யாமற்போவேனுயின், அதா வது—பாவியும் துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் பரதவம்சததவரில் இழி வானவனுமாகிய இந்தத்துசசாஸனனுடைய மார்பை யுத்தத்தில் பிள ந்து பலாத்காரமாக இவன்ரக்தத்தைக்குடியாமல் விடேனுயின் என் முன்னோர்களான கூடஸ்தர்கள்சென்றகதிக்கு நான் செல்லாமற்

போகக்கடவேன்" என்றான். கொடியதும் மயிர்பொடிக்கச்செய் வதுமாகிய பீமனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு ஸபையோர் துச்சா ஸனனைநிந்தித்துப் பீமனுக்கு மிகுந்த கௌரவத்தைச செய்தனர். அங்குள்ள யோக்கியர்கள் திருதராஷ்டிரனை இகழ்ந்து திரௌபதி யின்கேள்விக்குக் கௌரவர்கள் சரியான மறுமொழிசொல்லவில்லை யென்றுகூவினர். பிறகு எல்லாதர்மங்களுந் தெரிந்தவிதுரர் கைக ளைத்தூக்கி ஸபையோரைய்டக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

"திரௌபதியானவள் கேள்விகேட்டு இவ்வாறு அநாதைபோ லக் கதறுகிறாள். ஸபையோரே! அவள்கேள்விக்கு நீங்கள் மறு மொழிகூறவில்லை. இதனால் தர்மம் கெடுக்கபடுகிறது. கேள்வி யானது ஜ்வலிக்கிறஅக்னிபோல ஸபையில்விழுந்திருக்கிறது. ஸபை யிலுள்ளவர்கள் ஸதஸ்யத்தினாலும் தர்மத்தினாலும அதைஅவிக்க வேண்டும. ஆதலால், யோக்யனானமனிதன் தர்மமுள்ளகேள்விக்கு உண்மையோடுமறுமொழிகூறவேண்டும். கர்மக்குரோதங்களின்வன் மையைத் தாண்டினவர்கள் அந்தக்கேள்விக்கு மறுமொழிசொல்ல வேண்டும். வேந்தர்களே! விகர்ணன் தன்புத்திகருத் தக்கபடி கேள்விக்கு மறுமொழிசொன்னான். நீங்களும அறிவுக்கெட்டின வரையில் அந்தக்கேள்விக்கு மறுமொழிகூறுங்கள். ஸபையிலிருப்ப வன் தர்மதையறிந்தும்கேள்விக்குமறுமொழிகூறுமலிருப்பானையின், பொய்சொல்வதனாலுண்டாகும்பயனில பாதியை அனுபவிப்பான். ஸபையிலிருப்பவன் தர்மந்தெரிந்தும் தப்பாக மறுமொழிகூறுவானை யின், அவன்பொய்யின்முழுபயனையும் அடைவானென்பது நிச்சயம. இந்தவிஷயத்தில் பிரஹ்லாதருக்கும் ஆங்கிரஸரென்னும்முனிவருக் கும் நடந்த ஸம்வாதமாகப் பெரியோர்சொலலும் பழமையான இதி ஹாஸத்தை நான்சொலலுகிறேன்.

பிரஹ்லாதனென்னும ஓர் அஸுரச்ரேஷ்டனிருந்தான். அவ னுடையபுத்ரனை விரோசனனென்பவன் ஒருகன்னிகைக்கர்க அங்கி ரஸின்புத்ரனாகிய ஸுதன்வாவை நெருங்கித தொடர்ந்தான். அப போது அந்தக் கன்னிகையையடைவதற்காக அவ்விருவருக்கும் 'நான் பெரியவன்; நான் பெரியவன்' என்றுஅவ்விஷயத்தில் [1]உயிர்ப் பந்தயம் உண்டானதென்று யாம்கேட்டிருக்கிறோம். அவர்களுள் யார்பெரியவனென்றகேள்வியைப்பற்றி விவாதமுண்டாயிற்று. அவ் விருவரும் பிரஹ்லாதனிடம்சென்று 'எங்களில் எவன்பெரியவன்.

---

1 'தோற்றவன் உயிருள்ளவரையில் ஜயித்தவனுக்கு அடிமைசெய்வது' என்பது பழையஉரை.

இந்தக்கேள்விக்குப் பொய்யில்லாமல் மறுமொழிசொல்லும்' என்று கேட்டனர். அநதப்ரஹ்லாதன் ஸுதன்வாவைக்கண்டு மறுமொழி சொல்வதற்குப் பயந்தான். ஸுதன்வா கோபித்துப பிரம்மதண்டம் போல் ஜ்வலிததுககொண்டு பிரஹ்லாதனைபபார்த்து, 'ப்ரஹ்லாத! நீபொய்சொன்னாலும் ஒன்றுமசொல்லாமலிருந்தாலும இநதிரன் வஜ்ராயுதத்தினால் உன்தலையை நூறுசுக்காகுமபடி அடிப்பான்' என்று சொன்னான். ஸுதன்வாவினால் அவ்வாறு சொல்லபபடடபோது பிரஹ்லாதனென்னும்அஸுரன் அரசிலைபோல்நடுங்கிச சிறநதமஹிமையுள்ள கசியபரிடமகேட்கச்சென்றான். 'மஹானுபாவரே! நீர்தாம் தேவாஸுரர்களுடைய தர்மங்களையும பிராமமணதர்மஙகளையும் அறிந்தவர். இந்தத்தர்மஸஙகடத்தைக் கேளும. கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லாதவனுக்கும தபபாகமறுமொழிசொலலுகிறவனுக்கும மறுமையில்வரும்உலகங்கள் யாவைஎன்பதை நான்கேடகிறேன்; சொல்லும்' என்றுகேட்டான். அதற்குக் கசயபர், 'தெரிநதிருந்தும் விருப்பினாலாவது வெறுபபினாலாவது அசசத்தினாலாவது கேள்விகளுக்கு உததரஞசொலலாமலிருபபவன ஆயிரமவருணபாசங்களைத தன்மேல மாட்டிக்கொளளுகிறான். நேரேகண்டவன் கண்டதைச் சரியாகச சொல்லாமல்[1] மாட்டின்காதுபோல ஆடிக்கொண்டு திரிவானாயின் அவன் ஆயிரமவருணபாசஙகளைத தன்மேல்மாட்டிக்கொள்வான். அவனுக்கு ஒருவருஷம்நிரமபினபிறகு ஒருபாசமமேலேமாட்டபபடுகிறது. ஆதலால், தெரிநதவன் ஸதயம சொல்லவேண்டும். ஸத்யநதான் முகயமானது. எங்கே தர்மமானது அதர்மத்தினால் கெடுக்கபபட்டு, எநதஸபையையடைகிறதோ அநத ஸபையோர் தர்மததில்தைததஆணியை எடுததுவிடாவிடின் அவர்களே அந்த ஆணியினால் குத்தபபடுகின்றனர். தலைவன் பாதிபபயனையடைகிறான். செய்தவனுக்குக் கால்பாகம்; இகழததக்க காரியத்தை யிகழாமலிருநத ஸபையோருக்கு மற்றக்கால்பாகம. நிநதிக்கத்தக்கவனை நிந்திப்பராயின் தலைவனும் ஸபையோரும் பாவத்திலிருந்து விடபபடுகின்றனர். பாபம் செய்தவனைமடடுமசாருகிறது. பிரஹ்லாதா! தர்மத்தைக் கேட்கிறவனுக்கு எவர்கள்தபபாகமறுமொழிகூறுவார்களோ அவர்கள் முன்னேழுபின்னேழு தலைமுறைகளையும யாகபபயன்களையும் தானதர்மங்களையும அழிக்கின்றனா. பொருளைப பறிகொடுத்தவனுக்கும பிள்ளைஇறநதவனுக்கும் கடன்காரனுக்கும காரியம்கெடடவனுக்கும் கணவனில்லாதபெண்ணுக்கும ராஜாவினால்பிடிததுவருத

1 'இரணடுபக்ஷததிலும சேருவது' எனபது பழையவுரை.

தப்பட்டவனுக்கும் பிள்ளையில்லாதவளுக்கும் புலியினல்மோக்கப் பட்டவனுக்கும் மாற்றுளுள்ளவளுக்கும் ஸாக்ஷிகளால்கெடுக்கப் பட்டவனுக்கும் உள்ளதுக்கங்களெல்லாம் ஸமானமானவையென்று தேவச்ரேஷ்டர்கள் சொல்லுகின்றனர். அஸத்தியஞ்சொல்லுகிறவன் மேற்சொன்னஎல்லாத்துக்கங்களையும் அடைகிறன். கண்ணல்கண்ட தனலும் கேட்டதனலும் விஷயங்களை ஞாபகம்வைத்திருப்பவன் ஸாக்ஷியாகிறன். ஆதலால், உண்மைசொல்லுகிற ஸாக்ஷியானவன் அறம்பொருள்கள் கெடாமலிருப்பன்' என்றுசொன்னர். கசியபர் சொல்லியதைக்கேட்டபிறகு பிரஹ்லாதன் தன் புத்ரனைப்பார்த்து, 'விரோசன! உன்னைவிட ஸுதன்வாபெரியவன். அப்படியே அங்கி ரஸ் என்னைவிடப்பெரியவர். ஸுதன்வாவின்தாய் உன்தாயைவிடப் பெரியவள். ஆதலால், இந்தஸுதன்வாதான் உன்உயிருக்கு அதிகாரி' என்றுசொன்னன். அதற்கு ஸுதன்வா, 'நீபுத்ரஸ்நேஹத்தைக்கூட விட்டுத் தர்மத்தில்நிலைநின்றுயாதலின் உன்புதரனை விட்டுவிடுகிறேன். இவன் நூறுவருஷகாலம் ஜீவிதிருக்கட்டும்' என்றுசொன்னன். இந்தச்சிறந்ததர்மத்தைக்கேட்ட ஸபையோரனைவரும் திரௌபதி யின்கேள்விக்கு ஏதுசரியானமறுமொழியென்று நினைத்துப்பாருங் கள்" என்றார்.

விதுரர்சொல்லைக்கேட்டு அரசர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கர்ணன் துச்சாஸனனைபபார்த்து, "தாசியானகிருஷ்ணையை வீட் டுக்குஅழைத்துப்போ" என்றன். நடுக்கத்தோடும் வெட்கத்தோ டும் பாண்டவர்களைப்பார்த்து அழுதுகொண்டிருக்கும் பரிதாபப் படத்தக்க திரௌபதியை ஸபைநடுவில் துச்சாஸனன் இழுத்தான்.

தொண்ணூற்றேராவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திரௌபதி ஸபையில்புலம்ப, பீஷ்மர் தாமொன்றும் சொல்லமுடியா மையையும் அவள்விஷயத்தில் தமக்குள்ளவருத்தத்தையுஞ்சொல்லித் திரௌபதிகேள்விக்கு யுதிஷ்டிரரைமறுமொழிகூறச்சொன்னது.)

துச்சாஸனனலும் மனத்துயரத்தினலும பீடிக்கப்பட்டவளும் அப்படிப் பீடிக்கப்பட்டதகாதவளுமான திரௌபதி, "இந்தப்பலவா னை துச்சாஸனன் பலாத்காரமாகஇழுத்ததனல் சக்தியற்றவளாகச் செய்யப்பட்டேன். ஸபையிலுள்ள இநதக்குருவம்சத்தோருக்கு நான்

வந்தனஞ் செய்கிறேன். இந்தச்சூதாட்டம் நான் செய்ததன்று. இதற்கு முன்காரியத்தையும் பின்காரியத்தையும் நான்செய்யவில்லை. ஆதலால், இந்தக்குற்றம எனக்கிருக்கலாகாது" என்றுசொல்லி ஸபையில்விழுந்து யாவருக்கும துயரமுண்டாகுமபடி பின்வருமாறு புலம்பலானள்.

"இதற்குமுன் ஸ்வயம்வரஸபையில் வந்திருந்த அரசர்களால் காணப்பட்டதுதவிர மற்றெங்கும காணப்படாமலிருந்தநான் இப்போது அம்பலத்துக்குவந்தேன். முன்னேவீட்டிலிருக்கும்போது காற்றும்கதிரோனுங்கூட என்னைக் கண்டதிலலை. அந்தநான் இப்போது ஸபைநடுவில் ஜனக்கூட்டத்தில காணப்படுகிறேன். முன் வீட்டிலிருக்கும்போது மேலேகாற்றுபடப்டாலும் பாண்டவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். அவர்களே இபபோது இந்தத்துராத்மாவான துசசாஸனனுல் நான்தொடபபடுவதைப் பொறுக்கின்றனர். மருமகளும் மகளும் க்ஷ்டப்படத்தகாதவளுமான நான் பீடிக்கப படுவதை இந்தக்குருவமசத்தவருமபொறுப்பது விபரீதகாலமென்று நான்நினைக்கிறேன். கற்புள்ளசிறந்தபெண்ணுகியநான் ஸபைநடுவில் இபபோது பிரவேசிக்கிறேனென்பதைவிடப பெரியஇழிவு என்ன இருக்கிறது? அரசர்களின்தர்மம் இபபோது எங்கேபோயிற்று? முன்னோர்கள் கற்புள்ளபெண்ணை ஸபைக்குக்கொண்டுவருவதில்லை யென்று நாம்கேட்டிருக்கிறோம். முன்னோர்கள்செய்ததும் என்று மழியாததுமான அந்தத்தர்மம் கௌரவர்களிடத்தில் அழிந்துபோயிற்று. பாண்டவர்களுக்குப்பாரியையும் திருஷ்டத்யும்னன்மஹாதாரியும் கிருஷ்ணனுக்குத்தோழியும் கற்புள்ளவளுமானநான் இந்த ராஜஸபைக்கு எப்படிவரலாம்? குருவம்சத்தோரே! தர்மராஜருக்குத் தமக்குச்சரியான க்ஷத்திரியவருணத்தில் பிறந்த பாரியையாகிய என்னைத் தாஸியென்றுவது தாஸியல்லளென்றுவது நீங்கள்சொல்லுங்கள். நீங்கள்சொன்னபடி செய்வேன். குருவம்சத்தவர்களே! குருவம்சத்தவர்களின்கீர்த்தியையழிப்பவனுகிய இந்தஅல்பன் என்னைமிகஉறுதியாகப்பிடித்துத் துன்பப்படுத்துகிறான். அவுத நான் வெகுநேரம் ஸஹிக்கமுடியாது. குருவம்சத்துஅரசர்களே! என்னை ஜயிக்கப்பட்டவளென்றோ ஜயிக்கபடாதவளென்றோ எப்படி நீங்கள்நினைக்கிறீர்களோ அப்படி மறுமொழிகூற விரும்புகிறேன். உங்கள்சொற்படி செய்வேன்" என்றுசொன்னள்.

அதைக்கேட்ட பீஷ்மர், "மேன்மைபொருந்தியவளே! முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். உலகத்தில் தர்மத்தின் சிறந்த வழியை

அறிவது மிகத்தெரிந்த மஹாத்மாக்களுக்கும் முடியாது. உலகத்தில் பலவானனமனிதன் எதைத் தர்மமமாகநினைக்கிறானே அதுதான் தர்மமாகிறது. [1]மற்றது தர்மத்தின்கரையில் தடைப்பட்டு நிறகிறது. மேலும் இந்தத்தர்மம ஸூக்ஷுமமாயிருப்பதனாலும் அறிதற்கு அரிதாயிருபபதனாலும முக்கியமாயிருப்பதனாலும உன்னுடைய இந்தக் கேள்விக்கு நிச்சயமாகப்பகுத்து மறுமொழிகூற என்னால் முடியவில்லை. ஆனால், இந்தக்குலத்துக்குச சீக்கிரத்தில் அழிவுவருவது திண்ணம். அதற்குத் தகுபடிதான் கௌரவர்களனைவரும ஆசையையும் அறியாமையையுமே கைபபறறியிருக்கின்றனர். மேன்மையுற்றவளே! அப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு நீ மருமகளாயிருக்கிறாய். மேற்குலத்தோர்கள் வியஸனங்களினால் மிகவும் பீடிக்கபபட்டிருந்தபோதிலும் தர்மத்தின் மார்கததைவிட்டு வழுவுவதில்லை. பாஞ்சாலியே! துயரப்பட்டுக்கொண்டிருநதும் தர்மதையே கவனிப்பதாகிய இந்தச் சிறந்தஒழுக்கம் உனக்கேதகும். பெரியோர்களும் தர்மந்தெரிந்தவர்களுமாகிய இந்தத துரோணர் முதலானவர்களும உயிர்போனவர்களபோலத் தலைகுனிநது வெறுந்தேகங்களோடிருக்கின்றனர். இநதக்கேளவிக்கு நிச்சயம சொல்லவேண்டியவன் யுதிஷ்டிரனென்பது எனது அபிபபிராயம. நீ ஜயிக்கப்பட்டவனென்றுவது ஜயிக்கப்படாதவனென்றுவது தானே வியக்தமாகச் சொல்ல வேண்டியவன் அவன்" என்றுசொன்னர்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் முதலானவர்கள் பேசுவதும், துரியோதனன் திரௌபதிக்குத் துடையைக் காண்பித்ததனால் பாண்டவர்கள் துரியோதனன் கர்ணன் முதலானவர்களை வதஞ்செய்யப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும், துரியோதனன் முதலானவர்களைத் திரௌபதி சபித்தபோது ஆகாயத்தினின்று பூமாரி பொழிந்ததும்.)

அந்தத் தேவி, [2]அன்றிற்பெடைபோல அவ்வாறு அழுது மிகுதியாகக் கதறுவதைக்கண்டும் அநதச் சபையிலுள்ள அரசர்கள் துரியோதனனுக்கஞ்சி, சரியென்றோ அல்லது பிழையென்றோ ஒருசொல்லும் சொல்லவில்லை. அரசர்களின் பிள்ளைகளும் பேரன்மார்களும்

---

1 ஐசுவரியபலிமூள்ளவன் அதர்மத்தைத் தர்மமென்று சொன்னலும் மறுக்கக்கூடவில்லை யென்பது கருத்து. 2 'சூரி' என்பது மூலம்.

அவ்வாறு பேசாமலிருந்ததைக் கண்டபொழுது திருதராஷ்டிரன் மகன் பாஞ்சால ராஜபுத்திரியான திரௌபதியைப்பார்த்துப் புன்னகை நகைத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்: "மேலான தைரியமுள்ளவளே! த்ருபதபுத்ரியே! இந்த உன்கேள்வி உன்புருஷர்களாகிய பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன், ஸஹதேவன் இவர்களிடத்திலேயேயிருக்கட்டும். உன்னிடமிருந்து வந்த சொல்லுக்கு இவர்களே மறுமொழிகூறட்டும். பாஞ்சாலியே! உன்விஷயத்தில் யுதிஷ்டிரனுக்கு யாதொரு உரிமையுமில்லையென்று பெரியோர்களின் நடுவில் சொல்லட்டும். எல்லாரும் தர்மராஜாவைப பொய்யனாகச் செய்யட்டும். பாஞ்சாலி! (அபபோது) நீ காமித்தனத்திலிருந்து விடப்படுவாய். தர்மத்திலிருப்பவனும் மஹாத்மாவும இந்திரனுக்கொப்பானவனுமாகிய தர்மபுத்ரன் உனக்கு அதிகாரியா? அல்லனா? என்பதைத் தானே சொல்லட்டும. இவன் சொன்னவுடனே இரண்டிலொன்றை யடையலாம். இந்த ஸபையிலிருக்கிற சிறந்த குணவான்களான கௌரவாகளனைவரும் உன்துயரத்தில் அகப்பட்டிருந்தும் உன்புருஷர்கள் பாக்யம குறைந்தவர்களாயிருபபதை உண்மையாக அறிந்துதான் மறுமொழி சொலலவில்லை" என்றான். பிறகு ஸபையோரனைவரும் கௌரவராஜாவான துரியோதனன் சொன்னதை முழங்கிப் புகழ்ந்தனர். கூவிக்கொண்டு மேல்வஸ்திரங்களையெடத்து விசிறினர். ஆ! ஆ! என்ற துக்கசப்தமும உண்டாயிற்று. மனத்தைக் கவருவதாகிய துரியோதனன்சொல்லைக் கேட்டபிறகு ஸபையிலுள்ள கௌரவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. எல்லா அரசர்களும் கௌரவச்ரேஷ்டனான துர்யோதனன் தர்மமாக நடக்கிறானென்று அவனைக்கொண்டாடி அவன்மேல் அன்பொடிருந்தனர். அவ்வரசர்களனைவரும், தர்மந்தெரிந்தவரான யுதிஷ்டிரரும் யுத்தத்தில் தோல்வியடையாத அர்ஜுனனும் பீமஸேனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் என்னசொல்லபோகிறார்களென்று மிகக ஆவலோடு முகங்களைக் குறுக்காகத்திருப்பி ஏறிடபபார்த்திருந்தனர். அந்த ஒலி ஓய்ந்தபிறகு பீமஸேனன் அழகும சிறப்புமுள்ளதும் சாந்தணியப் பெற்றதுமான கையையெடத்துப பேசலானான்.

"சிறந்தமனமுள்ளவரும் மூத்தவருமாகிய இந்தத்தர்மராஜர் எங்களுக்கு அதிகாரியாக இல்லாமற்போனால் இந்தக்கௌரவவம்சத்தை நாங்கள் பொறுத்திருக்கமாட்டோம். எங்கள் புண்ணியங்களுக்கும் தவங்களுக்கும் உயிருக்குங்கூட அவரே அதிகாரி. அவர் தம்மைத் தோற்றதாக நினைக்கும்போது நாங்களும் (எங்களைத்) தோற்றவர்தாம்.

காலால் பூமியைமிதிக்கும் மானிடத்தன்மையுள்ளவன் பாஞ்சாலியின்" இந்தக்கூந்தல்களைத் தொட்டபிறகு உயிரோடு என்னிடத்திலிருந்து விடுபட்டமாட்டான். நீண்டும திரண்டும் பரிகாயுதங்களைப போன்றுமிருக்கும் என் இருபுஜங்களையும் பாருங்கள். இவற்றின் நடுவில் அகப்பட்டபிறகு இந்திரனுலும் விடப்படமாட்டான். தர்மமென்னும் கயிற்றினுல் கட்டப்பட்டும என்தமையனரிடதிலுள்ள மரியாதையினுல் தடுக்கபபட்டும் அர்ஜுனனுல் அடக்கப்பட்டுமிருப்பதனுல் இந்தத்துயரத்தையனுபவிக்கிறேன். தர்மராஜரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றேனுயின் இந்தப்பாபிகளான திருதராஷ்டிர புதரர்களைச் சிங்கம் அற்பமிருகங்களை யழிபபதுபோலக் கைகளென்னும் கத்திகளால் துணித்துவிடுவேன்" என்றுசொன்னுன். அபபோது பீஷ்மரும் துரோணரும விதுரரும், "உன்னிடதில் எல்லாச்சக்தியும் இருப்பது தெரியும். இப்போது பொறுத்துக்கொள்" என்று பீமனுக்குச் சொன்னுர்கள்.

கர்ணன், "சிறந்தபெண்ணே! அடிமை, புத்ரன், பிறருக்குட்பட்டபெண் இம்மூவரும் பொருளில்லாதவர்கள். நீ பொருளில்லாத தாஸனுடையமனைவி. உனக்கு நாதனுமில்லை. தாஸனுடைய தனமெல்லாம் எஜமானனுடையது. நீ உள்ளேபோய்த் துரியோதனனுடைய பரிவாரங்களைச்சேர். அதுதான் நீ செய்யவேண்டியகாரியம். மற்றது அவ்விடத்தில் கட்டளையிடபபடும. ஓ! ராஜபுத்ரியே! திருதராஷ்டிர புத்ரர்களெல்லாரும் உனக்கு எஜமானராகிறார்கள்; பாண்டவர்களல்லர். சிறந்தபெண்ணே! யாரையடைந்தால் சூதாடிப்பந்தயத்தினுல் அடிமைத்தனம்வராதோ அபபடிபபட்ட மற்றொரு வனைக் கணவனுக உடனேதேடிக்கொள். தாஸியாகப்போனபிறகு தன்னிஷ்டப்படி புருஷர்களைவைத்துக்கொள்வது குற்றமாகாது. அஃது உனக்குத்தெரிந்திருக்கட்டும. யஜ்ஞஸேனன்மகளே! நகுலன் பீமஸேனன் யுதிஷ்டிரன் ஸஹதேவன் அர்ஜுனன் ஆகியஎல்லோரும் தோற்றுப்போனுர்கள். அதனுல், நீ தாஸியானுய். தங்களைத்தோற்றவர்கள் உனக்குக்கணவராகார்கள். பாஞ்சாலராஜனது புருபதன்பெண்ணுகியஇவளை ஸபைநடுவில் பந்தயம்வைத்தாடின தர்மராஜன் தன்பிறப்பின்பயனையும் பராக்ரமதையும ஆண்மையையும் நினைக்கவில்லையோ?" என்றுசொன்னுன். பீமஸேனன் அதைக் கேட்டு மிகவும்பொறுதவனுகி ராஜாவையனுஸரித்துத் தர்மமென்னும் கயிற்றினுல்கட்டப்பட்டுக் கர்ணனையெரிப்பவன்போல (பார்த்து) கோபத்தினுல் சிவந்தகண்களோடு துயரத்துடன் மிகபபெரு

மூச்செறிந்தான். அவன், "தர்மராஜாவே! இந்தத்தேர்ப்பாகன் மகன்மேல் எனக்குக்கோபமில்லை. உண்மையாக அடிமைதிதாழில் தான் அவனிட்டகட்டளை. நீர் இவ்வபராதயம் வைக்காமலிருப்பீராயின் பகைவர்கள் நம்மை இவ்வாறுபேசுவார்களா" என்று தர்மராஜாவைப்பார்த்துச் சொன்னன்.

பீமஸேனன்சொல்லைக் கேட்டவுடன் ராஜாவான துரியோதனன், மதிமயங்கி மௌனமாயிருந்த யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, "ஓ! அரசனே! பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் உன்னுடையகட்டளையை எதிர்பார்த்திருக்கின்றனரா. கிருஷ்ணை ஜயிக்கப்படாதவளென்று நீ நினைக்கிறாயா? அவள்கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்" என்றுசொன்னன். தர்மராஜாவைபபார்த்தது, இவ்வாறு சொன்னபிறகு தன்னுடையஸஹோதரர்களின் காவத்தினால் மதிகெட்ட துரியோதனன் புன்னகையுடன் பாஞ்சாலியைபபார்த்துப பீமஸேனனை அவமானபபடுத்துவதற்காகக் கர்ணனுடன்பரிகாசஞ்செய்து தன்வஸ்திரத்தைவிலக்கி வாழைமரத்துக்கும் யானைதனதுதிக்கைக்கும் ஒப்பானதும வஜ்ராயுதத்துக்குஒபபானதிடமுள்ளதும் எல்லாலக்ஷணங்களுமபொருந்தியதுமான தன் [1]இடதுதுடையை, திரௌபதி பார்க்க அவளுக்குக்காண்பித்தான். பீமஸேனன் அவளைப்பார்த்துச் சிவந்தகண்களைவிழித்தது அரசர்களின்நடுவில் அந்தஸபையோரெல்லாம்கேட்கும்படி, "ஓ! துரியோதனனே! விருகோதரன் பெரும் போரில் உன்னுடைய இந்தத்துடையைக் கதையினால்பிளந்துவிடாஞயின் அவன்முன்னோர்கள் சென்றலோகத்திறகுச் செல்லான்" என்றுசொன்னன். கோபித்த பீமஸேனனுடைய மயிர்க்கால்கள் எல்லாவற்றினின்றும் அக்னிஜ்வாலைகள், கொளுத்தப்பட்ட மரத்தின் பொந்துகளினின்றும் கிளம்புவதுபோல வெளிப்பட்டன.

அபபோது விதுரர், "பிரதீபவம்சத்து அரசர்களே! பெரும் பயத்தைப்பாருங்கள். பீமஸேனனால் அந்தபபயமவருமென்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இந்தப் பரதவம்சத்தாரிடத்தில் இந்தப்பெரிய அநீதி முந்தியவிளைப்பயனால உண்டாயிருப்பதென்பது திண்ணம். ஓ! திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! ஸபையில் ஸ்திரீயைக்கொண்டுவந்து விவாதஞ் செய்வதென்பது அளவுக்குமேற்பட்ட சூதாட்டமாகச் செய்யபபடிருக்கிறது. உங்களுடைய யோகக்ஷேமங்களனைத்தும் அழிந்தன. கௌரவர்கள் பாவமானஆலோசனைகளைச் செய்கின்ற

[1] இடத்துடை தன்ஸ்திரீக்கு உரியது; ஆதிபர்வம் நூஅகம் பக்கத்திற் காண்க

னர். கௌரவர்களே! இந்தத்தர்மத்வதைச் சீக்கிரம்தெரிந்துகொள் ளுங்கள். தர்மம் கெட்டால் ஸபைகெடும். சூதாடுகிறவன் தன்னைத் தோற்பதற்குமுன்னே இவளைப்பந்தயம்வைத்திருப்பானுயின் இவளு க்கு அதிகாரியாயிருந்திருப்பன். ஸ்வதந்திரமில்லாதவன் எதை வைத்தாடுகிறானே அதைஜயித்தது கனவில்ஜயித்த தனம்போலத் தானுகுமென்று நினைக்கிறேன். கௌரவர்களே! சகுனிசொல்லைக் கேட்டு இந்தத்தர்மத்தை விட்டுவிலகிப்போகாதீர்கள்" என்றுசொன் னர். அப்போது துரியோதனன், "யாஜ்ஞஸேனியே! பீமன் அர் ஜுனன் நகுலஸஹதேவர்கள் இவர்களுடைய சொல்லுக்காகக் காத் திருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனுக்கதிகாரமில்லையென்று அவர்கள்சொல் லட்டும். உடனே அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடப்படுவாய்" என்று சொன்னன். அப்போது அர்ஜுனன், "குந்திபுத்ரரும் மஹாத்மாவு மான தர்மராஜர் முதலில் எங்களைப்பந்தயமவைத்தபோது அதிகார மூள்ளவராயிருந்தார். அவர்தம்மைத் தோற்றபிறகு யாருக்கதிகாரி யென்பதைக் கௌரவர்களேவரும் அறியுங்கள்" என்றுசொன் னன். கர்ணன், "துசசாஸனு! நான்சொல்வதைத்தெரிந்துகொள். வெகுநேரம் இவளேடென்னபேச்சு? வீரனே! திரௌபதியையழை த்துபபோ துரியோதனு! நீ அவளைத்தாஸியாகவைத்து உன்னிஷ் டப்படியனுபவி" என்றுசொன்னன். பிறகு காந்தாராஜாவின் புத்ர னுசகுனி, "கர்ணு! சிறந்தகைகளையுடையவனே! 'உன்னிஷ்டப் படிசெய்' என்று நீ சொன்னது நன்றுயிருக்கிறது" என்றுசொன் னன். துராத்மாவான துசசாஸனன் பிறகு திரௌபதியைப்பலாத காரமாகச் சீக்கிரத்தில் உள்ளேஅழைத்துக்கொண்டுபோக ஆரம் பித்து அவளையிழுத்தான். அதனல் பெண்ணரசியான பாஞ்சாலி கதறினுள். "பீஷ்மரே! துரோணரே! அச்வததாமாவே! கிருபரே! தர்மிஷ்டரும் தர்மததில் அன்புள்ளவருமானவிதுரரே! என்னைக்காப் பாற்றுங்கள. திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! உமதுமருமகளைக் காப் பாற்றும். மஹானுபாவையும் எல்லாமதெரிந்தவளும எல்லாவற்றை யும் பார்த்திருப்பவளுமான காந்தாரியே! துரியோதனன்பயத்தி னல்வருத்தபபட்டு நடுங்கியிருக்குமென்னைக் காப்பாற்று. வீரர்களைப பெற்ற குந்திதேவியே! என்னை நீபார்க்கவில்லையே. அயோக்ய னல் பீடிக்கப்படும் உன்மருமகளை நீகாபபாற்றவில்லையே. இவ்வாறு அடிக்கடிபுலம்புகிறஎன்னைப்பற்றி யாரும் ஒன்றும்சொல்லாமற்போ னல் பாக்கியமற்றநான் துரியோதனனுக்குவசப்பட்டுக கெட்டுபபோ வேன் பாண்டுமஹாராஜாவும் தர்மதேவதையும தேவேந்திரனும

வாயுபக்வானும் அச்வினிதேவதைகளும் தங்கள்மருமகளைக் காப்பாற்றவில்லையே. பதிவிரதையும் பாக்கியமில்லாதவளுமானநான் ஜீவிப்பேனுயின் கஷ்டம். சி!" என்றுள்.

விதுரர், "ராஜகுமாரியே! நீசொல்லுகிறதை நான்கேட்கிறேன். இந்தப்பாண்டவர்கள் ஒன்றும பேசுவதில்லையே. பாபபுத்தியுள்ளவனும் செய்நன்றிகொன்றவனுமான துரியோதனனே உன்விருப்பத்திற்காக நான்சொல்லும் சொல்லை நீயே கேள். துரியோதனனும் அவனைசேர்ந்தவர்களும மிகக்கெட்டவர்கள். திருதராஷ்டிரமஹாராஜர் பிள்ளைகளுடன்கூடவே மோசம்செய்கிறார். பாபபுத்தியுள்ளவனும் மிகக்கெட்டவனுமாகிய இந்ததுரியோதனன் நான்சொல்லும் பெரியசொல்லைக் கேளாமற்போவதே என்னவோ" என்று திரௌபதிக்குச்சொல்லித திருதராஷ்டிரனுடைய புத்ரனை துச்சாஸனனைப்பார்த்து, "ராஜபுத்ரா! திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்தாதே; நீ நாசத்தைபபாராமலிருக்கலாம" என்று சொன்னர். துச்சாஸனனுக்கு இவ்வாறு சொன்னபிறகு திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து, "மஹாராஜாவே! நீர் இவ்வாறு திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்துவீரா யின் பாண்டவர்களைக் கெடுத்தகாரணத்தினுலேயே இந்தபபாவியான உமதுபுத்ரனும் அவன்மந்திரிகளும கோபிததபீமார்ஜுனர்களிருவர்களாலும் நகுலஸஹதேவர்களாலும் வெகுசீகிரத்தில் அழிக்கபடுவார்கள். ஆதலால், பிள்ளையைத தடுக்கக்கடவீர். கெட்டுப போகக்கருதவேண்டாம" என்று சொன்னர். இதைக்கேட்டு, புத்திகெட்ட திருதராஷ்டிரன் ஒருமறுமொழியும சொல்லவில்லை. அப்போது நீண்டகண்களையுடைய பாபியான துரியோதனன் விதியினுல் வந்த அறிவின்மையினுல் இழுக்கபபட்டு விதுரர்சொன்னதை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல ஸந்தோஷத்துடன் அடிக்கடி திரௌபதிகுத துடையைக்காண்பித்தான். துடையைக்காண்பிக்கும்போது தர்மபுதரரின் தமபியும் பலமும்அகங்காரமுமுள்ளவனுமான விருகோதரன் துரியோதனனைப்பார்த்தான்.. அபபோது பீமஸேனன், தனகுசெய்த அந்த அவமானத்தைநினைத்துச சிவந்தகண்களைவிழித்துக் கோபத்தையடக்கி வெளிப்படையாகப் பின்வருமாறு சொல்லலானன்.

"நான் துரியோதனனைக்கொல்வேன். தனஞ்சயன் கர்ணனைக் கொல்வான். சூதில் தேர்ந்தவனுகிய சகுனியை ஸஹதேவன் கொல்வான். இந்த ஸபைகடவில் மறுபடியும இந்தப் பெரியசொல்லைச் சொல்வேன். நமக்கு யுததமநேரும்போது தேவர்கள் இதை ஸத்யமாகச்செய்வார்கள். இந்தப்பாவியான துரியோதனனை யுதததில்

கதையினால் கொல்வேன். தரையில்விழுந்த இவன்தலையைக் காலால் மிதிப்பேன். சூரனும் கொடியவனும் துராத்மாவுமான துச்சாஸன னுடைய மார்பைப்பிளந்து சிங்கம்போல ரக்தத்தைக்குடிபபேன்" என்றுசொன்னன். அர்ஜுனன், "பீமஸேனா! உன்னுடன்பகைத்த வர்கள் இருப்பதில்லை. வீட்டில் ஸுகமாயிருக்கும் மூடர்களுக்குப் பெரும்பயம்தெரியாது. பீமா! சிறந்தவர்களுடையமுயற்சி பேச்சி னால்தெரிவிக்கப்படாது. க்ஷத்ரியதர்மத்தின்படி இவர்கள் யுத்தத் தில் நம்முடன்நிற்பார்களாயின் துரியோதனன் கர்ணன் துராத்மா வானசகுனி துச்சாஸனன் இந்நால்வருடைய ரக்தத்தையும் பூமிகுடிக் கும். பீமஸேனா! இந்ததுராத்மாகளை ஸந்தோஷப்படும்படி பேசு கின்ற பொறுமைக்காரனைகர்ணனை உன்ஆஜ்ஞையினால் நான் யுத் தத்தில் கொல்வேன். கர்ணனையும் கர்ணனைச சேர்ந்தவர்களையும் பாணங்களினால் யுத்தத்திற்கொலவேன். மறறுமுள்ளஎந்தஅரசர்கள் புத்தியில்லாமல் என்னுடி யுத்தஞ்செய்வார்களோ அவர்களெலலோ ரையும் கூரியஅம்புகளினால் யமலோகத்திறகனுப்புவேன். என்னு டையஸத்யம்போமானால் இமயமலை இடத்தைவிட்டுவிலகும்; ஸூர் யன் ஒளியற்றுப்போவான்; குளிர்ச்சி சந்திரனைவிட்டுபோய்விடும்" என்றுசொன்னன். அர்ஜுனன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு பெருமை யுள்ளவனும் பராக்ரமமும சிறப்புமுள்ளவனும் மாதரிபுத்ரனுமான ஸஹதேவன் பெரியகையைத்தூக்கிச் சகுனியின்வதத்தைச்செய்யக் கருதிக் கோபத்தினால கண்கள்சிவந்து பலமுறைபெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு பின்வருமாறுசொலலலானான். "மூடா! காந்தாராராஜாக்க ளின்புகழைக் கெடுத்தவனே! நீ எவறறைப பாசசிகைகளென்று நினைக்கிறாயோ இவைபாச்சிகைகளலல; உன்னால் யுத்தஞ்செய்வதற் காக எடுக்கப்பட்ட கூர்மையானபாணங்களாகும. ஸுபலபுத்ரனே! க்ஷத்ரியதர்மப்படி நீயுத்தத்தில்நிறபாயாயின் உன்னிப்பற்றிப் பீமன் சொன்னதை உன்விஷயத்திலும உன்பந்துக்கள்விஷயத்திலும் செய் கையினால் நிறைவேற்றுவேன். [1]முடித்துக்கொள்ளவேண்டியவற்றை யெல்லாம் முடித்துக்கொள்" என்றான். ஜனமேஜயரே! ஸஹதே வன்சொல்லைக்கேட்டு மனிதர்களுள் மிக்கஅழகானசகுலனும் சொல் லலானான். "இந்தச்சூதாட்டத்தில் மோசக்காரர்களும திருதராஷ் டிரபுத்ரர்களும் துரியோதனனுக்கு வேண்டினவர்களுமான எவர்க ளால் இந்ததிரௌபதி கொடுஞ்சொற்கள் சொல்லபபட்டாளோ, மிகக் கொடியகடையுளளவாகளும இறகபபோகிறவர்களும் காலத்

[1] பிறகு நீயிருகமாட்டாய்என்பதகருத்து.

திலுல் ஏவப்பட்டவர்களும்மான அவர்களில் பெரும்பான்மையோரு க்கு யமலோகத்தை நான்காண்பிப்பேன். எனக்குப் பக்கபாளியும் மனிதர்களில் இழிவானவனும் துராத்மாவுமான உலூகனென்னும் சகுனியின் அன்புள்ளபுத்ரனே யுதத்தில நான்கொல்லபோகி றேன். தர்மராஜருடைய கட்டளையினலும திரௌபதியின் கருத் தையனுஸரித்தும் பூமியில் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்கள் இல்லாமற் சீக் கிரத்தில் செய்துவிடுவேன்" என்றன். திரௌபதி, "பாபிஷ்டா! நீ துடையை எனக்குக்காண்பித்து யீபமபார்த்துக்கொண்டதனல் உனக்கு மரணம துடையிலேயே வரபோகிறது. துராத்மாவான் உன்ஸஹோதரன் என்னை இபபடிபபீடிபபதனல இவனது ரக்தத்தை விருகோதரன் குடிக்கவேபோகிறன். மிகக்கெடுகினைவுள்ள இநதக் கர்ணனைப் பிள்ளைகள் பநதுக்கள மநதிரிகள் சேனைகள் முதலியவர் களோடு தனஞ்சயன்கொல்லபோகிறன். அலபதனமுள்ளவனும் மோசக்காரனும் பாபத்தில் மனமுள்ளவனுமாகிய சகுனியையும் அவன் சுற்றத்தாரையும் ஸஹதேவன் கோபித்து யுத்தத்திலகொல் லபபோகிறன்" என்றுசொன்னன். தர்மமான ஒழுகதமுள்ள திரௌ பதியினல் இநதசசொல் சொலலபபட்டபோது அநதச்சபையில் ஆகா யத்திலிருநது மிகபபெரியபூமாரிபொழிநதது. ஜனமேஜயாஜாவே! அவர்கள்சொன்னதைகேட்டு அந்தஸபையோர் பேசவில்லை. அர் ஜுனன்பயத்தினல் அநதச்சபையெல்லாம ஒலியடங்கி யிருநதது.

தொண்ணூற்றுமூன்றுவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோபித்தஅர்ஜுனனை யுதிஷ்டிரர்ஸமாதானப்படுத்தியதும், திரௌபதிக்குத் திருதராஷ்டிரன் வரமளித்ததும்.)

அபபொழுது திரௌபதி சொல்லியதைக்கேடடுக் கோப முற்றதனஞ்சயன் கோபத்தினல் சிவநதகண்களுடன், "இந்தத்தர்ம ராஜரானயுதிஷ்டிரர் என்னைத்தடுக்கிறர்" என்றுசொன்னன். இவ் வாறுசொல்லி வீரனுனஸவயஸாகியானவன் கோபத்தாற் சிவந்தகண் களுடன் வில்லையெடுத்துக்கொண்டெழுநது அநதச்சத்துருக்களைப பார்த்தான். பிரளயகாலத்தில் எல்லாலோகங்களையுமெரிக்கும் அக்னி யைப்போலவும் தண்டயாகத்தில் பசுக்களைக்கொல்ல யதனித்துக் கோபித்த ருத்திரனைப்போலவும் வில்லைக்கையிற்பிடித்துக் கொல்

வதற்காகப் பலமுறைநோக்கிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குமுயற்சியுள்ள வனுயிருந்தஅர்ஜுனனை அங்குள்ள அரசர்களனைவரும் கண்டனர். அவ்வாறிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு அங்குள்ளமனிதர்கள் வ்யஸன முற்றனர். தனஞ்சயனுடைய பராக்ரமத்தையறிந்தவரனைவரும் அப் போது உயிரில்ஆசையைவிட்டு இமைகொட்டாத கண்களோடு இறந் தவர்போலிருந்தனர். அர்ஜுனனையும தர்மபுத்திரையும் அரசர்கள் கண்ணெடுத்துப்பார்த்தனர். அப்போது அர்ஜுனன் கோபித்த தைப்பார்த்துப் பூமிநடுங்கிற்று. ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும்பிராணி களும் பயப்பட்டுநடுங்கின. அபபோது ஸூர்யனும்பிரகாசிக்கவில்லை; காற்றுமடிக்கவில்லை; சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், ஆகாயம், திசைகள் ஒன்றும்பிரகாசிக்கவில்லை; ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய உலக மனைத்தும் கலங்கிபபோயிறறு. அநதஅர்ஜுனன் எழுந்திருக்கும் போது ஆகாயத்தில் ஸூர்யன்உதயமாவதுபோல விளங்கினன். அவ் வாறுகோபித்துப் பிரளயகாலத்தில் உலகத்தயழிக்கும் யமனுக் கொப்பாயிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு பீமஸேனனும் ஸந்தோஷ மடைந்து யுத்தஞ்செய்யவே எண்ணங்கொண்டான். அபபோது கருடன் நாகஙகளைக்கொல்வதுபோல எலலாபபகைவரையும் கொல் லக்கருதி மிக்கோபிதத தனஞ்சயனைத திரௌபதியும்நோக்கினள். கோபித்துப் பிரளயகாலதது அக்னியைபபோல ஜ்வலிக்கின்றஅர்ஜு னன், கண்ணெடுத்துபபார்க்க முடியாமலிருநதான். பராக்ரமத் தோடுகூடியஅர்ஜுனனைக்கண்டு அந்தநகரத்திலுள்ளோர் வ்யஸனப பட்டனர். வேகமாகக்கிளமபுகின்ற தனஞ்ஜயனைக்கண்டு தர்மராஜா வானவர் இநதிரன் உபேநதிரனையடக்குவதுபோல அடக்கினர். தமை யுள்ளவரும் மூத்தவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர், "அர்ஜுனா! அவஸரமாகக் காரியமசெய்யாதே. கீர்த்திஅழியலாகாது. பாபஞ் செய்தவர்களாகிய இந்தசகுநாட்டக்காரர்களை நான்எரித்துவிடமுடி யும். ஆனல், அஸதயத்திற்கு அதுமார்க்கமென்றறிந்ததனல் என் கோபம் அடங்குகிறது. 'பாண்டவனே'! உலகநன்மைக்காக நீயும் இந்தக் கோபத்தையடக்கு" என்றுசொன்னர். தர்மராஜாவினல் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பாண்டவனுனதனஞ்ஜயன் துரியோதனன் மேலிருந்தகோபத்தை அடக்கிக்கொண்டான். அந்தவீரனுபற்கு னன் அடங்கினபோது ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமடங்கியஉலகம் மறுபடியும் ஸந்தோஷமடைந்தது. ஜனமேஜயரே! அவ்வாறு தமைய னரல் அர்ஜுனன் தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு விருகோதரன் துயர மடைந்தான். அந்தச்சபை சப்தமில்லாமலிருந்தது. ஜனமேஜயரே!

அப்போது திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் திருஹஸ்தத்தில் அக்னிஹோத்ரசாலையில் நரி உரக்கஊளையிட்டது. நாலுபக்கங்களிலும் கழுதைகளும் கொடியபக்ஷிகளும் நரிகளுக்கு ஸஹாக ஒலித்தன. தத்துவஜ்ஞானியானவிதுரரும் காந்தாரியும் விவித்வானான பீஷ்மத்ரோணகிருபர்களும் அந்தவிகாரமான சப்தத்தைக்கேட்டு, 'சுபமுண்டாக்வேண்டும், சுபமுண்டாகவேண்டும' என்று உரக்கக்கூறினர். பிறகு காந்தாரியும் எல்லாந்தெரிந்தவரானவிதுரரும் அந்தக்கொடிய அபசகுனத்தைக்கண்டு துக்கத்துடன் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்குத் தெரிவித்தனர்.

அதன்பிறகு திருதராஷ்டிரன், "புத்தியில்லாததுரியோதனனே! அயோக்யா! கௌரவர்களின்ஸபையில் ஒருபெண்ணை - அதிலும் தர்மபத்னியான திரௌபதியைபபார்த்தபரிஹாஸமாகப்பேசினாய். அதனால், கெட்டுபபோகிறாய்" என்றுசொன்னன். நல்லபுத்தியுள்ளவனும் உண்மையையறிந்தவனுமான திருதராஷ்டிரன் இவ்வாறுசொல்லித் தன்புத்ரர்களுக்கு அபாயம் நேர்ந்திருபபதைப் புத்தியினால் ஆராய்ந்து அவர்களின்நன்மையைத்தேடி, பாஞ்சாலராஜன் மகளான கிருஷ்ணையைநோக்கி, இன்சொல்லைமுன்னிட்டு, "பாஞ்சாலீ! தர்மத்தையே தலைமையாகக்கொண்டவளும கறபுளளவளுமாகியநீ எனது மருமக்களுக்குள் சிறந்தவளாகையால உனக்கென்னவரம்வேண்டுமோ அதை என்னிடமகேள்" என்று சொன்னன். அதைக்கேட்டுத திரௌபதி, "பரதசரேஷ்டரே! நீர் எனக்குவரமகொடுபபதாயிருந்தால் கேட்கிறேன். எல்லாத் தர்மங்களையும அனுஸரிபபவரும் மேன்மை பெறுந்தினவருமான யுதிஷ்டிரர் தாஸராகாமலிருக்கக் கடவர். உயர்ந்தமனமுள்ளவனும் என்பதல்வனுமாகிய இந்தப்ரதிவிந்தியனை அறியாதகிறுவர்கள் 'தாஸபுத்ரா!' என்றழையாமலிருக்க வேண்டும். பாரதரே! முதலில் ஸாதாரணமனிதனுகஇராமல் ராஜபுத்ரனுகஇருந்து கொண்டாடபபட்டபுருஷன் தான்தாஸபுதரனென்றறிந்தால் இறந்துவிடுவான்றோ?" என்றுசொன்னள். "சிறந்தவளே! நீஎப்படிச்சொல்லுகிறாயோ அபபடியேயாகட்டும். மங்களமானவளே! உனக்கு இரண்டாவதுவரமும் கொடுப்பேன்; கேள். என்மனமேமெகொடுக்கிறது. உனக்கு ஒருவரம்போதாது" என்று சொன்னன். திரௌபதி, "ராஜாவே! ரதங்களும் விற்களுமுள்ளவர்களான பீமசேனர்ஜுனர்களும் நகுலஸஹதேவர்களும் அடிமைகளாயிராமல் ஸ்வதந்திரர்களாயிருக்கும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்" என்றுகேட்டாள். திருதராஷ்டிரன், "மஹாநுபாவை

யே! பெண்ணே! நீ விரும்புகிறபடியே ஆகட்டும். நம்மிடத்தில் மூன்றுவதுவரமுங்கேள். இவ்விரண்டுவரங்களினால் நீமுழுநன்மையும் பெறவில்லை. தர்மந்தவறுதவளானநீதான் எனது மருமக்களெல்லாரிலும் சிறந்தவள்" என்றுசொன்னான். திரௌபதி, "மஹிமை பொருந்தியவரே! ஆசையானது தர்மத்தைக்கெடுக்கும். ஆதலால், நான்ஆசைப்பட்டவில்லை. ராஜச்ரேஷ்டரே! நான் மூன்றுவதுவரம் வாங்கத்தகாதவள். அரசர்க்கரசே! வைசியனுக்கு ஒருவரமென்றும், க்ஷத்திரியப்பெண்ணுக்கு "இரண்டு வரங்களென்றும், ராஜாவுக்கு மூன்றுவரங்களென்றும், பிராம்மணனுக்கு நூறுவரங்களென்றும் சொல்லுகின்றனர். இந்தஎண்கணவர்கள் மிகப்பாபமுள்ளவர்களாக ஆகி இப்போது கரையேற்றப்பட்டனர். ராஜாவே! இனி, தம்நற் செய்கைகளினால் நன்மைகளையடைவார்கள்" என்று சொன்னாள்.

தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணன்சொன்னதற்காகக்கோபித்த பீமனைத் தர்மபுத்திரர் அடக்கினது.)

கர்ணன், "அழகினால் பெயர்பெற்றமானிடப்பெண்கள் நாம் கேட்டிருப்பவர்களுள் யாருக்கும் இப்படிப்பட்ட செய்கையிருந்ததைக் கேட்டிலம். இந்தஸபையில் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் பாண்டவர்களின்மேல் கரைகடந்த கோபாவேசம்கொண்டிருந்த ஸமயத்தில் துருபதபுத்திரியானகிருஷ்ணை பாண்டவர்களுக்குப்பரிஹாரமானாள். ஓடமில்லாத ஜலத்தில்விழுந்து தரைஅகப்படாமல முழுகிக்கொண்டிருக்கும்பாண்டவர்களுக்கு இந்தபாஞ்சாலி கரைசேர்க்கும் கப்பலானாள்" என்றுசொன்னான். கௌரவர்களின் நடுவில் அவன்சொல்லியதைக்கேட்டு, பீமஸேனன் மிக்ககோபமும் துயரமுமுற்றவனாகி, 'பாண்டவர்களுக்கு ஸ்திரீதான்கதியா' என்றுசொல்லி அர்ஜுனனைப்பார்த்து, "ஓ! தனஞ்சயா! ஸநாதனி, புண்ணியகர்மம், ஞானம் என்னும் மூன்றுஒளிகள் சேர்ந்தவன்தான் மனிதன்; ஏனெனில், இம்மூன்றினோடுந்தான் பிரஜைகள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். உயிர்போனபிறகு அசுத்திமும் ஒன்றுமில்லாததுமானதேஹம் உறவினரால்விடப்படும்போது இம்மூன்றுந்தான் ஆத்மாவுக்கு ஸாதகங்களாகின்றன' என்றுதேவலர்சொல்லியிருக்கிறார். பெண்டாட்டியை அபலான்தொட்டதனால் நமக்கு அந்தஒளிகெடுக்கப்பட்டது. பிறன்

தொட்டவளிடத்தில் உண்டானது ஸந்ததியாவதெப்படி?" என்று சொன்னன். (அதற்கு அர்ஜுனன்) "பாரதனே! மேலோர், இழிவானவன் கடுஞ்சொற்களேசசொன்னலும், சொல்லாவிட்டாலும் அவனுக்கு மனமொழிகூறுவது ஒருகாலுமில்லை. எல்லாந்தெரிந்தவர்களும் தமக்குத்தாமே கௌரவத்தைப்பெற்றவர்களுமான சான்றோர்கள் பிறர்செய்தஉபகாரங்களேமட்டும் நினைப்பர்கள். அபகாரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவற்றைநினையார்" என்றுசொன்னன். பீமஸேனன், "அரசர்க்கரசே! தர்மராஜாவே! சேர்ந்திருக்கும் இந்தச்சத்துருக்களனைவரையும் இங்கேயே வேரோடழித்துவிட்டோமா? அல்லது இதைவிட்டுவெளிப்பட்டபிறகு செய்யட்டுமா? பாரதரே! இதில் நமக்குஸந்தேகந்தான் எதற்கு? வாய்ச்சொல்தான் எதற்கு? இந்தஇடத்தில் இப்போதே இவர்களைக்கொன்றுவிடுகிறேன். இந்தப்பூமியை நீர்ஆளும்" என்றுசொல்லித் தன்தமபிமார்களுடன்கூட மான்களின் நடுவிலிருக்கும் ஸிம்மம்போல அடிக்கடி பகைவரைக் கண்ணெடுத்துப்பார்ததான். சிறந்ததைகளுடைய வீரனியபீமன் சிறந்தசெய்கையுடைய தர்மராஜாவினுல் ஸமாதானஞ் செய்யப்பட்டும் அவரைப்பார்த்து உட்கொதிப்பினுல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தான். ஜனமேஜயரே! கோபித்தபீமஸேனனுடைய காதுகள்முதலான துவாரங்களிலிருந்து புகையோடும் பொறிகளோடும் ஜ்வாலையோடுங்கூடத் தியுண்டாயிற்று. அவனுடையமுகம் பிரளயகாலத்தில் உருவமெடுத்தயமனுடையமுகம்போலப் புருவநெறிப்பினுல் பார்ககக்கூடாமலிருந்தது. கைகளால் சோபிப்பவனாகிய அந்தபீமனை யுதிஷ்டிரர் கையினுல்தடித்து, "பாரதனே! இதுவேண்டாம்; பேசாமலிரு" என்றுசொன்னர். கோபத்தினுற் சிவந்தகண்களையுடைய அம்மஹாவீரனைத தடுத்தபிறகு தம்தமதையானதிருதராஷ்டிரனிடம் கைகூப்பிநின்றார்.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் விடைகொடுத்ததன்மேல் தர்மபுத்திரர் இந்திரப்ரஸ்தம்சென்றது.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதவம்சததரசே! உமக்கு நாங்கள் என்ன செய்யக்கடவோம்? எங்களுக்குக் கட்டளேயிடும். நீர்தாம் எங்களுக்குப்பிரபு. பாரதரே! எப்போதும உமதுகட்டளேப்படி நடக்கக்

கருதுகிறேம்" என்றுசொன்னர். திருதராஷ்டிரன், "அஜாதசத்ருவே! உனக்கு நன்மையுண்டாகட்டும். நீங்கள்க்ஷேமமாய் உபத்திரவமில்லாதவழியிற் செல்லுங்கள். என்னல்விடைகொடுக்கப்பெற்ற நீங்கள் உங்கள்தனங்களுடன்சென்று ராஜ்யத்தையாளுங்கள். முதிர்ந்தவனுகிய எனதுஇந்தக்கட்டளையை நீங்கள் அறியவேண்டும். நான் சொல்வதெல்லாம் உங்கள் நன்மைக்கும் மேன்மைக்கும் முக்கியகாரணமாகும். அப்பா! யுதிஷ்டிரா! தர்மங்களின்தூட்பமானவழிகளை நீஅறிந்தவன். சிறந்தஅறிவுள்ளவனே! நீ நன்முகக்கற்பிக்கப்பட்டவன்; பெரியோர்களிடத்தில பணிவுசெய்தவன். அறிவுள்ளஇடத்தில் அடக்கமிருக்கும். பாரதனே! நீஆறுதலடை. [1]மமல்லாதனவற்றில் வாள்முதலியஆயுதங்கள் பிரவேசிப்பதில்லை. ஆதலால், மரத்திலேதான் அவைபோடப்படுகின்றன. எவர்கள், தீங்குகளைமறந்து குற்றங்களைப்பாராமல் குணத்தையேஅறிந்து பகைசெய்யாமலிருக்கின்றனரோ அவர்கள்தாம் மேன்மக்கள். மேன்மக்கள் பிறர்செய்த உபகாரங்களையே நினைப்பதன்றிப் பிறராற்செய்யப்பட்டதீங்குகளை நினையார்; அயலாருக்கு உபகாரஞ்செய்யும்போது பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பாரார். யுதிஷ்டிரா! கீழ்மக்கள் ஒற்றுமையாகபேசும்போதே கடுஞ்சொற்களைசசொல்வர். தாங்கள் முதலிற்சொல்லாமல் பிறர் சொன்னபிறகு அவர்களுக்குக் கடுஞ்சொல்சொல்லுகிறவர்கள் நடுத்தரத்தினர். தீரர்களானமேன்மக்கள் பிறர் இன்னுதகடுஞ்சொற்களைச்சொன்னலும் (சொல்லக்கருதி) சொல்லாமலிருந்தாலும் தாங்கள்ஒருபோதும மறுமொழிசொலலார். எல்லாம்தெரிந்தசான்றோர் ஆத்மஞானதையடைந்து உபகாரங்களையேநினைப்பதன்றி அபகாரங்கள்பிறராற்செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றைநினையார். ஸாதுக்கள் ஆரியர்களின்வரம்புகளைக்கடவாமல் காண்பதற்கினியவராகவேயிருப்பார். அப்படியே யோக்யனுகியநீயும் ஸபையில் சான்றோர்நடப்பது போலவே நடந்திருக்கிறாய். அபபா! துரியோதனன்செய்த அந்தக் கொடுமையை மனத்தில்வைக்காதே. பாரதனே! உன்தாயான காந்தாரியையும, உன்குணத்தில் அன்புடன்வந்திருக்கும் முதியோனும் கண்தெரியாதவனுமான உன்தந்தையுமாகிய என்னையும் பார். நான் நமதுபுதரர்களின் ஸ்நேஹிதர்களையும் பலாபலங்களையும் பார்க்கக் கருதினதனல் தெரிந்துதான் இந்தச்சூதாட்டத்தை விலக்காமலிருந்தேன். வேந்தே! உன்னை ராஜாவாகவும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தசிறந்தபுத்தியுள்ளவிதுரனை மந்திரியாகவும் பெற்றகௌர

[1] பொறுத்தவனிடத்தில்தான் பகைசெய்வர்என்பது கருத்தி.

வர்களுக்கு யாரும்கவலைப்படவேண்டியதேயில்லை. உன்னிடத்தில் தர்மமும் அர்ஜுனனிடத்தில் மனவுறுதியும் பீமசேனனிடத்தில் பராக்ரமமும் புருஷச்ரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களிடத்தில் சுத்தமானகுருபக்தியும இருக்கின்றன. அஜாதசத்ருவே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். காண்டவப்ரஸ்தத்தைச்சேர். உன்பிராதாக்களான துரியோதனன்முதலானவர்களுடன் உனக்குஸ்நேஹமிருக்கட்டும். உன்மனம் தர்மத்திலேயேவைக்கப்படவேண்டும்" என்று சொன்னன். ஜனமேஜயரே! தாமராஜாவான யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவராய் யோக்யர்கள்செய்யும் பிரதிஜ்ஞையெல்லாவற்றையுஞ்செய்து ஸஹோதரர்களுடன்புறப்பட்டார். அந்தபாண்டவர்கள் கிருஷ்ணையுடன் மேகங்களைபோன்றரதங்களிலேறி மனமகிழ்ந்து இந்திரப்ரஸ்தமென்னும சிறந்தநகரத்திற்குச சென்றனர்" என்றனர்.

தீயுதபர்வம்முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றுரூவது அத்தியாயம்

அணுத்யூதபர்வம்.

(துரியோதனன் அர்ஜுனனிடம் தனக்கிருக்கும்பயத்தையும் அவன் பராக்ரமத்தையும் திருதராஷ்டிரனுக்குச்சொல்லி அதற்கு உதாரணமாகக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் சரித்திரத்தை எடுத்துரைத்தது.)

ஜனமேஜயர், "அநதப்பாண்டவர்கள் மிகுதியான ரத்னங்களோடும் தன்னங்களோடுமே அனுப்பப்பட்டதையறிநதபிறகு திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களின்மனம எவ்வாறுயிற்று?" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"ஜனமேஜயராஜாவே! புததிசாலியான திருதராஷ்டிரனுல் அந்தப பாண்டவர்கள் அனுப்பப்பட்டதையறிந்து, துச்சாஸனன் உடனே தன்தமையனிடம்சென்றான். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பரதச்ரேஷ்டனுனை துசசாஸனன் மனத்தில் வருத்தங்கொண்டு (கர்ணன்சகுனிமுதலான) மந்திரிகளுடன்கூடியிருக்கும் துரியோதனனையடைநது, "ஓ! மஹாரதர்களே! நாம்கஷ்டப்படுடுக் கொணர்ந்துசேர்த்த இநதபொருளகளையெல்லாம கிழவர் சதராஷ்ட்ரருக்குக்கொடுதது அழிதது விடுகிறார். இதனையறியுங்கள்" என்றுசொன்னன். பிறகு பாண்டவர்களின்மீது பொறாமைகொண்டவர்களாகிய

துரியோதனன், கர்ணன், ஸுபலன்புத்ரனை சகுனி இவர்கள் ஒரு வரோடொருவர்சேர்ந்து விசித்ரவீரியன்புத்ரனும் புத்திசாலியுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜனிடம் விரைவாகச்சென்று நயமாகத்தெரி வித்தனர். துரியோதனன், "ராஜாவே! வித்வானும் தேவர்களுக் குப்புரோஹிதருமான பிருஹஸ்பதி இந்திரனுக்கு ராஜநீதியைச் சொல்லும்போது சொன்னவிஷயம் நீர்கேட்டதில்லையா? சத்துருக் களைக் கொல்லுகிறவரே![1] எல்லாஉபாயங்களையும்செய்து சத்துருக் களைக்கொல்லவேண்டும்.' பின்னிட்டு யுத்தத்தினாலாவது ஸஹாயஞ் சேர்த்துக்கொள்வதனாலாவது உமக்கு அவர் தீங்குசெய்வார். அத னால், நாம் பாண்டவர்களின்தனங்களினால் எல்லா அரசர்களையும் வசப் படுத்திப் பாண்டவர்களோடு யுத்தஞ்செய்வோமாயின் நமக்கென்ன குறையும்? கெடுப்பதற்காகவந்த கோபித்தலர்ப்பங்களைக் கழுத்தி லும்முதுகிலும் போட்டுக்கொண்டு எவன் (கொல்லாமல்) விட்டுவிடு வான்? தந்தையே! கோபித்து ஆயுதங்களையெடுத்துத தேர்களி லேறிக்கொண்டு போருமபாண்டவர்கள் சிறினலர்ப்பங்கள்போல நம்மைமிச்சமில்லாமற்செய்துவிடுவார்கள். அர்ஜுனன் கவசத்தை நன்றுகப்போட்டுக்கொண்டும் சிறந்தபாணிகளையெடுத்துக்கொண் டும் போகிறான்; காண்டீவத்தை அடிக்கடிஎடுக்கிறான்; பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு பார்க்கிறான். விருகோதரன் விரைவுடன் பெருங் கதையையெடுத்துத் தனதுதேரை பூட்டிக்கொண்டு வேகமாகச் சென்றுனென்று நாம்கேள்விபடுகிறோம். நகுலன் கத்தியையும் அர்த்தசந்திரன்வடிவமான கேடகத்தையும் எடுத்துசசென்றனும். ஸஹதேவனும் தர்மராஜாவும் குறிப்புக்களினால் ஸம்ஜ்ஞைசெய்து கொண்டனராம். அவர்களனைவரும் அனேக ஆயுதங்களோடும் ஸாமான்களோடுங்கூடிய தேர்களிலேறிக்கொண்டு மற்றராஜர்களை அடிப்பதற்காக ஸேனைசேர்க்கப புறப்பட்டுப்போயினர். ஒருகாலத் தில் நம்மால்தீங்குசெய்யப்பட்ட அவர்கள் அதைப் பொறுக்கமாட் டார்கள். திரௌபதியைக்கஷ்டப்படுத்தினதை அவர்களில் எவன் பொறுக்கக்கூடியவன்? யுத்தத்தில் கோபித்தஅர்ஜுனனுக்கு எதிர் நிற்பவனை நான்காணவில்லை. தேராளிகளிற் சிறந்தவர்களான பீஷ் மர், த்ரோணர், கர்ணன், அச்வத்தாமா, கிருபர், விருஷஸேனன், விகர்ணன், ஜயத்ரதன், பாஹ்லீகன், ஸோமதத்தன், பூரி, பூரிச்ரவன்,

---

1 'உமக்குத்தீங்குசெய்கிறவர்களை யுத்தஞ்செய்யாமலே எல்லாஉபாயங்க ளாலும் கொல்லவேண்டும்; அல்லது, யுத்தத்திலாவது கொல்லவேண்டும்' என்பது பழையஉரை.

சலன், சகுனி, அவன்புத்ரன், கௌரவரைச்சேர்ந்த மற்றுமுள்ள அரசர்கள் இவர்களனைவரும் யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கினாலும் அர்ஜுனனுக்கு எதிர்நிறகமாட்டார்கள். பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கு ஸமமானவில்லாளி உலகத்தில்இல்லை. இரண்டுகைகளுளள இவ்வர்ஜுனன் ஆயிரம்கைகளுள்ள (கார்த்தவீரிய) அர்ஜுனனுக்கு ஸமமானவன்" என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், "புத்ரனே! அர்ஜுனனுக்குஸமமான பராக்ரமமுள்ள வீரபுருஷனென்று உன்னால் எடுத்துரைக்கபபட்டவன் யார்? அநதமஹாவீரனை யான்கேட்க விரும்புகிறேன்; சொல்" என்றுகேட்க, துரியோதனன் சொல்லலானான்.

"ராஜாவே! மஹாத்மாவான கார்த்தவீரியனுடைய சரித்திரத்தைக் கேளும். எல்லாலோகங்களுக்கும் காரணமாயுள்ள பிரம்மதேவர் பரபரம்மத்திலிருநது உண்டானவர். வித்வானாகிய அத்ரி மஹரிஷி பிரம்மாவின்புத்ரர். அதரியின்புதல்வன் சநதிரன். சந்திரன் பிள்ளை புதன். புதன்மகன் புரூரவன். அவன்மகன் ஆயு. ஆயுவின் பிள்ளை நகுஷன். நகுஷன்பிள்ளை யயாதி. யயாதியின்மகன் யது. மஹாராஜாவே! யதுவின் புத்ரன் ஸஹஸ்ரௌஜனென்று பெயர் பெற்றவன். ராஜாவே! ஸஹஸ்ரௌஜனுடைய புத்ரன் சக்ரதாஸனென்னபபட்டவன். சக்ரதாஸனுடையபிள்ளை ஹேஹயனென்னுமரசன். ஹேஹயனுக்குத் தர்மநேத்ரனென்னும் புத்ரனிருந்தான். தர்மநேத்ரனுக்குக் கிருதியென்பவன் புத்ரன். கிருதியின் புத்ரன் கிருதவீரியன். கிருதவீரியன்புத்ரன் பலவான்களிற்சிறந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுனனென்பவன். மஹாராஜாவே! அந்த அர்ஜுனன் உக்ரமான தவஞ்செய்தகாலம் பதினாயிரம்வருஷத்துக்கு மேலானதென்று நான் முன்கேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே! பிதாவே! ஏழு தீவுகளும் பட்டணங்களும் ஸமுததிரங்களும நதிகளுமுள்ள இந்தப பூமியனைத்தும் அவனால் உக்ரமானசெய்கையினால் ஜயிக்கப்பட்டது. சிறநதபராக்ரமமுள்ள அந்தஅர்ஜுனன் யாருமசெய்யமுடியாததவத்தைச்செய்து அத்ரியின்புத்ரரான தத்தரென்னும்முனிவரை ஆராதித்தான். அந்தத் தத்தாத்ரேயர் அவ்வரசனுக்கு நாலுவரங்கள்கொடுத்தார். அவன் முதலில் ஆயிரம்கைகளை முக்யமானவரமாகக் கேட்டான். அதர்மத்தில் மனம்இறங்கும்போது சான்றோரால் தடுக்கபபடுவது இரண்டாவதுவரம்; க்ஷத்திரியதர்மத்தினால் பூமியைஜயித்துத் தர்மத்தினாலேயே பிரஜைகளை மகிழச்செய்வது மூன்றாவது வரம்; அநேக யுத்தங்களைச்செய்து சத்துருக்களை ஆயிரக்கணக்காகக்கொன்று மேன்

மேலும் யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கும்போது தனக்கு மேற்பட்டவனால் மாத்திரம் வதஞ்செய்யப்படுவது நான்காவதுவரம். பாரதரே! அவன் யுத்தஞ்செய்யும்போது ஆயிரம்கைகளும் ரதமும் கொடியும் உண்டாயினவென்று நான்முன்னேகேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே! தந்தையே! அபபடியே [1]ஏழுதீவுகளும் பட்டணங்களும் கடல்களும் நதிகளுமுள்ள இந்தபூமி அவனால்ஜயிக்கப்பட்டது. சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அந்த அர்ஜுனன் பிறகு ஏழுதீவுகளுக்கும் அதிபதியானன். மஹாபலசாலியான அந்தஅரசன் மஹாயாகங்களைச்செய்தான். அந்த மஹாவீரன் அனேகவருஷகாலம் பூமியையாண்டான். பரதச்ரேஷ்டரானராஜாவே! மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரத்துக்கு அதிபதியான அவ்வர்ஜுனன் ஒருகால் தன்மனைவிகளுடன்கூடி நர்மதையாற்றுக்குச்சென்றான். பரதச்ரேஷ்டரே! ராஜாவே! அவ்வரசன் அந்தநதிக்குச்சென்று ஜலத்துக்குள்ளிறங்கி ஜலக்ரீடைசெய்ய ஆரம்பித்தான். பிதாவே! அதேகாலத்தில் லங்காதிபதியும் சிறந்தபலசாலியுமான ராவணன் ராக்ஷஸர்களுடன் அவ்விடம்போனான். எபபோதும் கோபமுள்ளவனும் வரம்பெற்றதனால் களித்தவனுமாகிய அந்தராவணன் நர்மதையில் அவ்வர்ஜுனனைக்கண்டு மிக்கோபத்துடன் தேவேந்திரனைச் சம்பராஸுரன் எதிர்த்ததுபோல எதிர்த்துசென்றான். அர்ஜுனனும அந்தராவணனைக்கண்டு எதிர்த்தான். பிறகு அந்த ராவணஅர்ஜுனர்களிருவரும் போர்புரிந்தனர். ராஜாவே! அப்போது யாராலும் வெல்லமுடியாதவீரனும் வரம்பெற்றதனால் கர்வங்கொண்டவனுமாகிய ராவணனை ராஜாவானஅர்ஜுனன் தன்பலத்தினால் யுத்தத்தில்ஜயித்து வில்லின்நாணினால்கட்டித் தன்நகரத்திற்குச்சென்றான். புலஸ்தியமுனிவர் அந்தராவணன் கட்டப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டுக் கார்த்தவீரியார்ஜுனனை நகரத்திற்போய்க்கண்டு ராவணனைக் கட்டிலிருந்துவிடுவித்தார். பாரதரே! பராக்ரமமும் பலமுமுள்ள கார்த்தவீரியார்ஜுனன் பிறகு ஒருகால் கர்வத்தினால் ஒன்றுந்தெரியாமல் ஸமுத்திரக்கரைக்குச் சென்று திரிந்துகொண்டே ஸமுத்திரத்தின்மீது கூர்மையானபாணங்களை மிகுதியாகவய்தான். ஸமுத்ராஜன் அவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து கைகூப்பிக்கொண்டு, "வீரனே! பாணங்களைவிடாதே. உனக்கு நான்என்னசெய்யவேண்டும்; சொல். ராஜச்ரேஷ்டனே! என்னைச்சேர்ந்தஜந்துக்கள் உன்னால்விடப்பட்ட சிறந்தஅம்புகளினால் பீடிக்கப்படுகின்றன. பிரபுவே! அவற்றிற்கு அபயங்கொடு", என்றுகேட்டான்.

[1] ஸபாபர்வம் 43 - ம்பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

அர்ஜுனன், "ஸமுத்ரராஜனே! இபபோதே சீக்கிரத்தில் எனக்கு ஒருயுத்தம்கொடு. இல்லாவிடடால உன்னைபபீடிபபேன். ஆதலால், ந் தாமதம்செய்யாதே" என்றுசொன்னான. ஸமுத்ரராஜன், "ராஜனே உலகத்தில அனேகமஹாவீரர்கள இருக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே மஹாபலசாலியே! அவர்களில் ஒருவரோடு யுத்தஞசெய்" என்றான் அர்ஜுனன், "யுத்தததில் எனக்குஸமமானசிறநதஆயுதம்பிடித்தவன் எங்கேயாவதுஇருப்பானாயின் அவனை எனக்குசசொல். அவன் என் னோடுயுத்தத்தில நிற்கவேண்டும" என்றுகேட்டான். ஸமுதரராஜன் "ராஜனே! ஜமதக்னியென்னும்மஹரிஷியை நீகேடடிருக்கிறாயா? அவருடையபுத்ரன் உனக்குவேண்டினபடி யுத்தத்தைக் கொடுக்கத் தக்கவன்" என்றுசொன்னான். பாரதரே! முன்னமே நாரதருடையபெ ருங்கோபத்தினால் சூழபபட்ட அநதமாஹிஷ்மதிநகரத்தரசன் ஸமுத்ர ராஜன்சொல்லைககேட்டவுடன் கோபத்துடன் விரைவாகச்சென்றான். அவன் அநதஆசரமததிற்குசசென்றுநினைததபடியெல்லாம்செய்தான். தன்பந்துக்களுடன்கூடத் தீங்குகளைமிகசசெய்தான். அவன் மஹாத் மாவானபரசுராமருககு மனவருததத்தையுண்டுபண்ணினான். பரசு ராமருடைய ஸூர்யன்போன்றஉக்ரமானபராக்ரமம் அவன்சேனைகளை யெரிப்பதுபோல ஜ்வலித்தது. பிறகு அவர்களிருவரும் விருத்திரா ஸுரனும்இநதிரனுமபோல யுத்தஞசெய்தனர். பிறகு பரசுராமர் விரைவாகக் கோடாலியையெடுததுக்கொண்டு ஆயிரம்கைகளுள்ள கார்த்தவீரியார்ஜுனனை அனேகம் கிளைகளோடுகூடியமரததைப் போல வெட்டினார். அவன்அடிபட்டுவிழுநததைக்கண்டு, அவனு டைய சுற்றத்தார்சேர்ந்து கத்திகளையும் சக்தியாயுதங்களையும்எடுத் துக்கொண்டு பரசுராமரையெதிரததனர். பலசாலியானபரசுராமரும் விரைவாகத்தேரிலேறி வில்லைவளைதது உயர்நத அஸ்திரங்களைப்பிர யோகித்து அரசர்களையழித்தார். ராஜாவே! அதன்பிறகு பரசுராம ரிடத்தில் ப்யத்தினால்பீடிக்கபபட்ட அரசர்கள், ஸிம்மததினிடத்தில பயந்தமான்கள்போல மலைக்குகைகளில் பிரவேசித்தனர். பரசுராம ரிடமுள்ளபயத்தினால் அவர்களில் யாரும தங்களுக்குரியகர்மங்களைச் செய்யவில்லை. பிராம்மணர்களைப் பாராமையினால் அந்தஜனங்கள் சூத்ரராயினர். அதனாலேதான் க்ஷத்திரியதர்மத்திலிருநத திரவிடர், காசர், புண்ட்ரர், சபரர் இவர்கள் தர்மங்கெடடுச் சூத்திரர்களாயினர். பிறகு புருஷர்களிழநத க்ஷத்திரியபபெண்களிடத்தில் பிராம்மணர் களால் க்ஷத்திரியஸந்ததிகள உண்டாக்கப்பட்டன. அவற்றையும் பர சுராமர் பலமுறைகொன்றார். அவ்வாறு இருபத்தொருமுறைகொன்ற

பிறகு தேவலோகத்திய அசரீரிவாக்கானது இன்சொல்லாகவும் எல்லாஜனங்களுக்கும் கேட்கும்படியாகவும் பரசுராமரைப்பார்த்து, "ராம! ராம! இதைவிடும். இந்தக்ஷத்திரியர்களைப் பலமுறைகொல்வதனால் உமக்கு ஒருலாபத்தையும் நீர்பார்க்கவில்லை" என்றுசொல்லிற்று. அப்படியே ரிசீகர்முதலான பிதிர்க்களும் மஹாத்மாவான பரசுராமரைப்பார்த்து, "ராம! ராம! மஹாவீரனே! ஓய்ந்துவிடு" என்றனர். தம்பிதாவைக்கொன்றதைப் பொறாதபரசுராமர் அந்த ரிஷிகளைப்பார்த்து, 'நீங்கள் என்னைத் தடுக்கலாகாது' என்று சொன்னார். பிதிர்க்கள், "ஜயிப்பவரிற் சிறந்தவனே! நீக்ஷத்ரிய ஜாதியாரைக்கொல்வது சரியன்று. குழந்தாய்! நீ பிராம்மணனாயிருந்தும் அரசர்களைக்கொல்வது தகாது" என்றனர். அந்தப் பரசுராமர், தமதுபிதிர்க்கள் சொன்னதைக்கேட்டவுடன் கோபத்தைவிட்டு ஆயிரக்கணக்கான அசுவமேதங்களையும் நூற்றுக்கணக்கான நரமேதங்களையும்செய்து கடல்சூழ்ந்தபூமியைக் காசியபருக்குக்கொடுத்தார். பிதாவே! தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் அந்தப்பரசுராமருக்கும் அந்தக்கார்த்தவீரியார்ஜுனனுக்கும் ஸமமானவனென்பதில்ஸந்தேஹமில்லை. அரசர்க்கரசே! பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைஜயிக்கமுடியாது" என்றான்.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யூதபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன்சொற்படி திருதராஷ்டிரன் மறுபடியும் சூதாடுவதை ஒப்புக்கொண்டது.)

துரியோதனன், "ராஜாவே! முன்னர் நினைக்கவும்முடியாததாயிருந்த அர்ஜுனனுடைய பராக்ரமங்களைப்பற்றிக் கேளும். வில்லாளிகளிற்சிறந்த அர்ஜுனன் முன்னே செயற்கரியகாரியத்தைச் செய்தான். அரசரே! துருபதனுடைய நகரத்தில் திரௌபதியின் ஸ்வயம்வரகாலத்தில் குழந்தைமுதல்கிழவன்வரையில் கூடியிருந்த எல்லாக்ஷத்ரியர்களும் சேர்ந்தஸபையில் அர்ஜுனன் யார்க்கும் பார்க்கமுடியாமல் விரைவாக மத்ஸ்யத்தை ஜலத்தில்தள்ளினான். எல்லா அரசர்களாலும் ஸாதிக்கமுடியாத அந்தச்சிறந்தவில்லை எல்லா அரசர்களும்பார்த்திருக்கையில் ஒருநொடியில் நாணேறிட்டான். பலவானாபற்குனன் அப்போது மத்ஸ்யயந்திரத்தை அடித்த பிறகு திரௌபதியினால் கழுத்தில் பொன்மாலைபோடப்பட்டான். திரௌ

ஸபாபர்வம்.

பதியினுல் அர்ஜுனன் வரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு சிறந்தபராக்ரம முள்ள வீரர்களாகிய அரசர்களனைவரும் கோபித்து எல்லாஆயுதங் களையும் எடுத்துக்கொண்டு ரோஷத்தினுல் கர்ணனைமுன்னிட்டுக் கொண்டு அர்ஜுனனையெதிர்த்துச்சென்றனர். அப்போது மஹா பலசாலியான அந்தஅர்ஜுனன் அங்கே எல்லாஅரசர்களும் கோபித் திருக்கக்கண்டு கூர்மையானபாணங்களினுல் அவர்களைத்தடுத்துத் தான் ஜயம்பெற்றனன். அர்ஜுனன் பராக்ரமத்தின் வன்மையினுல் கர்ணன்முதலான அவ்வரசர்களனைவரையும் யுத்தத்தில் ஜயித்து மூன்னம் எல்லாக்ஷத்திரியக்கூட்டங்களின் நடுவிலும் பீஷ்மர் அம் பையையடைந்ததுபோலச் சிறந்தவளான கிருஷ்ணையையடைந்தான். பிறகு ஒருகால் அர்ஜுனன் தீர்த்தயாத்திரைக்குச்சென்றனன். தந் தையே! அப்போது நாகராஜன்மகளான உலூபியையடைந்தான். நாகர்களிற் சிறந்த வன்களிருக்கையில் அந்தஉலூபியினுல் அர்ஜு னனேவரிக்கப்பட்டான். அதன்பிறகு கோதாவரியிலும் கிருஷ்ணை நதியிலும் காவேரியிலும் ஸ்நானஞ்செய்தான். அங்கே பாண்டியனை யடைந்து அவன்பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டான்; அவ்விடத்திலிருந்து ஸந்தோஷமடைந்தபிறகு அவன் தென்திசைக் குச்சென்றனன். அவன் தென்கடற்கோடிக்குச்சென்று அப்ஸரஸு களின்ஸம்பந்தமான குமாரதீர்த்தத்தைசேர்ந்து கன்னியாதீர்த்தத் தையடைந்து அதில் முதலேவடிவமாயிருந்த அந்த ஐந்துஅப்ஸரஸு களையும் தன்பலத்தினுலும் பராக்ரமத்தினுலும் கரையிலெடுத்துச் சாபத்திலிருந்து விடுவித்தான். அதன்பிறகு பற்குனன் துவார கைக்குச்சென்று கிருஷ்ணனுடைய கட்டளையினுல் ஸுபத்ரையை மனைவியாக அடைந்து அவளைத் தேர்மேலேறறிக்கொண்டு தன்நக ரத்திற்குச் சென்றனன். அவன் அவளைத்தூக்கிக்கொண்டுபோன தைக்கேட்டு, பிரத்யும்னன், கிருதவர்மா, கீதன், ஸாரணன், ஸாத்யகி, ஆஹுகன், ஸாம்பன், சாருதேஷ்ணன், விதூரதன், பலராமர்முத லிய யாதவர்களனைவரும் புலிக்கூட்டம்போலவும் ஸிம்மக்கூட்டம் போலவும் மிகக்கோபித்து (அந்த) அர்ஜுனன்மீது யுத்தத்திற்குச் சென்றனர். யானைகளிலும் குதிரைகளிலும தேர்களிலுமேறிக்கொ ண்ட அனேகம்கோடியாதவர்கள் ஒருவனுகக் காட்டிலுஞ்செல்லும் அர் ஜுனனை மிக்கோபத்துடன் சூழ்ந்துகொண்டு அவனுடன் யுத்தஞ் செய்தனர். அர்ஜுனன் ஒருவனுகவே அவர்களுடன் மிக்கபயங் கரமான யுத்தத்தைச்செய்தான். அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் சில நேரம் ஸமயுத்தம்நடந்தது. அரசர்க்கரசே! பிறகு வீரனுனஅர்ஜு

னன் யுத்தத்தில்பராக்ரமத்தினால் யாதவர்களனைவரையும் கூர்மை யானபாணங்களினால் தகைந்து ஜயித்து அந்தஸுபத்ரையையழைத் துக்கொண்டு இந்திரபஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே! பல்குனனுடைய பராக்ரமதனத மறுபடியும் கேளும. அந்தஅர்ஜு னன் அக்னியினால்கேட்கபபட்ட காண்டவவனதனத அக்னிக்குக் கொடுத்தான். ராஜாவே! அர்ஜுனனால் அவ்வனமகிடைததவுடன் அக்னிபகவான் காண்டவவனத்தையும் அதிலுள்ளவற்றையும் பக்ஷிக் கத்தொடங்கினன். அரசர்க்காசே! அவ்வாறுபக்ஷிக்கின்ற அந்த அக்னியை மஹாபலசாலியும் ஸமர்த்தனுமான ஸவ்யஸாசி தேரி லேறி வில்லையுமஅமபுகளையும்எடுத்துத் தூணிகளைத்தரித்துத் தன் பராக்ரமதனால்காத்தான். அதைக்கேடடுத தேவேந்திரன் மேகங் களனயனுப்பினன். அவனாலேவபபட்ட அந்த மேகக்கூட்டங்கள் அதிகமழைபெய்தன. பிறகு அர்ஜுனன் ஆகாயமெங்கும் பாணக் கூட்டங்களைவிடுதது அமமேகக்கூட்டங்களைத தடுத்துவிட்டான். அது ஆச்சரியமாகஇருந்தது. மேகங்கள் தடுக்கபபட்டதைக்கேட் டுக் கோபமுற்றஇந்திரன் வெளளையானயிலேறிகொண்டு எல்லாத் தேவர்களின்கூட்டங்களினாலும் சூழப்பட்டவனாகிக் காண்டவவன தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அர்ஜுனனோடு யுத்தஞ்செய்யப்போ னன். பாரதரே! ருத்ராகளும மருதகுக்களும வஸுக்களும அசு வினிதேவர்களும் ஆதிதயர்களும ஸாதயர்களும் விச்வேதேவர்க ளும் கந்தர்வர்களும் மற்றுமுள்ள தேவக்கூட்டங்களுமாகிய தேவ ச்ரேஷ்டர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஆயுதங்களைத்தரித்துத் தம்பராக்ரமத் தினால் ஜ்வலிப்பவர்களாகித் தனஞ்சயனைக்கொல்வதறகாக ஓடினர். ராஜாவே! பிரளயகாலத்தில் என்னபெரிய அபசகுனங்கள் காணப் படுமோ அவையெல்லாம் அபபோது காணப்படடன. பிறகு தேவ க்கூட்டத்தாரெல்லாம் அர்ஜுனனை எதிர்த்தனர். அவர்களையும் அந்தத் தேவச்சேனையையுமபார்த்து அர்ஜுனன் கலங்காமல் கூர் மையான அம்புகளைக் கையிற்பிடித்துப பிரளயகாலத்துயமன்போல இந்திரனையும் தேவர்களையும்நோக்கிநின்றான். ராஜாவே! பிறகு இந்தி ராதிதேவர்களனைவரும் மானிடனாகிய அவ்வர்ஜுனன்மேல் பாணவர் ஷங்களைப பொழிந்தனர். சிறநதபராக்ரமசாலியான அர்ஜுனன் அப் போது விரைவாகக் காண்டீவத்தையெடுதுக்கொண்டு பாணக்கூட் டங்களினால் தேவர்களின்பாணங்களைத்தடுத்தான். ராஜாவே! மிகச் சிறந்த பலமுள்ளதேவர்களனைவரும கோபிதது பனிதனனஅந்தஸவ் யஸாசியின்மேல் மறுபடியும் பற்பலஅஸ்திரங்களைப் பொழிந்தனர்.

அர்ஜுனன் தேவர்களால்விடப்பட்ட அநதஅஸ்திரவர்ஷங்களைக் கூர்மையான அம்புகளினால் இரண்டாகவும மூன்றாகவும துணித்தான். மறுபடியும் பார்த்தன் கோபித்து விலலைமண்டலமாகவளைத்துத் தேவக்கூட்டங்களைசசுற்றிலும் கூர்மையான அம்புகளைவிடுத்தான். பரதச்ரேஷ்டரே! தேவக்கூட்டததினரெல்லாம அர்ஜுனனுடன் பலமுறை யுத்தஞ்செய்து அவனுடையபாணங்களினால பீடிக்கபபட்டவர்களாகி யுத்தத்தில் அவனைஜயிக்கமுடியாதென்று தெரிநதுகொண்டு சண்டையையொழிததனா. ஐராவததையும இநதிரனையுமவிட்டுவிட்டு எல்லாத்திசைகளிலும ஓடினர். ருத்ரர்களும கநதாவர்களும கிழக்கிலும், மருத்துக்கள்தெற்கிலும, வஸுக்களும அசுவினிதேவாகளும மேற்கிலும, ஆதித்யாகளும விசுவேதேவர்களும்வடக்கிலும் பயநதோடினர். ஸாதயர்கள் அர்ஜுனன்பாணங்களைநினைத்துப பயநது மேனோக்கிச சென்றனர். இவ்வாறு தேவக்கூட்டததினரெல்லாம் விற்பிடிததஅர்ஜுனனையே அடிக்கடிபார்ததுக்கொண்டு எல்லாத்திசைகளிலும் ஓடினர். யுததத்தில அநதத தேவக்கூட்டஙகள்ஓடினதைக் கண்டு மஹாபராக்ரமசாலியான இநதிரன கோபிதது அர்ஜுனன் மேல் பாணங்களைபபொழிநதான். அர்ஜுனன் மனிதனாயிருநதும் தேவர்க்கதிபதியானஇநதிரனை அடிததான். பிறகு அந்தத்தேவேநதிரன் கல்மழைபொழிநதான். அாஜுனன் மிககோபிதது அநதக் கல்மழையைப பாணஙகளினாலதடுததான. தேவேநதிரனும ஸவ்யஸாசியின்சிறநத பராகரமத்தையறியக்கருதி அநதககலமழையை மிகவும் அதிகப்படுததினான். அர்ஜுனனும இநதிரன்மகிழும்படி மஹாவேகமுள்ள அநதக்கலமழையைத் தன்பாணங்களினால அழிததான். இநதிரன் அர்ஜுனனைக்கொல்வதறகாக அங்கதமென்னுமமலையை மரங்களுடன் இருகரங்களாலும்பெயர்த்து அர்ஜுனன்மீது எறிநதான். உடனே அர்ஜுனன் வேகமுள்ளவையும ஜ்வலிப்பவையும் குறிதபபாதவையுமான பாணங்களினால் அநதசசிறநதமலையை ஆயிரம பொடியாகஅடிததான். யுத்தததிற்சிறநதவனாகிய அர்ஜுனன் இந்திரனையும பாணங்களால்அடித்தான். மஹாராஜாவே! அதன் பிறகு இந்திரன் பராக்ரமமுமபலமுமுள்ளவீரனாகிய அநதஅர்ஜுனனை ஜயிக்கமுடியாதவனென்றுஅறிநது தன்பிள்ளையின்பராக்ரமத்தினால் மிகுநதஸநதோஷததையடைநதான். ராஜாவே! அப்பொழுது அந்தயுத்தத்தில் அர்ஜுனனைஜயிபபதற்குத் திறமையுள்ளவன் ப்ரஸித்தமாகத்தேவலோகத்தில் யாருமில்லை. பரமமதேவருமசக்தரல்லர். சிறந்தபராக்ரமமுள்ளஅர்ஜுனன் அபபோது யக்ஷர்களை

யும் ராக்ஷஸர்களையும் நாகர்களையும் பாணங்களினால்அடித்து ஜ்வலிக் கின்ற அக்னியில் இடைவிடாமல்தள்ளினன். அப்போது தேவேந் திரனும் தேவக்கூட்டங்களும் ஆகாயத்தில்தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு, யாரும் அர்ஜுனனைத்தடுக்கமுடியாமற்போயினர். முற்காலத்தில் கருடன் அமிர்தத்துக்காகத் தேவர்களை எப்படிஜயித்தானோ அப் படியே அர்ஜுனனும் தேவர்களைஜயித்து அக்னியைத்திருப்திசெய் வித்தான். பாரதரே! அர்ஜுனன் அவ்வாறு தன்பராக்ரமத்தினால் அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்ததற் தேரையும் கொடியையும் குதிரை களையும் திவ்யாஸ்த்ரங்களையும் காண்டீவமென்னும் சிறந்தவில்லையும் அம்பறாத்தூணிகளையும் கீர்த்தியையும்அடைந்தான். அரசர்க்கரசரே! பரதச்ரேஷ்டரே! மறுபடியும்கேளும். அர்ஜுனன் வடதிசைக்குச் சென்று நகரங்களும் பர்வதங்களுமடங்கிய [1]ஒன்பதுவர்ஷங்களையும் ஜயித்து ஜம்புத்வீபமுழுமையையும் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு தன் பலத்தினால் அரசர்களனைவரையும்ஜயித்துக் கப்பம்கட்டுவித்து ரத் னங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி நகரத்துக்குச் சென்று மூத்தவனும் மஹாத்மாவும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிர னுக்கு ராஜஸூயமஹாயாகத்தைச்செய்வித்தான். அந்தஅர்ஜுனன் இன்னும்அனேகம் பிரஸித்தமானகாரியங்களையும் முன்னேசெய்தான். இந்த மூன்றுலோகங்களிலும் பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கொப் பானவன் யாருமில்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் யக்ஷர்களும் பிசாசர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மஹாரதர்களாகியபீஷ்மர் த்ரோணர்முதலிய கௌரவர்களெல்லாரும் உலகத்தில்வீரர்களும்வில் லாளிகளுமாகிய எல்லாஅரசர்களும் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுடன் எதிர்யுத்தம் செய்யமாட்டார்கள். கௌரவரே! நான்எப்போதும் என்மனத்திலிருக்கும் அர்ஜுனனையே பார்த்துக்கொண்டும் சிந்தித் துக்கொண்டும் அவன்பயத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். பிதாவே! நான், பாணத்தையும் காண்டீவத்தையும்தரித்து, பாசா யுதத்தைக் கையிற்பிடித்தியமனைப்போலிருக்கும் அர்ஜுனனை எப் போதும் வீட்டுக்குவீடு பார்க்கிறேன்; பாரதரே! பயத்தினால் அனேக மாயிரம் அர்ஜுனர்களைப்பார்க்கிறேன். இந்தநகரமனைத்தும் அர் ஜுனர்களாயிருப்பதாக எனக்குத்தெரிகிறது. பாரதரே! பிதாவே! யாருமில்லாதஇடத்திலும் அர்ஜுனனைத்தான் பார்க்கிறேன். கன வில் அர்ஜுனனைக்கண்டு புத்திமயங்கித் தடுமாறுகிறேன். அர்ஜு னனையே மனத்தில்வைத்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு அச்சம்அகற்

[1] பூமியின் பிரிவுகள்.

ரம் அம்புஜம்முதலிய அக்ஷத்தைமுதலாகவுடையபெயர்களே பயத்தையுண்டுபண்ணுகின்றன. தந்தையே! அர்ஜுனனைத்தவிர மற்ற வீரர்களிடத்தில் எனக்குபயமில்லை. யுத்தத்தில் அர்ஜுனன் பிரஹ்லாதனையும் பலியையுங்கூடவென்றுவிடுவன். மஹாராஜாவே! பிதாவே! அதனால் அவனோடியுத்தஞ்செய்வது நமக்குதகாது. எனக்கு அவனுடைய பராக்ரமமதெரியும. நான் எப்போதும் துக்கப்படுகிறேன். முன்காலத்தில் தண்டகாவனத்தில் மாரீசனுக்கு, மஹாவீரரானராமரிடத்தில் எப்படிப்பயமிருந்ததோ அப்படியே எனக்கு அர்ஜுனனிடத்தில்பயமிருக்கிறது" என்றுசொன்னான்

திருதராஷ்டிரன், "யாராலும் அணுகமுடியாத மஹாபராக்ரமம் அர்ஜுனனிடத்திலிருப்பது எனக்குத்தெரியும். அந்தவீரனஅர்ஜுனனுக்கு வெறுக்கத்தக்கவாகிய சூதாட்டத்தையும் அஸ்த்ரயுத்தத்தையும் தீயசொற்சொல்வதையும் நீ எவ்வகையிலும்செய்யாதே. அவர்களிடத்தில் இவற்றைச்செய்தால் அர்ஜுனனுக்கும் உங்களுக்கும் சண்டையுண்டாகும். மகனே! ஆதலால் நீ எப்போதும் அர்ஜுனனோடு ஸ்நேஹமாயிரு. பாரதனே! பூமியில் எந்தமனிதனுவது அர்ஜுனனுடன்ஸ்நேஹமாயிருபபானுயின் அவனுக்கு மூவுலகங்களிலும் யாதொருபயமுமில்லை. குழந்தாய்! ஆதலால், நீ எப்போதும் அர்ஜுனனுடன்சிநேகமாயிரு" என்றுசொன்னான். துரியோதனன், "கௌரவரே! சூதாட்டத்தில் தர்மராஜனுக்குக் கபடமாகத் தோல்வியுண்டாக்கபபட்டது. பிதாவே! அதனாலே தான் நமக்குஜயம். வேறுஉபாயத்தினால் நமக்கு ஜயம்வராது" என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், "குழந்தாய்! பாரதனே! பாண்டவர்களைப்பற்றித் தந்திரஞ்செய்யலாகாது. முன்னமே பாண்டவர்களுக்குவிரோதமாக அனேகஉபாயங்கள் உன்னால்செய்யப்பட்டன. துர்புத்திகள் அந்தஉபாயங்களெல்லாவற்றையும் தாண்டிவிட்டார்களன்றே? குழந்தாய்! ஆதலால், நமதுகுலத்தோரும் பிரஜைகளும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கும்படி நன்மையைசெய்யும்விருபபம் உனக்கிருக்குமாயின் நீ உன்சினேகிதரோடும் உறவினரோடும் ஸஹோதரரோடும் கூட அர்ஜுனனிடம் எப்போதும் ஸ்நேஹமாயிரு" என்று சொன்னான். ராஜாவானதுரியோதனன், திருதராஷ்டிரன் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிறிதுநேரம்ஆலோசித்து விதியிலை வப்பட்டுப் பேசலானான்.

"புருஷச்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்கள் வனம்போவதைப்பற்றய மாகவைத்து மழுபடியும்ஆடுவோம், உமக்கு நன்மையுண்டாகும்,

இப்படித்தான் நாம் அவர்களை வசப்படுத்தமுடியும். சூதாட்டத்தில் தோற்றவர்கள் அவராயினும் நாமாயினும தோலுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் மஹாவனத்தில்இருக்கவேண்டும. பதின்மூன்றுவதுவருஷம் சுற்றத்தாருக்குதெரியாமல்இருக்கவேண்டும. தெரிகதால் திரும்பவும் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் வனத்தில்வஸிக்கவேண்டும். நாமாவது வஸிபபோம். அவர்களாவதுவஸிக்கட்டும். அநத நிச்சயத்தோடு சூதுஆடக்கட்டும். பாண்டவர்கள் மறுபடியும் காய்களையுருட்டி இநதச்சூதையாடட்டும். பரதசரேஷ்டரானராஜாவே! இதுதான் நமக்கு முதன்மையானகாரியம. இநதசசகுனி காய்கள் அனுகூலமாகவருவதென்னும் வித்தையையறிநதவன். நாம் மிகுதியானதனங்களிஞல் எதிரிகள் அணுகமுடியாத பெருஞ்சேனையையும் மித்திரர்களையும்மகிழ்வித்து வசபபடுதத ராஜ்யத்திலேயிருந்திவிடுவோம். ராஜாவே! அவர்கள் பதின்மூன்றுவதுவருஷத்தின்விரதத்தைத்தாண்டுவாராயின் அவர்களை நாம்ஜயித்துவிடலாம். வீரரே! நீர் இதைஅங்கீகரிக்கவேண்டும” என்றான். திருதராஷ்டிரன், “வழியில் நெடுந்தூரமபோயிருந்தபோதிலும் அநதபபாண்டவர்களை உன் இஷ்டப்படி சீக்கிரமதிரும்பிவரச்செய். பாண்டவர்கள்வந்து மறுபடியும் இந்தச்சூதாட்டத்தை நடத்தட்டும்” என்றுசொன்னன். அப்போது துரோணா, ஸோமதத்தன், பாஹ்லீகன், கிருபர், விதுரர், அசுவத்தாமா, வைசயபுத்ரனும் வீரனுமாகியயுயுதஸு, பூரிச்ரவஸ், பீஷ்மர், மஹாரதனவிகர்ணன் இவாகளெல்லாரும், ‘சூது வேண்டாம்; ஸமாதானமிருக்கட்டும்’ என்றுகூறினர். ராஜகாரியந் தெரிந்தவண்பாளேவரும் இஷ்டபபடாமலிருக்கையில் பிள்ளையினிடம் அன்புள்ள திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களை அழைக்கச்செய்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அபபோது தர்மந்தவறுதலானகாந்தாரி பிள்ளைகளிடத்திலுள்ள அன்பினால் தூயரப்பட்டுக்கொண்டு ராஜாவான திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினள்.

“மஹாபுத்திசாலியான விதுரர், துரியோதனன் பிறந்தபோதே ‘குலத்தைக்கெடுப்பவனுகியீ இவனைப்பரலோகத்துக்கு அனுப்புவது நலம்’ என்றுசொன்னர். பாரதரே! இவன்பிறந்தவுடன் கரிபோலஊளையிட்டான்றே? கௌரவர்களே! இந்தக்குலத்திற்கு இவன்தான் முடிவுஎன்பதை அறியுங்கள். பிரபுவே! பாரதரே! நீர் உம்முடைய பிழையினால் அகாதமான்னலத்தில் முழுகிபபோகாதீர். விவேகமில்லாத சிறுபிள்ளைகளுடையபுத்தியை ஏற்றுக்கொள்ளாதீர். கொடியதாகிய வம்சக்ஷயத்திற்கு நீர்காரணமாகவேண்டாம். பரதச்ரேஷ்டரே!

கட்டின அணையை எவன் உடைப்பன்? அவிந்தநெருப்பை எவன் ஊதுவன்? அடங்கியிருக்கின்ற குந்திபுத்ரர்களை எவன்கோபமூட்டுவான்? எப்போதும உம்மைமறவாமலிருக்கும தர்மராஜாவுக்கு நானும் மறுபடியும் நினைவுமூட்டுவேன். புத்திகெட்டவனுக்கு நன்மையையும் தீமையையும்பற்றிச்சாஸ்திரம கற்பிக்காது. ராஜாவே! பெரியவன் எவ்வகையிலும் சிறுவர்புத்தியையெடுத்துக்கொள்ளலாகாது. உமது புத்ரர்களாகிய பாண்டவர்கள் உம்மையே நாதராகப்பெற்றிருக்கக் கடவர். அவர்கள் வேறுபடுததபபட்டு உம்மைவிட்டுவிடலாகாது. ஆதலால், குலத்தைக்கெடுக்கும இநதத்துரியோதனனை என்சொற்படி விட்டுவிடலாம. ராஜாவே! பிள்ளையினிடத்திலுள்ள அன்பினால் நீர் அவ்வாறு செய்யாமற்போனீர். அதன்பயன்தான் குலமழிவதற்குக்காரணமாகவநதிருக்கிறதென்று அறியும். அடக்கமும் தர்மமும் நீதியுமுள்ளதாகிய உமதுபுத்தியே உமக்குஇருக்கட்டும். தவறாதீர். கொடுமைகலநதஐசவரியமானது அழிநதுவிடும். நயத்தினால் விருத்தியடைந்த ஐசவரியமானது புத்ரபௌத்ரர்முதலானஸந்ததிக்கெல்லாம் செல்லும்" என்றாள். அபபோது திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தர்மந்தெரிநதவளான காநதாரியைபபார்த்து, "குலத்துக்கு நாசம்வந்தாலும் வரட்டும்; என்னால்தடுக்கமுடியாது. இவர்கள் எப்படிநினைக்கிறார்களோ அபபடியேநடக்கட்டும. பாண்டவர்கள் திரும்பிவரட்டும். என்பிள்ளைகள் பாண்டவர்களுடன் திரும்பவும் சூதாடட்டும்" என்றுசொன்னான்.

தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யூதபர்வம் (தொடர்ர்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் நடுவழியிலிருந்து திரும்பிவந்து திரும்பவும் சூதாடினது.)

பிறகு புத்திமானான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் ஆஜ்ஞையினால் பிராதிகாமியானவன் வெகுதூரமசென்றிருந்த குந்திபுதரரான யுதிஷ்டிரரைப பார்த்து, "தர்மராஜாவே! ஸபையில் காய்களைவைத்துச் சொக்கட்டான்வஸ்திரம விரிக்கபபட்டிருக்கிறது. பாண்டவரே! உமதுபிதாவாகிய திருதராஷ்டிரமஹாராஜா உமமை வநது ஆடச் சொல்லுகிறார்" என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், "பிராணிகள் நன்மையையும் தீமையையும் விதியின்கட்டளைப்படி அடைகின்றன. அவ்விரண்டும் விட்டுப்போவதில்லை. மறுபடியும் ஆடவேண்டுமா? சொக்

கட்டான் ஆடுவதற்காக அழைப்பது கெடுதலுக்குக்காரணமென்றுதெரிந்திருந்தாலும் கிழவருடையகட்டளையினால் அதை நான்விடமுடியவில்லே. பொன்மயமானமிருகம் இருப்பதில்லே. ஆகிலும், ராமர் பொன்மானின்மேலாசைப்பட்டார். கஷ்டம்நெருங்கின காலங்களில் புத்திகளும் மிகவும் மாறிப்போகின்றன" என்றுசொல்லிக்கொண்டே தம்ஸஹோதரர்களுடன் திரும்பினர். சகுனியின்மோசத்தையறிந்திருந்தும் அவர் மறுபடியும் சூதாடப்போனர். மஹாரதர்களும் பரதச்ரேஷ்டர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் மறுபடியும்ஸபைக்குப்பிரவேசித்து வேண்டினவர்களின் உள்ளங்களேத் துயரப்படுத்தினர். பாண்டவர்கள் விதியினல்பீடிக்கப்பட்டு எல்லாஜனங்களும் அழிவதற்காக மறுமுறையும் சூதாடுவதில் தம்தம்தகுதிப்படிஉட்கார்ந்தனர். அப்போது சகுனி, "ஓ! பரதச்ரேஷ்டனுயுதிஷ்டிரா! கிழவர் தனத்தைஉங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டது புகழத்தக்கதுதான். ஆனல், பெருவிலேபெற்ற பந்தயமொன்றைமட்டும் கேள். நாங்கள் உங்களால் சூதாடிஜயிக்கப்பட்டாலும் புள்ளிமான்தோலே யுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம் மஹாவனத்திலிருப்போம்; பதின் மூன்றும்வருஷம் உறவினரால்அறியபடாமல் இருப்போம்; அறியப் பட்டால் மறுபடியும் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் வனத்தில்வஸிப்போம். நீங்கள் எங்களால்ஜயிக்கபபட்டாலும் கிருஷ்ணேயுடன்கூடத் தோலாடையுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம வனத்தில்வஸியுங்கள்; பதின் மூன்றுவதுவருஷம் உறவினரால்அறியப்படாமல்வஸியுங்கள்; அறியப் பட்டால் திரும்பவும் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்திலிருங்கள்; பதின் மூன்றுவதுவருஷம் சரியாகநிறைவேறினுல் நீங்களாலுமும் நாங்களாலுமும் மறுபடியும் வழக்கம்போலத் தங்கள்தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெறலாம். பாரதா! யுதிஷ்டிரா! இந்தநிச்சயம்செய்துகொண்டு எம்முடன் மறுதடவையும் காய்களேயுருட்டிச் சூதாடவா" என்றுசொன்னன். உடனே ஸபையிலுள்ளவர்களனேவரும் மனத்தில்வருத்தமுற்று ஸபைநடுவில் கைகளேவிரைவாகத்தூக்கி, "ஆ! ஆ! சி! இந்தப்பெரும்பயத்தைச் சுற்றத்தவர் தர்மராஜாவுக்குத் தெரிவிக்கவில்லேயே! இந்தப் பரதச்-ரேஷ்டன் தன் புத்தியினல்அறிவனே அறியானே" என்றுகூறினர். ஜனங்களின்மிகுதியானசொற்களேக்கேட்டும் தர்மராஜர், வெட்கத்தினலும் தர்மத்திற்காகவும் மறுமுறையும் சூதாடப்போனர். மஹாபுத்திசாலியானதர்மராஜர் தெரிந்திருந்தும் கௌரவர்களுக்கு ராசப்கிட்டியிருந்தாலுமிருக்கலாமென்று நினேத்துத் திரும்பவும் சூதாடினர். அவர், "சகுனியே! தன்தர்மத்தைக்

காப்பாற்றுகிற என்போன்றஅரசன் அழைக்கப்பட்டபிறகு திரும்பிப் போவதெப்படி? ஆதலால், உன்னுடன்சூதாடுகிறேன்" என்று சொன்னார்: அதற்குசகுனி, "பாண்டவர்களே! ரிஷபங்களும் குதிரைகளும் பசுக்களும் செம்மறியாடுகளும் வெள்ளாடுகளும் யானைகளும் பொக்கிஷமும் பொன்னும் தாஸிகளும் தாஸர்களும் அளவற்றனவாக நிரம்பியிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம்விட்டுக் காட்டில்வஸிப்பதுஒன்றே நமக்குப்பந்தயம். நீங்களாயினும் நாங்களாயினும் ஜயிக்கபபட்டால வனத்தையடைந்து வஸிக்கவேண்டும், பதின்மூன்றுவதுவருஷம உறவினரால் அறியப்படாமலிருக்கவேண்டும். புருஷச்ரேஷ்டர்களே! தர்மராஜாவே! இந்தஒபேபந்தயத்தை நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு ஆடுவோம்" என்றுசொன்னன். ஜனமே ஜயராஜாவே! தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், விதியின்பலத்தினுல் இவ்வாறு தூண்டப்பட்டு, பீஷ்மர், த்ரோணர், புத்திமானுன விதுரர், யுயுத்ஸு, கிருபர், ஸஞ்சயன், காந்தாரி, குந்தி, பீமார்ஜுனர்கள், நகுலஸஹதேவர்கள், வீரனன விகர்ணன், திரௌபதி, அசுவத்தாமா, லோமஹர்ஷணன், புத்திசாலியானபாஹ்லீகன் ஆகிய இவர்களால் அடிக்கடிதடுக்கப்பட்டும் நிறுத்தவில்லை. இவ்வாறு மேற்சொன்னவர்கள் நன்மையைக்கருதித்தடுத்தும் தேவகாரியமாகிய பூபாரம்தொலைவது நிறைவேறுவதற்காகச சிறிதுநேரம்[1] கலியையடைந்தார். ராஜாவே! கலியினுல் பிரவேசிக்கப்பட்டவராய் 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று சகுனிக்குமறுமொழிகூறி வனவாசத்தையொப்புக்கொண்டு ஆடினர். தர்மராஜர் அந்தப்பந்தயத்தை யொப்புக்கொண்டார். ஸுபலபுத்திரனன சகுனி காய்களையெடுத்தான்; 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னன்.

தொண்ணூற்றேன்பதாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் மறுமுறையும் சூதில்தோற்று வனத்திற்குப் புறப்படும் போது கௌரவர்களை வதஞ்செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தது.)

தோல்வியடைந்த பாண்டவர்கள் உடனே வனவாஸதீக்ஷைசெய்துகொண்டு வரிசைப்படி தோல்உத்தரியங்களையெடுத்துக்கொண்டனர். பகைவர்களை யுடைக்குறிவர்களான பாண்டவர்கள் ராஜ்யம்

[1] பாபம்.

அபகரிக்கப்பட்டுத் தோல்களைப் போர்த்துக்கொண்டு வனவாஸத்திற் காகப் புறப்பட்டதைக்கண்டு துச்சாஸனன் பேசலானான் :— "மஹாத்மாவாகிய துரியோதனமஹாராஜாவின் ஆஜ்ஞாசக்கரம் சுழலத் தொடங்கிற்று. பாண்டவர்கள் தோற்றுப் பெரிய ஆபத்தையடைந்தனர். [1]இப்போதுதான் தேவர்கள் [2]இடமில்லாத ஸமவழிகளில் செல்லுகின்றனர். ஏனெனில், குணங்களில்சிறந்தவர்களும் வயதில் பெரியோருமாகியநாம் அயலாரைவிடச் சிறப்புற்றிருக்கிறோம். பாண்டவர்கள் நீடிதிகாலம் முடிவில்லாத நரகத்தில் தள்ளப்பட்டனர். அனேகவருஷகாலம் ஸுகமுமகெட்டு ராஜ்யத்தையுமிழந்துபோயினர். எவர்கள் தனத்தினுல்மதங்கொண்டு திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை விட்டனரோ அந்தப்பாண்டவர்கள் தோற்றுப பொருளிழந்து காட்டுக்குச்செலலப்போகின்றனர். இவர்களுடைய விசித்திரமானகவசங்களையும் பிரகாசிக்கின்றஉயர்ந்தவஸ்திரங்களையும் மனிதர்கள் களையக் கடவர். சகுனியினுடையபந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டபடி எல்லோரும் புள்ளிமான்தோல்களை உடுத்துவிக்கப்படட்டும். உலகங்களில் தங்களைபபோன்ற மனிதர்களில்லையென்று மனத்தில் எபபோதுமநினைத்துக்கொண்டிருந்த இந்தபபாண்டவர்கள், இபபோது விபரீதத்தையடைந்து எள்ளுப்பதர்கள்போலப் பயன்படாதவர்களாகித் தங்களைச் சரியாகத்தெரிந்துகொள்வர். இப்படிபபட்ட அகங்காரமுள்ளமிக்கபலசாலிகளான பாண்டவர்கள இந்தபபுள்ளிமான்தோலாடையுடுத்தது யஜ்ஞதீக்ஷைசெய்துகொள்ளாதவன் தோலுடுப்பதுபோலிருக்கிறது; பாருங்கள். சிறந்தஅறிவுள்ளவனும் ஸோமகயம்சத்தவனுமாகிய துருபதன், தன்பெண்ணானபாஞ்சாலியைப பாண்டவர்களுக்குக்கொடுத்ததனால் இவ்வுலகதில ஒருபாக்யமும் பெறாதவனானன். ஆண்மையற்றபாண்டவர்கள் திரௌபதிக்குக்கணவர்கள். திரௌபதியே! அற்பமான்உடைகளையுடுத்து மேலேதோல்போர்த்துச் செல்வமில்லாமலும் ராஜ்யமில்லாமலும காட்டிலிருக்கும் கணவர்களைக்கண்டு நீ என்னஸந்தோஷதையடையப்போகிறாய்? எங்களுள் யாரை நீவிரும்புகிறாயோ அந்தமற்றொருகணவனை வரித்துக்கொள். பொறுமையும் இந்திரியநிக்ரஹமுமுள்ளவர்களும் சிறந்த ஐசுவரியமுள்ளவர்களுமாகிய இந்தக்கௌரவர்களனைவரும் கூடியிரு

[1] தங்களுக்கு ஏகாந்தயம் வந்ததுதான் ஸரியான தெய்விகம் என்பது கருத்து.

[2] அங்கேவந்திருந்த ஜனங்களின்நெருக்கத்தினுல் இடமில்லாதவழி என்பது பழைய உரை.

க்கின்றனர். இவாகளில ஒருவனைக் கணவனாக வரித்துக்கொள். இந்தக்காலவித்தியாஸம் உனக்குவராது. எள்ளின்பதரும் தேரிலால் செய்தமிருகமும் [1]நெற்பதருமஎபபடியோ• அபபடியே பாண்டவர்க ளணைவரும் பயனற்றவர்கள். நிலைமைதவறினபாண்டவர்களையனுசரி த்து உனக்கென்ன ஆவது? பதரானஎள்ளை ஆட்டுவது வீண்சிரம்ம் தானே?" என்றான். கொடியவனாகிய அந்தத்துச்சர்ஸனன் பாண்ட வர்களைப்பார்த்து இவ்வகையான கடுஞ்சொற்களைசசொன்னன்.

பீமஸேனன் அதைக்கேட்டு மிகவுமபொறுதவனாகி அவனைப் பயமுறுத்திக் கோபத்துடன் விரைவாக அவனிடமசென்று இமய மலையிலுள்ள ஸிம்மம் நரியைவளைப்பதுபோல அவனை வளைத்துக்கொ ண்டு, "கொடியவனே! பாபிகள்பேசுவதுமபயன்படாததுமானபேச் சைப்பேசுகிறாய். சகுனியின்வித்தையாலன்றோ நீ அரசர்களுடவில் தற்புகழ்சசிசெய்கிறாய்? இபபோது சொல்லம்புகளினால் எங்களுள் ளங்களை எபபடி நீமிகவுமகுத்துகிறாயோ அபபடியே யுத்தத்தில் உன் ஹ்ருதயத்தைப்பிளந்து உனக்கு இதனைநினைவுமூட்டுவேன். இன் னும எவர்கள் கோபத்துக்கும பொருளாசைக்குமவசப்பட்டு உன்னு டன்சேர்ந்து உன்னைக்காப்பாற்றுகின்றனரோ அவர்களையும் அவர் களைச்சேர்ந்தவர்களையும் யமலோகத்துக்கனுப்புவேன்" என்றுசொன் னான். தர்மமார்க்கத்தில்கட்டுப்படுத்த தோலாடையுடுத்த பீமஸே னன் இவ்வாறுபேசும்போது துசசாஸனன் வெட்கமின்றி, "மாடே! மாடே!" என்று அவனையழைத்துக் கௌரவர்களின் நடுவில்கூத்தா டினான். பீமஸேனன், "துசசாஸனா! கொடியவனே! கொடுஞ்சொற் சொல்லத்தான் உன்னல்முடியும். ஏமாற்றிய பொருளையடைந்தபிறகு தன்னைப்புகழ்ந்துகொள்வது எவனுக்குத்தகும்? குந்திபுத்ரனை விருகோதரன், யுத்தத்தில் உன்மார்பைப்பிளந்து உதிரத்தைக்குடி யாவிட்டால் புண்ணியவான்கள்செல்லுமம உலகங்களுக்குச் செல்லமா ட்டான்.' வெகுசீக்கிரதத்தில் யுத்ததில் எல்லாவிலலாளிகளும் பார்த் திருக்கையில் திருதராஷ்டிரன்பிள்ளைகளைக்கொன்றபிறகு ஒய்வேன். இதைஉனக்கு உண்மையாகச்சொல்லுகிறேன்" என்றான். ராஜா வும் புத்தியில்லாதவனுமாகிய துரியோதனன் பாண்டவர்கள் ஸபையி னின்று வெளியேபோகும்போது ஸிம்மமபோல உல்லாஸமாகநடக் கும்பீமஸேனனுடையநடையை உற்சாகத்துடன் தன்னடையினால் நடந்துகாட்டினான். விருகோதரன் பாதித்தேகத்தைத்திருப்பி அவ னைப்பார்த்து, "மூடா! இவ்வளவோடு மூடிவானதொன்றுமில்லை.

[1] மூலத்தில் 'காகயவா:' என்றிருக்கிறது.

வெகு சீக்கிரத்தில் உன்சுற்றத்தாருடன் நீகொல்லப்படும்போது இதைஉனக்குஞாபகப்படுத்தி மறுமொழிகூறுவேன்" என்றுசொன்னான். பலமும் மானமுமுள்ள பீமஸேனன், இவ்வாறு தன்னைச்செய்த அவமானத்தைப்பார்த்துக் கோபத்தையடக்கிக்கொண்டு வெளியிற் போவதற்காகத் தர்மராஜாவைப் பின்செல்லும்போது குருவம்சத்தவரின்ஸபையில் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

"நான் துரியோதனனைக்கொல்வேன்; தனஞ்சயன்கர்ணனைக் கொல்வன்; சூதாடத்தெரிந்தசகுனியை ஸஹதேவன்கொல்வன்; இந்தச்சபைகூடுவில் மறுபடியும் ஒருபெருஞ்சொல்லைச்சொல்வேன். நமக்குயுத்தம்நேரிடும்போது தேவர்கள் அதைநிறைவேறச்செய்வர். அதாவது, இந்தப்பாவியானதுரியோதனனை யுத்ததத்தில் கதையினால் கொல்லப்போகிறேன். உடனே தரையில்வீழ்ந்திருக்கும் இவன் தலையைக் காலால்மிதிப்பேன். பேச்சில்சூரனும் கொடியவனும் துராத்மாவுமாகிய இந்தத்துசசாஸனனுடைய ரக்தத்தைச் சிங்கம் போலக்குடிப்பேன்" என்றான். அர்ஜுனன், "பீமஸேனா! நீபகைக் கத்தக்கவர்கள் இங்கில்லையே! வீட்டில்ஸுகமாகவளர்ந்து கர்வமுள்ளவர்கள் பெரும்பயத்தையறியார். பீமா! சிறந்தவர்களின் கருத்து இவ்வாறு சொல்லினால்அறியபடுவதில்லையே. இதற்குப் பதினான்காவதுவருஷத்தில் எதுநேரிடுமோ அதனையாவரும் பார்ப்பார்" என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், "துரியோதனன், கர்ணன், துராத்மாவானசகுனி, துசசாஸனன் இந்நால்வருடைய ரக்தத்தையும் பூமிகுடிக்கப்போகிறது" என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன், "பீமஸேனா! அஸூயையபடுகிறவனும் வேடிக்கைபார்ப்பவனும் மிகப்பேசுகிறவனும் தன்னைப்புகழுகிறவனுமாகியகர்ணன் உன்சொற்படி நான் யுத்தத்தில்கொல்வேன். பீமஸேனன்ஸந்தோஷப்படுவதற்காக அர்ஜுனன் பிரதிஜ்ஞைசெய்கிறான். கர்ணனையும் கர்ணனைச் சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தத்தில் பாணங்களினால்கொல்வேன். மற்றுமுள்ள எந்த அரசர்கள் புத்திமயங்கி எனக்கெதிர்யுத்தம்செய்வரோ அவர்களனைவரையும் பாணங்களினால் யமலோகத்திற்கு நான் அனுப்புவேன். என்னுடையஸத்யமதவறுமானால் இமயமலை இடம்விட்டுநிலகும். ஸூர்யன் ஒளியற்றுப்போவான். சந்திரன் விட்டுக் குளிர்ச்சிபோய்விடும். இதற்குப்பதினான்காவதுவருஷத்தில் துரியோதனன் மரியாதைசெய்து ராஜ்யத்தைக்கொடாமற்போவானுயின் நான்சொன்னவையெல்லாம் ஸத்யமாகும்" என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறுபேசினவுடன் அழகும் பராக்ரமமுமுள்ள

மாத்ரியின் புதல்வனானஸஹதேவன் சகுனியின் வதத்தைச்செய்யக் கருதிப் பருத்தகையைத தூக்கிக்கொண்டு கோபத்தினாற்சிவந்தகண்களுடன் பன்னகம்போற்சீறிப் பின்வருமாறுசொல்லலானான்:—"காந்தாரதேசத்தரசர்களின் புகழைக்கெடுத்தமூடா! எவற்றைப்பாச்சிகைகளென்று நீ நினைக்கிறாயோ அவைபாச்சிகைகளல்ல; யுத்தத்தில் நீவேண்டுகிற கூரியஅம்புகளே உன்னையும உன்பந்துக்களையும் பற்றிப் பீமன்சொன்னபடியே அநதக்காரியத்தை நான்நிறைவேற்றுவேன். நீ செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்துமுடித்துக்கொள். ஸுபலபுத்திரனே! நீ க்ஷத்திரியதர்மப்படி யுததத்தில்எதிர்நிற்பாயாயின் என்பராக்ரமத்தினால் உன்னையும் உன்பந்துக்களையும் இங்கேயே கொன்றுவிடுவேன்" என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவன்சொல்லைக்கேட்டு மனிதர்களுள் மிக்கஅழகானநகுலனும் சொல்லலானான்:—"துரியோதனனுடைய விருப்பத்தையனுஸரித்த திருதராஷ்டிரபுததிரர்கள் எவர்கள் திரௌபதியைப்பார்த்துக் கொடுஞ்சொற்களைச்சொன்னார்களோ கெட்டநடையுள்ளவர்களும் காலத்தினால்ஏவப்பட்டவர்களும மரணம்கிட்டினவர்களுமாகிய அவர்களில் பெரும்பான்மையோர்களை நான் யமலோகத்திற் சேர்ப்பிப்பேன். சகுனியின் அன்புள்ளமகனும் கொடியவனும் மனிதர்களில்இழிவானவனுமாகிய உலூகனென்னும்துராத்மாவையும் யுத்தத்தில்கொல்வேன். நான் திரௌபதியின்கருததையனுஸரித்துத் தர்மராஜாவின் கட்டளையினால் பூமியில்திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளில்லாமலிருக்கும்படி வெகுசீக்கிரத்திற்செய்வேன்" என்றான். நீளமானகைகளையுடையவர்களும் புருஷச்ரேஷ்டர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் இவ்வாறு அனேகம்பிரதிஜ்ஞைகளைசசெய்து திருதராஷ்டிரனிடம்சென்றனர்.

நூறாவது அத்தியாயம்

அனுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன்முதலானவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு தர்மபுத்திரர் புறப்பட்டது.)

யுதிஷ்டிரர், "பரதவம்சத்தவரையும் பிராயமுதிர்ந்த பிதாமகராகியபீஷ்மரையும் ராஜாவானசோமதத்தனையும் மஹாராஜாவான பாஹ்லீகனையும் மற்றுமுள்ளஅரசர்களையும் துரோணரையும் கிருபரையும் அசுவத்தாமாவையும் விதுரரையும் திருதராஷ்டிரரையும் திருத

ராஷ்டிரபுத்ரர்களெல்லாரையும் மஹாவீரனான லோமதத்தன்மகனையும் சிறந்தபுத்திமானவிகர்ணனையும் யுயுத்ஸுவையும் ஸஞ்சயனையும் மற்றுமுள்ளஸபையோரையும் பெரும்பாக்கியத்தையுடைய காந்தாரியையும் என்தாயாரானகுந்தியையும் விடைகேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விடைபெற்றுக்கொண்டுசென்று திரும்பிவந்து உங்களெல்லாரையும் காண்பேன்" என்றுசொன்னர். அப்போது அவர்கள் வெட்கத்தினல்குன்றித் தர்மாஜாவைப்பார்த்து ஒன்றும்பேசவில்லை. மனத்தில்மட்டும் சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மாஜாவினுடைய க்ஷேமத்தைப்பிரார்த்தித்தனர். விதுரர், "ராஜபுத்திரியும பூஜிக்கத்தக்கவளும் கஷ்டந்தாங்காதவளும் எப்போதும் ஸௌக்கியத்திலேயே பழகினவளும் வயதுசென்றவளுமானகுந்தி காட்டுக்குச்செல்லத்தகாதவள். மேன்மைபொருந்தினகுந்தி இங்கேயே என்வீட்டில் மரியாதைசெய்யப்பட்டுவஸிப்பாள். பாண்டவர்களே! இதனை அறியுங்கள். உங்களெல்லோருக்கும் ஆரோக்கியம்உண்டாகட்டும்" என்றுசொன்னர். (அவரைப்பார்த்து) பாண்டவர்களெல்லாரும், "குற்றமற்றவரே! நீர்எங்களுக்கு எபபடிச்சொல்லுகிறீரோ அப்படியேயாகட்டும். நீர் தந்தையின்ஸஹோதரர்; தந்தைக்கு ஸமமானவர். நாங்கள் உம்மையே நம்பியிருப்பவாகள். நீர்தாம எங்களுக்கு முதன்மையான ஆசார்யர். எல்லாம் நீர் ஆஜ்ஞாபிக்கிறபடிதான். சிறந்தபுத்தியுள்ளவரே! இன்னும் நாங்கள்செய்யத்தக்கதுயாதோ அதையும் கட்டளையிடக்கடவீர்" என்றுகூறினர். விதுரர், "பரதச்ரேஷ்டனானயுதிஷ்டிரா! நான்சொல்லுகிறதைத் தெரிந்துகொள். அதர்மத்தினல் ஜயிக்கப்பட்டஒருவன் தோல்விக்காகத் துன்பப்படுவதில்லை. உனக்குத் தர்மந்தெரியும். அர்ஜுனன் யுத்தத்தில்ஜயிப்பவன். பீமஸேனன் பகைவரைக்கொல்லுகிறவன். நகுலன் பொருளீட்டுகிறவன். ஸஹதேவன் பொருளைகாபபாற்றுகிறவன். தௌம்யர் பிரம்ம ஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவர். திரௌபதி அறம்பொருள்களை யறிந்தவள்; தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவள். நீங்களனைவரும் ஒருவர்மேலொருவர் அன்புள்ளவர்கள்; பார்ப்பவர்களுக்கும்பிரியமானவர்கள்; எப்போதும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்கள். அபலார் உங்களைக்கலக்கமுடியாது. இவ்வுலகத்தில் உங்களைப்பார்த்து ஆசைப்படாதவர்யார்? பாரதனே! இந்தஉண்மனவுறுதி எல்லா க்ஷேமங்களுக்குங்காரணம். உன்பகைவன் இந்திரனுக்கேபிரியானவனபிருந்தாலும் இந்தக்குணத்திற்கெதிர்நிற்கமாட்டான். முன்னர் இமயமலையில் மேருஸாவர்ணி முனிவராலும் வாரணாவதநகரில் வ்யாஸபகவானாலும் பிருகுதுங்க

மென்னும்மலையில் (பரசு) ராமராலும் திருஷத்வதியென்னும் நகரத்தில் பரமசிவனாலும் உபதேசிக்கபபெற்றிருககிறாய். கல்மாஷிநதிக்கரையில்வஸித்த பிருகுமஹரிஷிககு நீ சிஷ்யனாகஇருநதபோது பிரஜைகளை மகிழ்விபபதைப்பறறி அவர் உபதேசித்ததையும்கேட்டிருக்கிறாய். நாரதர் எநதக்காலமும் உன்னைககாண்பவா. இநதத்தெளமியர்தாம் உனக்குப புரோகிதராயிருக்கிறார். ரிஷிகளால்கொண்டாடபபட்ட அநதஉன்புத்தியை ஆபத்துக்காலததில் நீவிடாதே. பாண்டுபுத்ரனே! நீ அறிவினால் இளையின்புத்ரனான புரூரவனையும மிஞசுகிகிறாய்; பராக்ரமததினால் மற்றராஜாக்களையும் தர்மத்தையனுஷ்டிபபதனால் ரிஷிகளையும ஜயிக்கிறாய். இநதிரனுடையஜயத்திலும யமனுடையபொறுமையிலும குபேரனுடையதானததிலும வருணனுடைய இநதிரியஜயத்திலும மனமவைத்திருககிறாய். தன்னைததருகையையும் குளிர்ச்சியாயிருப்பதையும் ஜீவனத்திற்குக்காரணமாயிருபபதையும் ஜலததினிடமிருநதும், பொறுமையைப பூமியினிடமிருநதும, நிரம்பினபிரதாபத்தை ஸூர்யனிடமிருநதும், தேஹபலததை வாயுவினிடமிருநதும், தனக்குவேண்டின மற்றசசிறபபுக்களை எல்லாப் பிராணிகளிடததிலிருநதும பெறுவாயாக. உஙகளுககு ஆரோக்கியமும் க்ஷேமமும உண்டாகககடவன. திருமபிவநதஉங்களைப பார்க்கக்கடவேன். யுதிஷ்டிரா! ஆபததுககுரியதர்மங்களிலும் ராஜ்யகஷ்டங்களிலும மறறஎலலாக்காரியஙகளிலும காலநதோறும சரியாக நடக்கக்கடவாய். குநதிபுதரனே! பாரதனே! விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். நன்மையைபபெறுவாயாக. காரியமநிறைவேறி க்ஷேமமாகத்திரும்பிவநத உன்னைப் பாரக்கக்கடவோம. உங்களிடததில் பூர்வஜன்மங்களிறசெய்த பாபததையும கிஞசிததேனும யாருமறியான்" என்றுசொன்னார் ஸத்யத்தில் உற்சாகமுடைய பாண்டுபுதரரானயுதிஷ்டிரர் விதுரரால இவவாறுசொலலபபெற்று 'அபபடியே' என்றுசொலலிப பீஷ்மரையும துரோணரையும. நமஸ்கரிததுப் புறப

நூற்றோராவது அத்தியாயம்.

அனுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தியினிடம்சொல்லிக்கொண்டு பாண்டவர்கள் வனம்சென்றது.)

ஜனமேஜயராஜாவே! அநதததர்மராஜர் வனததிற்குபபுறப்பட்டபோது துயரமுற்றஜனங்கள் அவரைப்பார்பபதற்காக நான்கு

பக்கங்களிலும் உயர்ந்தமாளிகைகளிலும் தேவாலயங்களின்மேலும் கோபுரங்களெல்லாவற்றிலும் மரங்களெல்லாவற்றிலும் ஏறினர். அவர்கள் ஸ்திரீகளுடன்ஏறித் தூரத்திலிருந்து பார்த்தனர். அந்தக்காலத்தில் அந்தவீதிகள் ஜனங்கள்நிறைநது நடக்கமுடியாமலிருந்தன. ஜனங்கள், மேற்கண்டவிடங்களிலேறித் துயரத்துடன் தலைகுனிந்து பாண்டவர்களைநோக்கினர். குடையும வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களுமில்லாமல் மாவுரியையும் தோலையும்உடுத்துக் கால்நடையாகச் செல்லுகின்ற தர்மபுத்திரரைபபார்த்து மனததில்மிக்ககஷ்டமுள்ள ஜனங்கள் பலவிதமானசொற்களைச சொன்னார்கள்.

"எவர் போகும்போது பெருஞ்சதுரங்கதளம் பின்சென்று கொண்டிருந்ததோ அவர் கிருஷ்ணையுடன் தனித்துப்போக, ஸஹோதரர்களான நாலுபாண்டவர்களும் புரோஹிதரானதௌம்யருமாத்திரம் பின்செல்லுகின்றனர். மஹாத்மாவானயுதிஷ்டிரர், சகுனி மோசஞ்செய்ததற்காக வில்லெடுத்தபீமார்ச்சுனர்களைத்தடுத்து ராஜ்யத்தையும்விடடுத் தர்மத்திலேயேநிலைநின்றார். எவளை இதற்குமுன் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்தேவர்களும் பார்க்கமுடியாதோ அந்தத் திரௌபதியை இப்போது ராஜமாக்கத்தில் போகும்ஜனங்களும் பார்க்கின்றனர். உயர்நதவாஸனைகள் பூசிக்கொள்ளத் தக்கவளும் செஞ்சநதனம் அணிந்துகொள்ளுகிறவளுமான திரௌபதியை மழையும் வெபபமும் குளிர்ச்சியும் சீக்கிரததில்நிறமமாறச்செய்யப்போகின்றன. இப்போது குந்திதேவி ஏதோஓர் ஆவேசம்கொண்டுதான் பேசுவாளென்பது நிச்சயம். இந்தக்காலத்தில் அவள் பிள்ளைகளையும் மருமகளையும் பார்க்கமுடியாது. குணமில்லாத பிள்ளையையும் துக்கப்படும்போது பார்ப்பதற்குமுடியாது. யாருடைய்ஒழுக்கத்தினால் இவ்வுலகமனைத்தும வசபபடுத்தப்பட்டிருக்கிறதோ அவரைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? ஹிமஸைசெய்யாமையும் தயையும மனவுறுதியும் ஒழுக்கமும் அடக்கமும் மனஒழிவுமாகிய இவ்வாறுகுணங்களும் புருஷச்ரேஷ்டரானதர்மராஜாவை அலங்கரிக்கின்றன. அதனால், இவருடையகஷ்டத்தினால் பிரஜைகள்மிகத்துயரப்படுகின்றன. கோடைக்காலத்தில் தண்ணீர்வற்றிபபோவதனால் நீரிலுள்ளமீன்முதலியஜந்துக்கள் வருத்தப்படுவதுபோலப் பூமிக்குத்தலைவனாகிய தர்மராஜருடையகஷ்டத்தினால் உலகமெலலாம் துயரபபடுகிறது. வேரறுததுவிட்டால் மரம் மலர்களோடும் காய்களோடும் வாடுகிறது; இந்தச்சிறந்தமஹிமையுள்ளதர்மராஜர் மனிதர்களுக்குவேர்; மற்றஜனங்கள் இவருக்குப் பூவுங் காயும் இலையும கிளைகளுமாயிருக்கின்றனர்.

ஆதலால, நாமும அங்கே அவர்ஸஹோதரர்கள்போலவே புத்ரர்களோடும சுறறத்தாரோடுங்கூடத் தர்மராஜாபோகுமிடத்திற்கே செல்வோம். தோட்டங்களையும நிலங்களையும வீடுகளையும்விட்டு இன்ப துன்பங்களை ஒன்றாக அனுபவித்துக்கொண்டு மிக்கதர்மிஷ்டரான தர்மராஜர்பின்செல்வோம. கொடிகள [1]பெயாக்கப்பட்டும், மேடைகளிடிக்கப்பட்டும, தனஙகளும தானியங்களும மற்றுமுள்ளமுக்கியமான பொருள்களெலலாம் எடுத்துககொள்ளப்பட்டும, தூளிகளால்மூடப பட்டும, கிருஹதேவதைகளினால் விடப்பட்டும, ஸேனைகளாகஓடும் பெருச்சாளிகளினால் வியாபிக்கப்பட்டும், தண்ணீரும்புகையுமில்லாமலும விளக்கப்படாமலும,பலிகள் யாகஙகள மநதிரஜபங்கள் ஹோமங்களழிந்தும், பாத்திரஙகளுடைநதும, கெட்டகாலததினால்கெடுக்கப பட்டவைபோன்ற நம்மால்விடபபட்டவீடுகளைச சகுனியாளடடும். பாண்டவர்கள்போகும் வனமே நகரமாகட்டும. நமமால்விடபபடட நகரம் வனமாகட்டும. நம்மிடததில்பயநது ஸர்ப்பஙகள் புற்றுக்களையும், மான்களும் யானைகளும ஸிமமஙகளும பக்ஷிகளும வனங்களையும விட்டுவிடட்டும. மிருகஙகளும் பறவைகளும் நாமிலலாதவிடத்தையடைந்து நாம்செல்லும இடத்தைவிட்டுவிடட்டும். (அவை) புற்களையும் மாம்ஸங்களையும கனிகளையுமுண்ணுகிற பிராணிகளிருக்கும் இடங்களை விட்டுவிடட்டும. நாம பாண்டவர்களுடன் மிகசசுகமாக வனத்தில்வஸிபபோம்" என்றார்கள்.

இவ்வாறு பலஜனஙகளினாற் சொல்லபபட்ட அநேகவிதமான சொற்களைத் தர்மராஜர்செவியுறறார். அதனால, அவர்மனங்கலங்கவில்லை. பிறகு நாற்புறங்களிலுமுள்ள ஒவவொருவீட்டிலும் பிரம்மக்ஷத்ரியவைசியசூத்ரஜாதிஸ்திரீகள் உப்பரிகைகளிலேறிப பலகணிகளின் அருகிற்சென்று கதவுகளைத்திறநது, மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்து ஏழைகளாகவிருந்த பாண்டவர்களைக் கண்டனர். இதற்கு முன் யாராலும்காணபபடாத அநததததிரௌபதி ரஜஸ்வலையாயிருக கையில் ஒற்றைவஸ்திரமும அவிழ்நதகூநதலுமாக அழுதுகொண்டு காலால் நடந்துபோகின்றதைக்கண்டு, அநதஸ்திரீகளனைவரும மிகவும்முகங்கருகித் துக்கத்தினாலும சோகததினாலும வருததமுற்று மெய்ம்மறநது பலவிதமாகபபுலம்பி, "ஆ! ஆ! சீ! சீ!" என்று சொல்லிக் கண்களால் நீர்சொரிநதனர். வனவாஸத்தைக்குறித்து மனத்தில்நிச்சயஞசெய்துகொண்ட தர்மபுததிரர் ஜனங்களின்சொலலைக்கேட்டுக்கொண்டே ஸஹோதரர்களுடன் புறபபட்டார். அவர்

[1] 'ஸமுஜ்ஜிதாந்' என்றுபாடம் இருத்தல்வேணடும்.

புறப்படும்போது திரௌபதி மிக்கதுயரத்துடன் புகழ்பெற்றகுந்தியிடத்திலும் அங்குள்ள மற்றஸ்திரீகளிடத்திலும விடைகேட்டுக் கொண்டாள். அப்போது பாண்டவர்களின் அந்தப்புரத்தில் மிகப் பெரிய கூச்சல்உண்டாயிறது. குந்தியும் திரௌபதிபோகிறதைக் கண்டு மிகக்கொதிபுற்றவளாகித துயரதினால் தழுதழுததசொல்லோடு கஷ்டப்பட்டுப்பேசலானுள்.

"குழந்தாய்! இந்தபெரிய ஆபத்தையடைந்தும் நீ வ்யஸனப் படத்தகாது. ஸ்திரீதர்மங்கள் உனக்குதெரியும. நீ நல்ல ஒழுக்கமும் செய்கையுமுள்ளவள். வெண்மையான புன்னகையுள்ளவளே! உன்கணவர்களைப்பற்றி உனக்கு நான் ஒன்றும்உபதேசிக்கவேண்டாம். நீ கற்புள்ளவள்; குணங்கள்நிரமபினவள்; (பிறந்ததும்புகுந்ததுமாகிய) இரண்டுகுலங்களும் உனனால் அலங்கரிக்கபபெற்றன. குற்றமற்றவளே! இந்தக்கௌரவர்கள் அதிருஷ்டமுள்ளவர்கள். அதனாலேதான்* உன்னால் எரிக்கபபடாமலிருக்கின்றனர். எண்ணினைப்பதனால் தைரியமண்டைந்து தீங்கில்லாமல வழியிறசெல்வாயாக. அவசியமநேரிடும்விஷயங்களில நல்லபெண்களுக்கு மனவேற்றுமையுண்டாவதில்லை. எலலாவறறிலுமபெரிதான தர்மதினாலேயே காபபாறறப்பட்டுஈசீக்ரத்தில் நன்மையை யடைவாய். என்புதரனான ஸஹதேவனை வனததிலிருக்குமபோது நீ எபபோதும் பார்த்துக் கொளளவேண்டும. சிறந்த புதியுளள இவன் இந்தத்துயரத்தை யடைந்ததனால் சோர்ந்துபோகலாகாது" என்றுசொன்னுள். அந்தத் திரௌபதி, 'அபபடியேயாகடடும்' என்றுசொலலிப பெருகும்கண்ணீரினால் நனைக்கபபட்டவளாகி 'ஒறறைவஸ்திரத்தோடும விரித்த கூந்தலோடும் வெளிபபடடாள். அழுதுகொண்டுபோகின்றதிரௌபதியைத் துக்கத்துடன் குந்தி பின்சென்றுள; அபபோது ஆபரணங்களும வஸ்திரங்களும எடுக்கபபுட்டும புள்ளிமான்தோலால் தேகத்தில்மூடபபெற்றும வெடகதினால்கொஞசமதலைகுனிந்தும்பகைவர்களால் ஸந்தோஷதுடன்சூழபபெறறும் நண்பர்களால துயரபபடடுப் பெற்றுமிருந்த தன்புத்திரர்களெல்லாரையும் பார்த்தாள். மிக்கஅன்புள்ளவளான அந்தக்குந்தி அந்தநிலைமையிலிருந்த புத்திரர்களெல்லாரையுமஅணுகித் தழுவிக்கொண்டு வ்யஸனத்தினால் பலவாறுக மிகப் புலம்பிப பின்வருமாறுசொல்லலானுள்:—"நல்லதர்மத்தையும நடையையுமுடையவர்களும, ஒழுக்கத்தினாலும மரியாதையினாலும அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் பெருந்தன்மையுள்ளவர்களும உறுதியான

[1] இங்கே இரண்டுசொற்கள் விடப்பட்டன.

பக்தியுள்ளவர்களும் எப்போதும தேவதைகளுக்கு யாகஞ்செய்வதேகாரியமாயிருப்பவர்களுமான உங்களுககுத துயரம்வநததே! இஃது ஏன்னவிதியின்விததியாஸம. உஙகளுககு இநதக்குற்றம் யாருடைய் சாபததினால வநததென்று எனபுததியில் ஆலோசிக்கிறேன். உத்தம குணங்களுள்ளவாகளாயிருந்தும மிக்கதுயரத்தையும் சிரமத்தையும அனுபவிபபவாகளான இது, உங்களைபபெறற எனது பாக்கியக்கேடுதான். பராக்ரமம தைரியம் பலம உதஸாஹம மஹிமை இவைகளில் குறைவில்லாமலிருநதும ஈசுவரியமிலலாமல இளைத்துப போனநீங்கள் காட்டில்கரடுமுரடுகளில எபபடிவஸிபபீாகள? உங்களுக்கு வனவாஸம் இவ்வாறு அவசியம்நேருமென்று முன்னமே எனக்குத் தெரிநதிருக்குமாயின பாண்டு இறநதபின் சதசிருங்கமலையிலிருந்து அஸ்தினாநகரத்திறகு வநதிருககமாட்டேன். பிள்ளைகளின் துககததைப பாராமல ஸ்வாக்கத்திறகுபபோவதையே பிரியமாகநினைததவரும தவமும புத்தியுமுள்ளவருமாகிய உங்கள்பிதா பாக்யசாலியென்று நினைக்கிறேன். புலன்களுக்குபபுலப்படாதவற்றையும் அறிகிறவளும தர்மநதெரிநதவளும மேன்மையுள்ளவளும் மேலானகதியையடைநதவளுமான மாதரி எவவகையிலும பாக்கியம் பெற்றவளென்று நினைக்கிறேன். கணவனிடததிலடைந்த இன்பத்திலும் அறிவிலும பரலோகமடைநததிலும அவளால் நான் ஏமாற்றப்பட்டேன். எனககு உயிாதான்வேண்டும; துககததுக்கேஏற்பட்ட நான் உதவியற்றவள. புதரர்களே! நான் கஷ்டபபட்டுபபெறற என் அன்பள்ள நன்மக்களானஉங்களை நான்விட்டிரேன. நானும வனத்திற்கு உங்களுடன்செல்வேன். திரௌபதி! என்னை ஏன்விட்டுவிடுகிறாய். இநத உயிர்வாழ்க்கையானது முடிவுள்ளதாயிருக்கிறது. பிரம்மதேவர் தவறுதலினால எனக்குமட்டும முடிவைவிதியாமற்போனாரோ? அதனாலேதான் ஆயுள் என்னைவிடவில்லையோ? ஹா! கிருஷ்ணா! த்வாரகாவாஸியே! பலராமனுக்கிளையவனே! எங்கிருககிறாய்? என்னையும புருஷச்ரேஷ்டாகளான இநதபபாண்டவர்களையும துக்கத்திலிருந்து நீ ஏன்காபபாற்றவில்லை? 'முதலும் முடிவுமில்லாத உன்னை எந்தமனிதர்கள் விடாமல்தியானமசெய்கின்றார்களோ அவர்களை நீ காபபாற்றுகிறாய்' என்னுமசொல் எப்படிப பொய்யாயிற்று? நல்லதர்மத்தையும மஹிமையையும புகழையும் சூரத்தனத்தையும் அடைந்திருக்கும் இவர்கள் (பாண்டவர்கள்) துயரபபடத்தகாதே! கிருஷ்ணா! இவர்கள்மீது தயைசெய்யவேண்டும். நீதிசாஸ்திரததின்விஷயங்களையறிநத பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர்முதலிய குலததலைவர்களிருக்கை

யில் இந்தஆபத்து எப்படிவந்தது? ஆ! பாண்டுவே! ஆ! மஹாராஜா வே! "எங்கேயிருக்கிறீர்? யோக்யர்களானபுத்ரர்கள் பகைவரால் சூதாடிவெல்லப்பட்டுக் காடுபுகுவதை ஏன்கவனியாமலிருக்கிறீர்? ஸஹதேவா! மாத்ரிபுத்ரா! நீ திரும்பு. நீ என்சரீரத்தைக்காட்டிலும் என்க்கு அதிகப்பிரியமானவன். கெட்டபிள்ளைபோல என்னைவிட்டு விடாதே. உன்னுடைய இந்தஸஹோதரர்கள் ஸத்தியத்துக்கு ஆசை ப்பட்டவராயிருந்தால் செல்லட்டும். நீ என்னைக்காப்பாற்றுவதனால் இங்கேயே தர்மத்தைச்செய்" என்றாள். இவ்வாறுபுலம்புகிறகுந்தி யைவணங்கி நமஸ்கரித்துப் பாண்டவர்கள் ஸந்தோஷமில்லாமல் காட் டுக்கேசென்றனர். விதுரர், தாமும்மிகத்துயரமுற்று, துயரபபட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்தக்குந்தியை நியாயங்கள்சொல்லித் தேற்றி மெல்லமெல்லத் தம்கிருஹத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களின் மனைவிகளனைவரும சூதாடினஸபையில் திரௌபதியைக கொண்டுவந்ததையும் வஸ்திரத்தைஇழுத்ததையும் முழுதும்கேட்டுக் கௌரவர்களை மிகவும்திட்டிக் குரல்விட்டழுதனர். தாமரைமலர்போன்ற முகங்களைக் கைகள்மேல் வைத்துக்கொண்டு நெடுநேரம் சிந்தையுற்றிருந்தனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜனும் தன் பிள்ளைகள்செய்த அக்ரமததை நினைத்துப் பரிதபித்தமனத்துடன் ஆறுதலையடையாமலிருந்தான். மனம்ஒருவழிப்படாமல் சிந்தைகொ ண்டு வியஸனத்தினால் மனங்கலங்கின திருதராஷ்டிரன் சீக்கிரம் வர வேண்டுமென்று விதுரருக்குச்சொல்லியனுபபினான். பிறகு விதுரர் திருதராஷ்டிரன்வீட்டிற்குச் சென்றார். ராஜாவான திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம் கேட்கலானான்.

நூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் காட்டுக்குப்போனபிறகு திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம் ஆலோசித்ததும், துரியோதனன் முதலானவர்கள் துரோணரைச்சரணமடைந்ததும், அவர் அவர்களுக்குப் புத்திசொன்னதும்.)

அம்பிகையின்புத்ரனான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தீர்க்கா லோசனையுள்ள அந்தவிதுரர்வரக்கண்டு அச்சத்துடன், "விதுரா! குந்திபுத்ரனும தர்மபுத்ரனுமான யுதிஷ்டிரனும் பீமஸேனனும் ஸவ்ய

ஸாசியும் மாத்ரியின்புத்ரர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் தௌம்ய ரும் புகழ்பெற்றதிரௌபதியும் எப்படிச்செல்லுகின்றனர்? நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். அவர்களின் செய்கைகளெல்லா வற்றையும் சொல்" என்றுகேட்டான். விதுரர், "குந்திபுத்திரனையுதிஷ்டிரன் வஸ்த்ரத்தினால் முகததைமூடிக்கொண்டு போகிறான். பீமன் தனது பெருங்கைகளிரண்டையும பார்த்துக்கொண்டு போகிறான். ஸவ்ய ஸாசி மணல்களீலிறைத்துக்கொண்டே தர்மராஜாவின் பின்செல்லு கிறான். மாத்ரியின்புதிரனஸஹதேவன் முகததில்வர்ணம்பூசிக் கொண்டு போகிறான். உலகதில் மிக்கஅழகானகருன மனஞசோர்ந்து உடம்பெல்லாம் புழுதியைப்பூசிக்கொண்டு தர்மராஜாவின்பின் செல்லுகிறான். நீண்டகண்களீ யுடையவளும் அழகியவளுமான திரௌபதி கூந்தல்களினால முகத்தைமறைத்துக்கொண்டும் அழுது கொண்டும் ராஜாவின்பின்செல்லுகிறாள். ராஜனே! தௌம்யர் மார்க் கங்களிலுள்ள தர்பங்களைக் கையினாலெடுத்து ருத்ர்யும் யமனீ யும்பற்றின ஸாமங்களீ ஸ்வரத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு செல்லு கிறார்" என்றுசொன்னர். திருதராஷ்டிரன், "பாண்டவர்கள் இப் போது பலவிகமான குறிகளைச்செய்துகொண்டு போகின்றனரே! விதுரா! ஏன் அவர்கள் இபபடிப்போகின்றனர்? அதை எனக்குச் சொல்" என்றுகேட்க, விதுரர் சொல்லலானர்.

"ராஜ்யமும தனங்களும் கவரபபட்டும் உமதுபுத்திரர்களால் அவமதிக்கப்பட்டுமிருந்தாலும் சிறந்தபுதிமானன தர்மராஜாவின் புத்தி தர்மத்தைவிட்டு விலகுவதில்லை. பாரதரே! எப்போதும் உமது புத்ரர்களிடத்தில் தயையுள்ள அந்தததர்மராஜன் மோசத்தினால் கெடுக்கப்பட்டுக் கோபத்தோடு உகமானபார்வையினால் பார்த்து, இந்தக் கௌரவஜனங்களீத தஹிக்கலாகாதென்றுநினைத்துக் கண் களீத்திறக்கவில்லை. அதற்காக அநதத்தர்மராஜன் முகத்தைமூடிக் கொண்டுபோகிறான். பாதச்சேஷ்டரே! பீமன் அவ்வாறுபோவதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். 'கைகளின்வன்மையில் எனக்கீடானவனில்லை' என்ற எண்ணத்தினால் தன்கைகளைப் பரபபிக் கொண்டு பீமன்போகிறான். ராஜாவே! கைகளென்னும தனத்தி னால் கர்வித்தபீமன் தன்கைகளாகிய தனத்திறகுத்தக்கபடி பகைவர் களுக்குச் செய்யத்தக்கதைச்செய்யக்கருதிக் கைகளீக் காண்பித்துக் கொண்டு போகிறான். குந்திபுத்ரனும் ஸவ்யஸாசியுமான அர்ஜுனன் தான் பாணங்கள் பிரயோகிப்பதைக் காண்பிபபதற்காக மணல்களீ இறைத்துக்கொண்டு ராஜாவின்பின் செல்லுகிறான். பாரதரே! இப்

போது மணல்கள் அவன்கையிலிருந்து எப்படித் [1]தடையில்லாமல் உதிருகின்றனவோ அப்படியேதடையில்லாமல் எதிரிகளின்மேல் சரமாரிகள் பொழியப்போகிறான். பாரதரே! 'இநதக்காலத்தில் என் முகத்தை யாரும் தெரிநதுகொள்ளலாகாது' என்றுநினைத்து ஸஹதேவன் முகத்தில் வர்ணமபூசிக்கொண்டு செல்லுகிறான். பிரபுவே! 'போகும் வழியில் பெண்களின்மனததை நான்கவரலாகாது' என்று நினைத்து அங்கமெல்லாம் புழுதிகளைப்பூசிக்கொண்டு நகுலன் செல்லுகிறான். ரஜஸ்வலையாயிருநத [2]திரௌபதி ஒற்றைவஸ்திரததோடும் விரித்த கூந்தலோடும் அழுதுகொண்டே, 'எவர்களால் நான் இநதக் கஷ்டத்தை யடைந்திருக்கிறேனோ அவர்களுடையமனைவியர்கள் பதினான்காவதுவருஷத்தில கணவாகளும மைநதர்களும் உறவினரும் ஸ்நேகிதர்களும கொல்லபபட்டும பநதுக்களின்உதிரங்களால் உடம்பெல்லாம் பூசப்பட்டும தலைவிரித்து உடமபெல்லாம் தூசிமூடபபெற்றும் தர்ப்பணஞ்செய்துவிட்டு அஸ்தினாபுரததில பிரவேசிக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னாள். பாரதரே! சிறந்தஞானமுள்ள புரோஹிதரான தௌமியர் தென்மேற்குமூலையிலிருக்கும தர்பபங்களையறுததுயமனைபபற்றிய ஸாமங்களை ஸ்வரஙகளுடன்சொலலிக்கொண்டு முன் செல்லுகிறாரன்றோ? அவா, 'யுத்தததில் பரதவமசத்தவர்கள் கொல்லப்பட்டபிறகு கௌரவர்களின் புரோஹிதர்கள் இவவகையானஸாமங்களையே சொலலபபோகினறனா' என்று தெரிவித்துக்கொண்டு செல்லுகிறார். பாண்டவர்களைமட்டும் மிச்சமாக அனுப்பினதனால் உம்மைச்சேர்ந்த மற்றவர்கள் மிச்சமிருபபதில்லையென்ற நிச்சயத்துடன் தௌம்யர் ருத்ரஸாமங்களைச் சொலலுகிறார்" என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன் "விதுரா! சூதாடினவர்கள் என்னசொன்னார்கள்? நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் என்னசொன்னார்கள்? என்னுடைய நன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் விடாமறசொல்" என்று கேட்க, விதுரர் சொல்லலானார். "மஹாராஜாவே! பிராம்மண க்ஷதரிய வைசியசூத்ரர்களும் மற்றவர்களும் சொன்னதை நான் உமக்குசசொல்லுவேன்; கேளும். 'ஆ! ஆ! நம்முடையதலைவர்கள் போகின்றனர். கௌரவர்களில் பெரியோர்களும் குழந்தைகளைபபோல இவ்வாறு நடத்தினதைப பாருங்கள். சீ! கஷ்டம. ராஜ்யத்திலாசைப்பட்டுப் பாண்டுபுத்ரர்களை நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்கனுபபுகிறார்களே! பாண்டவர்

---

[1] மூலத்தில் 'அஸக்தாஃ' என்றிருக்கிறது; இதற்கு, 'ஒன்றோடொன்றுசேராமல்' என்பது பழையவுரை.

[2] இங்கே இரண்டுசொற்கள்விடப்பட்டன.

களை விடடுப்பிரிந்த நாமெல்லோரும் அநாதர்களாயிருக்கிறோம். துஷ்டர்களும் லோபிகளுமாகிய கௌரவர்களிடத்தில் நமக்கு என்ன ஸந்தோஷமிருக்கிறது?' என்று நகரத்துஜனங்கள் மிகத துயரப்பட்டு அடிக்கடி கதறினார்கள். சிறந்தமனமுள்ள அந்தப்பாண்டவர்களும் மேற்சொல்லிய இங்கிதக் குறிப்புக்களினால் மனத்திலுள்ள நிச்சயத்தைத தெரிவித்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றனர். அந்தப்புருஷச்ரேஷ்டர்கள் அஸ்தினாபுரத்திலிருந்து இவ்வாறு வெளியிற போனபோது மேகமில்லாத ஆகாயத்தில் மின்னல்களுண்டாயின. பூமியும் நடுங்கிற்று. ராஜாவே! அமாவாசையில்லாதபோது ஸூர்யனுக்கு ராஹுக்ரஹணம் உண்டாயிற்று. ஊரை அபஸவயமாகச சுற்றி எரிகொள்ளி விழுந்தது. கழுகு நரி காக்கைமுதலான மாம்ஸமதின்னும பிராணிகள தேவாலயங்களிலும கிராமங்களின் தலைமையான மரங்களிலும் மதில்களிலும் கோபுரங்களிலும கத்தின. ராஜாவே! உமது துராலோசனை நடந்ததனால் பரதவமசத்தார் அழிவதற்குக் குறியாக இவவாறு இந்தக்கொடிய பெரிய அபசகுனங்களுண்டாயின" என்றார்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அரசனான திருதராஷ்டிரனும புத்திமானானவிதுரருமாகிய இவ்விருவரும இவ்வாறு பேசிககொண்டிருககையிலேயே அந்தக்கௌரவர்களின் ஸபைநடுவில் அனேகமஹரிஷிகளாற சூழபபெறறநாரதர் எதிர்தோன்றி, "இதற்குபபதினான்காவது வருஷததில இவ்விடததில துரியோதனன்செய்த பிழையினாலும பீமார்ஜுனாகளுடையபலத்தினாலும் கௌரவர்கள் அழியபபோகின்றனர்" என்று பயங்கரமானசொலலைச்சொன்னார். மிகச்சிறந்தபிரமம தேஜஸைத தரிக்கின்றவரும் தேவரிஷிகளிற் சிறந்தவருமானநாரதா இவ்வாறுசொலலிஆகாயத்திலேறி உடனேமறைநதார். பிறகு துரியோதனனும காணனும ஸுபலபுத்ரனானசகுனியும துரோணரைத தஞ்சமாகநினைத்தனர். ராஜ்யததையே அவருக்கு ஒபபுவித்தனர். அப்போது துரோணா, பொறாமைக்காரனான துரியோதனனையும துசசாஸனனையும கர்ணனையும் மற்றெல்லாபபாரதர்களையும் பார்த்து, "பாண்டவர்கள் தேவர்களின்புத்ரர்களென்றும் கொல்லமுடியாதவர்களென்றும் பிராம்மணர்கள்சொல்லுகின்றனர். நானோ என்னைச்சரணமடைந்த திருதராஷ்டிர புத்ரர்களையும் திருதராஷ்டிரனையும என்னால் கூடியவரையில் அன்போடும் முழுமனத்தோடும அனுஸரித்திருப்பேன்; விடமாட்டேன். ஆனால், தெய்வம் மிக்கவலிமையுடையது. உங்களால் ஜயிக்கப்பட்டபாண்டவர்கள் தர்மத்திற்காக வனம்

போகின்றனர். அந்தப் பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்தில்வஸித்துப பிரம்மசரியவிரதத்தை யனுஷ்டித்துக் கோபத்தையும் பொறுமையையுங்கொண்டு உங்களுக்குப பெருந்துயரம் உண்டாகும படி பகைதீர்க்கப போகின்றனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! ஸ்நேஹிதர்களுளுண்டான சண்டைக்காக நான் துருபதனே ராஜ்யதத்திலிருந்து தள்ளினேன். என்னைக் கொல்வதற்காகப் புத்ரனேவேண்டித துருபதராஜன் யாகஞ்செய்தான். அவன் யாஜஉபயாஜரென்னும் ரிஷிகளின் தவத்தினல், திருஷ்டத்யும்னனென்னும் புத்ரனே அக்னியிலிருந்தும் நண்ணிடையாளான திரௌபதியென்னும பெண்ணே யாகவேதியின் நடுவிலிருந்தும அடைந்தான். திருஷ்டத்யும்னன் மைத்துனனென்னும் ஸமபந்தத்தினல் பாண்டவர்களால் கௌரவிகக்பெற்றவன்; அவர்களுடைய விருபபத்தைச்செய்ய ஊக்கமுள்ளவன்; அவனிடத்தில் எனக்குப் பயமுண்டாயிருக்கிறது. அகனி ஜ்வாலையின் நிறமுளளவனுகவும வில்லையும் கவசத்தையும் அமபையு முடையவனுகவும் அக்னிபகவானல் அவன் கொடுக்கப்பட்டவன். எனக்கு மனிதத்தன்மையிருபபதனல் அவனிடத்தில் இபபோது பெரிய பயமிருக்கிறது. பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவனிய துருபதனும் அவர்கள்பக்ஷத்தைச சேர்ந்தவனன்றே? ரதர்கள் அரைரதர்களின் எண்ணிக்கையில முதல்வனும் இளமைப்பருவத்திலிருபபவனுமான அர்ஜுனனுடன் எனக்கு யுத்தம நேருமாயின் என்பிராணன்போவது மிகவும நிச்சயம. கௌரவர்களே! பூமியில் இதற்குமேற்படட பெருந்துயரம வேறு என்ன இருக்கிறது? 'திருஷ்டத்யும்னன் த்ரோணருக்கு மிருத்யு' என்னுஞ் சொல் எங்கும பரவியிருக்கிறது. என்னைக் கொல்வதற்காகவே அவனை பாண்டவர்களால ஆச்சரியக்கப்பட்டிருக்கிறனென்று உலகத்தில் பிரசித்தி அதிகமாயிருக்கிறது. எனக்கு அந்த விபரீதகாலம உன்னிமித்தமாக வந்திருபபது நிச்சயம். நீங்கள் உங்களுடைய நன்மைய்ச் சிக்கிரம செய்துகொள்ளுங்கள் இவ்வளவுசெய்ததனல ஒன்றுமசெய்ததாகவில்லை. பனிக்காலத்தியபின்மாநிழல்போல இது சிறிதுநேரமுள்ளஸுகந்தான். பெரியயாகங்களையெல்லாம்செய்யுங்கள். ஸௌக்யங்களை அனுபவியுங்கள். தானங்களைக்கொடுங்கள். இதற்குப்பதினன்காவதுவருஷத்தில் பெரிய ஆபத்தையடையபோகிறீர்கள். துரியோதனு! இதைக்கேட்டபிறகு உன்விருப்பம்போலச் செய். உனக்குஇஷ்டமிருந்தால் தர்மபுத்ரனோடு ஸந்திசெய்துகொள்" என்றுசொன்னர். த்ரோணர் சொன்னதைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன், "குருவான

துர்யோதனாதியோரால் சூழப்பட்டிருக்கும் திருதராஷ்டிரனுக்கு விதுரர் சொல்லுவது.

விதுரா! பாண்டவர்களைத் திருப்பியழை. அவர்கள் திரும்பாமற்போவாராயின் என்புதல்வர்களாகிய அந்தப பாண்டவர்கள் ஆயுதங்களோடும் தேர்களோடும் யானைகளோடும் ராஜபோகங்களையுடையவர்களாயும் சிறப்பிக்கப்பெற்றவர்களாயும் செல்லடும்" என்றுசொன்னான்.

நூற்றுமூன்றுவது அத்தியாயம்.

அனுத்யூதபர்வம்: (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரனும் ஸஞ்சயனும் பேசிக்கொண்டது.)

ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! இவ்வாறு சூதில்ஜயிக்கப்பட்ட பாண்டவர்கள் வனத்திற்குச்சென்றபோது திருதராஷ்டிரனுக்குள் கவலைபுகுந்தது. கவலையுடன் பலவகை எண்ணங்கொண்டு பெருமூச செறிந்து உடகாராதிருக்கும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜனைப்பார்த்து ஸஞ்சயன், "பூமிகாத்திபதியே! ராஜாவே! பாண்டவர்களை ராஜ்ய த்தைவிட்டுக் காட்டுக்கனுப்பித் தனங்களதிமபின பூமியையடைந்த பிறகு ஏன்தாபபடுகிறீர்?" என்றுகேட்டான். திருதராஷ்டிரன், "யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் பலசாலிகளும மஹாரதர்களுமான பாண்டவர்களோடு பகைகொண்டிருக்கிறவர்களுக்குத் தூபமில்லாமையே துது?" என்றுசொல்ல, ஸஞ்சயன், "ராஜாவே! நீர்செய்தகாரியம நன்றாயிருக்கிறது. ஜனங்களுக்குத் தொடர்சசியாக நாசத்தைத் தரத்தக்க பெருமபகைவரதுவிட்டது. பீஷ்மரானும துரோணரானும விதுரரானும தடுக்கப்பட்டும உமதுபுத்திரனும் மிகப்புத்திகெட்டவனும வெட்கமில்லாதவனுமாகிய துரியோதனன், பாண்டவர்களின் அன்புள்ளாணைவியும தர்மந்தவறுதலுளளான திரௌபதியை 'இங்கேஅழைத்துவா' என்று பிராதிகாமியென்னும ஸூதபுத்திரனை அனுப்பினான். தேவர்கள் ஏகதமனிதனுக்கு அபஜயத்தைக்கொடுப பார்களோ அவனுடையபுத்தியைக் குறைத்துவிடுவார்கள். அவன் விபரீதங்களையே பார்ப்பான். கேடுவருங்கி மதிகலங்கிபபோன போது அநியாயம் நியாயம்போலதோன்றி மனத்தைவிட்டு விலகாம லிருக்கும. கேடுவருமுன் தீயவையெல்லாம நல்லவைபோலவும் நல் லவையெல்லாம் தீயவைபோலவும் தோன்றும் இவனுக்கும அப படியே தோன்றியிருக்கிறது நிச்சயம். காலமானது தண்டத்தை யோங்கி யார்தலையையும் உடைக்கிறதில்லை. காரியங்களைமாறுகக் காண்பிப்பதுதான் காலத்தின்வன்மை. கர்ப்பத்தில் பிறவாதவளும

தவமுள்ளவளும் அழகுள்ளவளும் நல்லகுலத்தில் (அக்னியினின்றும் பிறந்தவளுமாகிய) பாஞ்சாலியை ஸபையில்இழுத்தபோதே மயிர்பொடிக்கச்செய்யும் பயங்கரமான இந்தக்காலம் உமதுபிள்ளைகளினால் தேடிக் கொள்ளப்பட்டது. வஞ்சகச் சூதாடுகிறவனைத்தவிர வேறுளவன், எல்லாத் தர்மங்களுமதெரிந்தவளும் புகழ்பெற்றவளுமாகிய அவளைப் பலாத்காரமாக ஸபைக்குவில கொண்டுவருவான்? பெண்தன்மைக்குரிய ருதுகாலத்திலிருப்பவளும் ஒற்றைவஸ்திரம் தரித்தவளுமாகிய அந்தபாண்ணரசியான பாஞ்சாலி, பொருள்களும் ராஜ்யமும் வஸ்திரங்களும் மஹிமையும் அபஹரிக்கப்பட்டு எல்லாபோகங்களையுமிழந்து தர்மமென்னுங்கயிற்றினால் கட்டப்பட்டு பாக்கியஞ் செய்யச் சக்தியில்லாதவர்களைப்போல அடிமைத்தனமையடைந்திருந்த பாண்டவர்களை நோக்கினாள். துயரப்படத்தகாத அந்தத் திரௌபதி கௌரவர்களின்ஸபையில் துயரப்பட்டுக் கோபித்திருந்தபோது துரியோதனனும் காணனும் கடுஞ்சொற்கள் சொன்னார்கள். ராஜாவே! இவ்வாறு எல்லாம் தாறுமாறுகளடைந்தென்று எனக்குத்தோன்றுகிறது" என்றுசொன்னன்.

திருதராஷ்டிரன், "ஸஞ்சய! அந்தத் திரௌபதியின் துயரமுற்ற கண்களினால் பூமியேயெரிக்கப்படுமே. இப்போது என்புதார்களில் யாராவதுபிசகமிருப்பார்களா? தர்மிஷ்டையும் தர்மபத்னியும் அழகும் இளமையுமுள்ளவளுமாகிய கிருஷ்ணை அந்தச்ஸபைக்குவந்து கண்டு பரதவம்சத்தவரின் ஸ்திரீகளனைவரும் காந்தாரியுடன்சேர்ந்து, பயங்கரமாகக்கூவினர். தம்தம குழந்தைகளுடன்சேர்ந்து இங்குமேதான் அவர்கள்துயரப்படுகின்றனர். திரௌபதியைமீட்டதற்காகப் பிராம்மணர்கள் கோபித்தனர். ஸாயங்காலங்களில் அக்னிஹோத்ரங்கள் யாராலுமசெய்யப்படவில்லை. பயங்கரமானபொருங்காற்றுகள் பேரிடியும் உண்டாயின. ஆகாயத்திலிருந்து ஒளிகொள்ளிகள்விழுந்தன. அமாவாஸையில்லாதகாலத்தில் ராஹுவினால் ஸூர்யக்ரஹணம் உண்டாயிற்று. அதுபிரஜைகளுக்கு மிகக்கொடியபயங்கரமாயிருந்தது. அப்படியே நேர்சாலைகளில் நீப்பிடித்தது. பாரதர்களின் கெடுதலுக்குக் குறிப்பாகக் கொடிகள்விழுந்தன. துரியோதனுடைய அக்னிஹோத்ரசாலையில் நரிகள் பயங்கரமாகஊளையிட்டன அவற்றிற்குநாலுபக்கங்களிலும் கழுதைகள் எதிராகக்கத்தின. ஸஞ்சய! உடனே பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் ஸோமதத்தனும் சிறந்தமனமுள்ளபாஹ்லீகனும் அதைவிட்டுப்போனர். பிறகு விது

[1] இங்கே, இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

னால் தெரிவிக்கப்பட்டதான், 'கிருஷ்ணை என்னஎன்னவரங்கள் விரும்புகிறாளோ அவற்றையெல்லாம் அவளுக்குக்கொடுப்பேன்' என்று சொன்னேனன். அப்போது பாஞ்சாலி பாண்டவர்கள் தாஸர்களாயில்லாமலிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். நானும் அவர்களைரதங்களோடும விறகளோடும் செல்லும்படி அனுப்பினேன். அப்போது சிறந்தபுததியுள்ளவனும் எல்லாததர்மங்களும தெரிந்தவனுமாகிய விதுரன், 'எப்போது கிருஷ்ணை ஸபைக்குவந்தாளோ, அதுதான் பாரதாகளுக்குமுடிவுக்காலம். இநதப்பாஞ்சாலராஜன்மகள் லக்ஷ்மி. அவளுக்குமேற்பட்டவள் யாருமிலலை. இந்தப்பாஞ்சாலி தெய்வத்தினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு இநதப்பாண்டவர்களையடைநதிருக்கிறாள். உண்மையானபிரியமுள்ள அநதக்கிருஷ்ணபகவானால காப்பாற்றப்பட்டவர்களும அவமானத்தைப்பொறுதவர்களுமாகிய குநதிபுத்ரர்களும் சிறநதவிலலாளிகளாகிய யாதவாகளும மஹாரதர்களானபாஞ்சாலர்களும் திரௌபதியின் துயரதததைபபொறுதார்கள். பாஞ்சாலர்களால் சூழப்பெற்று அர்ஜுனன்வரப்போகிறான். அவர்களின்நடுவில் சிறநதவிலலாளியும் மஹாபலசாலியுமான பீமஸேனன் யமன் தண்டாயுதத்தைச்சுழற்றுவதுபோலக் கதையைச்சுழற்றிக்கொண்டு வரப்போகிறான். அப்போது சிறந்தபுத்திமானான அர்ஜுனனுடையகாண்டீவ கோஷத்தையும பீமனுடையகதையின் வேகத்தினாலுண்டானசப்தத்தையும் அரசர்கள்கேட்டு ஸஹிக்கமுடியாது. அதுவிஷயத்தில் எப்போதும் பாண்டவர்களோடு ஸ்நேஹமே எனக்குசரியாகத்தோன்றுகிறது. விரோதம் சரியன்று. எப்போதும் கௌரவர்களைப்பார்க்கிலும் பாண்டவர்கள் மிக்கபலசாலிகளென்று நான்நினைக்கிறேன். இதுதான் சரி. சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ள ஜராஸந்தனென்னும் அரசன் கையையேஆயுதமாகவைதது்க்கொண்டபீமனால் யுத்தத்திற் கொல்லப்பட்டானே! பரதசரேஷ்டரே! ஆதலால், பாண்டவர்களோடு உமக்குஸ்நேஹமேயிருக்கவேண்டும். இவ்விரு திறத்தாருக்கும் சரியானதைச் சந்தேகப்படாமற்செய்யும். மஹாராஜாவே! இவ்வாறு செய்தால் நீர்மேலானநன்மையையடைவீர்' என்றுசொன்னான். ஸஞ்சய! விதுரன் இவ்வாறு தர்மத்திற்கும் ராஜ்யலாபத்திற்கும் ஒதீத சொல்லைச்சொன்னான். பிள்ளையின்விருப்பத்தையுணரிதத் நான் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமற்போனேன்" என்றுசொன்னான்.

அனுக்ரமணிகாபர்வம் முற்றிற்று.

ஸபாபர்வம் முற்றிற்று.

ஸபாபர்வம்

பிழையும் திருத்தமும்.

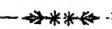

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
13	31	ரோணங்கள்	ரோஹணங்கள்
31	5	நூற்றுமவரும்	நூற்றுவரும்
	26	உபாலிக்கின்றனர்	உபாலிக்கின்றனர்
32	26	அச்சபைபில்	அச்சபையில்
34	20	பாரதரே!	பாரதனே!
40	12	லக்ஷிமி	லக்ஷ்மி
52	8	ஸார்வாயனா	ஸால்வாயனர்
56	15	பெறுகிறான்.	பெறுகிறான்.
82	36	ஹிரிவம்சங்களில்	ஹரிவம்சங்களில்
86	8	சதுர்தசி	சதுர்த்தசி
101	26	ப்ரதங்கணரென்னும்	பரதங்கணரென்னும்
134	2	நாராயணனைக்	நாராயணனே
	20;21	யானைகூட்டத்தலைவன் யானைக்கூட்டத்தலைவர்	யூதபதியானது யூதபதி
140	15	பூஜ்யன்	பூஜ்யர்
141	9	முகம	முகம்
151	20	கேட்டுப்,	கேட்டு,
156	14	வீரியாரர்ஜுனன்	வீரியார்ஜுனன்
158	17	தான்	தாம்
218	1	த்ஸ்ரத்தினல்	ஸ்த்ரத்தினால்
262	32	ஸ்தீரிகளோடு	ஸ்திரீகளோடு
264	28	தர்மாராஜாவானவர்	தர்மராஜாவானவர்
270	33	ஆயிரக்கணக்காக	ஆயிரக்கணக்காக
288	21	தனஞ்சய!	தனஞ்சய!
304	22	தனஞ்ஜயனே	தனஞ்சயனே